P.-E. CORNILLIER

POLIROM

NEMURIREA SUFLETULUI

ȘI EVOLUȚIA LUI DUPĂ MOARTE

Spiritele – călăuze spre Lumea de dincolo

Colecţia HEXAGON

Începând de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi pe tot parcursul secolului XX s-a declanşat în mod neştiut o amplă acţiune apocrifă de transmitere, prin variate căi, a unor mesaje tot mai tulburătoare: „Alături de voi, în spaţiul planetar coexistă Lumea invizibilă a sufletelor şi a venit vremea să comunicăm direct!".

• invocări ale spiritelor • convorbiri directe cu suflete din Lumea invizibilă• imagini document • telepatie • hipnoză • viziuni ale unor evenimente petrecute ulterior

P.-E. Cornillier

NEMURIREA SUFLETULUI

ŞI EVOLUŢIA LUI DUPĂ MOARTE

Traducere şi cuvânt înainte de Florin Gheorghiţă

POLIROM
2001

Cuvânt înainte

Iată o carte atrăgătoare şi captivantă prin titlu şi conţinut, foarte necesară şi folositoare – indiferent de vârstă sau de profesie: ea oferă o cunoaştere fundamentală privind supravieţuirea sufletului şi redă aspecte multiple ale relaţiilor naturale dintre „noi" – oamenii încarnaţi – şi „ei" – sufletele celor decedaţi, care populează „Lumea de Dincolo".

Ca şi în cunoaşterea ştiinţifică sau în concepţiile sociale, şi în acest domeniu (puţin cunoscut, deşi stă la baza unei mari părţi a culturii şi a credinţelor intime ale omenirii) în acest secol XX s-a întâmplat un acelaşi proces stimulator: o „rupere a istoriei" – după cum o caracteriza un interpret modern al devenirii umane – Alvin Toffler în *Şocul Viitorului*.

Renunţându-se în mod larg la foarte vechile tradiţii ce impuneau ascunderea „tainelor" – aflate doar de grupuri restrânse de iniţiaţi – privind existenţa „Lumii sufletelor", în decurs de câteva decenii s-a produs o modificare esenţială. Începând de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi pe tot parcursul secolului XX, s-a declanşat în mod neştiut o amplă acţiune apocrifă de transmitere prin variate căi, a unor mesaje tot mai tulburătoare: „Alături de voi, în spaţiul planetar coexistă Lumea invizibilă a sufletelor şi a venit vremea să comunicăm direct!".

Într-o primă etapă s-au înmulţit brusc acele practici milenare (folosite veac de veac de şamani care îşi apărau însă cu strictețe secretul, sau de mediumi care înfruntau pe ascuns interdicţii la fel de milenare), cunoscute sub numele de *„şedinţe de spiritism". La începutul secolului XX, cu astfel de şedinţe a fost un* adevărat „val la modă", răspândit în întreaga lume; reverberaţiile acestui val se mai produc şi acum prin tentativele celor mai diverse persoane, care, în special, din curiozitate doresc să afle mai multe lucruri despre Lumea de Dincolo...

Dar acest „val al spiritismului", după un timp s-a destrămat, în modul cel mai natural şi din motive obiective. Şi era normal să se întâmple aşa, fiindcă „pământenii" care invocau – prin intermediul „meselor mişcătoare" sau a mediumilor improvizaţi – fiinţele dorite din Lumea paralelă invizibilă, nu cunoşteau un fapt elementar al constituirii Lumii de Dincolo: în părţile joase ale atmosferei – în aşa-numitele subplane inferioare ale Astralului – îşi continuă existenţa mulţimi de suflete inferioare; acestea, ori nu ştiu prea bine ce e cu ele, ori se pretează cu uşurinţă la cele mai variate minciuni şi înşelătorii, menţinându-şi şi Dincolo aceeaşi plăcere de a-şi bate joc de alţii. Urmarea a fost recunoaşterea, în marea majoritate a experimentelor respective, a caracterului lor „înşelător", ceea ce a compromis treptat întreaga activitate „spiritistă".

Însă ampla „inițiativă" a demonstrării largi a coexistenței paralele și a declanșării comunicărilor directe, a implicat și acea parte a Lumii invizibile compusă din suflete pornite pe calea evoluției spirituale, care numeric - față de cele inferioare - sunt însă mai puține (din păcate). Totuși, „Ființele eterice" care își continuă existența la înălțimi superioare, dincolo de „zona inferiorilor", au folosit alte metode de comunicare, care să fie mai eficace și mai demne de crezare. În acest sens, selectând dintre pământeni doar persoane capabile să recepționeze transmiteri pe „canale de frecvențe vibratorii" mai ridicate (specifice ființelor intrate pe făgașul evoluției spirituale), conținutul comunicărilor a crescut în mod esențial sub aspect calitativ. Astfel, încă din subplanele mediane ale Astralului au început să fie „dictate" tot felul de texte - începând de la opere literare[1], trecându-se la cunoașteri științifice, la considerații filosofice și sfârșind cu descrieri ale structurii Lumii invizibile terestre și apoi a celei spațiale - atât cu conținut ontologic, cât și relațional.

Încă din primele decenii ale secolului XX și apoi mereu în continuare până spre finele lui, s-au transmis prin telepatie selectivă mii[2], zeci de mii de pagini, ce au fost preluate prin scris de persoane tot mai bine alese în acest scop. Ampla acțiune a acestei noi maniere de transmitere a fost denumită generic prin termenul „channelling". Mai puțin știut însă, a fost faptul că în ansamblul numeroaselor comunicări au existat diferențieri calitative importante, datorate diferitelor niveluri de evoluție spirituală și cognitivă ale ființelor Lumii de Dincolo, care făceau eforturi de a le transmite. „Spiritele" respective erau acum dintre cele sincere și doreau doar să ne convingă de existența lor, să ne comunice cunoașterile lor mai extinse și să ne arate necesitatea reorientării gândirii „noastre" spre această realitate total obiectivă a coexistenței fundamentale : Lumea lor, cu Lumea noastră ! Dar, ca și în viața terestră, situarea lor la diferite niveluri de cunoaștere a făcut ca din zecile de mii de pagini transmise - și publicate în mare parte în numeroase țări - doar unele texte să conțină informații și „învățături" cu valoare fundamentală, utile ca atare pământenilor.

Acest aspect al „descătușării ascunderilor milenare" a devenit și mai relevant atunci când demonstrațiile coexistenței reale și ale transmiterilor de informații au fost efectuate și cu mijloace tehnice moderne - parte prin fotografieri documentare, iar parte prin aparatură electronică de înregistrare și redare.

---

1. Brazilianul Chico Xavier fiind un medium receptor foarte bun, a primit în decurs de circa cincizeci de ani dictări de la câteva sute de autori decedați.
   Deși nu era instruit, a ajuns să fie ajutat să editeze 126 de cărți diverse - recunoscând că, în fapt, el nu știa deloc conținutul lor. De exemplu, numai în volumul *Parnasul de dincolo de mormânt* a preluat poeme de la 56 de poeți decedați.
2. Începând din anul 1974, scriitoarea americană Jane Roberts a preluat într-un gen de transă, peste șase mii de pagini dictate de o entitate a Lumii sufletelor care își dăduse numele de Seth și care a transmis informații de un nivel calitativ sporit. Parte din aceste texte (unele verificate și de oameni de știință) au fost publicate în mai multe volume, sub titlul *Seth vorbește.*

De la simple înregistrări pe benzi magnetice de „voci" ale decedaţilor, obţinute prin deceniile '50 şi '60 de suedezul F. Jürgenson şi apoi de germanul K. Raudive[1], s-a trecut treptat la scheme de selectare sonoră şi de amplificare tot mai eficace, obţinându-se acele convorbiri directe cu suflete ale Lumii invizibile, prin scheme casetofon-radio-microfon. Apoi, în deceniile următoare, s-a dezvoltat strania perioadă a „transcomunicărilor", la ale cărei perfecţionări tehnice au participat atât „tehnicieni din Lumea de Dincolo", cât şi ingineri electronişti, profesori etc. ai Lumii noastre.

Perfecţionările tehnice astfel realizate „în comun" au culminat cu transmiteri din Lumea invizibilă a diferitor mesaje prin intermediul calculatoarelor[2], iar mai apoi prin transmiteri de imagini pe ecrane de televizor[3].

Totuşi, alături de cunoaşterile mai stranii oferite pământenilor, în conţinutul transcomunicărilor s-au strecurat şi multe „deformări cognitive", specifice unor subplane mediane ale Astralului. Dar, în sine, acest „channelling electronic" a constituit o demonstrare uluitoare[4] oferită omenirii de la sfârşitul secolului XX, privind coexistenţa fundamentală a unei „omeniri unice" – formată din încarnaţii de la sol şi dezcarnaţii invizibili, din spaţiul planetar. Doar scepticismul înnăscut şi lipsa de interes pentru cunoaşteri superioare au făcut să rămână în umbră astfel de eforturi comune şi realizările respective.

În acest noian al unei avalanşe extraordinare de comunicări (care au format treptat o adevărată literatură, tradusă în limbile de circulaţie mondială), pentru „căutătorul" încă neiniţiat al „adevărului" – la acest contact cu o „altă realitate" – apare o întrebare legitimă: ce texte să aleagă? Oare şi această carte provine de la un nivel inferior sau poate de la unul mediu...?

La simpla răsfoire a volumului, oricine poate avea dubii: textul a fost redactat în anii 1913-1914, cu ajutorul unor procedee tipice epocii spiritiste (folosirea măsuţelor de lemn, completată cu invocări de Spirite).

Dar acest mod de considerare, în acest caz e mult prea frivol.

Conţinutul lui îl situează în fapt cu totul pe o altă treaptă a scării valorice, căci „sursa" venea din planuri superioare.

Desigur, în privinţa conţinutului, orice apreciere poate fi şi subiectivă.

---

1. Până în anul 1976, profesorul K. Raudive obţinuse peste optzeci de mii de înregistrări de voci de Dincolo; cea mai mare parte a acestora proveneau însă de la „suflete inferioare".
2. Primele mesaje pe calculator electronic au fost obţinute în anul 1980 de germanul Manfred Boden.
3. Primele imagini pe ecrane TV au fost obţinute în anul 1985 de germanul K. Schreiber. Ulterior, au fost obţinute în diferite ţări, câteva sute de imagini. Autoarea H. Schäfer a publicat 37 imagini de acest fel în cartea sa *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits*, H. Bauer, Freiburg, 1989.
   Prima sincronizare de imagini TV şi voci prin radio – oferite de suflete ale Lumii de Dincolo – a fost obţinută în 1988, în Luxemburg, de familia Harsch-Fischbach.
4. În urma remarcabilelor rezultate obţinute în diferite ţări, în 1986 s-a organizat primul congres internaţional al „transcomunicărilor prin aparatură electronică" urmat apoi de alte congrese.

Deşi personal - citind cartea la trei vârste diferite şi respectiv la trei niveluri de cunoaştere şi de interpretare diferite - am apreciat-o ca „necesară şi folositoare", nu doresc să-l influenţez pe cititor printr-o convingere singulară. În schimb, îmi permit să-i sugerez cititorului două căi de estimare, care să fie numai ale lui:

- prin proprie intuiţie, să „simtă" care e valoarea informaţiilor conţinute

sau

- să compare informaţiile oferite de acest volum cu textele „de vârf" ale cunoaşterilor spiritualiste contemporane.

Desigur, ultima recomandare poate fi dificilă pentru mulţi cititori, care în mod normal se vor întreba: dar care sunt aceste „texte de vârf"?

Răspunsul simplu ar fi următorul: acele cărţi ale căror texte au fost dictate de Fiinţele Superioare ale Lumii de Dincolo care transmit telepatic la nivelul corpului cauzal (al mentalului superior), sau al corpului buddhic.

Esenţialul este, aşadar, ca textele să provină de la acele „Spirite Mari" - reduse ca număr, dar care deţin profunzimi ale cunoaşterilor fundamentale şi ale înţelepciunii superioare - cunoscute sub numele de „Maeştrii Înţelepciunii". Dat fiind nivelul lor de evoluţie spirituală cu mult mai ridicat decât al mulţimilor de fiinţe carecompun omenirea „celor două Lumi paralele", aceste „Fiinţe strălucitoare" şi-au asumat complexa misiune de a îndruma şi ajuta atemporal evoluţia spirituală a umanităţii.

În acest sens, am comparat bogata carte a lui P.-E. Cornillier - în care „Marea Lumină albă" sub numele de Vettellıni a oferit variate informaţii edificatoare -, cu cărţi rezultate în special din transmiteri ale Maeştrilor Înţelepciunii, oferite în cursul secolului XX; mă refer, de exemplu, la numeroasele volume ale „enciclopediei spiritualiste", preluate de iniţiaţi ca Alice Bailey, Helena Roerich, C.W. Leadbeater şi alţii, sau la prelucrări ale acestora (ca, de exemplu, volumele lui A.E. Powell privind corpurile noastre energetice), sau mai recent, la bogatele volume ale iniţiatului englez Benjamin Creme[1]. Astfel, am constatat direct un fapt - poate subiectiv - care m-a bucurat: volumul lui P.-E. Cornillier nu este nici „vechi" şi nici „depăşit" sub aspectul calitativ al conţinutului său iniţiatic, fiind în totală concordanţă cu acele cunoaşteri „de vârf".

Cartea lui P.-E. Cornillier, deşi este de o simplitate frapantă, oferă însă în mod foarte accesibil o multitudine de informaţii, pe care cu toţii le căutăm şi le dorim extrem de mult: explică modul efectiv cum se încarnează sufletul în fetusul uman, sau modul în care vom trece fiecare în Lumea de Dincolo - în variantele atât de obişnuite -, sau care este fondul existenţei sufletelor de-a lungul supravieţuirii invizibile - cu explicitări ale relaţiilor dintre „ele" şi respectiv a relaţiilor posibile dintre „ele" şi „noi"; desigur, descrierile explicative, atât de captivante, ajung şi ele la un hotar al cunoaşterii şi al înţelegerii: pentru toţi se ridică un „mister al Absolutului"...

1. Cred că cititorii interesaţi ar putea obţine cataloage privind operele respective de la edituri ca: The Theosophical Publishing House - 38, Great Ormond Street, Londra WCI; Adyar - 4, Squar Rapp, 75007, Paris; Lucis Press - 3 Whitehall Court Suite 54, Londra SW 1 A 2 EF; Share International - PO Box 3677, Londra, NW5 1RU.

Citind această carte, consider că fiecare lector în parte va avea o aceeaşi senzaţie intimă . o atare „cultură spiritualistă elementară" ar trebui să fie cunoscută de fiecare om în parte, pentru a-şi înţelege, pe de o parte, propriul sens al existenţei sale terestre, iar, pe de altă parte, pentru a scăpa de acea teroare ascunsă a „fricii inutile de moarte".

Dar, în plus, volumul lui P.-E. Cornillier - rezultat în urma unor eforturi deosebite, efectuate cu devotament şi conştiinţă deplină - mai demonstrează în mod direct şi unele aspecte de care ar trebui să ţină cont toţi cei care sunt „tentaţi" să efectueze experienţe similare: pe de o parte, nu oricine are şansa de a scăpa de „spiritele înşelătoare", care pot cu uşurinţă să degradeze şi cele mai sincere intenţii; esenţialul este să se obţină ajutorul unui Spirit Mare. Pe de altă parte, astfel de experimente, dacă sunt prelungite în timp, conduc implicit la afectarea profundă a fiinţelor care se oferă ca mediumi şi chiar a însuşi experimentatorului hipnotizor. Degradarea continuă a sănătăţii mediumului Reine - cu creşterea continuă a sensibilităţii sale, dar şi a nervozităţii sale, au condus treptat la un deces prematur al ei; din text rezultă că, indirect, un acelaşi sfârşit l-a avut şi autorul, ulterior.

În sine, se poate spune că această carte a lui P.-E. Cornillier e un fel de *„manual" captivant de cultură generală spiritualistă, accesibil şi folositor tuturor* oamenilor - fie că sunt elevi de şcoală, fie că sunt oameni de ştiinţă sau orice altă profilare. Pentru cei care îi vor înţelege sau îi vor intui sensul - dincolo de simplitatea aparentă a explicaţiilor date, va surveni poate nevoia să afle „tot mai mult şi mai multe". Desigur, cine caută, găseşte. Poate că alături de atâtea clarificări utile - prin înseşi eforturile sincere ale autorului şi ale mediumului - această carte demonstrează, în mod realist, şi rezultatul pozitiv al căutărilor sincere.

Pentru a accentua caracterul veridic şi „neînvechit" al conţinutului textului care urmează, în unele locuri am adăugat unele note explicative suplimentare şi am introdus în text şi câteva fotografii documentare mai noi - care şi ele fac parte din bogata oferire demonstrativă de dovezi ale existenţei reale a Lumii de Dincolo.

De altfel, „Marea Lumină albă" - Vettellini, ştiind prea bine valoarea şi utilitatea „tainelor" dezvăluite de el, specificase la timpul respectiv un fapt bine reluat de autorul francez: „Cartea va fi făcută; timpul va trece, vor veni alţi oameni, care vor putea să se intereseze în mod diferit. Această carte va conţine indicaţii şi pentru cercetătorii din viitor. Va deschide calea pentru noi domenii de investigare. Atunci vor fi mai evoluaţi şi o vor înţelege mai bine... Va fi tradusă şi va face o mare impresie în alte ţări"...

Florin Gheorghiţă

Introducere

> ...Omul înţelept nu va privi credinţa ce o are ca fiind un lucru fără importanţă. Cel mai mare adevăr pe care îl percepe îl va proclama fără teamă, ştiind că orice s-ar întâmpla, el îşi îndeplineşte astfel adevăratul rol în lume şi că va fi bine dacă va putea realiza schimbarea la care aspiră; dacă nu va reuşi, încă va fi bine, dar mai puţin - fără îndoială.

Această frumoasă cugetare a marelui filosof Herbert Spencer m-a determinat să public consemnările ce compun cartea de faţă, a cărei publicare va provoca fără îndoială ironiilor multor oameni şi o stupefacţie plină de *compătimire a multor prieteni de-ai mei. Desigur, printre aceştia sunt* numeroşi cei care ştiu că m-am interesat întotdeauna de fenomenele mediumnice şi că am continuat să studiez diversele interpretări explicative, experimentând eu însumi şi ţinându-mă totodată la curent despre tot ce se face şi se scrie asupra acestei probleme. Unele persoane cunosc chiar şi faptul că am publicat, acum şase sau şapte ani, un eseu despre popularizarea interesantelor doctrine cosmosofice[1]. Însă, în toate aceste circumstanţe, atitudinea mea a fost mai degrabă aceea a unui spectator atent, care observa stând în fotoliul său şi cu binoclul în mână. Şi iată-mă dintr-o dată pe scenă, autor şi actor totodată! Ah, n-a fost deloc premeditat; primul pas l-am făcut tocmai atunci când mă gândeam mai puţin... şi iată în care împrejurări:

La începutul anului 1912 am primit vizita unei fetişcane ce mi-o trimisese sculptorul Alphonse Saladin, căruia îi cerusem modele. Cum micuţa Reine era interesantă şi serioasă, am folosit-o în mod regulat şi, puţin câte puţin, remarcându-i curajul şi delicateţea - cu toate că era într-o situaţie mizeră -, am ajuns să simt pentru ea o stimă adevărată.

Trecuseră câteva luni de când îmi poza în atelier, când, într-o zi, Reine a observat pe o mobilă unul dintre acele globuri de cristal care se folosesc la *crystal gazing* şi m-a întrebat la ce serveşte? I-am explicat pe scurt că anumite persoane, atunci când îşi fixează privirea pe cristal timp de câteva minute, pot să cadă într-un fel de somnolenţă şi să aibă uneori viziuni curioase. Reine a părut într-atât de interesată, încât i-am propus să ia globul

---

1. Cosmosofia este o doctrină ocultă, care a fost expusă de maestrul S U. Zanne câtorva discipoli între anii 1899 şi 1906, la Paris.

acasă şi să încerce câteva minute, în fiecare zi, până la următoarea noastră şedinţă de lucru. După trei sau patru zile ea mi l-a restituit, destul de dezamăgită ; nu văzuse absolut nimic şi asta o necăjise ; dorise mult să vadă ceva. I se părea că ar fi trebuit să vadă... Dacă ar fi continuat, ar fi reuşit poate? I-am oferit să păstreze globul pe timpul absenţei mele de vară, care era foarte apropiată, indicându-i să-l privească din când în când, câte zece până la cincisprezece minute. Erau cunoscute într-adevăr unele exemple de persoane care, după încercări efectuate în van, timp mai îndelungat, au avut dintr-o dată, în mod spontan, viziuni reale [1]. Putea oare să i se întâmple şi ei la fel... ? Cât despre mine, eu nu am putut să obţin niciodată ceva cu ajutorul globului, deşi am efectuat cu succes alte experienţe.

Reine mi-a pus totuşi unele întrebări cu un fel de nelinişte. Ea nu cunoştea absolut nimic despre aceste fenomene, dar, în mod evident, cuvintele mele trezeau în mintea ei o sensibilitate misterioasă, foarte intensă. Ar fi vrut tare mult să asiste la experienţe ca acelea despre care îi vorbeam. Ah, măcar dacă ar vedea o masă care se mişcă... ar fi oare posibil aşa ceva? I-am promis că în iarna următoare, când ziua se va întuneca într-atât încât nu voi putea picta, în timpul unei şedinţe vom încerca o experienţă de acest fel.

Vara a trecut şi, în octombrie, am revenit la Paris, reluând-o pe Reine de îndată ce am sosit. Mica fată cuminte mi-a spus că de la globul blestemat – asupra căruia şi-a tot forţat ochii – nu a obţinut niciodată nimic, doar lacrimi la obosirea lor.

Am pus globul la locul său pe raft şi ne-am reluat lucrul fără a ne mai ocupa de această problemă.

Într-o după-amiază de noiembrie însă, pe la vreo două şi jumătate, se făcuse într-atât de întuneric, încât a trebuit să încetez a mai picta. Doamne! Nu aveam vreun motiv care să mă reţină..., dar un anumit simţ al ridicolului scenei mă jena. Am sfârşit totuşi prin a ceda.

Am degajat alene o măsuţă pentru ceai şi ne-am aşezat pe câte o parte, ea serioasă ca un papă, iar eu, în fapt, cam ruşinat. Cu mâinile pe masă, am aşteptat... zece minute, douăzeci de minute. Nu se mişca însă deloc. Începusem să mă necăjesc, căci o asigurasem că experienţele reuşeau întotdeauna. De fapt, după anumite indicii, gândeam că Reine trebuia să fie un medium şi eram surprins că nu vedeam nici cea mai mică manifestare a facultăţilor pe care i le bănuisem. M-am decis să perseverez totuşi timp de patruzeci de minute şi să întrerup apoi şedinţa, dacă până la sfârşitul acelui interval nu se întâmpla nimic. Erau într-adevăr oarecare fremătări şi eu percepeam din lemn eforturile discrete, pe care le cunosc toţi experimentatorii, însă nu era nimic clar ; la ora hotărâtă m-am ridicat, uşurat că am scăpat de o situaţie jenantă.

1. „Annales des Sciences psychiques" din martie 1905 : Dr. Edmond Waller – *Une aventure de vision dans le cristal*

În picioare, îmi frecam mâinile puţin înţepenite, explicându-i cazul... când, privind masa, am simţit un impuls bizar, o dorinţă iraţională, de a mă aşeza din nou la ea; şi brusc, i-am spus Reinei: „Să mai încercăm încă... zece minute".

Aproape imediat s-au auzit câteva trosnituri, apoi masa a oscilat de la dreapta şi de la stânga... şi, în fine, ridicându-se, a produs câteva mici lovituri clare.

O observam pe Reine care, şi ea, mă urmărea pe mine. Îi vedeam poziţia corpului şi a picioarelor şi, fiind sigur că nu intervenea cu nimic în mişcări, am început să notez literele corespunzătoare numărului de lovituri. La început, a fost numele meu: „Cornillier", apoi aceste cuvinte: „adoarme-o pe Reine". Destul de surprins, am cerut mesei să repete şi, de această dată cu o politeţe extremă, masa a bătut: „Domnule Cornillier, adormiţi-o pe Reine".

Eram suficient de uimit, pentru că niciodată cercetările mele în acest domeniu al fenomenelor metapsihice nu s-au extins în direcţia respectivă. În toată viaţa mea nu am hipnotizat, nici măcar nu m-am gândit vreodată să hipnotizez pe cineva şi nu cunoşteam despre metodele de hipnotizare sau de magnetizare decât ceea ce aflasem din lecturile mele. O priveam pe Reine, exprimându-mi uimirea:

„Cam curios! Vrei să încerc? Nu ţi-e frică?".

„O, nu, domnule Cornillier, am încredere în dumneavoastră. Încercaţi..." mi-a răspuns ea.

Atunci, adunându-mi amintirile, m-a pus în postură de *fascinator* şi, după câteva minute, spre profunda mea uimire, am văzut ochii micului meu model – pe care îi fixasem cu intensitate – că se roşesc, că lăcrimează puţin, apoi că li se zbat pleoapele... şi, în fine, că s-au închis. Ea dormea... Dar oare dormea cu adevărat?... Cam neliniştit de succesul meu şi fiind prudent din fire, am vrut să-mi verific mai întâi capacităţile mele de *trezitor*. Nu e totul să adormi pe cineva! I-am suflat peste ochi şi am făcut câteva pase de degajare; Reine s-a trezit. Dar şi eu, de asemenea, mi-am regăsit calmul! Povestindu-i ce s-a întâmplat, am adăugat: „Cred că aş putea, probabil, să te adorm din nou; dar, mai întâi, trebuie să ştii exact ce este somnul hipnotic. Numai atunci, dacă vei vrea, vom mai încerca". După câteva explicaţii, micuţa m-a asigurat, dacă acest lucru m-ar putea interesa, nu aveam decât să reîncep, căci încrederea ei în mine era totală şi că ar fi foarte mulţumită, dacă ar fi bună pentru o astfel de experienţă.

Câteva zile mai târziu, la sfârşitul şedinţei noastre de lucru, ne-am pus din nou la masa care, de această dată, s-a ridicat imediat şi a lovit din nou: „Adormiţi-o pe Reine".

Intrigat cu adevărat de această persistenţă, m-am decis să clarific lucrurile. Am pus-o pe mica femeie bună să stea într-un fotoliu confortabil şi am procedat metodic, cu prudenţă mare, întrebând-o continuu cum se simţea şi observându-i respiraţia etc. După un sfert de oră, părea că doarme profund.

Însă dormea ea oare de un somn magnetic sau era un somn bun, de odihnă? Sau poate chiar... îşi bătea joc de mine. Am luat discret un ac, l-am ţinut câteva momente ascuns şi, dintr-o dată, l-am băgat câţiva milimetri în partea cărnoasă a mâinii lui Reine. Nu i s-a mişcat însă nici o geană; respiraţia i-a continuat fără nici o tresărire; absolut nimic. I-am ridicat atunci pleoapele şi am văzut că globurile ochilor nu mai aveau poziţia normală. Fără îndoială, ea dormea un somn hipnotic. Punându-i câteva întrebări, am remarcat o alterare a vocii şi un curios accent infantil în răspunsurile sale; atunci am încercat mai multe sugestii, pe care ea le-a acceptat. O mică sticluţă cu terebentină devenise un flacon cu parfum fin, o bucată de cretă se transformase într-un buchet de violete etc.

Însă, toate aceste răspunsuri puteau fi simulate; vroiam să mă conving şi mai mult. Luând un ton autoritar, i-am ordonat să coboare, cu gândul, în apartamentul de dedesubt, în care ea nu fusese niciodată. (Atelierul îl am la etajul şase, iar apartamentul la etajul cinci – fără a avea o comunicare directă la etajul superior.) După câteva eforturi, cu o voce slabă, Reine m-a anunţat că se află într-o cameră de sub atelier. I-am cerut, comandându-i „să vadă", *să-mi facă o descriere a ceea ce zărea în acea încăpere, cu indicarea poziţiei* mobilelor respective etc.

Reine părea să vadă în mod real. Mi-a făcut descrieri exacte, cu detalii precise (pensule din fildeş, aşezate pe o masă, o oglindă ovală, două mici portrete de ale mele, aflate pe şemineu etc.), ceea ce excludea posibilitatea unor coincidenţe întâmplătoare la descrierea unui mobilier de dormitor. Eram foarte prins, căci, chiar dacă ar fi fost o citire în gândurile mele, faptul nu era mai puţin valoros. Au survenit însă mai multe incidente. I-am cerut să îmbătrânească puţin şi să îşi vadă viaţa ei viitoare. Apoi, cu prudenţă, m-am oprit la acest fapt şi am început să fac gesturile pentru trezire, gândindu-mă cu nelinişte: „Dar dacă nu se trezeşte?...". Însă nu, mica Reine şi-a revenit, şi-a frecat ochii, puţin ameţită, dar într-o stare bună... şi neavând nici cea mai mică amintire din ceea ce i se întâmplase. Eu m-am păzit să-i spun ceva. În afară de problema în sine a somnului, i-am spus doar că o credeam capabilă să devină un bun subiect pentru experimentări; şi, dacă va vrea, vom putea relua din când în când, după şedinţele noastre de lucru. Vom vedea unde vor duce aceste experienţe.

Când a plecat, i-am dat numai plata obişnuită pentru pozare. Dacă avea cumva intenţii ascunse, era bine să o descurajez.

Devenind foarte interesat şi dorind să continuu experienţa respectivă, vroiam totuşi să am şi consimţământul soţiei; în primul rând pentru faptul că acest têtê-à-têtê între artist şi modelul său adormit putea să pară cam ciudat, iar apoi, fiindcă eu consideram că un martor mai puţin simpatizat decât mine era necesar la acest gen de studii; or, soţia mea îndeplinea bine această condiţie. Anglo-saxonă, cu spirit pozitiv, îşi trăise o parte a vieţii într-un mediu materialist şi, cu toate că era prea inteligentă ca să mă împiedice

vreodată în cercetările mele, ea s-a abţinut întotdeauna să ia parte la acestea. Mă asculta cu calm, fără a-şi manifesta însă ostilitatea pe care i-o simţeam în suflet. În fond, ea considera interesul meu ca ceva penibil; totuşi, mi-a spus că dacă îmi va face plăcere, va asista la tentativa următoare.

Când a venit în fine momentul să experimentez în faţa ei, am devenit nervos; simţeam dezaprobarea sa şi mă simţeam caraghios făcând pasele şi gesturile de fascinare. De asemenea, am obţinut mai greu adormirea ei şi abia după treizeci şi cinci de minute lungi am considerat că pot repeta proba împunsăturii cu acul. Cum Reine a suportat-o fără a se mişca, am început să mă liniştesc; dar vai, nici una dintre sugestiile mele care au urmat, nu au avut succes [1]. Creionul pe care îl botezasem buchet de violete a rămas tot creion, două sau alte trei obiecte diferite refuzau, de asemenea, să se transforme sub influenţa – mai puţin magică – a voinţei mele. Reine le palpa, le privea prin ochii săi închişi, apoi protesta încet: „Dar nu, aceasta nu e o piersică... este un dop". Ce stupidă încăpăţânare aveam!

Supărat, vroiam să încerc la întâmplare o altă probă şi am rugat-o pe soţie să ia o scrisoare de pe masa de lucru şi să mi-o aducă. Am pus-o între mâinile Reinei şi am făcut-o să şi-o aşeze pe frunte, cerându-i să vadă autorul, să se ducă la el acasă, să mi-l descrie pe acesta, precum şi ocupaţia lui etc... După eforturi vizibile, care o făceau să suspine penibil, Reine ne-a spus că îl vedea; ea era acum la el; vedea ca un atelier al unui sculptor; acesta era acolo, într-un halat gri şi în papuci, lucrând la „un om de pământ"... apoi, deodată, ea strigă: „Oh, dar îl cunosc; este domnul care m-a trimis la dumneavoastră, este domnul Saladin!". Era cu totul exact.

Descrierea a continuat, dar din ce în ce mai impresionantă, căci tonul Reinei se transformase... Ea vorbea acum cu o voce de bărbat, aspră, exprimându-se ca un automat. Răspunsurile sale la întrebările mele veneau rapide şi seci, ca lovituri de satâr. Când i-am cerut dimensiunea statuii, răspunsul mi l-a dat înainte de a termina întrebarea: „Doi metri, douăzeci".

Acum, soţia nu mai era indiferentă. Se apropiase, observând mediumul cu atenţie.

(Trebuie să vă spun că în ziua următoare, m-am dus la prietenul meu, pe care nu-l mai văzusem din primăvara trecută şi, fără a avea un aer de curios, l-am întrebat de felul în care îşi petrecuse timpul în ziua precedentă – la ora somnului Reinei –, cum era îmbrăcat etc... Descrierea făcută de ea ieri era întru totul exactă, în toate detaliile – dimensiunea statuii, starea morală a artistului, descurajarea sa etc... Reine văzuse, aşadar, de la mine de-acasă – din strada Guénégoud –, ceea ce se întâmpla într-un atelier dintr-o mică stradă din Montmartre şi aceasta, cu o precizie totală.)

1. Datorită lipsei mele de experienţă, am depăşit gradul de sugestibilitate în hipnoză, fără să bănuiesc acest lucru.

Revenind însă la şedinţa noastră, când eu mi-am epuizat întrebările, i-am ordonat Reinei să părăsească atelierul sculptorului şi să revină iar în apropierea noastră. Voind să-mi desăvârşesc triumful, i-am cerut să treacă în apartamentul nostru de la etajul cinci şi să meargă în încăperea din spate. Ce vedea ea acolo?

Nu numai că a văzut imediat baia cu diversele ei accesorii în poziţia lor relativă, dar descrierea demonstra, în modul cel mai evident, că dânsa vedea totul prin ea însăşi şi nu prin imaginile existente în creierele noastre. Astfel, mirat de faptul că nu menţiona fereastra, am insistat să-mi vorbească despre aceasta; sugestiile mele discrete nu au reuşit însă şi, agasat, am sfârşit prin a-i spune: „Ei bine, acolo este o fereastră... nu o vezi?". Tăcere. Reine părea să privească atent; apoi spuse: „Nu, nu există fereastra; este o perdea". Şi într-adevăr, cum era deja noapte, era aprinsă lumina în baie şi peste fereastră era trasă o perdea mare. Am constatat acest lucru după şedinţă. De asemenea, pentru focul din şemineu, Reine se încăpăţâna să spună că ea nu vede nici un foc, deşi recunoştea că simte căldura. Când am coborât, am constatat că într-adevăr, tirajul din sobă fiind foarte redus, nu era vizibilă nici o lumină, dar exista totuşi degajare de căldură.

Şedinţa a continuat printr-o nouă excursie în viitor; apoi, fără nici o legătură, revenind la aluzii făcute mai înainte, Reine a afirmat că vede un „Spirit" care voia să o dirijeze... Era Acela care se manifestase atunci când vorbea cu acea voce aspră, era Acela care îmi dăduse la început, prin intermediul mesei, indicaţia de a o adormi pe Reine etc.

În ciuda acestor ultime divagaţii, şedinţa a fost un succes total, justificând să-mi continuu cercetările. Soţia a fost şi ea cu totul de acord.

Fiind deci liniştit sub acest aspect şi fiind sigur că am un martor imparţial, nu am mai evitat, la sfârşitul şedinţelor de lucru, să adorm micul model... aşteptându-mă dinainte la lucruri minunate.

Dar vai! A trebuit să fiu repede deziluzionat! A treia, a patra, a cincea şedinţă nu au adus nimic valabil. Tânăra dormea, fără nici o îndoială, dar parcă îşi pierduse orice luciditate. „Spiritele", faimoasele Spirite... i-au invadat gândirea şi tot ceea ce spunea în continuare *avea tot mai mult caracterul comunicărilor spiritiste*. Desigur, erau şi aspecte interesante. Reine – total neştiutoare în privinţa fenomenelor şi teoriilor spiritiste – a văzut subit „un corp din fum" provenind din ea însăşi... şi care, afirma ea, *era ea însăşi mai mult decât corpul ce dormea în fotoliu*. De asemenea, distingea mici flăcări albastre care ieşeau din degetele mele atunci când o magnetizam. Îşi vedea şi organele interioare, pe care le descria foarte exact etc. – toate aceste lucruri fiindu-i complet necunoscute umilului meu model atunci când era trează. Însă, pentru o informaţie mai ciudată sau mai interesantă trebuia să înghit zece stupidităţi, minciuni grosolane, care îi erau comunicate – spunea ea plină de ciudă – de mici Spirite răutăcioase ce o înconjurau şi îşi băteau joc de noi şi de care, în mod sigur ea, nu se lăsa înşelată!

Întotdeauna era mereu la fel. Credeam că obţinusem un fir în labirintul faptelor mediumnice... şi apoi, imediat, acest fir se rupea... şi iarăşi urma dibuirea pe cărările întunecate.

Dar, dintr-o dată, la a şasea şedinţă a survenit un incident neaşteptat: printr-o comunicare scrisă[1], foarte precisă, completată printr-o comunicare orală, făcută pe un ton ciudat de autoritar, *forţa producătoare* a fenomenelor mă informă că mergeam pe un drum greşit şi că nu voi obţine nimic dacă nu voi schimba metoda. Mi se propunea un fel de contract: dacă voiam să renunţ la a pune întrebări mediumului şi dacă acceptam să mă conformez indicaţiilor ce aveau să-mi fie date, „Spirite Superioare" aveau să preia conducerea şedinţelor. Mi se garantau astfel rezultate remarcabile. Dar trebuia să am răbdare. Trebuia să o hipnotizez pe Reine prin metode diferite, care îmi vor fi prescrise şi să o las să doarmă fără a o mai întreba şi fără a-i mai cere ceva, timp de un anumit număr de şedinţe. Aceste Spirite vor profita de somnul ei pentru a-i dezvolta facultăţile mediumnice.

Propunerea îmi era făcută cu atâta claritate şi precizie, încât, foarte intrigat de altfel, am răspuns că accept. Fie! Voi urma indicaţiile date, voi folosi metoda de hipnotizare voită şi voi fi voi avea răbdare. Dar, în schimb, contam că misterioasa parte contractantă va fi la fel de fidelă angajamentului anunţat.

Şi ea a fost aşa.

Astfel, cum trebuia să mă aştept, a şaptea, a opta şi a noua şedinţă nu au oferit nici un interes deosebit – deşi au avut fiecare incidentele lor specifice, care vor fi redate în dările de seamă ale şedinţelor. Procedam acum aşa cum mi se indicase şi nu o mai întrebam – decât numai pentru lămuririle privind adormirea mediumului. La a opta şedinţă mi s-a dat indicaţia să-i sugerez să-şi amintească ce a văzut pentru a-mi relata la trezire, însă această sugestie nu mi-a reuşit deloc. Trezită, nu mai avea nici o amintire.

Totuşi, îmi arătasem răbdarea şi bunăvoinţa, astfel că la a zecea şedinţă am fost recompensat: Reine a primit ordinul să mă pună la curent, în timpul somnului, despre ce era pusă să facă... Şi, începând de la acea şedinţă, soţia mea şi cu mine am fost în mod regulat martorii impresionaţi ai unui lucru cu adevărat prodigios: *dezvoltarea facultăţilor unui medium de către forţe – în mod clar şi fără echivoc – exterioare, precum şi educarea sa de către entităţi indiscutabil inteligente*, pe care de-acum înainte le voi numi „Spirite", acordându-le calitatea pe care o revendicau: *„Spirite" care au trăit pe pământ încarnate în forme umane şi care îşi continuau evoluţia dincolo de moarte.*

Fiecare şedinţă nouă ne aducea noi mărturii ale logicii antrenamentului pe care Spiritele i-l făceau Reinei. Acestea aveau evident un scop bine definit şi foloseau – pentru a-l atinge – metoda cea mai raţională. Nu mai erau

1. Aceste comunicări scrise sunt explicate în consemnările şedinţelor.

incoerenţe şi nici minciuni. Totul avea o legătură şi se înlănţuia, exerciţiile succedându-se într-o progresie preordonată.

Voi lăsa de-acum înainte dările de seamă să exprime caracterul şedinţelor [1] şi să arate desfăşurarea faptelor şi a ideilor transmise. Fiind profund interesat de probleme, le-am scris imediat după fiecare şedinţă, în baza notelor luate şi sub impresia celor întâmplate. Sper că cititorul va simţi sinceritatea şi exactitatea acestora. Le public astfel cum au fost scrise, păstrând în mod voit erori şi contradicţii [2], care îi vor bucura pe sceptici, dar care vor permite oamenilor fără prejudecăţi să analizeze cauza în raport cu diversele lor elemente. Nu am eliminat decât incidente lipsite de interes, repetări plictisitoare şi comunicări deosebit de intime. Din acest punct de vedere, unele persoane mă vor acuza, fără îndoială, ca fiind lipsit de delicateţe sau de bun simţ, făcând să apară în cursul experienţelor şi fiinţe ce mi-au fost foarte apropiate şi cărora nu ar fi trebuit să le tulbur somnul de veci.

Cu tot respectul meu pentru atare sentimente, a trebuit totuşi să le las anumitor entităţi calitatea proprie ce o indicau, pentru a nu diminua prea mult valoarea probantă a mesajelor lor. Manifestările psihologice ale individualităţilor evidenţiate prin transmiterile acestei fete neştiutoare vor apărea cu atât mai interesante, cu cât se va şti că am găsit în acestea caracterele revelatoare ale unor fiinţe de care am fost legat prin sânge sau prin afecţiune.

În multe cazuri a trebuit să-mi depăşesc aversiunea personală şi să mă lovesc pe mine însumi pentru a face să iasă la lumină ceea ce cred că este un adevăr... mai important desigur decât temerile mele.

*

După lectura acestui istoric al începutului experienţelor mele cu Reine, cititorul va trebui să reţină două aspecte importante, care să-i servească drept bază viitoarei sale opinii:

1. Sinceritatea indiscutabilă a mediumului
2. Dezinteresul său.

Este un fapt evident că Reine dormea un somn hipnotic - acest somn având caracteristici pe care nu putem să nu le recunoaştem. Inconştienţa sa

1. Sensul primelor opt sau nouă şedinţe va fi înţeles totuşi mai bine prin ceea ce am spus în introducere, căci la început, neacordând importanţă deosebită experienţelor, notam numai elementele principale - data etc. - fără a căuta, cum am făcut mai târziu, să exprim în mod exact caracterul comunicărilor
2. Aceste erori şi contraziceri au fost de altfel rectificate şi explicate adesea, în cursul şedinţelor următoare, dar uneori şi la o dată mult îndepărtată. Pentru a-şi putea face o opinie, cititorul va trebui să ţină cont şi de acestea.
3. Abia prin această carte Reine va afla - la fel ca oricare cititor - straniile aventuri ale vieţii sale misterioase... şi, uneori, mă întreb cu o oarecare nelinişte, ce va resimţi ea atunci?

era absolută; ea nu mai ştia nimic, la trezire, din ceea ce a făcut sau a spus în timpul hipnozei[3].

La această constatare de necontestat, care ar fi suficientă pentru a susţine primul punct, aş mai adăuga câteva consideraţii despre caracterul şi moralitatea acestei copile. Soţia mea şi cu mine am observat-o timp de un an şi jumătate; eu o cunosc pe parcursul a doi ani. În cursul acestei lungi perioade, *am avut, în medie, trei şedinţe de câte patru-cinci ore, în fiecare* săptămână. În plus, ea a stat împreună cu noi şi la ţară, nepărăsindu-ne nici o clipă şi tratând-o ca pe un copil al casei. Supusă la o observare permanentă – cu totul neîncrezătoare în primele luni şi cu deplină încredere în ultima perioadă – Reine s-a arătat întotdeauna aceeaşi fiinţă corectă, deschisă şi delicată. De o mândrie extremă, nerespectuoasă faţă de cei care nu-i plăceau, era tandră şi devotată celor pentru care avea afecţiune... şi astfel, certitudinea pe care o aveam despre onestitatea Reinei în viaţa sa normală a venit să coroboreze cu certitudinea pe care o aveam despre sinceritatea ei în viaţa sa anormală.

Cât despre dezinteresul ei, ar fi de neînţeles dacă nu-i acceptam motivele pe care ea însăşi le-a dezvăluit în stare de hipnoză; căci, nu numai că nu obţinea nici un avantaj bănesc din somnurile ei magnetice, dar era chiar afectată profesional, în mod total, din această cauză. În fapt, ca urmare a oboselilor resimţite, ea a trebuit să renunţe la a mai poza... şi eu nu i-am dat drept compensaţie decât o indemnizaţie foarte redusă.

Desigur, ea a fost tratată prieteneşte de soţia mea şi de mine; dar, dacă Reine ar fi fost destul de genială ca viciu, urzind toate şedinţele pentru un avantaj atât de mediocru (supoziţie total absurdă), ar fi fost destul de şireată ca să imagineze combinaţii cu mult mai profitabile.

Paris, 21 aprilie 1914

Şedinţa 1 – vineri, 29 noiembrie 1912

Am reuşit astăzi să o adorm cu totul pe Reine C., micul model (după ce în săptămâna anterioară făcusem o încercare, în mod voit necontinuată, care mi-a arătat posibilitatea reuşitei). Fără nici o îndoială, ea posedă facultăţi de clarvedere, căci, imediat, la exprimarea dorinţei mele, părea că „vede" apartamentul de la etajul cinci, redându-mi detalii în mod real caracteristice privind mobilarea...

I-am cerut, de asemenea, să avanseze puţin în vârstă şi să-mi descrie viitorul său. S-a văzut într-o locuinţă mică, având două camere – dormitorul şi un fel de birou; o uşă închisă, pe care nu o putea traversa, părea a fi uşa unei bucătării...? Această locuinţă s-ar fi aflat în cartierul Ternes, pe o străduţă ce dădea spre rue de Courcelles. Ea se vedea foarte clar acolo. Se simţea bine acasă la ea; pălăria îi era agăţată pe perete. Şi-a văzut şi soţul[1] în birou, scriind şi luând note. Spunea că va fi fericită acolo, dar aceasta nu se va întâmpla în curând, căci „trebuie bani"...

Şedinţa 2 – vineri, 6 decembrie 1912

Astăzi m-am străduit mai mult să o adorm pe Reine – probabil din cauza prezenţei soţiei mele. O dată adormită, nu s-a mai supus însă – ca la prima şedinţă – la influenţa sugestiilor mele[2], dar insensibilitatea pielii îi era totală.

Fac o încercare de psihometrie şi de clarvedere, dându-i să ţină pe frunte o scrisoare a sculptorului S. După câteva momente, îmi descrie într-un mod extrem de impresionant pe autorul scrisorii şi munca acestuia: „...din pământ, el face un bărbat...". Pare cu adevărat că se află acolo, în atelierul lui S., văzându-l cum lucrează şi cum insistă cu încordare la figura unui bărbat înalt de 2,2 metri „care culege mere... Dar ceva nu e bine; trebuie să i se spună că are o greşeală acolo (Reine indică propriul ei şold), acolo, la şold" etc. etc.

Eu o rog să revină... şi să coboare iarăşi în apartamentul de la etajul cinci. Ea descrie, în mod foarte exact, baia de acolo, părând să vadă numai prin ea însăşi, fără a se folosi deloc de gândurile mele, de imaginile sau de sugestiile mele. De exemplu, contrar voinţei mele, nu reuşesc să o fac să

1. Deşi pare a fi o fetiţă de cincisprezece ani, Reine are în realitate nouăsprezece ani şi s-a căsătorit de câteva luni cu un tânăr, un modest funcţionar la o bancă.
2. Am arătat motivul în Introducere.

menţioneze fereastra, dar îmi vorbeşte despre o perdea, care într-adevăr fusese trasă, fără însă ca eu să ştiu. Descrie soba, dar refuză direct să vadă focul din ea, deşi insist. Simte totuşi căldura sobei care, la verificare, nu lăsa într-adevăr să se vadă nici o lucire. Ea nu vedea acolo decât un scaun, pe când în mintea mea, eu vedeam două, dar descrie foarte exact acest scaun (un mod rotund etc.).

O întreb din nou despre propriul ei viitor şi ea se vede iarăşi trăind în acea locuinţă mică, având două camere, din Ternes: „În dormitor, un şifonier cu oglindă, cum îmi place mie!". Spune acest lucru cu bucurie şi cu mândrie. Descrie cu exactitate situarea locuinţei: „Când ieşiţi din staţia de metrou, este a patra străduţă mergând în josul bulevardului". Nu poate vedea însă numele străzii... Este a şaptea casă (sau numărul 7?). Face o digresiune emoţionantă cu privire la soţul ei, pe care îl vede acolo, lucrând... şi căruia îi analizează sentimentele cu o profunzime destul de neaşteptată. (Nu va mai lucra la bancă, ci ca secretar al unui om de afaceri sau al unui avocat.)

Sunt greu de redat emoţia şi coloritul acestei scene. Comportarea Reinei, sforţările şi până la stângăciile manifestării ei, totul tinde să exprime sinceritatea viziunilor sale.

Un fapt curios: descoperirea, foarte susţinută a unui „Spirit", care vrea să o dirijeze. Îl vede, îl aude, îi vorbeşte. Spune că numele lui este „Fernand Kerloz". Din când în când, acesta se manifestă vorbind prin ea. Atunci exprimarea şi vocea ei devin aspre şi poruncitoare. El mi-ar fi dat, la început, cu ajutorul mesei, indicaţia să o adorm pe Reine. Se pare că vrea să pună stăpânire pe dânsa... şi ea resimte o tulburare dureroasă...

Trezire foarte liniştită. Ea spune că e odihnită şi fericită...

Şedinţa 3 – vineri, 13 decembrie 1912
(Reine este suferindă, gripată)

Ca şi la şedinţele precedente, încep cu masa, care, după şase sau opt minute, se ridică şi loveşte uşor. Mişcarea ei este puţin diferită faţă de cum a fost ultima dată. Întreb dacă este Fernand Kerloz. „Nu", răspunde masa. „Fernand este liber; am venit să-l înlocuiesc." Vreau să o adorm imediat pe Reine. Însă masa mă roagă să mai aştept. Primesc diferite comunicări fără importanţă şi, după câteva momente, o instalez pe micuţă în fotoliul ei.

Imediat, după ce a adormit, îi dau o scrisoare şi un ac de cravată provenind de la vechiul nostru prieten Paul Menard, mort în urmă cu şase ani şi îi cer să-mi dea informaţii despre dânsul. Aşteptare. – „Totul este negru", spune ea în fine, „nimeni nu este acolo să mă ajute. Fernand nu va veni. Este pedepsit... fiindcă a mintit. Este un mincinos... şi Spiritele superioare îl opresc să vină astăzi. Va veni însă la şedinţa următoare". Ea spune că totul este tulbure. În mod sigur, nu va mai vedea nimic. Dar nu trebuie să mă necăjesc; este suferindă... şi, de asemenea, nu are putere. Dar vede desluşit

Spirite în jurul ei – acestea sunt cele care i-au vorbit despre Fernand –, sunt însă Spirite mici, inferioare, mai puţin bune decât dânsa, spune ea. După câteva momente, o „umbră" mai importantă se apropie; este un bărbat destul de în vârstă, cu barbă albă. (Eu cred că este Paul Menard, pe care ea şi-l imaginează.) Acesta vorbeşte foarte încet... şi spune că l-a cunoscut pe cel ce a purtat acul de cravată. Îl recunoaşte. L-a văzut purtat, repetă dânsul confirmând de două ori. Numele bătrânului este „Pierre Hamonot"... A locuit la Le Havre şi a murit într-o călătorie acum şase ani... Mai spune că persoana dorită va veni în mod sigur, dar mai târziu. Ar fi trebuit ca mediumul să aibă destulă putere ca să meargă să-l caute... etc.

Am abătut-o pe Reine de la acest subiect şi îi spun să-mi vorbească despre sănătatea ei. Vede că nu îi este deloc bine. Îşi observă organele interne, îmi descrie bronhiile sale inflamate puţin în partea stângă etc. Trebuie să ia un sirop pectoral cu extract de gudron... şi să-şi pună ventuze. Dar nu, nu ventuze, căci ar lăsa urme ce ar împiedica-o să pozeze; mai degrabă cataplasme sinapizate[1]: una pe spate şi alta pe piept. Bronhiile îi sunt prinse bine, dar îi va trece repede; luni va fi bine...

Întrebări asupra a ceea ce vede ea în jur..., care la început nu oferă nici un răspuns interesant. Vorbeşte despre „Spirite inferioare", care sunt acolo, în jurul ei... etc. Apoi, brusc, îşi vede corpul fluidic..., pe care îl descrie ca *un corp vaporos, puţin mai mare decât trupul ei real şi ca fiind destul de luminos. Acesta face aceleaşi mişcări ca şi dânsa.* În acelaşi timp, ea se vede, de asemenea, cum doarme în fotoliu şi mă vede şi pe mine foarte bine. Din degetele mele ies mici flăcări albastre; la fel şi din ochii mei, dar acestea sunt mai puţin intense. Eu nu o magnetizez îndeajuns de puternic, de teamă să nu-i fac vreun rău (surâde). Ea este aproape la fel de puternică (energetic) cum sunt eu... *şi doarme fiindcă vrea să doarmă.*

Îi dau să aleagă un plic dintre cele patru pe care le-am pregătit, ce conţineau fiecare câte o scrisoare de la câte un prieten. Ia unul, *al cărui conţinut nu-l ştiam...*, şi, imediat, îmi spune că persoana care a scris este o doamnă, în vârstă, care trăieşte la Paris... într-un hotel... şi specifică: „Nu un hotel obişnuit (voind să spună că nu e pentru călători)..., ci o casă a ei, în strada La Fai...". Dar nu poate vedea complet numele. „Este o doamnă care nu face nimic..., dar care lucrează totuşi foarte mult."[2] Spune însă că va descrie mai bine într-o altă şedinţă... când va fi puternică şi mai antrenată. Aceasta se va întâmpla destul de repede, dar trebuie să continue...

O întreb dacă o altă persoană i-ar dezvolta potenţele mai bine? Îmi răspunde: „Oo, da, mai târziu; acum însă, dumneavoastră trebuie să o faceţi. Mai târziu, voi avea nevoie de o voinţă enormă, căci sunt foarte puternică, la fel de tare cât sunteţi şi dumneavoastră".

---

1. Cataplasme care conţin făină de muştar negru (n.tr.).
2. Toate aceste detalii erau exacte, inclusiv începutul numelui străzii.

Îi dau un alt plic, la întâmplare. Îmi spune că scrisoarea provine de la un artist, un pictor (verificat ca exact după şedinţă). Ar fi vrut să-l descrie, dar singură nu vede nimic şi mă previne că nu face decât să-mi repete ceea ce-i spun acele Spirite mici care o înconjoară şi în care nu are nici o încredere. „Ele râd şi îşi bat joc de noi", spune ea. „Păstraţi scrisorile, voi fi în stare să vă vorbesc despre ele mai târziu."

Soţia mea a intrat pe tăcute. După câteva momente (la cererea mea), Reine îi percepe prezenţa şi remarcă necesitatea luării de măsuri, căci este ameninţată şi ea de gripă săptămâna următoare. „Vegheaţi-o atent, ca să se îmbrace bine şi să nu-i fie frig." Apoi a intervenit o reflecţie asupra unui fapt actual, care a făcut-o să spună: „Sunt eu acum aşa, aici, dar înainte eram cu totul altfel...". O întreb atunci ce vor să însemne aceste vorbe şi ea îmi răspunde: „Ah, într-o altă viaţă, eu am fost..." şi ne spune că a trăit în Italia, la Milano, cu mult timp mai înainte... etc. Şi eu, de asemenea, am venit de multe ori pe pământ, în alte vieţi anterioare şi chiar soţia mea şi cu mine ne-am mai întâlnit într-o existenţă precedentă - nu în ultima, când am fost singur, ci în penultima... „Ah, ce rea era pe atunci!", exclamă ea etc.

Vreau să termin şedinţa şi încep să o trezesc, când, deodată, ea îşi revine brusc, pentru a-mi reaminti să supraveghez bine sănătatea soţiei în următoarele cinci sau şase zile.

*

Am uitat să notez că am făcut o încercare de scriere mediumnică. În cursul şedinţei, i-am pus Reinei pe genunchi o planşetă acoperită cu o hârtie fixată prin pioneze, iar în mână, un creion. După două minute, creionul a început să scârţâie pe hârtie, făcându-mă să cred că făcea nişte mâzgăliturі informe. Atunci i-am cerut o semnătură simplă şi, imediat, a făcut gestul de a scrie şi a semna, însă acesta a fost atât de violent, încât nu am fost deloc surprins auzind-o că scoate un strigăt, urmat de: „Dar mi-aţi făcut rău, mă doare aşa!". Am întrebat-o ce a simţit şi ea îmi spune că Spiritul, care i-a mai dat informaţii de câteva ori, „acela care nu era serios", i-a prins mâna şi a făcut-o să se mişte şi să tremure aşa de tare, încât i-a fost frică. Atunci, apropiindu-mă cu planşeta de lumină, am văzut scrise două fraze: „Trebuie să te îngrijeşti. Rugaţi-vă pentru mine" şi o semnătură: „Henri Morin", subliniată cu o linie viguroasă, ca o tăietură de sabie.

Trezire uşoară; ea se simte foarte bine şi odihnită.

Şedinţa 4 - miercuri, 18 decembrie 1912
(este prezentă o prietenă, dra H.)

Şedinţă mai puţin interesantă decât precedentele. La sfârşit, un incident curios - pe care mai întâi ar trebui să-l putem verifica înainte de a-i acorda vreo importanţă.

Ne-am aşezat la masa de lucru către ora patru şi „Fernand Kerloz" se manifestă cu rapiditate. El nu venise la ultima şedinţă şi nu va rămâne mult timp nici la aceasta; este pedepsit... Nu insist asupra acestui subiect şi îi cer câteva informaţii şi dovezi. Urmează însă incoerenţe; el declară că nu poate citi nici un cuvânt dintr-un jurnal pus pe masa mea de lucru etc... Dintr-o dată, mişcarea încetează, masa nu se mai mişcă...

Mă pregătesc să o adorm pe Reine. Sunt necesare vreo douăzeci şi cinci de minute. O dată adormită, spune că îl vede pe Fernand aproape de ea, apoi îl vede plecând..., lăsând locul Spiritului Henri Morin şi altor Spirite inferioare mici. Nu obţin nimic precis, nimic de seamă. Henri Morin nu poate răspunde; el spune că nu îi este permis acest lucru. Atunci, încerc să o trimit pe Reine în apartamentul unei persoane, care trăia într-o locuinţă din aceeaşi clădire, spre curte şi care dispăruse de trei săptămâni, fără a se putea şti ceva despre ea. Reine pare că m-a ascultat şi că ar fi în locuinţa respectivă. „Este o femeie, o brodeză. A plecat cu unul, apoi s-a îmbolnăvit; e moartă..." Nehotărâre, contraziceri. Reine spune că ea singură nu poate vedea; Henri Morin este cel care îi comunică aceste informaţii... Şi el nu are cum să ştie, căci e un Spirit inferior, fără cunoştinţe, „un fel de muncitor zeflemist". Fernand îi este superior. Va reveni vineri, neîndoielnic; e mai bine să aşteptăm.

Opresc ancheta şi revin la problema corpului fluidic, cerându-i Reinei să-mi facă o descriere a ceea ce poate observa la ea însăşi. Îmi spune că *acesta iese ca un fel de abur din întregul ei trup şi în special prin cap. Şi acest abur se adună deasupra ei, formând un corp care este legat de gură printr-un fir, pe care îl compară cu un gen de rază fină de soare ce ar pătrunde într-o cameră. Spiritul ei se află în partea superioară, unde materia respectivă este mai condensată şi mai luminoasă. Acolo este adevăratul Eu... acela care gândeşte şi care voieşte.* Trupul din fotoliu nu este decât un înveliş. (Ea îl compară cu coaja portocalei în raport cu miezul „cel bun".) În acest corp fluidic, ea ar putea merge şi veni în atmosferă, dar nu în acest moment, căci mici Spirite rele formează ca o barieră şi o resping, iar dânsa nu are încă destulă putere pentru a le comanda, aşa cum o va face mai târziu.

Reine vede aceste Spirite ca nişte licăriri, nişte fumuri luminoase, mai strălucitoare în partea superioară şi, atunci când se apropie pentru a-i vorbi, acestea iau o formă umană - în special forma capului. Aşa face şi Fernand Kerloz, care - spune ea - e frumos, având o faţă palidă, cu barba şi părul negru, toate bine formate pe umeri şi pe trunchiul ceţos.

Îi cer lui Henri Morin, care e mereu prezent, dacă vrea să-mi scrie unde a murit şi, la consimţământul lui, îi dau Reinei un creion şi hârtie, începând imediat să scrie. Când a terminat, îl rog pe Morin să copieze al noulea rând dintr-o revistă deschisă, aflată pe masă şi Reine scrie din nou în mod viguros. Apoi ea spune că dânsul pleacă. Lângă dânsa vine un alt Spirit, care îi conduce mâna – spune ea – şi o face să scrie mult şi la urmă semnează.

Încerc după aceea să o fac să descrie autorii diferitelor scrisori pe care i le dau; dar aceasta nu merge; ea se îndepărtează de la ce i-am cerut şi nu spune nimic de seamă, părând că ascultă cu atenţie şi devenind furioasă pe aceste „Spirite mici" care vor să o tachineze şi să-şi bată joc de ea etc. etc.

Discuţia incoerentă continuând, am hotărât să termin cu această comedie monotonă şi începusem să fac pasele de trezire când, subit, prinzându-mă cu mâna, ea îmi spune să mai aştept; un nou-venit vrea să comunice cu noi. Mă opresc şi, imediat, cu o anumită agitaţie, Reine spune: „Da, da..., el zice că are de făcut dezvăluiri despre o întreagă dramă ce i s-a întâmplat mai demult unui unchi al soţului meu. Plecat din ţara sa, Corsica, acest unchi s-a dus în America pentru a face comerţ, fiind însoţit de un compatriot. După mulţi ani, compatriotul asociat a revenit în Franţa pentru afacerile lor; în timpul absenţei sale, a izbucnit o revoluţie (sau o revoltă locală) în America, în statul... (sau la plantaţia) în care rămăsese unchiul. Acesta a fost omorât... Asociatul, reîntors în America, şi-a însuşit întreaga avere a unchiului respectiv, distrugând actele care stabileau proprietatea lui şi făcând să dispară toate urmele substituirii. Ulterior, s-a stabilit la Paris, ducând o viaţă de bogătaş. Are un fiu care, de curând, a candidat ca deputat etc. Toate detaliile şi dovezile îmi vor fi date". Am întrebat atunci dacă acest acuzator nu ar vrea să scrie în mod exact acuzaţia sa... şi, ca răspuns, i-a prins cu putere mâna Reinei şi a făcut-o să scrie (spune ea): „Domnule, domnul Fabiani a furat trei milioane domnului Thedesqui, spunând că a murit fără a lăsa nimic". După aceea, a adăugat prin gura mediumului: „Va trebui ca Achille (soţul Reinei) să meargă să-l vadă. Dânsul are remuşcări şi s-ar putea obţine ceva de la el". Dar Reine protestează: „Achille nu va merge niciodată". „Atunci", a reluat Spiritul, „trebuie să mergi tu singură. El are remuşcări şi va da, va înapoia ceva" etc. etc.

După aceasta, o trezesc pe Reine, care îşi revine destul de încet şi se plânge că ar fi puţin cam obosită.

Citesc comunicările scrise în această şedinţă. La prima mea întrebare, Henri Morin a răspuns că a murit la Tours, „la Portillon, pe strada care urcă la cuptoarele de var, la 14". Fără a-i explica pentru ce, o întreb pe Reine dacă ea cunoaşte „Portillon" la Tours? Pare foarte uimită şi îmi spune că acolo a trăit cu familia sa. Atunci, o întreb dacă a cunoscut familia Morin? Surpriza ei este totală... şi spune că, desigur, a cunoscut-o!... atât pe copii, cât şi pe tatăl lor. Acesta trăieşte şi acum. Sunt muncitori cu dare de mână. „Şi cine era Henri Morin?", o întreb eu. Reine crede că era bunicul..., dar ea nu l-a cunoscut niciodată; nu ştie nimic despre acesta; murise cu mult timp înainte.

Al doilea răspuns scris de acel Morin, la solicitarea mea de a copia al nouălea rând din revistă era: „Nu sunt destul de instruit, mă sâcâiţi".

Următoarea comunicare, făcută de un al doilea Spirit – care a semnat „Lucien" –, este un sfat pentru medium: „Reine, trebuie să dormi în fiecare zi; cere globul de cristal şi ia-l acasă. Aş vrea, de asemenea, să încerci să scrii zilnic...".

Întrebând-o cu privire la istoria unchiului din America, Reine răspunde că ştie că soţul ei avea un unchi care plecase în Statele Unite (ea pronunţând Statele Hinite) cu mult timp înainte de naşterea lui şi că probabil că făcuse avere, căci scrisese mamei sale că, atunci când va reveni, nimeni din familie nu va mai fi nevoie să lucreze... Dar acesta murise acolo şi niciodată nu s-a mai aflat ceva despre dânsul; nu lăsase nici bani, nici acte etc. Aceasta era tot ce părea că ştie, exprimându-se cu totală indiferenţă.

Şedinţa 5 – sâmbătă, 21 decembrie 1912
(prezent: prietenul meu Stany Oppenheim)

Şedinţă nulă, deşi ne-a dat un mic fapt precis.

La sosire, Reine îmi spune că ziua trecută, acasă la ea, a încercat singură, să facă să se mişte o măsuţă... şi că, spre marea ei surpriză, masa i-a comunicat: „Reine, mâine nu vei adormi; Cornillier nu va avea deajuns fluid".

Fără a da impresia că ţin cont de această indicaţie, am încercat, ca de obicei, cu masa. Dar, cu toată răbdarea noastră prelungită, a refuzat total să se mişte! Acest lucru m-a enervat puţin, căci îl invitasem pe prietenul meu S.O. şi îmi era mai mult decât neplăcut că l-am invitat pentru un nimic.

După vreo 30-40 de minute, m-am hotărât să încerc să o adorm pe Reine. La început, totul pare să meargă normal. Ea cade foarte repede într-un fel de semi-somn; însă, cu toată bunăvoinţa sa, evidentă, şi cu tot efortul meu mărit, ea nu ajunge să devină insensibilă şi, astfel, după o oră de magnetizare, abandonez istovit.

Dată fiind prezenţa lui S., încerc din nou cu masa. De această dată, după câteva minute, aceasta consimte să se mişte. Fernand este cel care se manifestă. După diferite întrebări şi răspunsuri lipsite de interes, îi cer o dovadă prin care să ne demonstreze independenţa lui faţă de medium. De exemplu, să ne spună ora exactă a ceasului meu, care se afla pe masa de lucru, la cinci metri faţă de noi toţi. Răspunsul e imediat: „Ora 6 fără 9 minute". Soţia mea se ridică şi merge să verifice: „Este ora 6 fără 7 sau 8 minute", spune ea. (Această imprecizie provine de la faptul că, la ceasul meu, cadranul este din aur şi diviziunile sale, gravate simplu, sunt aproape imposibil de diferenţiat. De asemenea, se poate spune că ora a fost indicată cu o precizie destul de mare.) Prietenul meu S. a remarcat însă că, fără îndoială, s-au auzit orologii din vecinătate şi astfel mediumul ar fi putut înregistra timpul în mod inconştient. (Această critică părea foarte corectă şi am acceptat-o ca atare,

până când, seara, după cină, am constatat că ceasul meu era în avans cu zece minute față de orologiile de la Monetărie și de la Institut și că masa nu-mi dăduse de fapt ora exactă, *ci ora de pe ceasul meu*.)

Am propus atunci o altă experiență: să-mi numere banii din portmoneu. Fernand acceptă, dar greșește. La constatarea greșelii, el răspunde: „Trebuie să rădem bine".

Fiindcă el spusese că este din Spania, l-am rugat să ne dea, pentru dl S. – care cunoaște spaniola – câteva cuvinte în această limbă. Masa bate: „hombre grasia". *Hombre* nu are nici o valoare, căci este un cuvânt prea cunoscut..., iar *grasia* nu pare a fi spaniol. Atunci el ne spune că va vorbi, prin vocea mediumului, peste opt ședințe.

Ședința 6 – luni, 23 decembrie 1912

Masa este cam înceată înainte de a se pune în mișcare și încearcă de mai multe ori să comunice, fără a reuși însă. În fine, relațiile se stabilesc, dar prin lovituri sacadate mai zgomotoase decât de obicei. Spiritul prezent nu pare să fie Fernand. Masa spune că efectiv, Fernand este reținut la o altă ședință și nu va veni astăzi, însă mediumul va dormi totuși.

După cum am fost sfătuit[1], îi provoc somnul prin globul de cristal și când Reine s-a autoinfluențat bine, îi completez hipnoza prin magnetizarea mea; acest mod îmi menajează forțele. Dar, deși era deplin adormită, micuța pare să fie într-un fel de toropeală; ea îmi spune că se simte greoaie, că nu vede decât negru, o ceață deasă. După un moment, distinge totuși un Spirit. Este acela care s-a manifestat prin masă. E o femeie: „Iată, e Fernanda; spune că e Fernanda Raymond... dar nu o percep bine". La întrebarea mea: „Cine este această Fernanda Raymond?", Reine îmi spune că este o fată tânără pe care a cunoscut-o în copilărie și care a murit de mult timp. „Nu pot să o recunosc, s-a schimbat prea mult! Îmi spune că a venit de bunăvoie să mă vadă."

Îi cer să o întrebe dacă vrea să ne ajute și, la acceptul ei, o rog să ne dea informații serioase despre acea femeie dispărută, acea brodeză din clădirea noastră. Reine îmi transmite cu greutate și chiar cu sfârșeală cuvintele sale. Fernanda afirmă că brodeza a plecat cu un oarecare; apoi, acesta părăsind-o, s-a aruncat în apă... în Rhône, la Bordeaux. Când eu am remarcat că râul Rhône și Bordeaux nu sunt deloc împreună, o mică discuție pare că s-a angajat între Reine și Fernanda. O aud însă pe Reine că se scuză..., apoi, întorcându-se spre mine, îmi spune că dânsa este cea care a înțeles rău, că a auzit rău; nu era Rhône, ci Garonne, dar desigur la Bordeaux. Brodeza ar fi ajuns la Bordeaux seara, destul de târziu. Ieșind de la gară, s-a dus la hotelul

1. La ședința precedentă, de către Spiritul Lucien.

care este în partea dreaptă a pieţii, „Hotelul Gării"[1], unde a rămas peste noapte, fără bagaje, neavând decât un sac de mână. În ziua următoare, ieşind din oraş, s-a aruncat în râu, în care zvârlise mai întâi sacul. Trupul i-a fost dus de curentul apei. Nu a rămas nimic din ea, nici o urmă. Nicicând nu va mai fi regăsită... Încerc să obţin precizări, dar acestea sunt atât de lente şi nesigure, încât, obosit, trec la altceva[2].

Mă adresez direct Reinei pentru analize de scrisori. Ea îmi spune însă că nu vede nimic, că totul este negru, că se simte greoaie, atât de grea, încât nici nu se poate ridica (în corp fluidic). Între timp, i-am cerut să-l contacteze pe Pierre Hamonot... şi acum Reine zice că acesta e acolo. Îl rog să-şi scrie numele în mod exact şi să-mi dea informaţii despre prietenul meu Paul M. Reine scrie destul de mult, apoi îmi spune că Pierre Hamonot pleacă.

Starea în care se afla astăzi micuţa mă descurajează. Ea pare să-şi piardă din ce în ce mai mult luciditatea pe care o avea în primele şedinţe. E într-adevăr greoaie, obosită; vorbirea îi este neclară. Diferitele încercări ale mele nu reuşesc şi şedinţa trenează fără interes. Încep să cred că îmi pierd timpul şi că aş face mai bine să abandonez aceste experienţe care nu conduc la nimic.

Mă pregăteam să încep trezirea, când, dintr-o dată, Reine pare să iasă din toropeală... Îşi revine şi, ca şi cum ar fi fost mânată subit de o influenţă străină, pronunţă cu o neaşteptată claritate şi fermitate:

„Domnule Cornillier, dacă vreţi să obţineţi fenomene interesante, trebuie să schimbaţi total metoda. Sunt dirijată rău; aceasta este cauza insuccesului şedinţelor. Eu nu sunt destul de puternică pentru a acţiona prin mine însămi; nu mă pot detaşa, nu văd nimic. Dacă vreţi să reuşiţi, trebuie să încetaţi total să mă mai întrebaţi. Adormiţi-mă cu putere şi profund, sugerându-mi să nu aud nimic şi să nu mai percep nimic din lumea fizică exterioară. Să mă izolaţi magnetizându-mă şi lăsaţi-mă să dorm cel puţin trei sferturi de oră, fără a căuta să obţineţi vreun fenomen. Apoi, treziţi-mă cu începetişorul. Spirite superioare vor profita de somnul meu pentru a mă antrena şi a mă face mai suplă. Acestea mă vor face capabilă să le servesc ca instrument şi, de asemenea, să văd prin mine însămi. Faceţi aşa în cursul mai multor şedinţe şi abia după aceea veţi putea reîncepe cu întrebările dumneavoastră".

Sunt surprins de tonul ei autoritar!

Ea a reluat: „În special să nu uitaţi ce v-am spus, este foarte important. Altfel nu vom ajunge niciodată la nimic. În cursul şedinţelor vi se vor comunica procedee mai eficace pentru a mă adormi. Pentru moment, folosiţi globul de cristal şi magnetizaţi-mă prelungit; Spiritele vor acţiona".

---

1. Am scris la adresa respectivă, dar scrisoarea mi-a fost înapoiată de poştă. Nu există hotelul Gării, la Bordeaux? Până acum nu s-a obţinut nici o urmă asupra dispariţiei acestei femei, plecată de un an şi jumătate.
2. 1926. De atunci, nu s-a mai aflat nimic.

Foarte intrigat de acest ton de comandă, am răspuns că accept propunerea, dar sub rezerva verificării ei. Fie, nu o voi mai întreba; mă voi conforma în mod exact indicaţiilor ce îmi vor fi date; voi avea răbdare atât timp cât va fi necesar şi dacă toate acestea vor da rezultate. Ne-am înţeles.

O trezesc; se simte însă foarte obosită.

Citesc apoi comunicarea scrisă de Pierre Hamonot. Este ideea iniţială, sensul original al cuvintelor pe care le rostise mediumul mai înainte, cu atâta autoritate. (Nimic însă în răspuns cu privire la ceea ce solicitasem referitor la prietenul meu Paul M.)

Şedinţa 7 – miercuri, 25 decembrie 1912

Mă conformez în mod exact la ceea ce mi s-a recomandat. Mai întâi masa, care nu se mişcă însă decât după un timp destul de prelungit şi numai pentru a spune: „Reine să adoarmă imediat".

O instalez în fotoliul ei, o fac să se uite fix la cristal şi apoi o magnetizez. După douăzeci şi cinci de minute ea doarme profund. Atunci o las, aştept trei sferturi de oră – destul de neliniştit –, apoi o trezesc încetişor. Îşi revine fără amorţeală, fără greutate şi îmi spune că somnul ei a fost de o natură foarte diferită faţă de cel din alte şedinţe.

Măsuţa este aproape. Îi spun Reinei să pună mâinile pe ea; le pun şi pe ale mele şi apoi întreb dacă procedura a fost bine făcută? Măsuţa bate: „Da, bine, pe vineri".

Şedinţa 8 – vineri, 27 decembrie 1912

O şedinţă curioasă; incidente neaşteptate. Încep cu măsuţa, care se mişcă într-un stil diferit. Evident, forţa motrice nu mai este aceeaşi ca în şedinţele precedente. Masa îmi transmite o metodă nouă pentru adormire: să fac pase numai cu mâna dreaptă, să aplic degetul cel mare pe frunte într-un mod special; din timp în timp, cu voce joasă, să o chem pe nume şi când mediumul nu mai răspunde, să o las să doarmă. Ea se va trezi singură...

Procedez cum mi s-a spus şi, de această dată, adormirea solicită doar un sfert de oră. O las pe Reine stând inertă pe fotoliu şi mă instalez mai departe de ea, să desenez.

Trec douăzeci şi cinci de minute. Aud deodată diferite zgomote: şoptiri, mişcări etc. Mă apropii să văd ce se întâmplă. Ea este agitată, gesticulează..., apoi ascultă cu atenţie, mai face anumite gesturi, pare că acceptă ce i se spune. Evident, ea este cu oameni şi discută cu ei... sau visează? Acum întinde braţele căutând ceva în jurul ei. Caută masa. Îşi pune pe ea palma dreaptă, ca pentru a o face să bată; după o clipă, aşază şi cealaltă palmă... Masa trosneşte şi oscilează; dar e plasată rău, într-o parte. O ridic pentru a

o pune în faţa mediumului, care se linişteşte şi e ocupată – mereu în somn profund – să facă typtologie [1].

Loviturile se succedă. Eu silabisesc; este un mesaj pentru mine..., dar e un mesaj lung... şi i-am pierdut firul; confund literele etc... Atunci mă ridic hotărât, merg să caut hârtie şi un creion, pe care, fără a spune ceva, le aşez în mâinile Reinei. Ea pipăie creionul..., pipăie hârtia... şi scrie, scrie..., întoarce foaia şi, când a umplut-o şi pe verso, mi-o întinde, făcând gestul de a cere o altă foaie. I-o dau... şi apoi încă alte trei, una după alta. Ea pare că scrie după dictare, ascultând şi apoi scriind... O dată s-a întors şi a spus poruncitor: „Nu aşa repede". În fine, face o semnătură şi îmi întinde ultima foaie, ia masa şi o aşază la locul unde era, iar apoi se întinde din nou în fotoliu, în repaus total.

După câteva minute de somn foarte liniştit, se trezeşte singură.

Citesc paginile scrise. Primele sunt cu sfaturi pentru medium şi o indicaţie pentru mine, să o adorm puţin altfel. Urmează după aceea o apreciere a ostenelii ce mi-o dau, ocupându-mă să dezvolt facultăţile Reinei, o mulţumire şi asigurarea că, în scurt timp, voi obţine un rezultat valabil. Şi scrisul se termină astfel: „Acest Fernand nu este un Spirit bun; noi am luat-o pe Reine sub îndrumarea noastră. De această dată, ea a putut deja să discute cu noi. Astăzi, nu-şi va aminti nimic, însă, data viitoare, îşi va putea reaminti". Urmează o ultimă indicaţie, care spune că adormind mediumul, trebuie să-i sugerez să-şi amintească ceea ce va vedea, pentru a-mi povesti la trezire...

Semnat: Frank Hermann

Şedinţa 9 – luni, 30 decembrie 1912
(sunt singur cu mediumul)

Şedinţă cvasi-nulă..., deşi a avut un anumit interes. Este evident, trebuie să avem răbdare.

Ne aşezăm la masă, care ne serveşte doar ca să ne concentrăm puţin – mediumul şi cu mine – şi apoi, destul de repede mă ridic pentru a o adormi pe Reine, modificând procedeul conform indicaţiilor date de Frank Hermann. Reine adoarme în douăzeci de minute. Am impresia că doarme rău, nemaiapărându-i expresia obişnuită – copilărească – a feţei sale. Totuşi, întrucât nu răspunde deloc la chemarea mea şi fiindcă şi-a pierdut sensibilitatea cutanată, o las... I-am ordonat să-şi amintească ceea ce va vedea, pentru a-mi relata la trezire.

După vreo jumătate de oră îşi revine şi, când îi cer să-mi povestească ce i s-a întâmplat în timpul somnului, îmi răspunde că nu i s-a întâmplat nimic.

---

1. Termen folosit în spiritism, referitor la primirea de informaţii prin loviturile date de mişcările meselor la impulsurile energetice ale celor mai diferite „spirite"; în acest caz, Reine număra bătăile specifice fiecărei litere (n.tr.).

Nu a văzut nimic... numai un fel de flăcări... şi, de asemenea, şi fluturi, dar ca într-un vis obişnuit, fără nimic deosebit. E sigură că nu a făcut nimic şi nici nu a simţit ceva anormal.

Întrucâtva dezamăgit, o rog să se aşeze la masă, sperând să primesc explicaţia acestei nereuşite. Masa începe să bată cu încetineala sa enervantă... Ne plictiseşte, ne încurcă... şi, în final, întreb dacă Reine nu ar putea la fel de bine să scrie (în stare de veghe)? Masa spune „nu". Atunci întreb dacă, adormind-o din nou, ea mi-ar putea transmite prin scris explicaţia dorită? Masa spune: „Da", şi curajoasa copilă consimte să reîncepem.

De această dată sunt suficiente zece minute, Reine adormind bine. Îi dau creion şi hârtie şi ea scrie – cam neciteţ – cinci sau şase pagini, în mod vizibil după dictare. Apoi, după un moment de răgaz, se trezeşte încetişor... puţin cam moleşită.

Scrisul, semnat de această dată „Vettellini", conţine explicaţii pentru nereuşita mea şi pentru modul de a-mi remedia slaba cantitate a forţei mele fluidice. Totul e de o claritate perfectă.

Desigur, nu am decât să mă conformez acestor sfaturi şi să am răbdare. Vom vedea la prima şedinţă.

Şedinţa 10 – miercuri, 1 ianuarie 1913

Începem la ora patru cu masa care alunecă pe parchet şi se târăşte fără să se ridice ca să bată. Am impresia că ar fi mai bine să o adorm pe Reine imediat şi încep să o fac. Fiindcă ea a uitat să aducă globul de cristal, o pun să se uite fix la un obiect mic din porţelan alb... şi, când îi văd pleoapele clipind des şi ochii înroşindu-i-se, încep pasele după ultimele recomandări – alungând mai întâi fluidul din braţe şi gambe cu mâna stângă şi apoi magnetizându-i capul cu mâna dreaptă. Când pare a fi aproape adormită, îi vorbesc autoritar, îi ordon să se detaşeze. În plus, îi comand poruncitor să păstreze în memorie tot ce va vedea şi auzi, pentru a-mi povesti la trezire. Apoi o las.

După vreun sfert de oră, auzind-o că se agită, revin să o observ şi remarc cu o anumită nelinişte, o expresie a feţei sale de teamă teribilă şi de frică. Pare să tot privească în jur şi în jos.., şi face cu un fel de uimire îngrozită: „Dar acesta e Parisul... e întregul Paris; oh, oh!". După câteva alte exclamaţii de surpriză, redevine tăcută, legănându-se puţin la dreapta şi la stânga şi făcând câteva gesturi încete... apoi se reaşază în fundul fotoliului, rămânând nemişcată.

Mă îndepărtasem din nou, de vreo zece minute, când, deodată, ea se ridică şi mă cheamă: „Domnule Cornillier..., ascultă-mă!" (mă caută cu mâinile). „Trebuie să vă vorbesc; se vrea să vă spun ceea ce urmează să văd, imediat înainte de a fi trezită. E mai bine să nu-mi mai amintesc nimic la deşteptare..." Şi cu o volubilitate plină de nelinişte, îmi spune că ea s-a detaşat încetul cu încetul; astfel, spiritul ei a plecat. Somnul îi era foarte

profund; de această dată o adormisem bine şi a putut să se ridice cu uşurinţă la o anumită înălţime.

Fără să ştie cum, spune ea, s-a regăsit deasupra clădirii, dar a fost cuprinsă de o frică nebună, crezându-se pierdută! Dar Spirite, care se aflau în jurul ei, au susţinut-o şi au ajutat-o, apoi au antrenat-o mai sus şi au plimbat-o pe deasupra Parisului, a întregului Paris..., spunându-i să privească, să observe..., dar să nu vorbească. „E prea degrabă pentru mine ca să pun întrebări, nu am îndeajunsă putere; eu trebuie să folosesc toată forţa pe care o posed pentru a mă separa de trup şi a mă ridica. Trebuie să învăţ să zbor astfel. Fără Spirite, fără susţinerea lor, ar fi trebuit să mă reîntorc imediat."

Face o lungă descriere a Spiritelor care o însoţeau: „Ele nu au trup... Am văzut mai întâi licăriri plecând şi venind... apoi, aceste luciri, aceste genuri de fumuri luminoase, îşi iau o formă – încetul cu încetul –, aceeaşi din ultima lor viaţă terestră. Ele m-au susţinut numai înconjurându-mă, adunându-se multe în jurul meu; şi astfel am văzut Parisul – casele, străzile, lumea, totul! Ah..., oh, e uimitor! Ah, dacă s-ar şti! În primul rând, toţi oamenii, toate fiinţele îşi au dublul lor[1]. Toţi cei care merg, vin, pleacă, care vorbesc între ei sunt învăluiţi de dublul lor. În general, acesta este doar puţin ieşit în jurul trupurilor lor. Uneori, este ieşit numai din jumătatea trupului, în partea superioară. Acest dublu este gândirea, conştiinţa..., sau, mai degrabă, el este cel care o conţine etc. etc.".

Nu pot să scriu tot ceea ce îmi spune Reine despre acest subiect – care, de altfel, nu este nici o noutate ca informaţie, fiind bine cunoscut de toţi aceia ce se ocupă de spiritualism –, dar spusele ei capătă însă un interes enorm prin accentul de sinceritate, prin emoţia ei, fiindcă provine de la această mică Reine, un copil amabil şi chiar puţin naiv în stare normală...

Ea spune apoi că după mai multe plimbări de acest fel, va fi capabilă să meargă singură în căutarea informaţiilor. Va vedea prin ea însăşi ceea ce există şi poate fi observat sau se va informa de la alte Spirite. Va putea chiar să intre în relaţii cu dublul celor vii...

Adaugă, de asemenea, o remarcă interesantă: când va reuşi să se detaşeze în aşa fel încât corpul ei fluidic să aibă îndeajunsă forţă pentru a se îndepărta

---

1. Cunoscut din timpuri străvechi, fiind perceput uneori şi cu ochiul liber, dar vizionat direct de clarvăzători şi de mediumi aduşi în transă hipnotică, „dublul" – sau „corpul eteric" – este unul dintre corpurile invizibile care alcătuiesc fiinţa umană; fiind compus din particule eterice mai grosiere, are frecvenţa vibratorie cea mai joasă (faţă de celelalte), respectiv cea mai apropiată de parametrii trupului fizic. Funcţia sa este vitalizarea trupului fizic, în special prin transmiterea energiilor exterioare, prin intermediul chakrelor şi a nadisurilor. În literatura spiritualistă există cărţi dedicate exclusiv studiului şi prezentării acestui corp, de exemplu, *Le Double Ethérique* (Adyar, Paris, 1992) a autorului A.E. Powell sau volumul *The Chakras* (*Les Chakras*, la aceeaşi editură), a cunoscutului autor iniţiat C.W. Leadbeater (n.tr.).

fără ajutor, atunci trupul ei fizic își va pierde întreaga aparență de viață: „Veți vedea că voi fi palidă; mă voi răci cu totul, mâinile mele vor fi înghețate, nu voi mai avea respirație...". Dar, întrucât eu mi-am exprimat îngrijorarea pentru sănătatea sa, ea a afirmat: „Nu, nu, n-aveți teamă, nu va fi nici un pericol; în cazul celui mai mic pericol, spiritul meu va reveni imediat. Trebuie să fie așa".

Crede cu tărie că acest Spirit Vettellini este cel care se va ocupa de dânsa. „El este cel stabilit." E singurul care s-a format îndeajuns pentru ca ea să-l poată recunoaște; el este acela care i-a spus să nu-i mai pun întrebări... și tot el a dat ordinul să-mi povestească tot înainte de trezire.

O rog atunci să-i mulțumească acestui „Vettellini" și să-l întrebe dacă eu va trebui să o fac să se trezească singură? „Nu, căci eu sunt destul de obosită și nu o voi putea face ușor; treziți-mă."

O trezesc. Nu-și mai amintește nimic; are un fel de idee, spune ea, că s-a plimbat mult; se simte obosită, ca după multă umblătură.

*

Vreau să notez câteva detalii, destul de deosebite, pe care mi le-a dat ea, descriind dublul celor vii. Îl vede la fel de diferit la fiecare, ca densitate, culoare și atitudine, tot așa cum fiecare om diferă ca aspect față de ceilalți. Pentru Reine, culoarea roșie pare să-i indice o substanță mai grea, pământească, inferioară[1]; culoarea albăstruie, alburie, e a unei materii fluidice mai ușoare, superioare. Ușurința detașării materiei fluidice ar fi în raport cu gradul de evoluție spirituală a ființei. Dublul poate avea o atitudine calmă... sau poate fi agitat, mișcându-se continuu. Uneori, pare să se lupte contra trupului fizic, voind să-i reziste...

Ședința II – vineri, 3 ianuarie 1913

Așa cum trebuia să fie, această ședință nu a fost decât o repetare a celei anterioare. Visul micului meu model s-a reînnoit, dar cu variante.

Ne-am așezat la masă numai pentru câteva minute; după aceea o adorm pe Reine, procedând ca ultima dată. Eă doarme în mod prelungit – în jurul a trei sferturi de oră – calmă, fără mișcări și fără vorbe. Apoi se ridică, mă caută cu mâna, cu un gest ca de om orb și, găsindu-mă, începe – ca să zic așa – prin a mă verifica; după asta, îmi povestește: „Domnule Cornillier..., oh, revin de departe! Iată-mă; vă voi spune ce am făcut". Și, la încurajarea

1. Această afirmație am putut să o evidențiez (repetat). În mod obiectiv, pe altă cale decât cea a specificărilor întru totul similare din literatura domeniului, prin numeroase documente fotografice obținute în ultimele decenii ale secolului XX în diverse țări – documente ce au surprins diferite entități ale lumii paralele invizibile (vezi Editura Polirom, Iași, volumele *Lumi invizibile*, 1996; *OZN eterice*, 1997; *Incursiuni în alte lumi*, 1999; *Seniorii Cosmosului*, 2001) (n.tr.).

mea, ea continuă, evidenţiind bine diferenţa dintre voiajul de astăzi şi cel de miercuri. La început, a ieşit din propria ei voinţă prin fereastră şi Spiritele – dintre care ea nu cunoaşte decât pe unul, pe acest „Vettellini" – o aşteptau să o ia ca să exerseze.

De data asta, s-a comportat mai bine decât ultima oară. De asemenea, la un moment dat, Vettellini i-a spus: „Reine, încearcă să mergi fără ajutor, singură", vorbele fiindu-i cu un ton de autoritate severă. Îi era însă teamă, îi era frică, simţind că nu avea destulă putere. Dar, întrebând-o care ar fi fost consecinţa acestei frici şi a lipsei de putere, ea mi-a răspuns: „Aş fi revenit imediat în trupul meu... şi m-aş fi trezit. Însă astăzi, dumneavoastră aţi procedat mai bine, a adăugat ea, fluidul pe care mi-l transmiteţi pe parcursul somnului mă ajută mult; îmi recăpătam forţele". (Într-adevăr, revenisem de mai multe ori în timp ce dormea, pentru a o magnetiza.) „Ah, ştiţi... e înfricoşător! Eu nu sunt totuşi fricoasă, dar gândiţi-vă, să fii luată aşa... de fiinţe din care nu li se vede decât capul... şi pe care de-abia îl vezi! Ele sunt făcute dintr-un fel de fum luminos; şi, ca să pot înţelege mai bine şi să merg mai liniştită cu ele, şi-au format capetele (figura 1). Vettellini este un bătrân, cu barba căruntă, părul lung, şi înfăţişare severă. Oh! Acesta nu ne înşală; el este... bine." Îşi continuă relatarea şi îmi detaliază traseul urmat etc...

Îi cer din nou precizări asupra dublului fluidic şi, după răspunsurile sale, o întreb brusc: „Şi animalele, au şi ele un dublu?". Un „Da" puţin cam ezitant; pare că încearcă să vadă în urmă... „Da, însă nu e deloc acelaşi lucru. În jurul cailor, a câinilor, există o anumită lucire... da, dar nu se poate compara cu cea a oamenilor; este altceva... cu totul altceva." Îmi spune că, adormind, simţea cum din diferite părţi ale trupului, mii şi mii de mici legături, mici fire, o trăgeau şi voiau să o ducă...

La sfârşitul relatării sale, am întrebat-o dacă acest Spirit – Vettellini – este acolo şi dacă îl vede? Faţă de afirmaţia sa, o rog să-l întrebe dacă El, Vettellini, poate să-mi citească gândurile, să vadă şi să afle motivele care mă îndeamnă să-mi continuu experienţele, precum şi dacă poate să-mi înţeleagă scopul? Reine pare că ascultă un moment, apoi zice: „Da, el ştie; altfel nici nu ar fi venit. La început, ei au trimis dintre cei mici, inferiori, pentru a vedea ce urmăriţi prin aceste experienţe şi dacă erau doar o simplă curiozitate. Însă, când au fost siguri de scopul dumneavoastră, atunci au venit şi ei. Vettellini este un Spirit mare. El va conduce şedinţele şi vă va ajuta. El ştie că dumneavoastră, care credeţi în nemurire, nu aveţi nevoie de probe, dar că este necesar să aveţi dovezi pentru ceilalţi... şi el vă va ajuta să le obţineţi etc.".

În fine, ea îmi dă un ordin, pentru ea însăşi de fapt, pe care va trebui să i-l comunic, după trezire: zilnic să se concentreze asupra globului de cristal şi să se autohipnotizeze. E doar o gimnastică; probabil, nu va obţine nici un rezultat. Este, însă, un mijloc de a se antrena la o concentrare fluidică mai rapidă şi mai completă, atunci când o magnetizez eu. Va trebui să aibă mereu

la îndemână, în toate cazurile, o hârtie bine fixată pe planşetă şi un creion, căci s-ar putea să trebuiască să scrie.

Apoi, mă roagă să o trezesc, după ce mi-a indicat ziua de luni pentru şedinţa următoare.

Şedinţa 12 – miercuri, 8 ianuarie 1913

Gripat şi foarte suferind, a trebuit să amân şedinţa prevăzută pentru lunea trecută şi, anunţând-o pe Reine printr-o scrisoare, îi spuneam să-l întrebe pe Ghidul ei – în timpul şedinţei pe care o făcea singură acasă – dacă o voi putea magnetiza miercurea următoare. Astăzi, mi-a adus o foaie scrisă când era în totală inconştienţă, chiar în lunea respectivă. Ea se adormise singură, privind fix la globul de cristal şi, în timpul somnului, a întors şi pagina – evident, singură – şi a fixat din nou pionezele etc., căci foaia este scrisă şi pe verso. Textul – pe care ea nu l-a citit[1] – este o încuviinţare a amânării şedinţei pentru miercuri, apoi anunţarea unei ieşiri a corpului ei fluidic, pe care Reine avea să o efectueze în noaptea următoare şi pe care dânsa avea să o considere ca fiind un vis „din care nu va înţelege nimic" – spune textul – „dar în care dumneavoastră veţi recunoaşte prezenţa noastră".

Această ieşire fluidică, pe care copila mi-o povesteşte la sosirea ei, a fost încă o plimbare aeriană pe deasupra străzilor Parisului, către ora 11 noaptea. Ea mi-o povesteşte ca pe un vis straniu, care i-a rămas ca o amintire foarte precisă.

*

Începem şedinţa. Reine adoarme cu uşurinţă şi îşi prelungeşte somnul tăcut mai mult decât de obicei. Înainte de trezire, îmi povesteşte o nouă excursie, în cursul căreia a trebuit să acţioneze cu mai multă iniţiativă. Există un progres continuu. Acest voiaj a avut loc la o înălţime mai mare, într-o zonă a spaţiului în care mişunau Spiritele mijlocii (ca evoluţie spirituală). La sfârşitul antrenamentului, Vettellini a abandonat-o la o depărtare destul de mare, forţând-o, astfel, să se reîntoarcă singură. A trebuit să traverseze râul Sena pe deasupra... foarte înfricoşată şi având o teamă nebună de a nu cădea în ape – spune ea.

În timpul relatării, nu am avut posibilitatea să obţin şi alte lămuriri, fiindcă ea s-a reîntors singură. La întrebările mele, ea răspundea foarte simplu: „Ah, asta... nu ştiu. Vettellini nu este aici, nu pot să-l întreb".

---

1. Cu o convingere formată din aspecte morale a căror valoare s-a confirmat din ce în ce mai mult, din acel moment, am admis că Reine respecta, în mod absolut, promisiunea ce mi-o făcuse de a nu citi niciodată scrierile ei din timpul transelor. Îndată ce s-a trezit, ea trebuie să le împăturească şi să le pună într-un plic, pentru a mi le aduce.

*

Un fapt nou: începând de luni, atunci când Reine priveşte globul de cristal, pentru a se autohipnotiza, vede într-însul faţa severă a unui bătrân, care o fixează cu ochii lui aspri şi strălucitori; aceşti ochi sunt ceea ce o hipnotizează? (E Vettellini?)

Şedinţa 13 – vineri, 10 ianuarie 1913

Şedinţă deosebit de interesantă, dar a cărei dare de seamă nu poate să o reflecte ca atare, căci aspectul respectiv rezidă în accentul de sinceritate şi în nenumăratele detalii ale atitudinii Reinei în timpul relatărilor sale. Progresul ei se realizează continuu, cu o metodă perfectă. Nici cea mai mică incoerenţă. Evident, Ghidul ştie ce vrea şi foloseşte mijloacele cele mai potrivite pentru a-şi atinge scopul.

La sosire, Reine îmi spune că a primit de la masă indicaţia să nu mai vină ieri, întrucât nu se simţea prea bine, precum şi recomandarea expresă de a nu mânca decât foarte puţin înainte de a veni astăzi. Acest lucru nu i-a cam convenit..., dar, până la urmă, l-a ascultat şi nu a mâncat la dejun decât un ou şi o cană de supă.

O adorm urmând procedeul obişnuit şi o observ, reluând pasele din timp în timp. Se agită puţin, pare să sufere; uneori, rosteşte câteva cuvinte care îi redau emoţiile. Prind şi eu câteva: „Ah... nu, nu; e prea sus... Oh, ce frig e!". Toate acestea durează cam jumătate de oră, apoi pare că se reîntoarce şi, calmă, vorbeşte cu... invizibilul. I se comunică, desigur, o nouă metodă pentru a o adormi, căci o exprimă prea clar prin gesturile şi atitudinile sale. Această scenă mută este extrem de impresionantă. Atunci când a înţeles bine, mă caută cu mâna şi, imediat, începe să-mi transmită sfaturile care tocmai i-au fost date şi care, într-adevăr, se refereau la un procedeu diferit, pentru a se obţine o hipnoză mai profundă. E o succesiune de nouă faze progresive (pe care le scriu la dictarea ei), a căror aplicare trebuie să conducă la o detaşare mai completă de trupul fizic, ce nu va fi atunci decât un fel de cadavru.

Ea a mâncat, însă, prea mult la dejun. Trebuie, la trezire, să-i ordon ca luni, înainte de a veni aici, să nu mănânce decât un ou. Acest lucru nu i-a fost pe plac..., dar se va supune.

În fine, trece la relatarea voiajului său. E o nouă plimbare, şi mai sus încă, în cursul căreia a realizat două noi progrese: *în primul rând, să se deplaseze instantaneu la locul unde vroia să meargă, în al doilea rând, să-l înţeleagă pe Vettellini prin vibraţiile gândirii sale, fără ca el să pronunţe vreun cuvânt.* Vettellini este cel ce a antrenat-o la aceste exerciţii; şi, la ordinul său, pe când se afla deasupra bisericii Sacré-Cœur, din Montmartre, Reine a gândit şi a vrut să fie la Parcul Monceau (pe care l-a ales fiindcă îi place, spune ea) şi..., deodată, s-a aflat acolo, fără a şti cum, exact când i se ivise dorinţa. Şi, pentru a-l asculta pe Vettellini, ea încearcă să-l înţeleagă

fără ca dânsul să vorbească. „Oh, ştiţi, e greu! Dar am reuşit... după multe eforturi. Acum pot să-i înţeleg gândirea, fără ca el să-mi spună cuvintele."

Maestrul a fost mulţumit. Mai întâi a făcut două ieşiri, dar fără să-l găsească. El era însă aici şi o observa fără să se manifeste, ca să vadă dacă ea are puţină îndrăzneală. Timidă la prima sa încercare, la a doua s-a dus mai departe şi a întâlnit două Spirite care i-au propus să o aducă înapoi. Ea a refuzat, spunându-le că ştie bine drumul –, dar, de fapt, fusese destul de înfricoşată de acestea. Vettellini a felicitat-o, spunându-i că acele Spirite inferioare ar fi încercat să o rătăcească, ducând-o departe, şi că rezultatul ar fi fost o durere mare de cap la trezire.

Îmi face diferite descrieri a ceea ce a văzut, descrieri foarte precise, foarte clare, cu detalii total curioase. Ar fi trebuit o stenografiere completă a spuselor sale sau, chiar mai bine, un fonograf – care să redea accentuările şi emoţia...

Vettellini a prevenit-o că o va lua noaptea următoare într-o nouă excursie şi, de asemenea, şi în nopţile de sâmbătă şi duminică, în timpul somnului.

Luni vom avea şedinţa aici, cu folosirea noii metode prescrise pentru a o *adormi*.

Şedinţa 14 – luni, 13 ianuarie 1913

Reine vine ca de obicei şi îmi spune că nu a avut nimic deosebit, nici un vis, nimic. A încercat să scrie, să se adoarmă, însă fără rezultat. De altfel, se simte foarte obosită. În fiecare dimineaţă, la trezire, parcă şi-ar fi petrecut noaptea alergând.

O adorm prin noua metodă, urmând cu scrupulozitate ceea ce mi s-a recomandat. Am impresia că aşa nu merge prea bine şi, de mai multe ori, reîncep succesiunea paselor. O observ, îi ating mâinile, braţele şi constat că nu s-a răcit cum ar fi trebuit. Din timp în timp, ea face mişcări bruşte, mormăie şi pare a discuta cu toane. Pot să percep: „Dar plouă..., e prea multă umezeală, e frig". Apoi se calmează şi cade într-un somn liniştit.

După vreun sfert de oră, o uşoară schimbare de atitudine şi de expresie, câteva gesturi îi anunţă revenirea. Se pipăie, pare să verifice dacă mânecile şi fusta îi sunt ude, apoi începe să converseze mulţeşte, făcând semne foarte expresive, mişcând capul în semn de da şi nu, discutând şi împotrivindu-se. Aproape că pot ghici subiectul neplăcutei discuţii (câteva cuvinte ies când şi când). E vorba de mesele ei; încă mănâncă prea mult. Nu trebuie să mai mănânce dimineaţa... sau aproape mai... şi asta zilnic. Ea se înfurie, i se pare că e prea dur (ridică tonul). Dar, evident, Autoritatea are mijloace pentru a se impune, căci o aud pe Reine capitulând şi promiţând – nu fără necaz – că se va conforma. Acum este vorba de mersul şedinţelor, de procedeul folosit, de ceea ce ea trebuie să-mi spună mie etc. Acestea durează foarte mult timp, dar este extrem de impresionant.

Vine, în fine, momentul comunicării sale şi, ca de obicei, mă găseşte întinzându-şi mâinile spre mine. La atingere, se încălzeşte puţin (acum ea e foarte rece) şi îşi începe relatarea. Îmi spune că a ieşit cu uşurinţă, căci somnul i-a fost foarte profund; dar a reintrat în trup foarte repede, căci afară ploua[1]. Plecată a doua oară, s-a dus puţin mai departe, deasupra Monetăriei..., dar era muiată peste tot; îi era tare teamă că se udă şi a revenit hotărâtă să aibă grijă de ea. Atunci Vettellini s-a ivit brusc şi i-a dat ordin să plece... şi, la protestele ei (e prea multă umezeală, plouă etc.), pe care le auzisem şi eu, i-a răspuns cu severitate că Spiritele nu aveau de ce să se teamă de aşa ceva şi că ea trebuia să-l urmeze imediat. Şi au plecat împreună.

Aici îşi are locul un fapt destul de subtil: îmi spune că în ultimele sale excursii, ea credea că a voiajat singură şi fără ajutor, dar acest lucru nu era tocmai exact. Vettellini a lăsat-o să creadă că ea se susţinea de una singură, pentru a-i da încredere în sine. În realitate, el o ajuta în mod invizibil, fără ca dânsa să perceapă acest fapt. Abia astăzi a informat-o... şi, atunci, înţepată în amorul propriu, Reine i-a spus cu hotărâre: „Lasă-mă, vreau să merg singură". Credea, însă, că o să cadă..., dar şi-a încordat întreaga sa voinţă orgolioasă, ca să nu cedeze... şi a reuşit. Maestrul a fost satisfăcut.

Scurtez relatarea voiajului pentru a nota alte puncte deosebit de interesante. După cum i-a spus, Vettellini s-a dus să o ia noaptea la plimbare; dar el o împiedică să-şi amintească, în stare de veghe, de minunatele sale voiaje, pentru că acestea i-ar tulbura prea mult viaţa normală. „Nu m-aş mai gândi decât la aşa ceva" spune ea, „m-aş crede o persoană extraordinară. Mă înţelegeţi, acest lucru m-ar zăpăci cu totul. De aceea, Vettellini îmi blochează amintirile"... Şi ea continuă: „El vine adesea în camera mea, profită de momentele în care nu sunt ocupată, pentru a mă... (mâna ei arată o frământare), pentru a mă... lucra..., dar el nu vrea ca eu să observ. În această seară el va veni când voi fi adormită, pentru a mă plimba, dar mâine va veni înainte să mă culc, ca să mă facă să scriu. Să nu uitaţi să-mi spuneţi, când voi fi trează, că mâine seară va trebui să mă instalez la masă, cu globul de cristal, cu hârtie şi un creion. El mă va face să scriu ceva care trebuie să aibă loc în curând; va fi anunţul pentru o experienţă viitoare şi dumneavoastră îl veţi păstra pentru a verifica realizarea ei. În viitoarele trei şedinţe voi mai face plimbări cu Vettellini, dar la a patra, miercuri, nu voi mai ieşi. Vettellini mă va învăţa să văd, aici, corpurile..., pe dumneavoastră şi pe doamna Cornillier..., lucrurile ascunse, ceea ce există în biroul închis, obiectele aflate într-un sertar, într-o cutie etc. şi să citesc cele scrise. Oh, aceasta e mai dificil" şi adaugă: „Fără îndoială, mă voi înşela adesea, dar Vettellini vrea ca să reuşesc şi el mă va învăţa. Vrea, de asemenea, ca eu să pot să vă fac să-mi percepeţi prezenţa, adică trupul fluidic acţionând. Veţi simţi atingerile

1. Verificat ca exact.

lui, îl veţi auzi mergând, veţi constata că vreun obiect mic se va deplasa sub influenţa lui etc. Va trebui să fie însă întuneric ; acesta îmi va da mai multă forţă" etc. etc.

După câteva explicaţii privind aceste subiecte diferite, ea îmi spune să o trezesc, dar că înainte de a începe pasele mele, trebuie să-i impun o sugestie puternică pentru a nu avea dureri de cap la trezire, căci începe să sufere în urma eforturilor pe care trebuie să le facă pentru a-l înţelege pe Vettellini - care acum nu mai vorbeşte... şi a cărui gândire trebuie să i-o pătrundă.

Fac ce mi-a indicat şi ea se trezeşte foarte odihnită şi liniştită...

Şedinţa 15 - miercuri, 15 ianuarie 1913

O aşteptam pe Reine cu nerăbdare pentru a afla ce a scris acasă la ea şi am rămas destul de dezamăgit când mi-a spus că nu are de arătat nimic. Totuşi, ea se adormise singură ; dar pe hârtia pregătită nu era decât o mâzgăleală, apoi cuvântul „Domnule" şi doar atât.

Mă apuc să o adorm şi izbutesc repede. Mâinile şi antebraţele i se răcesc, dar capul îi rămâne cald şi plin de viaţă.

După vreo jumătate de oră se agită puţin, pare că ascultă... şi apoi, deodată, se ridică. Se duce direct la masa de lucru, ia două creioane, caută şi găseşte planşeta obişnuită care avea hârtie şi, revenind la fotoliu, se pune să scrie - evident, după dictare.

Scrie mult, cu intervale de conversaţii mute. În fine, termină, îmi întinde foile scrise şi merge să pună la loc creioanele şi planşeta, de unde le-a luat, se aşază din nou în fotoliu şi mă caută cu mâna.

Mai întâi, îmi spune că dacă ieri nu a scris, a fost din cauză că Vettellini nu vroia să fie, eventual, bănuită că ar fi citit comunicarea... el preferând să facă transmiterea în faţa mea, astăzi. Trebuie să o citesc imediat. Este un avertisment că el, Vettellini, şi ele, Spiritele Conducătoare, o vor folosi pe mica Reine ca scrib pentru o sarcină prelungită, o carte completă, care să dezvăluie misterele Morţii şi ale Naşterii, precum şi ale Vieţii în Lumea de Dincolo. Pentru a realiza acest proiect, o vor aduce într-o stare nervoasă specială. Puţin câte puţin, peste câteva zile, ea va deveni neliniştită, surescitată. Imediat, ea singură va simţi o nevoie irezistibilă de a mâzgăli, de a scrie, dar îi va fi atât de ruşine, încât nu va îndrăzni să spună şi va ascunde acest fapt până într-o zi când, nemairezistând, va veni să mi se destăinuie. Eu, însă, trebuie să mă păzesc de a o avertiza de ceea ce o aşteaptă. *Va trebui să-i răspund cu indiferenţă*. Aceasta pentru a evita orice acuzaţie că aş fi sugestionat-o, orice gând că i-aş fi provocat această dorinţă de a scrie o carte. În textul său, Vettellini, adaugă că este gata să-mi dea cele mai ample lămuriri, dacă nu înţeleg suficient de bine.

Trebuia să-i mărturisesc însă că nu eram prea satisfăcut de proiectul său. Mai întâi, comunicările de acest gen - revelaţii făcute de Spirite - nu au

niciodată vreun efect..., căci, chiar dacă conţinutul lor este de o reală valoare, aceasta nu dovedeşte nimic. Este într-adevăr foarte uşor de atribuit astfel de revelaţii doar imaginaţiei mediumului. Apoi, faptul că autonomia micuţei Reine va fi profund tulburată, sănătatea sa dezechilibrată prin această muncă, nu mi se par legitime. Ce compensaţie va avea ea...? Şi şedinţele noastre de aici, ce utilitate vor mai avea?

Vettellini îi transmite Reinei să-mi răspundă că şedinţele noastre vor continua pentru aceleaşi cercetări, adică tentative din ce în ce mai apropiate de obţinerea demonstraţiilor pozitive privind supravieţuirea după moartea trupului. El pare că a înţeles bine stricta necesitate de a ne furniza fapte.

Din partea lui vine spontan propunerea unei probe experimentale: *o fiinţă decedată, necunoscută de noi şi de medium, care să vină să ne dea dovezi verificabile ale identităţii sale.* Cartea proiectată de ei va fi o lucrare separată, care nu va reduce cu nimic interesul pentru cercetările mele.

Reine continuă: „Dar eu sunt aceea care trebuie să ajung să merg în căutarea Spiritelor dezcarnate şi să vă transmit spusele lor. Vettellini mă antrenează să fac acest lucru; voi reuşi, desigur. Mai târziu, Vettellini va putea, de asemenea, să comunice verbal prin organismul meu". La aceasta, ea izbucneşte în râs. „Va fi nostim, căci el are o voce groasă şi gravă şi gesturi rigide... şi eu nu-l văd prea bine folosind micul meu trup, vocea mea, mâinile mele!"

Urmează explicaţii extrem de interesante privind acest fenomen al posedării momentane, şi Reine termină şedinţa remarcând imposibilitatea în care se află Spiritele foarte evoluate – aşa ca Vettellini – de a rezolva fenomene fizice (levitaţii, materializări, aduceri de obiecte etc.): „Numai Spiritele inferioare pot să se manifeste în acest mod, fiindcă ele sunt mai materiale, mai grele. Spiritele înalte sunt atât de departe de noi în privinţa constituţiei lor, încât noi nu putem să percepem nimic de la ele. Când este nevoie, ele sunt obligate să folosească Spirite inferioare ca instrumente intermediare... etc.".

Trebuie să notez că Vettellini mă face să spun că Reine va scrie toată substanţa cărţii; prin ea se vor face revelaţiile; dar ea nu va fi capabilă să le claseze. Mie îmi va reveni grija de a face o redactare ordonată.

Şedinţa 16 – vineri, 17 ianuarie 1913

Şedinţă lungă, a cărei incidente ar fi trebuit înregistrate toate: cuvinte, inflexiuni ale vocii, atitudini, gesturi, chiar şi anumite erori ale mediumului care amplifică, în mod deosebit, valoarea scenelor respective, din care – din păcate – nu pot să notez decât elementele principale.

După câteva momente petrecute la masă (care de la început îmi recomandă să trag toate perdelele pentru a avea, pe cât posibil, mai puţină lumină), mă apuc să adorm micul model, insistând mult timp cu presarea încheieturii mâinilor, conform indicaţiei de la ultima şedinţă.

A trecut vreo jumătate de oră şi Reine începe să discute cu voce tare. Ea face câteva remarci referitor la ceea ce simte. Evident, ea este aici, în atelier, văzându-l pe Vettellini, precum şi alte Spirite. Poziţiile capului şi mişcările trupului ei dovedesc clar că dânsa examinează şi analizează mai mulţi *Invizibili* care se plimbă prin atelier, se înalţă, coboară etc. Ea vrea să-i atingă, să-i prindă şi se plânge că nu reuşeşte.

După câteva momente se aşază la locul ei, într-o atitudine de conversaţie directă. Vettellini este cel cu care vorbeşte şi de această dată; toate întrebările, răspunsurile şi diferitele sale reflecţii le spune cu voce tare, astfel că noi putem urmări cu uşurinţă subiectul discuţiei. Întrucât ea nu înţelege chiar imediat ce i se spune, repetă adesea întrebările sau răspunsurile care i-au fost date; insistă pentru a avea explicaţii clare, pe înţelesul ei. Nu se mulţumeşte numai cu vorbe, vrea să priceapă... şi îl presează pe Vettellini, argumentează, până ce el termină prin a-i da o explicaţie mai uşor de înţeles. Este cu totul surprinzător să vezi insistenţa Reinei, conştiinţa ce o are privind incapacitatea ei de a pricepe anumite idei şi anumiţi termeni, precum şi modul în care scapă din încurcătură, imaginile pe care le propune pentru a crea analogii explicative.

Această scenă durează mai bine de trei sferturi de oră. Din când în când sunt şi cuvinte nostime, râsete. Reine devine mai familiară. Îi mărturiseşte lui Vettellini că îi era tare frică de el, însă astăzi l-a văzut râzând de două ori şi acum ştie că e bun. Vorbesc ca doi prieteni, dar ca prieteni din care unul e slab şi altul e tare. Din când în când ea se grăbeşte să se scuze: „Lasă, nu te supăra; nu-i vina mea dacă nu am manierele cele mai bune. Dumneata ştii bine că nu e doar o simplă curiozitate. Trebuie să înţeleg ca să-i pot relata toate acestea, ulterior, Domnului Cornillier...". Şi ea revine pe altă cale la ceea ce vrea să ştie. E cu totul interesant de observat acest aspect.

În fine, discuţia prelungită se termină. O aud mulţumindu-i lui Vettellini şi spunându-i la revedere. Acum mă caută cu mâna... şi, imediat, începe relatarea diferitelor incidente care au avut loc – despre care ea e convinsă că eu nu ştiu nimic.

*

Voi nota numai punctele caracteristice.

Ceea ce m-a surprins mai mult a fost explicaţia – devenită, încetul cu încetul, mai clară datorită insistenţei Reinei – privind îmbrăcămintea şi accesoriile cu care Spiritele se pot îmbrăca sau echipa. Această explicaţie a fost provocată de faptul că Vettellini i-a spus că şi-ar putea vedea bunicul imediat şi ea l-a întrebat. „Cu-adevărat va fi el? Îl voi recunoaşte? Va mai avea pălăria lui cea mare şi bluza?" La confirmarea lui Vettellini, ea a reluat: „Ei, aşa ceva nu mai e posibil, el nu va mai avea pălăria cea mare. De unde ar putea să o ia? El a murit. Morţii nu au pălării; nu au nici magazin de unde să le ia. Deci, nu e posibil". Evident, Vettellini a afirmat, din nou,

că bunicul va avea obiectul respectiv. Atunci Reine a insistat, pentru a înţelege cum se poate realiza aşa ceva şi a obţinut următoarea explicaţie:

Când Spiritele se află în condiţiile obişnuite ale vieţii lor în planul astral, ele au aspectul unui fel de licărire (cel puţin acesta este modul de percepere al Reinei în stare de hipnoză) cu un centru luminos ce corespunde centrului psihic. Dar, când vor să se manifeste în faţa oamenilor întrupaţi, pentru a fi recunoscute, îşi iau aparenţa fizică pe care au avut-o pe pământ şi pot să se arate îmbrăcaţi în costumul, cu accesoriile şi coafura pe care le purtau de obicei. Aceste obiecte nu există în chip material. *Înseşi gândirea şi voinţa lor sunt acelea care creează imaginea dorită*. Dar aceasta este o simplă imagine subiectivă, care este percepută de creierul omului viu căruia îi este destinată impresia respectivă. Acesta e un prim caz.

Există însă şi un al doilea caz: în circumstanţe speciale sau în şedinţe de experimentări cu un medium, pot să existe şi imagini obiective, acele „materializări", fenomen care este cu totul diferit. Atunci când un Spirit vrea să se manifeste, va lua din trupul mediumului elementele de materii organice necesare [1], pentru ca trupul său fluidic să dobândească o oarecare consistenţă (figura 2), care să-l facă perceptibil simţurilor celor vii; la fel, dacă acel Spirit vrea să apară îmbrăcat cu o mantie, într-un costum sau cu unele accesorii, trebuie să poată găsi substanţe analoage în spaţiul ambiant sau în obiectele din preajmă – stofe, costume, accesorii reale – din care el să poată extrage elementele materiale voite, pentru a fabrica instantaneu – în acele momente – obiectele cu care doreşte să se împodobească [2] şi *a căror materialitate*

1. La finele secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, cercetători docţi, care încercau să aplice metode ştiinţifice la investigarea unor atare fenomene, au constatat, prin măsurători efective, faptul că mediumi în stare de hipnoză, folosiţi la experimente de „materializări", pierdeau cantităţi importante din substanţele trupului lor. Cercetătorul francez René Sudre cita – în *Traité de Parapsychologie* (Payot, Paris, 1956) – experienţe în care diferiţi mediumi pierdeau între 6 şi 24 kg din greutatea propriului trup; în final, la „dematerializări", substanţele respective „se întorceau" în trup, dar greutatea lor se refăcea cu lipsuri.
Autorul român N. Porsenna – în cartea sa *Apariţiuni şi fantome materializate* (Editura Cugetarea, Bucureşti, 1946) – cita un experiment al savantului englez W. Crookes (din anul 1873), în care mediumul Florence Cook pierduse temporar 20 kg. Din revista „The Spiritualist" preluase şi următoarea constatare privind un medium ce pierduse 14 kg în timpul materializării unei „fantome" umane: „...spre sfârşitul experienţei, acesta şi-a redobândit greutatea iniţială, dar în trei salturi succesive" (n.tr.).
2. Autorul român N. Porsenna citase (în cartea indicată la nota anterioară) din *Encyclopaedia of Psychic Science*, Londra, următoarele exemple: „Mediumul Kluski a observat că perdelele şi carpetele din apartamentul unde ţinea şedinţele se uzau foarte tare, într-un mod inexplicabil. La «British College of Psychic Science» s-a observat că rufăria întrebuinţată de medium numai la şedinţe, deşi

va fi proporţională cu cantitatea de elemente împrumutate. Este extrem de clar şi logic... (desigur, conform informaţiilor obţinute după insistenţe – asupra problemei; dar redată de copilă cu autoritate şi certitudine, prezentarea era foarte convingătoare).

Dintre cuvintele nostime, iată-le pe acestea: (Reine îi cere lui Vettellini ca de-acum înainte, să vină mereu, căci are încredere în el) „Nu-i aşa că vei veni de fiecare dată şi nu vei lipsi niciodată?... Oh, bineînţeles, cu excepţia cazului că vei fi bolnav...". Dar se întrerupe pentru a asculta şi apoi izbucneşte în râs, exclamând: „E adevărat, sunt proastă, nu poţi să fii bolnav... Ei bine, ascultă, acesta e un mare noroc!".

Am simţit că gravul Vettellini râdea şi el...

Vettellini îi vorbeşte din nou despre sănătatea ei. La ultima şedinţă a făcut-o să scrie o reţetă care i-a ameliorat mult durerile reumatice nocturne de care suferea dânsa. Unul dintre elementele acestei reţete – „calmina" – îmi era cu totul necunoscut... şi la fel şi Reinei. Avea o oarecare teamă că o voi vedea că foloseşte reţeta. Dar i-a făcut foarte bine. Astăzi îi prescrie însă să nu mai ia doctoria decât tot în a doua seară.

Reine spune că azi i-a văzut cu mult mai multă claritate şi precizie pe Ghidul ei şi grupul de Spirite aduse de dânsul. A putut să-i distingă şi să-i analizeze mult mai bine decât anterior.

Ieri, Vettellini a venit în timpul nopţii la ea acasă şi va veni în mod regulat pentru a o antrena să facă ieşiri. La întrebarea Reinei: „Dar de ce nu-mi amintesc nimic din aceste plimbări?", el îi răspunde, pentru a doua oară, că, în stare de veghe, ea nu trebuie să-şi mai amintească, întrucât i-ar tulbura prea mult viaţa obişnuită. „Ţi-ar fi frică şi nu te-ai mai gândi decât la asta. Ţi-ai deregla total viaţa normală", spune el. Acest lucru este destul de evident.

Vettellini îi recomandă să nu mai mănânce la prânz. Într-adevăr, la această oră urmează detaşarea şi eforturile respective, până la ora trei şi jumătate – patru. După ora patru ar putea să mănânce cât îi place. Dar pentru prânz, trebuie să-l asculte, căci altfel o va pedepsi.

În timpul acestei discuţii, Reine nu e conştientă de prezenţa mea şi nici de faptul că vorbeşte cu voce tare. Ea îi mărturiseşte Ghidului că îi este ruşine

---

era puţin purtată, trebuia schimbată des. Soţia mediumului John Lewis, care îi repara îmbrăcămintea, de la şedinţe, zicea că aceasta se tocea mult mai rău decât aceea purtată de soţul ei ca lucrător în mina de cărbuni. (Servind ca împrumut la haine pentru spirite, prin disocieri şi reasocieri se pierde întotdeauna o parte – N.P.) Cum se extrag aceste substanţe? Următoarele descrieri ne dau o explicaţie: într-o şedinţă cu Eglinton, dr. Nichols a văzut fantoma materializată, Joey făcând, în prezenţa altor trei persoane, „vreo douăzeci de metri de draperie albă, care e cert că nu a văzut războaie de ţesut... Materia din care era formată era, în chip vădit, culeasă din atmosferă, iar mai târziu, topită în cerul invizibil. Am văzut cel puţin o sută de metri produşi în acest chip" (n.tr.).

că scrie aşa de rău şi încurcat şi că face atâtea greşeli. N-ar vrea să scrie el însuşi sau să-i conducă mâna, în loc de a mai scrie la dictarea lui? Îi răspunde că, evident, nu poate. „Dar de ce?" spune Reine. „Eu văd bine mâinile dumitale, ele există; pentru ce nu te serveşti de ele?" Vettellini îi răspunde (noi l-am înţeles fiindcă Reine îi repeta vorbele) că nu poate efectua nici o acţiune materială, prin substanţa sa, el fiind prea diferit..., prea departe de lumea noastră fizică. Nu ar putea să o facă decât prin intermediul altor Spirite, inferioare lui, având alte substanţe (n.tr.: mai grosiere).

Grupul de Spirite pe care Reine l-a văzut astăzi cu atâta precizie, pare a fi sub ordinele lui. Ea se asigură: „Atunci dumneata eşti şeful lor; sunt forţaţi să se supună?". Răspunsul este o consimţire: „Eu sunt mai evoluat decât ele. Sunt mai sus".

Şedinţa 17 - miercuri, 22 ianuarie 1913

Şedinţa din lunea trecută nu a putut să mai aibă loc, Reine făcând un guturai zdravăn, care a degenerat în congestie în urma unei imprudenţe stupide - două pahare de apă rece, băute unul după altul, în noapte, când avea febră. Aceasta trebuia să o omoare..., dar oare Vettellini a salvat-o? Orice ar fi, ea a venit astăzi, tare bolnavă, dar ne-a dat totuşi o şedinţă remarcabilă, ale cărei notiţe sumare nu pot reda impresia respectivă.

Încep cu masa, care îmi recomandă să schimb locul fotoliului, pentru ca Reine să fie mai mult în umbră şi îmi dă o nouă indicaţie pentru a o magnetiza.

Procedez după cum mi s-a spus şi copila adoarme profund. După vreo trei sferturi de oră de somn liniştit, ea începe să se agite puţin. Evident, discută cu Ghidul ei, dar fără a pronunţa vreun cuvânt. Atitudinea, gesturile şi expresiile feţei sale o dovedesc. Deodată, ea îşi priveşte mâinile, îşi arată inelul şi, fără îndoială supunându-se unui ordin, îl scoate de pe deget, caută şi ezită puţin, apoi mi-l dă mie. După un moment, urmează o aceeaşi operaţie şi cu lănţişorul pe care îl are la gât. Noi urmărim scena cu atenţie, fără a o înţelege. Apoi, pare să ofere un loc lângă dânsa, în fotoliu, retrăgându-se lateral şi făcându-se mai mică, aranjând pernuţele etc. Neîndoielnic, ea are acum un invitat...

Mimica sa continuă, apoi ascultă şi, în fine, pronunţă câteva cuvinte care ne lămuresc. Desigur, e dojenită de Vettellini pentru stupida ei imprudenţă a paharelor cu apă rece. O auzim încercând nişte scuze şi regretând adânc, cu atâta tristeţe, încât îi curg lacrimi din ochii închişi. Este o scenă foarte interesantă, însă devine cu adevărat emoţionantă atunci când o vedem că întinde mâinile într-un gest de rugă, de a-şi cere iertare, pentru ca, după aceea, cu o graţie distinsă, să strângă mâinile celui care o iartă şi să surâdă plină de bucuria copilului iertat! Mai târziu, am aflat că Vettellini o ameninţase că o va părăsi pentru totdeauna.

*

Acum a început.să vorbească deschis şi înţelegem că Vettellini o roagă să mă întrebe dacă am să-i pun ceva întrebări.

Mai întâi, mă interesez de sănătatea sărmanei copile şi el îmi răspunde pe larg, indicându-mi un regim pe care ea trebuie să-l urmeze. Apoi îi spun despre bunica Reinei, care este pe moarte la Tours. Vettellini zice că se va ocupa de aceasta şi îi va comunica Reinei situaţia ei, chiar în această noapte. Nu o poate duce până acolo, este prea bolnavă pentru a merge atât de departe; se va duce el însă, şi-i va aduce ştiri.

Aici îşi au locul diferite mici incidente, pre-anunţări de modificări în evenimentele zilnice prevăzute, pe care ar fi interesant să le verificăm. (Pictorul M., la care pozează Reine în prezent, va avea gripă şi ea va pierde şedinţele respective; soţul ei va găsi doi clienţi pentru banca la care lucrează; ea va găsi în curând o locuinţă şi se va muta etc.[1].)

Profit de buna dispoziţie a lui Vettellini pentru a-i solicita o informaţie mai interesantă: pentru ce Reine a arătat în primele două şedinţe facultăţi superioare celor din şedinţele următoare? În acele prime două şedinţe, ea s-a putut deplasa departe, făcându-mi descrieri corecte, pe când, ulterior, acest lucru i-a fost imposibil şi i-a trebuit ajutorul Ghidului, chiar şi pentru a ieşi din atelier.

Vettellini spune că nu Reine singură a făcut toate acestea în primele şedinţe. Atunci se manifesta Spiritul Fernand Kerloz – Spirit rău, inferior, dar destul de puternic. Pentru a-mi câştiga încrederea, el acţiona foarte abil, procurând, la început, indicaţii corecte, furnizându-mi o informare exactă, pentru ca apoi să mintă, înşelându-ne şi ademenindu-ne din nou printr-o experienţă probantă. Fără intervenţia lui Vettellini, el ar fi pus stăpânire pe spiritul mediumului, şi-ar fi râs de mine şi, fără îndoială, dacă nu ar fi reuşit să mă influenţeze, cel puţin m-ar fi dezgustat.

(Nu ar trebui totuşi să se creadă că Fernand Kerloz şi alte Spirite inferioare ar fi acţionat independent şi pe cont propriu. În realitate, Vettellini era acolo, supraveghind cursul evenimentelor, judecând intenţiile mele şi scopul pe care mi-l propusesem prin aceste cercetări... „Acum", spune Reine, „Vettellini a luat conducerea[2]. El mă învaţă încetul cu încetul să-mi dezvolt facultăţile de medium. Nu promite nimic ce nu ar putea realiza. Niciodată nu ne va înşela.

1. Aceste diferite modificări pre-anunţate s-au realizat întocmai.
2. Este interesant de remarcat cât de mult s-a modificat tonul comunicărilor după apariţia lui Vettellini. La început, fie la lucrul cu masa, fie prin scris, era tonul obişnuit al mesajelor spiritiste. De exemplu, ni se cereau rugăciuni, ni se recomanda să-l adorăm pe Dumnezeu etc. Mai multe solicitări „rugaţi-vă pentru mine" au venit prin scris. Erau foarte distincte, când o nuanţă religioasă, când una libertină. Dar imediat ce Vettellini şi-a anunţat prezenţa, acest aspect a dispărut cu totul. Nu au mai fost transmise decât indicaţii şi informaţii precise,

Vom ajunge la tot ceea ce el spune că trebuie să ajungem, dar cu încetul, pentru că eu sunt aceea, numai eu, care trebuie să le fac... şi am nevoie de timp ca să devin capabilă să mă deplasez peste tot, să văd, să înţeleg, să pătrund în Lumea de Dincolo şi să vă relatez perceperile mele din viaţa planului astral".)

La întrebarea mea: „Care va fi principala facultate a Reinei?", Vettellini îmi răspunde că îi vor deveni uşoare comunicările cu dezcarnaţii... şi, de asemenea, producerea fantomelor care se materializează. Dezcarnaţii se vor putea folosi de organismul ei şi vor scrie direct, prin mâna sa. Biata Reine, nu va mai scrie atunci după dictare, care acum îi produce atâta teamă.

Revenim la subiectul discutat la ultima şedinţă: îmbrăcămintea Spiritelor – căci Vettellini vrea să completeze învăţătura dată prin expunerea unui al treilea caz. (Primul era proiectarea unei imagini, creată de Spirit pentru a impresiona în mod subiectiv creierul unei persoane; al doilea caz era materializarea relativă a costumului sau a accesoriilor, obţinută prin extrageri din obiecte asemănătoare existente în mediul înconjurător, a corpusculilor din substanţele acestora.) Al treilea caz – pe care Vettellini îl afirmă ca posibil – ar fi atunci când la o şedinţă de materializare, Spiritul a putut ajunge la realizarea unei greutăţi proprii aproapiate de cea normală: el are astfel posibilitatea să utilizeze, pentru o folosire trecătoare, chiar diferite obiecte – stofe, costume, accesorii – care se află la îndemână, în apropiere. Având o forţă aproape reală, are acum puterea să ia o pălărie din cui, să se înfăşoare cu o eşarfă, să ia un baston etc. Există într-adevăr atestări, certificate în mod corespunzător[1], privind asemenea fenomene.

---

pozitive, lipsite de orice sentimentalitate religioasă sau de răutate ordinară. Acum, comunicările par a proveni de la o inteligenţă care nu se rătăceşte în misticism şi nu se mulţumeşte cu vorbe goale.

1. În decenii mult anterioare, când cercetători ai „fenomenelor spiritiste" le investigau cu metode ce se doreau a fi ştiinţifice, au fost consemnate şi fotografiate repetate materializări totale de „fantome venite din Lumea de dincolo". Regăsim astfel de exemple „certificate" cu autoritate de savantul-fizician W. Crookes (*Researches of the phenomena of spiritualism*, Burnes, Londra, 1874). Şi savantul francez Ch. Richet (laureat Nobel în 1913) „certifica" la fel despre fantoma spiritului Bien Boa: „Se plimbă, vorbeşte, se mişcă şi respiră ca o fiinţă umană. Corpul ei este rezistent şi are o oarecare forţă musculară. Nu e nici un trup inert, nici o păpuşă, nici o imagine reflectată de o oglindă: este o fiinţă vie, un bărbat viu". Autorul român N. Porsenna a redat (în cartea sa *Apariţiuni...*) concluzia diferitor cercetători cu prestanţă, exprimată de cercetătorul Gabriel Delaune (*Apparitions Matérialisées*) astfel: „Fantomele complete se comportă ca fiinţe vii. Ele umblă prin sala de şedinţe, strâng mâna celor de faţă, dezvoltă o forţă fizică (ridică obiecte grele)... Dr. Hitchmon declara că a examinat fantomele cu aparate, constatând la ele existenţa respiraţiei şi a circulaţiei sângelui, deci plămâni şi inimă" (n.tr.).

Iată deci explicată în mod raţional întreaga serie de fenomene privind această problemă atât de misterioasă a îmbrăcăminţii Spiritelor.

*

Diferite scene mărunte foarte amuzante, produse în cursul şedinţei. De exemplu, legat de subiectul regimului pe care trebuie să-l urmeze Reine: Vettellini a ordonat ulei din ficat de peşte şi ea se revoltă, împotrivindu-se cu îndărătnicie! Invocă toate motivele: e prea rău; nu-l poate suporta; o îmbolnăveşte; costă prea scump etc. Dânsa rezistă cât poate..., apoi dintr-o dată o vedem că surâde şi strânge mâna (?) doctorului ei invizibil, exclamând în acelaşi timp: „Ah, Vettellini, asta e amabil! Bine, nu eşti prea rău!". Mi-am explicat că Vettellini i-a acordat o concesie: ea nu va lua decât o linguriţă din uleiul respectiv, în loc de o lingură, cum îi impusese la început.

Încă un surâs vesel şi mulţumiri: Ghidul consideră că în această perioadă Reine nu e îndeajuns de rezistentă ca să poată posti; ar slăbi-o prea mult. Va putea deci să mănânce puţin mai mult la amiază: o supă cu foarte puţină carne, tocată mărunt, un ou şi o bucăţică mică de pâine. Mare bucurie!

În acest moment obţin explicaţia scenei curioase de la începutul şedinţei (când Reine şi-a scos inelul şi lănţişorul, pentru a mi le da): Vettellini doreşte ca ea să facă din când în când, la ea acasă, încercări de concentrare a gândirii şi de proiectări ale dublului ei. Va trebui să se aşeze în întuneric, să se concentreze şi să vrea cu putere să execute cutare sau cutare acţiune asupra unei persoane sau a unui obiect şi, în acelaşi timp, să facă gestul corespunzător acţiunii respective (de exemplu, să înţepe, să îmbrăţişeze, să tragă de păr etc., să răstoarne un obiect mic, să tragă un cordon etc.). Este un exerciţiu de antrenament care la început nu va da nici un rezultat, dar de care va beneficia când – în stare de hipnoză – va avea de realizat un fenomen asemănător. Şi o recomandare expresă: înainte de a face acest exerciţiu, ea trebuie să-şi scoată inelele, lănţişorul... sau orice obiect de metal şi la fel, trebuie să facă aşa înainte de a o magnetiza. Aceasta a fost şi cauza gestului pe care nu l-am putut înţelege.

La ultimul procedeu folosit pentru a o adormi, trebuie să mai adaug încă o pasă. Iau notă.

Şedinţa 18 – vineri, 24 ianuarie 1913

Reine soseşte foarte suferindă. În mod vizibil, are o bronşită.

Consult masa, care spune să o adorm totuşi; acest lucru nu va avea nici o urmare asupra sănătăţii ei. Masa adaugă că, înainte de trezire, va trebui să-i sugerez un gest sau o acţiune puţin cam anormală, pe care va trebui să o execute după somnul ei. E cu rol de antrenament.

O adorm. Biata copilă e fierbinte, tuşeşte, mi-e milă! Mă tem că nu voi reuşi; dar nu, ea cade în hipnoză profundă, doarme liniştită un scurt interval

şi apoi începe să se însufleţească. Şopteşte, gesticulează, ia diverse atitudini, apoi, în final, se ridică şi merge prin atelier. Pare să vadă forme. Le numără până la unsprezece. Discută despre culori, atribuind cuiva o culoare roşie; dar i se contestă în mod evident perceperea şi ea sfârşeşte prin a recunoaşte că e numai roşiatică.

Nu ne dăm deloc seama despre ce este vorba.

Probabil, este înconjurată de Spirite. Unele o ating, o ciupesc... şi ea este foarte neplăcut afectată de aceste familiarităţi; se plânge: „Sunt reci aceste atingeri! Sunt neplăcute... Am impresia că sunt atinsă de nişte melci[1]. Şi apoi, mi-e teamă că-mi lasă urme, învineţeli. Nu mai vreau, Vettellini! Da, da, nu sunt rele; înţeleg bine, fiindcă sunt cu dumneata. Dar asta nu mă interesează, mie nu-mi place aşa ceva". Ea se aşază pe un scaun mic, continuând să vorbească; apoi, după un timp, revine şi se aşază la locul obişnuit fără a-şi întrerupe spusele; dar Ghidul îi retează convorbirea, zicându-i să mă întrebe dacă astăzi am de pus întrebări.

Bineînţeles, mai întâi vorbesc despre sănătatea Reinei. Vettellini spune că ea este foarte serios bolnavă şi că trebuie să o trimit cât mai repede la medic. *El ar putea foarte bine să-i dea indicaţii, însă farmacistul nu-i va da medicamentele necesare fără o reţetă şi deci, cel mai simplu este să meargă la un doctor.* Va trebui ca după trezire, să insist în mod expres asupra rigorii îngrijirii sănătăţii. El spune că în mod real a salvat-o după ce a băut paharele cu apă rece; dar nu o poate vindeca. Trebuie să se îngrijească însă cu stricteţe. Va trebui să stea în pat cel puţin până miercuri şi prima şedinţă nu va putea să aibă loc înainte de vineri.

Îl întreb pe Vettellini în legătură cu un vis pe care Reine mi l-a povestit când a venit. În noaptea de miercuri spre joi şi-a văzut bunica în casa ei de la Tours şi au stat de vorbă câteva momente. Bunica nu părea a fi pe moarte. Reine a văzut-o cu o anumită îmbrăcăminte, purtând o bonetă deosebită etc. Îl întreb pe Ghid dacă, contrar intenţiei pe care a avut-o, a putut să o ducă pe Reine să-şi vadă bunica. El răspunde că nu. El însuşi s-a dus acolo şi a proiectat în creierul bătrânei o imagine a Reinei. Ea a crezut că îşi vede nepoata şi i-a vorbit. După aceea, a revenit la Reine, care era adormită. I-a reprodus scena, proiectând-o în creierul ei. Dânsa a crezut că visează.

Vettellini a adăugat că bunica va muri curând şi că atunci va putea veni să se facă recunoscută de nepoata ei. Până la moarte va continua să-i proiecteze în mintea bătrânei, din timp în timp, imaginea copilei, făcând-o să creadă că e o prezenţă reală şi va vorbi cu ea. Observând acest lucru, cei din jur vor crede că are halucinaţii, viziuni de nebunie etc.

---

1. 31 ianuarie 1914. La conferinţa din această seară a Societăţii Ştiinţelor psihice, dl Guillaume de Fontenay, vorbind despre fenomenele obţinute de dna Bisson cu mediumul Eva, a spus că atingând de mai multe ori substanţa emanată de corpul mediumului, i-a dat senzaţia că atinge „melci".

Acum Reine îmi va povesti ce a văzut la începutul somnului ei. Fiind bolnavă, nu a putut face însă mare lucru. Este o întârziere supărătoare pentru progresul ei, dar nu va fi o dare înapoi, fiindcă ea a tot fost adormită. E necesar însă să fie adormită la zi fixă, pentru a se menţine în formă. Vettellini, neputând să o lase să plece, a făcut-o să vadă în atelier diferite categorii de Spirite:

În primul rând, Spirite cu lumina roşiatică (pe tema cărora auzisem crâmpeie de discuţie). Acestea sunt Spirite inferioare pe care trebuie să le evite întotdeauna.

În al doilea rând, Spirite care îi apăreau ca nişte lumini albastre, dar de un albastru special, un albastru de azur pur, luminos, intens. Acestea sunt Spirite evoluate, Spirite prietene, pe care Vettellini le va trimite, uneori, să o ajute, să o înveţe, să o conducă. Ea va putea şi chiar va trebui să le urmeze. Albastrul lor nu se aseamănă deloc cu albastrul dublului eteric al celor vii sau cu cel al Spiritelor obişnuite. Cel al acestora (din urmă) este mai degrabă un gri mai închis, în timp ce albastrul prietenilor lui Vettellini este de o puritate luminoasă, strălucitoare.

În fine, i-a arătat Reinei şi o a treia categorie; toate acestea erau albe, de un alb sclipitor (figura 4).

Reine îmi spune cu emoţie: „Domnule Cornillier, nu veţi ghici niciodată cine sunt aceste Spirite?... Ei bine, acestea sunt Spirite ale copiilor morţi la naştere. Nefăcând vreodată vreun rău, nu mai aveau de suferit şi, deci, nimic de răscumpărat".

M-am simţit cam contrariat auzind acest lucru şi, imediat, l-am întrebat pe Vettellini pentru ce aceste Spirite nu aveau culoarea corespunzătoare nivelului lor de evoluţie. Căci, dată fiind Legea Reîncarnării, ele nu puteau să rămână într-o clasă distinctă a „copiilor născuţi morţi", fapt accidental, care i-ar da spiritului o plus-valoare specială. Ei erau doar nişte dezcarnaţi aflaţi la un grad oarecare de evoluţie spirituală şi, pe cât se pare, n-ar fi trebuit să aibă nuanţa specifică a nivelului atins în cursul ultimei lor existenţe?

Răspunsul, puţin cam încurcat - dată fiind complexitatea problemei, care atinge în mod evident un ansamblu de mare importanţă, precum şi din cauza febrei pe care o avea biata Reine, îngreunându-i transmiterea –, a fost destul de neaşteptat: „Aceste Spirite albe, luminoase, nu sunt aşa din cauză că s-au născut moarte. Ele s-au născut astfel întrucât au parcurs ciclul complet al evoluţiei terestre şi pentru că au obţinut beneficiul maxim pe care îl pot da încarnările în lumea noastră. Acestea nu se vor mai reîncarna şi, în fapt, culoarea lor corespunde gradului lor de evoluţie".

Atunci, am întrebat ce valoare putea să mai aibă scurta viaţă de fetus pentru Spirite atât de înalt-evoluate? Vettellini îmi spune că, pentru moment, nu voia să-mi satisfacă acea curiozitate, problema fiind legată de prea multe lucruri pe care ar trebui mai întâi să le cunosc; pe scurt, viaţa uterină respectivă ar fi ultima încercare, ultimul accent de suferinţă terestră ce ar

încununa evoluţia lor spirituală. Am insistat să aflu ce devin aceste Spirite atât de ridicate şi care vor fi condiţiile viitoarei lor existenţe. Vettellini îmi răspunde să mai aştept însă, căci mai înainte ar mai fi încă multe alte lucruri de aflat. Planul său era de a-mi revela legile Morţii şi ale Naşterii, dar *în mod metodic*; încetul cu încetul voi pătrunde în cele mai înalte probleme..., deşi „inteligenţa terestră nu poate să înţeleagă decât în anumite limite", remarcă el.

Aceste Spirite albe, luminoase sunt de altfel rare şi Vettellini nu i-a dat Reinei posibilitatea să le vadă (sau poate să ia cunoştinţă de ele doar printr-o imagine subiectivă creată de el?) decât pentru a-mi face mie cunoscută existenţa lor.

Atunci vorbesc despre Spiritele albastre.

Maestrul îmi explică faptul că acestui grad de evoluţie îi aparţin numai anumite Spirite ce revin în mod voluntar să se reîncarneze pe pământ, alegând o viaţă care să le permită să dea exemple înalte. Categoria de Spirite albe nu ar putea furniza astfel de Educatori, întrucât ele nu mai sunt în condiţiile fizico-chimice necesare unei încarnări terestre.

*

Termin şedinţa întrebând dacă este posibilă experienţa povestită de colonelul A. de Rochas [1] privind pe unul dintre mediumii săi, rănit, pe care l-a vindecat magnetizându-i corpul fluidic exterior la locul corespunzând rănii trupului fizic? Vettellini îmi răspunde că lucrul este foarte posibil, cu condiţia ca mediumul să fie într-atât de antrenat, încât corpul său fluidic să fie complet independent de organism - acesta din urmă fiind adus astfel la starea de cadavru. Magnetizorul îl magnetizează şi îi sugerează şi, sub influenţa respectivă, corpul fluidic creează vibraţia vindecătoare şi îşi exercită puterea de influenţare a trupului fizic.

Înainte de a o trezi pe Reine, îi cer ca după ce-şi va reveni, înainte de a pleca spre casă, să meargă şi să caute o lampă şi să o aprindă cu un chibrit luat de pe masa de lucru.

(Această sugestie a fost executată întocmai de Reine, spre marea sa surprindere. Era foarte interesant de observat lupta sa lăuntrică, dintre această puternică dorinţă interioară, pe care nu şi-o putea învinge, şi rezerva comportamentului ei obişnuit în casa noastră.)

---

1. Contele colonel Albert de Rochas (ofiţer politehnist) s-a înscris printre principalii cercetători de la sfârşitul secolului al XIX-lea, ai „fenomenelor metafizice", pe care căutau să le investigheze prin metode ştiinţifice. Efectuând experimente cu ajutorul unor mediumi renumiţi (de exemplu, Eusebia Paladino), el „a imaginat dispozitive savante destinate să demonstreze adevărul afirmaţiilor senzitivilor respectivi". (Citatul final este extras din cartea lui Y. Castellan: *La Parapsychologie* - Presses Universitaires, Paris, 1974.) (n.tr.)

Şedinţa 19 – vineri, 7 februarie 1913
(sculptorul H. Wilson asistă la şedinţă)

Cincisprezece zile fără şedinţe. Reine a fost grav bolnavă şi eu însumi am fost gripat.

Dar ieri, ea a primit prin masă o indicaţie de la Vettellini, care îi spunea că am putea relua astăzi.

În această perioadă, Reine a avut acasă un incident interesant: la miezul nopţii, fiind trează, a văzut o lumină albastră care se deplasa lent, oprindu-se şi pulsând; apoi, încetul cu încetul, lumina s-a transformat într-un cap, apărând şi umerii, precum şi un corp ceţos. Era Vettellini. Ea îmi spune că a simţit şi a înţeles, mai bine decât a văzut, că dânsul ţinea în mână o scrisoare al cărei conţinut încerca să o facă să-l citească. Ea era sigură că scrisoarea venea de la mine şi îi anunţa că eu sunt bolnav şi că nu vom avea şedinţa prevăzută. Nu a reuşit să o citească, însă a înţeles foarte clar ceea ce apariţia[1] vroia să exprime. (Într-adevăr, chiar în acea seară îi scrisesem o scrisoare, anunţându-i gripa mea: ea a primit-o a doua zi, dimineaţa.)

*

Ne aşezăm la masă, căreia îi trebuie mult timp până să se mişte, dar, în final, îmi spune că pot să adorm mediumul, fără teamă.

Procedez ca de obicei şi Reine cade într-un somn care mi se pare destul de profund. Dar după zece-cincisprezece minute ea se agită puţin, ascultă, răspunde prin semne, iar apoi, evident în urma indicaţiei care îi este dată, mă caută cu mâna... şi mă avertizează că nu e îndeajuns de magnetizată şi că trebuie să reîncep pasele pe tâmple timp de câteva clipe, pentru a-l putea înţelege mai bine pe Vettellini. Ea a pierdut mult, e greoaie... şi, de asemenea, fluidul meu nu este la fel de puternic ca înainte de gripă.

Reiau deci frecarea tâmplelor şi a frunţii şi, după câteva minute, ea pare într-adevăr mai în formă şi mai capabilă să comunice cu Invizibilul. Dar nu vorbeşte; discuţia se manifestă prin gesturi şi atitudini... până în momentul în care, la ordinul Ghidului ei, mă roagă să întreb ce doresc să aflu astăzi. Imediat mă interesez de sănătatea ei, care mă nelinişteşte, căci dă impresia că

1. Ne putem întreba cum Reine îl cunoaşte pe Vettellini în stare de veghe, fiindcă eu nu i-am spus niciodată nimic din şedinţele cu el. Natural, ea s-a pus la curent prin masă şi prin şedinţele de antrenament de acasă, privind existenţa ghidului ce ne îndrumă în cercetările noastre. Şi când a văzut pentru prima dată în globul de cristal acel cap de bătrân, a înţeles imediat şi a simţit că el era acela. Pe de altă parte, desigur, îi comunic Reinei indicaţiile şi recomandările pe care Vettellini mi le dă pentru dânsa în timpul somnului cu privire la sănătatea ei etc. şi totodată îi vorbesc deschis de influenţa lui asupra experienţelor noastre. Ea ştie că el există şi că se ocupă de noi; *dar nimic mai mult.*

a fost foarte afectată de boală. Vettellini îmi spune că, într-adevăr, ea este foarte fragilă şi că trebuie luate multe precauţii. Îmi dă sfaturi pe care să i le transmit, asupra modului în care trebuie să se alimenteze, să se relaxeze etc... El s-a ocupat mult de sănătatea dânsei şi în fiecare zi i-a transmis energii.

Am putea relua de-acum înainte cele trei şedinţe pe săptămână, însă, în ajunul fiecărei şedinţe, el ne va anunţa dacă suntem – şi unul şi altul – destul de bine pentru a o face fără oboseală. Pare a fi cu totul la curent cu starea mea şi mă atenţionează să mă îngrijesc bine.

La o întrebare a mea, îmi răspunde că, desigur, am pierdut din timp, dar întârzierea va afecta în special scrierile secrete ale Reinei. Pentru şedinţele de aici, vom recupera repede timpul pierdut.

Vettellini a fost cel ce s-a manifestat Reinei într-o noapte, când era trează, încercând să o facă să citească scrisoarea pe care i-o trimisesem. Raporturile fluidice pe care le au în comun, legăturile care există acum între ei, fac ca dânsa să-l perceapă foarte uşor şi să poată chiar să-l vadă când e în stare de veghe, căci sensibilitatea ei s-a dezvoltat considerabil.

Ghidul mă face să spun că va trebui ca eu însumi, din timp în timp, atunci când mă voi simţi deplin sănătos, să încerc să-mi concentrez voinţa asupra Reinei – când sunt acasă şi în special seara – pentru a o face să execute o acţiune oarecare. Acesta e un exerciţiu de antrenament al voinţei mele asupra ei şi trebuie să ajung să reuşesc după câteva tentative.

Cer voie să pun o întrebare cu privire la prezenţa Spiritelor văzute de medium la ultima şedinţă... şi am satisfacţia să constat că nu m-am înşelat. Spiritele roşii şi Spiritele albastre erau cu adevărat prezente, cu totul real, însă Vettellini nu putea obţine şi venirea acelor Spirite albe, atât de evoluate, doar cu simplul scop de a le arăta copilei. El a creat deci impresia artificială a lor, subiectivă, pentru creierul ei. Aceasta era îndeajuns pentru învăţătura ce voia să ne-o dea.

A mai adăugat câteva lămuriri interesante privind aceste Spirite mari: starea lor de a fi, proprie evoluţiei spirituale înalte pe care au obţinut-o, le pune – ca să spunem aşa – în afara condiţiilor fizico-chimice care stăpânesc fenomenele din planul terestru; o reîntoarcere a lor în acest plan ar fi deci – în mod normal – imposibilă. Ele nu se mai pot reîncarna. Însă influenţa lor asupra fiinţelor şi a evenimentelor planetei nu este mai mică, dar este efectuată numai prin mijloace indirecte, cum ar fi, de exemplu, folosirea Spiritelor albastre ca intermediare.

Totuşi, în cazuri foarte importante, ele ar putea acţiona direct, creând imagini sau reprezentări, fie ale lor însele, fie a cutărui sau cutărui personaj prin care vor să impresioneze pe cineva. Aceasta ar fi explicaţia anumitor apariţii ale lui Christos, ale Fecioarei Maria, a îngerilor şi a Sfinţilor sau a altor personaje a căror existenţă reală este îndoielnică sau legendară etc. Ele s-ar folosi de acest mod de a proceda pentru obţinerea unui rezultat deosebit, pentru modificarea anumitor curente de idei etc. etc.

Acum Reine îmi povesteşte ce a făcut în timpul somnului de astăzi: Ghidul a luat-o la o plimbare, destul de aproape de sol, pentru a o învăţa să recunoască în mod distinct diferite persoane. Era un exerciţiu cu totul diferit faţă de cele precedente. Ea trebuia să vadă deosebirile caracteristice şi detaliile fiecărui individ, într-un mod care să o facă aptă de a mă informa atunci când îi voi cere informaţii de acest fel.

Apoi Vettellini reia cuvântul pentru a-mi da diverse indicaţii: va trebui ca la şedinţele viitoare, când Reine este adormită, să revin la mâinile sale şi să refac de două sau de trei ori ciupirile prescrise. Ea trebuie să ajungă să se răcească, *fapt necesar în mod absolut*. Fără această răcire nici unul dintre fenomenele anunţate nu va fi posibil. Răcirea trebuie să înceapă de la mâini şi braţe; restul trupului va urma puţin câte puţin.

Mă anunţă că bunica de la Tours a avut un nou atac. O scrisoare care o va informa pe Reine o aşteaptă la post-restant. După trezire trebuie să-i spun să meargă să o ia. Bunica va fi dusă în curând la spital[1]. Decesul ei este destul de aproape, dar nu imediat.

Urmează alte sfaturi pentru viaţa practică a Reinei: sculptorul B., la care poza, este supărat şi nu o va mai chema[2]. Să nu mai conteze pe el. Pictorul T. îi va face oferte pentru o perioadă mai lungă de lucru. Reine să-l refuze, căci nu o va plăti, dar ea trebuie să-i mulţumească cu amabilitate, pretextând că are prea mult de lucru la alţi artişti etc. Trebuie să-i sugerez cu tărie să-şi îngrijească sănătatea cu stricteţe şi să mai uite din grijile materiale care o frământă atât.

Şedinţa 20 – luni, 10 februarie 1913

Şedinţa de astăzi a fost simplă şi puţin bogată în incidente, dar ne-a lăsat o impresie de milă, care va fi înţeleasă din citirea dării de seamă.

Abia ne-am instalat că masa s-a şi ridicat cu lovituri tari, într-un stil cu totul anormal. În acelaşi timp, nu mai simt pe mâini suflul răcoros obişnuit, ci un adevărat vânt. Apoi, nimic; orice mişcare încetează timp de opt-zece minute. Reine şi cu mine conchidem că a fost un Spirit în trecere[3] care a vrut să se distreze... şi noi aşteptăm să vedem ce urmează. După câteva momente

1. Toate acestea s-au petrecut întocmai. Scrisoarea aştepta la poştă şi câteva zile mai târziu, bunica a fost transportată la spital. (Pentru a evita vizite prea interesate, Reine nu-şi dăduse adresa părinţilor ei din Tours şi, când era necesar, îi scriau la post-restant.)
2. Verificat ca fiind exact.
3. Vettellini mi-a spus mai târziu că el este cel ce ne-a trimis un Spirit capabil să se manifeste fizic destul de puternic, pentru a mă satisface; dar noi i-am fi oprit tentativele prin atitudinile noastre. Mi-am amintit că, într-adevăr, i-am spus Reinei să ridice mâinile de pe masă, gândindu-mă că acţiona o forţă inferioară.

încep bătăile uşoare şi rapide ale lui Vettellini, cerându-ne să rămânem încă un timp la masă pentru a ne concentra fluidele. Apoi, la momentul potrivit, primim indicaţia să procedăm pentru şedinţă.

De această dată, forţez doza atât cât pot, reluând presarea încheieturilor şi ciupirea degetelor atunci când Reine este complet adormită. Ea rămâne foarte mult timp într-un somn liniştit, răcindu-se suficient de bine; mâinile îi sunt îngheţate şi antebraţele foarte reci; capul însă, îi rămâne fierbinte. Remarc o expresie de nelinişte a feţei sale.

Deodată, ea se ridică şi cu voce răguşită cere un creion şi hârtie – pe care i le dau imediat. Mult timp pare că ascultă şi de mai multe ori întinde mâinile ca la magnetizare. În final, începe să scrie, oprindu-se din când în când pentru a auzi mai bine, reluând nervoasă etc... La un moment dat, expresia de nelinişte a feţei se accentuează. Îşi pune mâna stângă pe piept, părând că se indică pe sine... şi vedem că plânge... Caută o batistă (soţia i-o dă pe a sa), îşi şterge ochii, dar plânge, încă plânge şi pare a fi profund emoţionată. Scena e foarte emoţionantă şi ne provoacă milă văzând această copilă suferind atât! (Mă gândeam că Vettellini i-a anunţat moartea bunicii.) Subit, ea trasează o linie lungă de-a latul foii, ca şi cum ar face o separare, şi reîncepe să scrie. În fine, semnează, îmi întinde creionul şi se aşază din nou în fotoliu, în mod vizibil epuizată.

Îi iau foaia scrisă şi aştept lângă dânsa. Ea se ridică, îmi prinde mâinile şi îmi zice: „Domnule Cornillier, Vettellini nu are nimic de spus. El a scris... veţi citi. Şedinţa a fost mai bună decât îşi închipuia, dat fiind faptul că sunt bolnavă. Astăzi nu a fost nimic; nu am văzut nimic, nu am făcut nimic. Numai întârzierea a fost recuperată. De altfel, dumneavoastră însuşi sunteţi mai puternic decât înaintea gripei; fluidul dumneavoastră e mai puternic. Vettellini v-a indicat o metodă puţin mai diferită... pentru ca să ajung să mă răcesc total. Sunt încă bolnavă, dar în curând îmi va fi mai bine şi fenomenele promise vor putea fi realizate".

Îl întreb dacă Reine se va restabili cu totul? Ea îmi dă un răspuns a cărui ambiguitate mă surprinde: „Da, da, îmi va merge mai bine..., bine pentru şedinţe... Însă eu sunt bolnavă. Dar acest lucru nu va afecta şedinţele; numai că se vor prelungi mai mult, fiindcă Vettellini este obligat să mă menajeze. Dar rezultatul va fi acelaşi; ne vom atinge cu siguranţă scopul (ultimele cuvinte spuse cu energie). Însă eu, eu sunt bolnavă...". O întreb ce a făcut-o să plângă? Ea nu pare să-şi mai amintească: „Nu ştiu. Este... este ceea ce am scris".

Îi spun: „Ai uitat?". „Da... da." Persistă însă un fel de tristeţe vagă, dar ea nu-şi mai aduce aminte. Presimt o dramă şi cum ea îmi cere să o trezesc, îi sugerez puternic să se simtă fericită când se va trezi, să fie veselă şi încrezătoare în viitor.

Se trezeşte într-adevăr mulţumită, râde fără prea multe motive şi vorbeşte mult, apoi pleacă.

Citesc atunci comunicarea, aceasta referindu-se la noile procedee pe care trebuie să le folosesc pentru a ajunge la rezultatele dorite. Tonul este sigur, cu o voinţă clară, coerentă, foarte fermă. Vettellini pare sigur de ceea ce spune, fără a se lăuda, fără excese... Şi cu un acelaşi ton grav, el intercalează în expunerea recomandărilor sale: „cu atât mai mult cu cât ea va muri foarte tânără... şi iată pentru ce, de asemenea, ea va veni să vă dea lucruri surprinzătoare". „Dar vă rog să nu-i spuneţi...", crede el că trebuie să mai adauge.

Iată deci explicaţia emoţiei şi a lacrimilor sărmanei copile. Scriind după dictarea Ghidului ei, a luat la cunoştinţă teribila ameninţare. Biata Reine! Dar finalul sentinţei: „De altfel, aceasta e preferabilă, căci locul ei nu e pe pământ", nu ar fi trebuit să o consoleze mai mult?

Soţia şi cu mine am rămas impresionaţi de această mică dramă.

*

Mi s-a recomandat ca la şedinţa viitoare să fac întuneric complet; va putea totuşi să fie o lumină roşie, dar care să nu ajungă la ochii mediumului.

Şedinţa 21 – miercuri, 12 februarie 1913

Această şedinţă a fost diferită faţă de cea precedentă. Fără mare interes sub aspectul faptelor, a marcat însă începutul unei noi orientări în cercetările respective.

Încep prin osteneala obţinerii întunericului în atelier, fără a reuşi prea bine! Sunt prea multe deschideri şi goluri prin care pătrunde lumina. Mă aşez apoi la masă, care se mişcă imediat şi face câteva recomandări pentru şedinţă. Reine pare că adoarme repede, însă eu continuu cu pasele şi gesturile prescrise, dar fără să reuşesc să o răcesc. Aştept timp de trei sferturi de oră...

Deodată ea se agită, îmi prinde mâinile, apoi capul, pe care îl întoarce în direcţia divanului... şi, întinzând braţul în aceeaşi direcţie, îmi spune: „Priviţi..., veţi vedea". Eu privesc, privesc... şi nu văd nimic. Ea îmi spune că Vettellini încearcă să mi se arate mie sub forma unei lumini albastre. Ea îl vede foarte bine... şi trebuie să ajung să-l văd şi eu. Însă, evident, lucirea sa nu e suficient de materială, căci nu văd nimic; după câtva timp, abandonăm.

Reine îmi povesteşte ce s-a întâmplat. Somnul a fost obţinut astăzi mai repede, dar nu s-a răcit din cauza febrei. Pentru prima oară au fost trei faze distincte în somnul ei (în timp ce, spune ea, de obicei sunt numai două):

1. Un somn de moarte – începutul stării cataleptice. În timpul acestei faze, nu este nici conştientă şi nu are nici sensibilitate.
2. Un somn conştient – în timpul căruia spiritul său se poate plimba, acţiona, şi poate să vadă etc...
3. Starea în care este acum – în care ea nu mai este atât de lucidă pentru Lumea de Dincolo, dar în care poate vorbi cu mine, poate să-i pună întrebări lui Vettellini... şi să-mi transmită răspunsurile sale etc.

Vettellini decide că de-acum înainte vom face şedinţele în salonul mic, căci acolo întunericul va putea fi obţinut în mod total. Lumina roşie este însă permisă. El speră să poată extrage suficientă substanţă din medium şi din mine, pentru a se face perceptibil simţurilor mele. Soţia mea va contribui de asemenea la materializare. *Trebuie să reuşesc să-l văd.* Dar, înainte de a obţine un rezultat bun în acest sens, nu trebuie să mai invit vreun străin la şedinţele noastre. Există armonie între noi trei, dar trebuie să mai căpătăm forţă înainte de a introduce elemente noi... aproape întotdeauna perturbatoare.

O întreb pe Reine dacă ieri, pe la ora şase, a simţit ceva. Făcusem o încercare de sugestie la distanţă. Ea îmi spune că nu, nu a simţit absolut nimic... Şi cu o precizie şi o autoritate neobişnuite, îmi explică faptul că actualmente nu voi reuşi această experienţă: „Cu toate că forţa dumnea-voastră fluidică a crescut în mod remarcabil în ultimul timp, v-ar trebui o putere mai mare. Fluidul pe care îl proiectaţi cu întreaga voinţă a dumnea-voastră trebuie să traverseze un spaţiu suficient de mare, care este străbătut şi de numeroşi curenţi – dintre care unii sunt absorbanţi şi vi-l slăbesc; după un timp, acest aspect se va pierde. Vă trebuie însă mai multă forţă, iar mie mai multă sensibilitate. Acestea vor veni mai târziu; pentru moment făceţi-mi sugestii cu termene ulterioare de realizare; la acestea veţi reuşi[1]... etc.

Şedinţa care nu reprezintă un interes deosebit este plină totuşi de lucruri amuzante. Micile jocuri de cuvinte dintre Vettellini şi Reine sunt cu adevărat fermecătoare. Maestrul este foarte susceptibil... şi acest fapt dă loc la scene inimitabile de spontaneitate, de riposte în dialog etc. etc...

Înainte de a termina, Vettellini vorbeşte din nou despre sănătatea Reinei: trebuie să o previn să-şi oprească tratamentul cu arsenic... Trebuie să mănânce mai mult, căci e foarte slăbită. El este acela care în aceste zile i-a făcut mai multă poftă de mâncare... şi trebuie ca ea să profite etc.

Şedinţa 22 – vineri, 14 februarie 1913

Şedinţă extraordinară, care ne-a produs o impresie profundă! Reine are o viziune – o adevărată viziune dantescă[2], atât de îngrozitoare, atât de tragică, încât am încă frisoane... Această viziune – mai degrabă o previziune – se va realiza cândva? Oribila tragedie, a cărei reprezentare a făcut-o ca timp de două ore să se chinuie în fotoliul ei, va fi trăită cu adevărat de noi, de naţiunea noastră, de Omenirea noastră? „Este inevitabilă" afirmă ea... şi

1. Drept urmare, i-am făcut Reinei un număr suficient de mare de sugestii, pentru termene ulterioare fixe. Au reuşit întotdeauna; dar fenomenul este într-atât de cunoscut încât nu-l mai notez. Pentru mine şi-a pierdut orice interes, dat fiind scopul cercetărilor mele.
2. Epitetul sugerează o asemănare cu viziunile teribile avute de Dante Alighieri, la „vizitarea" Infernului, pe care le-a descris în *La Divina Comedia* (n.tr.).

Vettellini repetă şi el cu o certitudine energică: „Este inevitabilă... este aici... La sfârşitul acestui an. Anul încă nu se va sfârşi fără ca să vedem semnele premergătoare... Este colea şi e atât de intensă, încât nu poate fi departe. O întârziere ar putea fi doar de câteva luni".

.....

Reine a venit devreme. Îmi spune că miercuri, acasă la ea, a primit o comunicare lungă indicându-i să fie aici, astăzi, la ora trei şi să începem imediat prin masă, la care să rămânem până la patru fără un sfert şi apoi să o adorm la ora patru. Prin această comunicare Ghidul îi dă şi ordinul să se odihnească vreo zece zile, sub pedeapsa, dacă refuză, de a cădea definitiv bolnavă. Va trebui să se culce devreme, să se scoale târziu, să se hrănească bine şi să se plimbe încetişor la aer curat. Să nu mai pozeze deloc. Doar şedinţele noastre vor trebui să întrerupă această perioadă de convalescenţă. Brava copilă a protestat şi protestează încă (în momentul de faţă tocmai că are mult de lucru). Dar Vettellini a insistat categoric.

Întrucât eu îi cunosc sinceritatea Reinei, îi spun să asculte. Noi vom avea grijă ca ea să poată executa acest program.

Este ora trei; ne aşezăm la masă, care, după o frază destul de lungă referitoare la regimul pe care Reine trebuie să-l urmeze, începe să danseze cu violenţă. Aceasta îi trezeşte bucuria copilei, care nu a văzut niciodată aşa ceva.

Ora patru. Ne-am instalat în salonul mic; întuneric aproape complet; lanternă roşie. Procedez în modul cerut şi simt că totul va merge bine. Reine doarme profund şi se răceşte până la un nivel extrem. Mă învârt în jurul fotoliului şi îi reînnoiesc, din când în când, pasele şi ordinele de a se detaşa...

Subit, Reine se ridică; ea înalţă braţele cu frică..., părând a vedea un spectacol oribil. (Lanterna roşie şi câteva infiltrări de lumină a zilei îmi permit să-i urmăresc gesturile şi expresia feţei.) Scoate exclamaţii de spaimă: „Ah! Ah! Dar este îngrozitor! Este îngrozitor! Ce oroare! Oh, cum se mai luptă ei! Aceşti oameni..., aceşti călăreţi... Ce luptă oribilă!... Foc, sânge peste tot, dar e oribil!... Ei se măcelăresc, se omoară unul pe altul... Ce carnaj! Se văd mormane de cadavre, răniţi cu miile... Oraşele se prăbuşesc... Chiar din cer cad flăcări şi tiruri de mitraliere!...

.....

Ah, iată trenuri ticsite cu oameni care merg la frontieră... Ah..., cai, mii de cai, pe care îi împing, îi înghesuie în furgoane...

Şi nenumărate trenuri; încă şi încă; mereu aceste trenuri... pline cu soldaţi plecaţi la drum. Toată această mulţime se duce... merge să omoare[1]...

Ah, totul arde... Totul e devastat! Câmpiile, pădurile, oraşe întregi... Nu mai sunt decât morţi, ruine... disperare pretutindeni... Oh, cât e de urât!... Hidos, hidos! Ah!...".

1. În anul următor, la începutul lunii august 1914, s-a declanşat primul război mondial, care a durat până în anul 1918 (n.tr.).

Şi biata copilă are asemenea viziuni de groază, încât se frământă şi se zvârcoleşte în fotoliu. Mâinile sale se crispează, când acoperindu-şi ochii, când căutându-le pe ale mele... în timp ce i se desfăşoară teribilele scene – măceluri şi distrugeri – în toată grozăvia lor...

.....

Uluit, mai întâi, de o manifestare atât de neprevăzută, apoi profund emoţionat..., o observ în tăcere, încercând să înţeleg sensul tragicului delir care o cuprinsese pe mica mea Reine...

Va veni deci un război?

În fine, se opreşte pentru a-mi explica faptul că ceea ce vede sunt imagini succesive. Acestea se derulează în faţa ochilor ei îngroziţi..., exact ca la un cinematograf, spune ea. Se desfăşoară până dincolo de orizont... Pe regiuni întregi..., pe întregul pământ... şi cerul, totul e cuprins de moarte, de distrugere, de tulburări... Nu este numai Franţa..., este Europa, sunt toate naţiunile europene... şi, de asemenea, şi coloniile. Popoarele subjugate se revoltă; toţi omoară, incendiază şi pustiesc!

Franţa a rezistat multă vreme; ea este ultima care intră în joc..., dar e inevitabil...

Apoi, deodată, se ivesc imagini diferite: Guvernul se schimbă... s-a schimbat. Nu mai este Republica... Este un exilat, un prinţ. Reine îl vede clar şi mi-l descrie: „frunte largă, adâncită la tâmple, ochi negri în orbite adânci, mustaţă neagră mare, înfăţişare aspră, dură... Va fi primit bine. Toţi urăsc Republica; o acuză de întregul rău...".

Încă o schimbare de imagini, cu o spaimă mai mare, încă mai grozavă: „Dar acesta e Parisul...? Acesta e Parisul care arde... şi unde se omoară. Ah, toţi se luptă, toţi vor să se omoare!".

„Nu mai există nimic din Paris; cartiere întregi sunt distruse... Nu se văd decât ruine..., bucăţi de ziduri fumegânde..., cadavre mutilate, foc, sânge. Pe deasupra, este mizeria; nu mai există nici pâine. Se moare de foame dacă nu ai fost ucis!"

Parisul este asediat – nu de străini, ci de francezi! Este revoluţie. Poporul s-a ridicat... „Ei se răzbună distrugând totul. Se atacă peste tot. Anumite cartiere – Champs Elysées – nu mai există; a fost distrus!"

Apoi o nouă viziune a prinţului... care va restabili ordinea. „El va da pâine." Războiul s-a terminat, dar nu se ştie ce trebuie făcut: „Toţi sunt prea obosiţi". El va găsi capitaluri. (Ea remarcă totuşi că acesta nu are nici un ban.) Sunt doi fraţi. Se invidiază. „Puterea va fi a celui care îl va doborî pe celălalt. Cel căsătorit o va prelua. Soţia lui e frumoasă, o văd. Ea e mare... Da, el este."... (şi pe un ton decisiv) „E un Napoleon."

Încerc să o fac să stabilească epoca... Ea ezită, apoi revine: „E atât de intensă... e aici... e foarte aproape... Anul nu se poate termina fără ca aceasta să se întâmple... Se încearcă a se evita... nu se va putea decât amâna – şi la o amânare prea mare va fi mai teribilă, căci aceasta va da timp

elementelor revoluţionare să se organizeze şi să înceapă ele primele revolta". – „Atunci", spune Reine cu groază, „dacă se va întâmpla aşa, va fi sfârşitul, căci războiul dintre francezi va oferi toate facilităţile altora... Oh, nu trebuie să li se dea timp" [1].

O hărţuiesc cu întrebări. Ea părăseşte viziunile de oroare şi îmi răspunde..., ascultându-l pe Vettellini şi transmiţându-mi cuvintele sale:

„Războiul din Balcani s-a extins în întreaga Europă. Franţa a rezistat cât a putut. Poincaré, om energic, a făcut cât a putut mai bine, dar el nu poate rezista decât puţin, încercând să dirijeze furtuna... Va fi luat însă de ea. Întreaga Franţă se sfâşie! Mişcarea a pornit deja. Actualmente există comploturi peste tot: bonapartiştii care şi-l văd adus aici pe prinţul lor exilat, alţi partizani pe alţi prinţi, socialiştii, anarhiştii..., toţi se urăsc, se omoară între ei. Halal de Franţa!"

Trădări, spionaj, slăbiciuni, laşităţi etc. Reine-Vettellini îi ating pe toţi, fac aluzie la toate elementele sociale, intrând în detaliile guvernării, ale poliţiei etc. şi caracterizând temperamentul diferitelor popoare intrate în luptă...: „Va fi o groaznică orgie militară în Rusia... În Germania ceea ce instigă este ura împăratului în contra clasei muncitoare, precum şi dorinţa lor intensă de a năvăli în Republica franceză. Viitorul împăratului Wilhelm este însă negru, nefast. El este pecetluit". (Ea pare să-l vadă la un moment dat prizonierul propriului popor?)

Totuşi, ea nu poate citi clar destinul naţiunilor. Eu o presez în acest sens, însă nu poate înţelege în mod limpede consecinţele acestui război – *faţă de care, războaiele din trecut sunt un nimic.* Însă, dânsa nu vorbeşte despre invadarea Franţei; întregul carnaj pare a se produce către frontiere. Ura este într-atât de mare – fiecare înţelegând că partida e decisivă – încât se năpustesc de-o parte şi de alta cu o turbare frenetică. *Oraşe întregi din Franţa sunt distruse*, dar Reine nu vede armatele duşmanului ca fiind stăpâne pe Franţa. Aici, la Paris, francezii sunt aceia care se omoară între ei. Şi în alte oraşe, de asemenea, numai francezii se luptă între dânşii.

Apoi, se inserează o apreciere din timpul actual: „Câtă lume detestă regimul existent fără a avea curajul să o spună! Dar, brusc, îşi vor manifesta dezgustul. Sunt pregătite deja afişe cu un stil înflăcărat, împodobite cu portrete mari ale prinţului. În ajunul marii mişcări, într-o noapte, zidurile vor fi acoperite cu acestea... şi lumea va fi într-atât de pornită contra Republicii, încât cu toţii le vor aproba".

---

1. Toate acestea şi multe alte aprecieri deja specificate, par să arate că Destinul nu este de neocolit. Prezicerea, „citirea în astral" nu este adesea decât o deducţie stabilită în funcţie de anumite semne revelatoare ale unei stări de lucruri viitoare determinate ca atare în momentul citirii, însă a căror realizare va putea suferi influenţe modificatoare. Vom vedea acest aspect din comunicările ulterioare..

Urmează o altă viziune: „Ce de spioni! Sunt peste tot... şi chiar dintre cei care nici nu se bănuieşte. Oameni din lumea bună, chiar şi generali sunt spioni! Ei lucrează toţi... chiar şi cei mai mici, pentru naţiunea lor (Germania)".

„Pe mare... de asemenea sunt lupte! Ah, pe mare noi nu suntem fericiţi, nu. Dar englezii da; ei au o victorie frumoasă!"

La acest extraordinar cataclism al omenirii, pare să se adauge şi un formidabil cataclism al elementelor – convulsii geologice, erupţii vulcanice, noi potopuri – o turbare a Pământului generată de Om.

Vettellini, pe care tot îl întreb, nu poate... sau nu vrea să răspundă. El spune că totul e confuz şi lucrurile merg în sus şi în jos la toate naţiunile..., nimic nu e sigur. *Şi apoi, acesta nu e un război de o zi. Acesta durează şi tot durează...* atât de mult timp, încât, în perspectivă, nimic nu e clar.

Totuşi, Franţa pare să renască după teribila catastrofă. Ea există. Furtuna, baia de foc şi de sânge au regenerat-o oare? În spusele lui Vettellini este o ambiguitate, un mister voit... El nu vrea să spună... poate din teama că s-ar înşela... sau poate pentru a nu ne înspăimânta?

Şi acestea tot curg, curg: imagini, viziuni, aprecieri... se derulează într-o sumbră emoţie... până în momentul în care, dintr-o dată, Reine cade ca un cadavru în fotoliul ei şi rămâne nemişcată...

*

În mod vizibil, e un somn de odihnă care îi este dat... patru-cinci minute. Şi, lent, puţin câte puţin, pare că îşi revine la o altă stare. Vorbeşte încet..., apoi, la ordinul lui Vettellini, caută globul de cristal (lăsat în fotoliu) şi îl priveşte, cu ochii închişi. Atunci, cu o intonaţie odihnită, foarte fericită, descrie ce vede în el: „Oh, cât e de frumos! Cât calm, câtă linişte!... Oh, acest soare bun şi dulce, acest cer albastru... şi acolo, jos, acel albastru... albastru... până în zare... Aceasta trebuie să fie marea? Eu nu am văzut-o niciodată, nu ştiu. Dar, desigur, aceasta trebuie să fie marea... Sunt ondulări cu franjuri de argint. Ah, cât e de frumos... şi-i atâta linişte!".

Acest contrast e foarte impresionant. Înţeleg imediat, înainte ca o întrebare a Reinei să-l arate, că Vettellini o odihneşte, îi înseninează întreaga fiinţă după zdruncinarea produsă prin teribilele scene. „Cum de mă aflu aici? Totul e atât de bine!" Vettellini îi spune că ceea ce vede este pentru a-şi odihni ochii. Ea nu se miră, caută însă motivul; dar el îi spune că nu îşi va mai aminti. Nu trebuie ca ea să-şi reamintească; ceea ce a văzut a fost pentru mine. Iar eu trebuie să-mi amintesc şi să iau notă...

Vettellini îmi explică direct că tragica viziune a Reinei trebuie considerată ca o *prezicere*. El trebuia să mi-o dea după câteva săptămâni, însă condiţiile de hipnoză erau astăzi într-atât de favorabile, încât a vrut să profite. Mai întâi, s-a gândit să-mi comunice prezicerea prin scris..., dar ar fi fost prea lungă şi mai puţin impresionantă decât dând copilei viziunea însăşi a tragicelor spectacole...

Convorbirea mai continuă câteva momente privind acelaşi subiect, apoi deviază puţin câte puţin şi mă aduce la a-l întreba pe Vettellini ce este mediumul nostru – mai degrabă spiritul ei – din punctul de vedere al evoluţiei ei spirituale. Răspunsul este lung şi interesant: Reine este foarte mult deasupra condiţiei ei sociale. Ea a avut deja multe vieţi terestre. Aceasta, care îi va fi mai scurtă, este poate ultima. Ar mai putea reveni pentru o nouă încarnare...?

Reine intervenind pentru ea, apreciază propria-i situaţie cu multă rezervă: „Suferind toate necazurile mele", spune ea, „mă rafinez; moartea nu mă mai sperie; acum suntem prieteni..." etc.

Întreb dacă nu este posibil să se evolueze, de asemenea, prin fericire şi să se obţină o conştiinţă mai înaltă fiind fericit? Vettellini recunoaşte că şi aceasta e realizabilă; trebuie, însă, zice el, ca un Spirit să fie deja foarte evoluat pentru a obţine un beneficiu prin fericire. Fiinţa mediocră nu ar înţelege acest lucru.

Un cuvânt pronunţat mă aduce la a ridica problema incinerării. Vettellini răspunde că din punct de vedere igienic, e un lucru bun. Dar cum se pare că are o rezervă, insist pentru a obţine o apreciere mai completă, pe care el mi-o redă astfel: „Spiritul al cărui trup a fost incinerat devine liber şi independent. Acest fapt poate fi un lucru bun dacă el este destul de evoluat; dar pentru un Spirit mijlociu, nu. Prin însăşi incinerarea respectivă, el nu mai are un punct de sprijin, de „ancorare" – pentru a spune aşa – în lumea căreia îi aparţine; este ca o navă în derivă, ca un balon fără lest. Cel ce nu mai are nevoie de Pământ, poate să se lase incinerat. Dar acela care trebuie să mai revină pentru o nouă viaţă sau Spiritul care doreşte să-şi poată ajuta şi vizita fiinţele dragi pe care le-a lăsat aici, trebuie să prefere mormântul".

Câteva incidente mă fac să spun că dacă aş putea ajunge să-l văd pe Vettellini, mi-ar fi poate posibil să-i fac un portret ca amintire. Am fost mai abil decât speram: Vettellini mi se dezvăluie puţin, spunându-mi că acest lucru mi-ar fi cu atât mai uşor cu cât eu l-am cunoscut în copilărie. Insist, cu discreţie, dar nu obţin decât o confirmare: într-adevăr, l-am cunoscut în copilărie. Mai târziu mi se va dezvălui cu totul.

Atunci Reine, maliţioasă, îmi face o descriere fizică, chiar cu jocuri de scenă din cele mai amuzante, căci – evident – Ghidul refuză să fie analizat şi descris de dânsa. Portretul pe care mi-l face nu-mi reaminteşte însă nici una dintre fiinţele pe care le-am cunoscut în copilărie: am oare mai mult de căutat printre amintiri...? Foarte vioi, el întrerupe incidentul şi, reluându-şi superioritatea, o obligă pe Reine să mărturisească faptul că în acea dimineaţă nu a urmat regimul. Va trebui să o cert la trezirea sa.

Întreaga scenă, cu toată spontaneitatea sa, ar trebui transcrisă..., dar cum? Şedinţa a durat de la ora patru, până la ora şapte.

De notat o observaţie interesantă. La şedinţele precedente, în atelier, Vettellini rămânea mereu în partea dreaptă a mediumului. Astăzi, şedinţa

având loc în salonul mic, aici era mai puţin spaţiu de acea parte a marelui fotoliu. Reine, vrând să vorbească Ghidului, îl căuta la locul obişnuit, dar se pare că nu-l mai găsea. Atunci a privit peste tot în jurul ei şi, evident, l-a văzut în partea stângă, căci ea s-a aplecat în acea parte şi convorbirea a început astfel. Însă, ea părea jenată, nervoasă... şi, pe neaşteptate, ea îi zice: „Oh, Vettellini, aşa nu este deloc comod; revino aici, în dreapta, mă voi simţi mai bine". Ea pipăie braţul fotoliului, se aşază apoi, ca de obicei, spunând: „Ah, prefer să fii aici..., îmi vine mai bine. Rămâi aici acum".

Şedinţa 23 – luni, 17 februarie 1913

Într-un anume fel, această şedinţă este completarea celei de vineri: o vedere de ansamblu mai înaltă a extraordinarului cataclism.

În dezordinea viziunilor inspirate, în confuzia imaginilor succesive şi prin mijloace de exprimare adesea inadecvate ale micii Reine, iată ce am putut prelua şi înţelege:

Delirul frenetic al masacrului şi al distrugerii s-a propagat din Europa în Asia. Toate populaţiile orientale de sub jugul Omului Alb se revoltă, Indochina, Annam, Tonkin, Indiile Engleze etc. Miile de comunităţi o dată ridicate, vor forma deja o forţă de temut pentru Europa atât de ocupată, pentru sărmana Franţă, slăbită de frământările sale interne. Dar ocazia e prea tentantă pentru nenumăratele hoarde ale Galbenilor, cărora de-atâtea ori li s-a călcat în picioare orgoliul şi li s-au zdrobit sentimentele cele mai profunde. Ei stăteau la pândă în aşteptarea răzbunării; a sosit, în fine, momentul. Întreaga Chină se ridică. Într-un fel de revendicare instictivă a justiţiei, ea se va dezlănţui asupra europenilor, înghiţindu-i prin valurile mulţimii lor. Nici avertisment, nici ameninţări. Ei se ridică pe neaşteptate şi se revarsă. Armele perfecţionate cu care i-a înzestrat mercantilismul occidental sunt încă prea puţine pentru reuşită. Este însă o sufocare prin numărul lor. Ei inundă. Şi Japonia, vara lor ca rasă, fiii lor prin civilizaţie, este cu dânşii. Îi susţine, se întovărăşeşte cu ei... Galbenii înaintează, inundă... umplu Europa...? În orice caz, ei o terorizează, îşi fac cu totul voia, represaliile lor sângeroase sunt insutite!

În Africa, în America, Omenirea şi Pământul se cutremură şi, de asemenea, domină convulsiile. Este o răsturnare a tot ce există, o catastrofă extraordinară pentru care, Reine, simţind exagerarea, caută o cauză mai înaltă decât atrocitatea umană. Nu este numai cruzimea oamenilor, neînţelegerea încăpăţânată a comunităţilor umane care vor cauza această zdruncinare din temelii. Este legea ciclică a transformărilor, evoluţia normală a astrelor şi a fiinţelor. Se termină un ciclu al evoluţiei: rasa cea mai evoluată trebuie să dispară. Aceasta este legea naturală. În următoarele trei sute de ani, convulsii geologice, cutremure de pământ, erupţii vulcanice, inundaţii,

scufundări de continente, ridicări de pământuri noi[1] etc. vor trebui să distrugă în mare parte această rasă şi ţinuturile sale... Printr-un fel de instinct surd, ea îşi pregăteşte singură dispariţia şi îşi grăbeşte destinul, făcându-l însă şi mai crud!

Am încercat să exprim latura de inspiraţie şi lirism din viziunile mediumului; revin însă acum la analiza precisă a acestei şedinţe, a cărei semnificaţie mi-a fost dată mai întâi printr-o vizionare simbolică greu de imaginat.

Reine adoarme încet şi nu se răceşte aproape deloc. Iat-o nemişcată în fotoliu, respirând regulat, dormind în voie vreo trei sferturi de oră, după care începe să se agite. Pare să vadă scene curioase, vorbeşte cu voce joasă, ascultă şi mormăie cuvinte de neînţeles! În fine, mă cheamă: „Sunt obosită, oh, atât de obosită! Vettellini m-a luat departe..., dincolo de mări, în ţări extraordinare! Am văzut fiinţe stranii... Ele aveau părul împletit, da, împletit etc. Şi îmi face descrierea caracteristicilor fiinţelor şi a scenelor, pe care Vettellini a pus-o să le observe în acea ţară îndepărtată, înainte de a o conduce către un alt ţinut încă şi mai îndepărtat. Acolo a văzut alte fiinţe, diferite, de asemenea stranii, îmbrăcate cu stofe strălucitoare, având faţa brună sau neagră. Şi acestea, la fel, aveau saci cu aur pe care îi îngropau pe furiş în pământ, cu înfrigurare. Iat-o revenită însă din voiajul respectiv; a fost în China, apoi în India – la Hinduşi (aceste nume le pronunţă după multe eforturi, fiindu-i suflate de Vettellini). Acei oameni adunau aurul în lingouri şi în monede. Le ascund, le îngroapă, fiindcă trebuie să le servească mai târziu – dar în curând – la răscoale, pentru armamentul cu care îi vor masacra pe asupritorii albi.

Reine precizează: „Aceasta este ceea ce Vettellini a vrut să vă arate. Revoltele se pregătesc peste tot. Se adună aurul, pentru că aurul este mijlocul de a-şi procura armament şi de a trece apoi la masacre..." şi ea pleacă din nou în cavalcada sa profetică, pentru a face aprecieri privind condiţiile politice şi sociale, ce depăşeau desigur cu totul cunoştinţele sale. Am impresia că Vettellini nu vrea să spună nimic din ceea ce el prevede – o ruinare a Franţei, un sfârşit fatal. „Rasa noastră a câştigat ceea ce trebuia să câştige",

1. Viziuni apocaliptice oarecum asemănătoare au mai fost redate şi de diferiţi alţi mediumi, care le-au primit de la entităţi aflate pe diverse subplane astrale, comportând deci deformări şi exagerări specifice – amplificate prin evidente amestecări ale situării în timp a evenimentelor. De exemplu, câteva decenii mai târziu, cunoscutul medium american Edgar Cayce descria şi el catastrofe terestre, care nu s-au produs totuşi la timpul indicat de el, dar, în schimb, mai recent, iniţiatul englez Benjamin Creme (în volumele *Misiunea lui Maitreya*) a demonstrat că intervenţiile repetate ale Ierarhiei Spirituale a Pământului au restrâns şi vor restrânge mereu dezastrele naturale şi cele provocate de omenire, pentru ca umanitatea să evolueze tot mai amplu pe plan spiritual, precum şi ca civilizaţie (*n.tr.*).

spune Reine; „evoluţia ei s-a terminat[1]; în orice caz, ar trebui să dispară... Totuşi, e oribil şi stupid; ei îşi vor devansa însă fatalitatea... Ah, se va isprăvi cu rasa noastră! Acesta va fi sfârşitul imperiului german. Moartea sau dispariţia împăratului lor şi a casei sale. Va exista o federaţie de state în locul orgolioasei case regale...".

*

Puţin obosit de aceste subiecte îngrozitoare, îi propun Reinei să revină, dacă poate, la viziunea odihnitoare pe care a avut-o în globul de cristal, la ultima şedinţă, cu acea mare atât de albastră şi acel cer atât de frumos... Ea şi-o regăseşte uşor şi îmi face din nou o descriere încântătoare. Încerc să aflu care e numele acestui paradis. Reine se înclină la dreapta ei, unde se află întotdeauna Ghidul său şi, după un moment de ascultare, îmi spune: „Este Bretania". Vreau să ştiu însă care parte a Bretaniei? Acelaşi joc de poziţie... şi, apoi, cu un fel de bucurie neaşteptată: „Domnule Cornillier, este acolo unde mergeţi dumneavoastră! Oh, ce bine e acolo! Ce soare bun... e cald... şi Vettellini îmi vorbeşte acolo, între stânci...".

---

1. Vechi cunoaşteri teosofice, reactualizate de diverşi autori (iniţiaţi) în cursul secolului XX, au detaliat astfel schema ciclurilor evolutive ce au condus la diferite rase principale umane – cicluri care se vor continua încă mult şi în viitor:
– ciclul planetar de bază se desfăşoară în cursul a şapte „ronde";
– fiecare „rondă" îşi are şapte „stări de formă";
– fiecare „stare de formă" este constituită din şapte „perioade", care fiecare generează câte o „rasă rădăcină" (Actuala „stare de formă" se compune din „perioadele": polară; hiperboreană; lemuriană; atlanteană; actuala este cea postatlanteană sau ariană; cele şapte peceţi; cele şapte trâmbiţe.);
– fiecare „rasă rădăcină" evoluează în cursul a şapte sub-rase specifice.
Rasa-rădăcină lemuriană – considerată ca prima rasă cu adevărat umană – a avut ca obiectiv perfecţionarea trupului fizic, cu evoluţia unei conştiinţe polarizate fizic.
Rasa-rădăcină atlanteană a perfecţionat corpul astral invizibil al fiinţelor umane (cel al senzaţiilor şi al sensibilităţii inferioare); majoritatea omenirii actuale este încă polarizată astral.
Rasa-rădăcină ariană (cea actuală) are ca obiectiv, pe termen încă îndepărtat, perfecţionarea, în primul rând, a corpului mental-inferior (al concretului); dezvoltarea ei este redată de progresul ştiinţei şi al tehnologiei moderne. Drept urmare, omenirea actuală aparţine ciclului celei de a cincea sub-rase a celei de a cincea rase-rădăcină.
Viitoarea sub-rasă – a şasea – va dezvolta mentalul superior, cu manifestarea intuiţiei.
Rasa-rădăcină a şasea este încă foarte îndepărtată în timp; ea va trebui să dezvolte în oameni energiile divine ale voinţei, ale iubirii spirituale şi ale inteligenţei superioare.
Rasa-rădăcină finală – a şaptea –, după nenumărate ere de evoluţie spirituală, va conduce la o exprimare perfectă a vieţii, a atributelor divine sădite din începuturi în fiinţa umană cosmică. Atingând acest stadiu, toate fiinţele omeneşti vor edifica în comun „regatul lui Dumnezeu" (n.tr.).

O trezesc cu această impresie plăcută.

*

Voi intercala o comunicare dată ulterior (la şedinţa a treizeci şi cincea), întrucât, într-un anume fel, este o completare a acestei a douăzeci şi treia şedinţe, dar care îi modifică în mod raţional absolutul prezicerii privitoare la stingerea rasei:

Îi spun lui Vettellini: Franţa este o naţiune foarte veche, francezii au atins un grad înalt de civilizaţie, înseamnă deci că ei ar trebui să dispară. Fie. Dar, cu toate acestea, există doar o mică minoritate care este mai civilizată. Marea mulţime nu pare să fi atins cu adevărat un nivel de evoluţie suficient de ridicat, care să justifice această catastrofă eliberatoare. Vor beneficia toţi cei mulţi de progresul conştiinţei obţinut de cei din grupul mai redus şi, în solidaritatea care uneşte rasa, vor avea acest avantaj? „Nu", îmi răspunde Vettellini, „toţi cei care nu au atins nivelul de evoluţie spirituală necesar, vor continua în modul cel mai simplu vieţile încarnărilor succesive mai întâi în ceea ce va rămâne din Franţa şi apoi la popoarele vecine... germani, ruşi etc.".

Întreb dacă se poate prevedea ordinea dispariţiei diferitelor popoare? Fără a afirma, Vettellini spune că după Franţa, prin scufundare, erupţii vulcanice şi cutremure de pământ, vor fi distruse de asemenea Spania şi Italia. Apoi va veni rândul Germaniei. Anglo-saxonii – Marea Britanie şi Statele Unite vor rămâne încă mult timp... O parte din coastele engleze, cele dinspre Franţa, se vor scufunda în acelaşi timp cu teritoriile noastre, dar catastrofa le va fi parţială. China va rămâne de asemenea. (Aceasta este contrar teoriilor cosmosofice, care prevăd stingerea rasei galbene cu mult înaintea rasei albe.)

În viitor, centrul puterii politice mondiale va trece din Europa în Asia etc.

Avertisment

Cititorul trebuie să se ferească de a considera ca sigure şi definitive informaţiile date în cursul unei şedinţe. Date fiind însăşi condiţiile transmiterii, uneori se produc erori. Nu trebuie uitat că Reine nu aude *în cuvinte* informaţiile pe care le transmite. Ea face o traducere a vibraţiilor, a undelor gândirii lui Vettellini; şi, cum cunoştinţele îi sunt limitate, iar vocabularul îi e foarte sărac, interpretarea sa este câteodată inexactă. Constatând neputinţa ei, în *anumite cazuri* Vettellini îi dă cuvintele precise, pe care ea le repetă atunci fără a le înţelege. În general, rectificarea e făcută la o şedinţă ulterioară, dar, de câteva ori, la şedinţe mai îndepărtate, întrucât, adesea, câte o chestiune neaşteptată mă face să constat interpretarea greşită.

Dacă voi putea, mai târziu, voi redacta o sinteză definitivă a învăţăturilor lui Vettellini...

Şedinţa 24 – vineri, 19 februarie 1913

Reine soseşte foarte bolnavă, sufocări, febră mare etc.

Conform unei comunicări pe care a primit-o ieri acasă, astăzi nu mai avem nevoie să ne folosim de masă; ea va adormi imediat. Îmi povesteşte, de asemenea, o viziune extrem de clară şi precisă pe care a avut-o tot ieri în globul de cristal şi care a cam tulburat-o: s-a văzut în patul ei, în cămaşă de noapte albă, cu părul despletit şi strâns cu o panglică, stând rezemată de perne şi ţinând în braţe un copilaş – o fetiţă brunetă ce avea părul deja mai lung. Aceasta o nelinişteşte... E o prevestire? Nu a îndrăznit să-i spună lui Achille. De fapt, toate indiciile fiziologice sunt contrare... până în prezent.

*

Încep să o adorm la ora patru şi, rapid, ea pleacă la întâlnire cu misterul. Rămâne mereu fierbinte şi nu se răceşte deloc. Somnul ei e totuşi calm şi durează mult. În fine, către ora cinci, începe să vorbească, la început de neînţeles, apoi din ce în ce mai explicit. Repetă întrebările sale, precum şi răspunsurile Ghidului, articulând atât de clar, încât am repede certitudinea că acesta i-a ordonat astfel, pentru ca eu să pot înţelege mai bine.

Ceea ce îi transmite Vettellini este o învăţătură privind Viaţa şi Moartea. Neredând forma dialogului care a urmat – atât de spontan şi de impresionant, al cărui pitoresc ar putea fi redat doar prin stenografiere –, iată-i totuşi substanţa:

Viaţa terestră (încarnarea) este o încercare impusă sufletelor, care le permite astfel să evolueze[1]. În timpul vieţii lor pământeşti, încarnaţii pot fi influenţaţi de Spirite superioare sau inferioare, în funcţie de propriile înclinaţii şi aspiraţii. Ei le atrag sau le resping pe cele bune sau pe cele rele, în funcţie de însuşi modul lor de a se comporta şi de a voi. În acest fel, îşi creează, în fapt, propriul anturaj astral. Spiritele protectoare (sau cele stimulatoare) sunt şi ele însele sub conducerea Spiritelor mai evoluate, care par să dispună de o anumită putere de a modifica destinele omeneşti. Dar şi acestea, la rândul lor, se supun altora, încă şi mai evoluate...

(Ar exista deci o ierarhie foarte precisă în planul astral? Este foarte interesant de remarcat că Reine a încercat de mai multe ori să folosească

1. Am ţinut să păstrez această definiţie aşa cum am notat-o, în grabă, la şedinţă; dar, notarea mea, cam prea scurtă, nu exprimă în mod exact învăţătura dată de Vettellini. Această învăţătură trebuie reconsiderată astfel: spus mai corect, viaţa terestră este o şcoală cu multe clase prin care orice suflet trebuie să treacă în mod succesiv (prin reîncarnări) pentru a câştiga cunoştinţele care îl vor face să progreseze. Luptele şi suferinţele – şi uneori bucuriile – pe care trebuie să le trăiască, constituie studii experimentale necesare dezvoltării facultăţilor sale virtuale şi transformării stării sale iniţiale de inconştienţă, într-o stare de conştienţă din ce în ce mai înaltă şi mai extinsă... care este însuşi caracterul esenţial al evoluţiei.

termenul de „Dumnezeu". Dar, de fiecare dată, s-a corectat [evident, la observaţia lui Vettellini] spunând: „Oh..., bine, eu nu ştiu... În fine, cei care sunt deasupra, aceia guvernează". La un moment dat, i s-a adresat direct lui Vettellini: „Dumneata, Vettellini, care eşti un Spirit superior, nu l-ai văzut niciodată pe Dumnezeu?". Ascultă şi apoi reia: „Da, înţeleg; mai sus există Spirite din ce în ce mai evoluate... şi care ele însele sunt comandate şi dirijate de altele şi mai înalte!".)

Moartea este pre-determinată. Boala, accidentele sunt mijloace pe care Spiritele superioare le folosesc pentru a analiza – funcţie de circumstanţe – destinul prevăzut.

Uneori, viaţa se apără cu tărie contra morţii – în special la fiinţele inferioare care, în mod instinctiv, au frică de necunoscut. Dar, la ora hotărâtă, există un Spirit (sau chiar mai multe Spirite) ca un fel de mesager funerar, ce aşteaptă sufletul muribundului... şi îl ajută (la nevoie îl obligă) să plece din această viaţă.

Sufletul este condus apoi în faţa unei adunări (figura 3) de Spirite înalte (Spirite albe) care îi identifică starea, precum şi gradul (figura 5) de evoluţie.

Dacă este de o calitate inferioară, va trebui să rătăcească mai mult sau mai puţin timp în atmosfera noastră, revăzându-şi viaţa proprie şi înţelegându-şi treptat responsabilităţile; totodată, învaţă să-şi dezvolte conştiinţa, asistând, de cealaltă parte a scenei, la luptele celor vii. La început, este îndrumat puţin în acest scop de către Spirite, dar, mai târziu, singur sau înconjurat de Spirite de nivelul său, îşi va continua viaţa astrală (în condiţiile penibile sau fericite – determinate de propria viaţă terestră avută), aşteptând epoca în care Spiritele Diriguitoare îl vor retrimite pe pământ pentru o nouă încarnare – care, în fapt, îi va fi o nouă încercare binefăcătoare.

Libertatea şi fericirea în Astral sunt în funcţie de gradul fiecăruia de evoluţie spirituală.

Dacă dezcarnatul a ajuns deja la o evoluţie superioară, va putea deveni el însuşi un Ghid, un Diriguitor sau va putea să aleagă, în mod voluntar, o nouă încarnare – dar cu un scop precis... ca un sacrificiu valoros ce îl va conduce şi mai sus...

Spirite ca Vettellini nu revin pe pământ decât pentru asemenea scopuri. Desigur, prin activitatea lor din Astral ele ating o stare superioară. Devin, astfel, Spirite albe, judecători relativ suverani în privinţa problemelor terestre.

Şi Spiritele albe mai evoluează încă şi trec apoi în altă sferă... necunoscută, de neînţeles pentru oameni şi asupra căreia Vettellini refuză să vorbească momentan... (Totuşi, eu cred că înţeleg că în această sferă, sau mai degrabă în această stare nouă[1] – căci aceasta nu pare să fie o reîncarnare pe un

1. După cum au relevat şi diverşi iniţiaţi în cărţi editate de-a lungul secolului XX, pe măsura evoluţiei spirituale, se edifică, în primul rând, stări de conştiinţă tot mai înalte (însoţite de uimitoare dezvoltări ale potenţelor energetice); aceste

astru având o viaţă superioară – Spiritele sunt cu totul în afara problemelor pământeşti. Nu se mai pot interesa de acestea: sunt prea infime...)

Iată deci, în rezumat, esenţa informaţiilor transmise.

*

Reine a redevenit ea însăşi şi discută în mod familiar cu Vettellini. I se pare că el a spus prea multe lucruri. Nu va putea să repete nicicum toate acestea Domnului Cornillier, afirmă ea... Şi e cu adevărat surprinsă când el îi spune că a făcut-o să le spună cu glas tare, pentru ca eu să le pot urmări discuţia. Îndoiala sa este însă într-atât de mare, încât îi spune în mod hotărât că îşi va controla vorbele. Şi, aplecându-se spre mine, mă întreabă încetişor dacă într-adevăr a vorbit cu voce tare... Vettellini nu râde de ea?

De mai multe ori în cursul conversaţiei cu Maestrul – care de această dată părea că s-a aşezat la stânga ei (mai târziu am înţeles de ce), Reine a privit la dreapta şi în sus ca şi cum zărea pe cineva, înclinându-şi capul şi încruntându-şi sprâncenele pentru a-l vedea mai bine. I-am observat mişcările şi nu am fost surprins auzind-o că face aluzie, cu politeţe, la un „Domn" care se afla acolo... După un moment, revenind la acel personaj, ea l-a indicat, în mod mai familiar, prin „băiatul ăsta".

Nu înţelegeam însă despre ce e vorba..., dar a venit şi momentul să am explicaţia. Vettellini îmi spune că, dată fiind dorinţa mea de a avea fenomene materiale – pe care el, fiind prea evoluat, nu le putea realiza –, a adus cu sine un Spirit inferior ce ar fi capabil, după un oarecare antrenament, să producă licăriri, zgomote, deplasări de obiecte etc.

Atunci Reine pare să examineze din nou, cu atenţie, subiectul prezentat... apoi se întoarce către Vettellini şi îi spune cu un accent de profundă convingere: „E urât!... Vettellini, de ce e aşa de urât? N-ai putut să găseşti pe unul mai puţin urât? Reacţia ei era atât de neaşteptată, de un comic irezistibil, încât soţia şi cu mine am izbucnit în râs! Şi scena a continuat... Evident, Vettellini i-a răspuns că problema frumuseţii chipului era lipsită de interes în acest domeniu. Dar Reine, deloc convinsă, a insistat: „Nu, e prea urât; cu adevărat e prea urât!... Şi apoi, ştii, eu... pe blonzi... nu-i pot suferi Şi uite, Vettellini,... are un nas pocit; uite... Spui că e bun?... Nu cred la o mutră ca asta!... Eşti sigur că nu-mi va juca vreo festă? Nu e un mincinos? Cum îl cheamă?... Trebuie să-i spun pe nume. Are doar un singur nume? Cum? Repetă-l, Iani, Jani..., oh; Jeanik. Ei bine... asta rimează. Cu acest nume şi cu această figură, totul e complet!". Şi, neputându-se resemna, îşi vorbeşte sieşi: „Ah..., mi-e egal..., dar ce urât e!".

---

modificări graduale ale conştiinţei au fost denumite şi „trepte de iniţiere". O sinteză a diferenţierilor importante ce intervin astfel în condiţiile de continuare a vieţii ca fiinţe spirituale tot mai avansate am prezentat-o în cartea *Incursiuni în alte lumi* (Editura Polirom, Iaşi, 1999) (n tr.).

Totuşi, ea păru că se linişteşte când Vettellini i-a spus că Jeanik nu va vorbi cu noi. El era acolo doar pentru a executa fenomene materiale. Reine trebuia să-l cheme în acest scop şi să-i comande. Puteam experimenta imediat.

Am făcut mai întuneric şi, timp de vreo zece minute, am aşteptat. Reine, luându-şi rolul în serios, îi comanda cu autoritate: „Jeanik... fă să apară o licărire. Mai tare. Jeanik... fă mai bine... Acum o lovitură; mai tare!". În afară de o lovitură evidentă, ce părea să provină din perete... nimic nu a fost destul de clar ca să aibă o valoare... doar licăriri şi fosforescenţe îndoielnice.

Se pare că exista aici şi un al treilea Spirit, superior lui Jeanik şi care trebuia să servească de intermediar pentru fenomenele mixte; dar, cu toate eforturile sale, Reine nu a putut să-l perceapă. Ea a avut totuşi grijă să se informeze dacă şi acesta era la fel de urât. Din fericire, Vettellini i-a afirmat că era mai frumos... „Ah, nu-mi plac deloc oamenii urâţi." Şi, urmărită încă de obsesia sa, a mai mormăit: „Ah, acest Jeanik, ce urât mai e!".

S-a reluat discuţia şi profit pentru a încerca să lămuresc o contradicţie ce părea că există între anunţarea aducerii la guvernare a acelui „Prinţ" care restabileşte ordinea, creând o Franţă nouă şi distrugerea prezisă a acestei ţări. Vettellini îmi spune că restabilirea ordinii în Franţa ruinată, sângerând din toate părţile, va fi relativă. „Prinţul" va fi conducătorul unei naţiuni mai reduse, micşorate. El va încerca să o reconstruiască şi, comparativ cu epoca de teroare şi devastare care a precedat, el va reuşi să realizeze o anumită prosperitate. Dar aceasta nu va fi decât temporară, doar un răgaz; legea implacabilă a evoluţiei va continua.

Doresc să aflu informaţii privind sănătatea Reinei şi aceasta mă conduce la a-l întreba pe Ghid referitor la viziunea pe care a avut-o ea ieri dimineaţă, în globul de cristal. El răspunde că, într-adevăr, este o *prevestire*. Reine va avea o fetiţă. Imediat? Vettellini e prudent. Cu puţină ambiguitate, spune că acest fapt va putea să fie peste un an şi jumătate... doi ani... Poate că nu vrea să o sperie. Brusc, remarc o mare emoţie a Reinei şi o întreb ce are... Tremurând, cu un accent de nespusă tandreţe, ea îmi spune încetişor: „Domnule Cornillier, ea e aici; Vettellini o ţine de mână. Este fetiţa mea... Oh..." şi ea repetă de mai multe ori: „Este fetiţa mea, este fetiţa mea!". E cu totul emoţionant – cu atât mai mult cu cât, în mod obişnuit, Reine arăta că detestă copiii.

Vettellini i-a creat această imagine ca o prezicere şi, poate, pentru a o pregăti pe această sărmană fată să ducă o povară în plus?

La trezire, Reine mă întreabă despre viziunea sa şi cu tot răspunsul meu destul de vag, ea se arată transformată, deja mamă, o mamă fericită şi geloasă!

*

Incident amuzant. Maestrul nu are răbdare, este un fapt ce-l constat. Se irită uşor când i se cere să repete anumite lucruri neînţelese sau când are impresia că i se pun la îndoială spusele. Adesea, Reine întinde mâna la locul

unde se află el..., părând că îl atinge pentru a-l calma, a-l implora... şi o aud zicând: „Ei, Vettellini, nu te mânia. Te superi imediat!". Astăzi, atunci când Vettellini explica faptul că Spiritele îşi pot continua evoluţia în Astral şi că acolo pot obţine noi calităţi etc., am auzit-o pe Reine mormăind printre dinţi: „Da, da; ei bine, Vettellini, n-ai face rău dacă acolo ai dobândi şi puţină răbdare; este o ocazie bună; foloseşte-te de ea".

De altminteri, este de remarcat că Reine, care e o persoană mică şi timidă, chiar umilă, în viaţa ei obişnuită, în stare de hipnoză capătă o vioiciune şi o autoritate deosebite. Îl atacă în mod evident pe Vettellini, argumentează fără teamă împotriva lui şi nu-i acceptă explicaţiile decât atunci când îi par valabile. Este foarte curios de remarcat acest fapt. Alaltăieri, la mijlocul unui răspuns, ea l-a întrerupt brusc pentru a-i zice: „Dar spune-mi, Vettellini, fiindcă ceea ce ne înveţi a existat dintotdeauna... şi întotdeauna au existat Spirite, pentru ce te manifeşti abia în aceşti ultimi ani? De ce, în timpurile trecute, Spirite ca dumneata nu au venit niciodată să discute cu cei vii şi să-i înveţe aceste lucruri...? (Mica Reine îşi arată ignoranţa, crezând că manifestările Spiritelor ar fi recente; de altfel însă, ea nu mai cade în greşeala imensei majorităţi a oamenilor care ignoră importanţa ce au avut-o în istorie fenomenele mediumnice – sub alte nume –, precum şi *continuitatea niciodată întreruptă* a manifestărilor Lumii de Dincolo în Timp şi în Spaţiu. Răspunsul lui Vettellini a fost cu totul pe înţelesul Reinei. El nu putea să-i ţină un curs al istoriei Ocultismului: „Dacă Spiritele, care într-adevăr au existat dintotdeauna", spune el, „nu au început să se manifeste decât în ultimul timp, se datorează faptului că, în trecut, lumea era atât de ignorantă şi existau convingeri religioase atât de înguste, încât toate manifestările de acest fel ar fi atribuite Diavolului. Oamenii care s-ar fi ocupat de ele ar fi fost consideraţi imediat vrăjitori, ar fi fost torturaţi şi arşi de vii etc.".

Altă dată ea l-a întrerupt pentru a-i spune: „Dar cum se face că, o dată reîncarnaţi, nu ne mai reamintim de vieţile precedente? Ar fi oare neplăcut acest lucru, Vettellini?". Răspunsul i-a fost astfel: „Aducerea aminte a întregului rău pe care l-am făcut într-o altă viaţă, situaţiile pe care le-am avut etc., ne-ar face imposibilă actuala viaţă. Am fi astfel nefericiţi; nu am mai putea trăi aşa. Este mult mai bine ca viaţa să ne apară ca nouă, cu totul simplă, pentru ca astfel Spiritul reîncarnat să poată obţine toate foloasele prevăzute... Totuşi, fiinţele ceva mai evoluate au multe amintiri şi intuiţii din trecut etc. etc.".

Şedinţa 25 – vineri, 21 februarie 1913

După ultimele şedinţe atât de intense, aceasta mi se pare puţin cam slabă. De fapt, este mai degrabă o şedinţă de antrenament şi de lucru...

Începem imediat prin adormire. Reine adoarme rapid şi rămâne liniştită vreo trei sferturi de oră... Apoi se ridică şi îmi spune că Vettellini doreşte să

lucrăm la masă, pentru a ne concentra fluidele. Jeanik trebuie, de asemenea, să se antreneze la efectele sale fizice; să i se comande fără teamă. Este un lucrător şi trebuie să execute ordinele.

Aduc deci masa, la care rămânem aproape o oră, obţinând repede mişcări şi balansări curioase, dar nu cele pe care le comandăm: o levitare clară a celor patru picioare ale sale. Va trebui să reluăm, dar cu plictiseală. Însă Maestrul spune că este cea mai bună gimnastică şi că imediat ce vom reuşi, vom trece la alt lucru. Ne dă astfel neplăcuta sarcină de a rămâne două ore la masă, lunea viitoare..., sperând astfel să terminăm.

Partea a doua a şedinţei e mai interesantă. Vettellini mă roagă să-i pun întrebări, pentru a clarifica ce mi se pare nelămurit în învăţătura ce ne-a dat-o ultima oară.

Revenind la încarnare, îi cer să-mi spună la care moment precis Spiritul este prins în trup. Numeroase observări tind să ne facă să credem că Spiritul nu este încorporat cu totul înainte de atingerea de către copil a vârstei de doi sau de patru, sau chiar de şapte ani. Care este adevărul asupra acestui subiect şi de ce sunt astfel de diferenţe de situare în timp?

Îmi răspunde că reţinerea completă a Spiritului în trup are loc *în general* în momentul naşterii. Încă de la concepţie, precum şi de-a lungul perioadei de gestaţie, au existat pătrunderi intermitente ale Spiritului în oul în curs de formare umană. El vine să-şi pregătească locuinţa, să-şi imprime amprenta propriei sale personalităţi, modificând aportul matern şi opera eredităţii organice; dar, la naştere, el se va lăsa închis – este întemniţat definitiv, pierzându-şi atunci întreaga conştienţă şi orice amintire a stărilor anterioare. Aceasta este Legea generală.

Însă anumite observări ale mediumilor nu sunt false; atunci când un copil trebuie să moară de tânăr – ceea ce indică un grad de evoluţie deja mai ridicat şi, drept urmare, o conştienţă clară la Spiritul care s-a reîncarnat – pătrunderile şi ieşirile intermitente continuă şi în anii următori. Nu mai are loc deci o încorporare completă, o întemniţare totală.

Punctul neclar a fost astfel lămurit.

*

Trec atunci la problema „Judecării Sufletelor" de adunarea Spiritelor albe... şi îi mărturisesc lui Vettellini că aceasta se aseamănă prea mult cu ordinea noastră socială terestră. Cum se face, îi spun eu, că acea clasificare a Sufletelor sau a Spiritelor nu se operează în mod automat? Prin ultima sa viaţă, sufletul decedatului a obţinut un oarecare grad al evoluţiei spirituale, ce este independent de orice judecare a Fiinţelor – care, oricât de superioare ar fi, pot totuşi să intervină cu un element personal în momentul judecării. Această adunare, acest tribunal, este deci conceput şi constituit prin voinţa Spiritelor – e o instituţie stabilită de Ele... şi deci discutabilă – sau este în funcţie de o Lege superioară?

Răspunsul este următorul: de la început trebuie ţinut cont că acţiunea de a descrie stările de viaţă astrală prin cuvinte create pentru necesităţile relaţiilor terestre, nu poate să nu ducă la naşterea unor idei deformate. Dar, în fapt, aceasta nu este o „judecare" ceea ce pronunţă Spiritele albe – nu e o condamnare sau o achitare – după cum se întâmplă în tribunalele terestre; nu. După plecarea din trup, sufletul decedatului este condus în faţa acestor Spirite superioare cu scopul de a fi ajutat de Ele să devină conştient de responsabilităţile care îi revin din viaţa trecută. *Propria lui conştiinţă este aceea care operează clasificarea.* O imagine destul de exactă ar fi aceasta: sufletul merge să se privească într-o oglindă ţinută de Spiritele albe.

De altfel, subiectul este puţin accesibil unei aprofundări, dată fiind imposibilitatea noastră de a concepe o stare atât de diferită de a exista faţă de cea în care trăim; totuşi, Maestrul îşi propune să-mi dea ulterior o dezvoltare mai largă a problemei... Să aşteptăm.

Ca urmare a anumitor lucruri spuse de Vettellini cu privire la incinerare, îl întreb dacă reîncarnarea nu este mai dificilă pentru Spiritele ale căror trupuri au fost incinerate. Întrucât distrugerea totală a cadavrului a întrerupt orice legătură cu Pământul, ce se întâmplă cu sufletele de nivel inferior al căror grad ar trebui să conducă la o reîntoarcere mai rapidă în planul fizic? Vettellini răspunde că, într-adevăr, posibilităţile de captare devin mai dificile pentru astfel de Spirite. Ele rătăcesc uneori un timp foarte îndelungat înainte de a găsi circumstanţe favorabile; pot ieşi dintr-o atare situaţie dacă – funcţie de meritul lor – ar fi ajutate de Spirite protectoare.

Trecând la un subiect diferit, îl rog pe Vettellini să-mi spună ce este un medium din punctul de vedere al evoluţiei spirituale? Răspuns: Spiritul nu are nimic de-a face cu facultăţile mediumnice, care provin în întregime din constituţia fizico-chimică a organismului. Pot fi găsite astfel toate gradele de evoluţie la cei care se manifestă ca mediumi. Anumiţi indivizi pot poseda chiar un organism de medium, dar, în acelaşi timp, au un spirit care se opune folosirii organismului în acest scop; ei vor trăi şi vor muri fără să bănuiască posedarea acestor facultăţi şi puterea lor. O atare calitate deosebită a organismului este percepută însă destul de uşor de către cei dezcarnaţi, care, dacă sunt dintre cei josnici şi inferiori, caută aproape întotdeauna să o folosească pentru a se manifesta (astfel se explică variatele „posedări" – n.tr.)... mai mult sau mai puţin răutăcios. Însă atunci, doar în afară de cazurile în care anumite manifestări ar putea avea o valoare probantă – chiar dacă sunt vulgare –, intervin Spiritele Ghid şi fac ordine.

Punctul interesant pentru mine este însă faptul că nu spiritul este cel care declanşează mediumnitatea.

Vorbesc puţin şi despre sănătatea Reinei, care e mai bună în aceste momente. Vettellini spune că poate să reînceapă să pozeze. Apoi survine problema unui procedeu suplimentar pentru a o cufunda într-un somn mai profund. Reine intervine atunci pentru ea însăşi şi, cu acea autoritate şi acea

uşurinţă care îi apar uneori în mod spontan, mă face să recunosc mai întâi că astăzi s-a răcit mai bine. (E adevărat.) „Dar nu îndeajuns ; *trebuie să îngheţ*. Fără aceasta nu vom putea ajunge la nimic. Jeanik şi celălalt mă vor ajuta. Vettellini nu poate face ceva în sensul căutat de noi ; dumneavoastră sunteţi cel care trebuie să acţionaţi. Pe aceste două Spirite inferioare de aici, le veţi comanda. Influenţa dumneavoastră personală trebuie să fie singura stăpână..." Şi, în mod prelungit, ea îmi explică procedeul pe care trebuie să-l folosesc pentru a reuşi.

Ceea ce este deosebit de remarcat este dezinteresul ei faţă de propria-i persoană în această problemă, devotamentul ei absolut... de neînţeles dacă s-ar respinge explicaţia dată. Ea vorbeşte despre sine ca despre un simplu instrument, pe care trebuie să ajungă să-l pună la punct... şi aceasta cu o conştiinţă precisă a rolului ei.

Începusem să o trezesc pe Reine şi făcusem deja câteva pase, când ea se ridică..., ascultă şi apoi îmi spune repede : „Domnule Cornillier, Vettellini zice că sunteţi bolnav. Da... sunteţi bolnav. Aţi răcit. Vă recomandă să nu ieşiţi şi să rămâneţi la căldură. Cereţi să vi se facă din nou doctoria lichidă, o ştiţi ?" (În acea seară, a trebuit să recunosc că, într-adevăr, am răcit iarăşi, că sunt bine răcit.)

Între timp, către sfârşitul şedinţei, Reine a văzut apărând un cap luminos care o fixa şi, după câteva momente, mi-a spus că o recunoaşte pe mama sa. Amândoi ne-am gândit că poate i s-a întâmplat ceva grav, un accident... a murit ? Consultându-l pe Vettellini, ne răspunde că nu..., nu este ceva grav. El este acela care a creat această imagine a feţei respective, pentru a-i reproşa astfel Reinei că nu s-a dus să-şi vadă mama de mai bine de cincisprezece zile. El vrea să o cert puţin pentru acest fapt, când se va trezi.

Şedinţa 26 – luni, 24 februarie 1913
(sunt singur în prima parte a şedinţei)

Reine soseşte mai veselă, mai vioaie. Este fericită, căci e sigură că nu e însărcinată. Sunt şi eu mulţumit, atât pentru ea, cât şi pentru valoarea prezicerii care – dacă se va realiza – nu va putea fi atribuită unei conştiinţe ascunse a conceperii.

Ne aşezăm la plictisitoarea folosire a mesei şi stăm timp de o oră întreagă ; persistăm, fără a obţine însă un alt rezultat decât trosnituri, mişcări violente, alunecări şi legănări... şi câteva licăriri fosforescente provenind când din centrul mesei, când din mâinile noastre. Neobţinând nimic, opresc în mod hotărât această gimnastică plictisitoare şi mă apuc să o adorm pe Reine, pe care activitatea precedentă o făcuse într-atât de somnoroasă, încât nici nu m-a auzit făcând pregătirile.

O magnetizez prelungit, adăugând procedeul complementar indicat la ultima şedinţă. Când, în fine, cred că a sosit momentul, o întreb şi apoi îi

ordon să meargă (în spirit) prin atelier şi să-mi descrie diferite obiecte pe care le-am pus acolo în acest scop. Ea merge, dar cu atâta greutate încât o rog să-mi spună dacă e de ajuns de adormită pentru a-mi urma ordinele date. Îmi răspunde prin monosilabe, cu o voce răguşită, cerându-mi să continuu pasele. Le reiau şi o întreb din nou. Încă nu sunt îndeajunse. Le continuu cu perseverenţă. În fine, îmi spune că mă pot opri; este degajată mai bine şi probabil va putea să vadă.

Îi comand să se ducă în atelier şi să se uite pe masa de scris. Vede acolo ceva neobişnuit? După multe sforţări, ea observă în fine trei cărţi de joc. Era exact. Îi cer să le numească. (Eu însumi nu le ştiu.) Ezită, spune că nu vede clar, că nu poate fi sigură; şi, cu un fel de silă, îmi dă specificări pe care, după şedinţă, le voi găsi că sunt false. Apoi, dintr-o dată, starea ei se schimbă şi pare că i se trezeşte interesul. Afirmă că vede un foc..., un incendiu: „Arde, arde... Se văd flăcări ieşind... Ah! Iată şi pompierii! Toată lumea se uită..." etc. Încerc să obţin informaţii precise asupra cartierului, asupra casei incendiate etc., dar ea îmi răspunde doar că este înspre Piaţa Republicii... o clădire mare. Nu mai vede nimic şi se reîntoarce aici... (Trebuie să fie în jurul orei patru şi jumătate[1].)

Reiau după aceasta câteva pase şi, când cred că este un nivel mai bun de hipnoză, o trimit poruncitor în strada Miromesnil nr. 86, la un apartament de la etajul patru, spunându-i să intre înăuntru şi să-mi descrie ce vede – ca apartament, precum şi pe oamenii care s-ar putea afla acolo. Întrucât ea nu cunoaşte strada, o dirijez. Găseşte uşa clădirii, urcă scara (pe care o descoperă la locul ei exact din fundul curţii) şi, la ordinul meu formal, pătrunde în apartament. Vede bine vestibulul şi este atrasă de încăperea din partea dreaptă, al cărei aspect mi-l descrie exact, remarcând un birou mare, tablouri pe pereţi etc. Numai după aceea zăreşte un bărbat aşezat la birou, care scrie. „E mare, voinic; are barbă, poartă lornion sau ochelari; este puternic..." Îşi întrerupe descrierea printr-o exclamaţie de surpriză: „Dar eu ştiu cine este! A venit aici... Este domnul care era aici într-o seară, când noi am lucrat cu masa şi când a fost văzută ora". Eu îi strig bravo – căci este exact. Este deci într-adevăr la prietenul meu S.O., acolo unde am trimis-o şi dânsa l-a recunoscut, deşi nu l-a văzut decât o singură dată, la acea şedinţă ratată din 21 decembrie, cea de-a cincea în încercările mele[2].

Mă pregăteam să continuu investigaţiile, când am auzit sunându-se la uşă cu insistenţă; nevroind să deschid unui nepoftit, am avut deodată ideea de a profita de starea Reinei pentru a afla cine e vizitatorul. I-am ordonat repede: Reine, revino aici imediat. Eşti aici? Bine, mergi la uşă şi vezi cine a sunat. „Trebuie să ies afară?", mă întreabă ea. Da, ieşi afară repede. Vezi cine e acolo. După o secundă de aşteptare, îmi spune cu voce şoptită: „Este doamna

1. Jurnalele de a doua zi nu au menţionat nici un incendiu la Paris.
2. Se va găsi o notă relativ la această vizită, la sfârşitul dării de seamă a şedinţei 33.

Cornillier". Eşti sigură? „Oh, da." M-am dus să deschid: într-adevăr, era soţia. Îşi uitase cheia.

Incidentul, aducând-o la un somn mai puţin profund, am rugat-o să intre în legătură cu Vettellini, căruia îi cerusem lămurirea anumitor puncte neclare.

Doream să ştiu mai întâi dacă termenul vieţii fiecărui om este determinat de la naştere. „Nu", răspunde Vettellini, „numai în cazul copiilor care trebuie să moară de tineri. Însă, pentru indivizii care trebuie să aibă o viaţă normală, data decesului se determină pe parcursul existenţei lor, în funcţie de însuşi cursul acestei existenţe. Dezvoltarea conştiinţei lor poate să apropie sau să îndepărteze termenul fatal care totuşi este prevăzut cu destul de mult timp înainte".

Întreb apoi dacă e adevărată afirmaţia Reinei că „a muri de copil este un semn de evoluţie spirituală destul de înaltă". „Da", răspunde el, „în mod sigur". Remarc însă că anumiţi copii, care mor la vârste între cinci şi zece ani, par a fi cu totul inferiori mental şi, uneori, sunt chiar nişte idioţi adevăraţi. „Da, însă aceasta nu este decât o inferioritate a organismului; Spiritul îi este cu totul în afara acestei stări. Şi, de altfel, în multe cazuri, Spiritul, având conştiinţa surdă a morţii apropiate, nu-şi mai dă osteneala să-şi amelioreze instrumentul de manifestare."

Dacă a muri de copil este un semn de evoluţie mai înaltă, aceasta ar însemna că a muri de bătrân ar fi un semn de inferioritate a Spiritului? „Nu, deloc. În general, Spiritele inferioare trebuie să aibă o viaţă lungă, care să le dea mai multe şanse evoluţiei lor. Însă, un Spirit mult evoluat poate, de asemenea, să atingă o vârstă înaintată, din mai multe motive. De exemplu, dacă are de îndeplinit un anume rol sau să transmită învăţături; de asemenea, dacă este un factor de evoluţie pentru anturajul său sau sieşi – în mod simplu – pentru propriul progres."

Accidentele care întrerup viaţa, uneori în mod brusc, sunt ele întotdeauna prevăzute şi programate? În unele cazuri, nu survin totuşi întâmplări fortuite? „Nu, acestea se produc întotdeauna la data şi în condiţiile stabilite."

Fiinţele care au parte de existenţe cu suferinţe fizice îndelungate, boli teribile care se prelungesc zece sau cincisprezece ani, îşi ispăşesc crime sau mârşăvii întunecate pe care le-au comis în vieţi precedente? „Da, întotdeauna. Acestea sunt rezultatul faptelor lor anterioare; sunt o ispăşire – pe care uneori, ele însele au acceptat-o sau chiar au ales-o, pentru a evolua."

Abordez problema sinuciderii şi încerc să găsesc o scuză pentru gestul respectiv. Răspuns: „Nu există niciodată vreo scuză pentru întreruperea vieţii – a sa proprie, sau a altora. Sinucigaşii devin condamnaţi, la fel ca toţi ucigaşii şi asasinii oarecare. Şi, de asemenea, şi judecătorii care condamnă la moarte..." etc. La aceste spuse, Reine se lansează într-o apreciere foarte interesantă asupra problemei condamnării la moarte. În principiu, Vettellini o consideră ca orice altă crimă... de care, într-o anumită măsură, devin

răspunzători şi funcţionarii respectivi. Oricare participant la o atare faptă, judecătorul sau ajutorul de călău, îşi ia partea – mai mare sau mai mică – de responsabilitate. Ei vor trebui să suporte consecinţele până când vor înţelege că *nu trebuie întrerupt cursul vieţii* nicicum şi nicicând.

Revin la chestiunea incinerării şi întreb dacă poate fi drept ca fiinţele ce au fost incinerate fără consimţământul lor – crezându-se că li se face un bine – să aibă de suferit din cauza unui determinism mecanic al unei legi funcţionale fatale pe care nici nu au cunoscut-o.

„În principiu", răspunde Maestrul, „nimeni nu poate fi răspunzător de o faptă pe care nu a comis-o fără a fi conştient. Deci, pentru aceste fiinţe, nu va exista nici o sancţiune propriu-zisă. Nu vor suferi remuşcări dureroase, dar totuşi, ca urmare a anumitor dificultăţi, vor avea parte de o întârziere în reîncarnarea lor. De altfel, Spiritele albe apreciază astfel de situaţii. Ele înţeleg totul şi modifică în consecinţă aplicarea legii".

Îl întreb atunci pe Vettellini dacă am făcut rău că nu am rămas mai mult timp la masă. Scot în evidenţă cât este de neplăcut să rămâi mai mult de o oră în întuneric, cu mâinile pe o mobilă care se leagănă! Îmi răspunde însă că aceasta a fost aşa din cauza dorinţei mele de a obţine fenomene materiale şi, drept urmare, mi-a recomandat exerciţiul respectiv, aducând chiar şi ca ajutoare pe Jeanik şi pe un altul. În fapt, ceea ce doresc nu este posibil decât cu un grup bine constituit, formând un lanţ etc... Dacă voi aştepta dezvoltarea completă a facultăţilor Reinei, ea însăşi va fi aceea care să realizeze asemenea fenomene; dar pentru aşa ceva trebuie ca somnul ei să ajungă până la starea de catalepsie. Atât timp cât nu va fi *inertă şi îngheţată*, nu vom obţine nimic de acest fel. Astăzi, somnul i-a fost profund, însă nu îndeajuns pentru ca dublul ei să mi se supună la secundă. Ar trebui să acţionez asupra ei mai devreme, să o magnetizez uşor şi încet pentru a nu mă epuiza, dar mai mult timp, fără a-i cere nimic. După câteva şedinţe cu această influenţare lentă ea mi se va supune aşa cum mi se supune propria persoană. Trebuie lucrat în special asupra capului ei, să-i anihilez voinţa pentru a o înlocui cu a mea. Astfel, astăzi, când am trimis-o în atelier, ea a mers să vagabondeze pe afară. (Acela a fost momentul în care ea a văzut incendiul – ce a avut totuşi loc în mod real – afirmă Vettellini.) El repetă cele spuse şi mă asigură că voi obţine de la Reine lucruri minunate, dar trebuie să am răbdare. Sănătatea ei îl nelinişteşte însă. Îi va merge mai bine..., dar trebuie să-şi ia multe precauţii şi să se îngrijească, „ceea ce nu face întotdeauna", remarcă dânsul.

Această ultimă reflecţie provoacă una dintre acele scene amuzante, imposibil de descris, care ne produc – soţiei şi mie – un regret profund că suntem singurii care le vedem, întrucât acestea oferă o certitudine a realităţii şi a adevăratei vieţi – ce nu se reuşeşte a fi redate chiar de fapte cu mult mai importante. Reine discută cu Ghidul ei, însă noi nu putem prinde decât câteva cuvinte de ici, de colo. În special prin atitudinile şi gesturile sale, putem înţelege furia care a cuprins-o. Evident, ea refuză categoric... ceva.

Refuză; se supără; apoi, brusc, îi întoarce spatele lui Vettellini... şi stă îmbufnată. Dar mânia sa nu o lasă să rămână tăcută; ea trebuie să se întoarcă iar pentru a spune că nu vrea... şi că nu va face aşa! Însă Maestrul ştie, fără îndoială, cum să-i tempereze mânia, căci urmează o capitulare parţială; ea cedează asupra unui punct: da, îmi va mărturisi că nu a luat untura de peşte două dimineţi la rând.

Dar nu e totul: Vettellini încă o mai sileşte. Nu, nu, ea nu va mai spune nimic! Mânia îi revine. Aceeaşi scenă ca mai înainte. Sfârşesc prin a mă amesteca şi o rog să spună totul, pentru a pune capăt discuţiei. Imediat se supune: ea nu a mâncat azi dimineaţă nimic. Dar nu e din vina ei; nu avea „nici un ban". De această dată a spus totul. Îl aude pe Vettellini râzând şi se întoarce posomorâtă, ofensată. Însă, evident, râsul Maestrului este irezistibil, căci o văd cum i se risipeşte furia; şi, ca un copil care nu-şi mai poate ţine îmbufnarea, face pace şi râde şi ea.

Şedinţa 27 – miercuri, 26 februarie 1913
(doamna D. asistă la şedinţă)

După cum am prevăzut, această şedinţă trebuia să fie fără un interes deosebit, fiind o şedinţă de lucru şi de antrenament. Aveam ca sarcină să pun din ce în ce mai multă stăpânire pe creierul Reinei, magnetizând-o cât mai mult posibil, fără a-i cere nimic; m-am forţat să fac bine acest lucru.

Ea a sosit cu întârziere, foarte suferindă şi foarte impresionată de o scenă de familie. (De vreo câţiva ani, tatăl ei începuse să bea şi ducea o viaţă nenorocită.) A adormit totuşi repede şi am continuat să o magnetizez uşor, timp de o oră şi jumătate.

După acest interval a început să se mişte puţin, pronunţând cuvinte de neînţeles; apoi, în fine, s-a ridicat, a întins mâinile să mă găsească şi, cu un ton obosit, mi-a povestit că plecase... fără a face mare lucru. Somnul ei era foarte profund, capul îi era total golit – aşa cum trebuia –, însă trupul îi rămăsese încă prea vioi din cauza stării rele a sănătăţii sale, precum şi a faptului că îmi concentrasem eforturile asupra capului. (Exact) Vettellini o făcuse să vadă diferite scene, doar pentru a o obişnui să vadă cu precizie. Întreb dacă vreuna dintre scenele pe care mi le descrie (peisaj cu zăpadă, cu urşi care se jucau între ei) avea o anumită semnificaţie. Vettellini îmi răspunde: „nu, nu, un exerciţiu simplu, o imagine pe care i-am creat-o pentru a-i antrena vederea fluidică la sesizarea detaliilor".

Reine vorbeşte despre starea cataleptică la care va trebui să ajungă în curând, imediat ce sănătatea îi va permite. „Voi pierde din greutate", spune ea, „voi da impresia chiar că mă voi micşora atunci când se va obţine condensarea corpului meu fluidic. Acela va fi momentul în care Spirite dezcarnate, Vettellini sau altele, se vor putea servi de organismul meu pentru a comunica în comun cu dumneavoastră. Dacă voi vorbi, vor fi vocile lor;

dacă voi scrie, va fi scrisul lor. Ele vor putea folosi, de asemenea, substanţa mea organică pentru a se materializa, făcându-se vizibile" etc.

Revin la chestiunea copiilor predestinaţi să moară de tineri şi întreb – pentru a înţelege mai bine despre faptul că în anumite ospicii – ca cel de la Bicetre – sunt adunaţi câte cinci sute de mici idioţi şi cretini diferiţi, condamnaţi să moară la vârste între trei şi doisprezece ani. Ar trebui să credem că aceşti monştri jalnici ar fi de fapt fiinţe foarte evoluate? Afirmaţia este foarte precisă:

„Cu toţii sunt Spirite aparţinând aproape aceluiaşi nivel de evoluţie şi anume de un grad destul de ridicat al evoluţiei. În momentul reîncarnării lor, ele au fost conştiente de soarta care le aşteaptă. Au acceptat acest destin penibil fără nici o revoltă – uneori şi l-au ales în mod voluntar –, pentru a ajunge mai repede la un grad superior."

Întreb atunci dacă în ansamblul evoluţiei spirituale a unei fiinţe, adică în succesiunea de perioade de încarnare şi dezcarnare, timpul petrecut pe pământ nu ar trebui să fie considerat ca fiind cel mai penibil, ca timpul unei munci dure şi cu efort dureros? Şederea în Lumea de Dincolo ar fi astfel timpul recoltei, fie rea, fie bună sau chiar deosebită, desigur în funcţie de munca depusă, dar, în orice caz, ar fi un timp de repaus relativ. El îmi răspunde întru totul afirmativ: „pământul este pentru o muncă dură, este timpul luptelor şi al suferinţelor. Viaţa astrală poate oferi fericire şi bucurie; dar, în orice caz, este un răgaz, o încetare a luptelor şi... Vettellini vrea să spună să priviţi lampa", se întrerupe deodată Reine. Cu totul surprins de această ieşire a ei, întorc capul spre lanterna roşie şi văd că afumă grozav. M-am dus să las fitilul mai jos şi revin, spunându-i: dar oare mirosul lampei l-a deranjat pe Vettellini? „Oh, nu", răspunde ea, „el spune că a intervenit pentru doamna".

Amuzamentul nostru la această scenă a întrerupt firul ideilor. Îi explic acum Maestrului cât ar fi de util pentru noi, ţinând cont de sceptici, să primesc de la dânsul o precizare, care să se realizeze după un timp mai redus. Îmi răspunde că va încerca să mă satisfacă.

Întreb atunci pe ce bază stabilesc Spiritele prezicerile pentru un eveniment viitor? Reine îmi transmite că, dacă este vorba numai de un individ, Spiritele pot intra în legătură cu spiritul său în timpul somnului şi preiau de la el numeroase indicaţii care fac posibilă prevederea faptelor sale. Însă toate evenimentele sunt pregătite în Astral cu mult timp înainte de a se produce pe pământ. Spiritele pot să ia cunoştinţă despre acestea, citind într-un anume mod semnele misterioase ale curenţilor de energii şi ale fluidelor – cu mai multă sau mai puţină exactitate, în funcţie de posibilitatea de a interpreta corect, specifică gradului propriu de evoluţie.

Această explicaţie nu este de înţeles decât la nivelul vorbelor. Inteligenţa noastră omenească nu poate – evident – să conceapă cum nişte curenţi ai unor fluide pot să conţină sau să exprime... evenimente viitoare. Aşa ceva nu are

corespondent în experienţa noastră... Dar ce înţelegem noi din fenomenele pe care le trăim în fiecare zi?

*

Reine părea mai obosită decât de obicei. Astfel, mă pregăteam să întrerup şedinţa, când ea se ridică pentru a mă preveni că nu voi reuşi să o trezesc prin procedeul obişnuit, întrucât ea a fost magnetizată prea puternic şi nu va reveni uşor la starea de veghe. Atunci, îmi indică procedurile complementare... pe care le aplic şi astfel, după câteva minute, ea iese din somnul greu – obosită, dar calmă şi fără nici o indispoziţie.

Şedinţa 28 – vineri, 28 februarie 1913

Reine trebuia să vină la ora două şi pregătisem totul pentru a începe mai degrabă; dar la ora trei nu ajunsese încă. În apropiere bate ora trei şi jumătate apoi ora patru şi ea tot nu soseşte. Sunt neliniştit, nemulţumit; trag concluzia că ar fi bolnavă şi desfac pregătirile.

Iat-o însă la ora patru şi jumătate; o Reine smerită şi încurcată. Îmi explică faptul că în urma unei certe cu soţul ei, pentru a-l necăji, s-a dus dimineaţă la spălătorul comun pentru a spăla lenjeria... şi a rămas acolo până la ora trei. Nu a mai îndrăznit însă să vină aici şi s-a apucat să lucreze ceva în camera sa, unde a simţit un impuls irezistibil de a pune mâinile pe masă, care a bătut imediat: „Cornillier înfuriat, mergi imediat". Ea a protestat că e prea târziu, însă masa a reînceput să bată *în mod brutal*, spune ea: „Cornillier e neliniştit, mergi". Şi astfel a plecat, însă temându-se mult că va fi certată.

Am început şedinţa imediat. A adormit bine. Am continuat pasele timp de o oră bună, apoi am lăsat-o.

Către ora şase se agită puţin şi pare că percepe apariţii. Se ridică şi face semn cuiva, aflat în dreapta sa, să treacă în partea stângă. Câteva cuvinte care însoţesc gestul respectiv mă fac să înţeleg că i se adresează lui Vettellini. El era la locul său obişnuit, la dreapta; însă copila, care a făcut efort la spălatul lenjeriei şi apoi a tot bătut cu lopăţica de stors rufe, afirmă că are braţul drept îndurerat şi că ar suferi mai puţin dacă se va apleca spre stânga.

Între ei începe o conversaţie foarte obişnuită. Reine povesteşte ce a făcut şi primeşte câteva sfaturi şi aprecieri privind comportarea sa. Îl tachinează pe Vettellini, se răzvrăteşte contra modului său autoritar, îi lansează câteva împunsături..., dar apoi îşi revine să vorbească serios. E atât de naturală discuţia, ce are un caracter atât de real, încât suntem profund convinşi că interlocutorul ei este realmente prezent acolo.

La un moment dat o cuprinde o emoţie puternică, amintindu-şi de tatăl ei... şi o notă dureroasă, mişcătoare, ne impresionează – pe soţia mea şi pe mine.

Reine îşi dă seama că Vettellini e la curent cu tot ceea ce face ea, până şi în cele mai mici detalii. Mai târziu avea să-mi spună: „ştiţi, domnule Cornillier, el mă urmăreşte la fel cum o pisică pândeşte un şoarece!". Acum dânşii vorbesc despre pictorul M. cu care copila - ţinând cont de o pre-anunţare a Ghidului ei - a rupt-o în mod hotărât. Aceasta dă loc la o a doua prezicere, foarte importantă dacă se va realiza, căci absolut nimic nu indica modul special în care se va produce: pictorul M. a reţinut-o pentru trei şedinţe şi cum el a fost bolnav în timpul primelor două şedinţe şi nu a putut să lucreze, a refuzat să i le plătească. Copila e prea mândră pentru a insista şi a cere ce i se cuvine; este încă dezolată, „căci zece franci mai puţin, contează". Vettellini îi spune însă: „Reine, nu fi supărată de acest lucru. M. va regreta purtarea lui; *marţea viitoare el va lăsa la portarul vostru un plic conţinând două piese a cinci franci şi câteva rânduri prin care te roagă să revii*". Reine rămâne însă pe gânduri: „Dar Vettellini, aceşti zece franci..., pot să-i reţin?... Fiindcă eu nu am lucrat, nu sunt ai mei...". Evident, Vettellini o reasigură şi îi confirmă dreptul ei legitim de a-i păstra. Dar ea mai insistă încă: „Da, ştiu bine, el m-a reţinut pentru şedinţe şi eu le-am pierdut. Mi-e tot una, eşti cu totul sigur că sunt banii mei? Pot eu cu adevărat să cheltuiesc aceşti zece franci?". Şi a fost nevoie de noi asigurări din partea Ghidului pentru a risipi complet mişcătoarele scrupule ale micii Reine... care este totuşi atât de săracă!

După această discuţie are însă loc un incident relativ la tatăl ei, pe care ea a încercat încă o dată să-l salveze, făcând-o pe mama ei să-l reprimească, procurându-i un loc etc. Eforturi zadarnice; după două săptămâni de abstinenţă, viciul a pus din nou stăpânire pe dânsul şi a trebuit să-i facă din nou bagajul bietului om şi să-l trimită în voia soartei, în viaţa-i mizerabilă. Reine s-a întristat, însă Vettellini i-a recomandat să nu se mai gândească la el. Dar lacrimile îi curg; ea protestează şi îl imploră. O auzim: „Vettellini, promite-mi că vei vedea de el... şi îl vei ajuta puţin. Dânsul va suferi mult văzând că a căzut încă o dată! Oh! Vettellini... să aibă întotdeauna pâine; să aibă întotdeauna o bucată de pâine! Şi nopţile... să nu-i fie frig, să nu se culce afară!". Şi, dureros emoţionată, ştergându-şi lacrimile, îl mai imploră: „O bucată de pâine... întotdeauna; şi să nu sufere de frig...".

O scenă amuzantă ne risipeşte emoţia: Reine a remarcat că Vettellini a fost astăzi foarte drăguţ; nu a certat-o şi este deplin fericită că vorbeşte atât de prieteneşte cu ea. Însă Vettellini îi răspunde printr-o glumă referindu-se la vârsta lui, căci Reine exclamă: „Prea bătrân; eşti prea bătrân? Ei bine, uită-te aşa la mine! Şi te asigur că îmi place mai mult să fie aşa. Sunt mai liniştită; cel puţin, putem să fim buni camarazi". Apoi, legat de o reflecţie pe care nu am putut-o înţelege, Reine a reluat: „Oh, atâta te tot mândreşti că eşti Spirit! Dar şi eu voi fi într-o bună zi un Spirit!".

Îşi spun la revedere. Apoi Reine mă caută şi îmi relatează principalele lucruri pe care le-a făcut şi le-a spus, total inconştientă de faptul că am putut să aud totul.

Şedinţa 29 – luni, 3 martie 1913

Începem către ora patru. Reine e deplin sănătoasă, mai veselă decât de obicei şi adoarme cu uşurinţă. Continuu cu pasele, odihnindu-mă un timp şi apoi reluându-le în mod alternat. La un moment dat o văd înălţându-şi capul şi ascultând; apoi se ridică, întinde mâna stângă către locul unde mă aflu, părând să arate inelul de pe deget. Cum îi fusese ordonat ca întotdeauna să-şi scoată la şedinţe atât inelele, cât şi orice alt obiect de metal, înţeleg că de această dată a uitat să o facă şi îi scot verigheta. Imediat îmi întinde şi mâna dreaptă la care are un alt inel şi, după terminarea scoaterilor, cade în fotoliu.

După un somn destul de lung, tresare dintr-o dată şi răspunde cu vioiciune, ca şi cum ar fi chemat-o cineva. Înţeleg că îi vorbeşte un Spirit şi că îl aude fără a-l vedea. Nu este Vettellini şi ea pare surprinsă şi neliniştită.

Se pare că noul venit îi anunţă ceva care nu-i place, căci ea îl întreabă cu un fel de îngrijorare... Acum îi distinge forma şi culoarea. E un Spirit alb. Îi vorbeşte cu atâta autoritate, încât pare cam speriată. Nu îi vede faţa, ci doar o formă ceţoasă, mare, importantă şi de un alb minunat, care va continua să o încânte şi mai târziu, atunci când mi-l va descrie.

După mai multe spuse ale Spiritului (pe care ea le repetă), precum şi după răspunsuri, înţeleg că acesta a venit să-i spună că Vettellini nu se va mai arăta în cursul mai multor şedinţe. Acest fapt îi va folosi mai bine progresului ei, căci ea contează prea mult pe ajutorul său. Mai târziu, când vom fi iarăşi între noi, Reine îmi va explica astfel situaţia: „Domnule Cornillier, eu nu sunt totuşi fricoasă, însă când simt acest frig care mă cuprinde, acest îngheţ care mă pătrunde ca la moarte, mi-e frică; şi, în mod conştient, îmi opresc degajarea substanţei fluidice. Dar trebuie în mod absolut să devin ca un cadavru. Simţiţi (ea îmi întinde braţul); deja sunt rece până în profunzimea cărnii, însă nu este încă îndeajuns... şi mi-e frică... Atunci, ajutorul pe care i-l cer lui Vettellini, conversaţiile cu el etc. sunt mijloace la care apelez pentru a întârzia momentul în care trebuie să mă detaşez cu totul... Dar trebuie să învinge această frică. Ah, ştiţi, e îngrozitor!".

Pentru moment, biata copilă e atât de descurajată la gândul că Ghidul ei nu va veni, încât ea îl imploră pe Spiritul alb, îi cere favoarea de a-l lăsa pe Vettellini să vină şi astăzi... o clipă, un minut. Îl roagă..., insistă..., apoi se revoltă şi spune că *vrea să-l vadă*. Este o scenă foarte curioasă. În faţa acestei autorităţi înalte, Reine nu îşi pleacă totuşi capul. Ea vrea să-l vadă pe Vettellini, îl va vedea, da, astăzi. Fără a promite în mod clar, Spiritul alb pleacă şi, cu toată emoţia sa, Reine nu se poate împiedica să protesteze în faţa minunatei lumini care dispare prin fereastră!

Spunându-mi cele întâmplate, e cuprinsă din nou de spaimă. Priveşte în toate părţile, apoi se ridică, întoarce capul în diferite direcţii, încercând să sondeze spaţiul.

Cercetează şi colţurile, dar apoi, disperată, se lasă să recadă în fotoliu şi începe să suspine: „Vettellini, Vettellini...", îl tot cheamă ea, „Oh, Vettellini...".

Dar subit, un strigăt de bucurie. Întinde mâinile către stânga. El e acolo. Ah, respiră ea! Îi cere să treacă pe partea dreaptă: „Este mai bine aici". Îi face loc pe fotoliu, însă el nu vine atât de aproape şi se ţine lateral, ca de obicei. Vrea să-i povestească ce s-a întâmplat, dar se întrerupe de la primele cuvinte: „Râzi! Ştii totul? Ah, bine, e nostim! Va trebui totuşi să vii. Să nu fiu neascultătoare? Nu, nu. O să se facă, se va face...". Şi, alintându-se: „Vei veni totuşi, aşa-i că da?... Şi-apoi, ştii, nici domnul Cornillier nu va mai fi mulţumit. El are de pus întrebări...". Scenă cu adevărat delicioasă, aşa cum am mai văzut deja atâtea şi de care nu ne mai săturăm.

Vettellini îi confirmă necesitatea de a ne lăsa să acţionăm singuri, ea şi eu, dar aceasta nu în mod definitiv. Trebuie. Însă el va fi aici, fără să se arate şi, după două-trei şedinţe, va reveni şi va relua micile discuţii.

Acum ne dă câteva informaţii – care de fapt sunt adevărate preziceri – pe care le notez cu grijă: mâine, mama Reinei va primi o scrisoare care o anunţă că mamei dânsei (bunica de pe mamă a mediumului) îi este tot mai rău şi că trebuie să vină imediat dacă vrea să o mai vadă pentru ultima oară. (Femeia respectivă locuieşte la Vierzon şi atât Reine, cât şi mama ei nu au mai avut legătură cu ea de mai mulţi ani.) Vettellini afirmă că în ciuda imposibilităţii materiale ce pare a exista, mama va pleca totuşi, va lipsi trei zile, dar că buna femeie încă nu va muri acum. Aceasta se va întâmpla ceva mai târziu, către Paşte.

Copila remarcă însă că mama ei, care este servantă, nu va obţine permisiunea să lipsească, căci patronii ei sunt foarte duri... şi cum ea nu are deloc bani, desigur că nu va pleca. Vettellini îi răspunde simplu: „Vei vedea".

Apoi o pune în încurcătură rugând-o să-mi transmită că ea are intenţia ascunsă de a înceta să mai ia untura de peşte. Mă însărcinează să o supraveghez... şi, la nevoie, să o cert.

Este sfârşitul şedinţei şi copila se întristează din nou, gândindu-se că nu-şi va mai revedea marele prieten timp de mai multe zile. Îl priveşte cu afecţiune, vorbeşte despre trăsăturile feţei sale; îi remarcă părul frumos şi îi cere să o lase să-l mângâie. El refuză, dar dânsa riscă şi îl pipăie: „Oh..., e cu adevărat păr; *îl simt că-i păr*", spune ea.

Şedinţa 30 – miercuri, 5 martie 1913

Speram să pot verifica astăzi dacă prezicerea, privindu-l pe pictorul M., s-a împlinit. Ei bine, e un fapt realizat; totul s-a întâmplat aşa cum anunţase Vettellini: *ieri, marţi, M. a fost la portarul Reinei şi i-a dat un plic conţinând două piese de câte cinci franci.*

De asemenea, am putut să mă conving de realizarea primei părţi a celei de a doua preziceri, aceea privind boala bunicii: *mama Reinei a primit*

într-adevăr o scrisoare de la Vierzon, informând-o că mamei sale îi era tot mai rău şi că ar trebui să vină imediat dacă dorea să o mai vadă în viaţă. Ea a putut să obţină de la stăpâni permisiunea, precum şi avansul necesar pentru a pleca sâmbătă seară. Aceştia i-au dat liberă duminica, dar nimic în plus. Vettellini a prezis însă o absenţă de trei zile; vom vedea.

*

Azi am început mai degrabă, căci voiam să plec de-acasă la ora şase.

Somnul pare foarte bun, însă Reine nu se răceşte la fel de tare ca la ultima şedinţă. Asta mă supără şi mă forţez să-mi intensific pasele. Dintr-o dată ea se ridică, părând că se sufocă... Vrea să vorbească, însă nu reuşeşte decât să bolborosească ceva de neînţeles. Ascultă un moment şi apoi, prin gesturi, îmi indică să-i degajez pieptul şi în special inima, care într-adevăr nu mai bate normal. Mă grăbesc să execut; puţin câte puţin îşi revine, respiră liber... şi scapă de frica pe care, desigur, am simţit-o şi eu însumi, în mod intens, timp de câteva minute.

Începe să vorbească şi îmi spune că nu a făcut aproape nimic. A ieşit de trei ori, rătăcind cam la întâmplare, surprinsă de a fi singură, pentru moment lipsindu-i însă forţa de a merge mai departe. O dată a intrat într-o casă frumoasă, a urcat pe scară, a bătut la o uşă, dar apoi a revenit... aşa, fără să ştie pentru ce. (Acesta era probabil rezultatul unui ordin pe care i-l dădusem la magnetizare, de a merge la amicul meu S.O.)

O altă dată s-a dus în Grădina Luxemburg, s-a plimbat pe acolo şi mi-a descris fântâna lui Carpeaux (pe care ea nu a văzut-o niciodată), ce a interesat-o mult. Dânsa nu s-a răcit bine la extremităţi, dar, în schimb, interiorul pieptului era ca de gheaţă, inima nu-i mai bătea decât slab şi i se făcuse frică...

Văd că nu a fost conştientă de ordinele pe care i le-am dat la magnetizare. Aceasta fără îndoială din cauza spaimei de a se vedea singură şi fără Ghidul ei. Îi reamintesc de incidentele de la ultima şedinţă şi îi afirm că, în mod sigur, Vettellini o supraveghează fără să se arate; apoi, văzând-o îngrijorată şi încrezătoare, decid că e mai înţelept să o trezesc fără a căuta ceva în plus astăzi.

Încep pasele mele de degajare, dar cu un gest ea mă opreşte, priveşte la dreapta şi scoate un adevărat strigăt de bucurie: „Ah, eşti dumneata, Vettellini! Domnule Cornillier, el e aici". Şi plină de emoţie, Reine se apleacă, strânge şi mângâie nişte mâini invizibile şi râde şi vorbeşte cu bucurie: „Ah, bine, asta e o surpriză! Nu te aşteptam. A, da, asta-i pentru că am fost aşa de cuminţi; nu am căutat să te vedem; n-am încercat să-ţi punem întrebări; deci ai venit să ne răsplăteşti? Ei bine, suntem mulţumiţi!". Mă face părtaş şi pe mine la bucurie. Trebuie să mărturisesc, de altfel, că şi eu sunt mulţumit.

Vettellini spune că totul s-a petrecut bine. Într-adevăr, el a supravegheat-o, gata să intervină în caz de nevoie. De asemenea, el este cel care mi-a

comunicat indicaţia de a-i degaja inima. Tot el este cel ce a făcut-o să revină din plimbările ei „pentru că", spune dânsa, „el ştie că vreţi să plecaţi şi că şedinţa trebuie să fie terminată înainte de ora şase". (Eu nu-i spusesem însă nimic.) Am sentimentul că suntem vegheaţi şi supravegheaţi... şi că sănătatea Reinei nu riscă nimic în aceste condiţii. În fine, ei se despart şi procedez la trezire.

Nimic nu poate exprima bucuria copilei la sosirea prietenului ei, Vettellini. Soţia mea, care părăsise încăperea, auzind exclamaţia ei, a revenit repede pentru a asista la această scenă delicioasă.

Şedinţa 31 – vineri, 7 martie 1913

Astăzi am făcut un bun pas înainte. Reine mi s-a supus şi cu forţele ei proprii a mers acolo unde vroiam să o trimit.

Am început către ora trei şi jumătate şi după vreo oră, îi dau ordin să se ducă în rue de Miromesnil, la prietenul meu S.O. După câteva momente o întreb. Ea îmi răspunde că m-a ascultat întocmai, dar că se reîntoarce întrucât, neavând forţă suficientă, nu a putut să treacă de uşa apartamentului. A auzit voci provenind din interior, dar nu ştia cum să pătrundă în locuinţă. Atunci a coborât scara, s-a luat după un domn care ieşea de la etajul doi şi l-a însoţit câtva timp, neştiind ce să facă. În fine, plictisită, a revenit aici.

Atunci mă hotărăsc să o pun într-un somn mai profund. Reîncep magnetizarea şi când mi se pare că a absorbit o doză bună de fluid, reînnoiesc ordinul, de această dată mai poruncitor, de a merge la S.O. La această a doua reluare am reuşit mai bine. Ea a intrat în apartament şi îl vede pe S., pe care îl recunoaşte; îmi spune că se află aproape de biroul său. Nu este singur. Este şi o doamnă, într-un fotoliu din partea dreaptă a biroului. Această doamnă e îmbrăcată cu ceva „întunecat", spune Reine. Îi cer să-mi detalieze, însă ea nu vede decât în mare, fără a distinge clar. Vede mişcarea buzelor, aude zgomotul vocilor, dar nu poate sesiza cuvintele. Conversaţia se opreşte; S. înclină capul gânditor; apoi se întoarce pentru a scrie; doamna aşteaptă[1]. Însă Reine îşi pierde forţele, totul devine negru... şi ea nu ştie cum să revină. Îi indic ce să facă şi după câteva momente îmi spune că s-a întors şi că e deasupra trupului fizic.

O întreb ceva şi, constatându-i oboseala, mă pregătesc să o trezesc, când pare că vede ceva interesant. E o lucire în cameră, care se conturează şi ia forma unui corp ceţos. Apoi, la partea superioară a norişorului se materializează un cap. Copilei i se face frică, dar eu o încurajez şi, după câteva ezitări, îndrăzneşte să-i pună întrebări, la care i se răspunde: „Rugaţi-vă pentru mine", iar la a doua întrebare: „Rugaţi-vă pentru mine... şi fiţi

1. Legat de această vizită, se găseşte o notă în partea finală a consemnării din şedinţa 33.

buni". Este o femeie; capul ei e foarte frumos; are părul lung, roşcat. Remarc că ne-am ruga mai bine pentru ea, dacă am şti cine este. Răspunde: „Jeanne". Insist şi astfel îşi dă numele de familie: „Kemikow" (sau Kemirow ori Kemikoff). Prenumele ei este Jane şi nu Jeanne. E rusoaică; vine adesea aici, căci îi place. Vreau să aflu mai mult, însă Reine o vede dispărând...

Reine e mulţumită. „Ştiţi, domnule Cornillier, azi am acţionat singură; e bine." Apreciez şi eu într-adevăr acest progres. Subit, un mic strigăt de bucurie: „E Vettellini!". Şi el e satisfăcut: „Şedinţa a fost bună", spune dânsul. „Trebuie să insist şi la şedinţa viitoare să o trimit în acelaşi loc. Ea trebuie să ajungă să vadă în detaliu tot ce se întâmplă acolo." Apoi, va trebui să o trimit mai departe... şi să o antrenez până ce mă va asculta imediat, să acţioneze prin propria mea gândire.

Urmează câteva instrucţiuni pentru a o dirija fără a o obosi atât. După aceea se angajează o discuţie între ei; dânsul insistă ca ea să-mi spună ceva ce nu vrea să spună... Este o poveste cu o vecină care vrea să fie împrumutată cu bani. Vettellini îmi recomandă să o avertizez, când va fi trează, că vecina e o intrigantă şi că trebuie să înceteze orice relaţie cu ea.

O trezesc pe Reine, după ce i-am ordonat să vină aici mâine seară, la ora zece (în timpul somnului nocturn, plecând în corpul fluidic), pentru a vedea ce facem noi.

La trezire e într-atât de obosită, încât aţipeşte vreun sfert de oră. Apoi îşi revine şi e odihnită.

*

La ultima şedinţă, înainte de a o trezi pe Reine, i-am transmis sugestia ca la prima venire a ei aici să-mi aducă două din cărţile sale. Sugestia nu a fost total realizată, însă ideea *aducerii cărţilor* a dominat-o într-atât, încât la plecare a luat două cărţi şi apoi a coborât scara... întrebându-se însă ce să facă cu ele?... Ajunsă în stradă, i s-a părut absurd că s-a încurcat cu acestea fără motiv şi s-a întors, lăsându-le la portăreasă.

Şedinţa 32 – luni, 10 martie 1913

Merge încet, dar puţin câte puţin ne apropiem de scop. Există indicii sigure că mediumul meu începe să vadă cu mai multă precizie şi rapiditate.

O magnetizez prelungit şi îi ordon excursia obişnuită la prietenul meu S.O. Mi se supune imediat, fără nici o ezitare şi mă anunţă că îl vede pe S. la biroul său, scriind. E singur; scrisoarea pe care o scrie nu-i pentru un prieten. „Este o scrisoare", spune ea, „ca de avocat, o scrisoare importantă". Încerc să obţin relaţii asupra conţinutului, dar ea nu poate percepe decât marea preocupare a celui ce scrie şi nimic în plus. Vede bine hârtia, remarcă un antet, distinge destul de bine rândurile, însă fără a putea să citească. Îi spun să-şi manifeste prezenţa într-un mod oarecare, zgomot, atingere uşoară

etc. Încearcă: se învârte în jurul lui, îl atinge, face să trosnească un scaun, mă încredinţează ea. Fără a fi sigură, crede că dânsul percepe ceva, căci se opreşte din scris şi priveşte. Îi sugerez Reinei să facă să-i cadă ochelarii. Ea se concentrează într-un efort puternic, mâna sa face un gest sec şi scoate un suspin bucuros. „S-a făcut, i-au căzut!" şi râde cu hohot. Eşti sigură, îi spun eu, absolut sigură că ai făcut să-i cadă ochelarii? „Oh, da, sigură. I-au căzut. El i-a reluat repede şi i-a pus din nou. Oh, i-au căzut, desigur, însă nu ştie că eu..." O rog să mai facă o dată. Încearcă din nou, face un efort mare, suspină şi tremură...: „Nu, nu mai pot, sunt prea bine fixaţi acum. Prima oară am putut reuşi fiindcă îi avea puşi de mai mult timp şi astfel i-au alunecat; dar acum sunt fixaţi prea bine". Îmi spune că dânsul va pleca, înţelege acest lucru şi încearcă din nou să-i atragă atenţia. Crede că îi percepe prezenţa în mod vag. El se ridică, deschide uşa..., însă nu mai vede clar, forţele i s-au epuizat.

Îi ordon să revină[1].

Atunci o întreb ce a făcut sâmbătă seara la ora zece. S-a supus ordinului meu de a veni aici, în atelier, ca să vadă ce se întâmplă? Îmi spune că sâmbătă seara, fiind culcată, a căzut dintr-o dată într-un somn hipnotic şi s-a văzut aici, în anticameră; dar, auzind voci străine, nu a îndrăznit să intre în atelier. Atunci s-a aşezat pe un scaun aproape de fereastră şi a văzut prin uşa întredeschisă nişte doamne şi nişte domni[2]. De ce nu ai intrat? o întreb eu. Eram acolo şi te aşteptam. „Da, însă mi-a fost teamă că mă vor vedea şi ceilalţi." Ei bine, am reluat eu, te-ar fi primit bucuroşi... „Oh", spune Reine părând încurcată, „dar eram în cămaşă de noapte!".

După ce a rămas câtva timp privindu-ne, a coborât la etajul cinci şi a vizitat sufrageria, apoi a intrat în camera soţiei mele. Dar vizita ei fluidică, ce putea fi considerată până aici ca o simplă invenţie, a evidenţiat un caracter de veracitate pe care l-am putut controla. Într-adevăr, ea nu cunoştea camera respectivă... şi totuşi mi-o descrie foarte exact. Îmi spune că s-a distrat privind peste tot. Menţionează bine, la locurile lor, mobilele şi bibelourile. Remarcă o fotografie mare a tabloului meu *Pelerinul* – aşezată la capătul patului –, deasupra un peisaj marin, un portret de-al meu într-o ramă ovală etc., perii albe pe toaletă... etc. etc. Toate descrierile ei sunt exacte. După ce s-a distrat astfel, a urcat iarăşi la etajul şase şi a văzut că începusem să bem. Atunci, neştiind ce să facă, s-a întors acasă.

„Vettellini", îmi spune spontan Reine, „m-a ajutat în toate acestea. El mi-a deschis ochii, căci eu nu aş fi avut singură forţa suficientă. Dar el a vrut să vă facă plăcere. Când m-am întors, el m-a făcut să trec de la somnul hipnotic la somnul natural şi aşa am dormit până dimineaţă".

---

1. O notă referitoare la această vizită se va găsi la finalul consemnării din şedinţa 33.
2. Am avut într-adevăr câţiva prieteni. Reine nu putea şti acest lucru.

Obligată să plece, soţia mi-a spus că va încerca să revină acasă la timp, ca să pot face o experienţă cu ajutorul ei..., însă nu mai vine... Plictisit, îi cer micuţei să încerce să o găsească şi să-mi spună dacă va reveni sau nu. Se supune, însă imediat râde veselă şi începe să vorbească... în cameră. E Vettellini cel care intervine. O pune să-mi transmită că doamna Cornillier soseşte ; va fi aici în zece minute. Aşteptând-o, pot să-i pun câteva întrebări.

Îi cer să-mi dea o definiţie a sugestiei... şi el începe să-mi răspundă într-un mod interesant, tocmai când soţia deschide uşa...

O rog să meargă în camera din spatele apartamentului, dincolo de atelier, şi să facă nişte gesturi precise, pe care să le imagineze ea, să spună cu voce tare un număr etc. Voi trimite dublul Reinei să o observe. Soţia iese.

O magnetizez puţin pe Reine şi o trimit în camera respectivă. Găseşte uşa încăperii închisă. (Verificat ca exact.) Intrată la ordinul meu formal, vede doar negru, nu distinge bine şi îmi spune că suntem amândoi prea obosiţi. În fine, observă o fiinţă. Este o femeie, foarte înaltă şi dintr-o dată o recunoaşte : „Dar este doamna Cornillier ! ". O vede cu braţele întinse ; ţine ceva..., dar nu poate înţelege ce este. (Era adevărat, soţia ţinea în faţa ei o eşarfă, având braţele depărtate.) O aude vorbind..., însă nu poate înţelege ce spune. Insist, fără a reuşi mai bine. Evident, experienţa nu va fi întru totul valabilă şi o opresc.

Vettellini îmi spune că voi fi foarte obosit în această seară şi mâine, căci mediumul a luat astăzi mai mult din fluidul meu. Îmi recomandă să mănânc bine şi să iau un întăritor după şedinţă. El adaugă că trebuie să fiu mulţumit, căci puţinul ce l-a realizat la S. a fost executat clar, cu rapiditate şi precizie.

Profit de buna dispoziţie a lui Vettellini pentru a-i propune o prezicere, care să fie probantă pentru toţi. Ar vrea el să-mi spună : 1) dacă legea de trei ani (a serviciului militar) va fi votată ? ; 2) la ce dată ? ; 3) cu câte voturi ? După un moment, îmi răspunde că el crede că mă va putea satisface. Miercuri va face să se scrie răspunsurile.

Îmi dă apoi câteva pre-informaţii de importanţă minimă, dar a căror realizare nu va prezenta cu nimic mai puţin o valoare reală : copila va primi în această seară o scrisoare de la mama sa (plecată sâmbătă la Vierzon pentru a rămâne acolo duminica. Vettellini afirmase atunci că va fi absentă trei zile). Scrisoarea îi va anunţa reîntoarcerea mâine seară – marţi (ceea ce va face evident trei zile). Vettellini adaugă că Reine va avea o surpriză : mama îi va aduce mere. Cât despre tatăl ei, acesta nu a plecat din Paris. Micuţa are o tresărire de spaimă ! Vettellini îi spune să nu se teamă de ceva. El îl va opri să vină să o vadă[1].

1. Deşi tatăl Reinei a rămas la Paris şi după această dată, nu a mai încercat niciodată să-şi revadă fiica, pe când înainte venea adesea, necăjind-o pentru a obţine câte ceva etc.

Şedinţa 33 – miercuri, 12 martie 1913

Mai întâi trebuie să evidenţiez realizarea micilor evenimente prezise de Vettellini la ultimele şedinţe. Luni seara, copila a primit într-adevăr o scrisoare de la mama sa, anunţându-i sosirea în ziua următoare (ceea ce conduce la cele trei zile de absenţă pre-anunţate) şi sosind în gară – unde Reine o aştepta –, aceasta i-a dat un coş cu opt mere. Mama a lăsat-o pe bunică în viaţă, la Vierzon. *Pe scurt, totul s-a realizat în mod exact.*

*

Începem la ora obişnuită. Mă simt deplin sănătos şi o magnetizez puternic şi prelungit; apoi, gândind că mediumul s-a dedublat bine, vreau să o trimit încă o dată la prietenul meu S.O. Nu obţin însă nici un răspuns, nici un semn de supunere... Atunci reiau pasele pentru câteva momente şi, după aceea, îi comand mai poruncitor. Reine pare ca zăpăcită, ca revenind de departe... şi cu o voce slabă, îmi spune că va merge unde vreau să o trimit.

După un timp, mă anunţă că a ajuns. Îl vede pe S. la birou. Îşi ţine capul rezemat pe mâini şi pare preocupat şi necăjit. Începe să scrie pe aceeaşi hârtie cu antet şi foloseşte cerneală violetă. Reine încearcă să-şi manifeste prezenţa şi să facă să-i cadă din nou ochelarii, dar nu reuşeşte. Ea pare amorţită, greoaie... şi nu-i înţeleg starea, căci astăzi mă simţeam plin de vitalitate. Trece într-o cameră vecină, spune ea, unde a auzit o voce. Aici avem o mică discuţie cu privire la aşezarea camerelor apartamentului. Am crezut că face o greşeală topografică. Însă trebuie să recunosc că eu sunt acela care s-a înşelat şi îi cer scuze. (Incidentul e interesant.) În acea încăpere în care trecuse şi unde revine (pe care o numeşte „cameră de dormit") se află o doamnă, în picioare, îmbrăcată în negru sau în albastru închis, cu o bluză albă sub o jachetă de aceeaşi culoare ca a fustei. Reine vede că este fără pălărie etc. etc.

Am atunci sentimentul că sunt foarte indiscret... şi că nu mai trebuie să continuu cu această supraveghere poliţistă, fără să fi primit asentimentul victimei! O rog pe mesageră să revină, în rest destul de nemulţumit de modul slab în care a văzut[1].

Mă gândeam să-i dau ordin pentru o altă experienţă, când o aud că vorbeşte în şoaptă. Înţelegând că a intervenit Ghidul ei, îl întreb ce s-a întâmplat astăzi. El îmi explică faptul că, în mod inconştient, am procedat neîndemânatic: Reine era cufundată într-un somn mai profund decât de obicei. Niciodată nu atinsese însă acest grad de hipnoză... şi n-ar fi trebuit să mai insist atunci când ea nu a răspuns deloc la primul meu ordin. *Ea începuse de fapt să vadă lucruri şi fiinţe dintr-un alt plan.* Pentru a mă

1. A se vedea nota din finalul acestei şedinţe.

asculta, ea a coborât, dar era influenţată încă de atmosfera eterică superioară. Şi astfel, fără să ştiu, am întrerupt *un fenomen nou şi de o importanţă infinit mai mare decât experienţele noastre obişnuite.* Aceasta a fost cauza inerţiei şi a indeciziei sale.

Întreb atunci cum pot să recunosc dacă pot să-i comand... sau, din contra, că e mai bine să aştept? Vettellini îmi spune să o chem încetişor pe nume, de trei ori. Dacă nu răspunde, să continuu să o magnetizez, ordonându-i să vadă din ce în ce mai precis ceea ce este în curs de observare. Ea va veni singură să-mi relateze observaţiile sale şi după aceea voi putea să o trimit în excursie conform dorinţelor personale.

Deodată Reine îmi spune că va scrie. Sunt încântat, gândindu-mă că voi avea prezicerea despre legea celor trei ani. Într-adevăr, ea scrie: „Legea de trei ani va fi votată la 25 martie 1913". Este bine, dar eu doresc să ştiu şi prin câte voturi. E absolut necesar, pentru ca informaţia respectivă să poată fi recunoscută ca având origine transcendentală, căci n-ar fi poate greu să se prevadă de cineva data şi rezultatul votului... pe când data şi rezultatul numărului de voturi ar forma un tot greu de dispreţuit. Vettellini spune că va da completarea vineri. (Remarc în mine însumi că 25 martie fiind marţi - a treia zi de Paşti - deputaţii vor fi în vacanţă şi astfel e foarte puţin probabil ca legea să fie votată în acea zi.)

Gândindu-mă la nefericitul meu cumnat, internat într-un ospiciu de mai bine de un an, îl întreb pe Vettellini ce este în realitate demenţa? Îmi răspunde că este plecarea spiritului din trup. Intermitenţele de nebunie şi de raţiune provin din abandonul şi din reîntoarcerile spiritului în trup. Era destul de evident..., însă acest răspuns ne conduce, puţin câte puţin, către o informaţie neaşteptată, dintr-un cu totul alt ordin de idei:

În curând, la anumiţi mediumi buni se va manifesta o facultate nouă: ei vor putea să pătrundă în acelaşi timp gândul şi să asculte şi cuvintele persoanelor cu care vor fi în relaţie. Vor exista astfel două moduri de producere a fenomenului gândirii exteriorizate în cuvinte: 1) gândirea intrinsecă (redată prin cuvinte ce exprimă direct noţiunile - n.tr.); 2) traducerea ei discursivă (prin preluare telepatică a diferitelor imagini-simbol din care sunt deduse raţional noţiunile specifice - n.tr.). Reine - această persoană mică şi umilă, incultă şi ignorantă - ne transmite cu o anumită elocvenţă şi cu o subtilitate extremă, faptul că gândirea apare în creier prin stimulul spiritului şi că e deformată prin vorbire. În cea mai mare parte a cazurilor, este însă o traducere inexactă. În viitor va exista o posibilitate de analiză psihologică extrem de valabilă. „Asta... este nou!", spune ea, „aşa ceva nu a fost făcut niciodată de vreun medium, dar va veni în curând".

Propun să o trezesc pe Reine, care trebuie să fie obosită. Ea îmi spune însă că nu e nevoie să se ducă degrabă acasă, fiindcă mama sa vine să le pregătească cina. Vettellini o întrerupe ca să-i transmită că mama nu va veni. „Ea va veni în mod sigur", ripostează copila, „căci este o masă pentru ea, e

aniversarea ei şi nu va lipsi". Dar Vettellini îi repetă liniştit să nu conteze pe mama ei. „Stăpâna o va reţine; ea nu va putea ieşi în această seară."

Reine e deja nemulţumită, însă devine chiar furioasă când Vettellini adaugă faptul că nu trebuie să conteze nici că mâine va poza la prinţul de L. (care solicitase mai multe şedinţe). „Îţi va spune în această seară să nu vii mâine." „Voi primi o scrisoare?", întreabă ea. „Nu", precizează Vettellini, „nu va fi o scrisoare. Îţi va trimite înştiinţarea prin băiatul de la atelier. Îţi va cere să amâni pe sâmbătă; dar să nu te mai gândeşti la dânsul, el nu te va mai angaja". Sărmana micuţă e plină de ciudă: nu în toate zilele pozezi la un prinţ!

*

Când s-a trezit, o informez că nu mai trebuie să conteze pe mama sa pentru pregătirea cinei şi că ar fi mai bine să nu mai întârzie aici. Dar ea nu crede deloc: „Nu e posibil; e o masă pentru dânsa. Totul a fost aranjat; are permisiunea de la patronii ei".

*

14 martie

Am putut constata că totul s-a întâmplat exact aşa cum prevăzuse Vettellini. Nici mamă şi nici prinţ pentru sărmana Reine!

*

Verificarea celor patru vizite ale Reinei la prietenul meu S.O.

Datorită anumitor circumstanţe, abia la 5 ianuarie 1914 m-am dus la S.O., pentru a încerca să verific dacă a fost acasă în după-amiezile de 24 februarie, de 7; 10 şi 12 martie 1913, între orele două şi cinci.

Nu mai speram să pot obţine vreo informaţie precisă, căci S.O. face frecvente călătorii de afaceri şi între timp se scurseseră opt luni de la vizitele Reinei. Dar, din contra, lui i-a fost uşor să-mi ofere o certitudine absolută în această privinţă: 1) consultând un memento din 1913; 2) căutând în copiile scrisorilor.

Regăsind în mod efectiv scrisori redactate la diferitele date indicate, *a stabilit prezenţa sa acasă în orele respective ale după-amiezilor.* Pe de altă parte, doamna văzută de mediumul meu – şi a cărei menţionare m-a făcut să simt întreaga mea indiscreţie! – nu a fost decât dactilografa care vine la S. în mod regulat, în fiecare după-amiază şi pe care o reţine mai mult sau mai puţin timp, după trebuinţă. (Într-adevăr, ea îşi dă jos pălăria înainte de a începe lucrul într-o cameră din spatele apartamentului şi atunci când vine să ia ciornele pentru scrisori, ea se aşază întotdeauna în fotoliul în care a văzut-o Reine.) Nu cunoşteam deloc existenţa ei.

Fără a vrea să exagerez valoarea acestor patru experienţe, ele nu constituie cu nimic mai puţin – în special atunci când le asociem cu alte experienţe obişnuite – o bază serioasă în stabilirea realităţii pozitive a vizitelor în corp fluidic ale Reinei.

Şedinţa 34 – vineri, 14 martie 1913

Începem la ora trei şi jumătate. O magnetizez prelungit şi, după cum mi s-a indicat, o chem pe Reine de trei ori pe şoptite. A treia oară ea mormăie înnăbuşit şi conchid că pot să-i comand. O trimit într-o misiune nouă, la nişte prieteni, la Passy. Ea pătrunde cu uşurinţă în apartament şi îmi face o descriere foarte apropiată. Circulă prin diferite încăperi, negăsind pe nimeni decât pe un servitor, ocupat în bucătărie să cureţe cuţite şi tacâmuri de argint. Tot ceea ce-mi spune despre topografia locului şi mobilier este exact ca forme, dar nu percepe corect culorile. Ceea ce o frapează este doar intensitatea nuanţelor şi gradul de iluminare.

Încă o dată constat că descrierile sale nu sunt deloc conforme ideilor sau imaginilor pe care le am în mintea mea. Dacă ea ar descrie diversele scene citind în gândirea mea, este desigur curios că nu ia niciodată, deloc, reprezentările aflate în această gândire sau în memoria mea normală şi că *descoperă numai* impresii sau amintiri de care nu am fost niciodată conştient şi care sunt chiar contrare specificului obişnuit al observărilor mele.

*

Îi cer să revină pentru a încerca o nouă experienţă cu soţia mea. O rog pe soţie să meargă în încăperea din spatele apartamentului şi, după câteva momente, trimit dublul Reinei să o observe. Rezultat mediocru însă. Spuse adevărate, dar şi ezitări şi ceva nelămurit. Reine vede exact multe gesturi, dar afirmă că o eşarfă roşie e verde. Percepe vibraţiile sunetelor, însă nu poate înţelege cuvintele etc. În final, încă nimic bine precizat; totuşi, o anumită particularitate în observări îmi dă speranţa că prin antrenament vom ajunge la un rezultat bun.

Imediat ce revine, cere singură să scrie. Vettellini îi dictează. Ea ascultă, scrie, se opreşte întinzându-se ca să audă. Apoi îmi spune că Vettellini, de teamă că nu va şti să noteze bine cifrele, îi cere să repete cu voce tare ce i-a spus să scrie: marţi, 25 martie 1913, legea de trei ani va fi votată cu 410 sau 430 de voturi... etc.; s-ar putea să fie totuşi o întârziere din cauza sărbătorilor de Paşti, însă în acest caz ne va preveni... şi, vorbindu-mi direct, el adăugă: „Nu pot fixa mai precis, căci în ultimul moment vor fi deputaţi care îşi vor schimba atitudinea".

Sunt departe de a fi mulţumit şi las să se vadă acest lucru. Prezicerea aşa cum a fost făcută este doar un pronostic, ce ar putea fi făcut la fel de bine de oricare persoană care este la curent cu situaţia politică. Imposibil să o prezint ca o dovadă a cunoaşterii transcendentale.

*

Atât de înşelat în aşteptările mele, schimb subiectul şi provoc incidental – făcând aluzie la o vizită a soţiei mele la medic şi apoi la expoziţia mea de

pasteluri – o scenă foarte interesantă, în care comicul şi sentimentalul se îmbină într-un chip de nedescris. Reine îl roagă cu drăgălăşenie pe Vettellini să obţină ceva..., însă el îi răspunde într-un mod atât de capricios, încât soţia şi cu mine nu mai putem să ne reţinem râsul.

Gluma veselă face apoi loc afecţiunii şi copila îi răspunde arătând încrederea profundă pe care o are în această fiinţă ireală – dar pentru ea mai reală de-acum înainte, decât mulţi oameni în carne şi oase.

*

Această scenă încântătoare terminându-se, revin la domeniul nostru obişnuit şi mă gândesc dacă o masă poate să facă mişcări fără să fie prezent vreun Spirit. Vettellini răspunde că este întru totul posibil. Pentru aceasta, trebuie însă ca starea vibratorie a persoanelor care s-au reunit la ea să se armonizeze, iar fluidul lor asociindu-se, să ajungă să învingă atracţia terestră. Atunci, masa va putea să se ridice şi să se mişte. El mai adaugă că ar fi chiar posibil să se stabilească un fel de conversaţie, dacă persoanele prezente – fiind cu aceeaşi mentalitate – ar produce prin amestecul fluidelor lor o forţă potenţială care să reprezinte media neutralităţii grupate. Pentru câteva momente, forţa ar părea că are o existenţă independentă şi astfel ar putea comunica răspunsuri. Dar acestea nu ar fi, bineînţeles, decât ideile combinate – conştiente sau inconştiente – ale grupului.

Un fenomen asemănător poate să aibă loc şi la scrierea automată. Ca urmare a stării subiectului antrenat în scriere, spiritul lui se detaşează pe jumătate şi răspunde – inconştient – la propriile sale gânduri sau întrebări.

În acel moment, îmi vine dorinţa de a avea aprecierea lui Vettellini asupra câtorva chestiuni familiale şi, pentru a fi mai liber, o rog pe soţie să mă lase singur câteva momente. Ea iese... şi eu explic cazul care mă preocupă, cerând un sfat sau o părere. Spre stupefacţia mea, răspunsul nu este nici sfat şi nici părere, ci o analiză profundă şi aspră a personalităţilor în cauză. Este o întreagă expunere a stării morale a fiecăruia, o scoatere completă la lumină a caracterelor şi a situaţiei. Reine îmi transmite cu volubilitate şi foarte precis. Se pare că Vettellini ar fi la curent cu totul şi cunoaşte în profunzime antecedentele şi tendinţele fiinţelor care m-au înconjurat... Surpriza mea de la început s-a transformat într-o emoţie puternică, căci ceea ce îmi dezvăluie el depăşeşte cu mult gândurile mele şi propria-mi judecată...

*

Un fapt minor, interesant pentru mine, este confirmat. Ieri seara, fiind culcat, către ora unsprezece am văzut în mod clar (în întuneric) un fel de luminozitate la piciorul patului meu. Aceasta a durat poate o secundă; apoi, o clipă după aceea, am avut senzaţia precisă a unui fel de vibraţie a aerului, care m-a învăluit un moment. M-am ridicat pentru a privi luminozitatea şi nu am nici o îndoială asupra obiectivităţii ambelor senzaţii. Or, astăzi, la sosire,

Reine mi-a spus că ieri seară a adormit concentrându-şi voinţa ca să vină să mă vadă. Însă ea nu are nici o impresie – fie a reuşitei, fie a insuccesului... A dormit bine şi nu-şi aminteşte nimic. Dar în timpul hipnozei o întreb despre acest subiect. Ea îmi răspunde că într-adevăr a venit, către ora unsprezece, în camera mea şi că a încercat să se facă percepută. Adaugă că eu am simţit bine prezenţa sa, dar numai o clipă, deşi a încercat mai mult timp să mă impresioneze din nou.

Şedinţa 35 – luni, 17 martie 1913

Şedinţă curioasă, de un interes cu totul neprevăzut.

Reine adoarme în condiţiile obişnuite, dar în momentul în care mă pregăteam să-mi încetez pasele pentru a-i ordona o excursie, am observat că se strâmbă şi mormăie cu o anumită nelinişte. Nevrând să o tulbur, amân excursia pentru mai târziu şi aştept, lăsându-mi mâna dreaptă pe fruntea ei.

După câteva minute se ridică şi arată prin gesturi şi atitudini foarte precise ale corpului şi ale capului, că asistă la o scenă impresionantă. O aud şuşotind... şi-i surprind câteva fraze: „...Oh, ce ochi feroce! Mi-e frică...". Apoi ea se apleacă şi spune foarte încet, ca vorbind la urechea cuiva: „Atunci... este o întrunire secretă? Da, înţeleg". Puţin câte puţin, prin fraze pe care le prind când şi când, îmi dau seama că ea asistă la o consfătuire, la o adunare misterioasă a unor revoluţionari – socialişti, anarhişti, agitatori, şefi de sindicate etc. – reuniţi pentru a lua măsuri ca să împiedice votarea legii de trei ani. Aceasta are loc într-un fel de sală subterană cu două ieşiri, din care una este o pivniţă din care se iese pe un teren viran şi alta – intrarea normală a casei – ce dă într-o străduţă. Se afla în cartierul Ivry. Reine a fost condusă acolo de Vettellini care îi explică motivele reuniunii şi sensul controverselor violente. Singură nu putea înţelege cuvintele; ea percepea numai vibraţiile sunetelor. Însă, aspectul tragic al persoanelor, expresia lor de ferocitate, au îngrozit-o. Ar vrea mai bine să fie în altă parte şi, clipă de clipă, ea tot repetă cu insistenţă: „Da, da..., înţeleg; dar dacă am pleca, nu vrei?". Şi din nou: „Plecăm... ce spui? Mă înăbuş aici. Ce atmosferă murdară! Şi apoi, mi-e frică. Vettellini, dacă am pleca?". În pofida dramei ce se petrece acolo, această relatare a sfârşit prin a fi de un comic irezistibil.

Mai târziu, Reine avea să-mi explice că acolo era o încăpere fără nici un scaun sau vreo mobilă oarecare; erau doar patru pereţi murdari şi afumaţi şi o scândură pusă pe două grinzi – pentru orator şi asta era totul. Violenţa lor era extremă. Ei au decis să pregătească răscoale şi tulburări tragice înainte de votarea legii, precum şi atentate dacă legea va trece. „Această lege o să înfierbânte şi... o să sângereze!..." Şi reia refrenul: „Dacă am pleca?...". Toţi sunt hotărâţi să nu lase să treacă legea..., dar dacă este votată, să se refuze violent aplicarea ei. „Dacă am pleca... ce spui?"

Când Reine îmi face descrierea ei, am impresia că scena ar putea fi foarte bine o imagine pe care Vettellini i-ar fi creat-o ca o ilustrare a stării de spirit a claselor populare. La întrebarea mea, Reine răspunde că nu ştie ce a fost real, întrucât ea singură nu-şi poate da seama de diferenţă (între o imagine transmisă şi una văzută). Îl va întreba pe Ghidul ei. – Iată însă curiosul răspuns al acestuia: „Am luat-o într-adevăr pe Reine, în timpul somnului ei, să vadă acea adunare, care s-a ţinut sâmbătă seara târziu. Ea a asistat şi a văzut singură tot ce v-a relatat. Dar la întoarcere, şi-a continuat somnul natural de noapte şi a uitat totul. Însă pentru a vă pune astăzi la curent, am făcut doar să-i revină imaginile scenelor. Am făcut să retrăiască punct cu punct momentele petrecute sâmbătă noaptea în acel loc".

Profit de această explicaţie pentru a întreba dacă unei inteligenţe umane îi este total imposibil să înţeleagă cum pot să preexiste în Astral evenimentele viitoare? Vettellini îmi răspunde că actualmente nu mi-ar putea explica mecanismul, însă voi fi condus logic la această înţelegere prin alte fenomene pe care le voi pricepe încetul cu încetul. „Într-adevăr, vom ajunge la aceasta", îmi spune Reine care, luând cuvântul, îmi explică din partea ei, în mod autoritar, că ea va fi aceea – şi nu Vettellini – care mă va face să înţeleg legile acestui fenomen: „Ştiţi, domnule Cornillier, el nu ar reuşi să se facă înţeles dacă ar vrea să vă explice un lucru aflat deasupra concepţiilor noastre obişnuite. Acest fenomen face prea mult parte din Lumea de Dincolo. El îl vede prin celălalt mod de a percepe şi noi nu putem folosi cunoaşterea sa, întrucât nu există cuvinte corespunzătoare în limbajul nostru. Însă mă va face să experimentez fenomenul..., iar eu îl voi traduce cum voi putea, *în cuvintele noastre*. Vettellini spune că aşa e posibil, întrucât în acest fenomen există – ca de altfel şi în celelalte cunoscute şi necunoscute nouă – o anumită logică. Putem să-l aducem astfel la ceva logic chiar şi pentru creierele omeneşti...".

Mai adaugă că de fapt şi ea însăşi ştie ceva: „Acolo nu sunt imagini, aşa cum aţi fi tentat să credeţi, care să existe în Astral, ci sunt nişte unde ce vin unele după altele, sunt nişte fluide. Spiritele foarte evoluate le simt şi le analizează. Oh, voi ajunge mai târziu să le înţeleg, dar există încă alte multe lucruri de văzut mai înainte...".

Schimb subiectul şi o întreb pe Reine ce a făcut în noaptea de duminică. Ea îmi spune că a venit aici şi a rămas mult timp. „Unde aici", întreb eu, „nu am simţit nimic." „Da, am venit; dar după oboseala zilei de la Meudon, nu mai aveam multă forţă. Am intrat la etajul cinci, aproape de camera dumneavoastră şi m-am aşezat pe un cufăr prins cu cuie mari (exact, e un cufăr vechi), aşteptând să am forţa de a mă manifesta. Însă nu am putut... şi, după mai mult timp, m-am întors acasă."

O rog atunci pe Reine să-l întrebe pe Ghidul ei dacă ea ar putea, în una din vizitele ei nocturne, să intre în conversaţie cu corpul meu astral. Întrucât în cursul somnului natural dublul se detaşează adesea singur, s-ar putea provoca oare această degajare şi prin concentrarea puternică a voinţei în

momentul adormirii? El răspunde că pentru mine e perfect posibil şi că am putea face experienţa; voi resimţi însă o oboseală mare. De altfel, în programul său, al comunicărilor viitoare, are o parte rezervată acestei chestiuni, mult mai importantă decât bănuiesc. Într-adevăr, nu numai că trupul fluidic al unei fiinţe adormite poate să se ducă să vorbească împreună cu un alt trup fluidic, dar chiar – în urma unui antrenament special – *corpul respectiv ar deveni capabil să meargă să caute informaţii şi să-şi procure certitudini privind viaţa din Lumea de Dincolo şi chiar să-şi păstreze integral amintirea acestora.* E o problemă de antrenament, afirmă Vettellini. Unei fiinţe vii îi este posibil să se lipsească de medium şi să obţină direct cunoştinţele – pe care la actualul nivel mediu al evoluţiei spirituale nu le putem obţine decât printr-un intermediar care, în cea mai mare parte a cazurilor, ne transmite însă informaţii deformate. „Aceasta va fi în viitor una dintre cele mai importante achiziţii ale oamenilor. Ei vor obţine, prin ei înşişi, probele neîndoielnice ale Supravieţuirii sufletului."

Totuşi, mă cam necăjea o chestiune. Mi se păruse că Reine, în voiajele ei în corp fluidic, deşi avea o viziune foarte exactă a formelor, nu o avea însă pe cea a culorilor. Era o lipsă a forţei ei sau o consecinţă logică a propriei stări? Vettellini îmi răspunde că această lipsă în perceperea culorilor provine din condiţiile spiritului ei aflat sub hipnoză. Spiritul ei, o dată detaşat, distinge luminile şi umbrele, dar este mai puţin impresionat de vibraţiile colorate. Uneori, el percepe tocmai culoarea complementară etc. Se va putea de altfel, prin antrenament special, să i se dezvolte corectitudinea vederii ei şi în acest sens.

Şedinţa 36 – miercuri, 19 martie 1913

O adorm pe Reine şi, după timpul voit, o chem de trei ori. Fiindcă nu răspunde, continuu să o magnetizez fără a-i da vreun ordin, dar recomandându-i să observe bine ceea ce urmează să vadă şi să-mi raporteze fidel observările sale.

Trece vreun sfert de oră în aşteptarea reîntoarcerii ei; în fine, iat-o. Ea tresare, se înfioară, mă caută cu mâna şi, cu destulă greutate, începe să vorbească. Îmi spune că e tare obosită, of, tare obosită! A urcat atât de sus! Da, astăzi s-a simţit atrasă de nori, pe care i-a traversat pentru a merge şi mai sus, în regiunile superioare; şi dintr-o dată l-a văzut pe Vettellini care o aştepta acolo pentru a-i arăta pe locuitorii spaţiului eteric. Dânsul vroia ca ea să poată observa Spiritele în viaţa lor normală, sub aspectul perioadelor în care nimic pământesc nu vine să le influenţeze. Reine încearcă să-mi facă o descriere, dar sarcina este dificilă. Ea a perceput cu vederea ei fluidică diferite substanţe, materii, pe care ochii trupului nu le-ar putea sesiza..., dar vocabularul ei sărac nu-i permite deloc să exprime viziunile. Termenii, pe care îi găseşte cu greutate, evident că nu pot reda impresiile sale astrale.

Spaţiul în care se afla era ca un furnicar de Spirite având diferite niveluri de evoluţie, pe care ea le recunoştea imediat după culoarea lor. Totuşi, în

regiunea respectivă nu se afla nici un Spirit inferior... şi foarte puţine dintre cele foarte evoluate. Spiritele inferioare se află în atmosfera ce ne înconjoară, iar cele foarte evoluate, din contra, se regăsesc în regiunile cele mai îndepărtate de planeta noastră. Ea era într-o zonă în care vieţuia o populaţie de mijloc, onorabilă.

Nu o satisfac nici cuvintele „scântei, licăriri, flăcări, norişori fosforescenţi, limbi de foc"... Pare să aprecieze că termenii de „unde luminoase", „lame de aer colorate şi vibrante" ar exprima mai bine ceea ce a văzut. Evident, sunt de nedescris prin limbajul nostru pământean. Forma lor generală ar fi alungită..., iar dimensiunea lor cam cât o mână mare. Această formă luminoasă conţine Spiritul – conştiinţa, voinţa –, întreaga fiinţă în toată puterea ei. Relaţiile dintre ele se efectuează prin emisii, prin impresii vibratorii.

Reine vorbeşte prelungit fără a putea să ajungă să fie foarte clară – fapt, în fond, destul de logic. Vettellini este şi el de faţă. O ajută puţin, uneori o corectează, adaugă câte un detaliu sau o nouă informaţie, pe care ea nu reuşeşte întotdeauna să mi-o transmită, căci în experienţa noastră terestră nu avem nimic asemănător.

Vettellini mă face totuşi să înţeleg în mod clar că Spiritele mai evoluate aşteaptă în regiunea respectivă o schimbare de stare, care le va plasa mai sus în ierarhia evoluţiei. Înţeleg, de asemenea, că în sferele superioare noţiunea de „rău" este modificată cu totul faţă de concepţiile pământene. Aceasta persistă însă identic – după deces – la Spiritele din sferele inferioare, *care îşi păstrează în Astral modul lor obişnuit de a gândi.*

Vettellini a mai vrut ca Reine să observe fenomenul creării de imagini şi de reprezentări prin care Spiritele îi impresionează uneori – în mod subiectiv sau obiectiv – pe oamenii încarnaţi. S-ar părea că procedeele folosite în asemenea cazuri sunt analoage metodelor pe care le utilizează Spiritele în anumite şedinţe ca să creeze reprezentări ale hainelor şi ale accesoriilor cu care se îmbracă[1]. Aceasta ar fi însă o operaţie mult mai complexă (în raport cu complexitatea imaginilor sau a reprezentărilor dorite), necesitând uneori un ajutor pentru a aduna particulele materiale indispensabile la crearea imaginilor respective – care apoi sunt proiectate în planul fizic.

Toate aceste explicaţii ar putea să pară ca fiind prea puţin interesante atunci când sunt citite la rece, de pe hârtie. Ar trebui să fie însă auzite de la Reine... şi să se constate şi uimirea ei atunci când vede – sau când crede că vede – astfel de activităţi extraordinare ale vieţii din Astral.

*

Revenind de la aceste teorii înalte, îi cer lui Vettellini o informaţie pe care el mi-o dă în mod concis şi clar, fără îndoială pentru că subiectul o permite. Ce obţin eu exact, care este acţiunea mea atunci când – urmând indicaţiile

1. Teoria explicativă – foarte raţională – a fost consemnată în şedinţa 16.

sale - fac pasele de sus în jos, în lungul braţelor şi al trupului Reinei, alungând - pentru a spune aşa - aerul din jurul ei? Iată ce aflu din răspunsul său:

Corpul fluidic depăşeşte puţin conturul trupului fizic - cu câţiva centimetri (formând aura). Pentru a o adormi şi răci pe Reine, trebuie de fapt să iasă corpul fluidic din trupul fizic. Starea ei de hipnoză va fi cu atât mai profundă cu cât degajarea corpului fluidic va fi mai completă. Pasele de îndepărtare şi de expulzare pe care le efectuez în lungul braţelor, pe piept, pe gambe etc. servesc la separarea, la împingerea către exterior a substanţei sale fluide, care depăşeşte trupul şi apare în afară. Astfel, îndepărtată de trupul fizic prin acţiunea mea, această substanţă se va reuni cu masa care se condensează la o oarecare distanţă de Reine - masa principală deja degajată sub influenţa primelor mele pase profunde şi respectiv a voinţei mele.

Pe măsură ce trupul Reinei se goleşte, fluidul meu personal o pătrunde şi o invadează, urmând însă acelaşi drum ca cel al ei. Astfel, se va uni şi îi va întări dublul ei, adăugând energiile mele la cele ale sale. Mai întâi, mi se scurge aura normală în trupul ei, prin vârful degetelor mele, iar apoi o mică parte din substanţa mea interioară. Reine îmi spune: „În acel moment, dumneavoastră îmi treceţi poate un sfert, însă din zi în zi se scurge tot mai mult şi veţi ajunge în curând să-mi daţi cantitatea voită - în jur de trei sferturi - pentru a mă putea dirija şi comanda ca şi cum aş fi dumneavoastră înşivă". Şi ea mai adaugă: „Natural, este o cheltuire de forţe, o oboseală, dar aceasta nu e prea rea pentru sănătate. Evident, este şi o anumită pierdere din această substanţă, corpusculi pierduţi ici şi colo. Nu mai recuperaţi chiar totul. Şi eu la fel, pierd şi eu părţi din mine în cursul voiajelor pe care le efectuez, dar acestea se refac repede. După câteva ore de repaus, suntem din nou la fel".

Îl întreb atunci dacă e posibilă automagnetizarea. Vettellini înţelege că vreau să vorbesc despre exerciţii de yoga şi de provocarea voluntară a ieşirilor corpului astral şi îmi răspunde explicându-mi antrenamentul care trebuie practicat pentru a ajunge la aşa ceva. Ambiţia mea nu este însă atât de înaltă; vroiam să întreb numai dacă, prin concentrarea voinţei şi prin anumite atitudini mentale, am putea să ne modificăm pe noi înşine, să ne vindecăm de anumite slăbiciuni, de nervozitate, de boli etc., pe scurt, să avem o acţiune vindecătoare asupra propriei persoane. Vettellini îmi răspunde că, în mod sigur, putem realiza aşa ceva şi că îmi va da metoda progresivă, dacă doresc...

Situaţia politică atât de tulbure în aceste momente este subiectul ultimei întrebări. Vettellini îmi spune că este imposibil să se ştie ce se va întâmpla, într-atât de complexe fiind elementele formatoare. Se schimbă de la zi la zi. Este criza cea mai primejdioasă pe care a suferit-o Franţa de foarte mulţi ani..., este începutul marilor evenimente pe care el le-a anunţat. Nu vede decât un singur lucru scris cu precizie în Astral: Poincaré nu va mai guverna mai târziu de noiembrie 1913.

Aici Reine întrerupe cu vivacitate. „Aceasta nu e o prezicere! Eu i-am spus-o domnului Cornillier înainte de şedinţă." Dânsa pare indignată că Vettellini nu a spus mai multe decât ea. „Cum de eu ştiu", reia dânsa, „deşi nu ştiu. Eu nu am citit-o şi nici nu am auzit-o spusă. Vorbind cu Achille în această dimineaţă, m-am gândit că, dacă legea de trei ani va fi votată, ei îl vor forţa pe Poincaré să demisioneze sau îi vor da o lovitură urâtă... Şi, sosind aici, i-am repetat-o domnului Cornillier. – Vettellini, trebuie să ne spui mai multe. Asta nu a fost o prezicere".

Bunul Vettellini primeşte reproşul –, dar, deloc emoţionat, repetă: „Domnul, Cornillier să păstreze această notă: Poincaré nu va merge mai departe de noiembrie 1913". Adaugă că în luna noiembrie războiul va fi virtual angajat... sau aproape de a fi pornit.

Aş zice cam aşa cum a spus Reine: aceasta nu e o prezicere...

Şedinţa 37 – vineri, 21 martie 1913

Această şedinţă a fost bună sub aspectul învăţăturilor.

Mă hotărâsem să o trimit pe Reine să viziteze o maternitate şi să obţin de la ea, pe cât posibil, o descriere a ceea ce putea să observe acolo. Experienţa a reuşit. Reine pare că „a văzut" şi a răspuns clar la ancheta mea privind relaţiile dintre Spiritul în curs de încarnare şi femeia-mamă. Îmi vorbea cu atâta hotărâre şi siguranţă, încât am crezut mai întâi că era inspirat de Ghidul ei. Dar nu, mi-a afirmat energic că era ea – ea singură – cea care vedea şi observa. „Sunt mai sigură de ceea ce vă spun de aici, decât de orice alt lucru spus de Vettellini. Totuşi, am mare încredere în Vettellini", remarcă ea. „Însă acestea le văd şi le ştiu prin mine însămi...; sunt adevărate ca orice lucru adevărat."

Somnul s-a produs în mod normal, cu un grad bun de răcire. Am chemat-o de trei ori... A treia oară a mormăit puţin, apoi la reluarea întrebării mele, răspunde cu o voce slabă că este gata să plece unde o voi trimite.

Am ales „Refugiul Matern" ca loc de experienţă. I-am indicat traseul de urmat şi, după câteva secunde, îmi spune că a pătruns în clădire şi că se găseşte într-o sală în care femeile stau, lucrează, cos etc. Sunt femei însărcinate aflate la diferite stadii ale graviditătii. (Am fost foarte surprins de cele descrise de Reine, căci credeam că avea să vadă un dormitor cu femei culcate, care să se afle înainte sau după naşteri. Abia mai târziu, informându-mă, am aflat că Reine nu se înşelase. Într-adevăr, la „Refugiu" nu se fac naşteri. Acolo sunt primite femeile însărcinate şi sunt puse să execute diferite munci minore – cusături, lenjerie pentru copii etc. Cu două zile înainte de termenul prevăzut, acestea sunt trimise la un spital destinat special pentru problema lor. E interesant de remarcat acest fapt.)

La ordinul meu, Reine observă şi încearcă să zărească Spiritele captate, aflate în curs de încarnare. După câteva momente de examinare şi investigare,

ea începe să vorbească. Informaţiile sale vin cam amestecate, într-o dezordine ce corespunde neprevăzutului remarcelor sale şi întrebărilor cu care o hărţuiesc. Nu voi încerca să redau dialogul curios avut cu ea; voi prezenta numai concluziile pe care le-am tras pentru o teorie a procesului de încarnare.

Actul sexual este într-adevăr capcana prin care este prins Spiritul[1]. El cade în aceasta fie din totală ignoranţă – în cazul Spiritelor inferioare, puţin evoluate –, fie prin voinţă conştientă – la Spiritele de evoluţie mai avansată –, dar o dată prins astfel, aparţine de-acum înainte pământului.

În primele două-trei luni el rămâne relativ liber (fiind însă legat de trupul mamei printr-un fir fluidic, pe care Reine îl compară cu una dintre acele raze de soare ce pătrund filtrate printr-un mic orificiu, într-o cameră) şi doar arareori îşi vizitează locuinţa în curs de formare; dar pe măsură ce timpul avansează şi lăcaşul i se construieşte, şederile sale devin mai frecvente. El vine să-şi asigure dimensiunile proprii, să-şi fixeze dorinţele, să-şi imprime caracterul personal. Către luna a şaptea, el preia, în mod real, în posesie micul său trup şi nu îl mai părăseşte aproape deloc. Se stabileşte în acesta şi rămâne în el; şi, în fine, la naştere, îi devine prizonier definitiv, nu numai datorită unirii intime cu organismul respectiv, dar şi pentru faptul că însăşi conştiinţa sa individuală, memoria etc. îi vor fi de acum înainte voalate, paralizate, prin condiţiile fizico-chimice în care s-a cufundat.

Aceasta este regula generală; există însă şi variante, modalităţi diverse ale căror cauze le vom vedea în continuare:

Un Spirit neevoluat, captat din întâmplare (sau mai degrabă supunându-se unor Forţe superioare pe care el nu le cunoaşte) poate să se lase în mod docil să fie prins şi acceptă captarea fără a opune rezistenţă. Din contra, el poate să se zbată ca un animal prins în cursă, poate să vagabondeze de la capătul cordonului cât mai departe posibil şi să nu revină decât în cursul lunilor care precedă naşterea. Este o problemă a forţei de reacţie a Spiritului captat şi a propriului caracter. Însă, dacă nu vine la timp să-şi pregătească şi să-şi modeleze lăcaşul, el riscă foarte mult, putând să aibă o locuinţă nepotrivită. Va exista, astfel, o lipsă de armonizare între locatar şi locuinţă etc. (Nu trebuie să se confunde această necorespondenţă între Spirit şi organism – provenită din indolenţă sau din împotrivirea unui Spirit inferior la încarnare –, cu o infirmitate – acceptată sau impusă – la care un Spirit trebuie să se supună pentru ispăşire sau ca şansă de a se rafina şi evolua, mărindu-şi sensibilitatea.)

Spiritul evoluat, care se încarnează în mod voluntar, în deplină conştienţă, poate să-şi aleagă părinţii. El cunoaşte Legea Reîncarnării, ştie că este binefăcătoare şi i se supune cu o resemnare meritorie; şi aceasta întrucât prinderea Spiritului evoluat în materie, această absorbţie lentă a conştienţei de către inconştienţă, e dureroasă în sine, e o încercare dură, dar uneori e suficientă pentru a încorona evoluţia unei fiinţe.

1. Acest aspect nu este absolut exact, dar, întrucât vom regăsi mai încolo rectificări foarte precise, am lăsat acest pasaj aşa cum l-am scris atunci.

Am văzut anterior că acei copii care se nasc morţi sunt întotdeauna Spirite de înaltă evoluţie. La fel este şi cu copiii care mor la naştere înainte de termen – după luna a şaptea. Reine remarcă: „Începând din luna a şaptea, individul există... şi a-l distruge prin avort în acea perioadă este o acţiune criminală, ai cărei autori devin răspunzători".

Copiii care mor de tineri sunt, de asemenea, Spirite superioare. Adesea, pentru dânşii nu mai are loc o încătuşare totală a Spiritului în trupul fizic. Cunoscându-şi destinul şi fiind conştienţi de încercarea la care sunt supuşi, nu se mai ostenesc să-şi modeleze locuinţa şi lasă organismul să trăiască o viaţă animală... (când viaţa trebuie să le fie atât de scurtă, încât nici nu mai face parte din încercarea ce o au de suferit).

Există totuşi şi fiinţe – destul de rare – care nu se mai dezvoltă fizic şi care îmbătrânesc în stare de idioţie. Aceasta ar fi o ispăşire teribilă, o răscumpărare a unor greşeli tragice comise în vieţi anterioare. „Aceasta poate că este", spune Reine, „pedeapsa cea mai crudă..., căci aceste Spirite sunt conştiente. Ele nu locuiesc cu totul în trupul lor, sunt doar legate de el – şi în asemenea condiţii îşi păstrează o parte din conştienţă, care le face să sufere teribil. Trebuie să fim buni cu ei, să-i ajutăm – fără însă a-i compătimi", mă asigură ea, „căci aceasta le-ar spori suferinţa."

O întreb pe Reine dacă într-o maternitate – ca în aceea în care am trimis-o – şi unde a văzut adunate cincisprezece-douăzeci de femei, Spiritele în curs de încarnare au relaţii unele cu altele? Ea îmi răspunde că nu. Faptul că au fost capturate, le izolează şi le voalează vederea astrală; ele nu se mai zăresc unele pe altele.

*

Observaţiile Reinei şi cunoştinţele ei înnăscute mi-au permis să stabilesc teoria precedentă. Acum o rog să revină şi să încerce o experienţă de manifestare a corpului ei fluidic chiar în cameră – să acţioneze asupra unui obiect, să producă un zgomot, o atingere etc. Ea îşi dă osteneala cu bunăvoinţă, dar fără nici o reuşită. În mod evident, ea nu va fi niciodată un medium care să producă efecte fizice. Nu insist, căci simt că se enervează...

Îi pun diferite întrebări cu privire la dublul ei eteric, ceea ce dă loc la o discuţie destul de interesantă şi cu Vettellini, prezent de câteva momente. Mai întâi, prin ce parte a trupului ei se degajă valul principal din substanţa sa fluidă? Îmi spune că aceasta iese de peste tot în acelaşi timp. „Sunt părticele infinitezimale, care *se degajă ca un abur* de jur împrejurul trupului meu şi merg repede să se adune în masă, la o oarecare distanţă de mine."

Îi citez observaţii destul de numeroase care afirmă că acest corp fluidic ar ieşi dintr-un loc anumit: din trunchiul abdominal, din inimă, din plexul solar, din cap... Ea îmi spune că aşa ceva ar putea fi adevărat doar în mod excepţional şi numai într-un anume caz. „Un medium poate avea un organism foarte închis, dar cu puncte slabe, ca uşi deschise. Atunci fluidul se duce pe uşa respectivă şi se scurge pe acolo..."

La întrebarea mea: pe unde reintră corpul fluidic? Ea îmi răspunde: „Dar... pe unde a ieşit. Reintră prin toţi porii, prin întreaga suprafaţă a trupului". Îi spun că se pare totuşi că uneori reintră prin ceafă. „În mod excepţional, da; şi asta din aceleaşi motive care au determinat ieşirea lui pe acolo."

În fine, ajung să vorbesc despre experienţe ale unor savanţi, făcute cu câte doi subiecţi, unul observându-l pe celălalt. Subiectul observator ar fi văzut corpul fluidic al celui de-al doilea subiect emanând de pe întreaga suprafaţă a trupului şi condensându-se în două părţi distincte – formând două coloane – una la dreapta şi alta la stânga subiectului observat; coloana din dreapta era, în general, albastră şi cea din stânga roşie. Continuându-se magnetizarea, cele două coloane s-au reunit şi atunci s-a format fantoma la volumul şi la contururile sale normale.

Această descriere pare să provoace mirarea lui Vettellini. El întreabă pentru ce ar fi aşa ceva şi protestează energic: „Corpul fluidic are culoarea corespunzătoare nivelului de evoluţie atins; poate să fie roşu sau poate să fie albastru..., dar nu de ambele culori deodată. Şi pentru ce acele două coloane? E cu totul absurd!".

Îi citez referinţele mele, care sunt dintre cele mai serioase şi îl întreb dacă acolo nu era o problemă de polaritate pozitivă şi negativă. Eu îi vorbesc despre efluviile magnetice care ies din fiecare mână şi de magnet, la care senzitivii văd polul pozitiv albastru, iar polul negativ roşu etc. etc. Aceste spuse nu-l influenţează deloc. El afirmă că A. de Rochas şi ceilalţi au interpretat rău anumite fenomene; concluziile lor sunt false. Trebuie să remarcăm că ei, Vettellini, trebuie să ştie bine ceva? Niciodată în Astral nu a putut să constate un asemenea fapt straniu. Care i-ar fi logica?... Şi el adaugă cu autoritate că în Lumea de Dincolo există o logică a fenomenelor, la fel de bine ca şi în viaţa noastră terestră... Nu mai insist, rezervându-mi să intervin pe altă cale asupra acestei chestiuni...

Trecem la lămurirea unui fapt relatat astăzi de Reine la sosirea ei, emoţionată încă de o impresie neplăcută:

Noaptea trecută, sculându-se pe la ora unu pentru a merge să ia apă de la robinetul de pe scară, când urca a zărit un fel de ceaţă gri având forma unui corp enorm, care i se părea că lumina uşor. Ea s-a grăbit să intre în locuinţă şi să se culce din nou şi a readormit. În timpul somnului a devenit deodată conştientă că o formă ceţoasă, ce avea deasupra un cap, o privea şi astfel s-a trezit..., văzând forma respectivă în faţa ei, în picioare, la capătul patului. Capul şi faţa i s-au conturat tot mai mult; expresia i-a devenit surâzătoare şi bună. Reine i-a remarcat toate detaliile coafurii şi ale feţei: o femeie în vârstă de vreo cincizeci de ani, cu faţa slăbită, doi ochi negri foarte arzători, părul negru împletit sub o basma neagră care îi înfăşura capul..., aşa cum au ţărăncile. A frapat-o şi un alt lucru: o coadă a părului, scăpată de sub basma, îi atârna în faţa gâtului, detaşându-se clar pe norul gri care îi forma

umărul. Trezită complet în acele momente, pe Reine începuse să o prindă frica..., dar, când a văzut forma înclinându-se către ea şi apropiindu-se de faţa ei pentru a o săruta, a avut o emoţie teribilă! Tremurând de groază, s-a dat înapoi, acoperindu-şi capul cu cearşafurile. Soţul ei trezindu-se brusc..., ea s-a alipit de dânsul... pretextând un coşmar. Dar ea e sigură că totul a fost real şi că a existat în mod material...

Am întrebat-o dacă fantoma semăna cu bunica ei. Îmi spune că a plecat de la dânsa când avea vârsta de zece ani şi că o detesta, nemaipăstrându-i nici o amintire. Totuşi, bunica trebuie să fi avut o coafură ca cea a fantomei. Şi mai ştie că avea ochii negri...

Vettellini, căruia Reine îi cere informaţii, ştie mai bine decât ea despre tot ce s-a întâmplat. „Da, era bunica de la Vierzon." Atunci, ea este moartă? întreb eu. „Nu, încă nu a murit, dar este într-un fel de toropeală, care îi dă spiritului posibilitatea să iasă." Ea avea o dorinţă arzătoare de a-şi vedea nepoata şi de a o săruta înainte de a muri. De aceea a venit la dânsa. Se pare că Reine nu a prea apreciat această dragoste târzie..., însă ea se irită imediat când Vettellini îi spune că, fără îndoială, bătrâna va mai reveni. Duminică, Reine va primi o scrisoare cu privire la starea bunicii. Ea va muri curând... Îl întreb pe Vettellini dacă mi-ar putea spune data şi ora decesului; aceasta ar fi o bună prezicere. Îmi spune că nu poate... Se pare că el prevede doar evaziv faptul că moartea i-ar surveni către Paşti sau în timpul Paştilor...

Vorbim atunci despre vizitele ce mi le face Reine noaptea, în camera mea. Am văzut din nou o manifestare, foarte clară, miercuri către ora unsprezece. În primul rând, era o fosforescenţă foarte frumoasă şi foarte vie, vibrantă, urmată de o a doua - mai puţin intensă - şi, în fine, pentru a termina, o scânteie. Joi seara însă nimic. Îmi spune că totuşi, ea a venit şi joi şi că a încercat iar acele fenomene. „Pentru a reuşi", spune Vettellini, „nu trebuie să mănânce la cină (aşa cum a fost chiar cazul miercuri). Când mănâncă bine, este prea greoaie şi nu se mai degajă în mod suficient".

Îi ordon Reinei să vină mâine seară în atelier - sâmbătă către ora unsprezece (în corp fluidic). Noi vom avea la cină trei prieteni care doresc să afle povestea experienţelor noastre. Îi cer să facă toate eforturile pentru a ne oferi o mică manifestare: fosforescenţă, zgomote etc. Îmi răspunde că doreşte mult să mă satisfacă.

Şedinţa 38 - luni, 24 martie 1913

Şedinţă interesantă, în ciuda faptului că somnul Reinei nu a fost foarte profund. Vettellini spune că acest fapt nu a depins de noi, ci numai de condiţiile atmosferice defavorabile. Deşi ea nu s-a putut răci la un nivel satisfăcător, am obţinut totuşi două efecte de clarvedere, foarte diferite, dintre care unul va fi foarte valoros dacă voi putea să-i verific exactitatea. Foarte valoroase sunt şi noile contestări ale lui Vettellini cu privire la culoarea

efluviilor fluidice, căci acestea demonstrează încă o dată în plus că Reine nu-mi preia ideile şi cunoaşterile, ci, din contra, îmi dă – în toate cazurile – o părere independentă şi exterioară.

La sosire, îmi povesteşte că ieri seară, după o cină la mama sa, către ora zece şi jumătate, s-a simţit într-atât de obosită, încât nu a mai putut rezista la nevoia de a se odihni puţin pe pat. O dată întinsă, a căzut într-un fel de toropeală, cu ochii larg deschişi, auzind, înţelegând, dar fiind incapabilă să se mişte sau să vorbească. Subit, m-a văzut apărând din umbră, la capătul patului. Capul meu era bine format, foarte viu, iar restul corpului era ceţos. Îmi spune că m-a privit câteva minute şi apoi totul a dispărut, iar starea ei de slăbiciune s-a risipit.

La întrebările mele îmi răspunde că, în mod sigur, era trează şi că apariţia se afla bine distanţată de ea.

Am întrebat-o, de asemenea, şi despre ce a simţit sâmbătă seara. Îmi spune că nu are nici o impresie specială din seara sau din noaptea respectivă.

*

Scena obişnuită pentru a o adormi. Când a ajuns la nivelul voit, o trimit la familia B. din bulevardul E. Quinet. Întrucât scara clădirii era destul de complicată, cred că e mai simplu să o fac să pătrundă printr-o fereastră. Îi spun să se ridice vertical până la etajul cinci, la înălţimea balconului şi apoi să intre prin una dintre deschizături. Ea execută cu uşurinţă ordinul meu, dar imediat ce a intrat în apartament, pare foarte tulburată: nu percepe decât negru... În fine, puţin câte puţin, vede că încăperea în care se află este un salon. Îl descrie. Remarcă pe peretele din stânga (intrând prin fereastră) o „ramă". Este un „portret de femeie în bust"[1]. Însă atenţia ei se fixează asupra unei mobile pe care ezită să o denumească... căci ea nu a văzut niciodată ceva asemănător. „E un pian..., dar foarte ciudat!" (Reine nu a văzut niciodată un pian cu coadă.) Există şi o masă cu cărţi. Plasează bine şemineul, pe care vede vaze şi imediat remarcă multe cărţi şi iar cărţi, o adevărată bibliotecă!

Nu este nimeni, nici în această încăpere şi nici în restul apartamentului, pe care i-am spus să-l viziteze. Locatarii sunt desigur absenţi. Numără trei camere şi o bucătărie mică. Două dintre încăperi dau spre bulevard, având vederea spre cimitir, iar celelalte încăperi sunt pe un colţ întors al clădirii, cu vederea „spre mici construcţii joase", afirmă dânsa.

În dormitor, Reine remarcă încă un portret de femeie, de asemenea, în bust. Descrie apoi sufrageria (în mod banal), însă dintr-o dată are certitudinea că acolo sunt persoane care fac muzică, multă muzică. De fapt, vede şi caiete şi cărţi de muzică, dar certitudinea ei nu vine de la acestea: este mai degrabă *de la un fel de stare vibratorie specială a atmosferei interioare.* Dar ea nu se

1. Verificat ca exact. Este o reproducere mare a Giocondei. (Eu nu ştiam.)

simte deloc fericită în locul respectiv; ba chiar se simte teribil de mâhnită şi deprimată. Vrea să o rechem...

Când a revenit, o fac să se odihnească puţin, apoi îi pun între mâini o cutie bine închisă, învelită şi legată, în care am pus azi dimineaţă trei obiecte mici: 1) un barometru din cupru în formă de ceas; 2) micul suport din lemn negru al globului de cristal; 3) o şopârlă din bronz. Îi ordon să vadă ce conţine cutia. Ea o aşază pe genunchi, o înconjoară cu mâinile şi rămâne nemişcată. După câteva momente, îmi descrie foarte clar barometrul:

„E ca un ceas mare; e cu sticlă, are ace indicatoare etc." Îi strig: bravo!

Apoi ea vede ceva... care este negru. Îl vede bine, dar nu ştie ce este. Insist. Face multe eforturi, însă nu reuşeşte să denumească obiectul, tot afirmând că îl vede bine, dar nu poate înţelege ce ar putea fi. Am atunci ideea de a schimba înclinarea cutiei (care rămăsese nemişcată între mâinile sale) şi mişcând-o uşor, fac ca obiectele conţinute să aibă o altă poziţie. Imediat, ea recunoaşte suportul globului meu. „Eu nu puteam însă înţelege ce era, întrucât avea altceva alipit de el, care îi prelungea forma şi credeam că e un singur obiect."

Modul deosebit în care a văzut, apoi manevra mea de separare a obiectelor - ce a avut drept urmare recunoaşterea suportului şi, în fine, ultima ei reflecţie, demonstrează în mod evident că ea nu-mi citea gândurile, ci vedea în realitate obiectele din cutie, precum şi cum erau amplasate. De altfel, este de remarcat că, încă de la începutul experienţei, părea că ea a pătruns în interiorul cutiei; cuvintele ei au exprimat bine acest fapt. După cea de-a doua probă, scoţând un suspin de epuizare, îmi spune: „Ah, nu e deloc uşor de intrat într-o cutie mică!". Încă o dată i-am strigat bravo, dar faţă de oboseala sa, nu mai insist să recunoască şi al treilea obiect. Să se odihnească; vorbim puţin cu Vettellini... căruia am să-i pun întrebări.

*

Reluând subiectul din ultima şedinţă, îi cer să-mi spună care este cauza ce determină sexul copilului. Este datorită Spiritului care se încarnează? Este datorat mamei sau tatălui sau condiţionării fiziologice a momentului? Alimentaţia mamei - pretinsă de către un eminent specialist drept cauză modificatoare - are vreo influenţă?

Vettellini îmi răspunde cu multe detalii... pe care le rezum aici: Spiritul care se încarnează nu are nimic de-a face cu această problemă, după cum nici starea fiziologică a mamei. *Sexul este determinat de sămânţa tatălui.* Formarea fetală este feminină atunci când această sămânţă are o vibraţie slabă şi e masculină când are o vibraţie forte, funcţie de originea de la care provine. Răspunsul este însă foarte vag. Reine nu se exprimă prea ştiinţific... şi are un fel de reţinere la această chestiune. Însă eu cred că înţeleg bine, în orice caz, că starea vibratorie a bărbatului... şi a seminţei sale este aceea care determină sexul în momentul fecundării. Nimic nu-l va mai schimba în cursul sarcinei.

Îi vorbesc despre cazul fecundării artificiale... şi îl întreb în care moment se încarnează Spiritul în asemenea circumstanţe? Răspuns: „Spiritul este captat atunci când spermatozoidul pătrunde în ovul". Vettellini remarcă însă că fecundarea care se realizează astfel este în detrimentul celui generat. El se va afla în cele mai rele condiţii posibile de formare fetală, întrucât orgasmul voluptuos oferă condiţii favorabile, dacă nu chiar strict necesare[1], pentru procreare.

Întrucât citisem experimentările colonelului de Rochas şi ale altor câţiva cercetători, privitoare la culoarea efluviilor şi a corpului fluidic, i-am expus lui Vettellini certitudinea mea asupra valorii opiniilor acestora... El rămâne însă de nezdruncinat. Nu se îndoieşte de buna credinţă a cercetătorilor - totuşi, e sigur că în scurt timp, când dânşii vor experimenta din nou şi, poate, vor proceda în mod diferit, îşi vor recunoaşte eroarea. „Corpul fluidic", spune el, „are o anumită stare vibratorie, care îi produce o colorare corespunzătoare. Culoarea este o expresie a stării sale de a fi şi a densităţii substanţelor sale. Cum să fie atunci două culori în acelaşi timp? Desigur, în decursul timpului se poate modifica; îl putem revedea albastru după ce l-am văzut roşu, însă este absolut imposibil să se prezinte cu o parte roşie şi o parte albastră...".

Deodată, Vettellini îmi spune că se ocupă de sănătatea soţiei mele (destul de suferindă într-adevăr, de câtva timp) şi că, în curând, îi va fi mai bine, fapt pe care îl vom observa.

Îi vorbesc atunci de un portret pe care doresc să încerc să i-l pictez, după descrierile pe care mi le-a făcut Reine de mai multe ori... Îmi spune că e bucuros de această idee şi că se va ocupa să mă ajute...

El afirmă că eu eram „în corp fluidic", cel pe care Reine l-a văzut duminică seara, când stătea întinsă pe patul de la mama sa. Toropeala care îi survenise provenea însă de la o ieşire spontană a dublului ei - ieşire folosită pentru a-mi face vizită (aşa cum făcea în fiecare seară la acea oră). Eu, în fapt, dormeam şi mă degajasem, staţionând ici şi colo prin camera mea. Venind, acolo m-a văzut Reine. Vettellini adaugă însă că mi se întâmplă destul de des să ies astfel. Uneori, merg destul de departe şi obţin pe această cale noţiuni de care mă folosesc apoi, fără să ştiu.

Cu privire la seara de sâmbătă (noi am avut trei prieteni la cină şi urma să le povestesc experienţele mele cu Reine), Vettellini a făcut aprecieri destul de interesante. El este cel ce a împiedicat-o pe Reine să vină. Atmosfera nu era favorabilă... Şi aceasta vine chiar din gura Reinei: „O cină bună este un lucru, iar o discuţie despre Lumea de Dincolo este un alt lucru. E mai bine să nu amestecăm aceste interese diferite...". (De altfel, eu însumi primisem această lecţie sâmbătă seara... şi o iau din nou bucuros şi în această zi de luni.)

1. Mai târziu am avut anumite rectificări şi precizări foarte valabile asupra tuturor acestor chestiuni.

*

10 aprilie - Prietenul meu B., locatarul apartamentului din bulevardul E. Quinet, în care o trimisesem pe Reine, a venit astăzi să mă vadă şi i-am dat să citească acea consemnare a vizitării locuinţei sale. El a recunoscut că descrierile făcute de Reine sunt exacte, cu excepţia unui punct: apartamentul e constituit din patru încăperi şi nu din trei. *Într-adevăr, în acea luni 24 martie erau absenţi.* Anumite detalii sunt precise: portretele, pianul, cărţile, vederea de la fereastră etc.[1]. Doamna B., care este o muziciană de valoare, studiază şi practică arta sa ca o profesionistă.

Şedinţa 39 - miercuri, 26 martie 1913

Prima şedinţă - în afară de cea de la început - în care am vrut să evoc un *Spirit dezcarnat* cunoscut de mine în cursul vieţii sale.

După o reflectare, alegerea mea s-a îndreptat spre sculptorul Charles Lebourg, una dintre puţinele fiinţe pe care le-am frecventat în bune condiţii de intimitate şi al cărui caracter părea să arate un grad de evoluţie mai ridicat. Din păcate, nu am putut regăsi nici o scrisoare de a lui... şi nu aveam decât un document minor pe care să i-l dau Reinei pentru a o face să ia contact cu fluidul lui: câteva versuri pe care acesta le scrisese pe tabloul meu „Durerea" - acum vreo paisprezece ani.

Vreau însă, mai întâi, să notez surpriza profundă a Reinei când, intrând în atelier, s-a găsit subit în faţa portretului lui Vettellini. - Ea nu ştia absolut nimic de încercarea mea de a-l picta pe Ghidul ei, fiindcă această chestiune s-a discutat numai în timpul somnurilor ei. Aşezasem pânza schiţată (capul având totuşi o redare foarte precisă) pe un şevalet şi în condiţiile obişnuite ale portretelor pe care le fac din când în când... şi pe care ea le priveşte... mai mult sau mai puţin indiferentă. Vroiam să văd dacă dânsa va avea vreo oarecare remarcă. Astfel, cu un aer detaşat, am adus-o în atelier.

Ah, nu am avut de aşteptat! Reine s-a oprit deodată, ca împietrită, în faţa pânzei. Apoi, cu o mină uluită... ea mă privi... „De unde vine acesta?... cum se face acesta?...", spune ea în fine. Este Vettellini?" Şi nici o secundă de ezitare, ci imediat o certitudine totală: „Este Vettellini!". Eu eram aproape la fel de surprins ca şi dânsa!

O dată potolită mirarea ei, discutăm puţin şi iau notă de criticile aduse, pronunţate cu un ton special, care mă face să cred că Ghidul ei o pune să vorbească.

1. Eu cunoşteam salonul din apartamentul familiei B., însă destul de vag. Îmi rămăsese clară doar o impresie privind cantitatea de cărţi; aceasta era totul.

*

În fine, începem şedinţa şi, când consider că Reine e pregătită, îi dau foaia (împăturită) pe care Charles L. scrisese versurile, rugând-o să-l vadă pe autorul acelor rânduri, să meargă să-l găsească şi să-l aducă până la noi.

Reine rămâne mult timp ţinând hârtia pusă pe frunte. În sfârşit, îmi spune: „Este un bărbat cel ce a scris această scrisoare; a murit. În ea e foarte puţin fluid. E greu de regăsit...". Înţeleg totuşi, după unele indicii, că ea a plecat în căutarea lui.

Trece un timp destul de lung, apoi la Reine se manifestă o stare curioasă, pe care nu am observat-o niciodată până acum: încearcă să vorbească, dar cuvintele îi vin cu dificultate extremă, ieşindu-i cu o greutate total neobişnuită. Pare că însăşi gândirea îi este amorţită, copleşită; pronunţarea îi este însă clară. Ea spune: „Fiinţa care a scris scrisoarea vine. Am căutat-o; scrisoarea ei şi chemarea dumneavoastră o atrag... Este aici. O simt, fără să o văd. Încă nu poate să se manifeste. Aşteptaţi...".

După câteva momente, dânsa reia: „Este aici; încearcă să se arate; nu poate. Văd un fel de norişor alb cu două puncte strălucitoare... Face toate eforturile, dar nu reuşeşte". Eu o întreb din care cauză. Ea nu ştie; fără îndoială, nu are destulă forţă. Insist să întrebe cine este Spiritul şi să intre în vorbă cu el, însă pare copleşită, sfârşită. Nu am văzut-o niciodată aşa. Priveşte cu intensitate un anumit punct din spaţiu, de deasupra sa. Scena durează mult timp. Deodată vrea să aibă un creion şi hârtie şi se pune să scrie, evident sub inspiraţia Spiritului. Din când în când, se opreşte, ascultă, spune că nu-i poate prinde gândurile, îl roagă să formuleze mai bine, reia etc...

A terminat şi acum mi se adresează. Îmi spune că este desigur Spiritul care a scris scrisoarea. „Dar e atât de evoluat, atât de deasupra condiţiilor materiei noastre, că nu se poate face înţeles. El e deasupra lui Vettellini. Îl va folosi pe Vettellini ca intermediar. Ar vrea să ne ajute..., dar va putea? Dânsul s-a eliberat prea mult de legăturile terestre. Nu mai are nici o posibilitate de a întreţine relaţii cu fiinţe într-atât de îndepărtate de el."

Spiritul a făcut eforturi mari pentru a comunica cele câteva rânduri scrise şi aceste explicaţii. El pleacă. Reine îi urmăreşte cu ochii dâra pe care o lasă în urma sa. Ea pare epuizată.

Vroind să urmez programul de antrenament pe care l-am trasat, încerc acum o a doua experienţă de vizionare a ceea ce este în cutie. Reine nu vede însă nimic. După o lungă insistenţă, ea sfârşeşte totuşi prin a indica nişte chei şi apoi ceva din fier; ea afirmă: fier. Eu însumi nu ştiam ce a fost pus în cutie, căci de aceasta s-a ocupat soţia mea. Deschizând-o, găsesc în ea un degetar, un cuţit şi o legătură cu şapte-opt chei mici. Încerc o altă experienţă analoagă, însă ea nu mai vede decât negru. Atunci o las să se odihnească.

După câteva momente, o reiau şi îi cer să-i vorbesc lui Vettellini. Ar vrea el să ne informeze despre Spiritul care a venit? Vettellini îmi confirmă

explicaţiile sumare date de acel Spirit. El era acela care a scris versurile[1] şi respectiv cel pe care l-am invocat, însă era într-atât de înalt evoluat, încât nu mai are posibilitatea de a mai comunica direct cu noi. Acesta şi-a exprimat însă dorinţa de a ne ajuta prin intermediul lui Vettellini. Ar putea totuşi să se manifeste şi direct, doar dacă Reine ar ajunge la un astfel de grad de hipnoză, încât să-şi poată abandona nu numai trupul ei fizic, ci şi corpul fluidic – întrucât la gradul lui de evoluţie nu mai are organismul fluidic[2] pe care îl cunoaştem noi.

Acesta s-a şi întreţinut cu Vettellini care, probabil sub influenţa lui, mi-a spus că trebuie modificată metoda de adormire... şi, de asemenea, şi tendinţa experienţelor mele. Globul de cristal va fi suprimat; va trebui să insist mai mult timp asupra degetelor urmând procedeul dat... şi, în special, asupra capului. Când Reine va fi adormită profund, o voi întreba foarte încetişor ceea ce vede, reluând pasele dacă ea nu răspunde. Când *va vedea*, trebuie să o chestionez încetişor, dar cu insistenţă, pentru a ajunge să obţin o precizie extremă în răspunsurile sale. Dacă nu vede nimic, va trebui să decid eu însumi ceea ce doresc să-i cer şi să o anunţ pe şoptite.

Reine adaugă – cu vioiciunea obişnuită, regăsită – că în curând *se va preciza adevărata natură a mediumnităţii sale*: ea va fi folositoare îndeosebi pentru a vedea Lumea de Dincolo. Viaţa astrală şi diversele ei fenomene, evoluţia Spiritelor, ierarhia lor, ordinea misterioasă care le guvernează etc.

---

1. Sunt de remarcat aceste nuanţe, care au o importanţă extremă: Reine, vorbind pe cont propriu, a denumit textul pe care i-l dădusem ca fiind o „scrisoare"; când a transmis însă din partea lui Vettellini, ea a spus „versurile".
2. Conform învăţăturilor spiritualiste transmise de Maestrul Înţelepciunii Djwhal Khul în prima jumătate a secolului XX – prin intermediul cărţilor publicate de Alice Bailey – gradele de evoluţie spirituală au fost denumite „trepte de iniţiere"; aceste trepte corespund transformărilor progresive ale modului de a gândi, ale conştiinţei şi, respectiv, ale potenţelor şi manifestărilor extrasenzoriale. În mod fizic, procesul evolutiv se transpune şi în structura corpurilor invizibile ale fiinţei umane. Or, la „iniţierea a IV-a" (denumită şi „Marea Renunţare") se produce într-adevăr această „părăsire" a „organismului fluidic", fiinţele mai evoluate, care au reuşit să evolueze până la acest grad, devenind „Arhaţi". Făcând o sinteză a cunoaşterilor respective, am redat în acest sens (în cartea *Incursiuni în alte lumi*, Editura Polirom, Iaşi, 1999) următoarele noţiuni: „...la un anume moment al evoluţiei se constată că nu mai sunt necesari vechii centri de energii şi că însuşi corpul cauzal – corpul sufletului – nu mai este util; drept urmare, după decesul trupului fizic şi apoi după părăsirea celor trei corpuri subtile «inferioare», este abandonat şi corpul cauzal... Acest act de mare «renunţare» are o importanţă majoră: discipolul nu mai are nimic în el care să-l mai lege de cele trei lumi ale evoluţiei umane: fizică, astrală, mentală... În timpul care urmează, contactul său cu cele trei lumi părăsite va fi doar în mod voluntar, cu scopuri de «servire» a celor mulţi, «de jos». Fiind acum o fiinţă a lumii invizibile superioare, nu se va mai reîncarna..." (n.tr.).

aceasta este adevărata sa linie... şi va trebui mai bine să-mi dirijez cercetările şi interogările în acest sens. Ea va avea, de asemenea, şi daruri pentru medicină[1].

Remarc atunci că înclinarea mediumnităţii sale este extrem de interesantă pentru mine. Personal, voi fi bucuros să-mi dirijez cercetările către Lumea de Dincolo şi să pătrund tot mai mult marele Mister, însă mi-e teamă că, pentru sceptici, aceasta nu are nici cea mai mică valoare, oricare ar fi rezultatul obţinut. Pentru astfel de persoane ar fi foarte necesar să avem fenomene pe care să le putem controla şi informaţii verificabile. Reine răspunde: „Fără îndoială, cine poate mai mult, poate şi mai puţin. Dumneavoastră, domnule Cornillier, înţelegeţi, mediumnitatea mea se dezvoltă foarte încet. Mai întâi din cauza sănătăţii mele. Însă Spiritele vor ca eu să ajung la cel mai înalt grad posibil de vizionare. *Ele mă antrenează pentru vizionarea în Astral. Ele vor astfel. Şi ele ştiu...*".

*

Întrucât Reine e din nou suferindă, Vettellini îmi dă sfaturi pentru sănătatea ei. Urmează o scenă încântătoare şi de un caracter atât de real, încât nici soţia şi nici eu nu ne-am putea îndoi de prezenţa pozitivă a Maestrului.

Vorbim despre portret. El este destul de satisfăcut, dar îmi sugerează câteva modificări, pentru a ajunge la o mai bună asemănare. Noaptea viitoare, spune el, i se va arăta Reinei îmbrăcat în costumul pe care îl purta în viaţă. Cu şiretenie, Reine încearcă să scoată de la dânsul informaţii care să dea la iveală ce poziţie socială a avut etc., însă Vettellini nu cade în cursă. El spune numai ce vrea şi nimic mai mult. Înţelegem totuşi că iubea Artele, în special pictura. Nu se poate obţine nimic în plus...

*

Iată comunicarea scrisă de Reine, transmisă de Spiritul Charles L.: „Pierre, nu mă pot arăta, fiind eu însumi eliberat, adică separat cu totul de muritori. Eu nu mai pot face nimic printre voi; ar trebui o pierdere prea mare de forţă a mediumului, pentru ca eu să pot lua în posesie trupul ei, căci eu nu mai am trup. Aş putea să vă ajut prin intermediul lui Vettellini...".

Şedinţa 40 - vineri, 28 martie 1913

La sosirea sa, Reine îmi spune că noaptea trecută, fiind în stare de veghe, l-a văzut pe Vettellini. Era într-un costum special pe care mi l-a descris astfel: haină de catifea neagră, vestă la fel etc. El şi-a ridicat capul pentru a-i arăta gulerul şi partea de sus a vestei, pe care barba i le ascundea. Are umerii

1. Aceste „daruri pentru medicină", faţă de ceea ce mi-a răspuns la o şedinţă ulterioară, vor proveni din faptul că, în viaţa precedentă, Reine studiase ştiinţele tămăduirii.

largi, e slab, pare înalt, iar mâinile sale sunt fine şi îngrijite. Îmi notez toate aceste amănunte; voi încerca să redau toate detaliile respective în portretul[1] pe care îl începusem.

Reine este iarăşi suferindă la piept; tuşeşte şi are febră, însă moralul îi este bun; este veselă şi fericită.

O adorm după noua metodă şi, cu toată tusea sa permanentă, reuşesc să o aduc destul de repede la gradul necesar, fără a mai aştepta totuşi răcirea completă. O întreb încetişor şi după ce am repetat de mai multe ori întrebarea mea (ce vezi?), ea îmi răspunde că vede o sală mare, un fel de dormitor cu paturi de fiecare parte. E o sală de spital, căci acolo sunt oameni bolnavi, culcaţi sau şezând. O rog să înţeleagă bine ceea ce vede şi pentru ce este acolo; ea nu are nici o idee de ce se află în acel loc.

După o anumită aşteptare, îmi spune deodată cu vioiciune că acum ştie. „Sunt unde aţi dorit să mă trimiteţi; dar nu aţi fi vrut să-i cereţi acest lucru lui Vettellini, gândindu-vă că este un interes personal. Sunt la casa de sănătate unde se află cumnatul dumneavoastră." Cumnatul meu Henri Havet a fost internat într-un ospiciu de mai mult de un an şi de câteva ori de la începutul experienţelor cu Reine, m-am gândit să mă servesc de ea pentru a obţine o oarecare informare asupra stării sale, precum şi a evoluţiei bolii lui. Dar considerând într-adevăr că aceasta era o chestiune de interes personal, respinsesem mereu dorinţa mea... şi nu am suflat niciodată vreun cuvânt. Reine îl caută pe nenorocit în această sală mare în care a ajuns fără să ştie şi ea cum, dar nu-l găseşte... (O rog atunci pe soţie să meargă şi să aducă o scrisoare de a lui... şi imediat o pun între mâinile Reinei, care astfel îi va simţi fluidul şi va putea să-l recunoască mai uşor.)

Reine rătăceşte prin clădire, traversează diferite săli, însă el nu este de găsit. Dar, subit, îl descoperă. El este, desigur. E singur într-o cameră (verificat ca exact); e culcat, doarme. Reine îi vede spiritul ieşit şi stând deasupra trupului. „Oh, spiritul îi este bine detaşat", îmi spune ea, însă „nu va mai trăi mult de-acum înainte. Spiritul său e de culoare gri-albastru. Este culoarea unei fiinţe încă puţin evoluate..., dar, în fine, cu nimic avansat în mod real. Este totuşi pe calea cea bună, asta e tot".

La întrebarea mea, ea răspunde: „Nu, el nu e foarte nefericit. Când e violent, acesta e trupul care nu mai este dirijat de spirit, rămânând ca jucărie unor Spirite inferioare, ce zbuciumă şi excită acest organism fără stăpân. Singurul moment în care suferă este atunci când spiritul reintră în trup şi devine conştient de starea[2] sa oribilă. Atunci are câteva minute de spaimă

1. În general, în stare de veghe, Reine nu vede format bine decât capul lui Vettellini; umerii îi sunt ceţoşi, iar trupul inexistent.
2. Când spiritul reintră în trup, el uită de viaţa astrală şi nu are conştienţă decât pentru starea de încarnare. Oricare ar fi raţiunea acestei uitări a vieţii astrale, suntem obligaţi să-i admitem totuşi realitatea, fiindcă putem să o verificăm

tragică, care îi determină fără întrerupere o nouă criză şi spiritul său fuge din nou. Uneori, el este deja violent, dar va deveni şi mai rău, fiind mereu în criză. Va trebui supravegheat bine, căci va fi periculos...".

Îi cer Reinei să intre în legătură cu spiritul lui. Îmi spune că va încerca şi, după o clipă, mă anunţă că dânsul răspunde. Pare să înţeleagă bine explicaţiile şi rolul ei în situaţia respectivă. (Cumnatul meu a făcut studii de ocultism timp de câţiva ani sub coordonarea lui S.U. Zanne.) Reine ar vrea să scrie ceea ce el îi comunică pentru mine. Îi dau creionul şi planşeta şi ea scrie şase-şapte rânduri, apoi tresare brusc în fotoliu, părând total surprinsă! Priveşte la stânga, la dreapta... A revenit subit aici... şi nu înţeleg de ce... Ea presupune că dânsul trebuia să se trezească într-o criză... şi că, înspăimântată, a revenit în mod instinctiv pentru a se proteja... Mai târziu, Vettellini ne va confirma această explicaţie... şi va adăuga câteva detalii complementare asupra stării sărmanului prieten. Crede că dânsul poate să mai trăiască încă cinci până la şase luni[1]. Nu există nici o posibilitate de vindecare. Nu e nimic de făcut... E bine că e acolo. Ar fi foarte periculos acasă.

El, Vettellini, e cel ce a condus-o pe Reine la ospiciul respectiv. Îmi cunoştea dorinţa şi cauza tăcerii şi a vrut să-mi facă plăcere.

*

Iată comunicarea cumnatului meu:

„Aş vrea să fiu eliberat de trupul meu pentru a putea merge în această Lume de Dincolo, pe care o întrevăd. Dar vai! Mai am încă de suferit. Să nu credeţi că (aş fi) foarte nefericit. Nu, căci spiritul meu e aproape întotdeauna absent. Nu vă îngrijoraţi, osânda mea se va sfârşi şi atunci voi fi fericit."

*

Îi cer acum lui Vettellini informaţii asupra unei chestiuni care mă interesează foarte mult: sculptorul Charles L. pe care l-am invocat în ultima şedinţă, părea a spune în mesajul său scris că nu mai avea corp fluidic. Care este explicaţia acestui fapt? Vettellini spune că, după un timp variabil petrecut în Astral, atunci când Spiritul a atins un grad foarte înalt de evoluţie şi când el nu trebuie să mai revină niciodată să se mai reîncarneze pe pământ, îşi pierde corpul fluidic – care nu este decât un intermediar, un medium, între organism şi spirit. Substanţa fluidică respectivă se reîntoarce în materia terestră şi Spiritul nu mai păstrează decât un înveliş eteric de o densitate într-atât de subtilă, încât nu mai este deloc perceptibil, nu numai de cei încarnaţi, dar şi de dezcarnaţii de evoluţie medie.

---

experimental: Reine o manifestă cu adevărat la fiecare şedinţă, atunci când, revenind la o stare hipnotică mai puţin profundă, pierde orice amintire văzută în stările mai profunde, iar, la trezire, nu mai are deloc conştienţa vieţii sale astrale.

1. El a murit la cinci luni şi câteva zile mai târziu.

Acesta este şi cazul Spiritului Charles L. Deci, atunci când va vrea să ni se manifeste prin organismul Reinei, mai întâi va trebui ca trupul fizic al mediumului nostru să se afle în catalepsie totală, adică golit complet de corpul său fluidic. Atunci, sub influenţa magnetizării mele prelungite, spiritul propriu-zis al Reinei se va detaşa la rândul său de propriul corp fluidic şi acesta - golit şi el astfel - va putea primi Spiritul lui C.L. care, posedând în acest mod instrumentul intermediar necesar, va deveni capabil să folosească organismul Reinei şi să se servească de el pentru a comunica astfel cu noi.

Îl întreb pe Vettellini dacă spiritul Reinei, rămas liber, nu va fi în primejdie? Îmi răspunde că aceasta este o experienţă dintre cele mai riscante, dar care va fi fără pericol - dacă totuşi o vom realiza - întrucât el, Vettellini (şi la nevoie încă un Spirit prieten) va veghea asupra Reinei pe durata posedării trupului ei de către C.L. El remarcă însă că, de fapt, nu spiritul Reinei ar putea fi în pericol, ci însăşi viaţa ei terestră, întrucât trupul ei fizic va fi pentru moment deschis ingerinţei Spiritelor inferioare - care ar putea pătrunde în el şi să provoace astfel tulburări teribile şi să producă însăşi ruperea legăturii ce uneşte organismul fizic de organismul fluidic.

O învăţătură nouă cu totul mi se transmite deci prin cazul C.L. Deşi cunoşteam inteligenţa deosebită a acestui vechi prieten, am fost destul de mirat să-l regăsesc ca Spirit de o evoluţie atât de înaltă. Viaţa-i terestră pe care i-am urmărit-o, a fost o viaţă curajoasă, dusă cu multă voinţă... desigur, dar nu a fost totuşi o viaţă foarte morală! Acest om atât de interesant a avut multe slăbiciuni. Şi atunci?

Vettellini îmi spune că, într-adevăr, la decesul său, C.L. nu era remarcabil de evoluat; era pe calea cea bună, fără a fi fost superior. În Astral există însă o posibilitate de evoluţie la îndemâna Spiritelor de acest grad. Spiritul poate să aleagă între a reveni şi a se reîncarna pe pământ, pentru a continua să progreseze sau să se purifice dintr-o dată în Astral prin încercări pe care Vettellini nu mi le poate explica acum, dar care îi permit Spiritului să obţină rapid o spiritualitate înaltă. Dacă Spiritul este suficient de dezgustat de toate amintirile sale terestre şi dacă este hotărât să rupă toate legăturile cu pământul... şi dacă, pe de altă parte, nu-i este teamă de încercarea astrală, atunci el va urca dintr-o dată la gradul cucerit prin renunţarea sa supremă.

Explicaţia lui Vettellini clarifică în mod complet mesajul comunicat de C.L.: *„M-am eliberat... şi am rupt toate legăturile cu muritorii etc.".*

Discuţia continuă într-un mod extrem de interesant, dar vai, nu pot nota totul... ar trebui cincizeci de pagini! Vreau totuşi să păstrez bine în memorie o afirmaţie precisă a lui Vettellini privind puterea pe care o posedă un Spirit foarte evoluat de a deveni conştient de vieţile sale anterioare şi de a-şi vedea retroactiv întreaga evoluţie. La remarca mea: acest lucru trebuie să fie minunat de interesant!, Vettellini răspunde cu o anumită melancolie: „Nu este întotdeauna prea frumos...". Dar Reine întreabă: „De ce nu-i frumos?". „Oh, fiindcă anumite vieţi sau anumite porţiuni sunt foarte urâte, cu totul negre..."

*

Sănătatea Reinei dă loc la un incident mişcător. Ea îi spune: „Oh, Vettellini al meu, tu ar trebui să mă faci bine; dacă ai şti cât sufăr tot timpul!...". După ce ascultă răspunsul lui, ea se întoarce spre mine, resemnată: „El spune că nu poate. Trebuie să sufăr astfel; este porţia mea. Şi trebuie, pentru evoluţia mea...".

Ea redevine veselă şi îl tachinează cu privire la prezicerea morţii acelei bunici pe care nu o iubeşte (deces anunţat pentru Paşti). „Eu am spus *către* Paşti", încearcă să conchidă Vettellini. „Ei bine, asta înseamnă mai mult de o săptămână...; e prea mult, bătrânul meu Vettellini..., nu e o prezicere bună. Pentru ce nu spui mai precis? Ei...? Oh, da, noi ne putem înşela – noi –, dar tu, un Spirit... Să vedem."

Şedinţa 41 – luni, 31 martie 1913

Deşi suferindă, Reine adoarme foarte uşor. Ea s-a răcit încă de la începutul paselor mele şi apoi, spre surprinderea mea, revine la o temperatură aproape normală. (Am aflat mai târziu că Vettellini, găsind-o într-o stare prea rea a sănătăţii, din prudenţă, i-a oprit răcirea trupului.)

După vreo oră o întreb; ea nu răspunde. Reiau chemarea după câteva momente şi, întrucât tăcerea ei persistă, formulez atunci, eu singur, foarte încet, un ordin. Am pregătit o scrisoare şi un ac de cravată ale prietenului meu Paul M.[1], mort de câţiva ani. I le pun în mâini Reinei, spunându-i simplu să meargă să caute Spiritul al cărui fluid a impregnat aceste obiecte, fără a mai adăuga nimic în plus.

Aşteptare destul de lungă, apoi Reine se agită şi pare să-i vorbească unui vizitator invizibil. Ea arată acul de cravată, îl întinde cuiva, mă indică, pipăie scrisoarea etc... În fine, mi se adresează direct: „E foarte greu, domnule Cornillier, vibraţia fluidică lăsată este atât de slabă, că eu nu o percep. A intervenit însă Vettellini şi el vrea să meargă să caute acel Spirit. Nu mai este deloc fluid în scrisoare, să ştiţi... şi foarte puţin în acul de cravată". – În acel moment, Reine se întrerupe, evident interogată de misteriosul ei vizitator şi îmi spune: „Vettellini a revenit, întrucât acest Spirit nu a lăsat nici o urmă pe pământ. Nu există nimic care să poată duce la găsirea lui. Ce s-a făcut cu trupul său?".

Sunt foarte surprins şi foarte interesat de această chestiune, căci, într-adevăr, P.M. *fusese incinerat*. „Ah, aceasta este deci situaţia", exclamă Reine, „iată motivul dificultăţii! Vettellini va pleca iar. Îl va găsi, desigur; însă eu nu aş fi putut".

---

1. Încercasem deja experienţa, la a treia şedinţă – din 13 decembrie 1912 –, fără a obţine nici un rezultat.

Din nou momente de aşteptare, apoi aceeaşi scenă ca şi mai înainte, Vettellini a revenit din nou, pentru a întreba de câţi ani a murit? L-a căutat mai întâi printre Spiritele inferioare. Nu este acolo. Apoi printre cele albastre. Nici acolo nu este. Atunci, Vettellini s-a adresat Spiritelor albe; i s-a spus că cel pe care îl caută s-a reîncarnat. „E straniu", remarcă dânsul, „este un caz destul de rar, după o perioadă atât de scurtă în Astral" (şase ani). Se va duce din nou pentru informaţii. Vrea să afle care e situaţia exactă, pentru a-mi face plăcere. E însă dificil.

Aşteptăm, vorbind puţin. La fiecare minut credeam că Reine îl vede revenind pe Vettellini, dar el nu soseşte... Începe să ni se pară timpul cam lung. În mod vizibil, Reine se plictiseşte: „Dar ce face el?" exclamă ea. Soţiei mele îi este frig; eu nu mă amuz deloc...

Pentru a uşura aşteptarea, îi propun Reinei o mică experienţă: să afle ce bani am în pungă. La început spune şase franci - ceea ce e greşit -, apoi trei franci, ceea ce e adevărat, dar fără valoare, căci ea a cântărit punga în mână. Îi pun pe genunchi portofoliul meu. Ea vede în interior o fotografie de-a soţiei mele şi cărţi de vizită personale. Este exact, însă... totul prea probabil, ca să pot îndepărta ideea unei reuşite prin presupuneri. Ea descoperă apoi „o hârtie ornată cu desene mici ale unor figuri de femei". Am într-adevăr o bancnotă de cincizeci de franci. Şi Vettellini tot nu vine!

Reine se enervează din ce în ce mai mult: „Dar ce i s-o fi întâmplat?".

Trec astfel trei sferturi de oră... Obosită, soţia mea pleacă...

Dintr-o dată, iată-l. „Ah, bine, Vettellini al meu, ai stat atâta timp!" exclamă Reine, redevenită voioasă. „Este greu", explică dânsul, „să regăseşti un Spirit în astfel de împrejurări. Vroiam să fiu sigur. Acum sunt. El nu a văzut personal Spiritul reîncarnat, dar a obţinut toate detaliile de la Spirite superioare: Paul M. s-a reîncarnat acum vreo optsprezece luni. Nu va avea o viaţă lungă pe pământ. Va muri curând. El este acela care şi-a hotărât soarta, pentru a evolua mai repede. Dânsul se afla deja la un grad bun de evoluţie, însă mai avea încă de trăit în trup de carne şi a ales să facă imediat acest lucru, chiar în mod penibil, pentru a avea un progres mai rapid. Acum e un copilaş mic...

Întreb dacă Vettellini ar putea să-mi spună unde... şi în ce familie se află? „E la Paris, da... (aici Reine e cam ezitantă şi faţa i se întristează). Nu e deloc fericit." „Ah, spun eu, s-a reîncarnat la nişte oameni săraci?" „Oh..., da." „Într-o familie... mizerabilă, rea?" „Mai rău, domnule Cornillier; nu are familie deloc! După câteva luni a fost abandonat de mama sa. Este acum la «Copiii găsiţi»... Dar va muri în curând şi va câştiga mult prin această încercare penibilă!"

După câteva detalii privind modul în care Vettellini a obţinut aceste informaţii, schimbăm subiectul. „Portretul, portretul", spune Reine, „ce părere ai Vettellini?". El răspunde prin câteva critici îndreptăţite, făcute pe un ton glumeţ: „Ochii îmi seamănă sau, cel puţin, i-am avut asemănători pe

pământ" (figura 6). Reine îl tachinează: „Vedeţi, el vrea să fie frumos! Îmi spune că m-a ajutat fără să ştiu şi încă mă va ajuta la execuţia portretului[1]. Va încerca să mi se arate într-un vis, de care îmi voi reaminti...".

Absenţa atât de prelungită a lui Vettellini, plecat în căutarea lui Paul M., mă îndeamnă să-l întreb în ce mod percep Spiritele timpul. Care este pentru ele noţiunea, senzaţia timpului? Răspunsul e lung: pentru Spirite timpul nu există; ele nu percep durata. Trecutul, prezentul şi viitorul coexistă etc. După multe vorbe schimbate de o parte şi de alta, trebuie să se ajungă la recunoaşterea faptului că această concepţie a inexistenţei timpului este deasupra înţelegerii noastre şi inexplicabilă prin termenii limbajului nostru. Să nu ne mai încăpăţânăm[2].

Prefer să ştiu dacă Spiritele inferioare pot avea vreo influenţă asupra Spiritelor superioare, dacă nu individual, cel puţin dacă şi-ar uni forţele vibratorii. „Chiar dacă s-ar uni toate împreună", răspunde Vettellini, „nu ar putea face nimic. Superioritatea devine efectivă doar după ce este conştientă".

Întreb dacă „Elementalii" sunt numai spirite de animale. „Da, acestea sunt spirite de animale. Ele se învârt uneori în jurul vostru şi pot să fie aservite de Spirite inferioare." Mă interesez de posibilităţile de a evolua ale acestor Elementali şi Vettellini îmi dă o învăţătură ce mă interesează foarte mult, fiind conformă cu opinia cosmosofică. Aş rezuma-o astfel:

Animalele evoluează la fel ca noi. În natură, totul evoluează. Şi noi am fost animale. Însă pe pământul nostru, o pisică..., un cal, nu devin nicicum un om. După reîncarnări succesive prin care animalul câştigă tot ce este de câştigat în categoria sa, emigrează pe o altă planetă, unde va obţine starea vibratorie necesară pentru a se putea încarna într-o formă superioară şi să-şi continue astfel, în mod nedefinit, mersul evolutiv.

În ultimul timp s-a vorbit mult despre „izvorari"[3] şi în timpul aşteptării de azi a lui Vettellini, discutând puţin cu Reine, pentru a trece vremea, am fost surprins de faptul că ea părea cu totul sigură de importanţa baghetei de

1. Acest portret – redat în ilustrarea cărţii – a fost executat de mine cu o foarte mare uşurinţă, însă fără conştienţa sau impresia unui ajutor anormal. Eu încercam doar să fac portretul fiinţei pe care Reine mi-o descria şi să mă conformez criticilor ce mi le făcea ea – singură –, sau mi le transmitea de la Ghidul ei, pe parcursul lucrului. Această realizare a unui portret, fără nici un document material, este o experienţă unică în viaţa mea de pictor.
2. Răspuns înţeles rău de Reine şi care nu trebuie luat în considerare. A se vedea nota VI din Anexă.
3. Vechiul termen de „izvorar" este înlocuit astăzi, în general, prin termenul de „radiestezist"; defineşte persoanele care au o sensibilitate deosebită la radiaţii cunoscute sau necunoscute, specifice diferitor surse subterane: pânze de apă, de ţiţei, zăcăminte minerale etc., pe care le descoperă folosind baghete din alun sau metalice sau diferite tipuri de mici pendule. Una dintre cărţile ce redau perfecţionări tehnice în acest domeniu, este cea a autorului francez Jean de la Foye: „Ondes de Vie – Ondes de Mort" – R. Laffont, Paris, 1975 (n.tr.).

alun folosită în experimente. Atunci, nu am făcut observaţii, dar acum o rog să-l întrebe pe Ghidul ei ce este un „izvorar". Reine ascultă îndelung şi apoi, întorcându-se spre mine, îmi mărturiseşte că era cu totul greşită. „Vettellini îmi spune că aceasta este o sensibilitate deosebită pe care o posedă omul. Bagheta nu are nimic de-a face în această acţiune. Substanţele emit diferite radiaţii; izvorarul este o fiinţă sensibilă la aceste radiaţii, care îl afectează în mod diferit, în funcţie de diversitatea naturii lor – apă curgătoare, metale etc."

Trec la problema difuzării convingerilor noastre. Ce crede Vettellini? El consideră că e total inutil să se încerce convingerea acelor oameni care nu au ajuns la nivelul de a le înţelege. „Când spiritele sunt pregătite, ajung ele singure la aceste convingeri. Altfel, înseamnă a face eforturi inutile. Chiar şi dovezile pozitive nu au nici o influenţă. Nu li se poate dovedi niciodată, nimic, celor care nu pot înţelege. Timpul este acela care va acţiona pentru a-i forma..."

Înainte de a o trezi pe Reine, îi ordon să vină mâine noapte aici (în corp fluidic). Ea se va culca mai degrabă şi, în timpul somnului ei natural, se va detaşa şi va veni, dar nu pentru a se manifesta; de această dată doar pentru a observa. Miercuri, la şedinţa noastră va trebui să-mi descrie ceea ce a văzut. Vom avea mai mulţi prieteni la cină; ea să facă observări precise. Reine ezită puţin: „Dar... va trebui atunci să intru, să ascult; nu voi îndrăzni...". Eu îi spun însă: „Reine, tu să vii şi să te aşezi aproape de mine; te invit; vei fi o invitată". Figura ei se luminează de bucurie: „Oh, da... o invitată!... Voi veni".

Şedinţa 42 – miercuri, 2 aprilie 1913

Începem şedinţa ca de obicei. Reine adoarme profund. Am hotărât ca de această dată să o trimit să o observe pe bunica sa – aceea pe care ea o iubeşte mult – aflată în spitalul de la Tours.

Îi dau ordinul şi, foarte repede, Reine pretinde că a şi ajuns la spital. Îşi caută bunica. O găseşte într-o grădină, mergând singură şi mormăind. Remarcă faptul că dânsa nu are costumul celorlalte internate; e îmbrăcată cu hainele sale obişnuite. Reine nu-i poate vedea spiritul care, spune ea, trebuie să-i fie în trup. (Aceasta ar presupune că bunica sa nu este încă în apropierea morţii şi că, de asemenea, e destul de puţin evoluată.) Îi ordon Reinei să se facă văzută sau simţită. Încearcă prin diferite mijloace, dar spune că biata femeie nu percepe absolut nimic.

Îmi face apoi descrieri foarte precise ale ambianţei, pe care nu le includ aici, neputându-le verifica. (Am putut controla totuşi exactitatea viziunii ei privind diferenţa îmbrăcăminţii bunicii. Femeile spitalizate în acea clădire sunt îmbrăcate, într-adevăr, într-un fel de uniforme; mai târziu am aflat dintr-o scrisoare a familiei, că biata femeie nu a fost supusă acestui regulament în urma plătirii de către familie a unei mici pensii pentru spitalizare – fapt total neştiut de Reine.)

O fac pe Reine să revină şi o menţin la acelaşi grad de hipnoză pentru o încercare pe care am combinat-o : ţin ascuns în mână un magnet de la care nu las să iasă decât cele două capete şi îi cer să-mi spună ce vede. La început nu vede nimic ; îmi ia mâna, trece cu degetele peste cele două suprafeţe mici, magnetice şi pare că simte o senzaţie stranie. Apoi, percepe câteva scântei, licăriri „ca cele ale Spiritelor", spune ea. Remarcând în acel moment că încăperea este iluminată intens de razele soarelui care treceau prin perdele, m-am dus să fac întuneric şi după aceea i-am prezentat din nou magnetul. Imediat ea vede clar ca nişte mici flăcări albastre şi mici flăcări roşii ieşind din polii respectivi. Se distrează atingând cu degetele acele suprafeţe. Pare că magnetul i le atrage şi că se lipesc de capetele respective. De altfel, senzaţia îi este neplăcută. Încearcă să-şi dea seama despre ce este vorba şi, după explicaţii destul de vagi, sfârşeşte prin a spune : „Este ca atunci când atragem obiecte mici cu un magnet, ştiţi ?". Ceea ce mă interesează însă în această experienţă este că ea a văzut în mod distinct efluvii albastre şi efluvii roşii. Voi reţine acest fapt în rezervă pentru a-l întreba pe Vettellini la o altă şedinţă ; aceasta, întrucât astăzi vroiam să-i pun o întrebare mai importantă.

O întreb pe Reine dacă Ghidul ei este acolo şi, la răspunsul afirmativ, îmi expun întrebarea : individualitatea fiecărei fiinţe este aceea care se fortifică tot mai mult pe măsura evoluţiei, *Spiritul rămânând mereu el însuşi şi acelaşi* ? Sau, din contra, aşa cum învaţă anumite doctrine, conştiinţa individuală - prin evoluţie - se resoarbe într-un fel de conştiinţă universală - evoluţia ajungând să distrugă individualitatea încetul cu încetul ?

Reine ascultă prelungit, apoi se întoarce către mine : „Domnule Cornillier, Vettellini afirmă că această conştiinţă individuală se fortifică din ce în ce mai mult pe măsură ce evoluează. Tot ceea ce fiinţa câştigă şi acumulează îi precizează individualitatea. Totul este al ei şi pentru ea. Spiritele albastre sunt mai individualizate decât cele gri, Spiritele albe sunt mai individualizate decât cele albastre şi, deasupra celor albe, Spiritele cele mai înalte sunt încă şi mai mult ele însele".

La aceste cuvinte grave, Maestrul trebuia - evident - să adauge câteva aprecieri... mai muşcătoare la adresa susţinătorilor părerii contrare, căci copila îndrăzneşte să remarce : „Vettellini, eşti cu adevărat cam sever... De ce te superi pe aceşti oameni ?... Încearcă şi ei, din partea lor, să descopere adevărul...".

Îl întreb acum pe Vettellini - care parcă s-a mirat şi el de reîncarnarea atât de rapidă a prietenului meu Paul M. - care este perioada medie pe care o petrece un Spirit în viaţa astrală, înaintea revenirii sale pe pământ ? „Lungimea acestei perioade este variabilă", răspunde el. „În general, e în raport cu gradul atins al evoluţiei ; Spiritele inferioare se reîncarnează după un interval de cincisprezece-douăzeci de ani, Spiritele mai evoluate după un interval de circa patruzeci de ani. Acestea sunt medii generale. Există însă modificări

frecvente, al căror scop este întotdeauna activarea evoluţiei. Încercări acceptate, alegerea unui rol, a îndeplinirii unei misiuni etc., pot să intervină pentru a devansa sau a întârzia, reîncarnarea. Spiritele Directoare îndrumă pacientul întotdeauna pe drumul cel mai scurt."

Termin şedinţa prin solicitarea unui sfat personal: ce soartă trebuie să-i rezervăm trupului nostru după deces, incinerare sau îngropare? Vettellini îmi răspunde că, după părerea sa, îngroparea trebuie preferată: „pentru diferite motive puteţi", spune el, „să doriţi să păstraţi o legătură cu anumite fiinţe pe care le-aţi lăsat pe pământ şi vreţi să menţineţi o posibilitate de revenire ca să-i influenţaţi. Şi apoi, chiar dacă descompunerea organică e penibilă pentru Spirit, are totuşi un beneficiu şi din aceas tă ultimă încercare. Incinerat, sunteţi liber; dar liber ca un balon fără lest. O apropiere, un contact cu Încarnaţii devine aproape imposibil, iar reîncarnarea e mult mai dificilă. Să nu faceţi să fiţi incinerat".

Mă pregăteam să o trezesc pe Reine când, deodată, mi-am adus aminte de vizita-invitaţie pe care i-o ordonasem să o facă aici, ieri seara, în corp fluidic[1] şi, brusc, îi spun: „Ei bine, Reine, ieri seară?". O exclamaţie vie a copilei: „Ah, da, am fost furioasă, da! Am venit de două ori, domnule Cornillier; *nu era nimeni*. Prima dată era ora nouă şi jumătate. Am intrat direct aici, totul era negru. Atunci am crezut că era prea degrabă şi am plecat. Am revenit la zece şi jumătate. Şi iarăşi nimeni, era negru peste tot. Am trecut prin toate încăperile. Cât eram de furioasă! Am coborât apoi la etajul cinci, în camera doamnei Cornillier. Am cercetat patul..., nimeni... Apoi în camera dumneavoastră, nimeni... Atunci m-am gândit că poate vi s-a întâmplat ceva, un accident; ce să ştiu? Am rătăcit prin ambele apartamente, foarte neliniştită şi apoi m-am întors acasă. Şi ştiţi, această neliniştе m-a trezit şi m-a împiedicat să dorm tot restul nopţii. Când m-am trezit nu am ştiut care a fost cauza, dar aceasta a fost[2]...".

Totul este extrem de interesant. Îi ordonasem Reinei să vină să ne observe ieri seară în atelier, pentru că trebuia să avem nişte prieteni la cină, dar, în ultimul moment, prietenii ne-au telegrafiat că nu puteau veni. Şi, subit, soţia şi cu mine ne-am decis să mergem la teatru. Nu era deci nimeni în casă.

Nu m-am îndoit niciodată de realitatea vizitelor în corp fluidic pe care Reine pretindea că le-a făcut aici – pentru că uneori chiar îi văd manifestările –, dar iată un incident neprevăzut care vine să-mi întărească această convingere.

---

1. La sfârşitul ultimei şedinţe.
2. La sosire, Reine mi-a spus că după un somn scurt, s-a trezit şi nu a mai putut să adoarmă iarăşi toată noaptea.

Şedinţa 43 – vineri, 4 aprilie 1913

Pregătirea obişnuită. Reine adoarme.

O trimit mai întâi să caute Spiritul unui medic tânăr, decedat acum trei ani. Ea îl găseşte şi îl aduce, însă venirea sa nu oferă nimic interesant pe care să-l pot relata aici, în afară totuşi de o apreciere destul de fină asupra cazului. Constatând că Spiritul respectiv răspunde fără nici o delicateţe la întrebările mele, mă surprinde, căci în timpul vieţii sale era un om foarte amabil. Copila îmi explică de ce: „Spuneţi că pe pământ era mai plăcut? Aceasta provenea de la faptul că avea un organism de o calitate deosebită şi îi reuşea totul foarte bine şi astfel se simţea ca fiind important. Acum, când este dezcarnat, nu poate să accepte să fie mai prejos de părerea pe care o are despre el însuşi. Dacă noi i-am fi fost inferiori, ar fi fost mai amabil; văzându-ne însă că suntem superiori, se simte umilit şi, fiind invidios... răspunde cu răutate".

După această excursie funebră, îi propun alta mai plăcută: o vizită la Achille (soţul Reinei), la agenţia unde lucrează. Această vizită conduce la câteva observări destul de precise, dintre care nu voi reţine decât una (singura pe care am putut să o verific): Reine îşi vede soţul ieşind din biroul funcţionarilor şi trecând într-un alt birou, în care se află un domn singur. El ia de acolo nişte hârtii şi revine să le aşeze într-un raft pe care îl vede deasupra mesei sale de lucru. Faptul s-a întâmplat aşa cum l-a văzut ea. La ora exactă la care am trimis-o la agenţie, Achille a mers la director pentru a lua acte de afaceri, pe care le-a pus în raftul respectiv.

O rechem pe Reine şi vreau să o fac să citească un rând scris cu litere mari, aşezat în spatele ei, la câţiva metri. Insucces total. (Eu sunt cel ce a scris fraza respectivă... şi Reine ar fi putut să o citească totuşi în gândirea mea dacă acesta i-ar fi fost procedeul...)

Îi dau atunci o cutie, închisă şi legată, conţinând trei obiecte. Ea îl vede şi-l descrie exact pe unul (o cutie de chibrituri), însă îmi spune că nu înţelege ce sunt celelalte. Mă forţez atunci din întreaga mea voinţă să-i transmit imaginea şi cuvântul „guler fals" (unul dintre cele două obiecte pe care ea nu le poate înţelege), dar nu reuşesc deloc.

Întreb dacă este Vettellini pentru a vorbi puţin cu el şi mă interesez dacă Spiritele, în viaţa lor astrală, au vreun ritm de lucru şi de odihnă, analog celui al nostru de pe pământ. Pentru ele, în cursul acţiunilor lor, după o perioadă de activitate, există o destindere, o liniştire? Nu simt niciodată oboseală? Vettellini îmi răspunde că noţiunea de oboseală nu există în Astral. În acţiunile pe care le realizează trebuie făcute eforturi, chiar eforturi penibile, dar când lucrarea este terminată, nu există decât o oprire a activităţii lor şi nu o odihnă – care ar fi inutilă, întrucât noţiunea de oboseală le este necunoscută. El remarcă însă că, de fapt, diversele lor stări de a fi nu pot fi exprimate prin cuvintele limbajului nostru...

„Adesea, Spiritele se asociază după afinităţile lor, pentru a lucra la o acţiune comună", continuă el. Îl întrerup pentru a-l întreba dacă nu ar putea exista vederi divergente, rivalităţi între grupuri? Răspuns: „De îndată ce a fost atins un grad de evoluţie mai înalt, există o armonie totală. Aceasta nu afectează principiul individualităţii, însă judecata asupra acţiunii de realizat nu poate diferi. Idealul este acelaşi şi se subîmparte în scopuri pentru care fiecare grup face eforturi să-l atingă prin mijloace care să nu provoace niciodată discuţii [1].

În sferele mai joase ale vieţii astrale, din contra, antagonismele specifice vieţii terestre continuă să existe. Fiecare Spirit de aici continuă să-şi păstreze caracteristicile sale esenţiale şi înclinaţiile avute. Chestiunile sociale, politice, religioase sunt mai departe subiecte de controverse, iar reaua-credinţă şi pasiunile nu se sting. De aceea, în comunicările spiritiste se manifestă tot felul de păreri şi puncte de vedere. Anumite Spirite sunt chiar foarte sincere atunci când cer să li se facă slujbe pentru odihna sufletului lor, cu oferirea de bani – în acest sens – la Biserică. Altele înşală cu bună ştiinţă, din viciu sau în bătaie de joc, pentru a se distra etc. Ca decedaţi, acestea nu înţeleg mai mult decât înţelegeau când erau vii... *şi, uneori, chiar mai puţin*. Dacă, de exemplu, trupul lor a fost de o calitate superioară, abandonându-l s-au trezit mult mai săraci".

Discuţia continuă; eu vorbesc despre Budism, despre Mahatmaşi [2] etc. Vettellini consideră doctrinele budiste ca fiind expresia necesităţilor unei rase complet diferite de cea a noastră..., doctrine de care – în consecinţă – noi nu putem beneficia cu nimic; totuşi, el vorbeşte despre Mahatmaşi cu mare respect. Discutăm şi despre Bahaism..., precum şi despre diferite secte

1. Această cunoaştere a fost afirmată şi de autori iniţiaţi în diferite cărţi editate în secolul XX. De exemplu, în volumul I al ciclului *Maitreya's Mission* (tradus şi în limba română – de Invent Terra-Nova, Iaşi, 1998), iniţiatul englez Benjamin Creme scria următoarele: „Maeştrii formează un grup. Ei nu cunosc decât conştiinţa de grup. Conştiinţa lor nu acţionează niciodată la nivelul personalităţii. Ei gândesc, trăiesc şi lucrează în termenii conştiinţei de grup. Aceasta nu înseamnă că nu au calităţi şi temperamente diferite... Pot avea păreri diferite asupra modului cel mai bun de a face să progreseze cutare sau cutare aspect al Planului evoluţiei... Însă, în mod obişnuit, ei lucrează în grup, plecând de la ceea ce numim planul de conştiinţă buddhică".
   În volumul II se scrie în plus: „Maeştrii discută şi decid prin consens scopurile de atins... Munca Maestrului constă şi în stimularea diferitelor grupuri de discipoli avuţi în coordonarea sa, pentru ca aceştia să efectueze în lume partea respectivă din Plan... El nu va utiliza însă forţa pentru a obţine un ritm mai bun de lucru". (O anumită detaliere a acestor aspecte am prezentat-o în volumul *Seniorii Cosmosului*, Editura Polirom, Iaşi, 2001) (n.tr.).
2. „Mahatma" = „suflet mare", „termen ce desemnează oamenii sfinţi, deţinători ai Înţelepciunii" (*Swami Shivananda*, Editura Ram, Bucureşti, 1996) (n.tr.).

ieşite din Creştinism etc. Vettellini vede în orice religie o disciplină şi precepte de conduită, bune pentru fiinţele care nu au depăşit încă un anumit nivel. El proclamă însă necesitatea libertăţii totale a individului, care a devenit stăpânul lui însuşi.

*

Mă pregătesc să o trezesc pe Reine, dar văzând că nu e obosită, profit de absenţa Ghidului ei pentru a completa experienţa din ultima şedinţă, cu magnetul. Îmi ţin vertical, în faţa ei, palmele deschise şi îi cer să-mi spună exact ce vede. „Dar eu văd mici flăcări", îmi răspunde după câteva momente de vizionare atentă; „acestea ies din degetele dumneavoastră". O rog să precizeze bine natura acestor flăcări mici. Ea îmi afirmă atunci că vede cu o claritate extremă flăcări albastre ieşind din vârful degetelor, de la mâna mea dreaptă şi flăcări galben-roşii ieşind din vârful degetelor mâinii stângi. O fac să repete şi să confirme observarea sa; apoi o rog să-mi privească ochii. „Ochii dumneavoastră", spune ea, „proiectează, de asemenea, flăcări, însă mi se par albastre la amândoi ochii". După asta îi spun să-mi observe respiraţia nazală. O vede proiectându-se, de asemenea, în mici efluvii albastre, din ambele nări. Aceasta va fi o „întrebare încuietoare" pentru bunul Vettellini. (Subiecţii colonelului de Rochas văd culoarea efluviilor emise de ochi, nas şi mâini - albastre şi roşii în toate cazurile.)

Şedinţa 44 - luni, 7 aprilie 1913

Această şedinţă a fost de un interes atât de mare, încât am rămas foarte emoţionaţi, neavând decât imensul regret că am fost numai noi doi singurii martori.

La sosire, Reine îmi povesteşte câteva mici incidente. Mai întâi, amintiri stranii din ultima noapte; e ceva vag, însă ea are ideea unei conversaţii impresionante cu careva. A fost Vettellini? A fost cu mine? Nu ştie. Apoi, ieri, în timpul plimbării prin pădurea Meudon, s-a simţit la un moment dat ca „prinsă şi trasă" către o direcţie contrară celei în care pornise cu soţul ei; nu a cedat însă acelui impuls foarte intens, pentru că era deja îndepărtată. În fine, revenind pe vapor, când stătea rezemată pe balustradă şi privea învolburarea apei, deodată, i-a apărut în faţă capul lui Vettellini. I-a fost atât de frică, încât s-a dat înapoi şi a căzut peste Achille, care a fost mai mult decât surprins. - „Vettellini", spune Reine, „râdea ca unul care a jucat o festă bună". - Pentru prima oară i-a văzut între buze şi dinţii albi.

*

Încep să o magnetizez la ora obişnuită şi, procedând la acest lucru, mă întreb ce să-i ordon să facă astăzi. Ezit între o excursie în sferele cele mai înalte ale Astralului sau evocarea bunicului meu de pe tată, pe care l-am

cunoscut foarte puţin, dar cu care – din amintirile mele şi din ce mi s-a spus – cred că am afinităţi. La momentul respectiv mă decid pentru această ultimă experienţă şi pun în mâinile Reinei singurele obiecte pe care le posed de la bunic: un desen în peniţă reprezentând un vapor, făcut pe o foaie scoasă dintr-un registru de conturi şi un şorţ mic Roza-Cruce francmasonică, spunându-i, fără nici un cuvânt în plus, să meargă şi să caute Spiritul căruia i-au aparţinut obiectele respective şi să-l aducă aici.

Reine palpează prelungit obiectele, găseşte fluid mai puternic în şorţ şi îmi spune că pleacă să caute Spiritul care l-a avut. În timpul căutării sale, îmi concentrez puternic gândirea către bunicul meu şi îl chem...

După câteva momente, ea revine pentru a-mi spune că nu l-a găsit la Paris şi mă întreabă unde a murit. Îi răspund: la Nantes. „Mă duc acolo", mai zice Reine, „dar unde e acest oraş? Eu nu ştiu...". Mă simt cam încurcat; însă cum ea ştie unde este oraşul Tours, îi spun să se ducă acolo şi apoi să coboare în lungul văii Loirei. Va vedea două oraşe mari – Saumur şi Angers – peste care va trece, iar al treilea oraş mare va fi Nantes. O trimit poruncitor.

După un moment, îmi spune că e la Nantes. Se va duce la cimitir pentru a regăsi fluidul (o dirijez acolo). „Oh, e frumos acest cimitir; ce capele frumoase! E plin de Spirite... Ce mulţime! Nu, el nu e aici; mă voi ridica mai sus. Jos nu sunt decât Spirite roşii, merg să văd mai sus..." După o greşeală repede recunoscută (ca urmare a unei asemănări a vibraţiei fluidice, spune ea), o sfătuiesc să se adreseze unui Spirit albastru, pentru a obţine informaţii. Dă impresia că a acceptat, însă a devenit preocupată şi pare a căuta ceva care, în mod evident, o intrigă, de câteva momente. Îmi palpează mâna foarte atent, apoi palpează micul şorţ, îmi reia mâna, compară şi analizează ambele senzaţii şi după două-trei repetări ale examinării, o aud mormăind: „E ciudat, nu e acelaşi, dar există în el şi acelaşi; e din acelaşi fluid, e ciudat...".

Sunt foarte interesat de incident, dar nu mă manifest deloc, ci doar o încurajez pe Reine să caute fiinţa ce a purtat şorţul. Deodată, ea strigă: „Ah, iată-l!". „Eşti sigură că este dânsul?", zic eu. „Oh, da. Trebuie să îl aduc aici?"

După câteva secunde este şi el aici. Reine mi-l anunţă. Întreabă-l, îi spun eu, dacă mă recunoaşte. După un timp, Reine surâde: „Dânsul zice: da, este Pierre". – şi zâmbetul ei devine încântător; îmi va comunica ceva plăcut, de bucurie, dar subit se opreşte, ia un aer grav, îl ameninţă cu degetul pe Spirit – ce pare a se afla în faţa ei, deasupra: „Tu spui de-a binelea adevărul? Nu-i o minciună?". Ea se apleacă spre mine pentru a-mi vorbi, mai ezită şi apoi reîncepe acelaşi joc: „Tu nu minţi, ei?... Ăsta-i adevărul?". În fine, s-a convins şi îşi reia surâsul: „El spune că e tatăl dumneavoastră...". Mă gândesc în sinea mea că Reine a vrut să spună „bunicul dumneavoastră" şi, vroind să verific, o întreb care e culoarea acestui Spirit? Ea face o mină cam dispreţuitoare: „E gri; nu, e roşu; nu, un gri-albăstrui". Atunci, eu

reiau: întreabă-l dacă recunoaşte aceste obiecte. A desenat el acest vapor? A purtat el acest şorţ? – Reine îl chestionează, apoi face un gest negativ: „Nu sunt ale lui".

Revin cu întrebări şi sfârşesc prin a înţelege că, într-adevăr, el este tatăl şi nu bunicul meu. Urmează însă un incident extrem de interesant: Reine compară cele trei fluide – acela existent în obiecte, cel al Spiritului venit şi cel al meu şi îmi spune: „Domnule Cornillier, ştiţi, e straniu: nu e acelaşi fluid, dar se aseamănă foarte mult. Totuşi, fluidul din obiecte şi cel al dumneavoastră sunt mult mai aproape unul de altul; cel al tatălui dumneavoastră este diferit, însă oricum, are ceva la fel într-însul".

Vreau să ştiu pentru ce tatăl meu era la Nantes, deşi el murise la Paris. Dânsul răspunde că merge adesea să se plimbe în acel loc; este oraşul său natal[1], acolo a trăit şi astfel se reîntoarce mereu acolo. Îi pun câteva întrebări privitoare la copiii săi, la care răspunde corect şi mă interesez de anumite fapte – prea personale pentru a fi redate aici – pe care le apreciază cu o perfectă coerenţă. Atunci îi vorbesc despre bunicul (tatăl său). El spune că e un Spirit foarte evoluat. Îl întreb dacă ar putea şi ar vrea să meargă să-l caute. Îmi spune că o va face pentru mine. – Reine pare că îl consideră şi îl tratează ca pe un copil, îi ordonă poruncitor să plece acolo: „Hai, repede, sau mă voi duce eu singură".

În timpul absenţei Spiritului, Reine îmi vorbeşte despre Nantes, pe care nu-l cunoştea şi unde, în trecere, a remarcat multe lucruri care o miră. Deodată, izbucneşte în râs: „Ei bine, ce e nostim, sunt acele bonete mici purtate de femei pe stradă, mici bonete albe atât de curioase... şi părul lor e atât de strâns aşa, înăuntru".

Râsul ei e atât de molipsitor, încât râdem şi noi, uimiţi de altfel, de faptul că a avut şi timpul de a vedea şi aceste bonete, precum şi de a remarca şi alte lucruri, cu totul exacte.

Dar timpul trece; Reine se irită şi îmi spune: „Mă duc înapoi, el întârzie prea mult; trimiteţi-mă încă o dată". O magnetizez puţin şi o trimit... A ajuns acolo imediat. De această dată, trece pe deasupra cheiurilor, căci vede vapoare mari şi remarcă uimită catargele, a căror folosinţă nu o înţelege. (Ea nu a văzut niciodată nave de mare tonaj având pânze.)

În fine, găseşte ambele Spirite şi le aduce. „Iată-i pe amândoi. Ei, acesta e cu adevărat bunicul dumneavoastră. Ah, dânsul este de un albastru tare frumos!... Ei da, el este foarte evoluat. În mod sigur, el vă cunoaşte bine", afirmă ea, „dânsul vine adesea aici; se simte fericit aici. El v-a urmărit întreaga viaţă şi v-a ajutat cât a putut...".

Îi pun atunci câteva întrebări de ordin intim, apoi îl întreb că, dacă mă iubeşte şi vine uneori pe aici, de ce nu a răspuns imediat la chemarea mea. Îmi explică faptul că se afla prea departe şi prea sus; chemarea s-a pierdut

1. Exact.

înainte de a ajunge la el. Dânsul aparţine unuia dintre acele grupuri despre care a fost vorba în ultimele şedinţe, în care cu toţii se ocupă să realizeze o sarcină pe care şi-au ales-o. Este foarte ocupat, căci a preferat să evolueze în viaţa astrală în loc de a mai reveni pentru o nouă încarnare. „Este mai plăcut, *însă pentru suflete bine călite* (aceasta era o expresie foarte caracteristică a bunicului), este mai atrăgător decât o nouă viaţă pe pământ." Spune că a rămas cu o amintire oribilă despre viaţa terestră; aici a fost prea nenorocit. Acum e fericit, alegându-şi liber calea, în totală cunoştinţă de cauză, pentru a evolua mai sus etc...

Au urmat comunicări impresionante legate de familia noastră, pe care nu le pot cita. Marele lor interes provine din aceea că acestea conţin elemente necunoscute de mine, precum şi din faptul că părerea bunicului meu este exact opusă celei pe care i-aş fi atribuit-o în diferite cazuri. Şi el adaugă aceste comentarii: un Spirit ca dânsul nu poate descinde în atmosfera noastră terestră fără o anumită suferinţă. Pentru a se coborî la nivelul nostru, este obligat să se încarce cu o materie mai grea, care îl jeneză în mod penibil. Trebuie deci să găsească o utilitate şi o compensare în modul în care e primit de cei la care vine să-i vadă. Şi trebuie, de asemenea, să înţeleg bine că în Astral nu mai contează legăturile de rudenie, absolut deloc. Acestea nu mai există. *Nu persistă decât afinităţile spirituale.*

Îl întreb dacă, uneori, îl pot evoca pentru a-i cere un sfat, un sprijin. Îmi răspunde că va veni întotdeauna cu bucurie, şi că, de altfel, el trece adesea pe aici fără ca eu să ştiu...

Îl întreb dacă aş putea face ceva pentru el – cel puţin ceva care să-i placă? El îmi spune: „Nu, tu nu poţi face nimic pentru mine. Dar după plecarea mea, tu trebuie să-i vorbeşti acestuia". (Îl indică pe tatăl meu, care pare că face figuraţie într-un colţ, ca un copil timid.) „Pe el, poţi să-l ajuţi; fă-o." Şi Reine mai adaugă poruncitor, în numele lui: *„El vrea, ordonă să-i vorbiţi tatălui dumneavoastră".*

Bunicul pleacă; Reine îl urmăreşte cu privirea, spunându-i la revedere...

Atunci mă adresez tatălui meu şi îi spun că voi face tot posibilul ca să-l ajut. Ce ar dori el?

Răspunsul transmis prin această copilă adormită, sărman model total neştiutor al istoriilor de familie care mi-au agitat atât de mult trecutul, este extraordinar! Este ca o sinteză ce exprimă faptele şi caracterele şi care îmi redă o nuanţă atât de exactă a sentimentelor pe care le-a născut legătura individualităţilor între tatăl meu şi mine, încât o consider ca o dovadă de valoare egală cu cea a unor verificări materiale. Este în aceasta o certitudine personală şi înţeleg bine acest aspect; nimeni altcineva decât mine nu ar putea-o accepta. Voi reda totuşi prima frază transmisă, pentru a-i permite cititorului să-şi dea seama de profunzimea şi valoarea probantă a comunicării:

„Mai întâi vă cer să nu-l judecaţi atât de sever", se exprimă Reine cu un accent grav; şi ea continuă, redând dorinţele şi starea gândirii tatălui meu.

Apoi, după ce a terminat de transmis, îmi explică de la dânsa situaţia în care se află el; „Nu e rău, dar e slab; ideile sale sunt confuze. Îl vede pe tatăl său ca fiind foarte evoluat, apoi pe fiul său care – deşi nu e Spirit – i se pare la fel, că e deasupra lui; ar vrea să înţeleagă. Are cea mai mare bunăvoinţă, însă nu ştie ce să facă... În special, el nu trebuie să se reîncarneze acum; e prea slab, va reîncepe exact aceeaşi viaţă". Şi, întorcându-se spre dânsul, i se adresează cu autoritate:

„Mai cu seamă, nu te lăsa prins de această idee. Văd că te gândeşti să revii pe pământ. Ai amintiri frumoase din viaţa terestră. Ei bine, eşti încă prea slab ca să ai o viaţă bună; vei cădea iarăşi în aceleaşi greşeli. Trebuie să evoluezi puţin în Astral înainte de a reveni. Pentru aceasta, să fugi întotdeauna de spiritele roşii. Nu sta nici cu cele care sunt gri ca tine. Mergi cu acelea care sunt albastre. Oh, nu cu cele care sunt albastre-albastre, ci cu acelea ce sunt mai albastre decât tine. Este cel mai bun mijloc de a evolua şi de a înţelege."

Doresc să închei convorbirea şi spun că îl voi ruga pe Vettellini să-mi indice ce-i mai bun de făcut pentru a-mi ajuta tatăl în evoluţia sa. Dar, astfel, provoc o nouă transmitere a gândurilor sale intime, extrem de interesante, care ia sfârşit prin cererea lui de a mai reveni aici adesea. Spune că vine uneori şi el singur. Ştie că nu poate să ne facă rău; ba din contra, el poate lua, să absoarbă ceva din radiaţiile noastre; acestea îi fac bine. Ar fi fericit dacă am vrea să ne gândim la el, să-l chem şi să-i vorbesc uneori...

Pleacă; se va reîntoarce la Nantes. În acea regiune îl atrag multe lucruri care i-au plăcut..., spune el.

*

Întreagă această scenă a luat mult timp. Întreb mediumul dacă Ghidul ei este aici. Vettellini se manifestă şi îşi ia locul obişnuit.

Aveam să-i pun multe întrebări, însă emoţia profundă ce am resimţit-o mă face să-mi exprim mai întâi sentimentele prietenului nostru invizibil...

La reluarea programului doresc, în primul rând, să stabilim problema culorii efluviilor, dar abia am deschis gura, că Reine mă şi opreşte: „Domnule Cornillier, Vettellini vrea tocmai să vă vorbească despre aceasta. El s-a înşelat. Şi s-a înşelat fiindcă nu s-a ocupat niciodată de aceste experienţe; văzând mereu corpurile fluidice din Astral, unde fiecare este de o singură culoare, v-a afirmat aşa. Preocupat însă de remarcile dumneavoastră, s-a informat şi... aveţi dreptate". Şi Reine îmi transmite o explicaţie pe care aş rezuma-o astfel:

Corpul fluidic care generează efluvii magnetice este influenţat de două cauze: spiritul şi trupul organic. Primul determină colorarea albastră a efluviilor, iar al doilea culoarea roşie.

Aceste două elemente se pot separa pentru moment în experienţe provocate şi apoi se unesc iarăşi, pentru a reconstitui corpul fluidic complet. Este de remarcat un fapt: cantitatea relativă a fiecărui element este în funcţie de

evoluţia spirituală. La fiinţele inferioare, substanţa roşie este preponderentă cantitativ. Ascensiunea evoluţiei tinde să egalizeze proporţia, pentru ca apoi să facă substanţa albastră mai abundentă. Şi în acest caz poate să aibă loc o inversiune la ieşirea fluidului: substanţa albastră să iasă la stânga, cea roşie la dreapta etc.

Când fiinţa care trece în Lumea de Dincolo este suficient de evoluată, după un timp ce variază în raport cu gradul ei de evoluţie, substanţa de origine organică o părăseşte şi revine să formeze noi combinaţii în planul nostru terestru, lăsând elementul mai subtil – eteric – să constituie singurul înveliş al Spiritului în planul astral.

La întrebarea mea, Vettellini specifică faptul că această colorare a fluidelor – cel organic şi cel al sufletului – are o cauză diferită de colorarea efluviilor sau a radiaţiilor neorganice (magnet, electricitate, metale).

*

Acest punct fiind clarificat, îi cer lui Vettellini să-mi explice mecanismul sugestiei, al transmiterii gândurilor şi al telepatiei. Toate aceste fenomene existând, cum se face că *niciodată* nu pot să-i transmit Reinei (în timpul şedinţei) vreo idee, o imagine, un cuvânt, cu toată voinţa ce o pun uneori în joc. Am numeroase demonstraţii că nu acceptă absolut deloc sugestiile mele în aceste circumstanţe.

Reine îmi răspunde din partea sa, ajutată ici şi colo de Ghidul ei: „Domnule Cornillier, faţă de mine nu veţi reuşi niciodată. Motivul e simplu: este imposibil, întrucât ambele noastre spirite sunt egale în forţă. Transmiterea gândirii impusă prin voinţă sau sugestia comandată, nu poate reuşi decât de la o voinţă superioară la o voinţă inferioară. Dacă aţi avea o persoană cu voinţă slabă – sau deschisă prin inferioritatea sa la orice influenţă – aţi putea să o faceţi să vadă, să simtă, să spună tot ceea ce doriţi. Însă cu mine este imposibil; noi tratăm de la egal la egal.

Desigur, vă ascult, însă acesta e cu totul alt lucru: îmi spuneţi să văd în cutia închisă şi eu încerc să văd; dar eu sunt cel ce trebuie să vadă. *Spiritul meu e conştient că pentru a face experienţe valabile, el este cel care trebuie să vadă şi nu că ar accepta sugestia dumneavoastră. Altfel nu veţi reuşi niciodată*".

Ea continuă explicând cu o luciditate extremă, că fenomenele pe care le numim *citiri ale gândurilor, sugestii, transmiterea gândirii, telepatie, viziuni, halucinaţii adevărate, clarvedere* etc. provin toate, pe scurt, din următoarele cauze, având modalităţi diferite de manifestare:

1. În activitatea sa, un creier trimite unde concentrice care pot fi percepute de un alt creier aflat în stare de recepţie (astfel este transmiterea gândirii şi a diverselor efecte telepatice).
2. Sub impresia unei impresionări puternice (dar nu întotdeauna necesar a fi intensă) se produce o degajare şi o proiectare a corpului fluidic,

care se va manifesta unei persoane receptive pasive (cazul viziunilor şi al halucinaţiilor adevărate etc.).
Variante: cel pasiv poate deveni activ şi astfel, să-şi procure singur informaţii, fie că le obţine – aşa cum spune Reine – „prin citirea elementelor", fie plecând prin proiectarea corpului său fluidic, să observe singur faptele pentru care trebuie să se informeze (şi în acest mod e posibilă citirea gândirii precum şi diversele fenomene de clarvedere).

3. În fine, seria acestor fenomene va fi completată printr-un al treilea caz: spirite dezcarnate ar putea – având interes pentru un încarnat sau cu totul pentru un alt motiv – să preia rolul de informator şi să transmită unui receptiv idei[1] sau imagini ale realităţilor sau chiar să creeze pentru acesta semne simbolice revelatoare.

Reine termină repetând că aceste fenomene pot fi transmise *spontan* între cei egali sau de la inferiori la superiori; în schimb, transmiterea comandată a gândirii sau a sugestiei – chiar involuntară – în timpul unei experienţe, nu poate avea loc decât de la voinţa puternică asupra unei voinţe slabe.

Terminând cu întrebările importante, trec la părerea lui Vettellini asupra portretului său. El mai formulează câteva critici, însă cu puţine intervenţii de-acum va fi bun. Dânsul a încercat să mi se arate în cursul nopţii; dar chiar ajutându-se de Reine, nu a putut să reuşească, acest lucru necesitând prea multă forţă.

*

Copila îmi spune apoi care a fost cauza impresiei care i-a rămas din ultima noapte, acel mod penibil de conversaţie despre care îşi aminteşte vag.

---

1. Spre deosebire de veacuri şi milenii anterioare, în secolul XX tot felul de comunicări de informaţii din partea unor Spirite aflate pe diverse subplane ale Astralului s-au înmulţit extraordinar. Prin astfel de transmisii („Channelling") s-au scris zeci de mii de pagini, publicate, în parte, în sute de cărţi, care s-au editat în milioane de exemplare. După cum am citat şi în *Seniorii Cosmosului*, de exemplu, acel brazilian Chico Xavier – căruia i-au dictat zeci de Spirite „culte", a publicat 126 de cărţi (dintre care numai *Parnasul de dincolo de mormânt* a apărut în 13 ediţii!).
Din cadrul cunoaşterilor superioare, transmise însă din planele Manasic şi Buddhic de Maeştri ai Înţelepciunii, un exemplu elocvent a fost dat de iniţiata engleză Alice Bailey, care a scris prin dictare 16 cărţi esenţiale (mii de pagini); dintre acestea unele au fost editate numai în Anglia în câte opt ediţii, fără a mai vorbi de numeroasele ediţii ale traducerilor în alte limbi.
În ultima parte a secolului XX, astfel de transmisii din Astral au fost înregistrate cu zecile de mii, prin casetofoane şi chiar prin calculatoare şi pe ecrane de televizor – primind denumirea de „transcomunicări". Exemple edificatoare sunt cărţile germanei H. Schäfer (*Brücke zwischen Diesseits und Jenseits*, H. Bauer, Freiburg, 1989) sau ale francezilor F. Brune şi R. Chauvin (*À l'écoute de l'Au-Delà*, du Félin, Paris, 1999) (n.tr.).

Vettellini s-a dus la ea ca să o aducă aici (pentru a încerca să mi se arate). Sosind în camera mea, au zărit un Spirit lângă şemineu – „o mică licărire gri-albăstruie, timidă şi tremurândă". Reinei i-a fost într-atât de frică, încât a vrut să fugă, dar Vettellini a reţinut-o; el a recunoscut Spiritul. Şi Reine îmi spune cu tristeţe: „Domnule Cornillier, acesta era spiritul pe care eu m-am dus să-l văd acolo, la ospiciu..., ştiţi, cumnatul dumneavoastră. El era aici. Vettellini l-a recunoscut şi noi i-am vorbit. A vrut să vină să vă vadă. Doar a venit, asta a fost totul. E prea greoi, prea slab. Nu percepe decât negru... Şi nu ştia cum să se mai întoarcă la trupul său. Noi l-am ajutat. Mai întâi, i-am arătat unde eraţi dumneavoastră; l-am făcut să perceapă patul etc. Apoi a fost condus. Ştiţi, el s-ar fi rătăcit. Ar fi umblat astfel până în momentul în care o criză gravă i-ar fi survenit trupului său. A fost însoţit" – şi ea adaugă aceste detalii: „Oh, ce parc frumos! Ştiţi, acolo sunt pavilioane în grădini mari, alei frumoase, cu platani[1]. Oh, e frumos! S-a întors cu bine datorită nouă. Însă mie mi-a fost tare frică!".

Copila îmi explică acum acea atracţie pe care a simţit-o în timpul plimbării de duminică, la Meudon: era Ghidul ei, care vroia să o conducă la un câmp cu narcise de pădure! Ea căutase, dar a cules prea puţine. Vettellini vroia să o conducă la o poiană, toată înflorită, însă Reine nu l-a înţeles. „Închipuiţi-vă că în întreaga zi nu am găsit decât două narcise. Ce rău mi-a părut! Şi era el, cu adevărat, atunci când l-am văzut privind apa. Vroia să mă facă să râd, dar nu i-a reuşit. Am tras o sperietură!" Şi Reine se apleacă spre locul pe care desigur că-l ocupă Ghidul ei: „Ştii, Vettellini al meu... altă dată nu aşa de brusc. Pregăteşte-mă puţin ca să te văd; înţelegi, când sunt trează, aceasta îmi face frică...".

Întrerup acest spectacol extraordinar..., neglijând să notez toate jocurile de cuvinte încântătoare, obişnuite, tachinările, glumele etc.

*

Diverse incidente din ultimele şedinţe o fac pe Reine să presupună că Vettellini este de un nivel de evoluţie mult mai înalt decât cel pe care ne lasă să-l vedem. El ar fi un mare *Spirit alb*; însă pentru a putea rămâne cu noi în comunicări regulate şi uşoare, el s-ar încărca şi îngreuna cu substanţa fiinţelor albastre. Aceasta ar face-o cu devotament şi sacrificiu pentru opera pe care o realizează, care îi impune să se umilească astfel.

Şedinţa 45 – miercuri, 9 aprilie 1913
(dl Albert B. asistă la şedinţă)

Această şedinţă, la care am invitat un prieten, nu a fost foarte interesantă. Trebuie să spun că acest aspect nu a depins de medium, ci mai degrabă de elementele cam neînsemnate care au făcut obiectul anchetelor noastre.

1. Aceste detalii precise erau exacte.

A.B. a adus o scrisoare a unei persoane decedate, al cărei spirit dorea să-l evoce. Însă această scrisoare fusese adresată unei a treia persoane care o păstrase cinci ani – ceea ce a dus la un amestec de fluide. Apoi, cel căutat, fiind mort în Elveţia – la Geneva –, pentru Reine era o experienţă nouă. Totuşi, în ciuda acestor dificultăţi, încercarea a fost suficient – dacă nu total – de reuşită. Reine a putut să se ducă la Geneva, să descopere acolo Spiritul şi să-l aducă aici. Însă acest Spirit, o femeie foarte strălucită în timpul vieţii sale, părea că este cufundată în comă... şi nu a putut spune nimic interesant. Totuşi, sensul general al răspunsurilor privind familia sa şi circumstanţele vieţii proprii a fost recunoscut ca exact – cu excepţia a două greşeli. Pe scurt, nimic cu adevărat valabil. Singurul punct de reţinut este analiza făcută de Reine privind cele două fluide cu care era impregnată scrisoarea. Ea a ajuns să le diferenţieze în mod clar, afirmând că trebuiau să fie emanate totuşi de la persoane înrudite, căci găsea în ele un element fundamental comun. Or, aceste persoane erau verişoare primare, ne-a spus mai târziu A.B.

Fără nici o indicaţie, am pus apoi între mâinile Reinei un inel purtat de prietenul nostru – inel presupus că ar fi aparţinut lui Montezuma (?) şi care provenea, în orice caz, din Mexic. Reine i-a făcut, cu destulă precizie, o analiză psihometrică, descriind ambianţa în care s-a aflat acest inel, apoi şi incidente dramatice posibile – dar fără un alt interes (fiindcă nu erau verificabile) decât exactitatea pitorescului şi a specificului locului – ca natură şi locuitori.

Încerc apoi o vizionare în cutie închisă. Insucces total. Reine spune că i-ar fi reuşit mai bine o astfel de experienţă la începutul şedinţei, căci aceasta necesită multă forţă şi după excursia respectivă este prea obosită pentru a mai vedea bine.

Atunci începem să stăm de vorbă. Îl întreb pe Vettellini dacă Spiritele evoluate pot să iasă din atmosfera terestră şi să meargă să viziteze alte astre? Ne răspunde că nu există limită în posibilităţile lor de a se deplasa în spaţiu. Dacă Spiritele inferioare sunt supuse – datorită densităţii substanţei lor – atracţiei terestre şi sunt reţinute în mediul nostru prin însăşi ignoranţa lor, Spiritele superioare sunt complet libere şi pot parcurge depărtările, mergând să vadă planetele şi să observe locuitorii lor, să ajungă în alte sisteme solare sau să viziteze nebuloasele ale căror distanţe sunt incalculabile etc. Libertatea şi puterea de a se deplasa depind însă de gradul de evoluţie... Îmi aminteşte că de altfel, a dus-o deja pe Reine, odată, să observe soarele mai de aproape...

La remarca mea că în astfel de vizite poate să existe un pericol de captare la astrele locuite sau chiar de încarnare, Reine răspunde că nu, căci Spiritele vizitatoare neavând aceeaşi tonalitate vibratorie cu a acelor omeniri diferite, nu ar putea să îmbrace formele lor şi respectiv, diferitele lor trupuri.

După aceasta, îl rog pe Vettellini să-mi spună părerea sa privind valoarea astrologiei şi a astromanţiei. Astrele, planetele etc. au vreo influenţă asupra

temperamentului nostru şi determină ele, într-o anumită măsură, tendinţele generale şi evenimentele vieţii noastre? – El răspunde afirmativ. Soţia întreabă atunci dacă în perspectiva încarnării, Spiritul îşi poate alege influenţe favorabile, o configuraţie fericită a semnelor cereşti? „Desigur", răspunde Vettellini, „poate să o facă... dacă are cunoaşterea necesară... pentru aşa ceva".

Revenind la încarnarea atât de grabnică a prietenului meu Paul M. (şedinţa 41), îl întreb pe Vettellini cum de a putut-o realiza, întrucât corpul lui fiind incinerat, el nu mai avea o rechemare spre pământ. Răspunde că i-a trebuit o protecţie a Spiritelor superioare, care l-au dirijat şi i-au modificat starea într-un anume mod pentru a putea fi antrenat de curenţii de încarnare...

A.B. pune apoi o întrebare privind inspiraţia artistică: în ceea ce noi numim *inspiraţie*, există o influenţă a Lumii de Dincolo? Vettellini răspunde că pentru toate operele nobile şi înălţătoare, există ajutor şi stimulare din partea Lumii de Dincolo. Un artist – chiar dacă e mai puţin dotat –, printr-o puternică aspiraţie către frumos şi o deschidere – pentru a spune aşa – către influenţele spirituale, ar putea să realizeze opere remarcabile...

Conversaţia continuă asupra diferitor subiecte. Vettellini explică faptul că a fi *moral* nu este suficient pentru a evolua. „Bunătatea, loialitatea, devotamentul etc. sunt desigur calităţi frumoase", spune el, „dar sunt calităţi eminamente sociale şi numai practicarea lor nu ajută deloc la ascensiunea în Lumea de Dincolo. Pentru evoluţie trebuie, ca o totală necesitate, şi o dezvoltare paralelă a intelectualităţii...".

Şedinţa cam trenează, interesul se reduce şi mă opresc...

Înainte de a o trezi, Vettellini mă previne că Reine a răcit şi că trebuie să-i spun ca începând chiar din această seară să se îngrijească.

*

În cursul şedinţei l-am întrebat pe Vettellini dacă ar fi posibil să evoc o rudă sau un prieten de-al soţiei mele, decedat în America? Reine ar putea – cu toată distanţa şi oceanul... şi diferite alte dificultăţi – să reuşească să găsească un dezcarnat atât de îndepărtat? El răspunde că o asemenea căutare ar solicita doar ceva mai multă forţă şi timp... şi că în ziua în care am vrea să o încercăm, ar fi bine să nu mai facem şi alte experienţe. De altfel, dânsul o va ajuta pe Reine, căci nefiind încă suficient de antrenată, efortul pe care ar trebui să-l susţină în contra curenţilor vibratorii deturnanţi ar obosi-o teribil.

Şedinţa 46 – vineri, 11 aprilie 1913

Reine a venit răcită şi cu temperatură, dar şedinţa pare că nu a suferit şi ea era deja într-un somn foarte profund când am chemat-o, întrebând-o dacă vede sau a văzut ceva?

Îmi răspunde că a făcut o ascensiune foarte îndepărtată în sferele înalte ale Astralului şi că a asistat la un fel de consiliu ţinut de Spiritele albastre:

„Am urcat singură... şi atât de sus, atât de sus! M-am aflat deodată aproape de o mulţime de Spirite adunate. Nu erau acolo decât Spirite de evoluţie înaltă, toate albastre, din acel albastru frumos şi limpede... ca Vettellini. Păreau că se întreţin asupra unor lucruri mai grave. M-au lăsat să mă apropii mult şi am simţit că vroiau să-mi permită să le ascult discuţia. Oh, să înţelegeţi bine, nu era o discuţie. Mai întâi, nu erau emise decât gânduri; ele se înţeleg doar gândind... şi imediat apoi sunt de acord. La gradul lor de evoluţie, Raţiunea le este aceeaşi şi unică pentru toate".

Îi cer Reinei să-mi descrie aspectul lor. Îmi spune că erau acolo mii şi mii. Era o adunare mare. Ea le vedea ca nişte mici luciri albastre (căutând o comparaţie mai adecvată... pe care nu o poate însă găsi, ea spune exact „mici lamele de aer albastru"), sclipitoare, având mărimea cât a unei mâini... Ele sunt aşa (astfel cum le observase deja şi într-o excursie precedentă) numai când sunt între ele şi când nu au a se face recunoscute. Reine a putut să le înţeleagă foarte bine, zice ea, şi remarcă acest fapt ca un indiciu de mare progres al facultăţilor sale. Mai târziu ne explică... însă faptul că Vettellini a fost acela care a atras-o la reuniunea respectivă şi a adus-o în starea de a înţelege întreaga semnificaţie. Era vorba de tulburări terestre viitoare, cu totul îngrozitoare! Aceste Spirite mari vor să încerce din toate puterile lor ca, în măsura posibilului, să le atenueze. În cadrul destinului există elemente fatale asupra cărora voinţa lor nu mai are nici o influenţă – de exemplu asupra a ceea ce provine din determinismul materiei, din mişcarea astrelor etc.; ele au posibilitatea de a influenţa atât ceea ce rezultă din jocul caracterelor omeneşti, cât şi evenimentele ce provin din deciziile fiinţelor gânditoare. Cea mai mare parte a marilor evenimente şi a diverselor curente de idei care agită comunităţile sunt astfel provocate şi modificate de Ele. În prezentul caz, rezultatele pasiunilor omeneşti lăsate la un curs liber al lor, ar fi atât de îngrozitoare, încât dânsele vor încerca să le modifice. Aceasta va fi însă o muncă dură! O muncă grea, întrucât Spiritele respective – de o evoluţie atât de înaltă – nu mai trăiesc decât în spaţiile eterice şi vor fi obligate să coboare însă până la noi şi să se amestece în viaţa noastră.

În acel consiliu ele îşi preluau rolurile, îşi împărţeau sarcinile. Unele vor veni să acţioneze pe lângă conducătorii politici, să-i calmeze, să le restrângă pasiunile şi calculele personale, să-i îndepărteze de lângă dânşii pe incitatori, să le potolească amorul propriu, rivalităţile etc. Altele vor acţiona asupra opiniei publice, să o liniştească, să înfrâneze falsul patriotism. Şi pentru a avea o influenţă asupra noastră, aceste Spirite albastre vor trebui să-şi încarce corpul cu materie mai grea din atmosfera noastră, materializându-l astfel în mod penibil. Aceasta e o sarcină grea! Ele se împărţeau pe grupuri. Fiecare grup va merge să acţioneze asupra cutărei naţiuni, asupra cutărui popor. La acest nivel înalt de evoluţie, nu mai există apartenenţă la o anumită naţionalitate. Omenirea este una şi aceeaşi pentru ele toate. Acţiunea lor este de a

obţine un recul în evoluţia actualei situaţii, pe care ar vrea să o înfrâneze în măsura posibilului. Ele vor încerca... .

Reine adaugă că ele nu vor reuşi să împiedice războiul şi războaiele, dar... – fără îndoială – vor putea să le limiteze extinderea, să micşoreze distrugerile şi tulburările scrise în Astral, să prevină revoluţia în interior, dând focului partea sa şi salvând bazele obţinute ale civilizaţiei.

O întreb dacă Vettellini e aici. După câteva momente suntem în legătură şi vorbim despre excursia Reinei. El spune că a vrut să o facă să asiste la această reuniune, pentru ca noi să putem înţelege operele Spiritelor evoluate, în cadrul vieţii astrale. Încetul cu încetul ne va face să vedem şi mijloacele lor de acţionare. A lăsat-o pe Reine să meargă singură, observând-o şi fiind gata să o ajute. Ea a acţionat cât se poate de bine; e mulţumit.

Conversaţia continuă asupra modului în care Spiritele îi ajută pe încarnaţi, mai întâi în general pentru a grăbi marile mişcări ale evoluţiei şi apoi în particular – pentru a uşura suferinţele individuale. Reine îmi explică faptul că, în acest ultim caz, Spiritul protector *ia suferinţa asupra sa* – ceea ce îi activează însăşi propria evoluţie.

Aceasta nu mă satisface deloc; nu înţeleg bine. De ce nu acţionează el ca un medic, care să aline şi să vindece, fără ca să-şi mai ia asupra sa anghina pectorală sau febra tifoidă. Discut cu Reine şi trece un timp până văd exact cum e situaţia, care ar fi cam aşa: să presupunem un trecător care se oferă voluntar – Spiritul –, ce merge şi el pe un drum pe care circulă nişte bieţi oameni – încarnaţii – purtând sarcini grele şi dureroase. Unii sunt frânţi de oboseală, gata să moară sub povară. Trecătorul-Spirit se apropie de unul dintre aceşti nenorociţi, care chiar îl interesează, *îi ia greutatea şi i-o duce în locul lui* vreo câţiva kilometri. Şi bietul om i-o dă, răsuflând uşurat şi recâştigându-şi astfel forţele. Asta este totul. Nu Spiritele au creat situaţia respectivă. Ele se găsesc în prezenţa unei anumite stări de fapt; fiinţe nenorocite având de îndeplinit munci dure. Ele le dau o mână de ajutor, îi ajută pe sărmanii oameni să se odihnească; dar ele nu au puterea de a suprima munca dură în sine – ceea ce ar însemna, în realitate, că le-ar întrerupe evoluţia. Am înţeles... şi trec la o altă întrebare.

Ce crede Vettellini despre ocultism... şi, în general, despre raţiunile de a fi ale esoterismului? Răspunsul său, foarte vag, mă face să alunec către un punct cu totul deosebit: Atlantida şi civilizaţia Atlanţilor, presupusă de doctrinele oculte... El spune că nu cunoaşte problema şi adaugă surâzând că, nevroind să se înşele cum a făcut în privinţa culorii efluviilor, se va informa, dacă doresc să am informaţii asupra acestui subiect.

Apoi, pun între mâinile Reinei câteva scrieri şi desene ale maestrului în ştiinţe oculte S.U. Zanne şi, fără a-i spune nimic în plus, o rog să-l întrebe pe Ghidul ei care este valoarea autorului şi, dacă poate, în funcţie de vibraţiile fluidice lăsate în aceste hârtii, să aprecieze gradul său de evoluţie.

Sunt destul de nerăbdător aşteptând răspunsul, care îmi este dat imediat după ce Reine a întins foile spre Vettellini: „Este un spirit foarte evoluat, de o *evoluţie înaltă...*". Şi, după câteva secunde, mai adaugă: „El a evoluat mult când făcea această operă (scrierile şi desenele se referă la o învăţătură de filosofie ocultă), însă acum nu mai evoluează. Dânsul a avut Spirite-Inspiratoare foarte înalte – unele –, dar, uneori, s-a lăsat înşelat. Nu a ştiut să recunoască Spirite joase care se afirmau a fi de evoluţie înaltă".

O rog apoi pe Reine să meargă şi să se informeze despre sărmanul meu cumnat Henri H., ca să vadă dacă l-aş putea ajuta cu ceva. Îi dau o scrisoare de-a lui, îi indic direcţia... şi o trimit. Ea s-a dus acolo. „Ah, e mai bolnav decât prima dată când l-am văzut. Doarme... Pot să-i vorbesc spiritului său, să-l aduc dacă vreţi?" Surprins, îi zic: „Eşti sigură? Adu-l".

După câteva momente, Henri este aici; Reine mi-l anunţă. Încerc să-i transmit câteva gânduri afectuoase; el este însă într-o stare de somnolenţă, nu mă poate vedea; totul e tulbure şi negru pentru dânsul. Acum suferă mai mult şi, încetul cu încetul, îşi uită aproape întreaga sa viaţă trecută. Totuşi, îi persistă o amintire despre soţia sa, un sentiment obscur de dragoste pentru ea... Pe mine mă percepe totuşi aici şi spune că e fericit că a venit. Aceasta îl face să simtă ceva mai plăcut. Încerc să ghicesc ajutorul pe care să i-l dau, o dorinţă... ce aş putea să i-o satisfac, dar el răspunde: „Nu, aş vrea să mor".

Îi spun Reinei să-l conducă din nou – ceea ce şi face imediat. Ea spune că dânsul va mai trăi câteva luni. Adesea e posedat de Spirite inferioare. În perioadele de criză, acestea îl poartă cum vor. Nu e nimic de făcut. Este o încercare teribilă, care îi va fi însă bună pentru evoluţie.

Şedinţa se termină printr-un fel de consultaţie pe care i-o cer lui Vettellini asupra noastră înşine, a stării noastre morale etc. El răspunde cu un bun simţ şi o moderaţie remarcabile, privind preocupările care ne zbuciumă. „Nu trebuie să vă bateţi capul pentru a încerca să fiţi mai buni cât mai repede", este, în esenţă, răspunsul său. „Trebuie să faceţi cât puteţi, mai mult bine, fiind totodată fericiţi pe cât puteţi."

Îşi încheie consultaţia vorbind despre sănătatea noastră... şi despre sănătatea Reinei. Îl întreb dacă am putea face ceva cu adevărat valabil pentru a-i ameliora soarta acestei brave copile. Vettellini răspunde că problema este prea delicată. Noi ar trebui să ştim mai bine. El adaugă că, de altfel, situaţia se va schimba în curând; peste puţin timp, ea nu va mai poza. Emoţionată, ea exclamă: „Oh, adevărat, nu voi mai fi un sărman mic model!".

Procedez pentru trezire şi ea începe să-şi revină; dar, dintr-o dată, se ridică, ascultă şi bâlbâie cu mare dificultate: „Vettellini spune că în această seară trebuie să iau chinină pentru febra pe care o am".

Şedinţa 47 - luni, 14 aprilie 1913

Reine este mereu suferindă, însă veselia şi curajul nu au părăsit-o şi şedinţa începe cu bunăvoinţa ei obişnuită. Faţă de starea sa, care impune mari precauţii din păcate, nu trebuie să mă mai gândesc să o aduc până la răcire completă; totuşi, fenomenele pe care le produce la gradul de detaşare atins sunt suficient de valabile. Din ce în ce mai mult îi creşte uşurinţa cu care se supune dorinţelor mele, rapiditatea deplasărilor sale şi precizia vederii sale în Astral.

*

La întrebarea mea răspunde că revine de foarte de sus, chiar mult mai sus decât ultima dată! A vorbit prelungit cu Spirite pe care le-a văzut la marea Adunare, însă de această dată nu mai erau la sfat şi a putut să le întrebe ceea ce dorea. Erau informaţii despre Moarte.

Din cele ce i-au spus, ea îmi transmite multe lucruri, dar în mod confuz.. Nu a înţeles clar; sunt non-sensuri, contradicţii în relatarea sa, accentuate şi de vocabularul ei sărac. La remarca mea că „toate acestea nu sunt prea clare", îmi răspunde sec: „Va trebui să-l întrebaţi pe Vettellini. Ştiţi, eu nu înţeleg întotdeauna şi repet rău; nu am cuvintele necesare. - *Trupul meu mă încurcă*", exprimă ea, în mod pitoresc, ceea ce resimte.

Atunci îi întrerup povestirea şi îi cer să facă o excursie în interesul meu personal. Aş vrea să meargă să caute şi să aducă aici spiritul unui prieten, decedat acum cinci sau şase ani, la Oudon, Loire. Scrisoarea ce i-o dau pentru a recunoaşte fluidul este însă foarte veche; îmi spune că nu mai simte nimic. Îi dau atunci o scrisoare recentă de la soţia acestui prieten, care îi va permite să regăsească clădirea unde au trăit împreună.

După câteva momente, îmi spune că a ajuns şi zăreşte un turn înalt construit de demult[1]. „L-au stricat cu totul", remarcă dânsa. Se referă la o restaurare[2] nereuşită? Nu am însă timp să o fac să precizeze, căci imediat, graţie fluidului din a doua scrisoare, ea descoperă casa (situată nu departe de turn, într-adevăr) şi nu întârzie să intre în legătură cu însuşi prietenul meu Jules Brevet.

O întreb pe Reine ce culoare are acest Spirit? (Chestiunea a devenit acum pentru mine capitală! „Spune-mi care e culoarea ta şi îţi voi spune cine eşti".) - „Este gri, gri-albăstrui; o, Doamne, aproape culoarea tatălui dumneavoastră."

Se pare că îi face greutăţi trimisului meu, dar în final riscă. „El e aici" şi Reine indică din cap spaţiul de deasupra mea.

---

1. Acest târguşor posedă într-adevăr un turn vechi, foarte interesant.
2. Am putut să mă conving că, într-adevăr, ruinele respective au fost restaurate destul de urât.

La întrebările mele cam banale, el răspunde în mod coerent. Da, mă recunoaşte; el m-a iubit mult; e mulţumit că a venit... etc. Dânsul nu părăseşte malurile Loirei şi împrejurimile acelui ţinut, unde s-a născut şi unde a murit (exact). Nu este nefericit, nu; nu suferă..., dar nici nu este fericit, căci nu înţelege nimic. Nu ştie ce să facă. Se plimbă şi, ca şi în timpul vieţii, merge şi se aşază pe malul râului... şi se plictiseşte! Are o amintire plăcută despre soţia sa şi revine adesea la ea pentru a o vedea, dar nu poate face nimic pentru dânsa. Şi repetă iarăşi: „Nu ştiu ce să fac...".

Reine îmi explică faptul că, într-adevăr, el nu este un rău. „Din contra, este mai degrabă remarcabil, căci a avut foarte puţine reîncarnări. E ca un copil, foarte neştiutor. Asta-i totul." El zice că e mulţumit că a venit şi îi cere Reinei să-i explice bine modul de a reveni iar, căci aceasta îi va face mare plăcere.

O nouă întrebare pe care i-o pun, provoacă un răspuns destul de caracteristic. - Întrebare: Ce îi plăcea mai mult când era în lumea noastră? Reine îl ascultă şi îmi transmite: „Cel mai mult îmi plăcea să mă plimb şi să pictez". Este cu totul adevărat! El îşi neglija problemele cele mai grave pentru a picta cu pasiune. Casa era plină cu tablourile sale!

Încercarea nu a oferit într-adevăr un interes deosebit şi Reine, după mulţumirile mele şi un adio adresate vechiului prieten, îl conduce în mod galant până la malurile Loirei, unde va merge să hoinărească iarăşi, să stea... şi să se plictisească... aşteptând o viitoare reîncarnare.

(Mai târziu, Vettellini îmi va spune că nu este nimic de făcut pentru a-l ajuta. „Dânsul trebuie să înveţe prin el însuşi.")

*

De cum s-a întors, copila îl cheamă pe Vettellini şi chiar înainte de a avea timpul să-i pun cea mai mică întrebare, se apleacă spre el, părând că-l ascultă cu atenţie.

După un moment, se întoarce spre mine: „Vettellini îmi spune că am înţeles foarte rău comunicarea marilor Spirite; v-am spus totul greşit! Însă el va restabili adevărul".

Dânsul specifică atunci un punct foarte interesant relativ la decesul fiinţelor ajunse la un grad destul de înalt al evoluţiei: cu câtva timp înainte de timpul stabilit pentru moarte, aceste fiinţe ar putea să se detaşeze în timpul somnului sau al unei faze de comă din cursul bolii finale... şi să meargă să discute cu Spirite superioare. Cu ajutorul acestor Spirite, ar putea deveni total conştiente de răspunderile ce le revin din viaţa respectivă şi de consecinţele care trebuie să urmeze...

Atunci, dacă fiinţa, deşi este mult evoluată, totuşi trebuie să mai revină încă o dată pe pământ pentru o perioadă foarte scurtă de încarnare, ar putea să aleagă *să nu moară la termenul respectiv, stabilit în mod normal, şi să*

continue să mai trăiască vreo câţiva ani - sau câteva luni - în suferinţele îndurate până atunci, pentru a termina astfel evoluţia terestră şi a evita în acest mod o nouă revenire în trup de carne, cu lentul său proces de încarnare. Aceasta ar fi de fapt o mare favoare oferită de Spiritele albe[1].

Reluând atunci problema morţii într-un fel de rezumat, Vettellini presupune, pentru simplificare exemplificativă, existenţa a patru grade diferite pe scara evoluţiei şi - pentru fiecare dintre aceste grade - ne defineşte astfel punctele caracteristice ale trecerii de la viaţa pământească la viaţa astrală:

- La primul grad, cel mai de jos, încarnatul se foloseşte de trupul său până la ultima picătură de viaţă. Spiritul său se cramponează - literalmente - de vechitura trupului organic şi, uneori, trebuie chiar o intervenţie superioară pentru a-l smulge din acesta. La o astfel de stare, nu există nici cea mai redusă conştienţă după deces. Dezcarnatul rătăceşte greoi în partea de jos a atmosferei, într-un fel de comă, până în momentul unei noi reîncarnări.
- La al doilea grad, la ieşirea din trup, sufletul este primit de câteva Spirite adunate în jur, care încearcă să-i trezească conştiinţa şi să-l facă să simtă responsabilităţile (vieţii trecute). Îl ajută să capete, cât de cât, o noţiune despre fenomenul morţii, în funcţie de capacitatea sa de a înţelege. La reîncarnarea sa, această fiinţă va suferi un fel de reacţie faţă de faptele sale din viaţa precedentă - crime sau binefaceri - şi va resimţi o grijă vagă privind răspunderile sale.
- La al treilea grad, fiinţa a obţinut o anumită conştienţă: *este răspunzătoare*. Şi în perioada de dinaintea morţii, în intervalele de delir sau de somn, poate deja să prevadă ceea ce o aşteaptă. Aceasta este cunoaşterea spiritului, care se reflectă în starea de veghe printr-un presentiment ascuns, ce îi generează uneori atitudinea în faţa morţii: frică sau seninătate. Imediat ce sufletul a părăsit trupul, este condus de un Mesager funerar dinaintea unei adunări de Spirite albe care îl fac să aibă o vedere, o conştientizare totală a vieţii trecute şi a răspunderilor ce îi revin. La această stare de evoluţie, Spiritul poate să accepte cu înţelegere, resemnându-se, încercările din revenirea viitoare, căci el a devenit capabil să vadă necesitatea lor binefăcătoare.
- În fine, la al patrulea grad, muribundului îi poate fi oferită de marile Spirite ceea ce azi i s-a menţionat Reinei în mod special: o modificare a destinului în favoarea sa.

*

Această comunicare foarte interesantă mă conduce tocmai la ceea ce vroiam să-l întreb pe Vettellini: la ultima şedinţă s-a spus că determinismul

1. A se vedea nota de la sfârşitul consemnării şedinţei

elementelor este fatal (evoluţie siderală, fenomene meteorologice, convulsii terestre etc.), în timp ce evenimentele ce rezultă din jocul pasiunilor şi al caracterelor omeneşti pot fi modificate, într-o anumită măsură, de Spiritele superioare. Pe de altă parte, Vettellini ne-a afirmat că Astrologia e adevărată în principiile sale şi anume că astrele, planetele etc. influenţează fiinţele şi astfel există o corespondenţă între fazele lor şi evenimentele unei vieţi date. „Există totuşi", îl întreb pe Vettellini, „o parte inevitabilă a fatalităţii în evenimentele individuale şi în cele generale, parte pe care Spiritele înalte nu o pot modifica? În teribilele preziceri privind războiul şi tulburările sociale, trebuie să existe şi numeroase evenimente legate de procese siderale – de exemplu, ridicarea sau căderea anumitor oameni?".

Vettellini îmi răspunde că, într-adevăr, chiar cele mai înalte Spirite nu pot influenţa anumite fapte în pregătire. Legea care le hotărăşte vine de mai sus. De exemplu, ele nu ar putea opri războaiele înscrise cu o precizie atât de categorică. Fără îndoială, destinul unui Napoleon este determinat... Însă, dacă nu le stă în putere să schimbe însăşi esenţa lucrurilor, în multe cazuri ele au totuşi o posibilitate de a modifica evenimentele. Terenul este hotărât şi cursa trebuie să aibă loc; acesta este Destinul. Dar Spiritele pot să micşoreze sau să accentueze obstacolele existente; la nevoie, ele vor crea chiar altele noi. De asemenea, ele pot să-i mărească forţele alergătorului, să-i revigoreze energia, să-l ajute după o cădere etc.

Eu spun că am auzit totuşi vorbindu-se despre anumite fapte care arată o influenţă a Spiritelor asupra elementelor. Ce este adevărat în aceste povestiri despre Spirite care abat o furtună cu grindină, provocând doar o ploaie parţială etc.?

Ghidul spune că aşa ceva nu este imposibil. Spirite foarte evoluate ar putea, într-adevăr, să facă să se producă anumite fenomene meteorologice. Întrucât prin combinaţii ale fluidelor şi ale vibraţiilor pot sustrage, pentru moment, un obiect de sub acţiunea gravitaţiei, să modifice coeziunea moleculară etc., nu există nici un motiv care să se opună ca ele să dezagrege un nor, să determine o acumulare de electricitate, să provoace un curent în regiunile atmosferei etc.; acţiunea lor într-un atare sens este însă cu totul excepţională.

Îl întreb dacă puterea ce pare să o aibă, de a pătrunde în materie este fără limită şi dacă anumite substanţe nu ar putea să se opună trecerii lor? Vettellini răspunde că aceasta este o problemă de grad al evoluţiei. Un Spirit foarte evoluat trece peste tot şi pătrunde oriunde. Eu îi sugerez însuşi centrul Pământului. Vettellini spune că, într-adevăr, acolo este imposibil, începând chiar de la stratul de lavă topită. Spiritele de nivelul său de evoluţie pătrund în materia terestră până la fundul acestei pânze lichide, dar nu pot trece dincolo de ea. De ce, nu ştie nici el însuşi. Este o imposibilitate pe care ele nu o înţeleg, dar care este efectivă. În afară de aceasta, nimic nu le poate opri

trecerea, nici un metal, nici o substanţă... Pătrund în adâncimile oceanului, trec printr-un blindaj de oţel[1] etc.

Fac aluzie la o carte nouă a doi savanţi olandezi, care pretind că au închis Spirite în condiţii indicate de înseşi Spiritele respective, pentru a le cântări, a le măsura etc. Vettellini spune că pentru Spiritele înşelătoare nimic nu este mai amuzant decât să-i păcălească *în chip grav* şi în *mod ştiinţific* pe savanţii Doctori. Aceasta face să le treacă timpul mai uşor în sferele inferioare ale Lumii de Dincolo.

Pentru sfârşitul şedinţei am păstrat o întrebare de cel mai mare interes pentru mine: cum se face că în comunicări spiritiste de valoare reală, în care se regăsesc nu numai gânduri înalte, ci şi aprecieri filosofice şi ştiinţifice remarcabile, există şi o folosire extremă a numelui lui *Dumnezeu*, chiar un abuz privind poruncile sale? S-ar spune că cei care comunică îl cunosc în mod intim pe Domnul şi că Dumnezeu i-ar fi trimis şi însărcinat în toată regula! Vettellini mi-ar putea explica acest lucru? De când ne transmite învăţătura sa, niciodată, în nici un sfat, în nici o apreciere, măcar o singură dată, nu a intervenit numele sau ideea de Dumnezeu. Spiritele Inspiratoare ar *fi deci de o evoluţie mediocră? Totuşi, anumite comunicări de-ale lor sunt* remarcabile...

Maestrul îmi răspunde că mulţi dintre aceşti Inspiratori ai reuniunilor spiritiste religioase sunt de o evoluţie foarte înaltă şi, prin aceasta, ei ştiu să folosească mijloacele necesare, potrivit mentalităţii celor care s-au adunat. Acele spirite religioase reunite sunt aproape toate nişte fiinţe care au o nevoie intensă de a crede în Dumnezeu, *într-un* Dumnezeu personal, desigur. O religie fără un Dumnezeu Rege şi Tată nu li s-ar părea valabilă. Aceste persoane nu pot avea un ideal fără o reprezentare concretă şi de aceea, Spiritele Inspiratoare judecând de sus şi prevăzând urmările, le oferă hrana mentală care le convine, singura pe care o pot asimila şi îi va susţine.

---

1. Poate că dintre cele mai semnificative exemple moderne de acest fel au fost şi acele „pătrunderi" ale diferitelor entităţi mai evoluate prin înseşi blindajele etanşe ale navelor spaţiale terestre aflate în zboruri spre Lună. Iată, de exemplu, un citat din comunicatul NASA difuzat în timpul zborului navei „Apollo 14" (decembrie 1971): „Astronautul Roosa a anunţat centrul de urmărire a zborului că noaptea trecută a văzut în interiorul navei licăriri luminoase neobişnuite. La un moment dat – a relatat el specialiştilor de la NASA –, am văzut ceva ca două stele sclipitoare sau ca doi meteoriţi... Acest fenomen, observat de altfel şi de James Lovell şi Fred Haise în timpul zborului „Apollo 13" a provocat nedumerirea oamenilor de ştiinţă".
   După doi ani, un alt comunicat NASA menţiona „fenomene" la fel de stranii şi la bordul navei „Apollo 17": „Cei trei astronauţi americani aflaţi în drum spre Lună au anunţat că pe tabloul de bord numărul 2 al navei spaţiale „Apollo 17" s-a observat un semnal luminos, însoţit de unul sonor. Câteva secunde mai târziu, acestea au dispărut, fără ca astronauţii să poată discerne natura lor" (n.tr.).

Notă

Este mereu interesant de constatat că învăţături date de Vettellini se verifică prin observări făcute şi de alte persoane, care nu cunosc cercetările mele.

Luni, 23 aprilie 1917, tânărul inginer electrotehnist Alexis Semenoff – care s-a interesat mereu de problemele metafizice şi care a avut experienţe curioase, a venit seara la noi. În cursul acestei seri mi-a vorbit despre bunicul său, doctorul de Holstein – mort în februarie – şi mi-a dat spontan următoarele detalii, atât de preţioase pentru mine: În vara anului 1914, doctorul de Holstein se afla în ultima fază a unui cancer, a cărui evoluţie a urmărit-o cu cel mai admirabil sânge rece. Ştiind, la un moment dat, că nu va mai putea trăi decât câteva zile, şi-a făcut toate pregătirile de plecare...

Însă, contrar aşteptărilor sale şi în ciuda legilor biologice, el nu a murit atunci şi a mai trăit până în februarie 1917. Viaţa sa – afirma dânsul – era un mister de neînţeles. *Din punct de vedere fiziologic, el nu mai putea să trăiască...* şi de aceea el se numea pe sine „Evadatul". *După moarte, dânsul s-a manifestat destul de repede nepotului său şi,* în cursul unei şedinţe ţinute cam o lună mai târziu, l-a asigurat că diagnosticul pe care-l formulase asupra stării sale în vara anului 1914 fusese exact; în acele momente era perioada normală a decesului său; *dar viaţa i-a fost prelungită cu doi ani şi jumătate pentru ca el să poată suferi anumite încercări, care apoi să-l elibereze de o nouă revenire pe pământ.*

Şedinţa 48 – miercuri, 16 aprilie 1913
(Dna Germaine M. asistă la şedinţă)

Cu toată starea rea a sănătăţii Reinei, şedinţa a fost bună. Capacitatea sa de a face excursii era evident redusă (vedea anevoie şi înceţoşat şi nu avea decât o dorinţă: aceea de a reintra cât mai repede în trupul ei), dar, în schimb, transmiterile le-a făcut cu o claritate extremă.

O adorm uşor, cu toată febra sa. Nu se răceşte. La întrebarea mea, răspunde că nu vede nimic; e aici, detaşată, aproape de trupul ei fizic, aşteptând dorinţa mea...

Îi dau un obiect ce a aparţinut tatălui meu şi o rog să meargă să-l caute şi să-l aducă aici. Vroiam într-adevăr să încerc să obţin de la dânsul relatarea morţii sale şi a trecerii în Lumea de Dincolo. De altfel, mă îndoiesc mult că ar fi capabil să-mi dea o analiză precisă, însă vreau să încerc experienţa.

După câteva momente de aşteptare, Reine îmi anunţă prezenţa lui. Îi expun atunci dorinţa mea, rugând-o pe copilă să-l facă să înţeleagă interesul pe care l-aş avea atât pentru mine, cât şi pentru lucrarea pe care am întreprins-o şi să-mi facă astfel o relatare exactă a procesului prin care a trecut.

Ea ascultă în mod prelungit ceea ce răspunde dânsul; şi cum eram nerăbdător, o zoresc să-mi transmită cuvintele lui, dar îmi spune să mai aştept, căci el este în curs de a-i povesti ce are în amintire.

„Pe scurt", îmi va spune ea după aceea, „el nu a avut nici o senzaţie a decesului său; nu a fost conştient de nimic; nu a resimţit nici un şoc. S-a trezit dintr-o dată – ca într-un vis – înconjurat de câteva Spirite care l-au luat cu ele... departe şi sus, foarte sus, în faţa unei adunări a altor Spirite. Acelea au încercat să-l facă să vorbească despre viaţa sa trecută şi să devină conştient de binele şi răul pe care l-a putut face; dar aceasta a fost în zadar. El nu înţelegea; totul era tulbure şi «ireal» pentru dânsul.

Faţă de iresponsabilitatea sa, Spiritele mesagere l-au condus din nou în sferele joase ale atmosferei terestre şi l-au lăsat acolo, dormind, stagnând, într-o inconştienţă totală, *ignorând chiar trecerea sa prin moarte*. Numai după mult timp, ulterior, a început să-i apară aspectul real al situaţiei sale; şi doar recent – în fapt de când a venit să ne vadă – a sesizat puţin din semnificaţia fazelor pe care le-a traversat. Acum începe să înţeleagă; îi revin amintirile, îl pătrunde o limpezire..." (Ceea ce spune el despre starea sa corespunde desigur la ceea ce trebuie să simtă fiinţele pe care Vettellini le-a clasat în categoria a doua – în rezumatul său din şedinţa 47.)

După câteva aprecieri şi mulţumiri îl las pe tatăl meu să plece şi îi cer Reinei să facă o excursie.

Cu scopul de a o interesa pe dna G.M., prezentă la şedinţă, îi ordon copilei să se ducă într-o casă anumită şi la un anume apartament (cel al dnei G.M.) şi să-mi descrie ce va vedea acolo.

Ea mă ascultă, dar cu încetineală. Astăzi vede „vag" şi numai încetul cu încetul, reuşeşte să facă o descriere, destul de sumară, a locului. Nu o găseşte pe doamna care locuieşte acolo; este desigur plecată... Percepe însă prezenţa unui copil şi, după câteva căutări, descoperă camera unde se află acesta: „E o domnişoară. Citeşte, stând aşezată aproape de fereastră". Mai vede şi o altă persoană. „Nu e o bonă, dar nu este nici doamnă; în fine, este totuşi un fel de bonă, ştiţi?" Aceasta coase. În încăpere este un pat. „Este camera de dormit a domnişoarei; ea este acolo la dânsa" etc. (Toate aceste detalii au fost verificate şi recunoscute ca exacte. Fetiţa dnei G. era, într-adevăr, la acea oră, în camera sa şi citea, aflându-se în prezenţa guvernantei sale engleze.) Îi spun Reinei să-i facă o glumă „domnişoarei", să o tragă de păr. – „Oh, nu, domnule", protestează ea, „gândiţi-vă că dacă aş reuşi... ar sperja-o!". Reine vede că are părul blond. Este însă inexact, părul fiindu-i brunet.

De notat un lucru interesant: în timp ce o dirijam pe Reine la dna G.M., am rugat-o pe aceasta să-mi dea un mic obiect purtat de dânsa, pentru ca să-i pot cere Reinei să constate dacă fluidul din apartamentul în care se afla era acelaşi cu cel conţinut în obiectul pe care i-l dădeam în acel moment (un pieptene mic pentru reţinerea părului). Ea compară fluidele şi îmi afirmă că

se află într-adevăr acolo unde am vrut să o trimit. Dar, intrând în camera fetiţei, ea reia repede pieptenele, îl palpează din nou şi-mi spune: „Domnişoara de acolo are acelaşi fluid cu cel din pieptene. Trebuie să fie fiica. Desigur o rudă, în orice caz".

O rog pe Reine să găsească salonul apartamentului şi când a ajuns în el, o rog să-mi spună ce vede pe pereţi. Imediat ea surâde: „Ah, da, îl simt imediat, ştiţi: este un portret făcut de dumneavoastră. Oh, nu mă pot înşela. Vă simt fluidul, nu e posibil să fac vreo greşeală". Apoi ea pare să examineze pictura cu atenţie şi rectifică: „Nu, nu este un portret, este un tablou; nu pot să văd bine subiectul, dar în mod sigur nu este portretul unei persoane. Este un tablou...". Într-adevăr, este exact. Ea vede, de asemenea exact, dispoziţia salonului - ferestre, pianul la locul lui corect etc. Totul este frumos, plăcut; i-ar plăcea mult să locuiască acolo, dar, în fine, preferă să se reîntoarcă. Şi pentru a doua oară insistă să o rechem.

Este vizibil că e foarte obosită.

Vom afla mai târziu că Vettellini a trebuit să rămână lângă trupul ei fizic în timpul acestei excursii şi să-i alunge în două rânduri diferite spiritul ei ce vroia să reintre în trup.

Iat-o, în fine, autorizată să revină în domiciliul său!

*

Îi dau câteva momente de răgaz, apoi îi cer lui Vettellini să aibă bunăvoinţa de a-mi răspunde la întrebări, dintre care iat-o pe prima: un materialist iremediabil este în sine un spirit puţin evoluat? La anumiţi mari savanţi materialişti dezinteresul (pentru evoluţia spirituală - n.tr.) a fost remarcabil. Toate religiile, inclusiv spiritismul şi doctrinele ce au la bază Reîncarnarea făgăduiesc la final o recompensă pentru efortul respectiv, o compensare pentru suferinţe. Singurul dezinteresat este materialistul. Ce crede Vettellini?

„Cea mai mare parte a materialiştilor persistă în convingerea lor", răspunde dânsul, „doar din cauză că nu au nici cea mai mică amintire a stărilor lor anterioare. Absolut nimic nu se ridică tăcut în sinea lor pentru argumentele cu evidenţă izbitoare şi de simplitate extremă pe care ei le-ar putea adopta cu bună-credinţă înainte de reîncarnarea lor; când rătăceau prin Astral, starea lor era aproape la fel cu cea a tatălui dumneavoastră înainte de a fi fost chemat aici - adică o stare de somn. Reîncarnaţi, nu au nici cea mai mică intuiţie, nici cel mai mic ecou al trecutului şi ei se manifestă natural, cu convingere, cu logica cea mai comună. Această situaţie se aplică materialiştilor de valoare mediocră.

Aceia care arată o intelectualitate deosebită, calităţi strălucite, adesea nici ei nu sunt mai evoluaţi. Au avut doar şansa să se încarneze într-un organism atât de perfect, atât de suplu, încât organismul lor este cel care face întreaga muncă. Calul bine dresat face să se aprecieze numai dibăcia călăreţului.

Dar există într-adevăr savanţi de mare valoare, de un dezinteres nobil, care lucrează pentru binele Omenirii fără a spera recompense. Aceştia obţin

o evoluţie frumoasă! Viaţa lor de cercetare şi de abnegaţie de la care ei nu cred că vor beneficia cu ceva, îi va conduce totuşi sus. Dar aceştia sunt foarte rari! Şi apoi, nici nu ştiţi dacă înşişi aceştia, în perioada care le precede decesul, nu îşi spun singuri: „Cine ştie... Am cheltuit tot ce-am avut mai bun în mine pentru tot ce cred că e drept şi adevărat. Dacă (după moarte – n.tr.) nu mai este nimic, va fi bine. Dar dacă ar fi totuşi ceva?... Cine ştie?...".

*

Trec la o a doua întrebare: Arta – ca ansamblu de senzaţii şi de bucurii oferite de Muzică, Pictură, Poezie etc. – are o corespondenţă în viaţa astrală?

„Dar tocmai în Astral", răspunde cu vivacitate Vettellini, „acolo se generează Arta! Substanţa sa esenţială este creată în Astral şi manifestările pământene ale Artei nu sunt decât copii sărace! Să înţelegeţi bine: când o operă este deosebită şi de o inspiraţie nobilă, spiritul este acela care a conceput-o şi tot spiritul este acela care îi va percepe frumuseţea. Deci, atunci când un Spirit este degajat de învelişul său material, îi este şi mai plăcut să înţeleagă şi să pătrundă însăşi esenţa creaţiei artistice. El nu mai este jenat, îngreunat de reaua calitate a transpunerii materiale. Evident, Spiritele nu au instrumente cu care să poată cânta, dar ele pot să creeze şi să combine mulţimi de vibraţii, care le vor da cele mai minunate senzaţii de muzică sau de poezie, de la care voi, încarnaţii, nu aveţi decât un slab ecou, o replică săracă!".

Atunci îi vorbesc despre Natură şi despre plăcerile pe care ni le provoacă direct contemplarea şi analiza sa..., dar Vettellini răspunde în acelaşi sens: „Când voi sunteţi în contemplare în faţa unei scene a naturii, este spiritul vostru care se bucură şi se exaltă. Deci, când el va fi eliberat, va avea o capacitate infinit mai mare să perceapă esenţa a însăşi ceea ce v-a produs emoţia respectivă".

La cererea dnei G.M. mă informez dacă trăirile afective persistă şi dacă plăcerea pe care ne-o produc alte fiinţe, pe pământ, are corespondenţă în Astral? „Desigur; este întotdeauna un acelaşi principiu. Tot ce provine de la spirit, se intensifică în mod considerabil în Lumea de Dincolo. În grupuri, care sunt bazate pe afinităţi, anumite Spirite se atrag şi se plac mai mult decât altele. Evoluţia continuă şi cu aceste stări etc."

*

Reine este foarte obosită. Îl întreb pe Ghid despre sănătatea ei. Dânsul nu poate face nimic... Biata copilă, are de suferit; trebuie să sufere...

Termin şedinţa cerându-i lămuriri asupra unui incident bizar pe care Reine mi l-a povestit când a venit astăzi: ieri seară, ca întotdeauna, soţul ei a întors cele două ceasuri, înainte de a se culca. Ele indicau în mod exact ora nouă fără cinci minute. Dimineaţă, s-a sculat ca de obicei şi, aruncând maşinal o privire la ceasuri, a văzut că ambele indicau ora nouă fără cinci

minute. Îngrozit la gândul că a întârziat la birou, a strigat înspăimântat! Însă Reine, după zgomotele străzii şi a celor din clădire, i-a afirmat că nu poate fi aşa de târziu şi, într-adevăr, după o verificare la o vecină, era ora şase şi douăzeci şi cinci de minute. Ambele ceasuri mergeau regulat şi erau întoarse complet. S-ar părea deci că un spiriduş răutăcios le-ar fi oprit funcţionarea ieri seară la ora nouă fără cinci... şi le-ar fi repus în mers dimineaţă, la ora şase şi douăzeci şi cinci? Vettellini spune că nu ştie nimic despre acest fapt. Va cerceta. El nu vede ca autor decât pe Jeanik – vechiul nostru prieten Jeanik – care ar fi vrut să atragă din nou atenţia asupra lui!

*

18 aprilie

Se pare că era într-adevăr vechea noastră cunoştinţă Jeanik, căruia i s-a părut că prea l-am neglijat. El este cel ce a oprit ambele ceasuri o clipă, după ce Achille le-a întors. – „Însă", spune Vettellini, „acţiunea lui s-a limitat numai la aceasta. Cele două ceasuri nu mai mergeau atunci când Achille le-a privit în dimineaţa următoare. În acel moment, el nu le-a verificat. Ambele ceasuri şi-au reluat tic-tacul numai după ce le-a luat să le regleze indicatoarele la ora cea bună".

Şedinţa 49 – vineri, 18 aprilie 1913

Cum să se explice devotamentul de necrezut al acestei copile pentru cauza studiilor metafizice – despre care ea nu cunoaşte absolut nimic – dacă am respinge motivul pe care ea însăşi îl spune în stare de hipnoză: rolul său pre-acceptat în opera lui Vettellini.

Reine trebuia să fi rămas la pat (anghină, temperatură ridicată, lipsă totală de somn de trei nopţi). Îţi face milă să o vezi! Totuşi, întrucât ştiu că am fi fost preveniţi de Ghid dacă şedinţa ar fi avut vreun pericol, procedez ca de obicei. Ea adoarme însă mai încet. (Voi afla mai târziu că a fost nevoie de influenţa lui Vettellini, efectuată violent, pentru a o adormi. La începutul şedinţei ea a văzut cum o fixează ochii lui strălucitori... şi numeroase fosforescenţe, dungi lucitoare etc., un adevărat foc de artificii!)

La momentul potrivit, o întreb ce a făcut în timpul acestui prim somn. Îmi răspunde că a revenit din acea regiune a spaţiului unde s-a dus până acum de două ori pentru a le găsi pe Spiritele albastre. Astăzi nu era nici adunare, nici întrunire de vreun fel, ci doar câteva Spirite care treceau pe ici şi colo, cărora li s-a adresat pentru informaţii. Acestea i-au spus că mulţimea principală de Spirite pe care le văzuse anterior erau coborâte acum în atmosfera terestră. Opera lor modificatoare a început; ele sunt la lucru.

Încurajată de Spiritele rămase în regiunea respectivă, Reine a încercat să le întrebe mai mult. „Însă", îmi zice ea, „nu ştiam cu ce să încep. Ştiţi, e dificil pentru mine... Atunci, ele mi-au spus că ar fi mai bine ca, tocmai în

momentul în care adorm şi când încep să-mi pierd conştienţa, dumneavoastră domnule Cornillier să-mi indicaţi ceea ce ar trebui să întreb. Astfel întrebările ar fi precise şi răspunsurile mai folositoare. Apoi, m-au sfătuit să revin imediat, căci dumneavoastră mă veţi trimite să fac un voiaj îndepărtat, dificil, iar Vettellini mă aşteaptă deja pentru a mă ajuta".

Vroiam într-adevăr (dar Reine nu putea şti nicicum) să încerc să-l evoc pe bunicul soţiei mele, din America; un bătrân remarcabil, care a răsfăţat-o când era copil şi pe care îl adoră. Era mort, după ani întregi de suferinţă, fapt pe care soţia mi l-a spus de mai multe ori şi care m-a făcut să doresc să intru în legătură cu Spiritul lui. Dacă ar reuşi, aceasta ne-ar oferi probabil elemente noi şi neaşteptate, pline de interes.

Întrucât Anne (soţia mea) nu posedă nimic de la el, căutarea nu e deloc uşoară. Însă Vettellini este aici şi el se oferă să o conducă pe Reine. Ne dă şi indicaţii: Anne va uni mâinile sale cu ale noastre; noi să ne concentrăm voinţa şi dorinţa asupra fiinţei evocate, iar eu să-i formulez poruncitor Reinei ordinul de a se duce în acel oraş din America în care a trăit dânsul; Erie, în Pennsylvania.

După un moment, Reine tresare uşor şi vorbeşte. S-a dus; este chiar acolo unde am vrut să o trimit, afirmă ea.

Deja începuse să ne facă unele descrieri ale locului când, subit, tresare brusc în fotoliu, se întoarce violent spre dreapta şi priveşte în sus, cu trăsăturile crispate şi încruntând sprâncenele. Murmură cuvinte pe care nu le înţelegem, apoi în fine, se apleacă spre mine: „Domnule Cornillier, este dânsul - cel pe care l-aţi chemat. El a venit singur în timp ce noi mergeam să-l căutăm departe. Ah! Ah!". Şi biata copilă suspină din lunga sa traversare din care a revenit atât de brusc. (În timpul şedinţei îmi va spune că a fost rechemată prea brutal, într-un fel ca aspirată dintr-o dată, de puternica dorinţă a acestui Spirit.)

Reine îl ascultă pe noul venit, însă nu-i este la îndemână să stea cu trupul şi capul întors la dreapta şi, îi cere încetişor Spiritului să treacă la stânga - ceea ce el face -, reîncepând imediat să vorbească, fără ca eu să mai am timpul de a pune cea mai mică întrebare.

Acest mod de intrare în legătură e deja curios de caracteristic, dar Spiritul îşi dă imediat elemente precise de verificare despre dânsul, *inclusiv numele, pe care Reine îl pronunţă cu o intonaţie americană exactă*: „moro la ore", repetă ea (care în engleză se scrie Morrow Lowry). „Ah, e sigur bunicul doamnei Cornillier." Şi Reine îi compară fluidul cu cel al soţiei mele: „Este acelaşi (ultimul), dar e modificat printr-un al doilea element. Însă primul fluid domină mult în ea...".

Pe măsură ce dânsul vorbeşte, Reine îi transmite gândurile şi sentimentele: este fericit, foarte fericit. E un Spirit de înaltă evoluţie, destul de departe de noi şi i-ar fi fost imposibil să se pună în legătură fără chemarea noastră. Nu şi-a uitat niciodată nepoata, care l-a interesat mult şi căreia i-a

urmărit viaţa fără ca ea să ştie. El a mai venit pe aici, însă nu putea face nimic - nici ajutor şi nici impresionări - înainte ca să fie efective chemarea noastră, precum şi posibilităţile pe care i le oferă mediumul. De-acum va reveni adesea. Nu avem decât să-l evocăm; sau mai bine, Reine să meargă să-l caute în regiunea Spiritelor albastre. El se oferă să-l înlocuiască din când în când pe Vettellini, a cărui operă este foarte importantă. - „Ah, puteţi foarte bine să vă mândriţi cu dânsul!" exclamă el. „Este un Spirit mare, puteţi avea încredere în el. Eu voi încerca uneori să-l uşurez în sarcina sa, venind să răspund la întrebările voastre."

Ne vorbeşte şi despre anii cumpliţi din finalul vieţii: „A fost o suferinţă grea, *dar a meritat chinul din plin*! Astfel am evoluat... şi aceste suferinţe[1] sunt infime în comparaţie cu câştigul pe care l-am obţinut!".

Îi spune Reinei să-i transmită soţiei mele (şi aceasta cu un ton solemn) *că el aprobă ce a făcut dânsa.* Din frazele următoare înţelegem că aprecierea se referea la căsătoria sa... cu un francez şi la îndepărtarea faţă de familie şi faţă de naţiunea sa. (Cât de curios veneau toate acestea din partea micii Reine!) El este mulţumit pentru ceea ce facem (şedinţele cu medium): „Ah, aceasta e bine, e tare bine!". Va veni să-l secondeze pe Vettellini pentru sănătatea Annei. Va putea face acest lucru acum, după ce am stabilit contactul. Şi, întrucât eu îi mulţumesc şi insist pentru grija ce ar trebui să o aibă pentru ea, dânsul pare că râde din plin. Reine râde şi ea şi, aplecându-se spre mine, zice: „El spune că dânsa nu e chiar nefericită, domnule Cornillier...".

Îl întrebăm despre tovarăşa sa de viaţă (bunica dnei Cornillier) şi răspunsul îi este cu totul surprinzător! Absolut de neimaginat!

Trebuie spus că acea femeie a avut o viaţă de o admirabilă bunătate şi devotament şi fiindcă era profund religioasă, erau toate motivele să se creadă că va muri cu seninătate. Dar, din contra, starea ei morală din zilele care i-au precedat decesul se transformase într-o agitaţie nebună! Părea să presimtă că o aşteaptă ceva îngrozitor; scotea strigăte de spaimă, îl respingea chiar şi pe confidentul ei cel mai bun şi mai obişnuit - pastorul - şi cu toate că nu delira, nu era dementă, se zbătea ca pradă unor spaime de nespus. Noi i-am reamintit bătrânului prieten acea atitudine neînţeleasă a soţiei lui şi iată ce a spus să ni se transmită: cu câtva timp înaintea decesului, spiritul ei, deja foarte detaşat, putea - în timpul somnului sau al fazelor de aţipire - să meargă şi să rătăcească în Astral. În cursul acestor plecări, devenise conştientă de viitoarele condiţii ale vieţii de după moarte. Spirite evoluate au vrut să o informeze, să-i deschidă puţin ochii; dar atât de mare era forţa convingerii ei religioase şi certitudinea privind adevărul învăţăturilor Bisericii sale, încât a refuzat orice posibilitate de înţelegere. Şi bietul ei spirit, foarte puţin evoluat, nu percepea decât negru, vid şi spaţiu gol, acolo unde ea se aştepta să găsească lumina, muzica celestă şi gloria lui Dumnezeu, crezându-se

1. El a murit într-adevăr după zece ani de suferinţe.

astfel azvârlită printre blestemaţii etern condamnaţi. Această impresie groaznică s-a repercutat într-un organism sensibilizat la extrem de boală, generându-i acea frică de moarte, căreia i-au fost martori toţi cei care i-au dat ultimele îngrijiri.

Bunicul ne-a explicat pe îndelete situaţia şi adaugă că de la trecerea în Lumea de Dincolo, bietul Spirit al soţiei sale nu a făcut nici cel mai mic progres. Nu poate face nimic pentru ea. Sunt prea departe unul de altul... şi intermediarii pe care i-a trimis de mai multe ori (Spirite mai materiale ce ar putea avea o influenţă), nu au reuşit să o facă să înţeleagă câtuşi de puţin. Dânsa se încăpăţânează orbeşte în credinţa întregii ei vieţi şi respinge orice ofertă de sfătuire, presupunând-o diavolească.

Îl întreb dacă noi nu am putea să o ajutăm? După câteva reflecţii, ciudatul nostru vizitator răspunde că poate... făcând-o să vină şi să acţionăm faţă de ea tot la fel cum am procedat şi cu tatăl meu. Dar trebuie avută grijă mare, *de a-i vorbi în numele lui Dumnezeu.* Trebuie coborât la nivelul ei, vorbind asemenea ei, având ideile şi convingerile sale; să nu-i spuneţi nimic, să nu-i explicaţi nimic ce nu ar fi în numele Domnului. S-ar putea încerca această metodă...

Reine îşi arată un interes deosebit pentru chestiunea respectivă şi spune de la ea însăşi: „Domnule Cornillier, cred că în acest caz ne-ar putea ajuta tatăl dumneavoastră. Ştiţi, el începe să înţeleagă. Dânsul deschisese puţin ochii înainte de a fi chemat de noi şi ceea ce a văzut de-atunci încoace, l-a făcut să reflecteze. Astfel a făcut un pas mare. Ar fi mulţumit să participe la ceea ce îi vom cere, ştiind că va beneficia şi el însuşi. Prin dânsul vom putea atrage bietul suflet. El îi va vorbi, îl va aduce aici în numele Bunului Dumnezeu". Morrow Lowry aprobă: „Dacă nu va fi ajutată", zice el, „îi va trebui un timp infinit, fiind încăpăţânată în orbirea ei".

După numeroase schimburi de idei – de un ordin prea intim ca să fie relatate aici (informaţii şi aprecieri despre familia soţiei mele, care pentru ea sunt evidenţe sigure ale identităţii bunicului ei) – bătrânul prieten ne părăseşte. Reine îi urmăreşte din ochi dâra albastră a trecerii sale...

Îl cer pe Vettellini şi, după câteva spuse în legătură cu extraordinara vizită, reiau cursul întrebărilor mele.

1. De unde provin idiosincrasiile speciale – cum ar fi: frica intensă şi persistentă faţă de un animal sau faţă de un element – focul, apa etc. – de care unele persoane suferă întreaga lor viaţă? Sau, încă, teama cumplită pe care o resimte permanent una dintre prietenele noastre în urma unui accident care a schilodit-o, viaţa sa continuând în condiţii fizice oribile? Apoi, de un ordin diferit, care este cauza repulsiilor – adesea de neînvins – pentru mirosuri, gusturi, atingeri etc.? Vettellini răspunde că ideile fixe despre care am vorbit îşi au originea în spirit şi au drept cauză fie impresia persistentă a unui accident sau a unei morţi – dintr-o viaţă anterioară – determinate de elementul respectiv, fie chiar un presentiment – o vedere din Viitor percepută

de spirit în una din ieşirile lui întâmplătoare - de care fiinţa se frământă înainte, în mod intuitiv. Cât despre repulsii sau senzaţii speciale la mirosuri, gusturi etc., ele provin din organism, din compoziţia chimică a fiecărei fiinţe şi sunt de origine ereditară.

2. Trec la a doua întrebare: Vettellini ne-a explicat clar raţiunea de a fi a „Materialistului", structura sa mentală. Acum aş dori să ştiu ce este „Spiritualistul", comparat corespunzător. Cazul lui J.B. din Oudon, evocat nu demult [1], mă tulbură într-adevăr în mod deosebit. Acest om - foarte dotat, foarte inteligent, dar puţin cultivat, având o natură visătoare - era puternic spiritualizat. Fără a fi făcut vreodată studii în această problemă, el avea un fel de încăpăţânare pe care eu i-o atribuiam unei evoluţii destul de înalte. Şi acum aflu că, din contra, idealismul meu îndârjit nu este decât un biet spirit confuz, care nu înţelege nimic din condiţiile acestei vieţi viitoare de care el era atât de sigur. E destul de tulburător! Vettellini îmi explică situaţia: acest om, în timpul vieţii sale, era înconjurat de mici Spirite puţin evoluate - de acelaşi nivel cu el însuşi - dar bune, căci şi el era bun. Aceste Spirite se simţeau bine în preajma sa, se distrau frecventându-l şi observându-l... şi ele au fost acelea care i-au transmis această convingere a persistenţei vieţii după moarte. Fără să-şi dea seama, ele l-au impregnat cu realitatea existenţei lor şi respectiv a continuităţii vieţii lui. Prin natura sa visătoare, J.B. avea o receptivitate cu totul deschisă. Dacă Spiritele ar fi vrut să se amuze pe pielea lui şi să-i determine o convingere total contrară, ar fi reuşit la fel de bine. Fiind însă Spirite bune, i-au transmis o convingere corectă, dar fără valoare, fiindcă el nu şi-a dat osteneala să o verifice. Aici intervine o afirmaţie spusă cu tărie: „Credinţa pe care o avem nu are valoare decât pentru motivele care ne-au făcut să o adoptăm. *Ceea ce trebuie însă, este de a o înţelege*".

Aceasta mă conduce în mod cu totul normal la o întrebare de mare importanţă, care provoacă un răspuns cu adevărat extraordinar: „În fond", am întrebat eu, „nu ignoranţa este cauza tuturor relelor şi a Răului? Se opune mereu Răul şi Binele, dar nu ar fi mai corect să se definească primul ca Rău-Ignoranţă, iar al doilea ca Bine-Cunoaştere? Cei Răi nu ar fi decât ignoranţi, iar cei Buni, Spirite mai evoluate...?".

„Nu", răspunde clar Vettellini.

Atunci reiau, dezvoltându-mi ideea: „Am ajuns în ultimul timp să văd necesitatea Pedepsei şi a Ispăşirii... pe care până acum nu le-am putut accepta deloc. Am înţeles că Spiritele Directoare - fiindcă există Spirite Directoare - se găseau în faţa unei stări de lucruri pe care nu ele au creat-o, în prezenţa unei societăţi compuse din Buni şi Răi, *existând de fapt*. Şi că, în mod necesar pentru a o conduce şi a o administra, trebuia desigur să-i pedepsească pe cei vinovaţi de dezordine şi să-i sancţioneze pe cei ce aveau pretenţia de a trăi în lenevie din munca altora etc. Dar cum se face că au

1. Şedinţa 47.

existat încă din începuturi, de la origine, atât Bunii, cât şi Răii? Care este cauza iniţială a deosebirii dintre Spirite? Cum sunt generate tendinţele bune, precum şi înclinaţiile rele, la Spirite egale, puse în condiţii egale?".

Iată substanţa răspunsului destul de curios (care din nefericire nu a putut fi stenografiat):

La origine, Spiritele nu sunt foarte diferite şi nu au o activitate reală îndreptată spre rău. Lăsate libere şi neîngrădite la înclinaţiile lor naturale, ele trăiau vegetativ, într-o indolenţă stagnantă. „Însă" (şi aici Reine vorbeşte cu o autoritate deosebită); „ştiţi, domnule Cornillier, există Fatalitatea. Deasupra Spiritelor pe care le cunoaştem, există Altele mai evoluate şi deasupra lor, şi încă deasupra, există Altele şi Altele – şi încă şi mai sus există Fatalitatea, *există Mâna*. Ei bine, este fatal faptul că pentru a provoca evoluţia unei rase sau a unei societăţi omeneşti, elementele rele trebuie să fie amestecate în societatea respectivă. Această societate nu ar evolua fără ele. MÂNA plasează deci printre acele fiinţe, încă de la începutul evoluţiei, germenii unei vitalităţi şi a unei perversităţi extreme. Aceştia sunt – sau pot să fie – spirite de animale care şi-au efectuat evoluţia pe o altă planetă şi au obţinut acolo formele vibratorii necesare pentru reîncarnare în clasa umană terestră. MÂNA le plasează, le seamănă pentru Rău, pentru ca ele să nu facă decât Rău... şi să provoace astfel forţele de reacţie, apărările şi revoltele rasei respective aflate la începuturile sale. Este un ferment necesar, este drojdia fără de care Sufletul omenesc nu s-ar antrena să lucreze pentru a evolua. Însă aceste Spirite făcătoare de rău nu sunt răspunzătoare. Nu vor fi pedepsite pentru crimele lor. Fatalitatea le-a conceput pentru acest rol. După ce l-au jucat, le reaşază în mod simplu în punctul de unde Ea le-a luat...".

*

Vreau să termin printr-o notă mai puţin gravă şi cer explicarea unui incident curios relatat de Myers[1], care a putut să-i stabilească şi autenticitatea: nişte oameni mergeau noaptea într-o trăsură, pe un drum; deodată calul se opreşte, cuprins de frică, refuzând să mai înainteze... şi, câteva secunde mai târziu, întregul grup – devenit astfel atent – a văzut o altă trăsură cu mulţi călători, trasă de un cal, care venind de pe câmp, a traversat drumul la câţiva metri în faţa lor şi a dispărut într-o mlaştină. (Noaptea era foarte clară şi condiţia socială a celor care au văzut scena nu permitea nici o îndoială asupra realităţii viziunii lor...)

1. Englezul F.W.H. Myers a fost prezentat astfel de autoarea italiană Paula Giovetti (în *Ghid fundamental de esoterism*, tradus de Editura Lucman, Bucureşti, 1997): „Specialist în limbi clasice... este considerat ca unul dintre cei mai mari teoreticieni ai cercetării psihice... A experimentat în domeniul hipnozei, telepatiei, clarviziunii şi al mediumnităţii..., a creat un sistem filosofic asupra paranormalului, exprimat în opera sa fundamentală *Personalitatea umană şi supravieţuirea ei*" (n.tr.).

Vettellini spune că în aceasta ar vedea mai degrabă o distracţie a unor Spirite vesele, care au creat respectiva imagine fantomatică pentru a impresiona persoanele din prima trăsură, după ce mai întâi au oprit calul printr-o materializare relativă. „Calul vede destul de bine în astral", spune Reine, „şi multe alte animale văd de asemenea - iar Spiritele au trebuit mai întâi să-l înspăimânte printr-o oarecare manifestare deosebită - după care au creat imaginea pe care au proiectat-o în spiritul călătorilor".

Explicată astfel, această poveste de neînţeles devine lămurită.

Şedinţa 50 - luni, 21 aprilie 1913

Şedinţă rea şi totodată interesantă. Reine este deplin sănătoasă, însă e foarte surescitată de un eveniment mare în viaţa ei modestă (va schimba locuinţa); şi eu sunt atât de obosit încât, fără îndoială, capacităţile mele de magnetizare se resimt. Ea adoarme totuşi destul de repede, dar rămâne greoaie şi lentă.

O trimit să facă o excursie la Nantes, în casa unui prieten. Vede însă rău şi singurul punct interesant este că nu încearcă deloc să mă înşele. Foarte simplu, îmi spune că nu percepe nimic clar. (Îmi face totuşi o descriere exactă a unuia dintre locatarii casei. „Este stăpânul locului; are o barbă albă destul de lungă şi tăiată drept; el este bolnav..." Ea simte, de asemenea, fără să reuşească să vadă, dar cu afirmaţii sigure, că pe pereţii salonului există tablouri de ale mele. Faptul e exact.)

O rog atunci să-şi dea silinţa de a-l găsi pe tatăl meu şi de a-l aduce aici; acest lucru îl face cu mai multă uşurinţă.

Tatălui meu îi explic proiectul cu privire la bunica Annei şi îi cer să ne ajute să o trezim puţin. Îmi răspunde că va căuta să acţioneze cât mai bine. Încrederea noastră pare să-i placă şi propune să înceapă imediat. Însă eu nu vreau să fac nimic fără a-l consulta pe bunic - soţul ei pe pământ - şi o rog pe Reine să meargă să-l caute.

El este însă aici. Era de fapt aici şi observa şedinţa. Dă indicaţii cum să o descopere şi tatăl meu pleacă pentru a se implica în această stranie aventură!

După un anumit timp el revine şi ne spune că a găsit-o; era desigur dânsa; dar a refuzat să-l urmeze. Reine, pe care incidentul pare să o intereseze foarte mult, spune că va încerca şi ea să o facă să vină. Îi va vorbi în numele lui Dumnezeu... asigurând-o în acest sens. Trec câteva minute şi Reine revine, aducând-o cu sine, zice ea. - „E aici."

Nu pot povesti scena integral. Notez doar că starea morală manifestată de soţia lui Morrow era în totală concordanţă cu aceea pe care ne-o descrisese el însuşi. Pe scurt, ea era foarte nenorocită, crezându-se într-un fel de purgatoriu. Dar ea nu s-a îndoit niciodată de Dumnezeu... Îşi recunoaşte nepoata cu dificultate resimţind în apropierea ei ceva plăcut şi o mulţumire pe care nu a simţit-o încă niciodată de la moartea ei. „Aceasta", spune ea, „e

prima mea senzaţie de bucurie". Vorbeşte despre Dumnezeu, de Îngeri, ne cere să ne unim rugăciunile cu cele ale sale. Astfel, bunătatea lui Dumnezeu se va revărsa şi pentru ea... etc.

Reine zice că dânsa nu e nici măcar „albăstruie" ; este roşie, dar aceasta e din cauză că până acum nu a avut decât puţine încarnări. Înclinaţiile şi instinctele sale sunt însă bune şi spre progres ; este un Spirit copil, încăpăţânat în credinţa sa, asta e tot.

După plecarea ei, bunicul ne spune că e mulţumit de acest prim pas. Va trimite acum Spirite intermediare să se ocupe de dânsa. Va trebui ca şi noi să o mai chemăm din când în când. Aceasta o va ajuta să înţeleagă.

Vorbim îndelung cu el. De la început dânsul se impune ca o natură puternică şi veselă. Uneori, Reine se uită fix la locul unde se află el şi râde. Îmi explică faptul că el râde *cu putere* şi asta o face şi pe ea să râdă.

La o reflecţie a soţiei mele, dânsul răspunde cu atâta vioiciune, încât Reine, surprinsă, se opreşte fără a-mi mai transmite spusele lui. Insist ; insist şi..., după ce a ezitat, Reine cedează, dar luându-şi toate precauţiile posibile pentru a demonstra că ea nu e răspunzătoare : „El a zis, domnule Cornillier : spune-i că e o proastă", îmi şopteşte ea la ureche. Soţia mea se înveseleşte şi ea, însă nu fără emoţie, căci această ieşire bruscă îi era foarte caracteristică vechiului ei prieten din copilărie.

*

Îl cer acum pe Vettellini. Nu este aici şi întârzie să sosească. Reine îmi spune că ştie din ce cauză : prezenţa unor Spirite inferioare, care au rămas atât de mult timp alături de noi, a viciat atmosfera pentru el. Trebuie ca vibraţiile lor să slăbească, pentru ca el să poată reveni. E ca un fel de otrăvire.

Iată-l, în fine, gata să răspundă la întrebările mele.

Mai întâi îl întreb care este influenţa morţii violente asupra evoluţiei ? Răspuns : morţile violente sunt întotdeauna stabilite încă dinainte ; nu sunt niciodată întâmplătoare. Ele sunt impuse prin Fatalitate, pentru a se activa evoluţia anumitor fiinţe care, altfel, nu avansau şi ar fi reluat în mod etern reîncarnări succesive. Şocul produs de moartea violentă este într-adevăr într-atât de intens, încât produce o puternică reacţie asupra Spiritului şi astfel poate să determine un progres[1]. Spiritul se revoltă, încearcă să înţeleagă şi *a încerca să înţelegi înseamnă a evolua.*

Dacă moartea violentă a fost rezultatul unui act de devotament (acordarea unui ajutor, salvarea cuiva etc.), la reacţia valabilă a şocului mecanic se adaugă întreaga faptă de curaj şi de sacrificiu ; astfel, Spiritul face un adevărat salt pe scara evolutivă.

A doua întrebare : din remarcile Reinei, este evident că trebuie să existe o similitudine a fluidelor membrilor unei familii. Totuşi, Spiritul nu-şi

1. Nota III de la sfârşitul volumului redă motivele.

creează el însuşi – pentru a spune aşa – propriul fluid? Care este atunci partea eredităţii în acest fapt?

Iată substanţa lungului răspuns, pe care l-am sintetizat astfel pentru simplificare: să presupunem teoretic un Spirit care nu a fost încarnat niciodată. Acest Spirit va avea un corp fluidic compus din substanţe fără vibraţii speciale. Captat de un vârtej de încarnare, acest Spirit-corp fluidic va fi – în cursul *formării fetale* – *impregnat şi marcat profund de vibraţiile părinţilor* săi. Aceştia îi furnizează un organism extras din organismele lor, de la care va prelua o amprentă indestructibilă. După naştere, când fiinţa va începe să-şi trăiască viaţa personală, atunci vor interveni reacţiile propriului spirit, care vor modifica desigur corpul său fluidic, adăugându-se însă la vibraţiile părinţilor, fără a le distruge.

La moarte, când fiinţa respectivă va reintra în viaţa astrală, va avea deci o substanţă fluidică influenţată în primul rând de vibraţiile părinţilor săi, precum şi de vibraţiile organismului său emanat din acei părinţi şi în al doilea rând, de reacţiile provenite de la spiritul propriu în timpul vieţii de încarnat; acest amestec formează o compoziţie originală, care îi aparţine numai lui.

Când Spiritul respectiv se va reîncarna iarăşi, va trece exact prin aceleaşi procese: 1) impregnarea de neşters a stării vibratorii a părinţilor; 2) reacţia modificatoare a Spiritului său asupra substanţei fluidice. Ambele influenţe se văr adăuga vibraţiilor precedente, fără a le distruge – şi tot aşa mai departe, în cursul diferitelor încarnări. Pe scurt, corpul fluidic al fiecărui Spirit este întotdeauna o compoziţie originală, dar în această compoziţie originală se pot regăsi urme vibratorii ale tuturor părinţilor din trecut.

Această explicaţie mă conduce în mod logic la problema evoluţiei a însăşi substanţei organice. Spiritul încarnat are – prin intermediul corpului său fluidic – o influenţă asupra substanţei sale organice. Funcţie de înclinaţii, de aspiraţii, de voinţa sa, el îşi poate rafina instrumentul experienţei terestre, să-l facă mai delicat, mai suplu etc. Rafinarea substanţei organice se va putea transmite prin ereditare şi descendenţii vor avea astfel parte de condiţii mai bune de evoluţie.

Fiinţele care nu au descendenţi vor ajuta şi ele întrucâtva la evoluţia materiei; aceasta prin faptul că elementele constituente ale trupului organic vor forma – după moarte – noi substanţe, ce vor beneficia de valoarea suplimentară obţinută.

*

Acum voi încerca să lămuresc adevăratul sens al unui ansamblu de aprecieri şi informaţii diferite, transmise de Reine într-un mod destul de dezordonat, referitoare la evoluţia în Astral. Mi s-a părut la început că înţeleg că numai Spiritele evoluate ar progresa în Lumea de Dincolo, în timp ce Spiritele inferioare ar rămâne acolo stagnând şi aşteptând reîncarnarea. Dar la un moment dat Vettellini, menţionând că spiritul bunicii soţiei mele

era legat încă prin cordon fluidic de rămăşiţele sale pământeşti, a adăugat: „Acesta a fost menţinut pentru ca ea să poată evolua legată astfel de trupul ei".

Remarcând contradicţia, iată ce am înţeles: legea generală este – într-adevăr – ca Spiritele evoluate să continue să avanseze şi în viaţa astrală, pe când Spiritele inferioare au nevoie de viaţă în încarnare pentru a progresa. Există însă modificări la infinit, dată fiind însăşi diversitatea infinită a Spiritelor. Pe scurt, Spiritele Directoare *caută întotdeauna să grăbească evoluţia şi fac derogări de la regulile generale când le consideră folositoare.* Iată două exemple:

După moarte, cordonul fluidic care leagă Spiritul de cadavrul său ar trebui să se separe de aşa-zisul cadavru, imediat ce a ajuns la o anumită stare de descompunere, dându-i astfel Spiritului libertatea corespunzătoare nivelului său de evoluţie. Dar Spiritul inferior nu ar putea avea nici un avantaj din această libertate, ci, din contra, menţinerea legăturii cu propriul cadavru şi obligaţia de a-i urmări descompunerea lentă constituie o suferinţă şi deci, ca în orice suferinţă, şi aceasta contribuie la evoluţie; astfel, în anumite cazuri, Spiritele Directoare menţin înlănţuirea Spiritului la trupul respectiv, pentru a provoca un progres...

Al doilea exemplu: un Spirit inferior, detaşat şi independent, rătăcind în părţile inferioare ale atmosferei noastre, riscă să fie captat în mod inevitabil într-un vârtej de încarnare. Or, o reîncarnare efectuată prea repede ar fi, în anumite cazuri, dezavantajoasă pentru Spirit. (Voi prezenta mai încolo motivul.) Atunci, Spiritele Directoare împiedică separarea cordonului fluidic, pentru a preveni astfel o reîntoarcere terestră prematură. Aceasta nu mai este însă un fel de încercare care să conducă la progres, ca în primul caz; este doar o împiedicare mecanică a reîncarnării.

*

Dar pentru ce este necesară această amânare a revenirii pe Pământ a unui Spirit inferior?

Ar exista un fel de valuri periodice de încarnare şi respectiv de dezcarnare (periodicitatea lor ar depinde de influenţe planetare şi astrale) care aduc şi care retrag Spirite cu un grad de evoluţie aproape egal – formându-se prin aceasta chiar o anumită solidaritate între ele[1]. Dacă un dezcarnat, în loc să

1. Iniţiaţi care cunosc procesele legice determinante pentru momentele respective ale existenţelor noastre, afirmă că în astfel de „grupuri" s-ar menţine, în general, o aceeaşi componenţă a „veniţilor" şi a „plecaţilor", de-a lungul unor întregi cicluri de evoluţie; în acest fel, se creează normal o anumită „solidaritate". Reluând vechi cunoaşteri orientale, iniţiatul englez Benjamin Creme scria următoarele (în cele trei volume *Maitreya's Mission*): „Ne încarnăm în grupuri şi în cadrul acestora sunt chiar şi grupuri ce constituie mereu o aceeaşi familie" (vol. II); „Sufletul creează mereu şi mereu o repetiţie a legăturilor familiale:

aştepte revenirea valului de care aparţine, se lasă antrenat de un alt val, pierde beneficiul solidarităţii; într-un anume fel, acesta se pune într-un fel de întârziere. Este ca un soldat care şi-a părăsit regimentul aflat în marş şi vine să se introducă în altul, care urmează...

(Faţă de ezitările pe care le arăt în acceptarea anumitor răspunsuri, Vettellini îmi recomandă să nu admit nimic din ceea ce nu am înţeles clar. Să nu mă sfiesc în a insista. El va fi mulţumit să insist.)

*

Vreau să notez o explicaţie interesantă a modului, uneori de neînţeles, al anumitor dezcarnaţi – presupuşi de evoluţie înaltă – în care răspund investigatorilor fenomenelor metafizice. Eu spun următoarele: un Spirit foarte evoluat trecând în viaţa astrală, se degajă foarte repede de starea de toropeală în care Spiritele obişnuite par să se cufunde după deces. Dacă e aşa – şi este aşa –, cum se face că există oameni de asemenea de mare valoare – ca Myers, Hodgson etc. – care şi-au consacrat o parte din viaţa lor unor cercetări ce trebuiau să elucideze problema supravieţuirii sufletului şi care, pe când erau încă în viaţă, şi-au propus să se manifeste după deces pentru a da în fine dovezi decisive în acest sens; şi totuşi, aceştia au divagat adesea în comunicările lor ulterioare decesului, efectuate prin mediumi... Alături de lucruri foarte valabile, foarte convingătoare, ei au căzut dintr-o dată în erori atât de mari, încât au creat îndoieli chiar şi persoanelor celor mai bine intenţionate...

Vettellini îmi răspunde astfel: „Oamenii de înaltă valoare pe pământ – savanţi cu creier deosebit, cercetători conştiincioşi etc. – nu sunt în mod obligatoriu şi Spirite foarte evoluate. În cazurile pe care mi le citaţi ca exemple, aceşti oameni au putut să posede un organism minunat, un instrument atât de suplu, încât marile Spirite au dorit să-i folosească şi să-i dirijeze, chiar fără ştirea lor, în sensul cel mai util operei ce trebuia îndeplinită. Aceştia au devenit, fără a se îndoi câtuşi de puţin, mediumi de ordin superior şi îndoit de valoroşi prin cultura lor, prin spiritul lor de investigare

---

copiii pot deveni părinţi; mama sau tatăl pot deveni soră sau un frate, şi aşa în mai multe rânduri" (vol. II); „Fireşte, există şi excepţii; există şi persoane noi ce intră într-o familie. În ciclul reîncarnărilor în familii vin oameni ce aduc energii diferite, dar fac parte din aceeaşi familie în care şi-au făcut legături karmice şi în care trebuie să-şi desfacă împreună nodurile karmice create prin egoisme şi mândrii personale" (vol. III); „Intrăm în viaţă prin *anumiţi curenţi de energie, denumiţi «raze»*" (vol. II); „Sufletul se încarnează conform hotărârii Logosului, în funcţie de tendinţele grupului şi ale Planului evoluţiei. Fiinţele mai evoluate, aflate în «devachan» în stare de «pralaya» nu au voinţa de a se încarna. E posibil să stea acolo perioade foarte lungi, până când vine timpul ca un grup de suflete să fie trimise pentru a se încarna. Este vorba de fiinţe cu roluri importante în activarea evoluţiei omenirii, în special la începuturi de ere noi" (vol. I); „Mărimea grupurilor este de circa o mie de suflete" (vol. III) (n.tr.).

şi prin activitatea lor cerebral-organică. Însă, după ce au murit, Spiritele lor, degajate de acele organisme admirabile, s-au găsit destul de dezorientate. Nu mai sunt ajutaţi; nu mai sunt decât ei înşişi; şi nu sunt chiar atât de evoluaţi pe cât s-a putut crede. Cel mai rău este faptul că obişnuinţa lor de a fi persoane importante persistă... încă un timp. Sunt ca într-un val; nu înţeleg prea bine, dar totuşi vorbesc...".

Explicaţia poate fi exactă... Dar este, de asemenea, şi crudă!

Soţia mea replică numaidecât: „Dar cum se face că marile Spirite care s-au servit de ei, nu îi împiedică să-şi afecteze astfel propria operă?".

„Spiritele doar seamănă seminţele lor", răspunde Vettellini, „şi ele consideră că indicaţiile sunt suficiente. *Fiecare trebuie să-şi găsească pentru el însuşi elementele convingerii sale*". El mai atenuează asprimea comunicării respective remarcând starea în care trebuie să se pună spiritele celor ce ne comunică: pentru a putea intra în legătură cu noi, ele trebuie să se încarce cu materie relativ mai grea şi mai densă, *care însă le înăbuşă cu atât mai mult cu cât sunt mai evoluate* şi le privează de luciditatea lor normală. Şi apoi, în multe cazuri, mediumul este acela care trebuie făcut răspunzător de stupidităţi şi erori transmise. Cunoştinţele şi părerile lor personale se amestecă uneori comunicărilor transmise. Când mediumii sunt obosiţi, se lasă să răspundă cu efort minim. (Am constatat eu însumi mai multe asemenea exemple.)

Şedinţa 51 – miercuri, 23 aprilie 1913
(M.B. asistă la şedinţă)

Şedinţă nereuşită. Prezenţa prietenului meu B. a fost evident o cauză de mare tulburare. Au fost totuşi, ici şi colo, câteva elemente interesante, obţinute însă cu atâta greutate şi eforturi – când era vorba de răspunsuri explicative –, cu atâta lipsă de claritate, încât influenţa lui antagonistă era materialmente vizibilă. Niciodată până acum nu am simţit o asemenea impresie în cursul şedinţei.

Imediat după ce copila a adormit, l-am adus pe invitatul nostru şi încep interogatoriul. Întrucât Reine răspunde că nu a făcut nimic, că nu a văzut nimic, îi ordon să se ducă în bulevardul Edgar Quinet, în acea casă din apropierea cimitirului în care a mai fost[1] şi să-mi povestească ce vede acolo (Este domiciliul lui B.).

Ea pătrunde în apartament la fel ca în prima vizită, prin fereastră. Imediat eu simt că acţiunea nu va reuşi; ea vede *negru*, tulbure; e greoaie, ezitantă. Îi trebuie zece minute ca să ajungă să o observe pe dna B. Descrierile sale sunt mediocre, fără precizie. Nu numai că vede rău, dar vede chiar fals... şi interpretează – ceea ce nu a făcut niciodată[2].

1. A se vedea la şedinţa 38.
2. Anumite incidente menţionate de Reine au fost constatate ca false de către B., la întoarcerea lui acasă.

În schimb, dă încă o dovadă că procedeele pe care le-ar folosi pentru descrierile sale nu sunt citirea şi transmiterea gândirii, căci dânsa nu preia nimic din conştientul şi nici din subconştientul martorului şi nici din gândirea mea, deşi amândoi aveam destule imagini sau cunoştinţe ce i-ar fi stat la dispoziţie.

La fel ca la prima vizită, ea nu se simte deloc bine în acel loc; astăzi însă, ea înţelege motivul tulburării sale. Este din cauză că atmosfera e încărcată cu vibraţii grele. Apropierea de cimitir face ca locuinţa să fie frecventată de Spirite roşii, care se simt ca la ele acasă. Vin acolo, le place, însă viciază atmosfera. Locatarii apartamentului suferă influenţa lor fără să-şi dea seama. „Este una dintre cauzele stării de depresie şi nelinişte pe care o au permanent." (Este exact... în privinţa stării lor.)

După diverse aprecieri asupra acestui caz, o rog pe Reine să revină şi îi cer să preia o nouă sarcină – care îi va fi la fel de penibilă ca şi prima vizită! Va trebui să se reîntoarcă în cimitirul din Montparnasse şi să caute urma unui Spirit (tatăl lui B.) de la care i-am dat câteva obiecte impregnate cu fluidul acestuia. Ea mi se supune, găseşte Spiritul respectiv şi îl aduce, dar dânsul e atât de puţin evoluat, încât nu poate spune nimic – nici măcar numele său... şi se înşală chiar şi asupra sexului avut! (În ciuda faptului că Reinei i-a fost dată o şuviţă mare de păr, pe care ea a palpat-o cu mare atenţie şi care provenea în mod evident de la un bărbat.)

Trec la o a doua evocare care deasemenea nu dă un rezultat mai bun. De această dată, din cauză că Spiritul ce a fost căutat (mama lui B.) se reîncarnase. Vettellini a venit să o anunţe în acest sens pe Reine, pentru a o împidica să piardă prea mult timp căutând-o. Pe scurt, în aceste tentative diferite nu a putut fi obţinut nimic interesant.

Atunci îi cer lui Vettellini să aibă bunăvoinţa de a vorbi cu noi. Am putea avea astfel ceva valabil?

Lucrurile interesante nu au lipsit în esenţă, dar răspunsurile au venit cu greutate şi cu o confuzie şi o dezordine neobişnuite. De-a lungul întregii conversaţii, tulburarea şi nervozitatea mediumului – şi a Ghidului ei – erau perceptibile. De două ori acesta ne-a părăsit şi Reine a trebuit să-l recheme. (Ea mi-a dat mai târziu explicaţia acestui fapt anormal: „Pentru a coborî până la noi, Vettellini face un sacrificiu. El părăseşte sferele înalte şi îşi încarcă fiinţa cu fluide mai grele; aceasta este deja o suferinţă mare. Dar, dacă în plus vibraţiile de aici sunt sufocante, el nu mai poate rămâne; e prea penibil".)

Întrebări

1) Despre o teorie la modă: Ideoplastie.

Vettellini e foarte categoric: „Este o eroare. Ideile şi gândurile produc radiaţii, unde, însă niciodată imagini sau forme în trei dimensiuni. *Fotografia ideilor* este o imposibilitate." Fenomenul respectiv are o origine diferită, pe care mi-o va explica.

2) Cu privire la facultatea pe care o au Spiritele de a recunoaşte *fluidul* unei fiinţe printre miliardele de fluide care desigur există.

Vettellini răspunde că este un fapt despre care el însuşi nu-mi poate da o explicaţie. În Astral, Spiritele se folosesc de această facultate, fără a-i înţelege însă cauzele în mod exact.

3) Despre structura Pământului.

Nucleul central ar fi dur, de o densitate asupra căreia nu putem avea vreo idee. Toate planetele care compun sistemul nostru solar ar avea o aceeaşi constituire cu un nucleu dur, în afară de Soare – al cărui rol este special în ansamblul sistemului. „Pentru Pământ, începând de la centura de lave topite – existentă la o anumită profunzime – materia se întăreşte din nou, redevenind solidă şi densificarea se intensifică tot mai mult mergând spre centru.

4) Locul Pământului în ierarhia lumilor.

Condiţiile care ar conduce la posibilitatea locuirii unei planete şi gradul de evoluţie al fiinţelor care trăiesc acolo ar fi în raport cu distanţa faţă de Soare; planetele cele mai puţin evoluate[1] ar fi acelea care sunt mai îndepărtate.

În fine, îi cer lui Vettellini să-mi spună dacă Spiritul nu îşi păstrează mereu acelaşi corp fluidic (modificat bineînţeles, pe parcursul diferitelor sale reîncarnări), atât timp cât rămâne legat de aceeaşi planetă. El răspunde că, într-adevăr, numeroasele reîncarnări ale unui Spirit pe o planetă se fac cu acelaşi corp fluidic („corpul cauzal" – „manas superior" – rămâne în mod real acelaşi de-a lungul tuturor reîncarnărilor – n.tr.), care se modifică pe măsura evoluţiei. Însă, după ultima trecere-încercare pe Pământ, sau pe un alt astru asemănător ierarhic, Spiritul a atins un grad de evoluţie care îl aduce deasupra necesităţilor de reîncarnare în planul fizic. Din acel moment nu-i

---

1. Iniţiaţii în problema răspândirii în spaţiu a fiinţelor spirituale sunt de acord că pe toate planetele sistemului nostru solar există populaţii, însă numai pe Pământ se produc încarnări în trupuri organice; restul planetelor au fiinţe care trăiesc în planuri eterice. Asupra nivelului de evoluţie spirituală, informaţiile diferă. Iniţiatul indonezian C. Jinarajadasa (în *Evoluţia ocultă a Umanităţii*, Editura Herald, Bucureşti, 1995) specifica: „Sistemele de evoluţie cărora le aparţin Jupiter, Saturn şi Uranus sunt cu un «lanţ» în urma sistemului Pământului; sistemul lui Neptun, ca şi cel al Pământului, a ajuns la cel de-al patrulea lanţ, în timp ce sistemul lui Venus este în avans cu un Lanţ faţă de cel al Pământului... Faptul că sistemul din Venus este în avans cu un Lanţ faţă de Pământ şi că jumătate din fiinţele de pe Venus sunt aproape de stadiul de Adept (Maestru) explică de ce Adepţii de pe Venus au putut ajuta evoluţia Lanţului terestru la începuturile sale".
Iniţiatul englez B. Creme (în *Misiunea lui Maitreya*, vol. I) specifica însă: „Cele şapte planete sacre sunt natural cele mai evoluate... Iată-le în ordinea evoluţiei lor: 1. Uranus; 2. Mercur; 3. Vulcan; 4. Venus; 5. Jupiter; 6. Neptun şi 7. Saturn... Planetele nesacre, în ordinea evoluţiei lor sunt: 1. Marte; 2. Pământul; 3. Pluto; 4 şi 5 câte o planetă ascunsă, nevăzută" (n.tr.).

mai este necesar *un intermediar*[1] *între Spirit şi organism*, abandonând şi această substanţă fluidică, care va intra în noi combinaţii pe planeta proprie. Eliberat atunci de orice piedică, nu mai este decât *Spirit*..., stare de a fi despre care inteligenţa noastră omenească nu este capabilă să conceapă absolut nimic.

Pentru a termina, stabilesc un contact între medium şi invitatul nostru. Pun mâna lui în mâna Reinei şi îi cer lui Vettellini să ne dea un aviz, un sfat. Răspuns evaziv. B. are o stare vibratorie în contradicţie cu cea a mediumului. Remarc că scepticismul său nu e deloc preconceput. El a căutat mereu şi caută, foarte loial, necerând altceva decât să se convingă. Îi trebuie numai fapte şi argumente care să-i satisfacă raţiunea etc. Remarcele mele nu par să aibă nici un efect. Simt o iritare şi un antagonism foarte curios şi încetez de a mai insista.

B. şi soţia mea ies din încăpere. Eu mă pregătesc să o trezesc pe Reine, însă ea se pune la vorbă cu Ghidul ei, reluându-şi imediat graţia şi vioiciunea obişnuită. Acum Vettellini o roagă să-mi comunice observaţiile asupra celui plecat: „Acesta aduce cu sine o atmosferă penibilă. Vibraţiile sale, aura, îi sunt impregnate de influenţe grele ale Spiritelor roşii care locuiesc în apartamentul său de lângă cimitir. În sinea lui e bun; el este încă intoxicat în mod dublu: 1) *prin musafirii nevăzuţi pe care îi primeşte fără să vrea*; 2) *pentru* că propriul său spirit are tendinţe triste şi întunecate. Dânsul poartă greutatea a numeroase existenţe anterioare fără progrese mari. Ar trebui să-şi spele şi să-şi dezintoxice sufletul, să-şi recreeze o nouă atmosferă. Atunci ar putea avea o evoluţie frumoasă... Va vrea el însă? Îndoiala îi este puternică, *e autoritară în fiinţa lui* etc". Vettellini îmi vorbeşte mult despre acest caz straniu şi de impresia pe care Reine o va păstra[2] după trezire!

*

Joi, 24 aprilie

Ieri seară, fiind culcat, câteva momente după ce am atins lampa, atenţia mi-a fost atrasă către colţul cel mai întunecat al camerei, între fereastră şi birou, văzând acolo o frumoasă stea albastră scânteietoare. Era la circa 2,5 metri de la pardoseală şi a persistat un timp apreciabil, poate două secunde. Nu era o lucire, nici acel fel de glob mic fosforescent pe care l-am văzut de mai multe ori, ci era o *stea scânteietoare*.

---

1. O extinsă explicitare a proceselor intime ce conduc la renunţarea definitivă la corpul cauzal a fost redată de iniţiatul englez A.E. Powell în *The Causal Body*, The Theosophical Publishing House, Londra şi tradusă în Editura franceză Adyar, Paris, 1990. O sinteză şi a altor specificări am prezentat-o în cartea *Seniorii Cosmosului*, Editura Polirom, Iaşi, 2001 (n.tr.).
2. După trezire, Reine a rămas într-adevăr într-o stare de indispoziţie ciudată.

Vineri seară, 25 aprilie

La şedinţa de astăzi, Vettellini m-a informat că el a fost acela care a produs steaua respectivă, pentru a-mi oferi o compensare faţă de slaba şedinţă de după-amiază. El adaugă că ieri seară a reluat manifestarea, dar eu nu am văzut nimic, căci a fost tocmai când întorceam capul şi cum aceasta cere multă forţă, nu a mai putut-o repeta.

Şedinţa 52 – vineri, 25 aprilie 1913

Această şedinţă nu a fost interesantă din punctul de vedere al faptelor, dar, în schimb, comunicările au fost admirabil de clare şi precise. Însăşi forma verbală, cu toată importanţa subiectelor tratate, a fost remarcabilă. Înclinaţiile Reinei se afirmă tot mai mult. Pe scurt, nu trebuie să se conteze pe ea pentru a produce fenomene materiale; evident, spiritul ei e prea evoluat pentru aşa ceva.

*

Începem ca de obicei şi când Reine adoarme, îi ordon să meargă către Spiritele albastre şi să le întrebe următoarele: încă de la origine, există inegalitate între Spirite? Şi, în acest caz, care este motivul inegalităţii?

Chiar de la prima mea întrebare, îmi şi răspunde la subiect. Ea a ajuns imediat acolo sus şi a discutat cu un Spirit mare, ce i-a dat informaţii destul de clare. Însă, întrucât Vettellini a reluat mai târziu problema şi a răspuns mai pe larg, voi prezenta doar ceea ce provine de la dânsul.

De îndată ce a terminat relatarea primei excursii, o previn pe copilă că o voi certa serios. Îi arăt ce a făcut la ultima şedinţă, când am trimis-o în bulevardul Edgar Quinet. Nevăzând sau văzând rău, ea totuşi a vorbit, încercând să aranjeze un incident, care era însă fals. O fac să remarce cât de mult poate păgubi cauzei noastre o tentativă ca aceea; o simplă recunoaştere a lipsei de clarvedere nu are nici un inconvenient, ci, din contra, dovedeşte sinceritatea mediumului.

Reine răspunde. Ea spune că niciodată şi nicicând nu a inventat şi nu a pretins că vede atunci când nu vedea. (Acesta e desigur adevărul.) Cât despre acea vizită de miercuri în bulevardul Edgar Quinet, ea presupune că, dacă a relatat ceva care nu exista, este datorat fără îndoială faptului că Spiritele roşii cele rele, care infestau locul respectiv, văzându-i tulburarea şi indispoziţia, au profitat pentru a-i crea imagini false şi a se amuza înşelând-o. Ea îmi explică apoi că nu poate, în pofida celor mai bune intenţii, să se intereseze de experienţe materiale. Cel mai bine ar fi să vorbesc cu Vettellini şi să-i cer sfatul. Nu numai că ar vrea să-mi facă plăcere, dar ea însăşi înţelege foarte bine necesitatea de a obţine dovezi pozitive, singurele valabile pentru sceptici. Dânsa doreşte mult să ajungă la aşa ceva, încât, acasă, încearcă ore întregi să facă mici experienţe. Nu a reuşit însă niciodată. Nu ajunge decât să se

adoarmă şi atunci Spiritul ei zboară [1] imediat. Dojana mea fiind terminată, îl cer pe Vettellini.

El era aici, asistând incognito la discuţie. Îl rog să-mi răspundă cu privire la inegalitatea Spiritelor şi a diferenţelor care există între ele încă de la origine. Ele nu sunt egale la ieşirea lor din Absolut?

Răspunsul îmi este dat în termeni măsuraţi şi precişi. Mai întâi, Maestrul ne spune că tocmai astfel de probleme importante sunt acelea care ocupă activitatea Spiritelor celor mai evoluate. Dar vai, în pofida superiorităţii lor enorme faţă de încarnaţi, cu toate numeroasele lor capacităţi de investigare, ele nu reuşesc să lărgească frontierele înţelegerii umane. *Şi pentru dânsele există de asemenea, mereu, o Lume de Dincolo.*

Totuşi, acestea pot urmări evoluţia materiei şi a conştiinţei pe un traseu imens. Pot parcurge înapoi drumul ce a fost urmat de spirit, observând diferitele sale faze. Pot să se întoarcă îndărăt până la celula originară, până la molecula vie după intrarea ei în Forma materială; dar ce a fost *mai înainte*, este un mister şi pentru dânsele tot aşa cum este şi pentru noi [2].

Însă Vettellini afirmă în mod absolut următoarele:

În jocul Forţelor cosmice nu există un hazard care să acţioneze orbeşte.

Posibilitatea pe care o au, la gradul lor de evoluţie, de a prevedea devenirea fiinţelor şi a lucrurilor, permisiunea ce le-a fost acordată uneori de a modifica destinul în pregătire, dovedesc existenţa unui Plan, a unei Conduceri creatoare. Cine este această Conducere [3]...? Ce este viaţa...? Imensa

---

1. Mai târziu îl întreb pe Vettellini dacă este partea cea mai pură, cea mai spirituală din spiritul ei, aceea care se detaşează astfel sau este mai degrabă un fel de vitalitate din corpul ei fluidic care o antrenează să vagabondeze ca un elev ce a uitat de promisiunile sale. El răspunde că este însuşi spiritul pur şi de aceea el, Vettellini, nu-i poate face nimic. El încearcă să-l reţină, să-l fixeze, dar spiritul Reinei are propria lui voinţă şi imediat ce s-a degajat, devine indiferent la circumstanţele vieţii terestre.
2. Această întrebare frământă de mii de ani gândirea omenească. O regăsim cu unele răspunsuri simple în mileniul II î.e.n. în textul sanscrit al „Imnului Creaţiei" - din *Rig Veda*, iar un mileniu mai târziu şi în textul antic chinezesc *Întrebări către cer*. Texte filosofice ulterioare, precum şi texte ale marilor religii (de exemplu, *Zohar*-ul ebraic) au oferit unele explicaţii, însă foarte limitate. Totuşi, în secolul XX au apărut ca lămuriri suplimentare anumite „comunicări" primite de iniţiaţi recunoscuţi ca atare, din partea unor fiinţe mult evoluate ale Lumii Invizibile. Astfel, remarcabile cunoaşteri moderne în acest sens au fost oferite de iniţiatul român profesorul Scarlat Demetrescu, în ciclul *Din tainele Vieţii şi ale Universului* (Editura Emet, Oradea, ediţia a IV-a, 2001) (n.tr.).
3. În secolul XX, entităţi superioare ale Lumii Spiritelor, apreciind că Omenirea a ajuns într-o etapă ceva mai avansată, au oferit dezvăluirea mai multor aspecte privind existenţa unui Plan cosmic al evoluţiei şi a unei Conduceri la nivel planetar şi chiar a sistemului solar, a Galaxiei, a Cosmosului... Noile cunoaşteri

cunoaştere a celor mai înalte Spirite nu este decât relativă faţă de necunoaşterea noastră. Ultimul Mister rămâne nedescifrat.

Evoluţia este Legea. Tot ce există, tot ce trăieşte, evoluează. Însă modalităţile de manifestare a evoluţiei sunt infinite. Anumite astre sau planete nu evoluează decât ca materie anorganică. Pe altele se dezvoltă viaţa vegetală. În fine, unele astre conduc evoluţia până la viaţa animală. De la acel nivel, conştiinţa – aşa cum o concepem noi – începe să existe.

La limita respectivă a progresului, determinată de condiţiile fizice şi chimice ale fiecărui mediu, urmează migraţiile interplanetare. Spiritul care a obţinut rangul suprem permis de structura unui astru, îl părăseşte şi îşi va continua drumul său pe un alt astru, care oferă o viaţă superioară. Şi când a ajuns să acumuleze tot ceea ce materia respectivă – planul fizic – putea să-i ofere, atunci nu mai este supus la necesitatea reîncarnării. El rămâne în planul eteric, în care îşi continuă evoluţia...

Aici, pentru noi – biete fiinţe limitate – se opreşte orice posibilitate de a înţelege; dar Spiritele au un orizont mai larg. Vettellini poate să urmărească o evoluţie spirituală de neconceput pentru inteligenţele [1] noastre, dar şi aceasta până la o anumită stare... după care misterul începe şi pentru el...

Iată-ne deci departe de întrebarea: „Există, încă de la origine, inegalităţi între diferitele grăunţe ale vieţii?". Revin totuşi la aceasta.

Da, încă de la origine există *capacitatea virtuală a unor reacţii diferite*. Fiecare „grăunte de viaţă" conţine potenţial *un misterios germene de individualitate*[2]... Pentru ce?... Care este cauza? Vettellini nu o cunoaşte...

Îl întreb dacă pentru conştiinţa lui, acest fapt nu i se pare un fel de nedreptate.

Răspunde că această inegalitate, încă de la originea Vieţii, este un subiect de meditaţie profundă... Însă el ştie, de asemenea, că responsabilităţile fiecăruia sunt stabilite în raport cu acest determinism din origine. Pe de altă parte, el ştie că Fatalitatea – pe care Reine o numeşte „Mâna" – introduce în viaţă, de-a lungul căii evolutive, acele forţe rele – fermenţii răului – pentru a activa

---

transmise au fost prezentate de iniţiaţi recunoscuţi, ca de exemplu: H.P. Blavatsky (*Doctrina Secretă, Isis dezvăluită* etc.); C.W. Leadbeater (*Maeştrii şi Calea* etc.); A. Bailey (*Iniţierea umană şi solară, Destinul naţiunilor, Tratat de Magie Albă* etc.); Abd-ru-shin (*În lumina Adevărului*); B. Creme (*Misiunea lui Maitreya* etc.) şi alţii (n.tr.).

1. Cititorul poate afla totuşi aspecte suplimentare, dezvăluite de Maestrul Djwhal Khul-Tibetanul, de exemplu prin cartea lui A. Bailey, *Rayons et Initiations* (Lucis, Geneva, 1988); elemente sintetice de acest fel le-am redat în cărţile *Incursiuni în alte lumi* şi *Seniorii Cosmosului* (Editura Polirom, Iaşi) (n.tr.).
2. Acest pasaj pare puţin în contradicţie cu ceea ce s-a spus despre acelaşi subiect la şedinţa 49, însă contradicţia e doar aparentă şi nu reală. De fapt, în redactarea mea lipseşte nuanţa intermediară. „Inegalitatea" este un termen prea tare; un „misterios germene de individualitate" este mai exact.

efortul de reacţie al spiritului. Aceşti fermenţi există atât în regnul animal, cât şi la rasele umane, care au conştiinţă superioară. Fiinţele cărora Fatalitatea le-a dat rolul de fermenţi nu sunt răspunzătoare de răul făcut. Când sarcina lor a fost realizată, ele sunt readuse la gradul corespunzător situaţiei lor.

Pentru cercetarea acestor probleme importante, înseşi Spiritele evoluate îşi consacră o parte din activitatea lor; şi, adesea, tristeţea lor nu este deloc mai mică decât cea a noastră în faţa neputinţei de a pătrunde marele Mister. Desigur, ele sunt sau pot să fie profund fericite. Capacitatea lor de a se bucura este însutită prin detaşarea lor de materie, dar la fel le este amplificată şi sensibilitatea la durerea astrală. Şi ele au de suferit pentru a evolua.

*

După această chestiune complexă, rezolvată atât cât se poate, desigur, revin la o concepţie la modă: „Ideoplastia".

Maestrul îmi repetă că ideile sau gândurile nu sunt *ele însele* forme reprezentative. Nu sunt idei sau gânduri ceea ce se fotografiază, ci sunt *imagini* produse – inconştient sau cu intenţie – de către medium[1] sau de un Spirit care îl asistă pe medium. De exemplu, Vettellini face adesea să-i apară imagini în creierul Reinei. În general, sunt impresionări subiective; uneori însă, dintr-un motiv oarecare, el îi dă câte unei imagini o realitate obiectivă. Prin combinaţii fluidice – dacă imaginea este simplă – şi prin aporturi instantanee de materie – dacă imaginea este mai complexă[2] – îi conferă imaginii respective o realitate relativă. Atunci va putea, într-adevăr, să fie fotografiată... şi chiar – în unele cazuri – să fie percepută de persoane în stare de veghe.

Citez fotografiile de imagini plate obţinute cu mediumul Linda, apoi experienţele Doctorului Ochorowicz[3] etc. Vettellini spune că explicaţia sa este valabilă şi pentru aceste cazuri diverse. Probabil că Linda este foarte puternică. E posibil ca ea însăşi să poată realiza aceste fenomene de imagini materializate; sau poate anumite Spirite înseşi o ajută la acest lucru. Este o operaţie analoagă – ca să spunem aşa – celei de producere instantanee a unui desen sau a unui tablou, de către un artist.

Profit de turnura discuţiei pentru a întreba ce semnifică anumite materializări, ridicole şi totuşi autentice. De exemplu, fantoma acelui „Bien Boâ", fotografiată de profesorul Richet (fantomă având cască, un guler înalt şi accesorii de carnaval). Vettellini răspunde că uneori, Spiritele inferioare se amuză. Unele, deşi inferioare, ştiu să folosească forţele mediumului. Au

1. Vettellini menţionează că această creaţie de imagini poate fi realizată şi în mod inconştient de medium.
2. Vettellini pune să lucreze Spirite inferioare dacă materializarea trebuie să fie destul de intensă.
3. A se vedea *Annales des sciences psychiques* din anii anteriori.

învăţat acest lucru observând şi ascultând Spirite mai evoluate; profitând de o reuniune spiritistă şi de un medium bun – de ordin inferior însă, pentru a se putea manifesta – ele se distrează astfel puţin. Uneori, o fac într-un scop foarte bun. Ele fac ce pot, în funcţie de nivelul lor intelectual.

Întreb dacă marile Spirite nu ar putea opri manifestările ale căror rezultate favorizează bătaia de joc. „Nu; nu putem, decât în cazuri extreme. Într-o anumită măsură, Spiritele sunt libere. Pământenilor le revine să descopere calea cea bună. Eforturile lor, căutările lor sunt acelea care îi fac să evolueze. Dacă s-ar oferi încarnaţilor Adevărurile gata dezvăluite, ar fi cu toţii, imediat de aceeaşi părere... Nu ar mai fi luptă, nu ar mai fi efort personal şi, prin urmare, nu ar mai fi evoluţie."

Şedinţa 53 – luni, 28 aprilie 1913
(dra T. de H. asistă la şedinţă)

Pregătire ca de obicei.

Reine îmi spune că şi-a făcut excursia obişnuită la Spiritele albastre şi le-a comunicat întrebările cu care am însărcinat-o la începutul somnului. Răspunsul pe care mi-l redă, expus cu claritate va face loc mai târziu unui incident pe care îl notez aici datorită interesului său deosebit: când Vettellini va veni să vorbim împreună, îi va indica mediumului – în mod spontan – că în răspunsul ce mi l-a transmis din partea Spiritelor albastre a făcut o mare eroare. Dânsul o rectifică. (Pentru simplificare, nu voi reda decât învăţătura rectificată astfel de Vettellini.)

Când Reine a terminat povestirea voiajului ei, o rog să meargă să afle noutăţi despre bietul meu cumnat... Ea se supune... şi îl găseşte uşor: „Este din ce în ce mai căzut; este mai slab decât la ultima mea vizită. În acest moment este calm[1]. Deşi nu doarme, spiritul lui este ieşit cu totul din trup; e un semn rău. Stă aşezat, năuc şi istovit, corpul lui fluidic fiindu-i deasupra".

La rugămintea mea, dânsa intră în contact cu el. Îl întreabă ce dorinţe are, care este ajutorul pe care-l vrea. Cu greutate obţine următoarele: „Aş vrea să mor... nu mai înţeleg nimic. Mă îndoiesc de însăşi eficacitatea morţii...".

Ea spune că pare extrem de greoi, mai tulbure decât în vizitele sale precedente, dar nu îşi dă seama dacă năuceala lui nu provine cumva din faptul că trupul său fizic e în stare trează.

După ce i-a transmis câteva încercări de consolare, îl lasă şi se reîntoarce. (Vettellini îmi va confirma observaţia bine întemeiată a Reinei, adăugând însă că dat fiind nivelul de evoluţie al sărmanei fiinţe... venirea morţii începe să-i întunece spiritul din ce în ce mai mult. Nu îşi va regăsi conştienţa decât după destul de mult timp după trecerea în Astral.)

---

1. Am putut să verific, prin soţia sa, care s-a dus să-l vadă în acea zi de luni, că dânsul a petrecut foarte calm după-amiaza respectivă.

*

Acum îl doresc pe bunicul din America pentru a şti dacă pot să o chem pe soţia sa, ca să o ajutăm puţin. El vine aici aproape imediat şi răspunde: „E mai bine să aşteptăm să fim singuri, între noi, pentru acest lucru". Apreciez mult această delicateţe...

Îl întreb, dacă la gradul lui de evoluţie, îşi poate revedea toate încarnările anterioare şi să urmărească – mergând invers – diferitele etape ale evoluţiei sale. După o interpretare greşită, interesantă (el a înţeles că l-aş întreba *dacă ar face* şi îmi răspunde: „Desigur că nu!"), spune că nu ar avea decât *să dorească* să-şi fixeze gândirea spre trecut pentru a face să renască diferite elemente şi ar retrăi astfel vieţile succesive. Dar nu mai este interesat de aşa ceva. El s-a lepădat de toate amintirile grele şi întunecate ale încarnărilor terestre... şi nu va mai reveni niciodată la acestea. *Are altceva mai bun de făcut.*

Vreau să ştiu dacă Spiritele de înaltă evoluţie pot să-şi vadă în mod reciproc scene din vieţile lor anterioare sau acest lucru ar fi un fel de afectare a independenţei fiecăruia. Răspunsul mi-a fost aruncat – pentru a spune aşa – încă înainte ca eu să-mi termin întrebarea, cu spontaneitate şi prin puţine cuvinte –, dar dintre cele mai impresionante (foarte caracteristice omului pe care soţia mea l-a cunoscut atât de bine). El spune: „La gradul de evoluţie în care suntem, toţi fiind egali şi trecând prin faze asemănătoare, nici unul nu s-ar mai ruşina şi nu ar dori să ascundă ceva. Noi nu ne ruşinăm unul de altul. Funcţie de dorinţa noastră, am putea vedea stagiile succesive ale Spiritelor de nivelul nostru, precum şi ale Spiritelor inferioare. Însă cei de gradele inferioare nu pot să-şi ia aceeaşi libertate faţă de noi".

Soţia mea mă roagă să-l întrebăm dacă ultima sa viaţă putea să-l facă să prevadă nivelul atât de înalt de evoluţie pe care îl are actualmente. (Era un om de mare valoare, reuşind în mod strălucitor, dar al cărui interes părea fixat asupra problemelor de afaceri şi de politică.) El răspunde că evoluţia sa a fost mai activă în vieţi anterioare celei din urmă. În aceasta, finală, deşi a avut multe ore de suferinţă din cauza luptelor sale zilnice, ceea ce l-a făcut să evolueze au fost în mod special cei zece ani de boală teribilă. Dânsul remarcă faptul că, în cursul acestei ultime existenţe, adesea, dădea dovadă de intuiţii cu totul deosebite: „Acestea", spune el, „sunt întotdeauna semne de evoluţie; este o certificare a Spiritului care se manifestă".

Îi mulţumim şi întreb dacă Vettellini vrea să vină să discute cu noi.

*

Imediat ce a venit, îl rog să completeze informaţiile obţinute de Reine în excursia sa la Spiritele albastre. (Aici îi este locul vioaiei sale remarce privind greşeala mediumului.) E vorba despre problema pe care am denumit-o „valurile de încarnare" şi „valurile de dezcarnare". „Există", spune Vettellini, „perioade în care Spiritele se încarnează în mod fatal. Aceste perioade sunt determinate de influenţele astrelor. Trecerea anumitor planete sau apropierea

anumitor aştri produc curenţi fluidici care abat Spiritele spre Pământ şi le împing spre vârtejurile de captare pentru procreaţii. Chiar şi Spiritele destul de evoluate nu se pot sustrage întotdeauna acestor influenţe. Trecerea astrelor respective nu este regulată, sau cel puţin, intervalele dintre aceste treceri nu sunt deloc egale. Nu există o soluţie de continuitate la încarnare, dar este o ascendenţă maximă şi respectiv o descendenţă a influenţelor care conduc la încarnări. „Astrologii", spune Vettellini, „ar putea verifica efectele acestei Legi stabilind o statistică a naşterilor în raport cu mişcările planetare".

La fel, există şi un determinism al dezcarnărilor, provenind din cauze asemănătoare. Dar planetele cu efecte „dezcarnante" trec la perioade regulate şi egale. Apropierea lor provoacă curenţi fluidici contrari, chemând, atrăgând Spiritele încarnate şi provocând detaşarea celor care sunt la punctul de ruptură... etc.

Eu grăbesc puţin terminarea şedinţei, întrucât am remarcat o anumită îngreunare a mediumului. (Vettellini îmi va spune mai târziu că atmosfera fluidică era tulburată de prezenţa invitatei noastre.)

Şedinţa 54 – miercuri, 30 aprilie 1913

Această şedinţă, fără vreo impresie deosebită, a fost una dintre cele mai interesante prin valoarea comunicărilor lui Vettellini, despre care este destul de dificil de redat o prezentare exactă într-un rezumat. Ca întotdeauna, această şedinţă remarcabilă a avut loc numai în faţa noastră, singuri – mediumul în atmosfera sa, care-i place, soţia mea şi cu mine – fără preocuparea suplimentară ce o cauzează întotdeauna un străin.

Adormind-o, astăzi nu i-am sugerat nimic Reinei.

La întrebarea mea, îmi răspunde că a plecat – pentru plăcerea sa, din curiozitate – să vadă marea. Ea presupune, cel puţin, că a reuşit şi că era desigur marea. Aceasta se aseamănă în orice caz cu tablourile pe care le-a văzut, cu descrierile pe care le-a citit... Mai întâi, a mers prin drumul spre Tours, până la Nantes, de care îşi amintea bine, acolo unde mai remarcase şi micile bonete atât de ciudate purtate de femei; apoi, a avut dorinţa să urmeze malurile Loirei şi a sfârşit astfel prin a găsi marea... Îmi descrie un oraş care, în mod evident, e Saint Nazaire şi îmi dă câteva detalii destul de caracteristice din partea de nord a Loirei.

Terminându-şi povestirea, o rog să meargă şi să-l caute pe bătrânul nostru prieten din America, ceea ce execută în mod rapid. Pe acesta îl întreb dacă ar considera ca nimerit să ne ocupăm astăzi de tovarăşa lui din viaţa terestră. Şi cum el încuviinţează, îi cer Reinei să meargă să-l caute pe tatăl meu, care trebuie să servească drept mesager. Ne-am înţeles ca eu să nu mă amestec deloc în această curioasă acţiune; Morrow însuşi este cel ce va încerca prin blândeţe – şi mereu în numele lui Dumnezeu – să lămurească puţin bietul suflet.

Tatăl meu pleacă spre a-şi îndeplini misiunea. Revine fără a fi obţinut însă ceva. Atunci Reine pleacă împreună cu dânsul şi ştie, în mod evident, să-i inspire încrederea, căci ea o aduce. Soţul ei din trecut se ocupă de dânsa şi tatăl meu rămâne cu ei, folosindu-se şi el de discuţia respectivă. Copila îi vede pe toţi trei într-un colţ al camerei şi ne descrie cu interes frumoasa lumină albastră a bunicului, de un albastru atât de intens şi de curat, precum şi lumina roşiatică a bunicii şi griul „tatălui" meu. Stranie aventură! Cu greu mă menţin serios.

*

În timp ce dânşii erau atât de ocupaţi, îi propun Reinei o experienţă ce are drept scop să-mi arate în mod precis cum poate ea *să vadă*, în stare de hipnoză, tot ce este în planul fizic. În fapt, mi se pare că facultăţile ei de clarvedere sunt în scădere şi vreau să-mi dau seama exact de starea ei. Încep prin a-i ţine un mic discurs convingător asupra scopului acestei experienţe şi a valorii sale în raport cu cercetările noastre. Ea înţelege bine şi mă asigură că va face toate eforturile pentru a mă mulţumi. Atunci o pun pe soţie în contact cu mediumul, ordonându-i Reinei să o considere ca fiind eu însumi; apoi îi comand să mă urmărească (în spirit), să observe ceea ce fac şi să-i transmită soţiei – păstrând totul în memorie, pentru a-mi relata.

Trec astfel în atelier, unde mă dedau la câteva excentricităţi de atitudine; termin printr-o staţionare în camera cea mai îndepărtată.

La revenirea mea, constat că ea nu a văzut nimic; mi-a perceput doar prezenţa şi deplasările succesive în acele încăperi, prin *contact fluidic*, dar acestea au fost totul.

Preiau conducerea şi îi cer soţiei să iasă, pentru a fi ea acum cea observată. Copila face efort din greu; se contractă, face sforţări evidente... fără să reuşească *să vadă*. Ea nu percepe decât prezenţa şi schimbările de loc ale soţiei, fără nimic mai mult. (Experienţa îmi demonstrează încă o dată sinceritatea mediumului, căci în timpul încercării, eu aş fi putut imagina în baza unor indicii, zgomote, mişcările făcute de soţie etc. Ea deschisese uşa unui scrin, se urcase pe un scaun, se aşezase la fereastră.)

Faptul este deci precis: astăzi... Reine nu a putut *vedea* nimic. Şi totuşi somnul ei a fost bun şi spiritul ei era bine degajat, vioi şi sprinten...

Îi împărtăşesc rezultatul. Ea îmi zice: „Trebuie să-l întrebăm pe Vettellini despre acest lucru. Eu vreau să vă ascult; înţeleg folosul extrem al reuşitei acestor experienţe. Dar este ceva straniu: *spiritul meu nu vrea*. Când este degajat total – şi el este adesea aşa, ca acum –, pare că devine total independent. Nu înţeleg de ce. Vă aduceţi aminte, altă dată vedeam mai bine?".

(Bunicul, soţia sa şi tatăl meu stau de vorbă în continuare, în colţul salonului.)

Îl chem pe Vettellini. El vine aici cu rapiditate şi imediat începe o conversaţie vie cu mediumul. Câteva cuvinte pe care le sesizez mă fac să

constat că este în legătură cu experienţa nereuşită. După câteva momente, Vettellini mi se adresează şi îmi dă o explicaţie clară şi lămuritoare:

„Felul de somn hipnotic prin care am antrenat-o pe Reine i-a dezvoltat în special facultăţile de viziune în Astral. Ca urmare a gradului ei de evoluţie, dânsa a putut să obţină repede puterea mediumnică cea mai ridicată, adică vederea Spiritelor în eter şi capacitatea de a intra în legătură cu ele şi de a primi învăţăturile cele mai înalte. Cum acesta era scopul final al acţiunii pe care am întreprins-o, într-un anumit fel am sărit peste gradele inferioare ale dezvoltării mediumnice. Astfel, am câştigat mult timp. Dar prin acest antrenament, spiritul ei a pierdut facultatea de a vedea bine în lumea materială... Aţi remarcat că anumiţi mediumi care văd foarte bine în planul fizic – de exemplu, anumiţi somnambuli – nu au nici cea mai mică viziune a Spiritelor, care totuşi vă înconjoară din toate părţile. Pentru Reine, este exact contrarul: ea a sărit dintr-o dată pe deasupra acelei stări de mediumnitate.

Înţelegând acest fapt, acum mă întrebaţi dacă nu ar fi cumva posibil pentru noi să o ajutăm în excursiile sale în lumea materială – pentru a le oferi scepticilor probe pozitive, singurele pe care ei pot să le admită. La începutul acestor şedinţe ea a fost ajutată şi v-a dat de multe ori informaţii exacte. Dar aţi văzut ce întorsătură au luat şedinţele. Într-adevăr, acest ajutor nu poate fi dat decât de Spirite inferioare intermediare, cu care nu putem deloc să ne mândrim. Trebuie înţeles bine că cea mai mare parte a Spiritelor inferioare sunt fie într-o stare greoaie – într-un fel de comă care le face improprii oricărei activităţi precise –, fie sunt pline de o vitalitate pe care o utilizează ca să facă rău sau pentru a combina glume care să le amuze. Fără îndoială, ar fi posibil să găsim un Spirit bun, îndeajuns de evoluat, care să consimtă să ne ajute, dar aceasta ar fi o dată, de două ori, când i-ar face plăcere, însă astfel nu am putea conta pe dânsul". (Aici Reine îl întrerupe pentru a remarca cu vioiciune: „E foarte greu să vă imaginaţi acest lucru, domnule Cornillier, dar Spiritele evoluate sunt foarte ocupate. Ele au de îndeplinit diverse acţiuni; dânsele aparţin diferitelor grupuri unite pentru un scop sau altul şi nu pot veni după bunul plac al nostru, să ne ajute ca experienţele să ne reuşească – pe care, adesea, le consideră ca lipsite de valoare. Şi, de asemenea, nu uitaţi că aceste Spirite îşi păstrează în Astral caracteristicile individuale. Ele nu sunt întotdeauna chiar atât de îndatoritoare şi devotate! Cât despre Marile Spirite, acestea nu vin decât arareori atât de jos în atmosfera noastră. Ar suferi mult. Pătrunderea în straturile inferioare este o adevărată otrăvire pentru substanţa lor eterică pură. Vettellini realizează o operă admirabilă venind aici... Însă Spirite ca bunicul dumneavoastră sau bunicul dnei Cornillier nu vin decât pentru că vor să ajute fiinţe pe care le iubesc, precum şi din motive de afinitate. Dar aceasta nu poate fi decât pentru câteva momente şi *niciodată pentru experienţe materiale*".) – „Este deci mai bine", reia Ghidul, „ca Reine să facă totul prin ea însăşi, dacă credeţi că acest gen de experienţe este absolut necesar. Atunci, va trebui să

retrogradăm puţin şi să consacrăm câteva şedinţe acestui antrenament special. Procedeele de magnetizare pe care le folosiţi în prezent nu mai sunt însă valabile pentru a obţine viziuni în planul fizic, căci acestea au ca scop eliberarea părţii celei mai pure din spirit. O să vă dau metode diferite şi, după trei-patru şedinţe de antrenament, Reine îşi va regăsi starea necesară pentru a avea viziunea precisă şi în lumea materială".

Întrucât exprim unele regrete pentru timpul pe care îl vom pierde, precum şi unele temeri ca acest antrenament special să nu-i micşoreze cumva capacitatea de vizionare în Astral pe care o posedă acum – şi care mi se pare extrem de importantă –, Vettellini îmi spune următoarele: „Într-adevăr, ar fi supărător să se schimbe caracterul şedinţelor, care actualmente decurg bine... Iată deci ce ar putea face dânsa: să lucreze ea însăşi, singură, în afara şedinţelor. Vă voi indica un procedeu de autohipnoză pe care să-l folosească ea ca să se adoarmă. Va trebui să facă aşa în fiecare zi, la oră fixă. Să aibă aranjat tot necesarul pentru a scrie şi ar fi bine să-şi fixeze un creion de un deget, cu o legătură lejeră, ca să nu-l piardă când adoarme. O dată adormită, vom face în aşa fel încât să nu se ocupe decât de lumea materială. Mai întâi, va *tot veni aici şi va urmări toate acţiunile şi toate gesturile dumneavoastră*. Aceasta îi va fi mai uşor, datorită ataşamentului faţă de dumneavoastră. Apoi va merge în alte părţi şi va observa, scriind mereu observările sale, pe care după aceea vi le va aduce şi i le veţi controla. Astfel, încetul cu încetul, fără a schimba şedinţele noastre şi fără a-şi micşora facultăţile de pătrundere în spiritual, ea îşi va dezvolta şi viziunile în planul fizic".

Deşi redactarea mea redă sensul precis al comunicării lui Vettellini, ea nu poate exprima însă deloc vivacitatea şi spontaneitatea sa, atât de impresionante. El insistă mult asupra clarităţii şi a logicii pe care trebuie să le aibă întreaga învăţătură. Dacă vor fi contradicţii, va trebui să le lămurim, fără a ne teme că îl plictisim. În nici un fel nu există nici un mister în ceea ce ne învaţă despre viaţa astrală. Este clar şi logic. La fel trebuie să fie şi explicaţiile.

Reine reia şi dânsa cuvântul, pentru a evidenţia dificultăţile de învins, prin care trupul ei se opune transmiterilor: „Spiritul meu înţelege tot ceea ce spune Vettellini, dar eu nu am cuvintele pentru a mă exprima; nu le ştiu. Uneori, îmi spune el însuşi cuvintele necesare, dar atunci le repet fără a înţelege şi astfel, pot să iasă pe dos".

Biata copilă! Ea acceptă vitejeşte noua sarcină pe care Ghidul vrea să i-o impună. Când eu obiectez oboseala ce ar putea să rezulte, ea protestează: „Dar orice oboseşte. Dacă aş poza, de asemenea m-ar obosi. Voi mânca ceva mai bine şi voi dormi mai mult. *Vreau să reuşesc*".

*

Îi cer lui Vettellini informaţii suplimentare asupra „valurilor de încarnare" şi obţin următoarele, care fac şi mai clare explicaţiile din şedinţele precedente: „Printre Spiritele care aparţin unui val de încarnare, există un anumit număr

şi din cele foarte evoluate. Persoanele respective pot muri şi de tineri, copii sau bebeluşi; surplusul de evoluţie pe care îl obţin prin această nouă trecere prin viaţa terestră îi face independenţi; în viitor, ei nu vor mai avea de urmat valul; după aceasta, se vor încarna doar voluntar. Unii vor putea chiar să nu mai revină pe pământ; ei vor evolua prin încercări astrale. Spiritele de nivel mediu vor rămâne însă solidare. Faptul că trupul le-a fost conceput şi apoi le-a fost născut sub aceleaşi influenţe astrale, le dă aproape aceeaşi longevitate. Acestea se reîntorc în viaţa astrală în aceeaşi perioadă şi vin din nou în viaţa terestră, întotdeauna cu toţii împreună, în aceeaşi perioadă. La fel ca la un regiment în care sunt categorii diverse: soldaţi, subofiţeri, ofiţeri, stat major. Ei fac războiul împreună, revin în ţară împreună şi pleacă iarăşi împreună într-o nouă expediţie. Însă numai unii sunt promovaţi în grade superioare şi îşi părăsesc regimentul pentru a merge într-un post mai important. Alţii sunt eliberaţi imediat...".

*

Înainte de a termina şedinţa, avem o mică discuţie intimă obişnuită. Reine îmi spune că a venit aici (în corp fluidic) luni seara şi nu a găsit pe nimeni. A umblat prin apartament, apoi a revenit în atelier, foarte dezamăgită. Dar dintr-o dată l-a văzut pe Vettellini stând aproape de portretul său şi râzând de surpriza ce i-a făcut-o. El i-a spus că noi ne vom reîntoarce foarte târziu. Amândoi au rămas să discute în atelier. (Este exact, luni seara am fost la nişte prieteni şi este sigur că Reine nu putea şti acest lucru.)

O rog pe Reine să-i ceară explicaţia unui suflu – o presiune violentă şi bruscă a unui aer umed – care mi-a venit pe faţă în noaptea trecută. Vettellini îmi spune că nu el a fost autorul. Dar, după câteva momente, îmi spune că bătrânul nostru prieten (bunicul soţiei) a fost acela care a venit să încerce să mi se facă simţit. Trebuie să mărturisesc că a reuşit pe deplin. Ce suflu!

Şedinţa 55 – vineri, 2 mai 1913
(dl Albert B. asistă la şedinţă)

Pentru prima oară când prezenţa unui străin nu a viciat şedinţa şi întrebările sale au adăugat un element nou, de interes, la ansamblul manifestărilor pe care îl posedăm deja.

Când Reine a adormit bine, eu îi chem să vină soţia mea şi invitatul nostru Albert B. şi, după câteva momente, îmi încep interogatoriul. Ea spune că nu a făcut nimic, nu a văzut nimic; a rămas aici, aproape de trupul ei fizic, aşteptând. Atunci îi dau ordinul să se ducă într-o casă din strada Alphonse de Neuville, la numărul cutare, la etajul... (acesta fiind apartamentul lui A.B.). Dânsa rătăceşte mult timp înainte de a ajunge acolo. Nu a fost niciodată în acest cartier, nici eu nu cunosc locul şi am multe ezitări la indicarea traseului de urmat. În fine, mă anunţă că a găsit şi că a intrat în

apartament. Este sigură, întrucât recunoaşte acelaşi fluid ca cel al scrisorii (o scrisoare de la A.B.) pe care i-o dădusem.

O rog să viziteze locul şi să-mi descrie ceea ce vede. Dintr-un vestibul, ea trece într-o încăpere despre care crede că este un fel de salon. E frapată de portrete şi imagini de pe pereţi. Camera are două ferestre. Este acolo şi un pian – un pian mare cu coadă – aşezat la dreapta celor două ferestre, în fundul camerei. Precizează că este închis etc.

După şedinţă, descrierea este recunoscută[1] ca exactă.

Dar în salon se află o persoană pe care copila nu a văzut-o. E destul de curios; a remarcat detalii – ca cel al pianului închis (verificat ca exact de către martor, la reîntoarcerea acasă) şi la realuarea întrebării mele: „Este acolo vreo fiinţă vie?", ea spune că nu a văzut-o. A.B. ştia că persoana se afla totuşi acolo şi în gândirea sa acest lucru era mai important decât oricare detaliu material observat în mod exact de către medium. Deci o nouă demonstraţie că ea nu îşi extrage informaţiile din conştiinţa persoanelor prezente.

Cum eu am însă proiecte mai interesante decât inventarul mobilierului, o opresc pe Reine şi o rog să procedeze la un alt gen de cercetare: poate găsi ea în atmosfera respectivă urmele unor prezenţe spirituale? Să facă întregul efort pentru a găsi dacă există Spirite care frecventează locul.

Ea *lucrează*. Adulmecă, miroase fluidele, încercând să le afle originea: există mai întâi cel din scrisoarea ce o are între mâini. Acesta este, fără îndoială, cel al stăpânului locuinţei. Dar mai există şi alte fluide; da... mai multe. Însă unul se precizează, se impune. Acesta nu e material. Este fluidul unui Spirit, al unui Spirit foarte evoluat. El vine adesea. De fapt, pare să domine acolo.

Reine, care până atunci părea că tatonează câte puţin, acum vorbeşte deschis: „Bărbatul care locuieşte aici trebuie să fie el însuşi de o evoluţie bună; trebuie să se ocupe de lucruri înalte, de o artă. Dar nu e pictură; de aceasta sunt sigură. Dar este o artă... Poate muzică... Da, e muzica. Cel puţin, fluidul care este peste tot, de care întreaga cameră este impregnată, pare că s-a condensat mai mult în jurul pianului... E bun, e ridicat".

Îi spun Reinei să urmărească fluidul spiritual şi să-l regăsească pe cel care îl generează. Să iasă şi să se ridice deasupra clădirii. Mă ascultă, dar tentativa e zadarnică; ridicându-se, pierde urma fluidului; şi chemările pe care le face Spiritului respectiv, la sugestia mea, rămân fără rezultat. Revenind, ea mai precizează în continuarea analizei: „Acest Spirit este pentru bărbatul care locuieşte acolo, un fel de Vettellini. El îl împinge înainte şi îl inspiră; şi, ştiţi, e un Spirit mare!". Îşi mai continuă un timp aprecierile, apoi o opresc şi o fac să se odihnească puţin, înainte de a trece la o altă experienţă.

1. Eu nu cunoşteam apartamentul lui A.B. E de remarcat că Reine, în urma vizitei sale la prietenul meu din bulevardul Edgar Quinet (şedinţa 38), învăţase ce este un „pian cu coadă" şi nu a mai ezitat să numească aşa mobila respectivă, pe care a văzut-o acum la Albert B.

*

Fără avertisment, îi pun Reinei în mână un inel de aur pe care mi l-a dat A.B. Ea tresaltă la acest contact, ca şi cum ar fi primit o descărcare electrică. Se ridică în picioare, părând totodată înspăimântată, dar şi atrasă de obiect. Îl palpează, îl examinează cu atenţie (cu ochii închişi) şi apoi dintr-o dată, vorbeşte: „Spuneţi-mi, domnule Cornillier, acest inel nu este de aici. Oh, nu e al dumneavoastră; nu este nici al persoanei care îl păstrează acum. Acesta vine de departe; e din timpuri de demult. Vine dintr-o ţară caldă, cu un cer albastru, cu oraşe albe; dintr-o ţară unde soarele e puternic. Este un inel care a primit multe influenţe! Persoana care l-a purtat nu a murit ca noi. Oh, au fost multe lucruri urâte în jurul ei. Acest inel vine dintr-un loc straniu... ca un mormânt... Da, un mormânt. Aşteptaţi puţin, vreau să simt mai bine".

Reine se reaşază în fundul fotoliului, punând inelul pe frunte. Apoi reia cu siguranţă, accentuând toate cuvintele: „Acest inel a fost furat. Oh, nu un furt obişnuit, nu! A fost furat de la degetul unui mort. Era într-un mormânt, un trup îmbălsămat. Acest inel a fost furat de la mâna celui care îl purta. Ah, el vrea să-i pedepsească pe cei ce-au făcut asta! Niciodată nu trebuie făcut aşa ceva. Era cineva foarte important în ţara sa. Oh, în timpurile trecute... o fiinţă barbară. Şi el a comis multe lucruri urâte! Acum sunt cu totul sigură: *acest inel a fost furat de la degetul unui mort îmbălsămat, din mormântul lui şi a fost vândut.* În special, nu trebuie purtat. Are o influenţă rea. Cel care l-ar purta nu va putea reuşi nimic. Există oameni care râd de aşa ceva; dar aceasta nu împiedică acest lucru să fie adevărat".

Ea continuă, dând detalii caracteristice ale ţării, ale locuitorilor, a îmbrăcăminţii lor etc.

După şedinţă, martorul îmi va spune că inelul a fost luat (cumpărat) direct de o rudă de a lui, într-un mormânt aztec, în timpul unei explorări în Mexic.

Îi retrag inelul, al cărui contact pare să o facă pe Reine să sufere şi, după câteva momente de odihnă, solicit prezenţa Ghidului ei.

„Vino Vettellini al meu. Aşa, uite, îţi fac loc." Şi Reine se retrage, făcându-se mică de tot pe o parte a fotoliului, pentru a lăsa spaţiu liber la stânga ei.

A.B. mă solicitase să întreb dacă anumite licăriri sau fosforescenţe pe care le vede uneori în jurul lui, în întuneric, provin de la entităţi dezcarnate sau sunt doar rezultatul oboselii nervului optic. După ce a transmis întrebarea, Reine ascultă, apoi începe să râdă: „Spuneţi, e adevărat ce spune Vettellini: că domnul pentru care întrebaţi aceasta este aici, şi că adineaori am fost la el acasă? Nu mă îndoiesc de Vettellini, dar asta e atât de ciudat! Eu nu-mi amintesc. Da? - Ah, bine, Vettellini tu ai dreptate. - Ei bine, ştiţi, domnule Cornillier, puteţi să-i spuneţi prietenului dumneavoastră că nu e oboseala ochilor săi. El are un Ghid - un Spirit - care este permanent la dânsul. Prietenul dumneavoastră e muzician? Vettellini este cel ce-mi spune asta, eu nu ştiu. Ei bine, Spiritul care îl protejează a fost un mare muzician - pe care

se pare că îl cunoaştem cu toţii – şi acum vine la domnul respectiv pentru a-l inspira, pentru a-l îndemna să facă o operă frumoasă. Vrea ca dânsul să reuşească şi, pentru a-l influenţa mai bine, el este aproape tot timpul acolo şi se manifestă adesea aşa, prin licăriri. De altfel, sunt mai multe Spirite care vin acolo, dar dânsul e Ghidul".

La întrebarea lui A.B.: Aş putea să ştiu cine este?, Vettellini spune că la o şedinţă viitoare ar putea să-l aducă. Însă, fără îndoială, Spiritul nu se va face cunoscut, căci acest fapt ar putea să-i dăuneze operei. Îmi va spune numele lui, dar nu trebuie să-l comunic protejatului său decât atunci când această operă va fi terminată. Adaugă că A.B. îl poate invoca..., să se deschidă într-un fel inspiraţiei acestuia, pentru a-i uşura sarcina Spiritului. Este sub influenţe bune, desigur, şi nu are... – Subit, Reine se întoarce spre dreapta, cu sprâncenele încruntate, fixând spaţiul. S-ar spune că s-a simţit ciupită... Bombăneşte câteva cuvinte, apoi surâde: „Este dl Morrow". Ne întoarcem atenţia asupra vizitatorului apărut brusc, însă el o roagă pe Reine să-mi spună că nu trebuie întreruptă şedinţa noastră. A venit să asculte, pentru a vedea cum merge. Se va duce să se aşeze lângă nepoata sa... Să nu ne ocupăm de el...

Revin deci la Vettellini şi îi cer să-mi spună dacă morala noastră socială, considerată în mod larg, în sensul ei cel mai bun este – după judecata Spiritelor – morala cea mai valabilă, cea mai eficace, pentru o societate constituită ca cea a noastră. El răspunde că, pentru noi, nu ar putea să existe alta mai bună. Pentru Spiritele de nivelul evoluţiei sale, morala nu mai există. Nu mai este nevoie de o morală. Însă pentru noi este necesară şi principiile moralei noastre sunt cele mai bune pentru condiţiile societăţii noastre.

Îi pun o altă întrebare: dat fiind faptul că, pentru a activa evoluţia noastră, Spiritele provoacă uneori mişcări sociale şi politice, îl întreb dacă, în judecata înaltă a marilor Spirite, ele atribuie o superioritate reală unei anumite forme de guvernământ? – „Aceasta nu are nimic de-a face cu evoluţia", este răspunsul său. „Că este un rege, un împărat sau o republică... asta nu înseamnă nimic. Oamenii trebuie să fie guvernaţi şi conduşi, fiindcă în timpurile actuale ei nu sunt capabili să trăiască liberi; forma de guvernământ nu are însă importanţă şi nici vreo influenţă asupra evoluţiei unui popor. Egalitatea este imposibilă; o ierarhie este necesară. Evoluţia nu depinde însă de forme politice etc." Şi Vettellini îmi dă astfel o apreciere a celui mai evident bun-simţ asupra acestei probleme, pe care i-o pusesem cu viclenie, crezând că remarcasem la el, în mai multe rânduri, un fel de dispreţ pentru republică.

*

Înainte de a termina, îl întreb dacă are ceva de spus în privinţa Atlantidei. Îmi răspunde că a discutat puţin cu alte Spirite care sunt la curent cu această problemă... şi că poate să-mi afirme următoarele: continentul a existat în

mod real[1] şi a fost locuit la fel de real de o rasă umană. Rasa respectivă era neagră. Atlanţii atinseseră un grad înalt de evoluţie spirituală. Civilizaţia lor era pastorală. Avea un interes deosebit pentru studiul legilor cosmice şi pentru fenomenele siderale. Posedau cunoştinţe profunde în astrologie. Dezvoltarea industrială la dânşii a fost însă nulă. Continentul lor s-a prăbuşit şi s-a scufundat în urma unor convulsii geologice – la fel ca acelea care în viitor vor distruge teritoriile coastelor europene. Acum Oceanul Atlantic le serveşte drept giulgiu.

Întreb care este soarta actuală a acestor atlanţi.

Vettellini spune că nu poate şti. Desigur, ei îşi continuă evoluţia la un nivel superior. Ei sunt, zice dânsul, foarte mult deasupra sa, căci dispariţia lor s-a petrecut într-o perioadă de timp foarte îndepărtată. El profită de discuţie pentru a mă face să remarc că aspectul fizic al unei rase, considerat ca expresie a nivelului evoluţiei sale, poate foarte bine să nu corespundă cu ideea obişnuită pe care o avem: atlanţii erau negri.

Dorind să-i arăt bunicului soţiei mele preţuirea ce o am pentru vizitele sale, o rog pe Reine să-l întrebe dacă lui îi este penibil să coboare până la noi şi să rămână în atmosfera noastră. El răspunde că, în condiţiile existente, nu îi este foarte penibil... pentru că el vine, întrucâtva, „pe urmele lui Vettellini".

---

1. Mari iniţiaţi ai esoterismului modern au accentuat vechile cunoaşteri privind existenţa reală, precum şi scufundarea continentului Atlantida. Acesta ar fi existat cu multe milioane de ani înainte şi ar fi dispărut treptat. H.P. Blavatsky a menţionat repetat în *The Secret Doctrine* acest truism străvechi; iată unele citate: „Zeul Lunus a devenit... chipul puterii duble pentru a patra Rasă-Mamă, cea a Atlanţilor. A cincea este rasa noastră... Ultimele vestigii ale Atlantidei au dispărut acum vreo 85.000 de ani. Aceasta nu trebuie confundată cu distrugerea continentului principal în timpul perioadei Miocene – cu câteva milioane de ani mai înainte – şi nici cu scufundarea insulei Atlantida – a lui Platon –, cu circa 11.000 de ani înaintea zilelor noastre".
Omul de cultură german, profesorul Rudolf Steiner, a descris mai extins aspecte materiale şi spirituale privind cele şapte „sub-rase" ale rasei a patra, care au evoluat epoci foarte îndelungate pe continentul atlant. Iată unele citate din *Aus der Akasha-Chronik* (Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997): „Începutul îl vom face cu descrierea evenimentelor care s-au desfăşurat în perioada când între America şi Europa exista acel continent aşa-numit Atlantida... Strămoşii noştri atlanteeni erau foarte diferiţi de omul actual... Această deosebire nu se referă numai la aspectul exterior, ci şi la facultăţile spirituale".
Iniţiatul englez B. Creme specifica (*Maitreya's Mission*, vol. II): „În vechea Atlantidă a avut loc un război mare între Ierarhia Spirituală (forţele luminii) şi forţele răului, ale materialităţii... Acest război a distrus ultimele civilizaţii ale epocii atlante – care a durat circa 12 milioane de ani". (! !)
Referiri repetate în acelaşi sens există şi în scrierile iniţiatei A. Bailey – de exemplu în *The Rays and the Initiations*, Lucis, Londra, 1965 (n.tr.).

Cel care are întreaga suferință este Vettellini... și el, Morrow, profită de radiația acestuia, care face atmosfera mai puțin grea, mai puțin otrăvitoare...

O mică scenă amuzantă încheie ședința: Vettellini mă roagă să o cert pe Reine la trezire. Ea a făcut încă o imprudență, din cochetărie: și-a lepădat jacheta de lână și a răcit. Reine refuză să-mi transmită comunicarea... are o mânie îndărătnică, o revoltă umilită, de nedescris. Ca întotdeauna, ea termină însă prin a capitula, dar nu fără a-i plăti protectorului prin ironii privind grijile sale atât de atente.

Ședința 56 – luni, 5 mai 1913

Reine era astăzi în dispoziții fizice mai bune decât de obicei. Încă de la începutul paselor mele a înghețat complet și ședința ar fi trebuit să fie excelentă. Din păcate însă, partea importantă a programului meu nu a putut fi realizată, iar eu m-am găsit nepregătit, neavând nici măcar de pus întrebări interesante lui Vettellini. De altfel, ședință fără mare interes, din vina mea.

La ancheta obișnuită, copila îmi spune că a mers să vadă marile Spirite *albastre și că acestea au dus-o în regiuni foarte înalte ale spațiului. Ea nu le-a* întrebat nimic (nu-i dădusem să transmită nici o întrebare) și nu are să-mi povestească nimic deosebit din această excursie, în afară de faptul că în mai multe rânduri a simțit curenți fluidici care – crede ea – au legătură cu acțiunile diferite întreprinse de aceste Spirite mari și se refereau, fără îndoială, la eforturile lor de a modifica destinele umane. Nu a îndrăznit să-i întrebe și îmi revine mie să reiau problema la o ședință viitoare.

Când a terminat relatarea, îi spun dorința de a vorbi cu bunicul meu. Să meargă să-l caute. Însă abia formulasem solicitarea, punându-i între mâini sorțul mic de Rosa-Cruce, că ea scoate un strigăt de uimire: „Domnule Cornillier, nu mai este nici o greutate, el este aici! Da, este el. Spune că știa că ați vrea să-l chemați, fiindcă v-ați gândit la el zilele acestea. *Și azi dimineață ați pipăit acest obiect, gândindu-vă că îl veți evoca în această după-amiază...*". (Într-adevăr, este exact; în această dimineață, fiind singur în salonul mic, am scos sorțul dintr-un sertar și, examinându-l, mi-am făcut planul de a-i pune câteva întrebări bunicului meu, la ședința de azi.)

După câteva cuvinte de bun venit, îl întreb pe bunic dacă a mai păstrat vreo legătură cu cel de al doilea fiu al său. El îmi răspunde că nu, în nici un fel. Își amintește că acesta a murit pe când el încă trăia; atâta tot. Nu-i mai știe nici măcar numele și nimic altceva referitor la dânsul[1]. Sunt surprins și

1. Se poate vedea încă o dată cât este de ilogică ipoteza citirii gândirii, pentru a explica informațiile date de Reine. Dacă ea ar fi putut găsi cu adevărat în conștiința sau în subconștientul meu, elementele transmiterii sale, cum ar putea ea să descopere *mereu și mereu* numai elemente pe care eu nu le știu, în timp ce *întotdeauna și întotdeauna* ea nesocotește faptele și diversele incidente ce există

îl întreb dacă la gradul său de evoluţie nu îi este suficient să-şi fixeze gândirea asupra unui fapt oarecare din trecut, pentru a-l regăsi cu uşurinţă. Spune că da, într-adevăr, ar putea-o face. Dar el e atât de departe, atât de distanţat de tot ce nu este legat de realizarea planurilor concepute de dânşii pentru evoluţia generală, precum şi pentru propria lor evoluţie, încât o asemenea acţiune i se pare lipsită cu totul de valoare şi nu merită efortul necesar ca să se coboare pentru aşa ceva...

Cum continuu să manifest un regret, Reine ia cuvântul pentru a preciza situaţia: „Desigur, este tare greu de înţeles de către noi; dar amintiţi-vă bine acest fapt: în Astral nu mai există rudenie. Acolo *nu persistă decât un lucru: afinităţile de spirit*. Or, bunicul dumneavoastră nu avea nici cea mai mică afinitate cu acest fiu. Aşadar, morţi amândoi, despuiaţi de acest organism – care pe pământ stabilea legătura între ei – sunt acum total străini şi separaţi. Şi cum bunicul dumneavoastră a evoluat din ce în ce mai sus în Astral, a pierdut chiar cu totul amintirea lui. Acesta nu mai există pentru el. Iar efortul necesar pentru a regăsi astfel de detalii infime ar putea fi folosit mult mai bine pentru o altă acţiune. El revine la dumneavoastră, da, dar aceasta fiindcă are afinităţi cu dumneavoastră. Şi, cu toate că revenirile îi sunt penibile prin coborârea în atmosfera noastră, o face pentru că poate să vă fie folositor. Ah, e tare greu de înţeles, dar asta e situaţia. Ce vreţi să-l întrebaţi? Va încerca să vă satisfacă".

Explic că aş vrea să fac să vină vărul meu primar, copilul celui de al doilea fiu al său şi că, neposedând nici un obiect de la dânsul, aş dori ca el să-l găsească şi să-l aducă aici. Spune că va încerca să o facă, dar poate că va dura mult, întrucât nu ştie deloc ce modificare a putut să survină în fluidul acestui nepot. Remarcă faptul că, neavând vreun obiect care să-i redea vibraţia, va fi obligat să caute un fluid ce are vibraţiile fluidului nostru familial, modificat prin două generaţii. E foarte complicat. Va încerca.

în memoria mea? De exemplu, eu am amintiri precise şi neprecise privind acest al doilea fiu al bunicului meu, înecat în circumstanţe foarte dramatice, precum şi o mulţime de detalii diverse relativ la întrebarea ce urmează asupra vărului meu primar. Reine nu vedea nici un detaliu... în timp ce mi-ar da, pe de altă parte, expresii psihologice, trăsături morale specifice acestei fiinţe? Este de neconceput! De altfel, elementele psihologice constituind „creaţiile sale" ar fi însă greu de combinat pentru a construi un caracter real, corespunzând adevărului faţă de citirea faptelor mai mult sau mai puţin importante ale căror imagini sau amintiri persistă în creierul meu.

Pe de altă parte, este uşor de înţeles că înseşi aceste fapte devin cu totul indiferente Spiritelor degajate de legăturile terestre. Ele pot să le uite, căci şi pentru noi e la fel. De exemplu, eu am uitat prenumele şi diferite incidente din viaţa unor membri foarte apropiaţi ai familiei, veri primari, unchi care trăiesc în provincie şi cu care nu mai am nici un contact. Şi câte fapte, chiar foarte importante, din tinereţea noastră, se şterg în mod complet din memoria noastră, îmbătrânind!...

Reine îşi reia explicaţia: „Pentru Vettellini alta e situaţia. El ar putea să vă dea detalii despre viaţa sa anterioară, fiindcă pentru a realiza opera sa cu noi, el a trebuit să revină să stea, să se cufunde din nou în atmosfera terestră. El este permanent aici, trăieşte cu noi şi gândurile sale sunt ocupate cu interesele noastre; dar pentru bunicul dumneavoastră nu este acelaşi caz. El vine dintr-o dată de sus, pentru un contact momentan cu *dumneavoastră şi el nu mai reia nimic omenesc*".

Aşteptăm reîntoarcerea bunicului, dar cum cercetările sale se prelungesc, trec la o altă experienţă. Fără nici o explicaţie, pun între mâinile Reinei o piatră mică. Dânsa simte o plăcere deosebită la contactul ei. Îmi zice: „E curios, am senzaţia regăsirii unui mic obiect plăcut, pe care l-am pierdut". (Această remarcă e interesantă, dacă se face legătura cu ceea ce mi-a comunicat Vettellini cu privire la penultima viaţă a Reinei, care s-ar fi petrecut în Egiptul antic, căci mica piatră provine de la un colier egiptean.) „Nu pot să vă exprim cât de straniu este ceea ce resimt atingând aceasta. Asta vine, asta vine... Oh, din Egipt! E sigur. Este luată dintr-o brăţară, dintr-un colier. Conţine atât de puţin fluid, încât nu mai pot vedea, dar sunt sigură că vine din Egipt. Eh, ce plăcere îmi face! Mi-ar plăcea să o port la gât." (Se întoarce şi apoi iar se întoarce.) „*Îl simt* pe Vettellini, trebuie să fie pe aproape... Ah, da, iată-l! Vino Vettellini al meu. – Domnule Cornillier, el spune că a venit, întrucât bunicul dumneavoastră nu va mai reveni decât după mult timp; nu găseşte. Mai bine să nu-l aşteptăm..."

*

Pun o întrebare privind diferenţa care se manifestă în starea Spiritelor inferioare. Unele par a fi dotate cu o vitalitate extremă, pe când altele par a fi cufundate într-o toropeală grea. Vettellini explică acest fapt prin aceea că la un acelaşi grad de evoluţie, Spiritele pot fi afectate foarte diferit de trecerea în Astral. De fapt, ele reacţionează în raport cu propriul caracter în acelaşi mod în care au reacţionat şi în viaţa lor încarnată. Unele suferă, sunt amorţite şi sunt lipsite de energie, prin însăşi neînţelegerea situaţiei lor; altele, în schimb, îşi bat joc. Această lipsă de înţelegere, care pe unele le cufundă într-un fel de toropeală stupidă, nu are nici un efect asupra altora, asupra acelor petrecăreţi care nu-şi pierd timpul ca să înţeleagă. Ultimele au o anumită vitalitate; şi o folosesc. Descurcăreţe, chiar şi după moarte! Acestea sunt cele care fac mesele să se mişte cu putere şi răspund „generalul Cambronne" când sunt întrebate cine sunt etc.

Trec la un alt lucru. Artiştii talentaţi, chiar mari talente, sunt adesea inspiraţi, ajutaţi de Spirite; e clar. Dar cei excepţionali, aceia pe care pe pământ îi numim „oameni de geniu", şi ei sunt ajutaţi, de asemenea? De exemplu, un Michelangelo?

Rezum răspunsul destul de lung: aproape toate fiinţele care produc ceva sunt ajutate, sunt inspirate. Avem însă Inspiratorul pe care îl merităm, în funcţie de gradul de evoluţie. Spiritele dau sămânţa, iar artistul este bunul

sau răul grădinar – care are sarcina de a conduce bine înflorirea. Totuşi, uneori, mecanismul invers este cel care acţionează: încarnatul produce sămânţa şi Spiritele îi dau ajutorul lor pentru realizare. (De exemplu, eu am fost acela cu ideea de a-i face un portret lui Vettellini, dar apoi am fost ajutat şi dirijat în a-l executa.)

Vorbesc şi despre „feminism" şi îl întreb pe Vettellini ce crede despre acesta.

El aprobă revendicările femeii în ceea ce priveşte pretenţia drepturilor egale cu cele ale bărbaţilor, însă dezaprobă total cerinţa privind aceleaşi roluri sociale. Femeia îşi are propria cale de evoluţie spirituală şi aceasta trebuie să fie paralelă şi să nu se confunde cu calea de evoluţie a bărbaţilor. La această apreciere... destul de banală, urmează brusc o consideraţie cu totul neprevăzută: „Maternitatea este una din cauzele cele mai eficiente de evoluţie pentru femeie. Aceasta le rafinează pe cele inferioare, le ridică; din acest punct de vedere, maternitatea la întâmplare, impunerea copilului prin plăcerea bărbatului, are o valoare mare".

Eu mă exprim cu indignare. Dar Vettellini afirmă: „Sub aspect social, aceasta poate fi o ruşine, însă pentru progresul individual este o cauză violentă de evoluţie. Sterilitatea nu este totuşi o inferioritate. Femeile sterile au alte căi de progres... De altfel, sterilitatea – la fel ca şi fecunditatea – este determinată de cea mai înaltă fatalitate: «Mâna». Chiar Spiritele evoluate nu înţeleg motivele originare...".

Şedinţa lâncezeşte puţin. Îi cer Maestrului să mă lase să fac un fel de recapitulare a învăţăturii transmise, pentru a elimina astfel contradicţiile sau erorile provenite fie de la medium, fie de la redactarea mea. El aprobă.

Şedinţa 57 – miercuri, 7 mai 1913

Reine a răcit şi suferă mult; adoarme totuşi foarte bine.

Imediat ce a fost prinsă de somn îi ordon să meargă către marile Spirite şi să le ceară explicarea acelor curenţi pe care ea i-a resimţit în timpul călătoriei făcute cu ei lunea trecută. Venind momentul, îmi dă interpretarea sa a răspunsului lor – căci nu se poate traduce prin cuvintele noastre o stare a materiei care pentru simţurile noastre nu există. Ea încearcă, mai întâi, să exprime propria-i senzaţie privind curenţii respectivi: „un fel de lovitură fluidă, dreaptă..., apoi un vârtej...". Aceste vorbe nu-mi spun mare lucru! Îmi explică apoi semnificaţia lor pentru Spirite: „Tocmai prin aceste fluide ele află destinele generale şi individuale ale oamenilor şi, într-o anumită măsură, au posibilitatea de a le modifica printr-un impuls fluidic generat de ele însele.

Las de-o parte relatarea acestor fenomene imposibil de conceput de pământeni şi vreau să-i cer Reinei noutăţi în căutarea vărului meu. Însă ea vorbeşte cu un Invizibil. Câteva cuvinte prinse mă fac să cred că discută chiar

cu bunicul meu; şi într-adevăr, Reine îmi spune că el era acolo, aşteptând întrebarea mea. Dânsul explică de ce nu a mai revenit (la ultima şedinţă), căci, în ciuda eforturilor sale, nu reuşise. Fiinţa pe care doresc să o evoc trebuie să fie foarte puţin evoluată şi, pentru a-i regăsi urma, i-ar trebui să vină prea jos. Dacă ţin să o descopăr, trebuie să-mi procur vreo scrisoare sau vreun obiect ce a păstrat vibraţiile lui şi astfel, mediumul meu îl va găsi atunci mai uşor. Bunicul meu adaugă că o bucată de timp nu va mai veni, fiindcă Vettellini răspunde la tot ceea ce am dori noi. Cea ce se face aici este opera lui, iar prezenţa sa nu-i poate folosi pentru moment. Dânsul aparţine unui grup de Spirite, care sunt unite pentru o sarcină diferită: opera de modificare a mişcărilor politice şi sociale. La aceasta îşi depune toate eforturile. Va mai trece însă din când în când să vadă cum am progresat.

După plecarea bunicului, îi propun Reinei o vizită la muzeul egiptean din Louvre (a cărei existenţă ea nu o cunoaşte). Îi indic itinerarul şi, repede, mă anunţă că a ajuns.

La început, impresiile sale sunt mediocre. „Sunt aici pietre, statui, morminte..." Are impresia că le-ar recunoaşte... pare a vedea locurile de unde provin, cerul, locuitorii etc. Două sau trei detalii sunt destul de deosebite, dar în fapt nimic valabil atât timp cât a rămas la parter. Abia după urcarea la etaj, în a treia sală, are o percepere precisă. Dintr-o dată simte fluide care o atrag şi *ea vede şi descrie mumia la locul ei exact.* Aceasta îi provoacă o senzaţie puternică. Vorbeşte mult despre dânsa. În cadavrul mumificat percepe o vitalitate care încă persistă şi crede că, probabil, Spiritul respectiv e legat mereu de acel trup. Ea e tulburată însă de mulţimea de vizitatori şi de vibraţiile grele degajate; acestea o împiedică să vadă clar. Atunci, îi sugerez să revină acolo într-o noapte, cu Vettellini; ar fi poate ceva interesant. O rechem.

Imediat Vettellini îşi manifestă prezenţa şi aprobă propunerea mea.

*

Începem recapitularea convenită a învăţăturii date despre Moarte. Verific anumite puncte şi obţin o lămurire extremă pentru întregul proces al trecerii în Astral, al diferitelor grade de evoluţie. Cum ceea ce am scris anterior mi se pare ca fiind exact, nu voi nota aici decât mici precizări interesante:

Viaţa unei fiinţe este determinată de fatalitate: „Mâna". Conceperea şi naşterea fiind stabilite sub influenţa anumitor aştri sau planete, perioada morţii rezultă în mod normal. Acest determinism este însă modificabil. În fapt, asupra acestuia poate interveni voinţa Spiritelor Judecătoare. Ele au puterea de a devansa sau de a întârzia date prevăzute, în funcţie de influenţele astrale, dacă evoluţia fiinţei încă mai trebuie activată[1].

1. Avem un exemplu recent, foarte potrivit. Bunica de pe tată a Reinei a murit la Tours. Faţă de influenţele astrale, spune Vettellini, decesul ei ar fi trebuit să fie

Mesagerii funerari nu aparţin unei categorii speciale de Spirite. Ei sunt desemnaţi pentru a îndeplini această funcţie, de adunarea care se va ocupa de mort. Pot să fie chiar mai mulţi care să îndeplinească misiunea sau numai unul singur...

Uneori, înainte ca sufletul să devină capabil să-şi conştientizeze răspunderile, el este condus totuşi în faţa adunării marilor Spirite. Se procedează astfel, pentru că de la această înfăţişare va simţi o impresionare... vagă, dar persistentă, care la un anume moment din viaţa sa rătăcitoare din Astral, îi va provoca reflecţii şi căutări. Dar, din momentul în care a devenit capabil să înţeleagă responsabilităţile sale, el va fi pus mereu faţă în faţă cu faptele vieţii avute - în fapt, imediat ce a trecut de Astral. Şi astfel, amintirile, regretele, remuşcările ce determină această vedere de ansamblu, vor fi cauze a unei activităţi ce va pregăti progresele sale în viitoarea reîncarnare.

Spiritul suficient de evoluat va avea avantajul de a-şi alege singur viitoarea soartă. Nu mai este supus influenţelor valului de încarnare. După cum va voi, va putea să-şi continue drumul în Astral sau să se încarneze cu un scop special, pentru a activa evoluţia fiinţelor din rasa sa..., beneficiind, în schimb şi el însuşi ca progres.

Evoluţia în Astral este cea mai profitabilă, însă cea mai dură; unele Spirite preferă o urcare mai puţin rapidă şi mai puţin dureroasă. Pentru noi nu e posibil să înţelegem în ce constă această evoluţie în Astral. Singurul punct la îndemâna noastră este faptul că dezcarnatul, care a ales această cale, trebuie să se elibereze mai întâi de orice ataşament faţă de fiinţele sau interesele terestre pe care le-a lăsat în urmă. Încetul cu încetul, va deveni un „intermediar modificator" al Fatalităţii - faţă de care se apropie astfel, fără a o înţelege însă mai mult...

Aceste cercetări, meditaţii profunde, pentru a clarifica puţin misterele Fatalităţii, ocupă o parte din activitatea Spiritelor înalte. Dânsele ştiu că Ea stă implacabilă deasupra vieţii fiecărei fiinţe. Anumite evenimente, fericite sau nefericite, sunt inevitabile: Mâna, enigmatica şi misterioasa Mână le-a determinat încă dinainte[1].

Vettellini apreciază că această ordine fatală stabileşte aproape jumătate din circumstanţele diferite ale vieţii cuiva. Din cealaltă jumătate, aproape o jumătate este în dirijarea Încarnatului; aceasta este liberul său arbitru. Partea ce rămâne revine în puterea modificatoare a Spiritelor. (Această ultimă

---

mai târziu, dar Spiritele protectoare, judecând suferinţele ei, au eliberat-o mai repede. Contrarul se va întâmpla cu bunica de pe mamă, care, în mod normal, ar fi trebuit să moară în aprilie.

1. În anii care au urmat, am putut înţelege că, dacă evenimentele sunt într-adevăr „determinate dinainte", întrucât *sunt doar în plan*, realizarea lor nu este totuşi „inevitabilă". (De altfel, acest aspect este redat în partea a doua a acestei comunicări.)

porţiune a transmiterii a fost făcută de Reine cu o autoritate remarcabilă. Împărţirea în trei părţi de influenţe care guvernează viaţa fiecărei fiinţe a oferit o clarificare extremă în analizele sale: *o jumătate din viaţă este dominată de Fatalitate, un sfert aparţine liberului arbitru şi un sfert influenţelor modificatoare a Spiritelor.*)

Este de remarcat că influenţa modificatoare a Spiritelor este necesară pentru a răpi Fatalităţii absolutul ei. Dânsa ar zdrobi fiinţele şi evoluţia ar fi cu atât mai mult întârziată.

Întreb care este semnificaţia sinuciderii.

Răspuns: Evenimentul sinuciderii îi este pus fiinţei în faţă de Fatalitate; dar sfertul ei de libertate poate să o respingă. Fiinţa poate lupta împotriva circumstanţelor, poate să reacţioneze împotriva tendinţelor atavice şi, în funcţie de caz, precum şi în funcţie de meritele sale, protectorii spirituali o vor ajuta... sau nu.

O altă remarcă interesantă: am spus că Spiritele foarte evoluate ar putea, dacă ar vrea, să stagneze în Astral, bucurându-se în mod egoist de superioritatea obţinută. Dar acest *dolce farniente* nu se poate prelungi în mod etern. În fapt, la anumite intervale ar trece curenţi foarte puternici, influenţe magnetice de ordin cosmic, care ar abate în mod violent aceste Spirite către Pământ, forţându-le astfel pe cele leneşe să iasă din inactivitatea lor...

*

Această chestiune a Morţii, fiind stabilită în mod definitiv, vorbim despre diferite incidente.

Eu îi cer un sfat în privinţa absenţei de o săptămână pe care o proiectăm. Vettellini mă sfătuieşte intens să plec. „Vă veţi simţi mult mai bine." Urmează apoi o serie de recomandări pentru grijile materiale. În timpul absenţei noastre, Vettellini o va face pe Reine să lucreze, pentru ca să nu piardă nimic din facultăţile sale.

În fine, se ocupă şi de sănătatea soţului ei. Îi dă pentru dânsul o prescripţie meticuloasă.

Şedinţa 58 – vineri, 9 mai 1913

În primul ei somn, Reine a mers iarăşi să vadă marile Spirite albastre şi, de această dată, a putut asista la una din fazele lor de repaus şi de delectare. Îmi spune că în actuala sa condiţie fluidică, fără îndoială, ea nu ar fi fost capabilă să simtă aceste plăceri astrale extraordinare, dar a fost ajutată; a fost sensibilizată până la punctul voit, astfel ca ea să poată percepe minunatele armonii, pe care limbajul nostru nu le poate exprima. Termenul ce trebuie folosit pentru acestea este „muzica"; pentru noi, ar fi cuvântul care corespunde cel mai bine încântării de la care mai continuă să simtă o emoţionantă impresie. Dar ce cuvânt sărac, ce expresie goală în a reda acele plăceri!

Îmi spune că stă în puterea fiecărui Spirit foarte evoluat să producă astfel de melodii fermecătoare, dar, când se adună pentru a-şi uni şi combina aceste feluri de unde muzicale, frumuseţea undelor creşte în chip minunat. Adesea, după meditaţiile lor profunde sau după o perioadă de activitate destinată ajutorării oamenilor nenorociţi, ele se reunesc pentru a produce – sau pentru a percepe – aceste vibraţii extraordinare, esenţă însăşi a ceea ce noi pe pământ considerăm a fi arta cea mai sublimă – şi care totuşi aici nu este decât un biet ecou sărăcit al divinelor emisii originale.

*

Întrucât e o oră dedicată muzicii, încerc să o trimit într-o vizită la Albert B., cu speranţa de a-i descoperi Inspiratorul. Însă Reine, care s-a dus la dânsul, îmi spune că el nu este acolo (verificat ca exact) şi nici Spiritul-ghid al său. De la Ghidul respectiv îi percepe bine fluidul, dar e absent... (Poate că este încă la concertul din înălţimi?)

Dintr-o dată iată-l, pe bătrânul nostru prieten din America, anunţându-se printr-un şoc destul de brutal. Reine tresare, îşi încruntă sprâncenele, apoi râde. Vechiul prieten e vesel şi viguros. E mulţumit că-i cerem să vină ca să ne vadă în timpul călătoriei noastre. Ne spune să remarcăm bine când, fără motiv şi fără vreo legătură, soţia mea se va simţi veselă şi bine dispusă. Atunci el va fi cu noi. Ne va însoţi adesea; în toate zilele.

Îl rog să binevoiască, din când în când, să repete suflul rece asupra feţei, ca acela pe care mi l-a produs într-o noapte cu atâta tărie. În loc să-mi transmită răspunsul, Reine râde şi pare deranjată. Insist pentru a afla de ce. – „El spune că nu; aşa ceva îl plictiseşte!" Înghit răspunsul... gândind cât îi este de caracteristică această francheţe, omului pe care soţia mea l-a cunoscut astfel. Îmi citeşte gândurile? Fără îndoială, căci adaugă: „Oh, eu nu sunt atât de bun ca Vettellini...". Şi o ceartă puţin pe prietena sa Anne: „Ea cade iarăşi în nemulţumirea asupra ei înseşi (exact). Nu are nici un motiv: e absurd! Să se scuture; haide!".

Dar iată-l pe Vettellini. Începe prin a-mi da câteva detalii cu privire la adunările muzicale din Lumea de Dincolo; apoi vorbim despre călătoria noastră. După recomandări folositoare sănătăţii noastre, el stabileşte în mod metodic programul şedinţelor pe care Reine trebuie să le facă singură, în timpul absenţei noastre. El prevede totul, inclusiv perniţa de sub cap, un elastic pe deget care să reţină creionul etc. Îmi spune să nu încerc nimic pentru a o magnetiza de la distanţă pe Reine. Trebuie să fac în aşa fel încât să profit cât mai mult de această călătorie în folosul sănătăţii. El se va ocupa de noi şi va veni în fiecare dimineaţă să ne urmărească puţin. În caz de incidente sau de griji, va trebui să-l invocăm. Îmi recomandă să fim veseli atât în ce mă priveşte pe mine, cât şi pe soţia mea. Trebuie să fim veseli, fericiţi; este aproape o sarcină.

Acceptă să-i pun mai multe întrebări, reamintindu-mi însă că nu trebuie să mă obosesc printr-o şedinţă prea lungă, căci primele zile ale călătoriei şi schimbarea aerului vor fi obositoare pentru mine.

*

Îl întreb dacă Spiritele puţin evoluate îşi păstrează modul pământean de a gândi în cuvinte şi în vechiul lor limbaj. El răspunde că în mod sigur este aşa; nici nu ar putea proceda altfel. Când încep să iasă din coma lor greoaie, ele încearcă să-şi limpezească noile senzaţii din Astral şi gândesc totul în cuvintele vechiului lor limbaj. Încetul cu încetul, vor obţine modul de a gândi fără cuvinte, de neînţeles pentru noi; dar modul respectiv nu va veni decât o dată cu evoluţia.

Îl întreb pe Vettellini dacă dânsul ar putea-o conduce pe Reine la o altă planetă – de exemplu, la Marte –, pentru a-i permite să observe acolo lumea fizică şi fiinţele. (Fac aluzie la aşa-zisul voiaj al drei Smith şi la criticile care au urmat relatărilor sale.) Răspunde că imediat ce mediumul va atinge starea cataleptică, acest lucru va fi uşor – ca de altfel şi toate celelalte fenomene promise. Aceasta depinde însă de sănătatea ei; dar totul este întârziat din cauza fragilităţii sale extreme.

Vorbesc atunci despre rolul organismului în viaţa încarnaţilor şi mă surprinde că acest rol poate fi uneori important într-un mod cu totul fals. Cum se poate ca o fiinţă ce pare inteligentă, cultivată, strălucitoare, cu calităţi morale, energică etc., să o regăsim după moartea sa – când a fost deposedată de trup – doar ca un biet Spirit slab şi năuc!

Răspunsul e lung şi puţin cam confuz: la mulţi încarnaţi, spiritul nu are chiar atâta influenţă pe cât ar putea crede spiritualiştii. Pe pământ, trupul este adesea elementul dominant şi spiritul trebuie să reacţioneze în contra lui, căci acesta posedă o anumită autonomie. Este un mecanism care poate fi şi rău, dar poate fi şi admirabil. În cazul ultim, un mecanism foarte mediocru ar putea realiza totuşi efecte surprinzătoare. Să ne reamintim de exemplul foarte sugestiv deja dat al unui luptător ce are o armură deosebită. – Eu remarc însă că acest punct de vedere, dacă este acceptat, ar modifica mult judecata noastră asupra celor din jur... şi adaug: „E tot una, destinul trebuie să i se pară crud Spiritului dezbrăcat subit de ceea ce el putea considera ca fiind un bun al său!". Reine însă replică, spunând că, din contra, această pierdere e o binefacere, fiindcă întotdeauna există o reacţie a trupului asupra spiritului şi că, în fapt, spiritul are un beneficiu din folosirea unui instrument superior, la care de altfel nu avea drept.

*

Soţia mă roagă să-l întreb pe Vettellini dacă actuala complexitate a vieţii noastre sociale nu e cumva o decădere. Trecutul, „timpurile de altă dată", nu erau mai sănătoase, mai bune? Există un progres real sau totul este mai

degrabă doar o redistribuire diferită a aceloraşi elemente? Vettellini râde şi răspunde: „Ceea ce spunem noi despre trecut, părinţii noştri o spuneau la fel... şi străMoşii noştri de asemenea. Există însă o dezvoltare a inteligenţei, a bunătăţii, a calităţilor spirituale. Totuşi, în Artă, într-adevăr, nu a fost un progres în perioada actuală a civilizaţiei noastre. Aceasta provine din faptul că mari artişti din epocile anterioare nu s-au mai reîncarnat, iar cei care practică acum arta sunt în cea mai mare parte Spirite tinere, care mereu nu au fost considerate demne de a fi ajutate. Însă, dacă există o criză în artă (în arta plastică), este doar o criză; timpurile viitoare vor aduce o schimbare".

Câteva incidente vesele încheie şedinţa. Reine şi maestrul ei se tachinează şi râd... Apoi îşi spun la revedere.

Şedinţa 59 - luni, 19 mai 1913

O dată întorşi ieri din micul nostru voiaj, am reluat astăzi şedinţele. În timpul acestei absenţe de zece zile, Reine îmi spune că nu a obţinut nimic interesant. Ea a urmat în mod exact prescripţiile indicate şi în fiecare după-amiază s-a aşezat în condiţiile stabilite pentru şedinţa sa. Procedeul folosit nu a reuşit însă bine. Ea cădea doar într-o somnolenţă stupidă, în cursul căreia continua să audă toate zgomotele exterioare. Şi când, după o oră, o oră şi jumătate, îşi revenea, resimţea o oboseală copleşitoare...

Marţea ce a urmat plecării noastre (de sâmbătă), când ea se pregătea să se adoarmă, i-a apărut Vettellini. I-a văzut capul în mod distinct şi i-a remarcat buzele mişcându-se, ca şi cum ar fi încercat să-i vorbească, dar nu a putut să-l audă şi nici să-i perceapă vorbele...

*

Începem şedinţa la ora trei şi jumătate şi, imediat, Reine cade într-un somn profund. Continuu să o magnetizez în mod prelungit şi când cred că e îndeajuns, o întreb. Îmi răspunde că revine dintr-o vizită la Spiritele albastre, făcută împreună cu Vettellini. Încă de la începutul somnului a urcat, fără dificultate, fără eforturi – Ghidul ei e mulţumit. El îmi spune că dânsa nu şi-a pierdut antrenamentul în timpul acestor zece zile de absenţă şi îmi explică ce a cauzat insuccesul şedinţelor Reinei: „Procedeul de autohipnoză pe care i l-am indicat era bun, însă obiectul hipnotizor pe care l-aţi aleş nu a fost bun deloc". (Era un glob strălucitor suspendat de un fir răsucit care, revenindu-şi, făcea să se rotească globul.) El îmi spune că globul nescânteind, nu putea să-i provoace Reinei decât o stare de toropeală penibilă. Astfel, dânsul a încercat să-i oprească şedinţele prin acea apariţie din marţea respectivă şi vorbindu-i, dar ea fiind deja toropită, nu a înţeles. Ba, din contra, a insistat cu toată oboseala ei, temându-se să nu fie certată dacă s-ar fi oprit. Cu tot insuccesul, tentativele ei au menţinut-o suplă şi flexibilă. Va trebui însă ca eu să găsesc un alt obiect, care să aibă o acţiune efectivă.

Vorbim despre diverse lucruri, despre şedinţa următoare care, pentru antrenament, trebuie să fie o şedinţă cu magnetizare prelungită, fără experienţe deosebite. Văd că Vettellini vrea să realizeze ambele serii de cercetări (în plan fizic şi în plan astral), care trebuie să se completeze una pe cealaltă; dar sănătatea mediumului pare să-l neliniştească mult...

Jocuri de cuvinte şi tachinări obişnuite; apoi, deodată, Vettellini spune că dna Cornillier are dorinţa arzătoare de a-l auzi pe bunicul ei, dar că nu îndrăzneşte să o spună. (Soţia scoate o exclamaţie de surpriză, căci aşa este.) Însă astăzi bunicul nu poate coborî, „el este în misiune". Va veni la şedinţa viitoare. El a spus că va veni în toate zilele să ne însoţească în călătoria noastră, dar nu a venit decât o singură dată, în prima zi; dânsul a trebuit să-şi consacre toate forţele pentru îndeplinirea acelei „misiuni", în mod sigur mai importantă.

*

Diferite chestiuni. Reine este fericită în noua sa locuinţă. S-a mutat în sâmbăta plecării noastre şi duminică s-a culcat *la dânsa acasă* pentru prima oară în viaţa sa. Vettellini spune că şi-a petrecut noaptea de vineri spre sâmbătă în locuinţa ei cea nouă pentru a observa acolo diversele influenţe, alungând Spiritele inferioare aflate în trecere etc..., pe scurt, făcând poliţie! Acum copila va fi fericită, căci în spaţiul respectiv nu sunt decât vibraţii bune. De altfel, Vettellini îşi petrece mult timp în acel loc. (Reine îmi spune că, în stare de veghe, îl percepe permanent.) El este cel ce l-a influenţat pe soţul său şi i-a strecurat în cap gândul de a fi adormit de mine. (Achille, o fiinţă scundă, foarte sensibilă, care şi-a manifestat întotdeauna o frică grozavă la ideea de a fi hipnotizat, acum câteva zile, i-a spus dintr-o dată Reinei că ar dori mult să fie adormit de mine şi sugestionat să fie mai puţin timid. Aceasta l-ar ajuta, fără îndoială, la examenele sale.)

Înainte de a-şi încheia vizita, Vettellini mă anunţă că pentru tatăl meu totul merge bine. El lucrează şi încearcă să înţeleagă; astfel, progresează în mod real. Trebuie să fiu satisfăcut de ceea ce am încercat; nu a fost zadarnic. (În fapt, am făcut mai multe tentative pentru a-l ajuta pe tatăl meu, pe care nu le-am mai notat în aceste consemnări.) – „Vedeţi", spune Reine, „nici un efort nu e pierdut, domnule Cornillier".

Şedinţa 60 – miercuri, 21 mai 1913

Această şedinţă, în timpul căreia nu s-a întâmplat nimic supranormal, este şi ea una dintre cele mai remarcabile pe care le-am avut, ca urmare a impresionantei realităţi a dialogului respectiv. Desigur, ideile emise, învăţăturile şi revelaţiile expuse erau deosebit de interesante în sinea lor, dar spontaneitatea şi turnura originală a comunicărilor au fost de neînchipuit... Sunt imposibil de a fi redate...

*

La ultima şedinţă, Vettellini îmi recomandase să nu facem astăzi decât un exerciţiu bun pentru antrenamentul Reinei. Astfel, am magnetizat-o într-un mod mult prelungit – în jur de o oră şi jumătate –, fără a încerca vreo experienţă.

Aştept să-şi revină singură la faza transmiterilor. Ea mă caută întinzând mâinile, mă *verifică*, apoi începe să povestească ce a făcut. Acolo sus, la Spiritele albastre, era iarăşi un *concert* şi din nou a putut să audă acele armonii minunate care o fermecaseră şi prima dată. După coborâre, a rătăcit prin împrejurimi... şi s-a întâlnit cu tatăl meu, care căuta ocazia să comunice prin ea. – „El ar fi vrut să vă vadă. L-am adus cu mine. E aici..."

Schimb câteva vorbe cu tatăl meu, care îmi confirmă că acum este mai mulţumit. El lucrează; merge după Spirite care îi sunt superioare şi începe să înţeleagă motivele stării actuale în care se află. Îmi spune că s-a dus de mai multe ori să o vadă pe acea doamnă bătrână pentru care îl însărcinasem să o aducă la o şedinţă. Dar încercările sale faţă de dânsa nu reuşeau. Era primit rău: „Ea este mereu încăpăţânată în ideea sa fixă şi nu a putut-o influenţa nicicum... etc.".

Termin această discuţie şi cer să comunic cu Morrow (bunicul), care astăzi ar trebui să fie aici. Vettellini e cel care răspunde: „Morrow va veni mai târziu şi, aşteptându-l, vom sta de vorbă". Şi, continuând, îmi spune că oglinda mecanică rotitoare pe care i-am cumpărat-o Reinei ca să se autohipnotizeze, va fi foarte bună. E inutil de căutat altceva. Ea poate să înceapă chiar de mâine; îi vor trebui însă trei sau patru şedinţe înainte de a ajunge să scrie ceea ce face în timpul somnurilor ei solitare şi va fi bine să o încurajez şi să-i recomand să aibă răbdare, căci insuccesele o întristează din cauza fricii pe care o are că nu m-ar satisface.

Vorbim despre aceste şedinţe, despre eficacitatea oglinzii. Deodată, Reine sare în sus şi exclamă: „Ah! Dar nu; asta e prea mult! Dumneavoastră ştiţi ce spune el, domnule Cornillier? Spune că această oglindă era tocmai ceea ce trebuia să prindă în laţ o păsărică, aşa ca mine!". Însă în acel moment, un vizitator a sunat cu putere la uşa de intrare şi insistă... Şi cum Reine, adormită, nu percepe nimic, iar în vehementa ei replică la sarcasmul Ghidului ridicase vocea, soţia mea, temându-se că vizitatorul o aude, îmi spune încet să opresc discuţia. Amuzat însă de replică, eu nu fac nimic; dar soţia mea e tot mai neliniştită... Subit, Reine se întrerupe, încruntă sprâncenele şi se aşază iarăşi în fotoliu, întorcându-i spatele lui Vettellini. Bombăneşte. –? – Dar Vettellini i-a impus cu tărie să tacă şi Reine, neînţelegând, s-a supărat. (Vom afla acest fapt mai târziu.) Scena e deosebit de interesantă şi de un realism de nedescris. *Vettellini a auzit sunându-se, a văzut neliniştea soţiei şi a acţionat în locul meu.* Am rămas nemişcaţi, gândind că vizitatorul îşi va pierde răbdarea. Dar el e cel care ne-o pune pe a noastră la încercare!

Furioasă, soţia se hotărăşte să-i deschidă şi o aud introducându-l pe intrus în apartamentul de la etajul cinci...

Revin atunci la Reine, care nu a mai mişcat şi care mai are încă expresia de mânie. Îi explic motivul întreruperii şi al intervenţiei în forţă a Ghidului ei. Înţelegând, îşi reia imediat buna dispoziţie.

Îl întreb pe Vettellini dacă relaţiile sexuale nu afectează cumva facultăţile mediumului şi dacă pentru aceasta, castitatea nu ar trebui să fie o lege. Spre surpriza mea, el răspunde clar că nu. – „Această funcţie naturală a organismului exercită mai degrabă o influenţă sensibilizantă, care nu poate fi decât favorabilă. Aceasta agită carnea trupului, frământă substanţa sa organică şi astfel, dezvoltă impresionabilitatea." De la cazul particular de care m-am ocupat, trecem la chestiunea generală a celibatului şi la starea specială la care poate conduce nefolosirea funcţiilor sexuale. Vettellini îmi spune că ar fi bine ca această problemă să fie tratată mai pe larg. Îmi va da elementele necesare pentru a-i consacra un capitol într-o carte viitoare.

Prind ocazia să-l întreb care va fi influenţa evenimentelor politice (războaie şi revoluţii prezise) asupra operei noastre. Ce interes va mai putea suscita cartea pe care preconizez să o public privind aceste şedinţe, dacă ţara noastră va fi întoarsă pe dos şi toate inimile vor fi cuprinse de spaimă? Ce valoare ar mai putea avea încercările mele de a convinge, într-o epocă atât de tulbure? Vettellini îmi răspunde că, din contra, – atât cât poate el să prevadă–, opera va veni tocmai la momentul potrivit. Trebuie ca eu să adun toate documentele şi materialele necesare până la perioada teribilă. Publicarea ar putea fi făcută la sfârşitul groaznicului coşmar, când toţi oamenii vor fi într-o stare de istovire şi de îndoială într-atât de mare, încât nevoia de a regăsi o speranţă va fi la fel de puternică în ei, ca şi foamea şi setea. – „Atât cât pot eu să prevăd destinul – din care o parte rămâne ascuns şi pentru noi, Spiritele –, opera va fi realizată. Evenimentele politice şi sociale s-ar putea să ne împrăştie; veţi putea pleca şi suferi diferite frământări, dar – atât cât pot să prevăd – veţi trece peste toate acestea şi opera se va realiza. De altfel, criza s-ar putea să fie întârziată. În orice caz, când va veni, vă voi da indicaţiile necesare pentru siguranţa operei. Ea trebuie să fie făcută şi se va face..."

În acest moment soţia revine şi îmi spune că doi prieteni din America, în trecere prin Paris, vor numaidecât să mă vadă. Ea nu ştie cum să-i refuze... E posibil, e foarte bine, însă nu pot totuşi să-i spun lui Vettellini să plece, ca să-i primesc pe ei! O mică discuţie şi perplexitate mare. – Însuşi Vettellini intervine şi îmi spune să nu mă enervez. Pot să lipsesc; el va avea grijă de Reine şi o va împiedica să revină la starea de veghe. Să nu-mi fie teamă; o voi regăsi în stare calmă...

M-am dus deci să-mi văd prietenii şi, la revenire, într-adevăr, am regăsit-o pe Reine odihnindu-se liniştită. Am reluat conversaţia din punctul întreruperii:

Materialele adunate până în prezent sunt bune. Acum trebuie revăzut întregul material privitor la procesul naşterii. Pentru această problemă va fi o dificultate în plus, din cauza faptului că o parte din fenomenele fiziologice afirmate sunt în contradicţie cu actualele teorii ştiinţifice. Nu trebuie să-mi fie însă teamă să analizez în profunzime diversele modalităţi ale încarnării. Trebuie ca totul să fie clar şi logic şi să se înlănţuie în mod ferm – „astfel încât", spune Vettellini, „dacă nu-i vom putea convinge pe fiziologi, cel puţin să le strecurăm în minte o îndoială...". Reine tresare şi apoi râde: „Ah! Acolo e Morrow! Acum îl recunoaştem". Şi, devenind familiară cu el, îl tutuieşte: „Iată-te! Ei bine, spune-ne ce-ai făcut de n-ai venit atâta timp?".

Bunicul declară mai întâi că este fericit văzându-ne reuniţi din nou. Apoi, în modul său brusc şi jovial, atât de caracteristic, el rectifică o eroare făcută de Vettellini în ceea ce-l priveşte: „Vettellini a spus că în timpul călătoriei voastre eu nu am venit decât o dată să vă însoţesc – în prima zi. – E adevărat că *v-am însoţit* numai în prima zi, însă în toate celelalte zile am venit totuşi – şi uneori de mai multe ori –, dar numai pentru câteva momente, pentru a vedea dacă totul e bine. Doar că nu puteam rămâne, căci acţiunea mea îmi ia mult timp".

Îl întreb în ce constă lucrarea sa. Răspunde că se ocupă cu modificarea evenimentelor internaţionale. În fiecare zi se duce pe lângă câteva personalităţi politice pentru a le influenţa, pentru a le ajuta să ia anumite decizii şi să se abată de la altele etc. Aceasta impune eforturi mari.

Copila îl întreabă de la ea însăşi ce face în afară de această misiune, ca odihnă şi distracţie. Ascultând răspunsul, e total surprinsă: „Ah, aceasta, de exemplu..., e tare...! şi exclamaţiile sale de uimire se prelungesc: „Ah, nu; nu e posibil! Domnule Cornillier, ştiţi ce spune Morrow? Ei bine, pentru a se recrea după acţiunile sale, el se duce în locuri unde se fac afaceri, afaceri mari. Merge în... în... (ea îl face să repete). El zice: la camere... de comerţ. Ce sunt acestea? – la Bursă. (Dânsa râde cu hohote.) Dar merge şi la bănci... şi priveşte ce se face acolo... Şi, uneori, îndeamnă la anumite afaceri!". Copilei nu-i vine să creadă... şi de altfel, nici nouă nu ne vine să credem. Îmi privesc soţia, ea mă priveşte pe mine... Suntem stupefiaţi amândoi. Aceasta îi era o trăsătură caracteristică, întru totul revelatoare pentru identitatea acestui om – despre care Reine nu cunoştea absolut nimic –, încât rămânem uimiţi.

Însă Vettellini ne atrage atenţia, ce ne fusese captată cu totul de extraordinarul şi atât de vioiul personaj, remarcând calm că acest gen de distracţie nu l-ar prea amuza pe dânsul. La aceasta, bătrânul răspunde că nu o face decât în momentele libere. Este plăcerea sa atunci când nu are altceva mai bun de făcut; este o veche amintire a pasiunii ce o avea în ultima sa încarnare. Schimbând însă tonul lui cam vioi, adaugă cu un gen de respect: „Şi apoi, nu există mulţi Vettellini; iar eu, nu sunt singurul".

Reine, auzindu-mă că fac câteva reflecţii asupra deosebirii mari ce există între cei doi Protectori, îşi exprimă propriile observaţii: „Morrow este desigur un Spirit mare; dar, ştiţi, nu e ca Vettellini. A fost un om politic, un om de afaceri... şi el s-a ridicat în special după moartea sa. Însă Vettellini era încă de pe pământ un mare gânditor. Era un savant şi iubea Artele. Se pricepea bine la pictură. Oh, bunicul este foarte bun. E foarte evoluat, însă Vettellini este deasupra – mai fin, mai pur. Îndată ce-şi va termina opera, va trece într-o altă sferă şi lucrurile de pe Pământ nu-l vor mai preocupa...". La aceasta, Reine devine conştientă că trecerea respectivă implică plecarea sa, dispariţia lui pentru noi... şi se întristează. Întorcându-se spre dânsul, îi spune cu duioşie: „E posibil să ne părăseşti? Oh, doar nu ne vei abandona!... Vei reveni adesea să ne vezi?". Din ochi îi curg lacrimi. El o consolează puţin şi îi spune că, în orice caz, această trecere nu va fi decât după mult timp; şi apoi, oricum, va putea să ne ajute, să ne îndrume de departe.

Şi după moartea noastră? întreb eu. – „După moartea noastră, ca Spirite, vom putea comunica şi cu el. Ne va ajuta să evoluăm către sfera sa, căci, *probabil, noi nu ne vom mai reîncarna", spune Reine. Apoi, mai vioaie: „Să* vorbim despre alte lucruri; acesta e prea trist".

Revenim atunci la cel de al doilea Ghid al nostru, care prin mersul discuţiei se afla în postura de a-şi defini şi el afinităţile pentru nepoata sa. El remarcă ataşamentul lui faţă de mine prin ea şi, datorită ei, cum de altfel şi Vettellini s-a ataşat de ea prin mine şi datorită mie. Soţia mea spune că acest ultim fapt e foarte adevărat. Însă ei îi este întotdeauna frică de Vettellini. El o vede? Maestrul răspunde că ştie şi îi cunoaşte toate sentimentele. De exemplu, el ştie că ochii din portretul său, dânsei i se par ca fiind „ochi de Judecător". Soţia exclamă de surprindere şi îmi spune că e adevărul adevărat. Reine remarcă însă că dnei Cornillier nu are de ce să-i fie frică; Vettellini e atât de bun!...

Ea spune că a descoperit acum că s-au cunoscut într-o altă viaţă – în Egipt. Era penultima viaţă a lui. În ultima şi relativ recenta sa încarnare, Vettellini a fost acel savant, acel gânditor, pe care îl vedem uneori (în viziune imaginată) într-un laborator, înconjurat de alambice şi retorte sau, alteori, mergând pe aleile unui parc cu arbori înalţi, având capul descoperit şi privirea gânditoare. – „El nu era francez; a fost probabil italian... însă el ni se va face cunoscut mai târziu, cu certitudine. Voiaja mult; şi în cursul unei călătorii în Bretania, v-a văzut pe când eraţi copil, pe dumneavoastră domnule Cornillier. El spune că la... (Ea ascultă şi îl face să repete) Nantes? Da, Nantes[1]. A simţit o atracţie pentru acel copil, şi când, după moartea sa, a conceput această operă şi a căutat persoane în viaţă care să o realizeze, a venit lângă dumneavoastră şi a gândit că eraţi un teren bun. Atunci v-a

1. Într-adevăr, copilăria mi-am petrecut-o la Nantes

urmărit şi, încetul cu încetul, a pregătit circumstanţele. Apoi m-a regăsit şi pe mine şi a modificat, a influenţat evenimentele până la punctul necesar întâlnirii noastre. Am venit aici, cu toate numeroasele obstacole, amintiţi-vă. Şi acum suntem împreună: opera se realizează."

Relatarea straniului roman continuă; apoi, din nou, intervine Morrow. Cu vigoarea sa jovială o tachinează pe Reine, care ripostează prompt. – „Ce bună-i de gură această copilă!" remarcă dânsul.

Soţia mea ar vrea să ştie de ce bunicul nu-şi arată mediumului faţa materializată, aşa cum face Ghidul ei. „Fiindcă asta nu-mi place. O voi face când voi considera ca necesar. Dacă, de exemplu, Vettellini v-ar părăsi, eu i-aş lua locul şi atunci m-aş materializa, pentru a intra mai bine în relaţii cu voi. De fapt, Vettellini trăieşte acum cu voi. E aproape permanent la Reine, sau aici."

Îl întreb pe Ghid de ce la Reine produce atât de des trosnituri? El răspunde că dânsa cade foarte des pradă unor accese de tristeţe intensă, din cauza hipersensibilităţii dezvoltate prin antrenamentul făcut. Aceste trosnituri – pe care el le face să fie produse de două sau trei Spirite inferioare – au rostul de a o face să fie conştientă că el e acolo, că o veghează şi o protejează... Aceasta îi ridică moralul şi o face fericită.

Întreb dacă toţi oamenii în viaţă îşi au Protectorul lor. Răspuns: „În principiu, da. Fiecare fiinţă are unul sau mai multe Spirite prietene. Însă omul nu ştie întotdeauna să le păstreze. Foarte adesea le îndepărtează prin nepriceperea sa, prin instinctele sale reale – care cheamă alte Spirite în jurul său. Vă creaţi singuri societatea astrală proprie şi aveţi în jurul vostru prietenii pe care îi meritaţi... Pentru ca un Spirit să rămână protectorul constant al unui încarnat, trebuie ca acest încarnat să fie în acelaşi curent de evoluţie şi să nu fie prea inferior faţă de Ghidul său, căci altfel nu ar primi influenţa acestuia şi nici nu i-ar înţelege inspiraţia transmisă...".

Diferite incidente. Reine îmi reaminteşte că în această dimineaţă, când am vorbit împreună, ea a spus lucruri superioare faţă de cunoştinţele proprii. – „Vettellini era cel care mi le sufla", zice dânsa. „În stare de veghe, nu ştiu nimic din toate acestea, dar el mă făcea să vă răspund". (Într-adevăr, dimineaţă, după ce Reine mi-a pozat, am vorbit câteva momente despre lucruri serioase şi am remarcat bine un fel de automatism în exprimările sale şi, în acelaşi timp, şi o profunzime neobişnuită a judecăţii ei.) Vettellini o întrerupe: „Reine doarme de foarte mult timp. Trebuie trezită...".

Procedez la trezire; Reine începe să-şi revină... când, dintr-o dată, îmi opreşte pasele, ascultă, şi apoi, cu mare greutate, bâlbâind, zice: „Vettellini vrea ca în seara aceasta să beau o cană cu ceai de tei. Am încă temperatură. Să nu uitaţi...". Într-adevăr, sărmana copilă are temperatură mare.

Şedinţa 61 – vineri, 23 mai 1913

După procedura obişnuită şi interogatoriul meu (la care Reine nu are nimic de spus), îi cer să meargă să viziteze o persoană care locuieşte la Paris – în calea Malakoff –, ca să-mi spună ce va putea observa despre starea acesteia. Doresc, de asemenea, să încerce să înţeleagă bine atmosfera morală a casei[1]. (Soţia mea are o mare afecţiune pentru persoana respectivă – o doamnă bătrână, foarte interesantă prin calităţile ei de inteligenţă şi de suflet – şi ar vrea să ştie dacă ar putea să-i vorbească despre cercetările noastre şi să-i deschidă spiritul către concepţii, care să o ajute să suporte suferinţele sale.)

Îi indic traseul şi, după câteva ezitări, copila găseşte casa şi pătrunde înăuntru – la ordinul meu – printr-o fereastră de la primul etaj. E tocmai camera dnei S. Reine îi descoperă mai întâi patul, apoi o persoană culcată. „E o doamnă, o doamnă în vârstă. E bolnavă. Oh, e chiar foarte bolnavă!" După aceste câteva vorbe spuse cu încetineală, mai cercetând, reia cu tărie şi afirmativ: „E bolnavă de mult timp şi nu o va mai duce mult. Văd acest lucru fiindcă spiritul îi este foarte detaşat de trup. Este împrejurul ei şi deasupra. Ştiţi, v-am mai descris o astfel de stare şi altă dată. Oh, dar nu e un spirit roşu, nu; este deja evoluat. E mai bun decât unul gri; este un albăstrui, fără culoare închisă. E pe calea cea bună a evoluţiei. Voi încerca să-i vorbesc".

Trec câteva momente, dar apoi exclamă: „Oh, cât îi este de frică! Fuge... E curios, spiritul îi este într-atât de înfricoşat, încât fuge! Dar ceea ce e ciudat este că, în loc de a intra în trup, se îndepărtează şi se tot roteşte în jurul ei. Asta arată că e foarte aproape de sfârşit; *spiritul ei are deja obişnuinţa de a părăsi trupul*[2]".

Îi spun Reinei să nu se mai ocupe de el şi, mai degrabă, să privească prin cameră. Să încerce să înţeleagă atmosfera casei şi să descopere vreo particularitate interesantă.

După câteva momente: „Domnule Cornillier, în cameră se mai află un Spirit, unul de asemenea albăstrui. Mă voi apropia să-l văd. – Uite, e straniu, *e acelaşi fluid cu cel al doamnei bătrâne...* Voi încerca să intru în legătură cu el". Buzele Reinei se mişcă, părând a avea o conversaţie cu cineva...

După un moment, se apleacă spre mine: „Spiritul care este acolo... nu e prea mulţumit de prezenţa mea. Este Spiritul unei femei moarte de mai mult timp. Spune că ea este cea care trebuie să vegheze asupra acestei persoane... şi nimeni altcineva; rolul acesta este al ei, e misiunea sa; şi eu nu am pentru ce să vin să mă ocup de dânsa şi să o tulbur...".

---

1. Această casă este locul de adunare al unei anumite secte religioase şi doream să ştiu dacă Reine ar resimţi o impresie deosebită.
2. *Într-adevăr, a murit la scurt timp după aceea*

Mă gândesc imediat la o fiică a dnei S., moartă de mai mulţi ani şi îi spun Reinei să-i ceară acelui Spirit să aibă bunăvoinţa de a ne spune numele său şi cine este.

Ea face ce-i spun; expresia ei devine însă dură, sprâncenele i se încruntă. Înţeleg că răspunsul e mai degrabă rece. „Îmi spune că nu am de ce să mă ocup de dânsa... Aşteaptă momentul pentru a ajuta această persoană, care a respins-o deja de mai multe ori, din frică. Bătrâna e teribil de înspăimântată; nemaifiind roşie, ar trebui să fie conştientă. Spiritul refuză să-şi dea numele; să-l lăsăm în pace! Vrea să vegheze singur. Spune că aşteaptă de mult momentul în care persoana nu va mai avea, în fine, acea frică şi o va lăsa să intre în legătură cu ea. Nu mai adaugă nimic în plus; vrea să fie lăsat în pace..."

Atunci îi comand: „Reine, să-i spui Spiritului acest cuvânt: Sibyl. Spune-i-l cu tărie. Pronunţă acest cuvânt, Sibyl, ca şi cum acesta i-ar fi numele prin care vrei să-l chemi. Fă aşa".

O văd că e gata să facă ce i-am spus. Apoi, cu voce tare, imperativă, ea pronunţă: „Sibyl!". Urmează însă o zguduitură violentă; un strigăt de spaimă; ea se trage îndărăt într-un colţ al fotoliului, strângându-şi braţele pe piept ca pentru a se apăra. Expresia ei e total neliniştită, pare că se teme de un atac. Foarte surprins de o consecinţă atât de neaşteptată. Încerc mai întâi să o liniştesc: Reine..., ce ai? Nu-ţi fie deloc teamă. Acest Spirit nu-ţi poate face nici un rău. Îi eşti superioară. Ce este?

Tremură din tot trupul... Îmi vorbeşte, însă fără a mă privi, fixând golul cu groază: „Domnule Cornillier, vrea să-mi facă rău; mi-e frică... Când i-am spus acest cuvânt «Sibyl»[1], a făcut un fel de salt spre mine. Am crezut că-mi va face ceva rău". Se calmează, încetul cu încetul, dar fără a se reîntoarce, mă întreabă: „Acesta este deci numele său? Ea mi-a spus: „Mă cunoşti deci?". Atunci o rog pe Reine să-i explice Spiritului scopul pe care am vrut să-l realizăm trimiţând-o acolo... sentimentele soţiei mele etc.

Treptat, Reine îşi revine... Îmi relatează că acest Spirit este fiica doamnei bătrâne. Stă acolo fiindcă vrea să-şi ajute mama să înţeleagă. Dar încă nu a reuşit. Este o misiune pe care şi-a ales-o. Vrea şi trebuie să o îndeplinească. Dacă mama sa ar fi lăsat-o să intre în legătură, nu ar fi suferit atât. „Ştiţi, ea este încă geloasă. Vrea să reuşească singură."

Îi spun Reinei să-i transmită că îi respectăm vrerea şi o vom lăsa să acţioneze singură. Să nu se mai irite. Dna Cornillier avea doar dorinţa profundă să o ajute pe dna S. prin explicarea experienţelor noastre. Sibyl se calmează: „Atunci să vină repede; să vină să o vadă şi să-i vorbească. O voi ajuta pe cât posibil...". Şi, în momentul în care o rechem pe Reine aici, ea adaugă: „Mulţumesc".

---

1. Desigur, Reine nu cunoaşte că acest cuvânt este un prenume în ţările anglo-saxone.

Copila a revenit. Respiră... Ah! a simţit o adevărată groază! Vettellini, acum prezent, râde puţin de dânsa. A fost şi el acolo cu ea, dar nu s-a arătat. A vrut să vadă cum acţionează singură. În caz de conflict, ar fi intervenit. El confirmă observaţiile Reinei şi spune că Anne trebuie să meargă să o vadă pe dna S.[1].

Propun ca astăzi să începem recapitularea cuvenită cu privire la *Naştere* şi, după acceptul Maestrului, procedez în mod metodic; obţin astfel o învăţătură precisă, al cărei rezumat îl redau aici:

Contrar celor pe care le presupuneam eu, în substanţa vie primitivă nu are loc nicidecum pătrunderea în celulă a unui principiu vital, al unui suflet care să confere viaţa şi care să se afle lângă nucleu atunci când celula este pe punctul de a se reproduce. Cauza diviziunii rezidă în condiţiile chimice ale celulei; reacţiile substanţei provoacă transformarea. Aici nu este încă prezenţa unui „spirit".

Reproducerea umană. Raportul sexual este o chemare la încarnare, a cărei condiţionare expresă este penetrarea ovulului de către spermatozoid[2].

Ovarele femeii conţin un număr mare de ovule, aflate în diferite grade de maturitate. Imediat după menstruaţie, ovulul ajuns la maturitate iese din ovar şi alunecă prin trompele lui Fallope. Pătrunderea spermatozoidului în ovul ar trebui să se producă în timpul raportului sexual[3], dar în acest fenomen sunt foarte multe neregularităţi, care provin din temperament, condiţiile sănătăţii etc. Spiritul dezcarnat – aflat fie în stare de rătăcire inconştientă, fie în venire voluntară pentru încarnare conştientă – este captat de vârtejul vibrator produs prin conjugarea spermatozoidului cu ovulul. După ce a luat contact cu oul fecundat, va ieşi, însă va fi legat de acesta de-acum încolo printr-o legătură fluidică.

Contrar celor ce le credeam până acum, nu pot fi captaţi în acelaşi timp doi – sau mai mulţi – spermatozoizi. O femeie care nu ar fi avut decât un

1. În cursul mai multor vizite ale soţiei mele la dna S., ajungând să-i vorbească despre fenomenele spiritiste etc. etc., aceasta i-a declarat răspicat că nu vroia să se ocupe deloc cu aşa ceva. Cu un bun simţ deosebit, i-a spus că se va supune Legii generale... care nu poate fi decât dreaptă. Dar, ca punct interesant, i-a mărturisit soţiei că, în diferite rânduri, după moartea fiicei sale, *a auzit în jurul ei diferite lovituri.*
2. Faptul că la unele clase de animale foarte inferioare s-a putut înlocui fecundarea naturală a oului (de către celula masculină) printr-un agent chimic introdus artificial, nu are nici o valoare în raport cu fecundarea la animalele superioare. Ouăle claselor de animale inferioare, insecte etc. ar putea să se dezvolte prin partenogeneză, agentul iritant introdus nefăcând decât să decidă modul dezvoltării. El nu creează în nici un fel forţa evolutivă a individului, ci îi dă numai ocazia de a se dezvolta.
3. Conform observaţiilor unor specialişti, fecundarea nu ar avea loc întotdeauna instantaneu. Conjugarea s-ar putea produce după câteva ore şi chiar după câteva zile. La sfârşitul volumului, în nota I se va găsi un răspuns la aceste obiecţiuni.

singur raport, nu ar putea să dea naştere la doi copii. Numai printr-un al doilea raport sexual (un interval de câteva zile mai permite încă receptivitatea) poate fi captat şi un nou spermatozoid care să pătrundă în ovul[1] - *în acelaşi ovul*, întrucât nu poate fi fecundat decât un singur ovul. Pot să pătrundă în acelaşi timp mai mulţi spermatozoizi în ovul, dar numai unul singur se va conjuga şi va determina fecundarea. Ceilalţi sunt eliminaţi şi dispar. Deci la o fecundare nu există decât un singur spermatozoid... şi calitatea sa vibratorie - mai forte sau mai slabă, mai arzătoare sau mai indiferentă - este aceea care va determina sexul masculin sau sexul feminin. Această calitate vibratorie depinde de starea specială a părintelui în momentul actului.

Un Spirit foarte evoluat, care se reîncarnează în mod voluntar, poate să-şi aleagă sexul, fie profitând de o stare favorabilă a părintelui, fie modificându-i în prealabil această stare...

Ar exista într-un interval de timp de opt la zece zile, posibilitatea modificării fenomenului. Vettellini afirmă că ovulul ar putea - fie în urma unui nou act sexual, fie după un şoc determinant (mai rar altul decât raportul sexual) - să se contracte şi să se deschidă, lăsând să-i scape substanţa primită sau, din contra, să se lase pătruns de noi spermatozoizi[2]. Este însă cu totul necesar să se înceapă procesul specific al formării fetale - cu diviziunea celulară independentă în ovul -, înaintea unei noi fecundări. Dacă nu ar exista un interval de timp suficient pentru a permite procesul diviziunii celulare independente înainte de a doua penetrare, aceasta ar conduce la procreaţia unui monstru... copil cu două capete etc.

Îl întreb pe Vettellini care ar fi perioada cea mai bună pentru a-i conferi încarnării un maxim de vitalitate. Aceasta ar fi la una-două zile după menstruaţie, atunci când ovulul a coborât mult în matrice şi când spermatozoidul nu ar avea de făcut un drum mai lung pentru a-l întâlni. Vibrionul poate într-adevăr să urce în căutarea ovulului până în trompe (şi în mod

1. Luând cunoştinţă de acest text, dr. Geley mi-a spus că a observat nu de mult timp un caz curios, ce ar confirma învăţătura respectivă: o femeie măritată cu un muncitor, pe care îl tratase de un sifilis recent, a devenit gravidă şi a născut doi gemeni - din care unuia i-au apărut, după câteva zile, plăgi sifilitice şi cu tot tratamentul intensiv, a murit după opt zile. Celălalt a rămas însă imun la orice manifestare sifilitică şi s-a făcut un copil frumos. Dr. Geley consideră că ultimul putea fi fructul unui act sexual cu un bărbat sănătos - precedent sau ulterior actului cu bărbatul infectat.
2. Afirmaţia este total contrară părerii specialiştilor (cititorul reţine desigur faptul că textul cărţii a fost scris în anul 1913 - n.tr.) care pretind că, imediat după pătrunderea unui spermatozoid în ovul, la suprafaţa acestuia s-ar forma o coagulare ce se opune la orice ieşire sau intrare nouă. Pătrunderea întâmplătoare a mai multor vibrioni ar da loc la monştri dubli sau tripli. Această ultimă explicaţie este de altfel identică celei date de Vettellini.

excepţional până în ovar), dar atunci pierde din „căldura sa" în raport cu timpul care îi va trebui să ajungă la ou şi, astfel, sarcina va fi mai puţin bună.

Pot să existe formări fetale şi fără captarea unui Spirit; atunci, însă, bineînţeles, fenomenul se va termina printr-un avort sau o naştere prematură a unui fetus ce nu va trăi. (Reine remarcă faptul că în acest caz, sarcina este impusă de Fatalitate... ca o încercare ce activează evoluţia.) Fecundarea ar fi posibilă şi în timpul menstruaţiei, deşi, în mod normal, ovulul nu coboară decât după încetarea acesteia; dar atunci, actul sexual va determina o surescitare atât de intensă, încât ovulul va cădea subit şi, prin această cădere imediată, va putea fi fecundat. Însă în această situaţie, pătrunderea spermatozoidului nu va fi fără riscul de a fi introduse în ou elemente impure din mediul respectiv.

Vettellini pare perfect conştient că învăţătura sa este în dezacord în privinţa mai multor puncte, cu opinia ştiinţifică. La observaţiile mele dânsul răspunde doar că opinia ştiinţifică se va modifica, încetul cu încetul, în această problemă... ca, de altfel, şi asupra altor probleme. Nu este cazul să fim neliniştiţi... Informaţiile date de el ar putea chiar să ajute anumiţi savanţi să găsească adevărata cale...

*

Schimb subiectul, vrând să reflectez puţin asupra numeroaselor cunoaşteri transmise şi îi cer lui Vettellini să precizeze anumite detalii privind incidentele din ultima şedinţă.

El a murit - îmi spune dânsul – acum douăzeci de ani. (Reine era atunci pe punctul de a se naşte.) Era un savant şi un gânditor, trăind în singurătate, absorbit de cercetarea marilor probleme ale vieţii. Era de o sensibilitate atât de subtilă încât percepea emisia fluidică a fiinţelor cu care intra în contact, păstrând-o în amintire în mod inconştient. – „Tocmai astfel", spune Reine, „întâlnindu-vă de mai multe ori când eraţi copil, a păstrat în el impresia puternicei afinităţi existente între dumneavoastră şi dânsul şi, după moartea sa, când şi-a proiectat opera, a decis să vă regăsească".

*

Vettellini îmi comunică diferite recomandări privind şedinţele pe care Reine le face acasă. Va trebui ca de acum înainte, să-şi rezerve – în afară de duminică – încă o zi de odihnă totală, căci, altfel, sănătatea ei se va resimţi. Dânsul e la curent cu tot ceea ce i se întâmplă în viaţa ei şi aceasta dă loc la tachinări şi glume, pe cât de amuzante, pe atât de neimitabile.

La venirea ei, copila mi-a povestit că ieri, un puternic sunet al clopoţelului soneriei a făcut-o să sară din pat. A deschis repede uşa... Nimeni... Era de fapt vechiul prieten Jeanik care vroia să-i amintească de dânsul, manifestându-şi astfel prezenţa. Reine îl roagă pe Vettellini, care i-a dat această

explicaţie, să-l trimită să se manifeste în altă parte..., de exemplu, la dl Cornillier. „Lui nu-i va fi frică. Pe mine mă sperie prea..., astea îmi fac rău."[1]

Vettellini mă informează că marele muzician, Ghidul prietenului nostru Albert B., va veni la şedinţa de luni să ne dea informaţii despre el însuşi şi despre opera sa. Bine, vom vedea...

*

Încep să o trezesc pe Reine. Aceeaşi scenă ca şi la ultima şedinţă: Vettellini revine să-mi spună că Reine trebuie să ia în această seară o pastilă de aspirină. Mâine, înainte de a-şi începe şedinţa de autohipnoză cu oglinda rotitoare, va trebui să se aşeze la măsuţa ei. Vettellini îi va comunica dacă îi este suficient de bine pentru a face şedinţa, sau trebuie să se odihnească. El adaugă că îi este tare teamă pentru dânsa... *Pare neliniştit.*

(Dare de seamă a unei şedinţe ţinute la Reine în 29 mai)

Vineri, 30 mai 1913

Reine este destul de grav bolnavă. Încă o dată şedinţele au fost oprite, iar antrenamentul necesar obţinerii anumitor fenomene a fost amânat fără termen...

După mai multe vizite ale soţiei mele acasă la ea, ieri m-am dus şi eu să o văd pentru a-mi da mai bine seama de starea ei... Găsind-o ceva mai bine, i-am propus să lucreze cu masa şi să-i ceară sfatul lui Vettellini. Îmi relatează că în ajun mai încercase această experienţă şi că masa i-a bătut: „Interzis să dormi (prin oglindă), aşteaptă Cornillier."

Abia ne pusesem mâinile pe masă, că mişcările ei au şi început: „Adormiţi-o pe Reine; da, imediat; nici un pericol".

Procedez deci după ritualul obişnuit. Reine adoarme foarte repede, face gesturi şi astfel trec câteva minute. Apoi întinde mâinile pentru a mă căuta şi a-mi comunica sfaturile Ghidului ei. Mai întâi îmi spune să nu mă neliniştesc; în curând ea va fi bine,... destul de bine pentru a putea relua săptămâna viitoare marile noastre şedinţe. Dânsa va trebui să se abţină însă de la şedinţele intermediare; nu e îndeajuns de tare ca să ţină piept la ambele antrenamente. Indispoziţia dureroasă ce a avut-o era de ordin fatal. În această perioadă ea trebuie să treacă prin suferinţe grele. Vettellini nu putea face nimic ca să le împiedice. El s-a ocupat numai ca sensibilitatea ei de medium să nu fie afectată. A acţionat asupra sa uneori noaptea, alteori ziua – în timpul orelor de somnolenţă -... şi nu va mai avea reveniri. Noi vom relua şedinţele de la punctul întreruperii lor. Urmează sfaturi medicale şi recoman-

1. **(Sâmbătă 24 mai, ora 4 după-amiază)**
Eram la lucru în atelier când soneria de la uşa de intrare s-a făcut auzită. M-am dus să deschid uşa; nu era nimeni. Am inspectat scara; nu se afla nici un «om viu».
29 mai
În timpul şedinţei, Vettellini îmi spune că Jeanik a fost acela care a venit să-şi arate talentele.

dări pentru viaţa sa practică. Îmi propune apoi să pun câteva întrebări; întrucât ea doarme bine, acestea nu o vor obosi.

Accept cu plăcere, căci e un anume punct care mă frământă în legătură cu vizita făcută la începutul ultimei noastre şedinţe, la bătrâna dnă S.

Reine l-a găsit în camera ei pe Spiritul fiicei sale, Sibyl, ce părea că se instalase acolo, aşteptând cu răbdare o chemare a mamei sale care să-i dea posibilitatea, „dreptul" de a o ajuta. Or, soţia mea mergând să o vadă pe bătrâna sa prietenă, a aflat de la ea că fiica fusese incinerată; dar, potrivit învăţăturii lui Vettellini, faptul de a fi fost incinerată ar fi trebuit să-i curme – Spiritului ei – orice posibilitate de revenire şi de legătură cu elementele care i-au constituit viaţa materială şi sentimentală terestră. Cum se explică deci prezenţa ei acolo?

E un moment de aşteptare. Se pare că s-a dus să se informeze asupra circumstanţelor şi să verifice faptele despre care i-am vorbit. După aceasta, dânsul răspunde că sunt două motive care au permis revenirea Sibylei şi care explică prezenţa ei la mama sa; mai întâi, e deja mult timp de când a murit (e adevărat; circa 18 ani); iar, apoi, ea a acceptat o misiune – acea sarcină – ca o muncă pentru a evolua. La moartea ei nu era prea evoluată, totuşi era îndeajuns pentru a-şi putea alege în mod voluntar încercări pe care să le sufere în viaţa astrală... În urma mai multor altor încercări, şi-a ales-o şi pe aceasta, pe care ea a vrut-o în mod deliberat, faţă de afinităţile cu mama sa, precum şi faţă de iubirea ce o avea pentru ea. E o sclavie dură, dar consimţită, căci ea nu putea să-şi părăsească mama înainte de ultima ei suflare. Este ca legată acolo, înlănţuită – pentru a spune aşa – de misiunea respectivă. Pentru un Spirit e ca o adevărată închisoare... şi, în astfel de circumstanţe, Legea privind consecinţele incinerării poate – cu ajutorul Spiritelor Directoare – să fie modificată. De altfel, Vettellini remarcă faptul că Reine, în comunicarea sa, a fost fără îndoială foarte absolută. El adaugă că un Spirit al cărui trup a fost incinerat, poate – dacă evoluţia îi necesită – să ajungă după un timp să sufere încercările corespunzătoare pentru a putea relua legătura cu Pământul – dacă această legătură are totuşi un scop bun şi o evoluţie meritorie. Există mii de modalităţi în a modifica Legea...

*

O întreb pe Reine dacă marţi seara a simţit vreo impresie anormală. Ea se gândeşte şi îmi spune că marţi seara, pe la ora unsprezece, a căzut în somn hipnotic şi a venit la mine, atrasă de gândul meu. Mi-a văzut Spiritul degajat complet, plutind prin cameră şi încercând în van să iasă. A luat legătura cu dânsul; spiritul meu a reconfortat-o... Şi, din acel moment, şi-a pierdut temerea (ce o avea în stare de veghe) că va muri, regăsindu-şi buna dispoziţie...

Relatarea este interesantă, căci marţi seara, către ora unsprezece, am încercat în mod insistent să mă detaşez şi să merg la dânsa. Concentrându-mă profund, încercam să realizez fazele succesive ale ieşirii trupului fluidic, cu

voinţa intensă de a merge la Reine şi de a o încuraja. Ceea ce mi-a spus ea dovedeşte că am reuşit în mod parţial. Simţind gândul meu, ea a venit singură.

Reine adaugă din partea lui Vettellini că oboseala pe care eu o resimt de trei zile, nu provine decât din faptul că am făcut o mare risipă de forţă nervoasă, excesivă pentru mine şi care mă face să sufăr. Nu trebuie să încerc acum astfel de manifestări, căci nu sunt îndeajuns de puternic.

*

Urmează diferite chestiuni... câteva tachinări, pentru a nu li se pierde obişnuinţa... şi apoi o trezesc pe Reine.

Şedinţa 62 – luni, 2 iunie 1913

Această şedinţă de reluare a fost destul de confuză. Copila a adormit uşor şi profund, însă transmiterile ei au fost lipsite de claritate. S-ar fi spus că ar fi fost de faţă şi un invitat! E departe de a-şi fi revenit; acesta e unul dintre motive, iar altul e că la recomandarea Ghidului ei, nu am magnetizat-o decât douăzeci de minute, în loc de o oră.

*

Reine începe prin a-mi spune că Vettellini a însoţit-o în obişnuita ei excursie din regiunea Spiritelor albastre, pe care de această dată le-a găsit în număr redus şi foarte agitate. „Păreau ocupate cu... (nu poate găsi cuvintele pentru a exprima cele văzute). Erau ca... fire..., fluide, curenţi, pe care ele plecau şi veneau... Poate că le produceau chiar ele însele...? Urcau, coborau, treceau, se întorceau. Dădeau impresia că se joacă pe o imensă tablă de şah." Vettellini, căruia îi cer să o ajute să-mi descrie acţiunile lor, îmi răspunde că îi este imposibil să mă facă să înţeleg ce făceau acestea, căci noi – în starea noastră de încarnaţi – nu avem nimic corespunzător acestor activităţi. Poate doar să-mi spună că astfel se desfăşura opera modificării evenimentelor terestre...

Trec la alt subiect şi îl întreb pe Maestru dacă are loc o creaţie permanentă şi fără sfârşit a Spiritelor, în Timp sau din eternitate a existat mereu un acelaşi număr de Spirite – starea lor diferită provenind numai din condiţiile diverse şi multiple ale evoluţiei lor.

Răspunsul şi aprecierile transmise sunt foarte amestecate. Subiectul este într-adevăr rău ales, dată fiind starea sănătăţii Reinei. Voi reţine doar afirmaţia precisă că *în Timp, creaţia gemenilor de spirit*[1] *e continuă*; restul l-am neglijat.

La fel voi proceda şi pentru problema ce a urmat – formarea materiei şi momentul precis în care Spiritul-germene iese din Absolut şi vine să anime aşa-zisa materie – nereţinând decât o definiţie destul de curioasă: „Spiritul

1. O descriere sugestivă a permanentei creaţii a germenilor-spirit de către Divinitate a fost prezentată de iniţiatul român prof. S. Demetrescu în opera *Din tainele Vieţii şi ale Universului*, Editura Emet, Oradea, 2001 (n.tr.).

găseşte condiţii favorabile la venirea sa în materie, atunci când aceasta *respiră*". E un adevărat limbaj ocultist, însă ar trebui să ştim mai întâi ce reprezintă aceasta în mod exact în gândirea originară. Voi reveni atunci când mediumul va fi mai lucid.

*

Ieşind din acest domeniu, cer noutăţi despre Ghidul-inspirator al prietenului nostru Albert B., care urma să ne facă o vizită – ce a trebuit din păcate să fie amânată din cauza îmbolnăvirii mediumului. Vettellini îmi spune că, fără îndoială, acesta va putea veni miercuri. I-o va cere. La fel este şi cu prietenul nostru Morrow, care e ocupat în această după-amiază; şi el va veni miercuri.

Ce importanţă au aceste viziuni noi despre război pe care le-a avut Reine alaltăieri, în stare de somnolenţă? Vettellini spune că el i-a produs acele imagini prevestitoare ale scenelor pe care ea le va vedea în realitate, mai târziu. Să iau notă.

Aceste imagini sunt: trecerea de regimente pe străzile Parisului în momentul plecării lor la război, suscitând entuziasmul; apoi, reîntoarcerea trupelor după acţiune, istovite, cumplit de abătute, cu uniforme zdrenţuite şi pline de noroi. Reine face două remarci demne de reţinut, cu privire la aceste scene: 1) Ea vede în mod clar trupe cu *soldaţi străini*. Nu cunoaşte acele uniforme, nu poate să spună nimic... „Poate că sunt *englezi*... nu ştiu; dar, în mod sigur, sunt de o altă naţie..."; 2) A doua viziune plasează scena *iarna*. De asemenea şi această scenă e sigură.

Încerc să o fac să precizeze epoca... însă nu reuşesc să obţin decât o confirmare a tragicului destin. „Nici războiul şi nici tulburările interne nu pot fi evitate. Spiritele lucrează atât cât pot ca să restrângă cele mai oribile catastrofe; dar furtuna este aici, ea există; trebuie să se dezlănţuie. Se va amâna, se va câştiga timp, dar e fatal, 1913 *era data... Se va merge mai departe prin precauţii, prin tergiversări.* La ce bun? Un gest va fi de ajuns pentru ca totul să se dezlănţuie..." Ea afirmă cu atâta siguranţă, că suntem profund impresionaţi.

*

După ce am terminat redactarea consemnării din această şedinţă, înainte de a ieşi, m-am oprit în faţa portretului lui Vettellini, căci mi se părea că aud aici mici foşnete şi trosnituri anormale în ramă. Am pus atunci palma mâinii drepte pe suprafaţa tabloului, zicând cu voce tare: „Dacă eşti aici Vettellini, loveşte de două ori, în mod clar, sub palma mea". Imediat mi-au răspuns sub palmă două lovituri seci, tari, clare.

Şedinţa 63 - miercuri, 4 iunie 1913.

Şedinţă despre care îmi este tare greu să scriu o dare de seamă, căci substanţa ei este nu numai bogată, dar este chiar foarte diversă şi plină de învăţături, de incidente şi de sentimente! Vettellini este un maestru, dar este totodată şi un medic, un prieten atent, un camarad amuzant. Când îşi termină rolul de mare preot, nu ezită să coboare la cele mai meticuloase indicaţii practice; dă mici reţete, face recomandări maliţioase etc. Pe cât suntem de mişcaţi, dar şi amuzaţi, pe atât suntem de uimiţi de înălţimea vederilor sale, de bunătatea sa prevăzătoare şi de judecata sa.

Pentru prima dată de la începutul acestor şedinţe avem posibilitatea de a controla informaţiile date. Pentru noi controlul a fost foarte probant, date fiind elementele psihologice şi morale pe care le ştim despre medium, dar care, în mod evident, nu au mare valoare pentru cei străini. În tot cazul, e un început bun.

*

Când Reine şi-a pierdut conştienţa, îi dau sarcină să meargă către Spiritele albastre şi să le pună o întrebare importantă pe care i-o expun, apoi reiau pasele şi o magnetizez mai mult timp. Eram foarte convins că dânsa îşi va îndeplini însărcinarea şi că îmi va aduce o explicaţie valabilă; dar când o întreb, îmi spune că azi nu s-a urcat în sferele înalte... Nu a făcut nimic, nici nu a văzut nimic. Nu insist şi o rog atunci să-i ceară lui Vettellini să binevoiască să vină imediat. - El e aici.

Îi amintesc că ne-a făcut să sperăm că astăzi va fi prezent şi Ghidul-inspirator al prietenului meu Albert B. Reine îmi transmite că dânsul va pleca să-l caute.

Trece o clipă şi, subit, Reine tresare: „Iată-i. Sunt amândoi, Vettellini şi Spiritul". Ea remarcă faptul că Spiritul este foarte albastru. O rog ca mai întâi să-i mulţumească noului venit, apoi să-i explice că voi fi foarte fericit dacă vrea să-mi dea unele informaţii precise despre el însuşi, pe care să le pot controla. Acestea ar fi foarte utile pentru opera pe care dorim s-o realizăm.

Îmi răspunde că îmi va da numele său, data de naştere şi anul morţii, precum şi locul unde a trăit; voi putea să verific uşor toate acestea. A devenit un inspirator al lui A.B. doar ca urmare a afinităţii ce o au împreună. El nu l-a cunoscut şi nici nu l-a întâlnit în trecut; vroia doar să găsească printre muzicienii în viaţă o fiinţă bine dotată, sensibilă, pe care să o poată ajuta să realizeze opere având caracterul şi calităţile pe care acum le preţuieşte cel mai mult. Şi aceasta, întrucât muzica pe care a compus-o în timpul vieţii sale şi care uneori a avut un succes atât de mare, acum i se pare mediocră. Nici nu vrea să se mai gândească la ea. O întâmplare l-a condus în apropierea lui A.B., găsind că are afinităţi care să-i permită să-şi exercite influenţa ce o vroia. De-atunci, există desigur colaborarea între ei. Va fi o operă frumoasă, iar apoi vor urma alte opere frumoase. Vor fi apreciate... Nu îl părăseşte deloc acum; în fapt, trăieşte la el etc.

Un interval de întrerupere în comunicare. Reine pare să sufere o impresionare curioasă. Modul ei de exprimare foarte uşor, foarte fluent, s-a schimbat total; acum ea articulează ca un automat, separând fiecare silabă; vocea sa e răguşită: „El a murit... în... o mie...opt...sute...opt...sprezece... la...pa...tru...zeci...şi trei...ani. S-a născut la m...a...l...ta (Malta), însă era francez. A trăit în Malta, dar a călătorit mult. A venit la Paris către anul 1800. Numele său este Ni...o (pronunţă greu, apoi sacadat) Ni...co...lo, Nicolo. (Ea silabiseşte.) S-a născut în 1775. Avea douăzeci şi cinci de ani când a venit la Paris. Viaţa sa a fost foarte agitată. Oh, la Paris a reuşit foarte bine! Dar în viaţa sa a avut tot felul de *întâmplări...*" etc. etc.

Îi cer să-mi spună locul unde a murit şi numele câtorva dintre operele lui. Îmi spune că nu ştie prima chestiune şi că de a doua nu se mai interesează deloc. Aceasta nu mai există pentru el...

La cererea mea, certifică din nou datele şi indicaţiile spuse, apoi mă anunţă că pleacă acum să-l regăsească pe A.B.

(Numele de Nicolo, compozitor – mărturisesc, spre ruşinea mea –, îmi era necunoscut... şi cu o curiozitate deosebită am căutat informaţii. Totul era exact; datele erau corecte etc. Consultând biografii, am văzut că, într-adevăr, Nicolo fusese un muzician de mare reputaţie, ale cărui succese au fost răsunătoare la timpul său. Trebuie să adaug că la propunerea mea de a păstra secretă întreaga dezvăluire faţă de A.B., el mi-a răspuns că opera era destul de avansată acum, astfel încât aceasta nu mai prezintă vreun inconvenient. Puteam să-l instruiesc şi chiar să-i recomand să-l evoce pe inspiratorul său, direct pe nume, în orele lui de frământare şi nelinişte. În acest mod, chemarea l-ar ajunge mai bine.)

*

Tăcere; apoi, spontan, Reine îmi transmite din partea lui Vettellini că ea nu a putut merge astăzi la Spiritele albastre, dar că dânsul îmi va răspunde la chestiunile care mă interesează.

Începe prin a rectifica o transmitere din ultima şedinţă, dată într-atât de confuz, încât eu nici nu am mai notat-o: „Era vorba de Pământ şi de sistemul solar, despre care vroiam să vorbesc, spunând că vor avea un sfârşit şi *nu despre Cosmos*. Reine era foarte obosită şi nu putea transmite bine. Nu, desigur, chiar şi pentru Spiritele cele mai evoluate concepţia unei întreruperi, a unui sfârşit în evoluţia cosmică, e imposibilă. Transformare, da, şi respectiv Eternitate, o Eternitate eternă...".

După această rectificare – interesantă prin faptul că, deşi fusese uitată de mine, evidenţia voinţa Ghidului de a nu lăsa să subziste nici o eroare –, eu pun o serie de întrebări pentru care obţin un ansamblu de răspunsuri remarcabile[1]. Iată rezumatul:

1. Trebuie să ne reamintim permanent ce este mica Reine.

Orice astru sau pământ din cer are un nucleu dens, provenind dintr-o integrare din ce în ce mai intensă a centrului primitiv de condensare – integrare cauzată de atracţia moleculară, de mişcarea de rotaţie, de presiunea formidabilă etc. În jurul acestui nucleu, substanţele captate sunt din ce în ce mai puţin integrate, rămânând cvasi-lichide până către periferia limitativă unde se formează o scoarţă întărită, cu o compoziţie complexă, în care îşi au originea primele modulări ale materiei sensibile. (Materia care *respiră*.)

Aceasta este perioada evolutivă a astrului în care îşi are locul prima cădere a Spiritului (grăuntele de viaţă, germenele viitoarei conştiinţe[1], ieşind din Absolut). Venirea sa provoacă centralizarea, limitarea formei, ierarhia în substanţa protoplasmatică. El *face să evolueze fiinţa diferenţiată.*

Fiecare „fiinţă diferenţiată" are deci propriul Spirit-centru care progresează prin acţiunea şi reacţia substanţei sale în relaţiile reciproce cu mediul ambiant... Orice plantă, orice arbore are un spirit-centru, învelit în corpul său fluidic – care este un mijlocitor al relaţiilor dintre spirit şi organism. Când arborele moare, spiritul său se degajă şi rătăceşte până ce găseşte condiţiile voite pentru o nouă cufundare în materie. Dacă îngropaţi sâmburele unei piersici, momentul în care combinaţiile fizice şi chimice determină germinarea[2] survine numai atunci când un spirit rătăcitor găseşte condiţionările necesare captării sale. Modalităţile de captare sunt multiple, însă principiul este acelaşi, ca şi pentru clasele de fiinţe superioare.

Vettellini spune că Spiritele pot vedea perfect cum rătăcesc corpurile fluidice ale vegetalelor *dematerializate*, la fel cum le văd şi pe cele ale animalelor. Primele sunt de o fineţe extremă, dar totuşi vizibile pentru ele.

*

În graba mea de a redacta aceste comunicări am uitat un incident foarte mic, dar interesant, întrucât contribuie la stabilirea – la adăpost de orice premeditare – a realităţii prezenţelor spirituale afirmate, precum şi a identităţii uneia dintre ele: Morrow Lowry – bunicul soţiei mele. Eram chiar în toiul comunicării lui „Nicolo", toţi trei (Reine, soţia mea şi cu mine) foarte absorbiţi de aceasta, când, deodată, Reine tresare şi priveşte furioasă spre

1. Prezentări sintetice utile ale fazelor evoluţiei conştiinţei de la stadiul de germene către nivele superioare au fost redate în opere iniţiatice ale diferitor autori; de exemplu, volumele lui Alice Bailey în care a preluat comunicările Maestrului Djwhal Khul, sau, încă mai detaliat în cele patru volume ale lui A.E. Powell privind corpurile energetice ale fiinţei umane (The Theosophical Publishing, Londra sau Adyar, Paris) (n.tr.).
2. Materia ar exista deci oarecum autonomă, având şi ea căile sale de evoluţie. Materia ar avea o realitate a ei proprie?... Fac aluzie la speculaţiile diferitor şcoli privind materia iluzorie, materia ca senzaţie obiectivă etc. Vettellini pare să respingă total această concepţie. El afirmă că pentru însăşi Spiritele, *Materia este o realitate*.

stânga sa, apoi face o strâmbătură în batjocură, ridică din umeri şi, fără nici un cuvânt, redevine atentă la transmiterea spuselor muzicianului. Eu remarcasem bine scena, dar nu m-am gândit la ea când, imediat după plecarea lui Nicolo, Reine pare a fi atrasă din nou cu putere, spre stânga. De această dată, ea izbucneşte în râs : „Domnule Cornillier, ştiţi cine este aici ?". (Apoi, fără a mai aştepta, ea continuă.) - „Oh, tu, vechi prieten, întotdeauna eşti grăbit ! Ei bine, de ce era nevoie să mă tragi aşa când eram atât de ocupaţi ? Nu puteai să ai răbdare ? Dar nu, *el vrea, el vrea să vorbească.* Ei bine, ce ai să ne spui ?"

Bunicul era în sine mulţumit, doar că viguroasa lui exuberanţă trebuie să se manifeste. El îi transmite nepoatei sale că vede că vom merge la ţară şi vrea ca ea să ştie că ne va însoţi la drum atât cât va putea. Şi acolo va veni adesea să ne viziteze. Să fie bine atentă când se va plimba singură sau cu mine. Uneori, va simţi pe faţă ca un mic suflu răcoros, un fel de mângâiere subtilă pe tâmple şi pe păr ; va fi el. Va veni adesea. Şi ironic, el adaugă : „Asta nu mă va împiedica să merg şi la Bursă". Va veni adesea, însă, în schimb, el vrea ca nepoata sa să se scuture şi să respingă ideile stupide ce le are despre ea însăşi. Dânsa nu are nimic nefericit în viaţa ei, ba, din contra. Trebuie trăit cu curaj, să fie mereu degajată. Şi cu acelaşi suflu : „La revedere, pe vineri". (Acest incident a avut loc imediat după plecarea lui Nicolo şi numai acest la revedere al impetuosului cetăţean al Americii îi permite lui Vettellini să reapară în scenă. - „Tu vii mereu ultimul, Vettellini al meu", remarcă Reine. La aceasta, Maestrul răspunde simplu : „Aşa trebuie să fie ; eu sunt gazda".

Vettellini vorbeşte îndelung despre absenţa noastră obişnuită de vară - acum foarte apropiată. Îmi spune să-i tai cât mai aproape de tâmplă, o şuviţă din părul Reinei. Acest păr mă va ajuta să ajung mai uşor la ea, în mod fluidic. Vineri îmi va da în scris toate instrucţiunile necesare ; dar îmi face acum câteva recomandări - una precisă : „Domnule Cornillier, Vettellini vă interzice să faceţi chiar şi cea mai mică încercare timp de vreo zece zile. Aveţi mare nevoie de odihnă în acest moment. Nu vă mai gândiţi la nimic în aceste zece zile ; deconectaţi-vă pe cât posibil în această călătorie. Acolo, când veţi face şedinţe, va trebui să vă supravegheaţi bine sănătatea, pentru că această magnetizare la distanţă necesită mult mai multă forţă. Aici există desigur un consum, dar vă recuperaţi fluidul ; el reintră în dumneavoastră aproape complet. Însă acela pe care îl trimiteţi atât de departe va fi aproape pierdut şi vă veţi resimţi, dacă nu veţi lua mari precauţii. După fiecare şedinţă, mâncaţi şi beţi o băutură fortifiantă, ceva care să vă întremeze. De altfel, Vettellini vă va supraveghea".

Soţia mea întreabă dacă nu s-a înşelat când a crezut că vede o scânteie albastră, într-un moment când era singură cu Reine. (Este pentru prima dată când vede ceva.) Vettellini răspunde că el este cel care a produs-o, pentru a-i face plăcere. Aceasta mă duce cu gândul la cele două „lovituri" date sub

palma mea atunci când o pusesem pe portretul Maestrului. Era oare sigur El, cel care mi-a răspuns sau o fi fost un Spirit aflat în trecere? Un răspuns vioi: „Nici un Spirit *nu ar încerca* să atingă acest portret", afirmă dânsul. „Eram sigur eu! Am vrut să vă dau satisfacţie."

Iau vorba despre vizita proiectată la muzeul egiptean. Vettellini spune că Reine a devenit atât de slabă şi de fragilă, încât trebuie să o menajeze. Ar putea să cadă dintr-un nimic. Însă imediat ce va fi posibil, o va duce la muzeu; şi dacă aceasta va fi după plecarea mea, o va face să scrie impresiile vizitei respective.

Trece acum la sănătatea mea şi mă sfătuieşte ca, în timpul călătoriei, să iau un anume sirop cu creozot. Nu vom avea un timp prea bun şi trebuie să-mi supraveghez bronhiile.

A venit momentul să o trezesc pe Reine; Vettellini pleacă şi soţia mea iese din încăpere. Însă iată că Vettellini se reîntoarce pentru a-mi spune că el *ştie* că noi suntem neliniştiţi de ceea ce va putea gândi şi imagina servanta noastră în privinţa acestor şedinţe şi că de pe acum ne facem griji referitoare la proiectul de a o lua pe Reine cu noi la ţară. Aceasta ne preocupă; în special soţia mea se frământă... (Trebuie să recunosc că acesta este purul adevăr şi că Vettellini a citit în creierele noastre şi că a auzit discuţiile noastre.) El vrea să ne liniştească. Totul va merge bine. Bona noastră, Florina, va fi, din contra, foarte mulţumită să o aibă pe Reine. Să nu ne mai facem griji.

Şedinţa 64 – vineri, 6 iunie 1913
(ultima şedinţă a sezonului, la Paris)

Reine dormea de trei sferturi de oră, dar eu continuam încă pasele pentru a obţine un somn foarte profund, când am observat că ea conversa cu un Invizibil – care desigur că nu era Vettellini. Nu puteam înţelege nici un cuvânt, dar vedeam la dânsa un anumit respect şi un fel de teamă care mă făceau să prevăd ceva nou.

Într-adevăr, după câteva clipe de tăcere care au urmat la sfârşitul convorbirii (am auzit-o spunându-i necunoscutului, la revedere), ea mă caută să-mi relateze motivul discuţiei. Mai întâi, ca de obicei, urcase în regiunea Spiritelor albastre unde, pentru prima oară, i-a văzut împreună pe Vettellini cu bunicul soţiei mele şi cu bunicul meu; toţi trei erau mulţumiţi şi vorbeau cu satisfacţie despre cercetările noastre. Atunci, un Spirit alb, abia perceptibil de către dânsa, a intervenit pentru a o lua către o altă sferă. Speriată, Reine a refuzat categoric, dar cei trei prieteni (care, crede ea, se reuniseră special pentru aceasta) au îndemnat-o să-i urmeze şi, faţă de teama şi neîncrederea ei persistentă, *i-au ordonat* să-l însoţească pe marele Spirit, garantându-i siguranţa aventurii. Atunci, Reine s-a lăsat dusă.

A urcat, a tot urcat, s-a îndepărtat într-atât de mult, încât nu a mai zărit lumile noastre, spune ea. Spiritul alb îi vorbea, o anunţa ce avea de făcut

pentru a avansa opera. În aceste sfere a simţit senzaţii cu totul noi, de netradus prin cuvinte. Ea percepea o nouă stare de a fi[1], diferită de ceea ce cunoştea ea până atunci... un fel de viaţă spirituală... inexplicabilă. Şi marele Spirit îi spunea că va avea de pătruns această stare superioară de a fi; dânsul trebuia, totodată, să încerce să-i producă impresii destul de precise, pentru ca ea să poată crea în mine imagini explicative, analogii - care să-mi dea posibilitatea să înţeleg ceva...

I-a explicat apoi ce ar trebui să facă pentru a reveni să-l regăsească în această regiune (la şedinţele pe care le avea în timpul absenţei noastre). În final, a adus-o chiar aici şi, înainte de a o părăsi, a pus-o să repete - pentru a se asigura că a înţeles bine - scopul intervenţiei sale. (Acesta era momentul în care o văzusem pe Reine vorbind Invizibilului cu respect.)

Un şoc, o tresărire în fotoliu şi copila surâde. Este evident bunicul Morrow - acum nu ne mai putem înşela.

Prind ocazia pentru a-l întreba de ce venirea lui îi provoacă mediumului o astfel de tresărire? Reine îmi transmite explicaţia lui: El spune că mai întâi, încă de când era încarnat, dădea această impresionare puternică. Contactul său era cam brusc (foarte exact). Era o expresie a naturii sale viguroase şi această caracteristică a păstrat-o şi în Astral. Apoi, datorită vitalităţii sale atât de intense - fără îndoială -, şi-a luat ca sarcini - printre diversele acţiuni pe care Spiritele le întreprind pentru a-i influenţa pe oameni - şi acelea care necesită o vigoare extremă, obligaţia de a lovi tare pentru a fi ascultat, încât astfel îşi păstrează vibraţia caracteristică: atinge cu putere. Dar, subit, el schimbă subiectul. A venit atât de repede, întrucât Reine a uitat să-mi transmită o recomandare importantă a Spiritului alb - un detaliu mic, da, însă a cărui neobservare i-ar putea opri înălţarea către eter: când va face şedinţe singură, trebuie să se aranjeze în scaunul ei în aşa fel încât *picioarele să nu i se poată încrucişa şi nici mâinile să nu poată să se unească*. Nerespectarea ar face ca substanţa fluidică să reintre în ea şi să o împiedice astfel să se degaje complet. Această indicaţie e atât de importantă încât va trebui nu numai să insist asupra ei când - după şedinţă - îi voi comunica metoda, dar şi azi, înainte de a o trezi, va trebui să-i fac o sugestie imperativă.

El continuă apoi observaţiile şi glumele afectuoase în legătură cu şederea noastră la Saint Lunaire: „Când vremea va fi ploioasă şi Anne se va simţi indispusă, va trebui să mă cheme; o voi zgâlţâi!". Mă face să observ că acum ei îi este mai bine; e mai vioaie, mai veselă (este exact). Dânsul a făcut asta. O face fără efort, fără suferinţă, întrucât protejata sa şi cu el au mari afinităţi. Repetă că sunt cu toţii mulţumiţi de opera care se realizează aici; apoi, tot aşa cum a venit, în mod brusc, pleacă.

1. O sinteză a modificărilor treptate în „stările de a fi", însăşi ale conştiinţei, specifice ajungerii şi trăirii spirituale în planele sferice tot mai înalte, am prezentat-o în *Incursiuni în alte lumi*, Editura Polirom, Iaşi, 1999 (n.tr.).

Cu blândeţe, calm, Vettellini îşi ia locul şi începe să-mi dea toate indicaţiile necesare pentru şedinţele mediumului, care se vor continua de trei-patru ori pe săptămână, în aceleaşi zile şi la aceleaşi ore, ca de obicei. Îi stabileşte Reinei sarcina care îi revine (pe care trebuie să i-o repet când va fi trează), apoi mă învaţă cum trebuie să procedez pentru a o magnetiza de la distanţă. Indicaţiile sale sunt de o precizie deosebită şi de o prevedere prudentă. Va trebui să încetez, dacă voi simţi cea mai mică oboseală. Nu trebuie ca această cheltuire de forţe nervoase să tulbure cumva viaţa mea normală. *Trebuie să fiu vesel şi plin de viaţă, pentru ca opera să fie făcută în adevăratul ei sens.*

Îl întreb pe Vettellini dacă opera sa – aşa cum se realizează cu noi – nu este o experienţă foarte rară, aproape unică. În toate lecturile mele privind aceste probleme, în întreaga documentaţie destul de completă pe care o posed, nu am găsit nimic asemănător cu suita noastră de şedinţe. Vettellini răspunde că există totuşi câteva exemple de opere analoage[1], însă trebuie într-adevăr condiţii excepţionale pentru a o putea duce până la sfârşit. Mai întâi, e necesară o armonie, un sincronism vibratoriu între fiinţele de categorii diferite. Noi nu aparţinem exact aceluiaşi nivel de evoluţie şi fiecare avem o individualitate puternică; în fapt, suntem foarte diferiţi, dar suntem totuşi la unison din punct de vedere fluidic. Tocmai acest lucru îi permite să trăiască printre noi, fără să sufere prea mult.

Aici Reine ia cuvântul din partea ei şi face o analiză remarcabilă a temperamentului nostru şi a circumstanţelor. Nu voi reţine însă decât un punct mai curios: afirmaţia ei că *ignoranţa sa este o ignoranţă voită, o uitare voluntară a cunoaşterilor obţinute în vieţile sale anterioare. Trebuia această ignoranţă, în coexistenţă momentană a unui spirit foarte evoluat încarnat într-un organism având o sensibilitate extremă, pentru realizarea rolului său în operă.* Ea nu ar fi putut să fie pasivă şi supusă dirijării mele fără această ignoranţă; un Spirit de gradul ei de evoluţie, în mod normal, nu poate fi folosit ca medium. Situaţia ei umilă, lipsa totală de instruire, condiţiile mizerabile ale vieţii sale, au fost deci determinate de dinainte şi au fost acceptate de Spiritul ei! (Întreagă această expunere analitică este direct impresionantă.)

---

1. Încă din antichitate există texte iniţiatice care menţionează că au fost obţinute prin astfel de „comunicări" ale unor entităţi superioare; ca exemplu semnificativ, pot fi citate „cărţile hermetice" atribuite înţeleptului zeificat Hermes Trismegistul (*Hermès Trismégiste*, Maisnie, Paris, 1977). Către finele secolului al XIX-lea au fost transmise în mod similar – prin H.P. Blavatsky –, cele patru volume ale *Doctrinei secrete*. În secolul XX, astfel de comunicări – dar de niveluri calitative adesea inferioare celor din această carte, au proliferat mult, în diverse părţi ale globului; există şi opere superioare, însă într-un număr mai restrâns (n.tr.).

*

Îi cer lui Vettellini să-mi confirme cu precizie un punct capital al învăţăturii sale, pe care eu nu-l pot accepta: *dualitatea Spirit şi Materie, coexistând într-un fel de independenţă.*

„Materia", răspunde el, „nu este decât suportul evoluţiei Spiritului... Însă eu, Vettellini, având o opinie comună cu Spiritele din sfera mea, cred că Materia şi Spiritul au o realitate proprie". El adaugă că dânşii judecă astfel, cel puţin din ceea ce pot să observe şi să constate... menţinând rezerva unui mister de nepătruns al Absolutului.

*

Discutăm din nou despre Nicolo. Reine îl găseşte ca fiind foarte amabil. – „Tu nu l-ai fi găsit atât de amabil în ultima sa încarnare", remarcă Ghidul. „În mod sigur, nu a fost ceea ce noi numim un om de treabă!" Reine râde şi, foarte interesată, îi cere detalii. – „Oh", răspunde Vettellini, „mai bine să nu dăm detalii... Nicolo ar fi trebuit să spună diferite lucruri despre el însuşi, să numească oameni care l-au cunoscut, să citeze adrese unde a trăit etc., dar nu-i place să revină la viaţa lui pământească...". Reine insistă şi reuşeşte să scoată de la gravul Vettellini unele aprecieri neaşteptate. Surprind anumite expresii: „Nuntă permanentă", „actriţe", „cântăreţe" etc. Reine se amuză mult. Ea remarcă, dar cu o surprindere pe care o împărtăşesc şi eu, că totuşi dânsul este acum un Spirit albastru. „Abia în Astral a evoluat atât de mult", explică Vettellini, „şi el l-a ales pe muzicianul A.B., tocmai pentru că îi apreciază viaţa simplă şi din cauză că regretă că nu a dus o viaţă asemănătoare".

*

Trecem la alte subiecte. Vettellini ne mai arată încă o dată că este la curent cu tot ceea ce facem noi... şi că ne cunoaşte chiar şi gândurile. O surprinde cu totul pe soţia mea, dând la iveală unul dintre gândurile ei, pe care îl credea foarte ascuns. Ne asigură din nou de atitudinea servantei de la Saint Lunaire; apoi, se ocupă puţin de sănătatea Reinei... şi, în fine, ne spune la revedere. Viitoarea reuniune va fi în curând, la Saint Lunaire.

Saint Lunaire – sâmbătă dimineaţa, 5 iulie 1913

Am părăsit Parisul la 10 iunie şi am ajuns la Saint Lunaire în 28 iunie. În cursul călătoriei nu am încercat absolut nimic asupra Reinei. Însă ea, în timpul acestei perioade a trebuit să continue cele trei şedinţe ale ei, săptămânale, autohipnotizându-se cu oglinda rotitoare. În plus, faţă de cele trei şedinţe, în zilele intermediare avea de făcut ore de odihnă, de *dormitare* în fotoliul ei, stând inertă şi fără a se gândi – cât mai mult posibil.

Se stabilise ca ea să ţină un jurnal al tuturor incidentelor din viaţa ei în legătură cu cercetările mele, pe care să mi-l expedieze din când în când. Nu am primit încă aceste însemnări zilnice, dar mi-a trimis trei scrieri făcute în

timpul somnurilor[1] – dintre care două erau relatări succinte şi confuze despre cea ce este în curs să facă. (Ea scrie la prezent: „eu urc", „văd", „înţeleg" etc.) A treia este scrisă sub dictarea Ghidului, pentru a mă ţine la curent cu mersul şedinţelor şi a-mi face câteva recomandări. Aceste texte sunt interesante, însă, bineînţeles, nu valorează decât prin încrederea pe care o am în provenienţa lor. Aştept cu nerăbdare notele zilnice care, după o aluzie pe care o face Reine în una dintre scrisori, trebuie să fie destul de interesante.

*

De ieri, am început magnetizarea la distanţă, aşezându-mă la ora convenită (ora nouă seara) şi procedând conform metodei indicate de Vettellini la Paris. (Inutil de remarcat că această experienţă extraordinară va fi – aşa cum este făcută acum – fără nici o valoare pentru alţii. Într-adevăr, eu nu am nici un control şi trebuie să am încredere în ceea ce-mi va relata Reine. Însă, dacă experienţele actuale par să reuşească, vor fi uşor de stabilit altele similare, în condiţii reale de verificare. Pentru scopul pe care ni-l propunem, acestea – aşa cum sunt efectuate – îşi au raţiunea lor de a fi.)

Sâmbătă seara, 5 iulie 1913

Neprimind scrisori de la Reine cam de mult timp şi fiind puţin cam neliniştit, căci ea scrie în mod regulat, îi propun soţiei mele să încercăm să obţinem câteva ştiri prin intermediul mesei. Ne aşezăm mâinile pe o măsuţă rotundă care, după zece minute începe să bată uşor, dar fără nici o urmare. După câteva momente, abandonăm.

Duminică, 6 iulie

Mereu fără ştiri de la Reine. Încercăm din nou cu masa, care de această dată nu dă nici cea mai mică mişcare.

Luni, 7 iulie

Încă nici o scrisoare de la cele două distribuiri de astăzi ale poştei. Devenim cu adevărat neliniştiţi; biata copilă, probabil că e bolnavă...

Seara, mă decid să facem o ultimă încercare la masă. După câteva minute de la aşezarea mâinilor, masa se ridică şi începe să lovească încet. La întrebarea mea: este acesta Vettellini?, se răspunde: „Da". La întrebările mele succesive se răspunde că Reine nu a scris fiindcă e: „bolnavă, foarte bolnavă, pneumonie...". Întrerup printr-o întrebare colaterală situaţiei afirmate, pe care eu o consider importantă (starea financiară a micii gospodării), dar în loc de a răspunde, masa loveşte: „purulentă, pneumonie purulentă". Şi continuă: „Veţi avea o scrisoare de la Achille (soţul ei) mâine dimineaţă.

1. De conţinutul acestor scrieri, dânsa nu ia cunoştinţă. Imediat ce se trezeşte, le împătureşte şi le pune într-un plic. Siguranţa mea e totală, însă, evident, încrederea pe care o am eu nu o pot impune şi altora.

Nici Reine şi nici Achille nu sunt conştienţi de gravitatea stării". Întreb ce putem face pentru ea. Răspuns: „Magnetizaţi-o". Întreb dacă trebuie să procedez ca de obicei? „Da." Dar survine ceva deosebit: „În faţa glolmp... glmopp... etc.". Imposibil să reuşim să înţelegem. Încerc printr-un alt mijloc, dar aceeaşi imposibilitate. Masa care a bătut atât de corect pentru toate celelalte cuvinte, nu poate să-l mai redea şi pe acesta. Însă reia cu precizie: „Reine este îngrijită rău" şi adaugă această completare: „Îmi pun puterea mea pentru a o salva".

Întreb dacă el, Vettellini, este neliniştit? „Da." Reine are nevoie de bani? „Nu; medic." Ar trebui să-l trimit pe prietenul meu, doctorul B.? „Da." Apoi urmează noi incoerenţe. Atunci îi propun să procedez imediat la magnetizarea prescrisă. „Da."

Vettellini va reveni mâine, la ora patru, să ne dea noutăţi.

Marţi, 8 iulie

Nici o scrisoare în această dimineaţă.

La ora patru, ne aşezăm să lucrăm la masă. Vettellini se anunţă prin: „Merge rău". La întrebarea mea: Ce pot să fac? Răspunsul este: „Magnetizaţi-o." Apoi o întrerupere, masa nu se mai mişcă. După un timp destul de lung, este reluată mişcarea, mai lent şi mai puţin sigur. Întreb dacă şedinţa mea de magnetizare de ieri seară a avut vreo influenţă? „Nu." De ce? „Trebuia continuat mai mult timp."

Incoerenţele reîncep şi, agasat, insist să ştiu dacă e cu adevărat Vettellini cel care comunică? „Nu." Atunci, cine este? Răspuns: „Morrow. Vettellini a plecat să o regăsească pe Reine".

Îmi sunt date indicaţii: trebuie să o magnetizez pe Reine imediat, apoi încă o dată în această seară. Morrow o consideră foarte bolnavă. Îi spun că nu l-am prevenit pe medicul B., aşa cum fusesem sfătuit, fiindcă nu am primit scrisoarea lui Achille, anunţată pentru această dimineaţă... şi că nu vreau să-l deranjez pe amicul meu fără a fi sigur. Atunci, bunicul, clar şi afirmativ, bate în două rânduri: „Telegrafiază imediat doctorului. Trebuie să meargă în această seară".

Ezit mult, neavând încredere întru totul... Spun că voi telegrafia mâine, dacă primesc scrisoare de la Achille. Dar masa reia cu putere: „Nu, nu mâine, această seară". Rămân perplex... Soţia mea vrea să acţioneze imediat, însă eu prefer să aşteptăm, în orice caz, poşta din această seară. Discutăm puţin, uitând de masă... care intervine spontan şi bate acest cuvânt englez: *Hope* (speraţi). Acesta mă hotărăşte. În timp ce mă duc să o magnetizez pe Reine, soţia se va duce să expedieze o telegramă prietenului meu - doctorul -, cerându-i să meargă imediat ca să-i dea îngrijiri unui mic model de care mă interesez şi pe care îl ştiu foarte bolnav.

Morrow spune că va reveni în această seară, către ora zece, ca să ne dea noutăţi.

*

Miercuri, 9 iulie

Ceea ce se întâmplă este extraordinar. Dar, de fapt, ce este? O dovadă minunată a influenţei transcendentale? Jocuri bizare ale „subconştientelor" noastre? Comedia unor entităţi inferioare care doreau să se distreze puţin? Incidentul, în oricare mod l-am explica, este în tot cazul de un ciudat interes.

Ieri, la ora şapte, după comunicarea bunicului şi trimiterea telegramei, eram foarte sigur de boala Reinei. Însă la ora şapte şi jumătate a sosit poştaşul, aducându-ne o scrisoare de la dânsa, scrisă în după-amiaza zilei de luni, câteva ore înaintea şedinţei în care ni s-a comunicat „pneumonie purulentă". În scrisoare, nici o expresie de teamă reală pentru sănătatea sa; doar atât: „Mai am încă un guturai, dar sunt atentă şi mă îngrijesc bine". Îmi explică motivele reale de ce nu a mai scris şi îmi vorbeşte cu bucurie de viitoarea sosire a ei aici. (Un alt plic conţine mai multe foi mari cu scrieri mediumnice, provenind de la şedinţele ei de sâmbătă, 5 şi duminică, 6 iulie.)

Citirea acestei scrisori şi inexistenţa acelei pneumonii atât de *purulente*... mă cam tulbură. Îmi imaginam faţa doctorului B. – om important şi foarte ocupat –, crezându-se victima unei glume de prost gust. Aşteptam cu nerăbdare ora fixată de Morrow pentru revenirea sa, ca să se manifeste prin masă.

Ne-am instalat astfel la masă la ora zece şi, imediat, el se manifestă. Îi cer explicarea enigmei. Îmi răspunde că în ajun, după-amiază, când Reine a scris, nu bănuia că ar fi bolnavă. Abia la ora unsprezece seara starea ei s-a declanşat subit. (Către ora nouă ne fusese comunicată vestea bolii sale.) – „Reine este foarte bolnavă. Era necesar să trimiteţi doctorul. Tocmai a fost la ea. Impresia lui este că dânsa e foarte bolnavă. Vă va scrie mâine." Soţia şi cu mine discutăm cazul; masa bate spontan: „Medicul tău o va vindeca". Apoi reîncep incoerenţele; imposibil să înţelegem. Mă opresc. – Reluând, întreb care este cauza acestei incoerenţe intermitente. Răspuns: „Spiritul care manevrează este ignorant". Îi cer bătrânului nostru prieten să revină mâine (astăzi) la aceeaşi oră (ora zece seara). – „Nu, voi reveni la ora cinci după-amiază."

Întreb dacă incidentul a fost combinat de ei, prevăzând agravarea pneumoniei, ca să atace boala de la primele simptome? „Da." Apoi reîncep incoerenţele. Abandonăm.

Această explicaţie a incidentului era la urma urmei acceptabilă şi devenea chiar o dovadă interesantă a prevederii Ghizilor noştri.

Însă atunci când totul se clarificase în minţile noastre, o telegramă de la Reine a venit să întunece totul din nou. Această depeşă, pusă la Paris la ora nouă conţine aceste cuvinte: „Fiţi fără grijă".

Nu mai înţelegem nimic!

Aşteptăm... Cheia enigmei va fi dată de doctor. A putut găsi el la Reine simptome foarte grave, necesitând o observare atentă?; atunci, prima noastră

interpretare a fost bună. Dacă nu a găsit nimic anormal... care ar putea fi cauza acestei comedii? *Jocul subconştientelor noastre?* Aceasta nu spune nimic. Ar fi ca o etichetă pusă pe un flacon al cărui conţinut nu-l cunoaştem. Pentru ce, în ce scop... pentru care motive de neînţeles... „subconştientele" noastre – al soţiei mele şi al meu – s-ar fi străduit să ne chinuie în halul ăsta?

Vom vedea ce ne va comunica masa în această după-amiază la ora cinci.

Miercuri seara

O comunicare nouă, mai plină de deznădejde decât oricând! „Doctorul nu o va putea vindeca pe Reine. Acum Reine îşi dă seama de gravitatea stării sale. Mâine veţi avea o scrisoare de la doctor şi o scrisoare de la ea. Starea ei nu e departe de a fi disperată. Sfârşitul nu este totuşi imediat..."

Joi, 10 iulie

Avem de-acum înainte o certitudine: *aceea că Reinei îi este foarte bine.* Însă mai aşteptăm încă explicaţia comediei.

În această dimineaţă am primit o scrisoare de la medic şi o alta de la bolnava sa. Doctorul îmi povesteşte cu bună dispoziţie şi fără supărare surpriza sa de a găsi o muribundă într-o stare atât de bună de sănătate! Reine ne mărturiseşte şi ea, în mod foarte mişcător, disperarea ei pentru neliniştea noastră, precum şi mulţumirile sale pentru grija noastră. Ea ne arată foarte clar din ce cauză nu ne-a scris timp de opt sau zece zile. Evident, cel mai bine e să-i aşteptăm venirea şi de a avea, în timpul somnului ei, o explicaţie a misterului.

Voi relua în această seară magnetizarea de la distanţă.

20 iulie

Nu am putut relua încercările de influenţare la distanţă. A doua zi după aceste incidente bizare am plecat într-o excursie de trei zile, iar apoi Reine s-a îmbolnăvit, de această dată în mod real – nu de pneumonie purulentă, ci de reumatism generalizat.

Am hotărât să aşteptăm venirea ei aici, pentru a clarifica situaţia. Ea trebuie să sosească – dacă va fi totuşi destul de refăcută – peste două sau trei zile.

Saint Lunaire – marţi, 22 iulie 1913

Reine este de ieri aici. Revăzând-o, am fost trist impresionaţi de starea ei de slăbiciune şi de paloarea sa. Sărmana copilă a avut parte de opt sau zece zile cumplite! Şi aceasta nu din cauză că faimoasa „pneumonie purulentă" s-ar fi decis să vină asupra ei ca să reabiliteze comunicările tipologice, nu – din fericire – însă starea ei obişnuită cu febră s-a înrăutăţit şi s-a complicat cu reumatisme foarte dureroase. În ajunul plecării sale (duminică) nici nu a fost capabilă să se mişte. Dar Vettellini o anunţase că va pleca luni şi,

într-adevăr, s-a simţit destul de bine - bucuria ajutând-o - pentru a pleca la drum. Ea a ajuns foarte slăbită, deşi în timpul drumului nu a suferit deloc.

Astăzi e aproape bine. Somnul i-a fost bun şi pofta de mâncare i-a apărut; plăcerea de a fi aici va face restul.

*

După sosire mi-a dat jurnalul ei şi mi-a transmis o indicaţie a lui Vettellini care ne spunea să avem o şedinţă chiar de mâine, pentru a stabili imediat programul reluării cercetărilor mele.

Natural, a fost şi discutarea ciudatei aventuri cu masa. Reine nu ştia ce să creadă. Însă, spre surprinderea mea, îmi povesteşte că şi dânsa a avut, de mai multe ori, comunicări ale mesei „incoerente, alarmante şi grosolane". Ca răspuns la plângerile ei, Vettellini i-a spus că nu a fost el şi că va explica motivele incidentului la prima şedinţă ce o vom face la Saint Lunaire.

Ceea ce măreşte interesul asupra acestei chestiuni este constatarea mea, din jurnalul Reinei, *că aceste comunicări grosolane i-au fost făcute la aceeaşi dată, ca şi la comunicările înşelătoare de aici.*

Aştept cu multă curiozitate explicaţia ce ne-o va da Vettellini.

*

Camera mea de culcare a fost cea desemnată ca loc al şedinţelor. Respectând recomandarea, încep adormirea la ora prescrisă, pentru a şaizeci şi cincea oară.

Nu-mi dau osteneala să fac întuneric; închid doar obloanele şi o instalez pe copilă într-un fotoliu. Abia am început ritualul obişnuit că Reine a şi adormit. Deodată, ea se ridică, cu o expresie dispreţuitoare şi pare să respingă un invizibil cu un gest violent. Îşi reia apoi poziţia culcată, păstrând încă mai mult timp o mutră de indignare şi de furie. Eu continuu să o magnetizez.

Subit, iat-o că se întoarce spre stânga, cu totul surâzândă..., întinde mâinile şi începe să flecărească şi să sporovăiască, nespus de bucuroasă. Rămân total surprins în mijlocul paselor mele!...

Bineînţeles, este prietenul nostru, Vettellini. Vocea Reinei se ridică puţin câte puţin şi asist la o reluare frumoasă şi fermecătoare a relaţiilor obişnuite. Mai întâi, au fost schimburile cele mai naturale de exclamaţii şi de complimente, împănate cu inevitabila tachinare afectuoasă; apoi au urmat recomandări pentru şedinţe, numărul lor, orientarea generală a cercetărilor mele de aici. Reine, care mă uitase, e atenţionată să mă admită şi pe mine în discuţia lor intimă. Mă caută cu mâna... şi iată-mă luând parte la convorbire.

Vom avea şase şedinţe pe săptămână. Cele trei şedinţe obişnuite de după-amiază, iar în celelalte zile o adormire scurtă seara, după cină. Dacă eu voi simţi cea mai mică oboseală, Reine va proceda singură.

În primele şedinţe va trebui să mă consacru la a face să revadă toate incidentele survenite pe parcursul separării noastre. La întrebările mele metodice puse la baza jurnalului său, ea va trebui să-mi explice totul.

Maestrul începe să ne spună despre comunicările false ale mesei. El explică faptul că atât casa noastră, cât şi împrejurimile sunt locuite de Spirite care au locuit în această zonă; sunt Spirite inferioare, destul de puternice, care se simt *la ele acasă*. Nu sunt rele, dar se consideră proprietarele locurilor. Şi, „în fapt", remarcă el, „chiar şi sunt". Dânsele îi consideră pe străini ca fiind nişte intruşi şi nu scapă ocazia de a le face necazuri. Or actul, acţiunea unui încarnat de a se pune la o masă în aşteptarea unor comunicări, implică o deschidere receptivă la orice influenţă fluidică. Aceasta a fost starea noastră, care a fost amplificată şi de neliniştea ce o aveam. Şi au profitat astfel, în mod răutăcios.

Nici Vettellini şi nici Morrow nu au venit vreodată să ne răspundă prin masă. Ei nici nu au ştiut ce se întâmplă aici; dar chiar dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi putut împiedica. Şi cum eu mă mir foarte mult de acest aspect, el explică faptul că aceste Spirite sunt atât de materiale, încât nu le-ar putea influenţa fără a se coborî aproape de nivelul lor şi aceasta nu ar merita efortul respectiv. Dânsele posedă o forţă reală fiind la ele acasă, stăpânind locul prin ocupare legitimă. (E un fapt foarte curios. Iată dreptul de proprietate stabilit chiar şi în Astral.) Nu pot să ne facă rău dacă nu ne deschidem influenţei lor prin încercări materiale de comunicare. Urmare relaţiilor mele magnetice cu Reine, între noi există o *cale fluidică*. În acest mod au putut să meargă şi până la ea şi să combine câteva răutăţi, amestecate pe ici pe colo cu elemente exacte, cu scopul de a ne nelinişti şi a ne tulbura. Vroiau să râdă şi ele puţin; uneori, te plictiseşti să tot fii mort...

Ghidul pare să creadă că, de asemenea, şi Fernand Kerloz – care de când a fost îndepărtat nu a încetat niciodată să dea târcoale în jurul Reinei – a jucat un rol important în această comedie.

Eu remarc aspectul supărător că Spirite inferioare pot abuza astfel de numele lui Vettellini şi să se folosească în mod fals şi de numele lui Morrow. Ei nu pot împiedica aşa ceva, nu pot să le pedepsească? „Deloc mai mult decât voi, care nu aţi putea împiedica un farsor să vă folosească numele ca să facă o glumă proastă", ne răspunde dânşul. Pentru a pedepsi aceste Spirite ar trebui să se materializeze (cu particule eterice mai grosiere – n.tr.) aşa cum sunt ele însele. Dar este mai simplu să nu te deschizi niciodată influenţei lor, să nu foloseşti aici masa sau orice tentativă de acest fel. Reine remarcă faptul că aceste Spirite joase nici măcar nu îşi imaginează ce sunt Spiritele de felul lui Vettellini. Neputându-le vedea, sunt incapabile – la fel ca oamenii – să le conceapă rolul lor, opera lor etc.

Acum am explicaţia şi a acelei ridicări a Reinei şi a gestului furios de la începutul somnului ei. Dânsa spune că unul dintre Spiritele locului – un Spirit roşu – a venit lângă ea zicându-i: „Nu dormi, nu dormi deloc". Ea l-a respins şi el nu a mai insistat în alt mod. Nu a mai rămas în jurul nostru. Camera mea a fost aleasă de Vettellini pentru şedinţe, întrucât radiaţia mea

personală, ieşirile mele în corp fluidic din timpul somnului alungă Spiritele rele. În alte părţi ale casei şedinţele ar fi fost perturbate[1].

Sunt surprins de faptul că invocările noastre, dorinţele noastre îndreptate către Vettellini nu l-au avertizat atunci când lucram cu masa. – „Uneori însă", spune Reine, „aceste apeluri nu-şi atingeau ţinta, din lipsă de forţă. Spiritele lor sunt prea sus, prea departe; sau, în plus, chiar dacă simt chemarea, nu pot să-i răspundă atunci când sunt în misiune. La fel cum un prieten pe care îl căutaţi, e absent sau e ocupat...".

Comedia bizară a mesei a fost explicată astfel în mod rezonabil, fără improvizări de circumstanţă, *prin simpla aplicare a teoriilor învăţate.*

*

Vettellini ne anunţă că bunicul soţiei mele va veni imediat. Se stabileşte astfel o conversaţie strânsă. Sănătatea Reinei, precum şi unele fapte pe care – din delicateţe – ea vroia să le ascundă, sunt scoase la lumină de Ghidul ei. Jocuri de cuvinte, răzvrătiri, râsete şi ironii glumeţe..., întreaga gamă a delicioaselor scene intime, au reapărut. – Subit, o mişcare bruscă, un şoc: iată-l pe bătrânul nostru prieten. – „Pentru tine, nu este deci alt mod de a veni?" îl întrebă Reine puţin enervată. Dar ea îşi reia surâsul: „Ah, tu nu eşti dulce".

Discuţie prietenească; apoi şedinţa este încheiată după modul obişnuit.

Şedinţa 66 – Saint Lunaire – miercuri, 23 iulie 1913

Ieri seară, la ora nouă, am început iarăşi, a doua şedinţă.

Aproape imediat Reine a fost pe punctul de a-l vedea şi auzi pe Ghidul ei şi să ne transmită observările ei. În realitate însă, era supravegheată şi ajutată de el pentru a ne spune din experienţele avute de ea şi astfel a încercat să ne explice impresiile din cursul noului voiaj în sferele cereşti[2]. Ea a vorbit mult timp şi, deşi Vettellini pare să acorde o mare importanţă informaţiilor date, pentru moment nu voi ţine cont de ele; sunt prea diferite de concepţiile noastre pământeşti şi voi aştepta explicaţii mai accesibile raţiunii noastre.

Maestrul ne sfătuieşte să nu mai avem şedinţa de mâine (astăzi). Copila să se odihnească...

---

1. Eu hotărâsem ca şedinţele să aibă loc într-o cameră mică de lângă pod, unde am fi fost izolaţi şi liniştiţi şi unde era mai uşor de obţinut întunericul. Alegerea lui Vettellini m-a deranjat (faţă de necesităţile menajului), dar nu l-am putut face să revină asupra indicaţiei sale hotărâte.
2. Voiaj asemănător celui pe care l-a făcut la începutul şedinţei 64.

Şedinţa 67 – Saint Lunaire – joi seara, 24 iulie 1913

Aceste şedinţe de seară trebuie să fie foarte scurte şi o folosesc pe aceasta pentru a examina diferite incidente notate în jurnalul Reinei. Îi citesc mai întâi pasajul care mă interesează şi o rog să-mi dea explicaţia, cerând la nevoie ajutorul lui Vettellini.

Rezumat din jurnalul ei: joi, 19 iunie, după-amiază, făcându-şi şedinţa de odihnă într-un fotoliu aşezat lângă fereastra deschisă, Reine vede lumini scânteietoare în aer, apoi forme vaporoase vagi care se agitau şi „se înghesuiau". În acelaşi timp, ea percepe un zgomot confuz de voci. Înspăimântată, se ridică pentru a închide fereastra, apoi se aşază din nou în fotoliu şi, după câteva momente, îşi pierde conştienţa. Iată explicaţia pe care mi-o dă.

„Toate acestea au fost adevărate; eu nu mă înşelasem când eram trează, căci imediat ce am adormit, am văzut şi am recunoscut bine Spiritele care au intrat. Erau acelea pe care le observasem la muzeul egiptean, când Vettellini m-a dus acolo." (Nu am obţinut încă darea de seamă a acestei vizite la muzeu, însă notez totuşi incidentul în ordinea în care îmi este prezentat.) „Ele veneau – pentru a spune aşa – să-mi facă o vizită. Şi, pentru a-mi arăta satisfacţia ce o aveau, mi-au cântat din cântecele lor; oh, cântece atât de stranii! Un fel de cântece lente şi triste şi foarte... foarte... (Vettellini îi suflă) foarte *scandate*. Era... era... (se apleacă pentru a auzi mai bine de la Ghidul ei) muzică egipteană. Ah, aceasta m-a urmărit încă mult timp după ce mi-am revenit. Continuam să aud această muzică stranie, care nu se aseamănă cu nimic din ceea ce am auzit vreodată mai înainte..."

Rezumat din jurnal: luni, 23 iunie, Reine privind în globul de cristal, vede o persoană în vârstă, întinsă pe un şezlong, având aerul de a suferi mult. În apropierea acestei doamne (pe care crede în mod vag că a mai văzut-o), zăreşte pe dna Cornillier, care pare foarte întristată.

Explicaţie: „Această imagine nu este nimic. Eu am văzut scena respectivă în amintirile mele. Ştiţi, m-aţi trimis odată, în timpul unei şedinţe, la o doamnă foarte bolnavă, pe care dna Cornillier o iubeşte foarte mult. Ea avea în cameră Spiritul fiicei sale... Sibyl... ştiţi? Ei bine, este o combinaţie a amintirilor din acea vizită. Am inclus-o şi pe dna Cornillier fiindcă ea o iubeşte atât de mult pe doamna bătrână. Dar este numai *imaginaţie* şi nimic altceva".

Rezumat din jurnal: joi, 26 iunie, Reine se trezeşte în noapte şi vede o formă albă mare care privea portretul lui Vettellini (o copie a portretului pe care i-am dat-o ei şi care este pusă în camera sa, deasupra şemineului). După ce a staţionat un moment în cameră, forma vaporoasă a dispărut.

Explicaţie: „Domnule Cornillier, eraţi dumneavoastră. Am fost sigură şi eu de acest fapt, dar Vettellini mi l-a confirmat. Eraţi neliniştit pentru mine, vroiaţi să aveţi ştiri despre situaţia mea şi, în timpul somnului, spiritul

dumneavoastră s-a degajat şi a venit aici. V-aţi dus la portret şi aţi rămas în apropierea şemineului, fiindcă acolo sunt mai multe lucruri care conţin fluidul dumneavoastră; acestea vă dădeau mai multă forţă. Ştiţi, desenul dumneavoastră, fotografiile dumneavoastră, portretul. Toate aceste obiecte păstrează fluidul şi vă simţeaţi mai bine stând lângă ele".

Rezumat din jurnal: duminică, 6 iulie, în noapte, Reine (trezită) vede o formă vaporoasă care se mărea şi, precizându-se, a devenit o fantomă de femeie învăluită în voaluri. După ce s-a plimbat puţin prin cameră, fantoma s-a oprit în faţa şifonierului cu oglindă, părea că şi-a aranjat acolo puţin voalurile şi apoi a dispărut. Contrar de ceea ce resimte de obicei, Reine nu a avut nici o frică.

Explicaţie: (dată cu ajutorul lui Vettellini) „Da, am văzut bine; era o femeie, o femeie foarte înaltă; dar nu ştiu nimic mai mult... (îl ascultă pe Ghid). Vettellini nu o cunoaşte, însă el ştie că e moartă de puţin timp şi că ea vă caută, pe dna Cornillier şi pe dumneavoastră. Ea s-a dus la locuinţa dumneavoastră, dar, nevăzându-vă, a umblat prin apartament, a găsit fluidul meu şi l-a urmărit, simţindu-l amestecat cu cel al dumneavoastră. A fost atrasă la mine, întrucât aici sunt multe lucruri de la dna Cornillier şi de la dumneavoastră – rochii şi diverse obiecte etc. În camera mea a venit aproape de obiectele care păstrau fluidele dumneavoastră, apoi s-a oprit în faţa oglinzii şifonierului pentru a-şi aranja voalurile. Vettellini spune că ea are fără îndoială, să vă ceară ceva. Era o prietenă a dumneavoastră amândoi. El spune că are aproximativ douăzeci de zile de-ale timpului nostru de când a murit[1]. O veţi revedea desigur. Dna Cornillier să nu aibă teamă, fluidul ei e bun. E deja destul de evoluată".

*

Şedinţa trebuia să fie scurtă, vreau să o opresc... Şi, deşi Maestrul mi-a spus el însuşi să o trezesc pe Reine, ambii continuă să discute fără a se ocupa de noi.

Asistăm tăcuţi şi cu totul captivaţi, la relaţiile lor obişnuite... afecţiuni, tachinări etc. În loc de o jumătate de oră, a trecut o oră şi jumătate până când o aduc, în fine, pe Reine la starea sa normală. Bunicul soţiei mele – care trebuia să vină –, nu a putut veni; „El e prea ocupat".

---

1. La câteva zile după şedinţă, reflectând la acest incident, m-am gândit dintr-o dată la o veche prietenă a noastră – o femeie într-adevăr foarte înaltă – despre a cărei moarte aflasem la 10 iulie prin bona noastră – care şi ea aflase ştirea de la o portăreasă prietenă. (Noi eram supăraţi pe această femeie, de vreo zece ani, deşi ne-a fost intimă.) Bona nu ştia când i-a survenit moartea. Rugând-o să se informeze despre acest fapt, a obţinut ca răspuns data de 2 iulie, pentru îngropare. Aceasta ar corespunde cu cele douăzeci de zile indicate de Vettellini. Mă voi informa după reîntoarcerea la Paris.

Şedinţa 68 – Saint Lunaire – 25 iulie, 1913

Am început la ora două. Conform indicaţiei anterioare date de Vettellini, procedez foarte rapid şi, în vreo şase minute, Reine este în starea voită, pentru a-şi trăi viaţa misterioasă. Aproape imediat tresare, însă după o încruntare a sprâncenelor îşi reia expresia obişnuită şi continuă să respire regulat, fără a se agita.

În sinea mea mă gândesc : este desigur Morrow. Într-adevăr, după câteva momente de calm, ea începe să mormăie puţin, gângăveşte, apoi face un semn expresiv Invizibilului să treacă în stânga sa şi, imediat, lansează o replică vioaie : „Dar nu, asta nu e manie ! Îmi este mai comod, asta-i tot. Mă simt mai bine întoarsă aşa... Îţi face vreun rău? Şi-apoi tu..., totdeauna brusc. Da... îmi eşti totuşi drag, dar... mai puţin decât Vettellini al meu... Ei bine, ce? Vettellini al meu vine pentru mine ; tu vii pentru dna Cornillier...".

Morrow – căci el este – a venit să ne prevină că Vettellini nu va veni decât mai târziu. Are de îndeplinit o misiune în altă parte.

Profită astfel pentru a flecări cu Reine. Printre alte lucruri povesteşte că a venit noaptea trecută, când dna Cornillier era nervoasă pentru că nu putea dormi ; el a alungat două Spirite roşii ce erau în camera sa şi care – fără ca ea să fie conştientă de acest fapt – o iritau[1]. – Reine adaugă însă o remarcă foarte interesantă, întrucât era legată de ceea ce spusese Vettellini anterior : „Erau Spirite în trecere, *locuitori ai zonei pe care el nu ar fi putut să le alunge*".

După diferite chestiuni fără mare interes, bătrânul prieten ne repetă că îl aşteaptă pe Vettellini..., dar, brusc, el pleacă.

Aşteptăm.

Reine, care şi-a reluat poziţia culcată, pare că se nelinişteşte ; se ridică, priveşte fix într-o anumită direcţie, se aşază iar la locul ei etc. În final, îmi spune : „Magnetizaţi-mă puţin mai mult. Acolo este ceva pe care îl simt, dar nu reuşesc să văd ; poate că e un Spirit? Nu dorm îndeajuns de profund ca să văd".

Îi fac noi pase şi când mă opresc, Reine se ridică în picioare, părând viu interesată. Îmi şopteşte însă foarte încet : „Domnule Cornillier, îl cunosc. A venit de la Paris. Ştiţi, el este cel care în timpul unei şedinţe mi-a cântat lucruri atât de frumoase. Am inclus acest fapt în una din scrierile mele în somn ; aţi citit? (Într-adevăr, în una dintre scrierile sale mediumnice trimise (datată la 14 iunie) era vorba de apariţia unui Spirit nou, care i-a cântat arii din opere... şi i-a spus că va mai veni să ne vadă când vom fi împreună.) Ea continuă : „E un muzician. Îi voi cere numele său". Ascultă şi apoi reia : „Dânsul spune : Mé... Mé.. hul... Ah, el a făcut opere şi opere ! ".

1. Soţia îmi confirmă că, într-adevăr, în timpul primei părţi a nopţii, fiind iritată, nu a putut dormi.

Atunci îl întreb pe „Méhul", care răspunde că este compozitorul cu acest nume, dar că ar putea să-mi dea aspecte evidente la Paris. Aici nu are destule forţe; Reine abia îl poate vedea... şi-apoi, noi avem acţiunea noastră în curs de realizare, pe care nu vrea să o conturbe. Însă iarna viitoare el va reveni la Paris şi îmi va comunica diferite incidente din viaţa sa, pe care eu le voi putea verifica. O va face pe Reine să scrie câteva fragmente din operele sale. El a produs mult, însă avea încă atât de mult de făcut! De mult timp caută un muzician în viaţă pe care să-l poată inspira, care să-i servească de medium, dar nu a putut încă să-l găsească. Va comunica prin Reine câteva arii inedite. Mai spune că aria de care ea îşi aminteşte şi ale cărei cuvinte sunt: „Eu plec departe...", se află, uşor modificată, în două lucrări diferite. Ne va revedea la Paris... şi într-un mod folositor operei noastre... etc. Pleacă.

Vettellini tot nu vine şi micuţa se nelinişteşte...

Pentru a o face să stea calmă, îi vorbesc despre un incident notat în jurnalul ei – o plimbare pe care a făcut-o cu soţul ei la cimitirul Père-Lachaise, în cursul căreia a simţit impresii foarte vii. Era duminică, 6 iulie. Umblând la întâmplare prin cimitir, s-a simţit împinsă către cuptorul crematoriului... În timp ce soţul ei refuza să intre înăuntru, *atrasă în mod irezistibil*, Reine a pătruns acolo şi, cu toată oroarea ce o resimţea, *a fost obligată* să urmărească şi să asiste de aproape la o incinerare.

Vorbindu-i despre impresiile din acea după-amiază, de la Père-Lachaise, acum când e sub hipnoză îi cer să-mi precizeze motivele. Începe să-mi răspundă, foarte prinsă de subiect, dar se întrerupe subit; un râs vesel, o exclamaţie bucuroasă: „E Vettellini!". El era aici de câteva clipe, ascultând ce vorbim.

După câteva glume amuzante, revin la problemele mele şi îi cer din nou copilei să-mi explice sentimentul de oroare pentru incinerare – pe care eu am considerat-o întotdeauna o operaţie cel puţin total decentă. Ea îmi spune că mai este încă impresionată de groaznicul spectacol la care a asistat. Însă această impresie – îmi explică ea – nu este în realitate decât o repercusiune în trupul ei fizic a certitudinii pe care a obţinut-o propriul ei spirit privind RĂUL cauzat de acceptarea incinerării, asupra sinelui propriu şi asupra altora. (Ştiam deja despre influenţa nefastă a incinerării asupra evoluţiei personale; aceasta întrerupe orice legătură a Spiritului cu pământul, face încarnarea mai dificilă etc.; însă Reine îmi dă acum un punct de vedere cu totul nou şi cu totul neaşteptat asupra chestiunii.) „Toate vieţuitoarele", spune ea, „trebuie să evolueze şi trebuie să-şi găsească mijloacele şi căile de evoluţie – chiar şi fiinţele cele mai inferioare şi mai umile, cum ar fi viermii din cadavre şi altele. Ei bine, hrănirea acestora din substanţa omenească este un mare avantaj, un beneficiu enorm pentru ele, care nu este corect să vrem să li-l răpim. Nu numai că descompunerea cadavrului face să evolueze în continuare Spiritul care l-a însufleţit, dar chiar mai mult: această descompunere este locul de manifestare evolutivă a milioane de spirite abia ieşite din

inconştient şi pentru care materia noastră omenească este un minunat teren de progres. E rău să lipseşti aceste fiinţe mici, cât de infime ar fi ele, de acest beneficiu. E un furt, o întârziere în urcarea lor spre conştiinţă, de care devenim vinovaţi. Nu trebuie să facem aşa ceva". Şi cu o deosebită energie, Reine insistă: „Domnule Cornillier, scoateţi repede acest lucru din testamentul dumneavoastră. Vettellini vă ordonă. Să nu faceţi să fiţi ars nici dumneavoastră şi nici dna Cornillier".

Mă interesez atunci de ceea ce poate rezulta din actul opus, adică din păstrarea aproape eternă a trupului, prin îmbălsămare. Pentru Spirit, mi se spune că îmbălsămarea e o adevărată nenorocire, în sensul că atât timp cât trupul va persista şi va dura, Spiritul va fi legat de el şi nu va putea nici să se încarneze şi nici să se elibereze[1]. Dar, în acest caz, e singurul care suferă şi, în general, nu se plânge, căci a murit cu dorinţa intensă de a fi îmbălsămat. Era orgoliul său şi el nu ştia altceva mai bun.

Remarc faptul că la egipteni existau fiinţe de înaltă evoluţie, preoţi iniţiaţi, care trebuiau să cunoască mai bine[2] aceste aspecte. Reine răspunde că o evoluţie înaltă nu împiedică întotdeauna anumite ataşamente, o părere inexactă; ea adaugă următoarele (cu adevărat remarcabile dacă ne gândim că vin de la mica Reine): „Cu toată ştiinţa lor profundă, ei (preoţii egipteni) se înşelau în această problemă. Dânşii se încăpăţânau în ideea valorii îmbălsămării... Doamne, probabil la fel cum noi ne încăpăţânăm în alte greşeli. Poate că mulţi dintre cei care în viitor ne vor analiza doctrinele, se vor mira cum de am putut crede cutare sau cutare lucru...". Şi ea continuă: „Spiritele mumiilor egiptene, de exemplu, suferă pline de furie când, din curiozitatea savanţilor sau din întâmplare, li se distrug trupurile mumificate, producându-le eliberarea".

Cât despre cel de al doilea aspect al chestiunii – evoluţia fiinţelor minuscule –, Reine spune că trupul îmbălsămat serveşte totuşi la reproducerea unor mulţimi de vietăţi microscopice şi că, de altfel, acesta fusese golit de viscerele sale şi de o mare parte a elementelor care sunt folosite de „trupurile materiale" ale spiritelor animalelor.

*

Trece un timp. Aş vrea să revin la ascensiunile Reinei în sferele înalte[3] ale Spaţiului, pentru a obţine – dacă e posibil – o concepţie raţională privind

1. Printr-o comunicare ulterioară, absolutul acestei afirmaţii a fost uşor modificat.
2. După unii ocultişti, îmbălsămarea era practicată în Egipt pentru a păstra Spiritele morţilor într-o anumită dependenţă, care să permită o mai uşoară evocare a lor, precum şi ajutorul lor în activităţile de magie.
3. În cadrul „comunicărilor" primite de iniţiatul român prof. Scarlat Demetrescu (redate în „Din tainele Vieţii şi ale Universului") s-a specificat faptul că „atmosfera eterică" a Pământului s-ar extinde în jurul globului terestru pe o distanţă de circa 700.000 de kilometri; aceasta ar fi constituită din straturi sferice, tot mai rarefiate, a 81 de feluri diferite de particule eterice - neidentificate încă de ştiinţa modernă (n.tr.).

impresiile ei. Îi cer deci să-mi explice bine mai întâi ceea ce a simţit şi apoi ceea ce a putut înţelege în cursul zborurilor sale eterice. Ea răspunde pe larg şi destul de clar. Văd că a experimentat şi controlat ea însăşi - pentru a spune aşa - diverse informaţii date de Vettellini privind rolul modificator al marilor Spirite asupra destinelor omeneşti. Transcriu în rezumat ceea ce am putut să reţin:

Fiecare pământ din cer este înconjurat de propria atmosferă, care este o extensie a condiţiilor de locuire pentru propriile populaţii de Spirite dezcarnate. La fel cum - atunci când ne depărtăm de Pământ - trecem de la o atmosferă grea şi densă la un aer mai uşor şi apoi la eterul subtil... la fel se trece de la inconştienţa obtuză a Spiritelor inferioare (care populează zonele inferioare ale atmosferelor - n.tr.), la conştienţa din ce în ce mai lucidă a Spiritelor superioare (care populează zonele înalte ale atmosferelor - n.tr.) şi, în mod corespunzător, la puterea lor crescândă în direcţionarea şi modificarea destinelor planetare.

De la suprafaţa Pământului până la înălţimea norilor mijlocii, se întâlnesc, mai întâi, Spiritele roşii. Apoi, mai sus, cele gri - de un gri care devine tot mai deschis, pe măsură ce urcă. Deasupra norilor este regiunea în care se află, în general, Spiritele albastre. Iar dincolo, în aerul rarefiat, care devine treptat eterul interstelar, este sfera Spiritelor albe. În această sferă, sunt generaţi curenţii fluidici destinaţi să modifice evenimentele determinate de această misterioasă fatalitate, *Mâna*. Aceşti curenţi fluidici ar fi utilizări, adaptări ale forţelor magnetice şi electrice care există în sistemul solar şi în materia cosmică, folosirea lor având drept scop ghidarea şi activarea evoluţiei.

Ştiam aceste aspecte încă din comunicări anterioare, însă ceea ce se evidenţiază ca un caz nou este faptul că Reine, dusă de un mare Spirit alb, a simţit şi a perceput *ea însăşi* aceşti curenţi, precum şi viaţa intensă a Spiritelor care îi generează[1].

Ea a putut să înţeleagă, de asemenea, că opera acestor Spirite nu are o realizare sigură. Curenţii lor fluidici modificatori pot fi deviaţi, micşoraţi, absorbiţi prin diferite fenomene fizice, prin forţe antagoniste etc. - şi, să nu uităm, prin acea parte a liberului arbitru uman.

Întreb dacă aceasta nu a fost o favoare extraordinară, o experienţă aproape unică ce i s-a oferit astfel Reinei. Vettellini răspunde că favoarea nu a fost făcută în mod special Reinei, ci pentru opera noastră. Eu remarc atunci că, dacă personal apreciez la adevărata sa valoare această aventură admirabilă, mă tem că pe contemporanii mei - şi chiar pe elita contemporanilor - îi va lăsa total indiferenţi. Cel mai mic grăunte de mei i-ar interesa mai mult! Maestrul nu discută însă probabilitatea exactităţii părerii mele; el replică doar, în mod simplu: „Asta nu are importanţă. Judecarea actuală a cărţii nu

1. În cartea *Seniorii Cosmosului* (Editura Polirom, Iaşi, 2001) am inserat o sinteză a modului în care marile Spirite albe preiau şi, defalchează pe etape, planul evoluţiei terestre, precum şi aspecte din amplele lor activităţi (n.tr.).

este totul. Cartea va fi făcută; timpul va trece; vor veni alţi oameni, care vor putea să se intereseze în mod diferit. Această carte va conţine indicaţii pentru cercetătorii din viitor. Va deschide calea pentru noi domenii de investigare. Atunci vor fi mai evoluaţi şi o vor înţelege mai bine. Actualmente poate că nu în Franţa va trezi cel mai mare interes. Va fi tradusă şi va face o mare impresie în alte ţări...".

*

Vettellini vrea să-i dau Reinei ceva de scris şi, prin scrisul ei, îmi transmite o indicaţie curioasă: „Domnule Cornillier, vă rog să o treziţi pe Reine după o jumătate de oră; eu nu calculez timpul, atât de mult îmi place să vorbesc cu această copilă".

Şedinţa 69 – Saint Lunaire – sâmbătă seara, 26 iulie 1913

Şedinţa trebuind să fie scurtă, am limitat numărul întrebărilor numai la două. Mai întâi, doresc să ştiu dacă magnetizările la distanţă, pe care le-am încercat (doar de cinci-şase ori, de altminteri fără urmări – date fiind circumstanţele: starea sănătăţii, comunicări false ale mesei, absenţa noastră etc.) au avut vreo oarecare influenţă asupra Reinei.

Ea este cea care îmi răspunde: „Da, fără nici o îndoială; de fiecare dată când m-aţi magnetizat, m-a ajutat considerabil. Sunt sigură, căci la toate celelalte şedinţe ale mele, îmi trebuia mult timp până mă adormeam şi resimţeam întotdeauna o oboseală mare. Pe când, în serile în care îmi trimiteaţi fluidul dumneavoastră, adormeam imediat şi mă trezeam bine dispusă".

Remarc că îmi este imposibil să fiu sigur de eficacitatea acţiunii mele la distanţă, fiindcă Reine folosea totodată şi oglinda, iar, în plus, ştia ora la care eu trebuia să procedez. Nimic nu ar dovedi că nu ar fi fost autosugestia ei cea care întărea efectul oglinzii. Dar Reine susţine că nu, dând în sprijinul certitudinii sale faptul că în una din serile în care am acţionat, ea se simţea într-atât de suferindă, încât se hotărâse să nu mai facă deloc şedinţa. Indispoziţia sa a făcut să întârzie ora cinei şi, când era la masă cu soţul ei, deodată s-a lăsat pe spate în scaunul ei, cuprinsă de un somn de neînvins. Văzând aceasta, soţul a dus lampa şi i-a pus perne în jur, ca să nu-şi poată face vreun rău. Era ora nouă trecute. După o jumătate de oră s-a trezit din acest somn, pe care l-a considerat *hipnotic*. „Acest somn este foarte diferit", spune ea, „nu-l pot confunda cu somnul natural. Şi, în acest caz, nu mă gândeam deloc la dumneavoastră şi nu aveam nici oglinda. Mă hotărâsem ferm să nu dorm, căci sufeream prea tare!".

O întreb atunci dacă magnetizările pe care le-am făcut de două ori, la sfaturile false ale mesei – în cursul faimoasei pneumonii purulente –, au avut vreun efect. Reine nu ştie. Ea se apleacă spre Vettellini pentru a-l consulta şi apoi îmi transmite: „Nu, domnule Cornillier, el spune că nu m-au ajuns.

Ştiţi, erau comunicările false ale acelor Spirite inferioare". Eu spun însă: „Da, dar dacă în sine comunicările erau false, magnetizările mele erau adevărate... şi chiar mai intense, din dorinţa mea de a-ţi alina boala. Însă nu ai fost prevenită şi nu ai simţit nimic. Trebuie deci să cred că era vorba la tine de autosugestie şi nu fluidul meu era acela care îţi făcea somnul mai bun".

Vettellini ia cuvântul pentru a spune că fluidul meu nu a ajuns la Reine în circumstanţele respective, dar el este foarte sigur că eu aş putea să o magnetizez de la distanţă, fără ştirea ei. Trebuie să fie însă condiţii favorabile şi, desigur, să fiu deplin sănătos. Dar aşa cum stau lucrurile, o pot face. Va trebui să încercăm experienţa; va reuşi.

O rog acum pe Reine să-mi povestească vizitele sale la muzeul egiptean din Louvre.

(Ea a făcut o relatare succintă în una dintre scrierile sale mediumnice, spunând, printre alte lucruri că a găsit acolo, în acele săli, din *fluidul meu*. Or, înainte de a pleca din Paris, eu mă dusesem să fac o vizită la muzeul egiptean, fără a spune vreun cuvânt cuiva. În cursul vizitei respective, îmi pusesem mâinile pe o statuetă care se afla către un colţ al unei ferestre, cu voinţa de a o împregna cu fluidul meu. De acolo, am urcat în sala unde sunt cele două mumii şi, punându-mi mâinile pe vitrină, am vrut să las şi aici urma trecerii mele. Bineînţeles, Reine nu putea bănui manevra mea, neştiută nici de soţia mea.) Îmi spune că a fost de două ori la Louvre în timpul somnului ei natural de noapte. Vettellini a fost acela care a condus-o, însă, din motive neprecizate, a lăsat-o să facă singură vizitele respective. Impresiile sale sunt destul de vagi. Imediat ce a intrat, s-a simţit tulburată, înconjurată de forţe greu de definit, neştiind unde să meargă..., apoi, dintr-o dată, *aproape de o fereastră* a găsit din fluidul meu. Atunci, acest fapt a liniştit-o puţin şi a ajutat-o. A urmat acest fluid şi a sfârşit prin *a ajunge la o vitrină ce conţinea două mumii*. Le descrie, remarcând că una dintre ele este a unui copil. Descrie, de asemenea, capacul unui sarcofag aşezat pe un raft superior. (Totul este exact.) În afară de acestea, impresiile sale sunt foarte vagi. Are senzaţia că ar fi fost înconjurată de „dorinţe grele", care vroiau să o reţină acolo. A rătăcit neliniştită şi a revenit la sculpturile de la parter, unde a văzut mai clar forme fantomatice şi a simţit mai multă simpatie; dar a înţeles că acestea doreau să o rătăcească doar din plăcerea de a o reţine... şi a umblat prin muzeu, neştiind cum să iasă. Numai după un timp destul de lung i-a venit ideea să treacă prin una dintre marile ferestre...

Pe scurt, singurul punct interesant este descoperirea fluidului meu şi descrierea exactă a mumiilor.

Dat fiind faptul că în penultima ei viaţă a trăit în Egipt, o întreb dacă a avut impresia că recunoaşte, că regăseşte ceva *deja-văzut*, fie printre obiecte, fie printre fiinţele spirituale din locurile vizitate. – „Nu, nu, nimic. Tot ce era acolo mi s-a părut foarte străin. Nu am resimţit nici un sentiment ca fiind ceva deja cunoscut. Fiinţele respective şi obiectele acelea vechi sunt mai

barbare decât acelea pe care trebuie să le fi cunoscut eu. Aparţin în mod sigur unei rase şi unui nivel de evoluţie diferite..." Apoi dânsa reia: „Ştiţi, Spiritele din sălile de jos sunt acelea care au venit acasă la mine să-mi cânte melodii atât de stranii. Ele au fost încântate de vizita mea şi, pentru a-mi mulţumi, au venit urmărindu-mi dâra fluidică".

Fiindcă suntem la problema fluidelor, vreau să ştiu dacă reprezentarea *grafică, picturală sau chiar sculpturală a unei fiinţe, posedă - prin însăşi* asemănarea respectivă - vreo proprietate fluidică a persoanei în cauză. „Nici cea mai mică", răspunde Vettellini. „Nu există nici cea mai redusă legătură între reprezentare şi fiinţă, doar în cazul când fiinţa ar fi foarte interesată, foarte prinsă de operă şi ar veni să o contemple mult timp şi astfel, să-şi proiecteze vibraţiile. S-ar putea, de asemenea, ca, fără să ştie, degajându-şi corpul fluidic noaptea, să vină şi să o impregneze. Altfel, nu. În schimb, opera e profund saturată de fluidul autorului ei, *impregnată într-un mod de neschimbat.*"

*

Discutăm cu întreruperi... şi astfel are loc unul dintre acele incidente de neimitat, care ne fac să regretăm atât de mult că nu avem şi martori. E în legătură cu Morrow, care nu a putut să vină în această seară. „Însă", spune Vettellini, „ieri seară a rămas destul de mult timp aproape de dna Cornillier, când ea era singură. Şi când a revenit dl Cornillier, el a urcat în dormitor unde iar a rămas în mod prelungit". „Ce să facă acolo", întrebă Reine, „singur în cameră?".

Urmează atunci între ei un dialog (din care noi nu auzim decât unele părţi), de o vivacitate şi spontaneitate neobişnuite: „Să privească portretul său, zici tu, Vettellini? Care portret?". (Reine nu ştia, într-adevăr, că în camera soţiei mele există o gravură mică ce reprezintă chipul bunicului ei.) Vettellini îi explică faptul, adăugând că e mai bine ca dânsa să nu vadă acest portret, căci dacă la un moment dat lui Morrow îi va plăcea să se materializeze pentru ea, să nu se poată argumenta că îi descrie aspectul fizic amintindu-şi de această gravură. Reine acceptă motivaţia, dar curiozitatea o dată trezită o face să se intereseze de anumite detalii. - „Şireată mică", spune Vettellini, „tu vrei să scoţi de la mine informaţii, fără să ai aerul că le ceri. Dar tu nu vei afla nimic". Scena este de neimitat! Soţia şi cu mine ne amuzăm din plin, fiind prinşi de câte o surpriză mereu nouă.

Vettellini îmi spune că Reine e cam obosită şi că trebuie să rămână în pat mâine dimineaţă până la ora nouă sau zece şi să o obligăm să urce din nou în camera sa după masa de amiază, unde să stea în pat două ore. Pentru a o consola pe Reine, căreia acest repaus comandat nu-i place deloc, îi spune că în timpul acestei sieste o va lua să-şi vadă soţul la Paris. Va putea astfel să observe ceea ce face el acolo, iar eu îi voi putea controla observările respective. Copila e încântată.

Duminică, 27 iulie

Într-adevăr, Reine a dormit două ore după-amiază. Când a coborât din camera sa, îmi spune că a avut un vis cu Achille (soţul ei). Îl vedea ieşind ca să se plimbe, însoţit de mama sa şi de o femeie pe care ea o detestă. Notez cu grijă descrierea pentru a putea verifica exactitatea, scriindu-i lui Armand.

*

Luni, 28 iulie

În timpul şedinţei de astăzi, întrebată cu privire la vizita de ieri la soţul ei, Reine îmi spune că nu a fost deloc o ieşire în corp fluidic, ci doar un vis fără valoare. Vettellini îi confirmă spusele; Reine era prea obosită; nu a vrut să o mai ducă. E deci inutil să mai scriu pentru controlarea viziunii sale, care nu a fost decât o combinaţie a gândurilor sale dominante în momentele somnului.

Şedinţa 70 – Saint Lunaire – sâmbătă seara, 28 iulie 1913

Vettellini este aici, aşteptând întrebările mele.

Revin încă o dată la *aceşti curenţi generaţi de Spiritele albe*, vrând să încerc să obţin o înţelegere completă. Mai întâi, fac să fie bine precizat de Reine faptul că ea, nu numai că a simţit şi a perceput prezenţa Spiritelor şi activitatea lor, dar şi faptul că a observat direct diversele elemente ale fenomenului. Ea vorbeşte cu o vioiciune deosebită, oprindu-se uneori pentru a asculta, ca să-mi transmită propriile vorbe ale Ghidului şi astfel, reuşeşte să-mi dea ceea ce vroiam: o noţiune relativ clară – cu înţeles verbal, în orice caz – a mecanismului operei efectuate de acestea.

Ceea ce mă încurcă însă puţin era faptul că Spiritele respective foloseau forţe fizice – magnetice, electrice etc. – pentru a acţiona asupra voinţei omeneşti. Cum era posibil acest lucru? În planul nostru terestru constatăm fenomene de *telepatie*; ştim – desigur fără a înţelege procedeul – că un gând emis de un creier poate fi recepţionat de un alt creier şi astfel, să-i modifice ideile. Ştim, de asemenea, ceea ce pot produce diferiţi curenţi magnetici sau electrici – anumite fenomene de atracţie sau de respingere –, dar, faţă de experienţa noastră terestră, aceştia nu au influenţe asupra mentalităţii noastre. Cum pot deci Spiritele albe să modifice voinţa omenească prin nişte curenţi de ordin fizic, să modifice însăşi evoluţia – care sub acest aspect nu este decât o transformare a mentalităţii? În toate fenomenele telepatice, gândirea sau voinţa sunt transportate de la creierul emiţător la creierul receptor prin unde, prin vibraţii generate de organism şi de corpul astral. Or, Spiritele albe nu au nici organism şi nici corp astral şi nici anumite atribute perceptibile de către simţurile noastre. Cum pot deci, să opereze ele?

Iată ce-mi răspunde copila: „Dacă Spiritele albe ar vrea să acţioneze asupra noastră numai prin transmiterea gândirii lor, noi nu am simţi absolut nimic, căci gândirea lor e de o calitate prea subtilă, prea diferită de cea a noastră, pentru ca noi să o putem percepe[1] direct. Ele sunt deci obligate ca într-un oarecare fel să o *materializeze*, ca să ne poată impresiona şi pentru aceasta, o încorporează în anumiţi curenţi magnetici sau electrici care ajung la noi". Deci, curenţii fluidici, plecând din regiunile eterice şi fiind dirijaţi către pământ, sunt folosiţi ca vehicule. Încărcaţi cu efluvii ale concepţiilor spirituale, aceştia materializează, transpun la condiţiile telepatice terestre, voinţele şi gândirile Spiritelor înalte respective.

Reine face însă observaţia că ea foloseşte termenii *magnetici, electrici*, pentru a se face înţeleasă; în realitate, forţele folosite de Spirite nu au aceeaşi origine ca acelea pe care le folosim noi pentru necesităţile noastre practice. Aceste forţe sunt încă necunoscute de noi şi descoperirea lor[2], rezervată viitorului, va fi o nouă sursă de realizări prodigioase! Ea adaugă însă că tocmai această calitate fizică (materială) a curenţilor telepatici respectivi îi face susceptibili de a fi afectaţi destul de uşor de fenomene naturale, meteorologice şi altele.

---

1. Cea mai mare parte a omenirii – prin modul obişnuit de a gândi şi simţi – este şi în prezent „polarizată astral" (gândire dominată de dorinţe, plăceri inferioare, frică), putând stabili comunicări doar cu acele Spirite care îşi continuă existenţa în diferite subplane mai joase ale Astralului. Prin evoluţie, o mică parte dintre oameni au urcat la o „polarizare a mentalului inferior" şi doar un număr şi mai redus (discipolii) au obţinut o „polarizare a mentalului superior" ; unii au realizat şi treapta superioară a „polarizării buddhice". Or, Spiritele albe – Arhaţii şi Maeştrii Înţelepciunii – având emisia telepatică la vibraţii foarte înalte (cel puţin la nivelul mentalului superior sau cel buddhic), sunt desigur „prea subtili" pentru a putea fi percepuţi de noi, cei mulţi. Iată cum se exprima în acest sens B. Creme (în *Maitreya's Mission*): „Adevărata telepatie e cea mentală... Maeştrii Înţelepciunii nu comunică însă decât începând de la nivelul celor a căror polarizare mentală e suficient de dezvoltată... Dacă la discipoli există o polarizare pe planul sufletului, le este mai uşor, căci Maeştrii comunică în mod constant pe planul buddhic... Deci această comunicare (între ei şi noi) depinde de nivelul obişnuit al focalizării noastre" (n.tr.).
2. Deşi existenţa reală a materiilor eterice nu a putut fi încă determinată ştiinţific (din lipsa aparaturii extrem de fine necesare), în baza diferitelor experimentări efectuate de unii cercetători mai „liberali", s-a edificat, neoficial, o primă schematizare a „Fizicii eterice". Conform primelor enunţări, în spaţiul terestru au fost identificate, până în prezent, şapte categorii principale de materii eterice, care au manifestări fizice specifice, bazate pe forme de energii proprii, necunoscute încă. (O succintă prezentare în acest sens – ilustrată – am inserat-o în cartea *Incursiuni în alte lumi*, 1999.) Un prim exemplu real ce confirmă afirmaţia şi prezicerea făcute în urmă cu atâtea decenii de „copila Reine", a fost descoperirea

*

Considerând lămurită – atât cât poate să fie – această problemă a curenţilor, trec la un alt subiect.

Am crezut că remarc că relaţiile lui Vettellini cu Reine, când ea e *degajată în somn natural* şi respectiv când e *degajată în somnul ei hipnotic*, ar fi diferite; aş vrea să ştiu dacă nu cumva mă înşel.

Vettellini îmi răspunde că, într-adevăr, aşa este şi îmi dă motivul: „Când Reine îşi doarme somnul natural şi spiritul ei se degajă, spiritul nu mai are nevoie să-şi păstreze relaţiile specifice cu organismul – căci el nu mai serveşte ca medium; atunci este în fapt un *Spirit eliberat de materie*, cu care eu intru în legătură. Însă, când dumneavoastră o hipnotizaţi pe Reine, aceasta are drept scop ca ea să servească drept intermediar între lumea astrală şi voi şi atunci trebuie ca spiritul ei să rămână într-o anumită dependenţă faţă de organism – pentru ca acesta să poată transmite remarcile şi observaţiile care îi sunt comunicate. În această stare, nu numai că spiritul ei îşi păstrează tonul caracteristic al persoanei actuale, dar îşi mai regăseşte chiar şi un accent – destul de slab – al ultimelor trupuri pe care le-a locuit" (din care substanţa ei fluidică păstrează mereu vibraţii esenţiale). Şi Vettellini explică faptul că regăseşte din când în când note expresive ale fiinţei care a fost mediumul în ultima sa încarnare – cea în care s-au cunoscut în mod intim.

Luând cuvântul, Reine spune că are în esenţa sa, fără a înţelege de ce, afinităţi pentru ceea ce organic este delicat, mic, slab. În viaţa actuală, ea şi-a ales, în mod voluntar, să fie „micuţă de tot"; însă în viaţa sa anterioară a fost de asemenea o fiinţă fragilă, pe care Vettellini a supravegheat-o ca pe un copil...

Maestrul confirmă curioasele ei informaţii, adăugând că numai când vorbeşte cu spiritul Reinei *magnetizate*, el regăseşte urmele acelui prieten fin şi puţin cam afectat pe care îi plăcea să-l însoţească şi să-l protejeze. Această reîntoarcere la o viaţă anterioară, aceste amintiri de sentimente rămase undeva – care îşi regăsesc o culoare precisă la contactul cu mediumul, au un farmec atât de real pentru gravul Vettellini, încât uneori, el uită de timpul nostru. (Astfel se explică nota sa de la şedinţa 68: „Eu nu calculez ora, atât de mult îmi place să vorbesc cu acest copil...").

în anii '40-'50 făcută de cercetătorul dr. Wilhelm Reich a fantasticei energii cantonate în masele atmosferice de „eter chimic"; el a denumit-o „energia orgonică". Faza de pionierat a condus, la început, la inventarea unui „acumulator de energie orgonică", dar, ulterior, şi la experienţe extrem de periculoase. Manifestarea necontrolată a acestei energii necunoscute, producând efecte de mare nocivitate, autorităţile americane au interzis continuarea cercetărilor, până când ştiinţa oficială va fi capabilă să stăpânească noile forme de energii. Şi în Franţa, cercetări ulterioare asupra „synergiei" au fost izolate din motive similare (n.tr.).

*

Gândindu-mă la o notare din jurnalul modelului meu, doresc acum să ştiu care este valoarea, pentru mine, pentru evoluţia mea, a acestor degajări ale spiritului meu – care se produc în timpul somnului, fără să ştiu. De exemplu, care este consecinţa vizitei ce i-am făcut-o Reinei? Am tras vreun folos oarecare sau a fost doar un act pur mecanic? „Mai întâi", răspunde Reine, „să ştiţi că ieşiţi aşa adesea. În fapt, aproape în toate nopţile vă detaşaţi. La Paris, mergeţi adesea în atelierul dumneavoastră. În timpul iernii trecute, spiritul dumneavoastră a discutat de mai multe ori cu Vettellini. El v-a dat indicaţii, orientări pentru experienţele noastre... Această posibilitate de detaşare este în funcţie de evoluţia dumneavoastră şi, în mod sigur, câştigaţi mult, fiindcă puteţi înţelege mai bine diferite lucruri care devin astfel intuiţii când sunteţi în stare de veghe. Însă, când aţi venit la mine, această ieşire a fost bună! A fost un efort mare... şi dumneavoastră l-aţi făcut singur; nimeni nu v-a ajutat. Atunci Vettellini v-a vorbit mult timp; aţi rămas mai mult de o oră în afara trupului dumneavoastră...".

*

Bătrânul nostru prieten nu va veni acum, e prea ocupat; însă, în astă seară va fi aici. De altfel, imediat ce e liber, el vine şi stă în apropierea noastră sau merge în camerele noastre.

O întreb pe Reine ce poate el să facă în camerele respective şi curiozitatea mea provoacă un răspuns interesant: „Domnule Cornillier, ştiţi, Vettellini şi Morrow sunt obligaţi să se încarce cu materie pentru a putea comunica împreună cu noi. Ar putea să o facă mai uşor luând direct din substanţele noastre fluidele necesare, însă aceasta ne-ar obosi; ar fi o pierdere prea bruscă şi ne-am resimţi întrucâtva. Atunci, dat fiind faptul că trăirea într-un loc unde se doarme, se lucrează, devine o sursă de depunere şi de impregnare a fluidului nostru în diferite părţi, ei merg să culeagă ce se află acolo. Hainele noastre dezbrăcate, o servietă, mănuşi, un fotoliu de care ne servim, toate aceste obiecte reţin părticele din fluidul nostru. Ei le preiau cu grijă pe toate acestea şi, astfel, se pot îngreuna şi se pot materializa fără ca noi să suferim".

*

Deodată, Vettellini ridică problema relaţiilor Reinei cu servanta noastră, Florina. Aceasta după ce a fost încântată de prezenţa copilei, a început să sufere din cauza prieteniei ce i-o arătăm şi acum e îmbufnată. Reine, încercând să fie drăguţă şi să i se facă plăcută, a înrăutăţit situaţia...

Vettellini e la curent cu totul şi dă sfaturi înţelepte. Ne recomandă să nu ne enervăm. Dacă situaţia continuă tot aşa, ne-o va indica...

Şedinţa 71 – Saint Lunaire – marţi seara, 29 iulie 1913

Şedinţă scurtă, folosită să discutăm intim. Nu voi reţine decât două puncte. În timpul zilei de ieri, brava noastră servantă a continuat să se arate cu totul de nesuferit pentru mica Reine... Dintr-o dată, către seară, o schimbare totală în toanele ei. Iat-o subit amabilă, prevenitoare şi – cel mai curios – *fericită*. Această transformare plăcută a persistat întreaga zi de astăzi şi pare stabilă. Suntem uimiţi!

În această seară, Vettellini ne comunică însă faptul că el este cel care a influenţat-o. Văzând neliniştea dnei Cornillier şi o nemulţumire generală ce risca să ne tulbure viaţa intimă, dânsul a încercat să modifice sentimentele Florinei.

„Am crezut", spune el, „că va fi o rezistenţă mai mare din partea ei, însă a reacţionat imediat".

Reine îmi explică faptul că Vettellini a combinat fluidul ei cu cel al persoanei geloase, amestecându-le etc. Suntem cu toţii bucuroşi de acest amestec; iată o bună chimie cosmică!

Cel de-al doilea punct pe care vreau să-l notez este un incident care arată manifestarea logică a senzaţiilor mediumului meu: în cursul şedinţei mă anunţă că Morrow este aici. Remarc în sinea mea că ea nu a mai tresărit deloc – conform obişnuinţelor sale –, dar nu spun nici un cuvânt, vrând să o observ. Continuăm să vorbim cu Vettellini şi apoi, după câtva timp, Morrow, neintervenind, cer să-i vorbesc. Reine îmi spune că el nu se apropie. E aici, îl vede, dar nu coboară până la noi. Întreb de ce? Vettellini explică prin aceea că dânsul trebuie, după puţin timp, să plece la îndeplinirea unei misiuni aproape de Spiritele albe. Din această cauză, el nu vrea să se mai încarce cu fluide necesare comunicării cu noi, căci l-ar îngreuna şi l-ar face incapabil să-şi îndeplinească misiunea. A venit doar să ne vadă, însă nu poate nici să vorbească şi nici să se apropie. Iată de ce Reine nu a mai tresărit ca de obicei!

*

Vettellini consideră că sunt obosit şi consideră drept necesară schimbarea programului şedinţelor. Lunea, miercurea şi vinerea vom avea şedinţe după-amiază, pentru chestiunile importante. Joia, sâmbăta şi duminica repaus total pentru mine; pentru Reine, o oră de „dormitare" seara. În plus, îmi interzice să mai scriu dările de seamă după şedinţe sau chiar în aceeaşi zi a şedinţei. E prea mult pentru mine. (E adevărat.) El va face ca impresiile mele să rămână la fel de vii şi în ziua următoare.

Şedinţa 72 – Saint Lunaire – miercuri, 30 iulie 1913

Reine pare că adoarme bine, însă când a sosit momentul discuţiilor cu Vettellini, ea îl aude slab şi îl vede doar ca prin ceaţă. După câteva ezitări şi incertitudini, ea înţelege că îi spune să mă roage să o magnetizez mai mult. Fac acest lucru timp de opt-nouă minute şi astfel, comunicările se stabilesc clare şi precise.

Doresc să aflu cum percep marile Spirite infiniţii mici, lumea microscopică, microbii etc. până la atom. Ce este pentru ele această viaţă minunată, dezvăluită doar de instrumentele optice? Au posibilitatea de a o observa? Până la care grad al infinitului mic pot să coboare dânsele?

Vettellini îmi spune că acestea au o vedere precisă a diferitelor manifestări ale lumii minuscule. Într-o picătură de apă, într-o moleculă de aer, ele pot să analizeze toate elementele conţinute, germenii diverselor bacterii etc. Nu le văd însă în acelaşi mod ca noi, la microscop. Da, le văd formele; dar acestea li se evidenţiază în principal prin constituţia lor chimică şi atomică. Pot pătrunde mai profund decât noi în acest infinit mic, dar şi pentru ele există totuşi o limită... Dânsele presupun că sesizează viaţa aproape de momentul ieşirii ei din Absolut, dar sursa creatoare rămâne o enigmă... În mersul lor evolutiv, lasă îndărăt cauza, mister neexplicat[1], avansând către Finalitate, alt mister inexplicabil...

Printr-un fel de înaltă încredere în noi, aici se pare că Vettellini ne permite să pătrundem puţin în viaţa Spiritelor de nivelul său: „Despre ceea ce este şi pentru noi o Lume de Dincolo", spune dânsul, „vine uneori în misiune un Spirit pentru a ne instrui, pentru a ne revela adevăruri mai înalte, făcând pentru noi exact ceea ce fac eu pentru voi. În acest fel, ni s-a spus că ultima operă a Spiritelor este de a regla forţele chimice. Formarea lumilor, ordinea diverselor sisteme, dispariţia lor, sunt determinate de Inteligenţe, legile universale fiind doar manifestări ale lor...".

Vettellini ne spune că este foarte rar ca din comunicările pe care le primesc ei de la aceste Spirite înalte, creierele noastre – ale pământenilor – să poată percepe ceva, chiar fugitiv; însă, dacă se va ivi un astfel de caz, el ne va spune ceea ce lui îi este posibil să spună...

Această afirmaţie mă conduce să-i cer să aibă bunăvoinţa de a-mi da detalii despre ei înşişi. Vedem că sunt foarte ocupaţi şi că, fie că se asociază,

1. Este interesant de remarcat faptul că după două decenii, un Spirit alb i-a transmis direct iniţiatului român prof. S. Demetrescu cunoaşteri mult extinse privind „misterul neexplicat" şi chiar aspecte fundamentale referitoare la însăşi „Cauza" - „Absolutul". Acesta le-a publicat în *Din tainele Vieţii şi ale Universului*, în anul 1939 (operă apărută în ediţia a IV-a la Editura Emet, Oradea, 2001) (n.tr.).

fie că rămân solitari, lucrează la acţiuni foarte importante - al căror scop este, în general, evoluţia spirituală a omenirii. Însă, în afară de acestea, ce mai fac altceva?

Vettellini îmi răspunde că, înainte de orice, în viaţa lor există moduri de a fi care aparţin unei stări diferite a materiei, ale cărei concepte nu există în noi. Nu poate deci să vorbească despre acestea. Însă în ordinea experienţelor, care pot fi înţelese, există, de exemplu, sursa esenţială a Artelor noastre şi, de asemenea, a emoţiilor noastre în faţa fenomenelor Naturii. Ele pot parcurge Spaţiul, pot să urmărească mişcarea de revoluţie a aştrilor şi să asiste la diverse fenomene. Armoniile muzicale sunt surse de bucurii şi plăceri infinite pentru dânsele. Prin combinaţii de vibraţii produc ceea ce este însăşi esenţa sunetelor şi a armoniilor pe care noi le numim muzicale. Ele se reunesc adesea în acest scop. Urmăresc de asemenea cu interes, uneori cu bucurie, manifestările artistice terestre, pe care le şi inspiră. Sunt rare cazurile în care nu ar fi prezente Spirite atunci când noi ne reunim pentru o manifestare de artă superioară. Plăcerile lor afective sunt foarte intense. Ele continuă să aibă interese afective pe pământ şi acţiunile noastre bune, eforturile noastre spre bine se transpun ca fericiri pentru dânsele. Vettellini, ca şi Morrow, simte o mare bucurie faţă de ceea ce facem noi. Venirea lor în apropierea noastră, coborârea lor în atmosfera noastră le este penibilă, desigur, dar, în schimb au o plăcere deosebită să vadă înţeles ajutorul lor şi că acesta dă roade.

Aici, Vettellini ne face cunoscut un lucru destul de curios: „Cât suntem noi de Spirite, avem şi noi nevoia unei anumite reînnoiri a forţei, pentru a ne activa viaţa spirituală; fără aceasta am stagna. Ca să ne facem viaţa mai intensă, trebuie să ne hrănim în mod fluidic şi trebuie să facem efort pentru a găsi aceste fluide. Există şi Spirite indolente, care preferă să stagneze; acestea nu progresează". (Dar cum am văzut şi anterior, acestea cad la un moment dat sub influenţa curenţilor cosmici, care le obligă să-şi combată nepăsarea şi să participe şi ele la evoluţie.) „De altfel", conchide dânsul, „viaţa astrală îşi are şi ea suferinţele şi bucuriile ei, ca şi viaţa pământească. Ea este însă infinit mai fericită, mai extinsă, mai luminoasă...".

*

Îl întreb pe Vettellini dacă ar putea să-mi dea o definiţie precisă a somnului, a cauzelor sale fiziologice, precum şi a semnificaţiei lui. Într-o expunere exactă a problemei, acesta nu ar constitui un mijloc indirect de demonstrare a independenţei spiritului faţă de organism? Îmi răspunde că mi-ar da-o cu plăcere, însă este o problemă extrem de importantă - mai mult decât o pot crede - şi vor trebui mai multe şedinţe pentru o clarificare completă. Aceasta cu atât mai mult cu cât Reine - având o necunoaştere totală a oricărui termen ştiinţific - ar trebui să facă multe eforturi pentru a-i traduce ideile asupra acestei chestiuni.

*

Bătrânul nostru prieten era prezent de câtva timp (după ce i-a dat Reinei şocul său obişnuit). A venit să o dojenească puţin pe nepoata sa. Nu e mulţumit de ea. Îi recomandase să se plimbe pe jos, pentru sănătatea ei fizică şi morală. „Oh, ea face acest lucru; dar e ca o corvoadă!... Însă aşa e tocmai ceea ce nu-i trebuie. Ea trebuie să fie veselă, să meargă mai repejor şi bucurându-se."

Îi dezvălui o dorinţă a soţiei mele – care este aprobată imediat: ea ar vrea să facă o traducere în engleză a consemnărilor mele. Bunicul spune că o va ajuta. Ea va trebui să lucreze când îi va plăcea să o facă, fără un program fix. Să o înceapă într-o vineri, şi, de preferinţă, în prima vineri a lunii, după ora trei.

La întrebarea mea: „De ce?", el răspunde că aceasta e legat de influenţele sale planetare. O muncă începută sub influenţe bune are cele mai sigure şanse de reuşită. Pentru munca mea, dacă aş face-o numai în funcţie de plăcere, ar fi din contra, un rău. Eu trebuie să lucrez în mod regulat şi să am în acest sens o disciplină. Dar – o recomandare expresă –, trebuie să mă opresc de la prima senzaţie de oboseală.

Câteva cuvinte ale lui Vettellini pun capăt şedinţei.

Saint Lunaire – marţi, 12 august

Reiau astăzi aceste note, după treisprezece zile de întrerupere, cauzate de un incident curios: prin comunicarea sa din 29 iulie, Vettellini mi-a interzis să scriu dările de seamă în aceeaşi zi a şedinţelor (ţinând cont de starea mea de oboseală). M-am supus pentru şedinţa din 30 iulie şi nu am început să scriu decât a doua zi. Fiind însă deranjat, nu am putut să termin consemnarea în ziua respectivă şi, pentru a o termina, m-am pus să o fac vineri dimineaţa – *zi de şedinţă* – ştiind că era o nesupunere, dar nu am dat importanţă la acest fapt (de altfel eram foarte obosit, aveam dureri de cap violente etc.).

La ora şedinţei am procedat ca de obicei. Reine a adormit în mod normal. Însă când am început să o întreb, ea a tot căutat în zadar în jurul ei; Ghidul nu era acolo. Aşteptăm... El însă nu vine şi nu apare nici vreun alt Spirit. Reine începe să se neliniştească. O calmez spunându-i că avem tot timpul, că trebuie să fie ocupat în altă parte, că va veni imediat etc. Însă timpul trece şi nimeni nu pare să se manifeste. Sunt surprins şi eu însumi, căci atunci când Vettellini nu putea veni, ne informa întotdeauna şi niciodată nu s-a produs o absenţă ca aceasta.

Pentru a o face pe copilă să se liniştească, îi cer să facă o analiză psihometrică la două scrisori; însă ea se enervează, e peste măsură de tristă, nu mai poate sta în fotoliu şi consolările mele slăbesc, căci şi eu găsesc că situaţia e stranie. Atunci îmi vine în cap o idee: fiindcă Vettellini nu vine la Reine, să meargă Reine la Vettellini. Îi spun copilei ideea mea, care îi redă astfel buna dispoziţie. – „Hai! Repede, trimiteţi-mă spre el. Ah, în mod

sigur, îl voi găsi. Însă nu sunt îndeajuns de magnetizată pentru a mă putea detaşa complet. Magnetizaţi-mă mai mult şi trimiteţi-mă. Îl voi găsi!"

Îmi folosesc toate forţele şi întreaga mea voinţă pentru a o aduce în somn profund şi – trebuie să o spun –, mă simţeam epuizat când, respingându-mi cu putere mâinile, Reine se ridică şi exclamă: „Ah, iată-te! Era şi timpul. Ce făceai?".

Reine ascultă şi îi văd cum expresia de bucurie şi de surpriză se transformă rapid într-o expresie de nelinişte. Din câteva cuvinte prinse, înţeleg că e vorba de mine – „nu-i rezonabil", „i-am interzis categoric" etc. O văd întinzând mâinile, părând că-l reţine agăţându-se: „Oh, nu, Vettellini al meu, nu pleca, îi voi spune, dar rămâi, rămâi...".

Copila vrea să-mi comunice pedepsirea, însă îi vine tare greu; nu îndrăzneşte, ezită... Teama de a-l vedea pe Vettellini că o părăseşte devine atât de intensă, încât ea se execută: „Domnule Cornillier..., Vettellini e foarte supărat pe dumneavoastră. El nu admite să nu ţineţi cont de ceea ce el recomandă categoric. Nu ar fi venit astăzi dacă nu ar fi simţit că amândoi ne-am fi îmbolnăvit pentru ca eu să ajung la dânsul. Spune că dumneavoastră surmenându-vă, îmi faceţi rău şi mie, *căci mă magnetizaţi cu fluide rele*. În loc de a avansa opera, o daţi înapoi...".

Sufăr mustrarea cu sentimente complexe. Mai întâi, sunt puţin... necăjit pentru că nu am ascultat şi am fost umilit fiind certat astfel. Însă, în acelaşi timp, ridicolul acestei situaţii stranii şi al laturii sale comice îmi apare atât de clar, încât simt că la pocăinţa mea se amestecă şi o maliţioasă şi nerespectuoasă ilaritate. Să mă ierte Vettellini..., râd,... râd, însă de-acum înainte nu-i voi mai încălca ordinele.

Şedinţa continuă..., cu puţină răceală de o parte şi de alta; există o jenă. Vettellini precizează că actualmente, eu nu o mai pot adormi pe Reine; trebuie să mă odihnesc în mod strict. Ea va face şedinţele singură, se va autohipnotiza cu globul de cristal şi va scrie dacă va trebui să-mi fie comunicat ceva.

*

Reine a scris destul de mult în cursul şedinţelor sale din 4, din 7 şi din 8 august.

În scrierea sa din 4, Vettellini mă informează că a întrebat pe un medic dintre prietenii săi – al cărui nume nu mi-l poate spune (de ce?) – dacă Reine ar putea face băi în mare. Medicul a răspuns că da. Chiar trebuie să facă; o vor ajuta. (Copila nu vroia.)

În scrierea din 7, o frază ironică la adresa mea: „Credeam, domnule Cornillier, că aţi spus că vă odihniţi?". (Într-adevăr, mă obosisem spălând automobilul.) Apoi, în aceeaşi scriere, noutăţi de la cumnatul meu, pe care Vettellini îl supraveghează pentru a mă ţine la curent cu starea lui.

În scrierea din 8, simpatia lui Vettellini revine puţin. Cum am făcut două zile de repaus absolut, voi putea reîncepe să magnetizez de luni 11 august.

*

În timpul acestei perioade de odihnă am putut observa mai multe fapte minore, cu diferite aspecte. Iată unul : era circa ora şase după-amiază şi eram cu micul model pe terasă, privind marea, când ea a avut o viziune – o viziune a unor scene orientale, cu personaje şi clădiri, care se ştergeau după un timp pentru a face loc unor figuri îmbrăcate total şi care erau în plină activitate etc. – Reine era, în mod evident, într-o stare de semi-hipnoză, dar totuşi foarte conştientă şi îmi descria cu precizie scenele pe care le vedea. Mai târziu, Vettellini mi-a spus că a profitat de o stare fiziologică specială a ei, care oferea *posibilitatea detaşării fără a fi în somn aparent*, pentru a o duce în spirit până în Orient. Acelea nu au fost scene subiective, ci erau realităţi pe care ea le observa direct.

Şedinţa 74 – Saint Lunaire – luni, 11 august 1913

După un schimb de câteva complimente, Vettellini îmi spune că faţă de turnura ce pare să o ia evenimentele, ar trebui ca de-acum să pregătesc publicarea consemnărilor mele. „Marile Spirite au reuşit să îndepărteze războiul pentru un timp. Nu este însă decât amânat ; acesta e de ordin fatal ; trebuie să fie. Dar în fine, nu avem a ne teme de tulburări imediate şi e mai bine ca manuscrisul să fie gata, în orice caz, către sfârşitul anului..." Şi Vettellini îmi indică modul cel mai bun de a ne folosi timpul în acest scop.

Eu fac observaţia că avem deja mai mult material decât e necesar pentru *o carte*, dar că, în schimb, ne lipsesc – pentru noi, oamenii pământeni, care avem anumite cerinţe la stabilirea judecăţii noastre – câteva fapte precise şi indiscutabile, pentru a demonstra originea spiritistă a comunicărilor. Un caz ca cel al lui Nicolo nu are valoare decât pentru noi, care am urmărit dezvoltarea facultăţilor Reinei ; scepticii însă şi-ar face jocul acuzând-o că şi-ar fi extras pur şi simplu dintr-un dicţionar, puţinele informaţii obţinute. Dacă Vettellini vrea ca această carte să aibă o influenţă adevărată şi să fie considerată altfel decât un roman curios, trebuie să ne dea câteva fapte absolut doveditoare. Chestiunea prezicerilor dă impresia că-l irită în mod deosebit. Fie, dar există şi alte mijloace... şi apoi, dacă vrem să impresionăm opinia publică, trebuie să folosim mijloacele necesare. Înţelege dânsul punctul meu de vedere ?

Vettellini răspunde că înţelege perfect consideraţiile mele şi că îmi va da satisfacţie. Fenomenele materiale nu mai sunt specifice nivelului său de evoluţie, însă ne va putea furniza mijloacele pentru a stabili în mod absolut identităţile unor Spirite. Despre el însuşi nu ne-o poate face cunoscută pe a sa înainte de finalul operei. Ar fi un obstacol pentru realizarea acesteia, dar va aduce Spirite pe care nu le cunoaştem, ce vor da informaţii asupra lor însele, care să fie *verificabile*. Înţelege că trebuie aşa ceva pentru a da greutate cărţii etc.

Şedinţa se termină prin sfaturi privind-o pe Reine. Vettellini îmi spune că atât timp cât ea va fi cu noi, la Saint Lunaire, el răspunde în mod total de ea. Şi specifică faptul că nu trebuie să am nici o teamă să o las singură pe plajă sau să se joace printre stânci. El veghează asupra dânsei. (Într-adevăr, mă tem mereu ca această copilă, singură pe stânci, să nu fie surprinsă de maree sau să nu alunece pe algele aduse de mare şi să-şi rupă ceva. Căci ea este ca un copilaş, imprudentă, uitând ora, udându-se până la mijloc ca să adune scoici...)

*

Aş adăuga aici un incident dintre cele mai interesante,... dar pe care, datorită caracterului său intim, am crezut că e mai bine să-l suprim (în primele două ediţii ale cărţii):

Printr-o comunicare scrisă în şedinţa de autohipnoză din 4 august, Vettellini mă informase că înainte de a-i prescrie Reinei băile în mare, el ceruse sfatul unui medic dintre prietenii săi, nevrând – a adăugat el – să decidă singur un tratament ale cărui consecinţe puteau fi destul de grave...

În cursul şedinţei de astăzi l-am întrebat cu privire la acest doctor... prieten, despre care până atunci nu făcuse niciodată vreo aluzie. Cine era acela? Pentru ce ne-a ascuns numele lui?

Răspuns evaziv. Dar, întrucât insist, Vettellini sfârşeşte prin a lăsa să treacă unele informaţii mai precise: da, este un fost doctor în planul nostru terestru... El nu l-a întâlnit în viaţa astrală decât recent,... însă au împreună o mare afinitate şi el îl apreciază mult.

L-am întrebat dacă şi Morrow îl cunoaşte şi răspunsul m-a făcut să înţeleg că bunicul era deja în relaţii cu dânsul, pe pământ... De altfel, acest medic cunoscuse întreaga familie a dnei Cornillier.

Viu interesat, am continuat cu întrebările, însă, în loc de a mă satisface, spre surprinderea mea, Reine s-a pus să discute într-un mod misterios cu Ghidul ei, arătând prin expresia sa şi prin câteva gesturi o anumită emoţie produsă de cele discutate... Apoi, după câteva momente, ea a mormăit: „Bine, bine, nu-i voi spune; voi spune doar aşa...". Şi, întorcându-se spre mine, copila a reluat pe tonul ei obişnuit: „Domnule Cornillier, acest Spirit nu e francez; e din aceeaşi ţară cu dna Cornillier... El a cunoscut-o când era domnişoară..." şi se opri...

Bineînţeles... curiozitatea soţiei mele... şi a mea, nu puteau fi decât atâţate prin aceste cuvinte! Astfel am insistat cu tărie pentru a şti mai mult – neînţelegând de altfel reticenţele Reinei...

„În timpul vieţii sale", a reluat ea în fine, „a fost un om de valoare, era un *cineva*..., deşi a avut idei greşite; era un materialist. Cu toate acestea, era mult superior şi imediat după decesul său şi-a regăsit conştiinţa... şi a obţinut o evoluţie rapidă...

Nu este prea mult timp de când a murit...

Chiar înainte de şedinţele noastre venea prin preajma dnei Cornillier; dar nu vroia să se apropie prea mult de ea... din cauza dumneavoastră... Se

temea ca influenţa sa fluidică să nu fie cauza unor neînţelegeri dintre voi doi... Îi era teamă să nu afecteze armonia reciprocă prin vibraţiile sale... (Întrebările mele devin mai insistente, căci în minte mi-a încolţit un gând.) La Paris el se ţinea la distanţă şi nu pătrundea niciodată în casa dumneavoastră, însă aici, prin Morrow şi în aer liber se apropie mai mult, temându-se mai puţin că ar jena."

Toate acestea au fost spuse cu un fel de prudenţă, tatonând oarecum terenul...

Reine se opreşte din nou, iar eu nu mai insist, căci am înţeles... gândul meu era adevărat... şi văd că soţia mea are, de asemenea, aceeaşi convingere ca şi mine...

La finalul şedinţei, când am rămas singur, l-am întrebat deschis pe Vettellini dacă presupunerea mea era exactă şi dacă Spiritul respectiv era doctorul Stephen Martin - primul bărbat al soţiei mele (mort în 1893). El a răspuns că da... şi am mai vorbit câteva momente despre acest subiect.

Incidentul este de fapt unul dintre cele mai valabile şi mai probante, căci Reine este în totală necunoaştere a trecutului dnei Cornillier şi, pe de altă parte, nici soţia mea şi nici eu - fără nici o jenă şi fără frică în această privinţă - nu am fi vrut nicicând să vină şi acest Spirit.

Va avea oare vreo urmare?[1]...

Şedinţa 75 - Saint Lunaire - miercuri, 13 august 1913

Vremea e cu vijelii, e oprimantă; copila adoarme greu. Când cred că am terminat pasele, Ghidul intervine. Cu mare greutate, cu o voce surdă, nearticulată, Reine îmi transmite să o magnetizez în special în creştetul capului. În cursul primei părţi a şedinţei ea face eforturi vizibile să comunice. Abia după trei sferturi de oră îşi recapătă vioiciunea obişnuită.

Vorbim despre viitoarea carte. Vettellini îmi cere să-i citesc introducerea pe care o pregătisem. După indicaţiile sale, îi acopăr ochii mediumului, astfel ca lumina de care am nevoie ca să citesc să nu ajungă la ei şi îi iau mâna ei stângă în mâna mea stângă. Instalat astfel, încep lectura pentru acest auditor invizibil.

El aprobă prefaţa. Îmi spune doar să dezvolt mai mult critica asupra fetişismului ştiinţific la modă.

---

1. A existat totuşi o urmare, un ansamblu de incidente care, producându-se după perioada cercetărilor redate în acest volum, nu vor fi incluse aici şi nici nu vor fi publicate decât ulterior. Pot doar să afirm de pe acum şi cu toată sinceritatea, că aceste incidente, extrem de curioase şi total diferite de ceea ce a fost expus în aceste pagini, mi-au oferit noi demonstraţii subtile privind supravieţuirea sufletului după decesul trupului.

Discutăm intim. Vettellini îmi spune că doreşte să-mi procur vreun obiect, vreo scrisoare, conţinând fluide recente ale cumnatului[1] meu. El nu poate merge permanent să-l vadă – are altceva de făcut –, dar totuşi ar vrea să mă informeze asupra stării sale. Când Reine va fi pusă în contact cu fluidul lui, dânsul va putea să simtă – fără a se mai duce la locul acestuia –, schimbările survenite. Se teme de o criză finală în curând.

Ieri am luat-o pe copilă să facem o plimbare cu automobilul şi, la un moment dat, ea ne-a spus că simte în mod sigur prezenţa celor doi prieteni. Astăzi întreb: „Cum vă faceţi percepuţi atunci când mediumul este în stare de veghe?". Vettellini îmi răspunde că acest fapt este posibil intrând în contact cu aura ei. Corpul său fluidic depăşeşte mult, întotdeauna, trupul ei fizic; nu are decât să-l atingă uşor – pentru a spune aşa – şi ea îl percepe. „Când acesta e Vettellini", remarcă Reine, „e plăcut şi mângâietor; dar când e Morrow, o-la-la, e ca o pişcătură".

Şedinţa 76 – Saint Lunaire – vineri, 15 august 1913

Abia adormită, copila tresare violent şi se ridică, încruntând sprâncenele şi luând o expresie dură. Mormăie câteva fraze, face două-trei gesturi, apoi se aşază iar în fotoliu. Reiau pasele întrerupte, pentru a înceta după câteva momente văzând-o calmată şi discutând normal cu invizibilul. Este bunicul, bineînţeles. Însă de această dată el a fost mai violent decât de obicei. A venit numai să ne prevină că Vettellini va întârzia puţin şi că, aşteptându-l, eu trebuie să continuu magnetizarea Reinei pe creştetul capului. Spune că atmosfera e rea; locuitorii din zonă atrag fluide nefavorabile, greoaie, apăsătoare şi mediumul resimte toate aceste influenţe; somnul ei se va obţine cu dificultate. Şi Vettellini suferă şi chiar noi înşine, fără să ne dăm seama suntem nemulţumiţi (ceea ce este foarte adevărat). Copila adaugă: „Morrow e atât de puternic încât îl înţeleg cu uşurinţă. Dacă ar fi fost Vettellini, nu l-aş fi putut înţelege".

Morrow mai rămâne un moment să discute cu Reine. Pare să regrete violenţa de la sosirea sa: „Nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa?" o întreabă el şi apoi, fără să mai aştepte: „La revedere".

Reiau magnetizarea pe capul Reinei. După vreo zece minute, ea îşi ridică uşor faţa către stânga, apoi i se aude un râs vesel şi iat-o vorbind şi şoptind, întorcându-se după aceea şi către mine ca să-mi spună: „Ştiţi, domnule Cornillier, e Vettellini al meu". Desigur, nu mă îndoiam deloc! Aştept liniştit terminarea manifestării sentimentelor lor.

În fine, trecând la probleme serioase, Ghidul mă face să încep lectura cuvenită a primelor mele notări (recopiate).

---

1. Fiind la Saint Lunaire, nu mi-am putut procura nici un obiect şi n-am putut să-i dau Reinei ceva de-al lui, când a plecat.

Mă instalez respectând indicaţiile pe care le dă din nou (Reine să aibă ochii acoperiţi şi mâna ei stângă să fie pusă în mâna mea stângă; lumina să fie dirijată către manuscris). Citesc notele de la patru şedinţe şi mă opresc; copila pare epuizată. La întrebarea mea, dânsa răspunde că este cu mult mai obositor decât la transmiterile obişnuite. Întreb dacă Vettellini mă înţelege bine. El spune că datorită condiţiilor respective, înţelege totul, ca şi cum ar fi viu, alături de mine. Reine nu înţelege însă nimic. Ea nu este decât un conductor inert de transmitere. Vettellini e acela care îi foloseşte organele fizice. După câteva critici şi aprecieri lipsite de interes, schimbând subiectul, îi cer să lămurească un punct neclar. Cum este posibil ca fiinţe – probabil – destul de inferioare – simpli somnambuli, ghicitoare în cărţi sau în palmă etc. – să facă uneori preziceri *care se realizează*, în timp ce Spirite înalte – ca Vettellini – par să nu prevadă decât în mod confuz evenimentele care ne interesează? Vettellini răspunde că aceşti diferiţi mediumi inferiori sunt în general ajutaţi şi inspiraţi de Spirite aparţinând nivelului lor de evoluţie; acestea sunt Spirite care trăiesc în jurul nostru, în atmosfera noastră şi astfel sunt la curent cu toate influenţele care ne condiţionează viaţa relaţiilor terestre. Deci acestea pot să prevadă cu uşurinţă evenimentele viitoare. De exemplu, acel Fernand Kerloz, dacă noi l-am fi urmat, ar fi putut în multe cazuri să ofere experienţe capabile să captiveze puternic opinia publică. Spiritele evoluate trăiesc însă într-o altă regiune a spaţiului. Sarcina lor este să activeze evoluţia oamenilor şi deci să modifice curenţii care îi antrenează în cutare sau cutare direcţie. Ele nu pot prevedea decât marile cauze determinante sau consecinţele generale ale unui ansamblu de evenimente etc. Accept explicaţia, dar remarc totuşi că acest uragan formidabil care trebuie să cutremure actualele societăţi umane – asupra cărora Vettellini îi dăduse mediumului acele viziuni tragice – nu poate fi considerat totuşi ca un mic eveniment al vieţii obişnuite. El ni l-a anunţat ca *o mare criză a civilizaţiei noastre* şi – din fericire, desigur – se pare că l-a prevăzut rău. De ce? Acele viziuni îngrozitoare erau deci imagini create de el, erau o exprimare ilustrată a părerilor sale, dramatizate în plus de emoţia Reinei?

„Nu", răspunde Vettellini, „nu erau dintre imaginile pe care eu le cream pentru a o informa pe Reine despre anumite fapte, ci erau vederi exacte aduse de curenţii fluidici prevestitori ai evenimentelor viitoare. Eu doar am făcut-o capabilă să-i simtă şi să-i înţeleagă. Erau adevăraţi şi atunci şi sunt adevăraţi şi acum, în continuare. Marile Spirite şi-au reunit eforturile pentru a-i îndepărta şi a micşora oroarea catastrofei. Influenţa pe care au obţinut-o asupra Fatalităţii este efectivă, dar reţineţi bine, ea este restrânsă. *Ceea ce a văzut Reine aşa va fi*. Lăsaţi aceste viziuni incluse în dările de seamă ale şedinţelor, *căci ele se vor realiza*... într-un interval de timp pe care nu vi-l pot preciza. Pentru noi, Spiritele, timpul nu are diviziuni; noi nu îi simţim scurgerea şi ne este greu să ne punem în starea necesară ca să-l simţim ca voi".

Şedinţa se termină printr-o discuţie intimă şi cu încântătoare jocuri de cuvinte, obişnuite. Vettellini o face pe Reine să se înfurie şi ea se revoltă..., dar totul se termină prin râsete...

Şedinţa 77 – Saint Lunaire – luni, 18 august 1913

Abia am adormit-o pe Reine, că e şi pusă pe înfruntare, înalţă capul şi pe un ton furios şi poruncitor, rosteşte: „Nu, nu vreau; nu-l atingeţi, plecaţi!". Expresia ei e dură şi violentă. Cu fruntea încreţită şi buzele subţiate, ea pare să se apere de duşmani nevăzuţi. Aştept un moment, apoi reiau pasele, gândind că vreun Spirit din împrejurimi a venit să ne dea târcoale. Somnul o calmează, dar şi mai mult, venirea Ghidului ei. Discută împreună şi îmi dau explicaţia incidentului: „Oh, nu ştiţi? Mi-a fost tare frică şi m-am înfuriat bine! Închipuiţi-vă că, abia adormită, m-am dus să văd atelierul dumneavoastră; da, vroiam să mă uit puţin pe acolo şi, dintr-o dată am zărit în jurul portretului dumneavoastră (un autoportret, aşezat pe şevalet) erau nişte Spirite roşii urâcioase, care îl atingeau şi vroiau să-l ia. Vă daţi seama cât eram de furioasă! Vettellini spune că acestea au vrut să-şi râdă de mine. Ele nu ar fi încercat însă ca să-l atingă pe al său; dar îşi puneau labele lor murdare pe cel al dumneavoastră; am vrut să le împiedic". Vettellini râde şi o ironizează puţin, apoi îmi spune să încep lectura.

Citesc alte patru şedinţe şi vroiam să continuu când Maestrul mă opreşte pentru a ne face o comunicare importantă şi evident penibilă, luându-şi precauţii ca să îndulcească şocul: Reine trebuie să se întoarcă la Paris imediat – acesta e în sine faptul brutal. Dar cu câtă abilitate ni l-a prezentat! Achille, soţul Reinei, natură delicată şi fragilă, suferă din cauza absenţei sale. Nu se plânge, dar nu mai mănâncă, nu mai doarme şi treptat cade într-o stare de nervozitate extremă. Vettellini se teme să nu se îmbolnăvească în mod serios dacă soţia sa nu revine să-l îngrijească şi să-l facă să-şi regăsească buna dispoziţie[1]. Cu Achille bolnav, totul ar fi, în mod evident, dezorganizat în viaţa Reinei. Amabila copilă a fost prinsă la mijloc. Inima ei regretă să ne părăsească, dar fiindcă soţul ei riscă să se îmbolnăvească, nu poate ezita şi va pleca. „Când?", întreabă ea hotărâtă. Şi când Vettellini pronunţă: „Sâmbătă", ea nu se poate împiedica să scoată un suspin: „Oh,... atât de repede!".

Vorbim îndelung despre această situaţie neplăcută şi copila ne arată atâta afecţiune, încât suntem foarte mişcaţi. Desigur, vom regreta sincer plecarea acestei copile încântătoare. Dincolo de şedinţe, ea ne va lipsi mult.

Dat fiind puţinul timp care ne mai rămâne, Vettellini îmi spune să facem câte o şedinţă în fiecare dimineaţă la ora nouă, până la plecare. În acest fel, voi mai putea obţine informaţii sau rectificări de care am nevoie.

---

1. Şedinţa a avut loc la ora trei; seara, la ora opt, Reine a primit o scrisoare de la mama sa, care îi spunea că e foarte neliniştită de sănătatea lui Achille şi că se teme ca el să nu fie grav bolnav.

*

Încep imediat cu o analiză şi îl rog pe Maestru să-mi spună părerea sa (pe care, de altfel, cred că o cunosc dinainte) despre faimoasa a patra dimensiune. Reine are greutăţi în transmiterea întrebării mele, neînţelegându-i sensul. – „Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, dar voi repeta cuvintele dumneavoastră", acceptă ea. Vettellini îmi răspunde că noţiunea unei a patra dimensiuni e corectă. – „Cea de a patra dimensiune există", spune el, „şi chiar mai există şi altele. Dar voi nu le puteţi concepe; şi, de altfel, acestea nu ar avea nici un folos pentru cei încarnaţi...". Sunt destul de umilit de răspunsul său căci, mărturisesc, am considerat întotdeauna această concepţie ca o simplă fantezie[1] a matematicienilor.

Vorbim apoi despre transferul suferinţelor fizice ale unui încarnat la un dezcarnat. Vettellini îi ia câteodată o durere ascuţită, *preluând-o el*. Care este mecanismul acţiunii şi cum poate suferi el o durere fizică?

El explică faptul că o parte din suferinţă provine din fluide rele şi din tulburări vibratorii. Un Spirit poate retrage fluidele care o chinuie pe fiinţa bolnavă, atrăgându-le către sine şi încărcându-se cu ele[2]. Aceste fluide nu pot fi însă distruse imediat; trebuie ca ele să se uzeze şi să se elimine puţin câte puţin.

Şedinţa 78 – Saint Lunaire – marţi dimineaţa, 19 august 1913

Vettellini vine imediat. Reine mi-l anunţă bucuroasă, adăugând că astăzi şedinţa va fi foarte bună, căci somnul ei este mult mai bun decât de obicei. Pentru prima dată, aici, ea se simte mai lucidă şi bine adormită. Remarcă faptul că mă vede ca la Paris, puţin dedublat: îmi vede trupul fizic cu aspectul său normal şi, pe deasupra, o parte din corpul fluidic degajat. Chiar atunci când i-am închis ochii, ea a zărit flăcări albastre ieşind din degetele mele, iar în timpul fazelor magnetizării ce i-o făceam m-a văzut înconjurat de efluvii.

Ambianţa a devenit atât de bună datorită bătrânului nostru prieten Morrow. El a venit înainte de şedinţă, aducând cu sine Spirite bune, „care adesea îl însoţesc în cortegiu", spune Reine[3] şi care, într-un anumit fel, au purificat atmosfera. El este mereu aici, dar stă în camera dnei Cornillier. – „Să mă duc să-l caut", propune Reine, „deschideţi uşa" (uşa de comunicare dintre cele două camere). „Deschideţi uşa", repetă ea cu insistenţă. Ezit într-adevăr,

1. Cercetările mele ulterioare mi-au demonstrat că acest răspuns al lui Vettellini mi-a fost dat ca o explicaţie provizorie. A se vedea nota VII din *Anexă*, care rezumă părerea la care m-au condus aceste cercetări.
2. Se cunosc exemple de transfer ale suferinţelor sau ale bolilor fiinţelor omeneşti la animale, fapte ce par bine stabilite. De Rochas citează chiar şi cazuri de transferuri ale bolilor fiinţelor omeneşti la vegetale... (Vezi *L'exteriorisation de la sensibilité*.)
3. Acest cortegiu de spirite este destul de caracteristic lui Morrow. În timpul vieţii sale, el era înconjurat întotdeauna de oameni care îl ascultau şi îl însoţeau în cortegiu.

gândindu-mă că vrea să se ducă singură şi temându-mă că lumina din încăperea vecină o va trezi. Îmi dau seama însă că nu am înţeles bine şi deschid uşa. Reine se mişcă puţin, se întoarce în direcţia camerei, apoi râde: „Ah, iată-l, îl aduc. Când uşa e deschisă, trec mai uşor", îmi explică[1] ea.

Bunicul e mulţumit şi e expansiv ca de obicei. Discută cu prietena sa Anne despre succesele sale ca orator, din timpul vieţii terestre. Şi le aminteşte cu o oarecare mândrie. Reine remarcă: „Aşa e mereu! Dacă aţi şti cu câtă uşurinţă vorbeşte. E un bun vorbitor!".

Mă instalez pentru lectura mea şi citesc textul de la patru şedinţe, pe care Vettellini îl comentează cu observaţii interesante. Sunt explicate anumite incidente, altele recunoscute ca false şi datorate influenţelor rele ale acelui Fernand Kerloz, antrenorul nostru iniţial. La început, Vettellini îmi spune să le suprim pe acestea, dar la remarca mea, recunoaşte că e bine să lăsăm în carte erorile şi contradicţiile care există în dările mele de seamă.

Nu voi nota aici comentariile, însă vreau să precizez câteva detalii importante cu privire la „dublul" celor vii: degajarea dublului, în viaţa normală – în stare de veghe, este în funcţie de gradul de evoluţie al fiinţei. La cea mai mare parte a oamenilor, el depăşeşte numai cu jumătate – până la doi centimetri, contururile trupului; la unii, el iese mai mult în exterior; în fine, mult mai rar, poate fi observat şi complet degajat, stând deasupra trupului fizic – foarte adesea în partea sa stângă. Rolul acestuia l-am specificat în rezumatul şedinţei 10. Trebuie să notăm că la mediumii foarte dezvoltaţi sau la fiinţe care au organismul fizico-chimic al mediumnităţii, uşurinţa degajării dublului nu mai este în funcţie de gradul de evoluţie al spiritului respectiv. La aceştia este ca o facultate ce rezultă din constituţia organică – care lasă să filtreze cu uşurinţă substanţa fluidică şi, de fapt, facultatea ce îi caracterizează natura specifică de medium. Reine remarcă, pe drept, că ea însăşi nu este un medium foarte bun... şi că însăşi constituţia sa organică este departe de a fi avantajoasă pentru rolul ei actual. Din această cauză ea obţine rezultate atât de slabe la fenomenele materiale.

Remarca mă face să-mi amintesc de o frază pe care ea a pronunţat-o la una dintre primele sale şedinţe: „... mai târziu, va fi necesară o voinţă enormă pentru a mă magnetiza, dar acum sunteţi dumneavoastră cel care trebuie să o faceţi". O întreb dacă acea apreciere de atunci mai este valabilă şi în continuare? „Nu", îmi răspunde ea, „nimeni altcineva decât dumneavoastră nu ar mai putea acum să mă hipnotizeze, chiar şi acel om atât de puternic[2]

1. Colonelul de Rochas a remarcat mai demult această impresie curioasă a mediumilor, care, deşi traversează fără ezitare un zid, se opresc pentru moment în faţa unei uşi închise. De asemenea, cred că şi Durville a notat acest fapt. Este fără îndoială o amintire inconştientă a obişnuinţelor din starea normală.
2. Poveste autentică a unuia dintre prietenii mei, care a suferit în mod extrem influenţa fascinatorie a hipnotizatorului Pickmann.

despre care mi-aţi povestit. La început eraţi destul de sărac în forţa fluidică ; nu ştiam ce va deveni aceasta. Acum însă e cu totul altfel. Aţi putut să dezvoltaţi forţele necesare. Răbdarea şi perseverenţa dumneavoastră sunt acelea care vor face ca opera dumneavoastră să se realizeze ; şi o dată opera făcută, eu nu voi mai fi medium. Niciodată nu voi mai servi la experienţele altora. Nu se va putea spune nicicând că am fost plătită pentru a transmite comunicări. În opera noastră comună, totul a fost dezinteresat. Dumneavoastră şi cu mine vom fi întotdeauna în legătură. După această carte va fi alta... poate mai multe altele... Însă nimeni în afară de dumneavoastră nu mă va putea folosi vreodată ; spiritul meu va refuza..., căci dacă nu aş refuza, *aş fi arestată*".

Vettellini continuă printr-o apreciere a rolului meu în întreaga situaţie. Evident, îmi expun oarecum reputaţia de om cu mintea limpede ; dar aceasta e fără un risc prea mare, căci, neavând titluri onorifice şi nici un loc de vază, nu am nimic de pierdut şi pot - fără să merit - să suport şocul.

Morrow ia şi el cuvântul pentru a remarca cât de mult l-ar fi mirat, dacă în timpul vieţii sale i s-ar fi vorbit despre toate acestea. - „Nu numai că nu aveam", declară el, „cel mai mic interes pentru astfel de probleme, dar chiar *le dispreţuiam. Ah, ce bine mi-aş fi bătut joc de voi !* ". *Acum însă, consideră* că ceea ce facem este „straşnic de bine".

Revenind la problemele învăţăturii, cer să se clarifice un punct privind reproducerea la nivelul inferior al vieţii animale. De exemplu, la polipi şi la materiile vii cu forme limitate, se poate provoca o reproducere - un nou individ - printr-o simplă diviziune, separare sau smulgere a unei părţi, care îşi va lua forma sau se va completa după modelul original. În substanţa primului individ există mici Spirite care aşteaptă o posibilă separare sau vine să se introducă un Spirit - după divizare - în fragmentul devenit liber? Vettellini răspunde că în fiecare masă individualizată nu există decât un singur Spirit-centru. După diviziune - pentru câteva momente sau câtva timp -, fragmentul nu mai este decât o materie stagnantă ; ... numai după aceea, un germene de conştiinţă, un Spirit de gradul inferior necesar, rătăcind, vine „să intre în materie".

Şedinţa 79 - Saint Lunaire - miercuri dimineaţa, 20 august 1913

Încep prin lectura mea, care dă loc la diverse rectificări. Incidentele din primele şedinţe, ca acelea ale istoriei brodezei, ale existenţelor mele anterioare şi diferitele comunicări pe care nu le-am mai reprodus în aceste pagini, au fost amuzamentele lui Fernand Kerloz sau glumele Spiritelor aduse de el. Excepţie face incidentul de necrezut din şedinţa 4, care este totuşi adevărat, spune Vettellini. De asemenea, el îmi recomandă să nu pun decât iniţialele numelor, căci altfel mă expun[1] la urmări.

1. În ediţia a III-a a cărţii am dat totuşi numele respective, aşa cum le scrisese Reine.

Şedinţa continuă printr-o discuţie intimă care provoacă un incident amuzant: prietena noastră dra Esther S., fiind pentru câteva zile împreună cu noi, întreb dacă ea poate asista la şedinţa de mâine? Reine transmite solicitarea mea şi adaugă că tânăra doamnă îi este foarte simpatică. Dar după aceasta ea exclamă şi râde... părând însă foarte încurcată. Vettellini îi lansase: „Şi tutunul ei îţi este la fel de simpatic...". Reine mărturiseşte astfel că ieri seară, aflându-se singură în salon, mirosise cu plăcere pachetul de tutun englezesc pe care îl fumează dra S...

Şedinţa 80 – Saint Lunaire – joi dimineaţa, 21 august 1913 (dra Esther S. asistă la şedinţă)

Abia începusem magnetizarea (pe care datorită venirii drei S. aveam intenţia să o prelungesc mai mult decât de obicei), că Reine se şi ridică şi îmi transmite din partea Maestrului că nu este nici un inconvenient ca să intre imediat şi „tânăra doamnă". Ea nu va deranja. Vettellini a mers şi a examinat-o; fluidul ei este bun. Chiar îi va lua puţin dintr-însul, pentru şedinţă. Aceasta ne va ajuta şi pe noi.

M-am dus deci să aduc doamnele şi, după instalare, încep lectura. Diverse aprecieri, fără interes. Apoi, o supun examinării pe dra S., explicând o stare ce îi survine adesea: imposibilitatea totală de a-şi exprima ideile prin vorbe, deşi afirmă că-i sunt cu totul clare. Ea crede că nu poate traduce *în cuvinte* nu numai concepte importante, ci chiar şi stări mentale foarte simple. Conştientizarea exactă că are această imposibilitate o face să sufere şi ar dori să afle măcar cauzele care i-o produc. Vettellini îi dă o explicaţie conformă şi consecventă învăţăturilor sale: dra S. este deja un spirit evoluat, încarnat însă într-un organism nepotrivit şi dintre cele mai rău antrenate. De aici provin toate dificultăţile pe care le resimte în exprimare.

După ce a analizat suficient acest subiect, îi cer lui Vettellini să aibă bunăvoinţa de a ajuta mediumul să-şi amintească una dintre melopeele ce i-au fost cântate de Spiritele egiptene de la muzeul Louvre. Ar putea el să o ajute să ne facă să-i înţelegem specificul? Întrucât prietena noastră este muziciană, acest aspect ar avea un interes deosebit.

Reine îl ascultă pe Vettellini. Aplecată uşor înspre el, ea emite câteva sunete părând că îşi reglează tonul, apoi se opreşte, mai ascultă şi începe din nou. S-ar spune că ea copiază, că încearcă să reproducă ceea ce aude. În fine, după câteva ezitări, îşi dă drumul: cântecul e clar, precis, bine scandat. Este foarte impresionant, căci melodia este cu adevărat frumoasă. Ea se opreşte pentru a o relua într-un ton mai grav, cu modulaţii puţin mai diferite, cu o nuanţare ce pare a reda un fel de marş foarte ritmat, destul de solemn şi tragic. După aceasta, ne va spune că în timp ce cânta, avea viziunea unor personaje ce treceau în procesiune prin mijlocul unei mulţimi de oameni şezând, care repetau cu toţii unele pasaje.

Vettellini propune ca în această iarnă să avem la Paris o şedinţă consacrată muzicii egiptene. Va face să i se cânte Reinei alte melodii şi mai vechi, care erau cântate în diferite împrejurări ale vieţii lor sociale. – „Căci de fapt, noi suntem aceia; cântecele respective sunt în fond ale noastre", spune copila, făcând aluzie la existenţele pe care Vettellini şi ea le-au trăit în Egipt.

Bunicul ne întrerupe discuţia. Soţia mea vrea să-i pună câteva întrebări, însă astăzi este „rău dispus" şi răspunde fără amabilitate. Ne spune că pe lângă toate acestea, ceea ce îl interesează mai mult *sunt afacerile*. Îndată ce-i stă în putere, se duce acolo unde se derulează acestea. Trebuie să fim fericiţi că vine uneori să ne vadă... „Sentimentele mă sâcâie. Adio."

*

De notat următoarele: Am remarcat că astăzi Reine, vroind să-l asculte pe Vettellini, s-a aplecat uşor înainte în loc să se încline spre stânga, ca de obicei. O întreb fără ocoliş care e motivul. Îmi spune că a făcut aşa din cauză că Vettellini a stat în faţa ei tot timpul şedinţei. Pentru ce, nu ştie, dar îl va întreba.

Primind răspunsul, ea râde din plin: „Ei bine, Vettellini al meu, nu te-ai jenat. Iat-o şi pe asta. Să ştii că o să fiu geloasă".

Îmi explică apoi că Vettellini s-a aşezat în mod expres mai aproape de „tânăra doamnă", pentru a-i lua mai uşor din fluid. Astăzi nu a luat aproape deloc de la noi. De această dată, în mod sigur, nu vom mai fi obosiţi.

Şedinţa 81 – Saint Lunaire – vineri dimineaţa, 22 august 1913

La această ultimă şedinţă de la Saint Lunaire, Reine a fost remarcabil de lucidă. A vorbit cu o uşurinţă şi cu o înălţare rare.

Mai întâi, Vettellini îmi face recomandările necesare cu privire la despărţirea noastră. El stabileşte cu exactitate modul de folosire a timpului. Biata Reine, are atâtea de făcut! Va ajunge la Paris mâine seară, duminică se va odihni şi de luni îşi va începe şedinţele. Va trebui ca în fiecare zi, la ora două, să se aşeze în fotoliul ei. Dacă la ora trei se va simţi foarte trează, se va putea ridica ca să-şi vadă de treburi. Dacă, din contra, va fi somnoroasă, va trebui să-şi activeze hipnoza prin oglindă – instalată dinainte în aşa fel încât doar să întindă mâna ca să o pună în acţiune. Vettellini prevede totul şi precizează meticulos fiecare detaliu.

*

O ieşire în corp fluidic a Reinei – în noaptea trecută – o conduce la descrieri şi aprecieri emoţionante. În cursul şedinţei de alaltăieri, şi-a manifestat dorinţa să meargă, în timpul somnului nocturn, să revadă cap Fréhel (pe care îl vizitase cu noi în timpul zilei şi care o impresionase în mod

deosebit). Vettellini i-a răspuns că o va duce acolo dacă va lua siropul[1]. La aceasta, eu am remarcat că dacă era suficient de a lua sirop pentru a fi dus la cap Fréhel, mă înscriu şi eu imediat. În această dimineaţă, ieşind din camera sa, copila mi-a povestit, înainte de şedinţă, un vis absurd - spune ea -, pe care l-a avut în timpul nopţii şi despre care rămăsese cu o amintire atât de intensă, încât i se părea foarte real. Se vedea în camera mea; eu eram culcat şi dormeam. Vettellini venit cu ea, îi spunea să mă sărute. Ea a refuzat însă cu indignare. Vettellini insista etc. Era destul de absurd! Apoi a văzut mii de păsări de mare zburând în jurul ei. Chiar şi în momentul în care îmi povestea, încă le mai auzea strigătele plângătoare... Şi totul era atât de trist! Fără motiv, ea se simţea acum deprimată şi obosită etc... În sinea mea, mă gândeam că acest vis nu era decât urmarea unei vizite reale. Şi într-adevăr, în cursul şedinţei Reine îmi spune că a făcut împreună cu Vettellini excursia dorită, la cap Fréhel. Mai întâi, au venit împreună în camera mea ca să mă ia şi pe mine. - „Eraţi degajat pe jumătate, domnule Cornillier, şi stăteaţi deasupra patului în timp ce trupul dumneavoastră dormea într-un somn greu. Vettellini mi-a spus că pentru a se realiza detaşarea dumneavoastră ar fi trebuit ca eu să-mi pun buzele pe tâmpla dumneavoastră stângă. Am ezitat puţin, însă faţă de insistenţa sa, am făcut aşa pentru a provoca ieşirea completă a corpului dumneavoastră fluidic. Dar o dată degajat, aţi refuzat să veniţi spunând că aceasta v-ar obosi prea mult, dimineaţă având şedinţă. Era adevărat şi Vettellini v-a aprobat. Atunci noi am plecat fără dumneavoastră. Însă pe drum, subit m-am gândit că poate Doamna ar veni şi m-am întors să o caut. Şi ea era ieşită în afara trupului şi, când am vrut să-i vorbesc, deşi m-a recunoscut, îi era teamă şi astfel, după câteva momente, am renunţat să mă apropii; această apropiere o înfricoşa."

Reine a revenit deci singură să-şi regăsească însoţitorul, pe care între timp îl întâlnise şi Morrow şi, împreună, s-au dus să revadă locurile din împrejurimi pe care Reine le prefera: mica vale, Ville-Revaud, plaje din vecinătate etc. În relatarea acestei stranii plimbări, copila s-a revelat ca fiind o adevărată povestitoare dramatică. Impresiile sale, pline de gingăşie şi poezie, când trecea prin locurile menţionate mai sus, au devenit tragice şi apăsătoare când - ajungând la cap Fréhel - a survolat falezele sale extraordinare şi a coborât spre stâncile sale înfricoşătoare, care i se păreau a fi nişte castele fantastice, locuite de mii de fiinţe ce plângeau şi gemeau...

1. Încă un detaliu interesant de notat: plecând din Paris, am luat pentru mine o sticlă cu un sirop cu creozot, ordonată de Vettellini, dar nu m-am servit de ea în timpul călătoriei şi o lăsasem împachetată în cufăr. Eram singurul care ştiam de ea şi chiar o uitasem. Dar Reine fiind puţin răguşită în cursul unei şedinţe, Vettellini a menţionat în mod spontan: „Acel sirop din cufăr... îi va face bine. Trebuie forţată să-l ia timp de câteva zile". (Cufărul respectiv era închis în podul casei, împreună cu alte ustensile ale voiajului.)

Strigătele plângătoare ale mulțimii de păsări – pescăruși, cormorani, rațe sălbatice nordice etc. – care populează marile stânci ale capului, i se păreau a fi tânguirile sufletelor în suferință... Înfricoșătoarea impresie o urmărește încă și în starea de veghe și îi provoacă tristețe...

O întreb dacă vederea acestor scene de către spiritul ei, a fost diferită față de vederea cu ochii, în stare trează? Spune că nu găsește nici o diferență. A avut exact aceleași senzații pe care i le-ar fi oferit o plimbare cu un aeroplan care să zboare încet, după voia ei.

*

Mici jocuri de cuvinte obișnuite, tachinări, glume și sentimente afectuoase încheie această ultimă ședință de la Saint Lunaire.

Saint Lunaire – luni, 8 septembrie 1913

Luni, 1 septembrie, în urma unei telegrame care îmi anunța moartea cumnatului – despre care Vettellini nu m-a prevenit – am plecat la Paris și a doua zi m-am dus să o văd pe Reine acasă. Ea era foarte neliniștită în privința mea și aproape că mă aștepta, față de visele pe care le-a avut în toate nopțile din urmă.

După ce mi-a povestit visele, mi-a arătat în jurnalul ei notele care demonstrau autenticitatea lor. În noaptea de 26 august m-a visat luând trenul. Apoi i-am apărut îmbrăcat în negru, cu aer trist etc. În noaptea de 28 august aceeași apariție. În noaptea de 30 m-a văzut pregătindu-mi o valiză, profund întristat. Apoi i-am apărut din nou în negru, în frac. Devenise foarte neliniștită, crezând că mă amenință vreun pericol[1] etc. (Am sosit la 1 septembrie și într-adevăr, am urmat convoiul cumnatului în frac.)

Îi propun Reinei să lucrăm cu masa.

Imediat primesc sfatul să avem mâine o ședință, acasă la mine. Iată în continuare darea de seamă a acestei ședințe, reconstituită după notele pe care le-am luat în grabă.

Ședința 82 – Paris, miercuri, 3 septembrie 1913

Condiții obișnuite. Sunt singur cu Reine, care adoarme cu ușurință și manifestă prin exclamații de bucurie faptul că s-a deplasat la Saint Lunaire, pentru a o vedea pe dna Cornillier. Era fericită că se regăsește acolo, în salon, văzând-o pe soția mea cum scrie, în apropierea ferestrei. – „Nu e o scrisoare ceea ce scrie ea, nu ; *sunt lucruri despre noi*. Privește într-un caiet și apoi scrie. Oh, e tare serioasă! Se oprește din când în când și privește în gol, vorbind cu voce tare..." Ar vrea Reine să o îmbrățișeze? O încurajez. Râde mulțumită : „Am îmbrățișat-o! Dar ea nu a simțit nimic...".

1. Am luat jurnalul și, bineînțeles, îl păstrez în dosarul meu.

Apoi Reine vrea să o vadă pe bonă. O găseşte în camera ei, ocupată să-şi facă toaleta. – „Oh, totuşi e tare îngrijită această Florina!" Dar, deodată, izbucneşte în râs: „Ei bine, iat-o că se dă cu pudră!" etc.[1].

Îi spun Reinei să revină, căci cred că Vettellini e aici. Într-adevăr, el aştepta şi, imediat, începe să vorbească despre prefaţa cărţii noastre, pe care am adus-o pentru a-i afla părerea. Îmi spune că a luat cunoştinţă de ea încă din noaptea trecută, când am lăsat-o pe masă cu foile împrăştiate, aşa cum am scos-o din valiză. O aprobă. Apoi îmi pune o întrebare: „Ce titlu îi veţi da cărţii? Nu am văzut titlul...". Această remarcă este interesantă, căci, în graba plecării, *nu am luat prima foaie pe care era scris titlul.* I-l spun cu voce tare şi îmi răspunde să nu mai caut altul. Acesta va fi bun.

Deodată, el remarcă faptul că mă deranjează mult că nu mai pictez şi că nu are rost. Opera pe care o proiectez va fi realizată în mod sigur.

*

Pun câteva întrebări cu privire la o voluminoasă lucrare engleză pe care am terminat-o de citit: *Glimpses of the next state* – a amiralului Moore –, lucrare ce redă studiile şi cercetările pe care acest investigator perseverent şi abil le-a făcut timp de mai bine de zece ani în domeniul fenomenelor mediumnităţii. Alături de comunicări ce vin să coroboreze anumite învăţături ale lui Vettellini, se regăsesc şi tăgăduiri destul de clare privind reîncarnarea, precum şi detalii neverosimile referitoare la devenirea copiilor ce au trecut în viaţa astrală. (Aceştia ar fi crescuţi într-un fel de „grădiniţă" şi ar fi educaţi de Spirite profesori etc.) Pentru ce astfel de absurdităţi? Cum se explică aceste diferenţe de opinii asupra vieţii din Astral?

Vettellini îmi spune că întotdeauna, mai întâi trebuie ţinut cont de enorma dificultate în a comunica şi de frecvenţa erorilor, dar şi mai mult, de ignoranţa celei mai mari părţi a Spiritelor comunicante. – „Ca şi în viaţa terestră, ele vor să vorbească şi răspund în orice fel asupra unor chestiuni pe care pur şi simplu nu le cunosc[2]. Ştiţi bine că se întâmplă foarte rar ca Spirite evoluate să vină şi să comunice... Totuşi, se poate întâmpla şi ca un Spirit evoluat să nege reîncarnarea: intrând în viaţa astrală cu convingerea că reîncarnarea nu este decât o eroare şi *nemaiavând el însuşi a se reîncarna*, după ce rămâne în sferele mai înalte unde probleme de acest ordin nu mai interesează, ar putea foarte bine ca un timp să-şi mai păstreze această convingere..."

Am pregătit o mică experienţă pentru a încerca să aflu dacă fantoma văzută de Reine la ea acasă în noaptea de 6 iulie – despre care a menţionat în jurnalul ei – ar fi fost spiritul drei H. – o veche prietenă cu care eram

1. Toate aceste descrieri erau exacte. La acea oră, într-adevăr, soţia mea era în salon, lucrând la traducerea dărilor mele de seamă, iar bona se afla în camera ei.
2. A se vedea la sfârşitul cărţii o notă redactată după comunicări primite ulterior, care clarifică complet această chestiune, destul de tulburătoare.

supăraţi şi despre a cărei moarte am aflat în jurul datei de 10 iulie, prin bona de la Saint Lunaire. Perioada morţii sale (31 iunie) ar coincide cu informaţia dată de Vettellini[1]. În acest scop, am luat o scrisoare a drei H. şi două scrisori ale altor persoane. Le-am pus separat în plicuri identice, în aşa fel încât nici eu să nu mai ştiu conţinutul avut. Îi dau Reinei cele trei plicuri, spunându-i să încerce să le analizeze fluidul respectiv şi să-mi indice dacă regăseşte în vreunul dintre ele fluidul acelei fantome care a impresionat-o în noaptea de 6 iulie şi de care, fapt excepţional, ei nu i-a fost frică. Reine elimină mai întâi unul dintre plicuri încă de la primul contact: „Acesta nu poate fi". Ea insistă la celelalte două, îl alege pe unul, dar fără a fi sigură, apoi îl îndepărtează şi mi-l dă pe al treilea, spunându-mi că ea crede că acest fluid îi reaminteşte mai bine pe cel pe care l-a simţit atunci. Verific: este scrisoarea drei H. Dar această întreagă verificare nu are de fapt o mare valoare, căci Reine nu are decât o vagă amintire a impresiei fluidice date de apariţia respectivă.

Propun o şedinţă mâine, înainte de plecarea mea. „Nu, sunteţi prea obosit." Şi Vettellini îmi dă ordinul precis să mă odihnesc o zi întreagă la Saint Lunaire. „Nici scris, nici automobil; repaus absolut."

Paris – 29 octombrie 1913

Revenit la Paris sâmbătă, 18 octombrie, am văzut-o pe Reine în lunea ce a urmat. Ea mi-a dat jurnalul în care a relatat diversele incidente întâmplate după despărţirea noastră şi mi-a spus că în acea dimineaţă a primit de la Vettellini indicaţia să avem o şedinţă mâine – marţi, la ora trei. Îmi manifest surpriza, căci, în Saint Lunaire îmi recomandase, în mod special, să aştept o săptămână întreagă înainte de a relua reuniunile noastre. Reine nu poate însă decât să afirme indicaţia dată de masă.

Am avut deci o şedinţă marţi, 21 octombrie. Şedinţa s-a dovedit necesară, pentru că Vettellini a putut să-mi transmită imediat anumite explicaţii, în cursul cărora a reînnoit în mod expres – nu sfatul, ci ordinul formal – de a ne odihni o săptămână întreagă. Nu-mi acordă nici măcar libertatea să revăd dările de seamă: „Puneţi totul într-un sertar încuiat cu cheie; nu le atingeţi şi nu vă mai gândiţi la ele". La fel şi Reine, trebuie să se degajeze de orice preocupare cu privire la şedinţe. Miercuri, în ziua de 8 noiembrie, le vom relua. De acum şi până atunci, uitare totală.

*

Înainte de a vorbi despre şedinţa 83, vreau să notez anumite incidente care s-au produs în timpul perioadei ce s-a scurs după plecarea Reinei de la Saint Lunaire, precum şi alte diverse fenomene pe care le-am putut observa.

1. În şedinţa din 24 iulie, întrebat asupra viziunii Reinei, Vettellini răspunsese că aceasta era o prietenă a noastră, moartă de vreo douăzeci de zile.

În primul rând: sufluri reci pe faţa mea, în general în camera mea, când eram culcat, însă uneori şi în salon când lucram. În al doilea rând: fosforescenţe, scântei, dungi luminoase, pe care le percepeam fie când eram culcat, fie plimbându-mă seara. Odată, în momentul în care reveneam în grădină, am văzut clar două zig-zagări fosforescente, la picioarele mele. Joi, 18 septembrie, după cină, am încercat o magnetizare la distanţă (bineînţeles fără ştirea Reinei), procedând conform prescripţiilor date şi efectuând-o circa trei sferturi de oră. La 24 septembrie am primit o scrisoare de la Reine prin care mă punea la curent cu diverse incidente din ultimele zile, printre care, îmi spunea că joi, 18 septembrie, la ora nouă seara, fără nici un motiv, a fost prinsă de o criză de plâns. La şedinţa 83, întrebându-l pe Vettellini în legătură cu tentativa respectivă, mi-a spus că impresionarea Reinei şi criza ei de plâns din acea joi seara au fost provocate de vibraţiile mele fluidice, insuficient de puternice însă pentru a-i determina hipnoza, dar destul de „atacante" totuşi, ca să-i producă o modificare a stării nervoase. A adăugat că pentru a reuşi, ar trebui să repet experienţele.

În timpul aceleiaşi perioade, din partea Reinei nu au fost semnalate fapte deosebite... Viziunile sale asupra lui Vettellini, în stare de veghe, devin din ce în ce mai precise. Aspectul ceţos şi vag din primele apariţii, s-a transformat. Acum Vettellini i se arată cu o aparenţă de om viu. De notat că în comunicările lui a început să mă numească Pierre. A fost abandonat „domnule Cornillier".

Diverse incidente relatate în jurnalul Reinei sunt totuşi destul de curioase, dar, desigur, elementul cel mai preţios al scrierilor sale de zi cu zi este sinceritatea pe care ele o relevă. În asemenea situaţii, Reine ar fi putut să inventeze cu uşurinţă nişte povestiri. Şi totuşi, din contra, *nu i s-a întâmplat nimic*. Ea însăşi constată acest aspect, care o nelinişteşte mult (căci se teme că interesul meu pentru dânsa ar putea să scadă). Se întristează, îşi dublează eforturile, dar nu obţine nici un fenomen, nici scrieri mediumnice, nici vise valabile etc.

Din păcate, sănătatea ei slăbeşte din nou. Sunt profund mâhnit pentru ea – biata copilă, care e atât de devotată –, precum şi pentru operă; consecinţa va fi o nouă întârziere în manifestările pozitive pe care vreau să le obţin acum.

Şedinţa 83 – Paris – luni, 21 octombrie 1913

O magnetizez mult timp. Vettellini se manifestă şi îmi explică motivele pentru această şedinţă neprevăzută. Era mijlocul cel mai simplu ca să-mi comunice recomandări privind reluarea experienţelor noastre. El vrea ca înainte de a începe, timp de circa zece minute, să rămânem în întuneric, într-o stare de destindere şi de relaxare fizică şi psihică. Soţia mea, care de-acum înainte este şi ea legată de operă, va putea să ne ajute la această pregătire a şedinţei, scopul fiind provocarea degajării foarte line a fluidului

nostru, fără tulburare şi fără nervozitate. Această relaxare va permite un amestec fluidic mai bun.

Urmează diferite informaţii. Vettellini mă lasă să înţeleg destul de clar că după câteva luni, Reine va trebui să-şi ia un repaus total şi să abandoneze activităţile de medium. Fără această schimbare, viaţa i-ar deveni imposibilă. Spiritul ei s-a obişnuit într-atât de mult să vagabondeze, încât nu vor mai fi asigurate condiţiile necesare ale legării cu trupul ei. Astfel, ar ajunge să trăiască mai mult în astral şi consecinţa ar fi un dezechilibru vătămător în viaţa sa fizică. Vettellini îmi spune că el veghează cu grijă în acest sens, căci „cel încarnat", spune el, „trebuie să-şi trăiască viaţa de încarnat". Şi, de asemenea, pentru scopul pe care dorim să-l realizăm, Reine trebuie să-şi păstreze ponderarea, ca să nu poată fi acuzată în nici un caz că ar fi o dezechilibrată.

*

Îl întreb pe Vettellini de ce Reine vede anumite Spirite cu aspectul lor terestru, în timp ce altele îi apar doar ca nişte mici luciri? Îmi răspunde că aceasta nu depinde numai de gradul evoluţiei lor, ci mai degrabă de tendinţele şi preocupările acestora. Dacă voinţa lor constantă este de a se apropia de pământ şi de încarnaţi, reuşesc să afle cum să utilizeze vibraţiile necesare ca să se materializeze şi – relativ – să participe la viaţa noastră. Dacă, din contra, idealul lor este să se ridice şi să urce mai sus, în sferele eterice, eforturile lor le îndepărtează de condiţiile fizice[1] terestre. Anumite Spirite – cum este şi Morrow – ar putea să se materializeze şi totuşi nu vor. E o chestiune de bunul plac. Morrow o va face când va avea plăcere.

*

Reine revenind la viaţa sa obişnuită – în ultimele săptămâni – îmi explică faptul că în timpul diferitelor excursii făcute în Astral, a văzut un grup de Spirite lucrând la influenţarea mai multor savanţi, pentru ca ei să reuşească să descopere o nouă forţă misterioasă, analoagă electricităţii, dar mult mai minunată[2]. Această descoperire va conduce la adaptări practice extraordinare. Savanţii respectivi nu sunt deloc conştienţi de influenţa pe care o sufăr. Ei vor mulţumi *hazardului* când, căutând pietricele, vor descoperi o comoară!

1. La sfârşitul cărţii se regăseşte o notă - un rezumat al comunicărilor ulterioare –, care clarifică această chestiune.
2. Tânăra Reine a văzut ea oare „modul în care erau inspiraţi" viitorii savanţi atomişti care, avându-l promotor pe Albert Einstein – în anii ce au urmat –, aveau să formuleze teoretic şi apoi să descopere efectiv formidabila energie atomică şi, mai târziu, extraordinarele ei aplicaţii? (n.tr.)

Şedinţa 84 – Paris – miercuri, 29 octombrie 1913

Reine este din nou suferindă, de un fel de gripă-bronşită. A trebuit să rămână în pat în toate aceste zile din urmă şi în această dimineaţă credea că nici nu va putea veni. Întrebând masa în acest sens, a aflat că la ora două se va simţi mai bine şi că am putea avea o şedinţă scurtă. Totuşi, faţă de tusea şi febra ei, eu ezit; dânsa îmi afirmă însă că se simte bine şi că Vettellini o ajută în acest moment să poată adormi.

Începem prin cele zece minute de repaus prescris – în cursul cărora mi se pare că văd substanţe ceţoase care plutesc şi se condensează între Reine şi mine – şi apoi, încep să o magnetizez. Ghidul se manifestă repede şi îmi vorbeşte despre sănătatea ei. Din păcate, biata copilă nu a terminat încă suferinţele sale fizice! Vettellini spune că acesta e destinul ei. El nu poate decât să-i atenueze câte puţin chinurile, însă ea trebuie să fie bolnavă. După actuala criză, va veni un atac mai grav. Mă va preveni, ca să luăm cele mai bune precauţii, pentru a-i reduce suferinţa. Astăzi, ea nu ar fi trebuit să părăsească patul, însă văzând-o atât de disperată că nu poate veni, a luat pentru el însuşi o parte din suferinţa ei. Şedinţa nu-i va face nici un rău, însă va trebui ca în toate zilele următoare să se îngrijească bine şi îmi dă o descriere detaliată a ceea ce va avea de făcut de acum până duminică.

Întreaga discuţie e întru totul mişcătoare. Vettellini îmi spune că după trezire, să-i ascund cu grijă trista sănătate viitoare. Trebuie chiar să o las să creadă că ar putea reîncepe să pozeze în această iarnă. Ea să accepte şedinţele care îi vor fi solicitate de dra C.H. pentru decembrie. În schimb, trebuie să refuze toate ofertele care îi vor fi făcute în acest timp de un fotograf şi de un producător de cinema etc.[1].

Continuăm să discutăm cu destulă tristeţe, căci sunt foarte mâhnit văzând că această sărmană copilă are încă atât de mult de suferit! Dar, dintr-o dată, după aceste pronosticuri sumbre se degajă o notă atât de comică, încât râsul devine de nestăpânit: primisem o vizită a pictorului M., care iarna trecută se purtase urât faţă de Reine – şi cum eu amintesc în trecere despre această vizită, Reine are subit o idee: pentru că Vettellini putea să-i retragă din suferinţe şi să le ia asupra lui, ar putea la fel de bine să i le ia şi să le dea altuia? Ar fi un lucru uşor pentru dânsul? Ei bine, „altul" era ca şi găsit: pictorul M. Vettellini să-i dea lui bronşita actuală, febra şi insomniile. Cât de bine ar fi aşa..., totul s-ar aranja..., şedinţele ar fi bune etc.

Comicul dialogului a atins un punct extrem şi această şedinţă începută atât de trist, s-a terminat într-un hohot de râs.

Bietul M., a scăpat uşor!

---

1. Propuneri în acest sens i-au fost făcute într-adevăr, câteva zile mai târziu. Şi, deşi erau foarte avantajoase, la indicaţia mea dânsa le-a refuzat fără a mai sta pe gânduri.

Vineri, 31 octombrie 1913

Reine fiind prea suferindă pentru a putea ieşi, ne-am dus acasă la ea să o vedem şi, la indicaţia primită, am avut o şedinţă scurtă. Vettellini mă face să sper că luni ea va putea ieşi din casă.

Luni, 3 noiembrie 1913

Reine a venit, dar este încă tare bolnavă şi somnul ei e obţinut cu greu. Vettellini se manifestă imediat pentru a-mi spune că e mai bine să renunţăm la şedinţă în această săptămână. Va fi mai prudent; însă ea va putea veni miercuri (Reine scoate o exclamaţie de bucurie!) şi atunci ne vom putea aşeza la masă pentru a afla când va fi în stare să reia şedinţele.

Conversaţia continuă... Este vorba de tatăl meu – care progresează însă foarte lent –, apoi despre cumnatul meu Henri (mort la 31 august) în casa căruia s-a produs o manifestare curioasă:

Acum trei zile, cele două fete ale sale lucrau în camera în care el stătuse mai mult timp, când, brusc, după o trosnitură puternică ce le-a făcut să ridice capul, au văzut cu uimire cum o mică masă de joc – pe care el scria adesea – s-a ridicat şi a avansat către dânsele... Masa s-a oprit apoi şi, după o altă trosnitură, sertarul s-a deschis cu totul!

Eu m-am gândit că a fost un semn, o chemare a lui Henri, care a găsit în copiii săi (cea mai mare posedă în mod sigur facultăţi de medium) forţele necesare pentru manifestarea respectivă. Şi, fără a da explicaţii, îl întreb pe Vettellini dacă nu a venit timpul să comunicăm cu cumnatul meu. Ar vrea Vettellini să-l aducem la una din şedinţele viitoare?

Maestrul refuză să acţioneze el însuşi, din cauza – spune el – fluidelor grele cu care e plină casa lui. Însă dacă vom avea o şedinţă lunea viitoare, aş putea să o trimit pe Reine să-l caute...

Miercuri, 5 noiembrie 1913

Reine a venit şi am încercat să comunicăm prin masă. După douăzeci de minute de aşteptare, câteva mişcări şi bătăi rapide ne dau speranţe. Dar din câteva cuvinte, înţelegem – cu mare greutate – că de fapt, condiţiile atmosferice sunt într-atât de rele, încât e imposibil să stabilim comunicarea. (E o vreme oribilă, cu zăduf şi cu ploi.)

Vineri, 7 noiembrie 1913

Reine a venit şi astăzi. Ne aşezăm la masă, care bate imediat: „Totul merge bine; mulţumit; şedinţă luni".

Şedinţa 87 – luni, 10 noiembrie 1913

Cu toată starea rea a sănătăţii Reinei, care nu s-a ameliorat deloc în aceste douăsprezece zile, am avut una dintre cele mai interesante şedinţe, despre care e dificil însă de scris o dare de seamă; şi aceasta din cauză că valoarea

faptelor şi a diverselor incidente care s-au produs s-a amplificat mult prin emoţia copilei, prin subtilitatea sa, precum şi prin inexprimabila sa spontaneitate. Cum să poţi reda impresiile respective?

După cele zece minute de inerţie prescrise şi o magnetizare prelungită, îi comand Reinei să meargă să-l caute pe cumnatul meu la casa în care a locuit - din strada Raynouard; şi, pentru ca să-l poată recunoaşte, îi pun între mâini una dintre ultimele scrisori pe care mi le-a trimis.

După câteva momente, ea pare să resimtă un fel de şocuri... şi o aud spunându-şi ei înseşi: „Oh, e greu,... e greu!". Repetă de mai multe ori aceste cuvinte..., ca şi cum ar fi copleşită de o greutate ce o împovărează...

O întreb. Îmi răspunde că e în apropierea casei; nu a intrat înăuntru, căci Spiritul cu care doresc să comunic dădea târcoale şi se învârtea în jurul locuinţei sale, *„într-o grădină şi pe o străduţă care se află la capătul acesteia."*

(Această specificare este interesantă, căci într-adevăr casa are o grădină mică, limitată de strada Berton, care este ca o străduţă - aspecte pe care Reine nu le putea şti nicicum.)

Ea nu a luat contact cu dânsul: la apropierea ei, lui i se face frică şi se îndepărtează. Insist să stabilească legătura. Urmărindu-l, îl ajunge. E într-o stare ciudată, un fel de somn care îi întunecă orice gând şi orice senzaţie...

Îi spun Reinei să-l lase şi să pătrundă în casă. Mi se supune fără entuziasm căci, spune ea, „e greu, e bântuită rău" în camera în care se află acum - un dormitor - Spirite roşii pleacă şi vin... ca nişte licurici. În încăpere se află o femeie... şi Reine constată cu surprindere că aceasta are în fluidul ei ceva ce seamănă cu al meu. Apoi mi-o descrie cu destulă precizie. Evident, cea pe care o vede e sora mea, soţia lui Henri...

Numaidecât Reine remarcă faptul că nu Spiritul cel de afară este acela care s-a manifestat prin masa de joc - în faţa fetelor. Ar fi fost total incapabil. „De la moartea sa", afirmă ea, „dânsul nu a intrat încă niciodată înăuntru". El e atras instinctiv către casă..., însă nu se gândeşte să intre... încă doarme şi acest somn nu-i permite să conştientizeze nici o dorinţă.

Reine cere informaţii de la unul dintre spiritele locului. Acesta îi spune că ele sunt cele care se amuză prin manifestări, trosnituri etc., luându-şi forţele necesare de la cele două fete.

Trece apoi într-o cameră vecină - salonul - şi imediat simte fluidul meu pe un perete - ceea ce o miră mult! Într-adevăr, în încăperea respectivă sunt două desene de ale mele, agăţate pe perete...

După aceasta, o rog să caute Spiritul de afară şi să-l aducă aici. Copila îl regăseşte, însă lui îi este frică..., dar ea reuşeşte să-l convingă să o însoţească... Vettellini, care o supraveghea de la distanţă, se apropie pentru a-i spune că nu va reuşi decât comandându-i cu hotărâre să o urmeze. Ea face aşa. După câteva secunde mă anunţă că sunt amândoi aici.

O pun să-i transmită lui Henri câteva întrebări. La început el pare să nu înţeleagă, însă după un moment el spune că simte... că-i mai cald aici...

Apoi, puţin câte puţin, dă impresia că ar simţi un fel de senzaţie a ceva cunoscut; în el lucrează ceva, ca o amintire întunecată... Îi spun apoi mediumului să pronunţe numele fiinţei pe care el a iubit-o cel mai mult, fiinţa care l-a îngrijit cu un devotament de admirat: soţia sa. El caută în amintiri, fără să regăsească ce înseamnă acest nume; dar totuşi, e ca un şoc uşor care îl trezeşte puţin... Se apropie apoi de mine (spune Reine), pare să mă perceapă şi să înţeleagă ceea ce facem noi, căci zice: „vorbiţi cu Spiritele". După aceea repetă că simte că e „mai cald aici" şi adaugă: „Am fost foarte bolnav" şi, în plus, mă indică prin cuvintele: „El a venit să mă vadă".

Îi spun copilei să-l îndemne să rămână lângă noi. Aici îl iubim şi îl vom ajuta. Dânsa crede că nu va întârzia să-şi regăsească propria conştienţă şi că după vreo lună va fi capabil să comunice...

*

Vettellini este acum prezent; după câteva aprecieri privind venirea lui Henri, despre starea lui de inconştienţă şi speranţa reîntoarcerii rapide la luciditate, începem să vorbim despre sănătatea Reinei. Sătulă de a suferi mereu, aceasta devine deodată foarte rea. Îl acuză pe Vettellini că „o tot bate la cap" cu aceleaşi recomandări pentru îngrijirea sa, pentru hrană etc. Bunul Vettellini nu ţine însă cont de ironiile ei; întrucât a constatat că răceşte în special noaptea, când doarme – fiindcă se descoperă –, îi ordonă în mod serios să poarte cămaşă de noapte închisă la gât şi cu mâneci lungi închise la încheietura mâinii. Reine se înfurie. „Niciodată nu voi purta aşa ceva! Asta niciodată! Este inutil să mai insişti... niciodată..."

*

La şedinţa avută în 31 octombrie, Reine mi-a povestit că Spiritele de la Muzeul egiptean au revenit să-i cânte în zori o serenadă. O întreb dacă şi-ar putea aminti vreo melodie auzită. Încearcă şi, deşi suferindă şi cu guturai, reuşeşte să redea două fragmente ale unor cântece foarte curioase. Îmi spune că dacă doresc, miercurea ce vine va cânta mai bine, fiindcă îl va ruga pe Vettellini să o facă să repete unele părţi. Mă anunţă, de asemenea, că Vettellini vede foarte clar – are o ezitare – că Doamna ar dori să vorbească ceva mai mult cu bunicul ei (soţia recunoaşte că e adevărat). Şedinţa de miercuri ar putea fi folosită deci pentru această discuţie şi pentru cântecele egiptene. Acceptăm programul cu bucurie, dar mă interesez de motivul ezitării sale când a vorbit despre soţia mea. Ea tace, pare să fie jenată. În fine, după încurajarea mea, se apleacă spre mine şi îmi şopteşte că Vettellini o numeşte pe dna Cornillier, „Anne"..., însă ea nu îndrăzneşte să repete aşa.

*

Acum câteva zile, la sosirea sa, Reine mi-a povestit un vis din noaptea precedentă. Asistase la o reprezentaţie de gală dintr-un teatru, unde a ascultat o muzică frumoasă şi a văzut o mare desfăşurare de toalete luxoase. Mai

întâi, s-a gândit la o ieşire a ei în corp fluidic în timpul somnului, însă, fiindcă mi-a specificat că această viziune a avut-o către ora două sau trei spre dimineaţă, am acceptat ideea unui simplu vis. Acum, făcând aluzie la visul respectiv – pe care nu mi-l putuse explica când era trează – îmi zice: „Nu ştiţi, domnule Cornillier? Ei bine, Méhul este cel care m-a făcut să văd imagini ale unei reprezentaţii din timpul său". La aceste spuse a fost întreruptă de Ghidul ei, care îi indică să-mi transmită aceste cuvinte: *Judecata lui Paris*. Reine nu înţelege şi mă întreabă dacă eu ştiu ce înseamnă? Îi răspund că ştiu ce este *Judecata lui Paris*, dar, în cazul respectiv, nu văd ce vrea să spună Vettellini, doar dacă acesta ar putea fi titlul unei opere a lui Méhul – de la care i-a oferit ei imagini din spectacol. „Vettellini spune că da şi nu", îmi comunică dânsa; „Era într-adevăr *Judecata lui Paris* ceea ce am văzut la un moment dat în noapte, dar aceasta nu este o operă a lui Méhul... Se cânta totuşi muzica sa". Întreb care e atunci cheia enigmei? Reine îmi transmite că însuşi Méhul îmi va explica totul. Va veni în curând să ne vadă, probabil vineri.

*

De notat spusele copilei atunci când i-am cerut să cânte melodii egiptene: „Le am bine în spirit, dar gura mea nu le ştie".

Şedinţa 88 – miercuri, 12 noiembrie 1913

Încă o scenă despre care ar trebui să fie scrisă o carte!

Reine doarme foarte mult timp fără să dea vreun semn de activitate. (Ea e mereu suferindă şi părea deosebit de obosită la sosirea sa.) În fine, iată că bombăneşte puţin, apoi îmi ia mâna şi începe să vorbească.

Îmi povesteşte că în ultima noapte, venită în corp fluidic şi intrată în salonul mic, a zărit un Spirit pe care l-a recunoscut numaidecât ca fiind cel pe care a mers să-l caute la şedinţa de luni. Era într-un colţ al camerei, nemişcat şi ca absorbit în el însuşi. Ea s-a apropiat... şi cu greu l-a făcut să înţeleagă două sau trei întrebări, reuşind până la urmă să scoată de la el câteva cuvinte ce exprimau totala sa inconştienţă asupra situaţiei.

Vrând să-l ajute, l-a dus în atelier şi l-a întrebat unde crede că se află? Şi cum el nu răspundea, l-a făcut să vină în faţa portretului meu şi arătându-i-l, i-a spus: „Eşti în atelierul dlui Cornillier. El este".

Aici incidentul devine deosebit de interesant, căci Reine, repetându-mi răspunsul lui, a pronunţat pentru a mai indica un cuvânt pe care ea nu-l cunoştea: „Acesta este Emil", a spus Spiritul. (Primul meu prenume este Pierre, însă în copilărie, pentru a mă distinge de alţi mulţi Pierre ce existau în anturaj, cei apropiaţi ai mei – tatăl, surorile etc. – mă numeau mereu „Emil"; şi, intrând în familia mea şi devenindu-mi mai târziu cumnat, Henri a adoptat şi el această obişnuinţă. *Întotdeauna el m-a numit Emil*, pe când în

relaţiile ce mi le-am făcut ca adult, toţi mă cunoşteau ca fiind Pierre... Soţia mă numeşte Pierre, Vettellini mă numeşte Pierre etc.)

Reine, crezând că a greşit, a protestat: „Nu, e Pierre". Spiritul a repetat însă numele spus: „Este Emil". – „Dar nu", a reluat copila, cu totul sigură de eroarea sărmanului inconştient, „nu e Emil: domnul Cornillier este Pierre". Atunci, maşinal, a început să repete: Pierre...; dar apoi, cu o încăpăţânare care a iritat-o pe Reine, ea fiind destul de puţin răbdătoare, a revenit: „Emil".

Atunci, ea l-a întrebat care este numele lui? Dânsul spune că nu ştie... În acel moment a intervenit Vettellini, spunându-i să-l numească Henri. Zicându-i aşa, Spiritul pare că şi-a amintit... şi a venit mai aproape de ea...

Îi vorbeşte despre copiii săi. Şi-i aminteşte? Câţi a avut? Răspuns: „Una". – „Nu, două", îi spune Reine. – „Una", repetă el. Reine, gândindu-se că poate s-a înşelat, îl consultă pe Vettellini, care o asigură: Sunt sigur două. – „Încearcă să-ţi aminteşti, ai două fete", îi afirmă ea din nou. Dar e în zadar, mereu cu încăpăţânare, el repetă: „Una"[1].

Ea l-a lăsat... şi dânsul a venit şi s-a aşezat din nou în faţa portretului meu, care pare să-i trezească anumite impresii din viaţa sa trecută[2].

*

Interesul acestui incident fiind epuizat şi emoţia noastră liniştită, îl întreb acum pe Vettellini dacă ar vrea să mă ajute să clarific misterul fantomei de femeie văzute de Reine în noaptea de 6 iulie? Presupun că a fost vechea noastră prietenă dra H. şi aş vrea să mă asigur. Îmi răspunde că ar trebui să-i dau mediumului vreun obiect care i-a aparţinut, pentru ca ea să poată compara fluidul respectiv. Îi propun nişte scrisori şi pun un pachet între mâinile copilei, care le palpează prelungit şi zice: „Cunosc acest fluid; nu mi-aţi mai dat deja aceste scrisori?". Răspund că, într-adevăr, a mai avut una între mâinile sale. (În şedinţa ce am avut-o la Paris, când am revenit – la 1 septembrie – la înmormântarea cumnatului meu.) Reine pare să se gândească... „Da, însă nu e numai atât; cunosc acest fluid şi altfel. Îmi reaminteşte o altă impresie..."

Nu îndrăzneşte să se aventureze totuşi mai mult şi discută cu Vettellini, care, evident, o încurajează să vorbească. Atunci ea se decide: „Acesta este

1. Această atitudine atât de curioasă a cumnatului meu (căci în timpul vieţii el arăta o iubire egală celor două fete ale sale) ar putea proveni din faptul că cea de a doua fiică s-a născut la zece ani după prima.
   Spiritul, degajându-se lent din acest somn întunecat care urmează morţii la fiinţele de evoluţie redusă, şi-ar regăsi amintirile prin perioade succesive... sau poate prin fragmente izolate?... De altfel, acesta este cazul şi după anumite boli.
2. Conform învăţăturii lui Vettellini, o operă de artă (executată integral de un singur artist) este un adevărat depozit de fluide ale autorului respectiv. Şi fără îndoială, acest „depozit" fluidic este şi mai intens atunci când opera este chiar autoportretul său...

fluidul formei aceleia de femeie pe care am văzut-o într-o noapte la mine, când eram trează. *Cel puţin, îl simt la fel". Se apleacă către Ghidul ei care* confirmă presupunerea sa şi intervine el însuşi să precizeze cazul: „Afirm că este aceeaşi fiinţă care a scris aceste scrisori şi respectiv care a mers la Reine în acea noapte de 6 iulie. Era o prietenă a voastră. Murind, are remuşcări că altădată a fost rea. A dorit ca înainte de moarte să vă vadă pe amândoi, a dorit cu ardoare. Urmarea acestei dorinţe a fost că imediat după deces, a venit la locuinţa voastră... Eraţi însă absenţi. Atunci a urmărit fluidele voastre până la Reine, încercând să vă regăsească. În timpul vieţii nu ar fi venit niciodată la voi (în mod sigur), însă acum va reveni fără a mai avea reţineri...".

Îl întreb pe Vettellini dacă nu ar vrea s-o ajute pe Reine să o aducă aici. Îmi răspunde că o va face bucuros – însă nu vineri, căci atunci trebuie să vină Méhul, ci poate luni.

Comunicările sunt foarte dificile astăzi. A trebuit să o magnetizez pe Reine de mai multe ori. Vettellini spune că aceasta este atât din cauza curenţilor fluidici din atmosferă, cât şi din faptul că mediumul este foarte obosit.

Bătrânul nostru prieten e aici. Pentru a-şi arăta bunăvoinţa, Morrow s-a străduit să vină uşor de tot, fără a mai face-o pe Reine să tresară, care remarcă faptul şi îi mulţumeşte. El ştie că nepoata sa vrea să aibă o conversaţie mai lungă cu el şi este bucuros. Soţia mea se apropie şi, la indicaţia care îi este dată, îşi uneşte mâinile cu ale mele, ca să stabilească astfel comunicarea pentru ea. Eu transmit doar întrebările pe care le pregătise (fără ştirea mea). Cum acestea se referă la sentimente intime, precum şi la familia sa nu voi reda nimic aici, însă pot să afirm cu toată sinceritatea că răspunsurile au fost uimitoare. Soţia mea a fost profund impresionată! Morrow este dur; a făcut portretele schematice ale mai multor rude, schiţându-le cu un realism crud. Cât de extraordinar e să vezi această faţă neştiutoare, că transmite astfel de aprecieri aspre. De mai multe ori părea îndurerată. – „Cred că îţi face rău, Morrow, să gândeşti aşa despre fiica ta", nu s-a putut împiedica ea să remarce la un moment dat.

Îl întreb pe musafirul nostru care au fost cele mai fericite fapte din viaţa sa? „Cele două căsătorii ale mele", răspunde el, „şi amândouă". (Sunt surprins, căci nu am ştiut deloc că a fost căsătorit de două ori. Dar Anne îmi confirmă.)

Dorim să ştim dacă în timpul ultimei sale încarnări, a primit vreun ajutor din Lumea de Dincolo. A avut un protector? El exclamă: „Eu, protector? L-aş fi trimis la dracu'!"

Adresându-se mediumului în legătură cu publicarea cercetărilor mele, Morrow îi spune deschis că va fi tratată drept intrigantă, mincinoasă etc. Reine sare în sus. Cred că va riposta violent. Dar nu, se aşază iar la loc şi răspunde calm. „Oh, mi-e total egal..., căci nu sunt aşa."

*

Reine e atât de obosită, încât cred că e mai prudent să nu-i mai cer şi cântecele egiptene promise.

Şedinţa 89 – vineri, 14 noiembrie 1913
(prietenul meu Albert B. asistă la şedinţă)

Deşi e foarte enervată, copila adoarme repede şi începe să se agite încă înainte de a termina pasele. Îl aude pe Vettellini care o cheamă, însă nu reuşeşte să-l vadă şi, imediat, se nelinişteşte. Îngrijorarea ei creşte; se ridică şi priveşte în jurul fotoliului cu teamă şi gata să plângă, căci crede că a fost o manifestare de nemulţumire a Ghidului ei.

Mă forţez să o liniştesc, însă ea nu mă ascultă deloc şi tot caută. I se pare că-i aude vocea ca venind de departe, slăbită de distanţă. Dintr-o dată se aşază, mai calmă. A înţeles că totuşi condiţiile fizice sunt prea defavorabile şi îl împiedică pe Vettellini să vină la noi prin mijloacele sale obişnuite. El a încercat să o anunţe în noaptea anterioară printr-un vis (pe care îl voi reda mai departe), însă ea nu i-a înţeles semnificaţia. În faţa disperării sale, el va încerca acum să se apropie de noi pentru un moment, luând substanţa necesară de la Reine. Însă o previne, aceasta o va obosi mult, căci dânsul trebuie să-i sustragă o doză deosebit de mare. Acceptă ea asta? – „Ia tot ce vei vrea, dar vorbeşte-ne", îl imploră biata copilă.

Astfel a putut să intre în contact cu ea şi o face să scrie: „Pierre, trebuie să o trezeşti imediat pe Reine; ne este imposibil să comunicăm cu voi; elementele sunt potrivnice. E numai o şedinţă amânată. Nu aveţi nici o teamă, totul e bine. Noi suntem cei care nu putem; altfel, am îmbolnăvi-o pe Reine. Faceţi şedinţa luni şi vă voi explica pentru ce e aşa. Întreaga forţă o iau de la Reine şi nu vreau să o fac mai mult timp".

Copila a făcut un efort cumplit ca să scrie această comunicare. Consumul de forţe nervoase era vizibil, enorm.

Vettellini o dată plecat, eu sunt cel care trebuie să o consolez şi să o fac să înţeleagă că nu e greşeala sa, că Vettellini e mulţumit de ea etc.

*

Iată acum povestea visului la care ea a făcut aluzie: azi, la sosire, Reine mi-a spus că a visat un domn care venise la o şedinţă ţinută înainte de începutul verii, un domn înalt, cu barbă. Era sigură că era acela. În vis, domnul stătea la pian, cânta o muzică frumoasă; eram şi eu acolo, însă *având aerul de a fi foarte supărat*. Ea nu ştie cauza supărării mele, însă, în mod sigur, eu eram nemulţumit.

Cel pe care copila l-a visat în noaptea precedentă era în mod evident prietenul meu Albert B.; lucru destul de curios, căci tocmai îl invitasem la

şedinţa de azi, gândindu-mă că ne va vizita Méhul. Acum însă, în hipnoză, Reine îmi explică faptul că nu ar fi fost un vis. Vettellini a încercat să o avertizeze prin această viziune a prietenului meu A.B. şi cu nemulţumirea mea că şedinţa nu va avea loc. Însă ea nu a înţeles.

Ea nu ştie dacă Vettellini a adus-o în corp fluidic la acest domn acasă sau a fost doar o imagine pe care i-a creat-o. Totuşi, crede că a mers la dânsul, căci a văzut salonul, pianul şi pe prietenul meu care cânta. „El tocmai compunea", spune dânsa, „şi în spatele său se afla Ghidul lui; Spiritul care a venit aici să ne vadă, îl inspira".

*

O trezesc cu greu pe Reine, care rămâne ca ameţită încă mult timp după şedinţă.

Şedinţa 90 – luni, 17 noiembrie 1913
(prietenul meu Albert B. asistă la şedinţă)

Dacă am considera astfel de fenomene cu ochii scepticului, şi acesta ar trebui să fie totuşi uimit de remarcabila capacitate de a inventa a micii Reine care, la a nouăzecea şedinţă găseşte încă mijlocul de a varia efectele sale şi de a ne da – asupra aceluiaşi subiect şi cu elemente identice – o reprezentaţie neprevăzută. Care autor nu ar invidia acest dar de a se reînnoi astfel!

*

Reine e acum pe deplin sănătoasă. De două zile i-au dispărut durerile de cap şi este chiar surprinsă şi bucuroasă.

Încep la ora două şi înainte să termin ciclul obişnuit al paselor, dintr-o dată, ea începe să cânte, cu o voce slabă şi tremurătoare, un fel de arie de operă. Înţeleg că astăzi vom avea, fără îndoială, programul pe care îl doream la şedinţa anterioară şi mă grăbesc să-i aduc pe soţia mea şi pe prietenul meu Albert B., invitat din nou.

Cântecul continuă..., de altfel fără mare interes, căci Reine nu este la înălţime pentru ceea ce i se cere. Aria este înfrumuseţată cu triluri şi vocalizări care, evident, nu-i stau în putere. De mai multe ori se opreşte pentru a protesta împotriva a ceea ce se aşteaptă de la ea: „Nu pot... Vă înţeleg bine, însă vocea mea nu poate; mi-e imposibil". Dânsa reia, are câteva accente mai ferme, iarăşi se apără, reîncepe pentru a-şi arăta bunăvoinţa etc. Dar eu am ascultat îndeajuns şi îi întrerup cântecul printr-o întrebare: „Ce faci astfel, Reine? Cine e aici cu tine?". Ea tresare la intervenţia mea, îmi palpează mâna pentru a mă verifica şi îmi spune: „Ştiţi, e Méhul. El este cel ce a venit; nu mai este necesar să merg să-l caut. Vrea să mă facă să-i cânt muzica, însă eu nu pot, vocea nu mi se supune".

O rog să-i mulţumească marelui muzician pentru venirea sa şi, imediat, abordez în mod deschis chestiunea identităţii sale, începând prin întrebări banale, care să-mi deschidă calea spre informaţii semnificative şi doveditoare[1].

Unde şi la ce dată s-a născut? „Givet" se răspunde cu greu, lent, dar ferm; apoi repetă: „Givet, Ardennes. El s-a născut în 1763, a murit în 1817". Silabele sunt separate şi pronunţate ca de un automat. Trebuie menţionat că aşa va fi la toate transmiterile provenind de la Méhul. Reine face eforturi mari de tot pentru a-l înţelege. Se ridică pentru a-l auzi, se înalţă în fotoliu, cu gâtul întins. Protestează că nu-l poate auzi... Şi cum eu mă mir, îmi spune: „Méhul e un Spirit foarte înalt şi, întrucât el vine numai pentru un scurt timp, nu-şi mai dă osteneala să se pună în condiţiile fizice necesare ca să-mi fie la îndemână, aşa cum face Vettellini. Poate că mă voi obişnui, dar mie îmi vine foarte greu".

Îi cer să ne dea detalii asupra operelor sale şi informaţii despre el însuşi. Răspunde că a făcut un mare număr de opere şi că mai avea în vedere încă multe altele. Înainte de a muri însă, şi-a ars o operă care era mult avansată, deşi l-a costat multe eforturi. Era intitulată, cel puţin ca proiect, „Exilul". Mă interesez de subiectul acestei opere. Răspunde: „Era Napoleon, Napoleon unu"[2]. Îl întreb dacă l-a cunoscut personal pe Napoleon. Îmi spune: „Da, şi de asemenea pe Marie-Louise, austriaca". El mergea la curte. Avea prieteni acolo; printre alţii un mareşal: Massena – care a murit în acelaşi an ca şi dânsul – în 1817. Ca personalităţi importante ale acelei epoci îi poate cita pe Lavoisier, pe care l-a cunoscut bine în ultimii ani ai vieţii sale. Îl întreb dacă îl preţuia pe Napoleon. Reine transmite: „Prea a făcut să omoare".

Cum apreciază el muzica actuală? Răspuns: „E lipsită de forţă; e lipsită de suflet..., fiindcă nu e suficientă credinţă. Nu mai există pasiune în credinţe. Lipseşte credinţa..., *credinţa patriotică*".

Ar vrea să-mi citeze un nume de compozitor modern pe care îl admiră? Cu nesfârşită greutate, Reine transmite: „Bet... bet...tu...ven" (Beethoven).

Cine a fost maestrul său? Aici urmează o luptă de două-trei minute. Se pare că Reine nu mai poate sesiza sunetele sau vibraţiile provenite de la Méhul. Ea se enervează într-atât de mult, încât vrea să renunţe la a mai

1. Trebuie să remarc că eu nu cunoşteam absolut nimic despre Méhul, în afară de faptul că era autorul operelor *Joseph* şi *Chant du Départ*, iar prietenul meu A.B. nici el nu ştia mai mult decât mine. Totuşi, după şedinţă, el şi-a reamintit că ar fi cunoscut ca titluri de opere ale lui Méhul şi *Irato*, precum şi *Stratonice*. Dânsul credea că ştie de asemenea că Méhul a fost elevul lui Gluck...
2. Această exprimare este poate un exemplu de traducere a vibraţiei-gând şi respectiv a deformaţiei pe care o poate introduce această traducere. Napoleon „întâiul" devine Napoleon „unu".

continua. Totuşi, cum ea repetă prima parte a unui nume: „Cret, Creut, Gret...", eu sugerez „Grétry"? – „Nu, nu este aşa", răspunde ea. – A.B., şoptind, îmi propune „Kreutzer", pe care i-l spun Reinei pentru a-l transmite lui Méhul. – „Ah, aşa e. Dânsul spune că da, Kreutzer."

Îi cer părerea asupra lui Gluck: „A făcut multe lucruri bune, dar am şi rezerve", răspunde el.

Care a fost muzicianul din timpul dumneavoastră pe care îl admiraţi cel mai mult: „Kreutzer".

Cel mai bun prieten al dumneavoastră? – „Profesorul meu, Kreutzer."

Opera dumneavoastră preferată? – „Joseph."

Remarcă apoi că această operă a fost cauza unui proces, pentru că avea un angajament cu Opera şi totuşi a fost dată Teatrului Feydeau.

Printre operele sale de predilecţie mai citează de asemenea: *Irato*, *Stratonice*, apoi, evident, *Ariodan*. Copila nu înţelege nimic din aceste cuvinte; ea repetă sunetele atât bine, cât şi rău... din care reuşesc încetul cu încetul să reconstitui sensul.

El spune că a mai scris şi un mare număr de cântece şi imnuri. Îl citează ca fiind cel mai faimos: „*Le Chant du Départ*", dar adaugă că a compus şi un altul, care l-a egalat, legat de legenda lui Roland.

Ceea ce a încercat să facă să fie cântat la începutul şedinţei era un fragment din acea operă arsă – *Exilul*. Va relua tentativa sa altă dată şi va reuşi mai bine. *Judecata lui Paris* este desigur a lui; este un balet pentru care el a scris muzica. Însă nu acesta este ceea ce a văzut Reine acum câteva zile. Era o reprezentaţie a operei *Joseph*, la Teatrul Feydeau, de la care i-a transmis imagini creierului ei, în timp ce dormea. Dânsa ezită să-mi comunice titlul *Joseph*. Draga copilă credea că a înţeles greşit: „Nu e posibil să fie un titlu de piesă de teatru, fiindcă e un nume de bărbat". Atunci, pentru a o convinge, Méhul îi spune: „Dar aminteşte-ţi, Reine, există şi *Benjamin*; apoi e vorba de *Bunul Dumnezeu...*". O exclamaţie bucuroasă: „Oh, da. Benjamin! Îmi amintesc... Apoi toţi acei oameni îmbrăcaţi cu pelerine mari prinse pe umeri..." etc. Îi revin astfel o mulţime de amintiri.

Însă eu văd marea oboseală a bravei copile şi vreau să termin printr-o ultimă întrebare: „Aţi fost căsătorit? Aţi avut soţie, copii?". – „Ah, asta mă enervează!", răspunde el. Şi iată-l plecând în grabă, luându-şi totuşi timpul să ne spună că pentru a ne face plăcere, va reveni la o altă şedinţă însoţit de Kreutzer, care va putea să ne dea şi el elemente convingătoare.

Biata Reine se retrage epuizată în fotoliu, însă slăbiciunea ei nu durează decât câteva momente. Pare să revină la starea ei normală prin contactul cu Vettellini, cu care discută acum la fel de uşor, ca de obicei. Ghidul remarcă faptul că eu trebuie să fiu mulţumit, căci Méhul a dat informaţiile pe care le doream. El explică despre şedinţa de vineri, care devenise imposibilă ca urmare a unor curenţi fluidici ce se interpuneau între Spirite şi cei încarnaţi. În anumite perioade, Pământul emite radiaţii care se întâlnesc, se ciocnesc cu

diferiţi curenţi ce vin din spaţiile interplanetare. Când se produce un asemenea fenomen, Spiritele, având substanţe ca ale lui Vettellini – pentru a spune aşa –, sunt respinse. Pentru a coborî până la noi şi a se menţine aici, ar trebui să ia o doză considerabilă din fluidul nostru. Şi în cazul respectiv ar fi fost o oboseală epuizantă, pe care a vrut să o evite...

*

Îmi manifest dorinţa de a şti unde se află cumnatul meu, Henri. Ar putea Vettellini să-l facă să vină aici? „Este în atelier", răspunde dânsul. „Nu mai iese de acolo. Reine nu are decât să se ducă să-l caute."

Se scurg câteva secunde şi apoi: „Iată-l", mă anunţă copila. O rog să-l întrebe ce simte acum. Începe el să-şi înţeleagă starea?

Reine vorbeşte cu el şi apoi îmi redă propria ei impresie: „Desigur, el se schimbă rapid; asta merge repede! Spune că norul care îl înconjoară se risipeşte încetul cu încetul. Acum ştie cine este. Vă aduceţi aminte, domnule Cornillier, că el nu ştia nici măcar cine era! Spune că ştie bine că se află la... *Emil*". (Reine se opreşte şi se întoarce către dânsul, încercând să-l convingă că eu nu sunt „Emil", ci Pierre...) Ea reia: „Îşi înţelege situaţia şi începe să-şi reamintească viaţa sa. Se simte fericit în atelierul dumneavoastră. Atmosfera îi este favorabilă şi ceea ce facem noi îl ajută să se regăsească. A încercat noaptea trecută să se ducă la el acasă, dar nu a putut...". Se produce însă o schimbare curioasă: Reine încetează să mai interpreteze gândurile lui Henri şi începe să-i repete exact vorbele lui, transmiţând fiecare cuvânt, despărţit însă în silabe, vorbind lent, dar foarte clar. El explică de ce nu a putut să reintre în locuinţa sa şi motivele pe care le dă – prea intime pentru a fi redate în aceste pagini – sunt cu totul neaşteptate! (Şi, desigur, constituie o prezumţie foarte puternică a identităţii cumnatului meu – căci, în afară de faptul că micul meu model nu cunoştea absolut nimic din situaţia şi sentimentele fiinţelor în cauză, nici soţia mea şi nici eu nu am fi putut concepe aceste motive!)

El continuă să vorbească..., spunând că regăseşte aici lucruri de ale lui. „Ce anume?" întreb eu. Răspuns: „Ceea ce am iubit mai mult în viaţa mea: pictura, un tablou de al meu". (Este exact, un studiu foarte plăcut pe care l-a făcut el în Algeria, este agăţat pe un perete.)

Poate să-mi spună în care împrejurare am obţinut acel tablou? Răspuns: „Nu..., nu văd nimic... Însă ştiu că eu am făcut tabloul...".

O rog pe Reine să-i spună numele Armand Point (a fost cel mai bun prieten al său). Numele nu-i evocă însă nici o amintire. „Aceasta îmi va reveni încetul cu încetul", ne asigură el... Cu toată lipsa amintirilor sale, ar vorbi la nesfârşit (o expresie caracteristică a personalităţii sale pământeşti) şi trebuie să-l opresc... făcându-l să se reîntoarcă în atelier, pentru că acolo se simte fericit.

*

Revenind la şedinţa de vinerea trecută, îl întreb pe Vettellini câteva lămuriri privind acel vis în care apăruse prietenul meu pe când compunea, ajutat de Ghidul său etc. Îmi răspunde că a fost o imagine pe care i-a creat-o, însă nu o imagine subiectivă. A reconstituit pentru Reine – pe care o adusese în timpul nopţii la muzician – o reprezentare a scenei: „A.B., lucrând la el acasă în după-amiaza care a precedat seara viziunii, lăsase în încăpere emanaţii ale fiinţei sale, atomi din substanţa sa... M-am putut servi de aceştia pentru a crea o imagine nu total materială, dar existând totuşi în mod obiectiv".

(Este de remarcat că, sub toate aspectele, explicaţia este conformă cu teoria creaţiilor subiective şi obiective şi a materializărilor, dată de Vettellini la şedinţa 16, acum exact zece luni.)

A.B. întrebă ce crede Vettellini despre licantropie. Răspuns: „Vrăjitorii, magicienii etc. cărora li se atribuie puterea de a se schimba în animale – oameni-lup etc. – sunt oameni care, folosind anumite procedee, reuşesc să-şi degaje corpul fluidic, putând merge să impresioneze cutare sau cutare persoană pe care au vizat-o înainte de degajare. „Este absolut imposibil", afirmă Vettellini cu tărie, „ca un încarnat să-şi poată transforma corpul său fluidic într-un animal sau să-l facă să ia aspectul unui monstru. Însă mediumul--vrăjitor care vrea să dea această impresie, provoacă în creierul acelei persoane pe care caută să o influenţeze, o idee-imagine care să-i completeze imaginea pe care aceasta o primeşte de la corpul lui fluidic..."[1]

În acest caz ar fi deci o asociere a două fenomene: sugestie telepatică, provocând o imagine subiectivă în creierul receptorului, şi senzaţia obiectivă a corpului fluidic; într-o anumită măsură, acesta e capabil să acţioneze în mod material. În fine, acţiunea magică a vrăjitorului respectiv ar fi întărită în multe cazuri de ajutorul unor Spirite inferioare (uneori de spirite animale) de care ar şti să se servească sau care ar veni în mod voluntar să se asocieze la acţiunea malefică...

Vettellini îi spune Reinei că i-a luat durerile sale de cap pe timp de două zile, pentru ca să fie mai veselă şi să aibă o şedinţă mai bună; va fi însă obligat să i le dea iarăşi. „Vor reîncepe astă seară." Reine izbucneşte: „Nu le vreau. Păstrează-le; dă-le cui pofteşti; eu nu le vreau!". Şi biata copilă îşi exprimă violent refuzul pentru suferinţele promise.

Trebuie însă ca Vettellini să-i reamintească de faptul că el însuşi i-a luat din dureri pentru a o uşura, dar că nu poate să le păstreze la nesfârşit. Cel

1. Într-o şedinţă ulterioară i-am vorbit lui Vettellini despre experienţele colonelului de Rochas (*Les Vies successives*) şi despre anumite pasaje ale cărţii lui H. Durville (*Le fantôme des vivants*), relatând transformări ale corpului fluidic sub influenţa voinţei mediumului. El îmi confirmă informaţiile date sus, adăugând că *numai* Spiritul dezcarnat are această putere, dar că, dealtfel, nici un Spirit evoluat nu se va înjosi vreodată să facă o reprezentaţie inferioară (animal, monstru etc.).

mai bine e să se supună lor, fiindcă ea e cea care trebuie să sufere. El prinde ocazia să-mi spună că sănătatea ei nu va permite niciodată să i se poată împinge hipnoza până la catalepsie. Este prea slabă; ar putea să rămână în mod definitiv în acea stare. Spiritul ei are acum o obişnuinţă atât de mare de a se degaja, încât nu se mai ţine legat de trup decât foarte uşor; i-ar trebui deci foarte puţin pentru a se detaşa cu totul. Acest fapt ne va lipsi de o întreagă categorie de fenomene, care nu sunt posibile decât în starea cataleptică

Reine şi Vettellini discută de câteva momente bune, însă noi nu putem înţelege nimic, căci Reine şopteşte cu capul întors către Ghidul ei. Încerc să mă amestec ca al treilea în conversaţie, spunând: „Ce povestiţi acolo?" la aceasta, îmi răspunde cam sec: „Dar... vorbesc cu prietenul meu".

Soţia şi cu A.B. pleacă şi eu încep să o trezesc pe copilă, dar ea mă opreşte şi se pune să vorbească iar împreună cu „prietenul" ei. De această dată o înţeleg. El o ceartă pentru că nu a fost amabilă cu mama ei. De fapt, azi dimineaţă s-au certat amândouă. Reine discută şi plânge; însă, cu toate insistenţele lui Vettellini, ea refuză să mă pună la curent cu motivele supărării. El îi tot spune că *trebuie*, dar ea nu acceptă.

Sfârşitul discuţiei este neaşteptat. Înlăcrimată, întristată, copila se apleacă spre Vettellini spunându-i: „Ei bine, sărută-mă" şi întinde fruntea. Încântător şi mişcător, căci gestul e făcut cu o extremă graţie naivă!

Şedinţa 91 - vineri, 21 noiembrie 1913

Gripat eu însumi de mai multe zile, credeam că Reine a primit înştiinţarea mea că nu avem astăzi şedinţă. Însă, la sosire, îmi spune că nu a primit nimic - doar faptul că în această dimineaţă a auzit o trosnitură curioasă în masa cea mică, căreia nu i-a acordat însă mare atenţie, căci îi era prea rău. La două ore după ce a plecat luni de la noi, i-au revenit durerile de cap. Suferă atât de mult, că nu ştie ce să mai facă.

Brava copilă este totuşi pregătită pentru şedinţa noastră şi la ora trei încep să o adorm. O dată adormită, ea şopteşte şi mormăie. Sesizez: „Ah, ne-am înţeles; asta nu mi-a venit în cap. Bine, îl voi avertiza". Mă caută cu mâna şi îmi spune că va trebui să o trezesc, căci amândoi suntem bolnavi şi ne vom resimţi după şedinţă. Vettellini a vrut să o prevină în această dimineaţă, însă ea nu a înţeles. El a încercat atunci prin acea trosnitură puternică în masă, ca să o facă să se aşeze pentru comunicare, dar fiind prea prinsă de suferinţele ei, nu i-a dat atenţie. Dânsul adaugă că nu avem însă de ce să ne neliniştim. Luni vom relua, iar şedinţa va fi bună. Méhul va reveni...

În acest moment, Morrow îşi manifestă prezenţa. El vrea doar să ne spună că e mulţumit. Prietena sa Anne ar trebui să constate că, începând şi ea să fie bolnavă, starea i s-a modificat brusc; în câteva momente s-a făcut iar bine. (Faptul este absolut exact. Noi l-am observat cu o mulţumire plină de mirare.) Dânsul spune că el este cel care a acţionat. Totuşi, ea trebuie să

se păzească în continuare, căci el nu a putut decât să respingă şi să îndepărteze influenţa rea. Aceasta nu a fost însă distrusă.

Morrow ar continua să vorbească, dar Vettellini apare din nou pentru a mă face să remarc că azi nu trebuie să avem şedinţă... Şi atunci? Pe luni.

*

Înainte de trezire, Reine se miră că venirea bunicului nu a scuturat-o. E a doua oară. „Cred", spune ea, „că acum îşi ia precauţii... sau poate că eu m-am obişnuit cu vibraţiile lui?".

Şedinţa 92 – luni, 24 noiembrie 1913
(prietenul meu A.B. asistă la şedinţă)

La sosire, Reine îmi povesteşte un vis pe care l-a avut noaptea trecută, un vis bizar. Îi voi cere explicaţii când va fi adormită.

O adorm şi apoi îi spun soţiei mele să vină şi cu invitatul nostru. După câteva momente, înţeleg că Méhul este aici. Îmi spune să-i cer informaţiile pe care doresc să le obţin pentru a-şi confirma identitatea.

Încep prin a remarca faptul că în ciuda marelui interes pentru noi – care o cunoaştem pe Reine –, toate informaţiile pe care le putem găsi în dicţionare sau biografii ale oamenilor celebri, nu au deloc valoare pentru sceptici. Întotdeauna mediumul ar putea fi acuzat că a învăţat pe de rost, dinainte, comunicarea sa, sau că şi-a extras-o din profunzimile fără limite ale acestui faimos subconştient – care, pentru savanţii noştri actuali, are rolul deţinut de diavol la teologii de altădată. Ne-ar trebui deci informaţii inedite, relatând fapte necunoscute de biografi, totuşi verificabile[1] de către noi. Din acest punct de vedere, ceea ce ne-a spus despre procesul său cu Opera – în legătură cu *Joseph* –, precum şi despre acea operă arsă *Exilul*, este foarte valoros, cu condiţia totuşi ca noi să putem regăsi urmele acestor fapte. Unde şi cum le-am putea verifica?

Méhul spune că procesul a avut loc în 1808 şi dovada trebuie să existe în arhiva Operei. Fără îndoială, acolo nu va fi prea greu de regăsit. Cât despre *Exilul*, îmi va da informaţiile complementare pe care le-aş dori.

Îi cer atunci să-mi confirme subiectul operei şi să-mi spună de cine a fost scris libretul. Răspuns: „Da, subiectul operei era desigur Napoleon, însă nu am scris muzica pe un libret. Subiectul l-am luat după o lucrare în proză. Lucrare scrisă de o femeie, Doamna de St...aël..., de Staël".

El continuă spunând că i-a fost prezentat Doamnei de Staël de Ta...ta...lleyrand. Prin Talleyrand a putut obţine paginile care i-au dat

1. E o problemă de nerezolvat. Scrisă, o informaţie ar putea fi oricând citită sau divulgată; ceva nescris este neverificabil... Ar fi o pierdere de timp în a voi să demonstrezi orice, într-un asemenea context de idei. Cel mai bine este să ne menţinem pe terenul bunului simţ. lăsându-le scepticilor o libertate totală.

subiectul *Exilului*. Deodată, Reine se opreşte, apoi reia, dar ezită încă să transmită, căci crede că a înţeles rău. Dar la afirmaţia lui Méhul că este bine, ea izbucneşte în râs!... „El spune, domnule Cornillier, că i-a cunoscut pe *soţii ei*. Auziţi bine, eu nu mă înşel: *bărbaţii ei*. Însă nu avem decât un soţ, nu-i aşa?", remarcă mica Reine, „dar el a spus bine: *soţii ei*. Ei bine, asta-i nostim!...". Copila se amuză grozav... (ca şi noi, de altfel).

Méhul a cunoscut multe persoane celebre la acea epocă, printre care dra Lenormand, pe care a consultat-o în anul dinaintea arestării sale şi care l-a încântat. – „Era o femeie de o inteligenţă uimitoare!" Spune că a regăsit-o în Astral. Dacă vreau, ar putea să ne-o aducă.

Remarc faptul că astăzi a venit singur, deşi promisese că îşi va aduce şi profesorul. El spune: „Ah... Gluck". Surprins, îl întreb: „Cine a fost profesorul dumneavoastră?". – „Gluck", răspunde el.

Îl rog să-şi reamintească ce a spus la ultima şedinţă şi anume, că profesor i-a fost Kreutzer şi că faţă de Gluck are anumite rezerve. Ce vrea să însemne această neconcordanţă? El afirmă însă că Gluck a fost de fapt adevăratul său maestru. – „Gluck este cel care m-a dezvoltat, care m-a luat în primire. De la Kreutzer am primit sfaturi şi indicaţii, desigur: dar acestea, cu titlu prietenesc."

Încercând să înţeleg cauza erorii, provoc o scenă de nedescris... Evident, Méhul trebuie să o acuze pe Reine că a transmis rău, căci ea se apără ca un diavol. Ridicată în picioare, tremurând de furie, ea replică: „E greşeala ta. Da, da, aşa ai comunicat tu. Însă dânsul ripostează răspicat şi Reine, înfuriată, îl ia pe Vettellini drept martor. Dar Vettellini nu-i dă dreptate. Atunci brusc, ea revine în fotoliu, întorcându-le spatele celor care o contraziceau. Stă îmbufnată...

Câteva momente de aşteptare... Apoi se ridică şi caută să se explice cu ei... Bine... bine... va spune atunci că ea este cea care a greşit. Se apleacă spre mine: „Ei bine, eu sunt cea care a transmis rău. Însă cum vreţi dumneavoastră. (Furia o prinde din nou.) *El nu-şi dă osteneala să vorbească*! Nu-l înţeleg decât pe jumătate; îmi este prea greu!".

Calmul revine... şi punctul e clarificat: Gluck i-a fost Maestru. Rezervele despre acesta erau relative la el ca om şi nu la operele sale. Are o mare admiraţie pentru operele acestuia, însă nu se înţelegea cu Gluck, care vroia să-i impună modul lui de a vedea. Cu totul contrare erau o admiraţie şi o prietenie deosebite pe care le simţea pentru Kreutzer, „violonist şi compozitor admirabil, ale cărui opere vor rămâne", spune dânsul.

Îl rog să specifice care este acel cântec privind legenda lui Roland, despre care a vorbit la prima sa vizită, căci nu i-am putut găsi titlul în lista operelor sale. Nu este cumva o parte extrasă dintr-o operă, din care s-a făcut poate vreun imn sau un cântec independent? De exemplu, un fragment din opera *Ariodan*, al cărei subiect, cred eu, a fost luat din *Orlando Furioso*. El răspunde că nu. – „Deloc; nu are nimic de-a face cu *Ariodan*. Este un cântec

complet în sine, ca şi *Cântecul Plecării*. Este puţin important, însă e unul dintre acelea pe care le prefer."

Aş vrea să am acum câteva detalii privind viaţa sa intimă şi îl întreb unde a murit, dacă decesul a fost la Paris şi dacă mai există casa respectivă. Dar acest gen de întrebări îl enervează... şi, cu toată insistenţa Reinei, mă roagă să trec la altceva.

La sugestia lui A.B., încerc să aflu care este interpretul preferat al operelor sale – cântăreţ sau cântăreaţă. El spune că au fost numeroşi şi că atât de mulţi l-au satisfăcut, încât nu-şi mai aminteşte. Reine insistă şi provoacă astfel o nouă iritare.

Apoi, spontan, el remarcă faptul că adora baletele şi că la timpul său erau dansatori mai buni decât în prezent. Îi cer să-mi citeze un nume. Dar o aşteptare în van, îi propun numele Vestris. Răspuns: „Tocmai el era acela care îmi plăcea mai mult". Îl rog să-mi vorbească despre o faimoasă dansatoare a epocii sale, doamna...? (Vroiam să-l fac să o indice pe dna Secchi.) Îi spune lui Reine că dau impresia că râd de dânsul. Protestez, având doar intenţii bune şi trec pe un alt teren: unde se afla la moartea lui Lavoisier? Răspuns: „Eram la Paris". A fost foarte întristat de această moarte? – „Nu, nu era vorba de tristeţe." – A avut necazuri personale în timpul Revoluţiei? – „Nu, însă mulţi prieteni de-ai mei au avut... (Aici, în mod vizibil, transmiterea devine confuză.) Am trecut cu uşurinţă prin acele zile teribile, dar alţii, care nu au putut trece, au murit în '70."

Întreb ce vrea să spună prin aceste cuvinte?

Din nou, biata copilă a înţeles rău comunicarea care, în final, a fost restabilită astfel: „Prieteni de ai mei, care au pierit în număr mare în timpul perioadei revoluţionare s-au reîncarnat destul de rapid, pentru a deveni iar noi victime ale violenţei în timpul războiului din 1870, cu Germania".

Reine este atât de enervată, încât declară că nu mai vrea să transmită dacă Vettellini nu o ajută să-l înţeleagă pe Méhul. Această dificultate o face să sufere prea mult.

Insist iarăşi ca să obţin numele unui cântăreţ favorit..., dar nu reuşesc decât să înveninez relaţiile noastre. Schimb de vorbe atât usturătoare, cât şi blânde. Copila e furioasă, iar Méhul, evident, înfuriat şi el!

Vrând să readuc calmul, îi spun Reinei să-i transmită cu atenţie lui Méhul că, în orice caz, îi suntem recunoscători pentru informaţiile pe care ni le-a dat şi că îi mulţumim. El îmi răspunde cu amărăciune că eu nu cred nici un cuvânt din ce am spus! Această remarcă este atât de neaşteptată... şi atât de *adevărată*..., încât izbucnim cu toţii în râs!... Atunci, mai sincer, îi mulţumesc şi îi spun că sper ca dânsul să nu-mi păstreze pică. Trebuie să înţeleagă că insist atât de mult, întrucât o fac pentru binele operei întreprinse. Poate că i se pare stupid, însă..., dacă vrem să convingem pe alţii, ne sunt necesare evidenţe multiple şi de netăgăduit... etc.

Pare că se domoleşte şi pleacă... calmat, sper. Copila cade iar în fotoliu, epuizată: „Ei bine, nu", oftează ea, „îl prefer pe Vettellini al meu!".

*

Iată-ne la relaţiile noastre obişnuite. Vettellini şi Reine fac o apreciere interesantă privind dificultăţile de comunicare între marile Spirite şi noi. (Reine compară această greutate cu aceea pe care am avea-o noi ca să ne facem înţeleşi de animale!)

O las pe copilă să mai răsufle puţin şi îi cer să meargă să-l caute pe compozitorul Nicolo (pentru prietenul meu A.B.). Însă, Vettellini intervine spunând că Reine e prea obosită; şedinţa a fost dură pentru dânsa. Eu mă pregăteam să consimt, când Reine protestează şi spune că doreşte să meargă. Dacă vreau să o mai magnetizez puţin, asta o va ajuta...

De-abia făcusem câteva pase, că ea mă şi opreşte: „Iată-l pe Nicolo! El era acolo, în apropiere, în stradă. Spune că ştia că îl vom chema şi aştepta". Îl întreb de ce nu a intrat. El răspunde că nu fusese invitat. (Aceşti oameni din Lumea de Dincolo sunt cu adevărat formalişti!)

Îi pun o serie de întrebări din partea lui A.B., la care Nicolo răspunde într-un mod foarte satisfăcător. Voi reda aici unul dintre răspunsuri, curios prin faptul că numai Nicolo şi A.B. erau cei care îl puteau înţelege: astă-vară, prietenul meu s-a oprit cu totul din lucru la opera sa, din cauza dificultăţilor de orchestraţie. După mai multe reluări şi numeroase eforturi, mereu zadarnice, a sfârşit prin a pune de-o parte paginile respective, amânând orchestrarea lor pentru un alt moment. Acum el mă roagă să-l întreb pe pretinsul său inspirator modul de rezolvare a dificultăţii.

Reine ascultă răspunsul pe care îl dă Spiritul şi mormăie: „Ce vrei să spui? Nu înţeleg; explică-mi mai bine, Nicolo. Cum, e inutil? El va înţelege?... Ei bine, dacă e aşa, îi voi spune; însă eu nu înţeleg...". Atunci ea se apropie de mine: „Spuneţi-i prietenului «să inverseze», «să reia» şi totul va merge de la sine. Vedeţi dacă el înţelege; eu nu ştiu la ce se referă. Nicolo e cel care spune aşa: «să reia»".

Îl privesc pe A.B. care îmi spune că într-adevăr, pentru el este foarte clar şi că a văzut imediat avantajul care i-l va aduce compoziţiei această inversare[1]...

Discuţia continuă, mereu în beneficiul invitatului nostru... După un alt sfat precis, el îi cere motivul acesteia. Nicolo îi răspunde că este sigur de valoarea practică a sfatului, dar că nu ar şti să-i spună rostul. Dacă A.B. doreşte să aprofundeze, dl Cornillier nu are decât să-l întrebe pe Vettellini;

1. Sfatul i-a fost de folos, după cum dovedesc şi rândurile următoare: „Dragul meu prieten, am putut vedea alaltăieri câtă dreptate a avut Nicolo. Am urmat în mod strict sfatul său şi, imediat, s-a aranjat totul, cu o uşurinţă surprinzătoare etc. Al tău, Albert B.".

el va şti. (Mai târziu, l-am întrebat pe Ghid care, într-adevăr, a răspuns clar la întrebare.) Nicolo pleacă.

Cer acum să am o convorbire cu cumnatul meu. De această dată, Vettellini se opune categoric, căci Reine ar suferi. Tot ce mai permite este să vorbim puţin înaintea trezirii ei.

Întreb despre scânteile pe care le-am văzut ieri seară, după culcare. Însă abia am început să-mi expun ce am observat, că Reine şi exclamă: „Douăsprezece?... Zece? El a văzut zece şi tu ai făcut douăsprezece. Ei bine, nu ai pierdut decât două". Într-adevăr, eu numărasem zece scântei. Vettellini spune că el a produs de multe ori atâtea, însă eu nu le vedeam. Sensibilitatea mea se dezvoltă încetul cu încetul.

Maestrul îmi spune că am făcut rău că am mers în oraş în această dimineaţă, căci sunt încă bolnav. Îmi interzice să mai ies înainte de a-mi da el permisiunea. Ştiu eu că dânsul se poate supăra? Uf! Am greutăţi!

Pleacă, spunându-ne la revedere.

Şedinţa s-a terminat; soţia mea şi A.B. părăsesc încăperea. Dar imediat, Vettellini se reîntoarce. – „Nu vroiam să vă spun anumite lucruri de faţă cu un străin", explică dânsul şi iată-l că o dojeneşte pe Reine: „Ea a spălat rufe; nu trebuie, deoarece acest efort îi face rău. Nu trebuie nici să mănânce prea multă linte şi nici carne de porc. Îi face rău..." etc. Urmează apoi una dintre scenele cele mai comice..., imposibil de redat, datorită spontaneităţii şi rapidităţii dialogului.

*

De notat că, întrebând-o despre semnificaţia visului ei din noaptea trecută, mi-a spus: „Oh, nu era nimic, un simplu vis, ca acela... Nu-i aşa, Vettellini?". Ghidul răspunde că, într-adevăr, a fost un vis obişnuit şi fără semnificaţie.

*

Verificarea informaţiilor date de Méhul.

Mi-a fost uşor să verific tot ceea ce în comunicarea marelui muzician era de nivel relativ banal, aşa cum au fost: locul şi data naşterii, data morţii, titlurile principalelor opere, numele maestrului său etc. A fost suficient să deschid un dicţionar şi să-i citesc biografia, pentru a constata că *totul, absolut totul era exact*. Acest aspect este deci lămurit.

Când am vrut să mă asigur însă de autenticitatea informaţiilor inedite, lucrurile s-au schimbat. Prin însăşi logica situaţiei, fiind vorba despre informaţii necunoscute, nimeni nu putea şti ceva. După ce am uzat de toate relaţiile mele din lumea muzicală – adresându-mă mai multor eruditi şi muzicografi –, după ce am făcut cercetări la biblioteca Operei etc. am reuşit să verific două din informaţiile primite. Era ceva... şi nu am disperat la posibila justificare şi a altora, căci nu epuizasem încă toate mijloacele. M-am blocat însă în faţa importanţei cercetărilor... şi a timpului pe care l-aş fi pierdut.

În orice caz, aspectele pe care le-am probat – eu posedând totuşi puţine relaţii şi posibilităţi de investigare –, dovedesc cât i-ar fi fost de greu micului meu model să obţină informaţiile respective (*care sunt toate coerente şi se leagă foarte bine cu personalitatea lui Méhul şi cu istoria din vremea sa*) pe căi sensoriale normale... sau prin procedeele obişnuite.

Iată un rezumat al cercetărilor mele: dovezile admiraţiei lui Méhul pentru Kreutzer şi ale relaţiilor lor prieteneşti se regăsesc într-o broşură scrisă în 1859 de un devotat al maestrului – P.A. Vieillard (*Méhul, sa vie* etc.), aflată la biblioteca Operei. Am putut verifica, de asemenea, exactitatea afirmaţiei lui Méhul privitoare la *Cântecul lui Roland* – care este, într-adevăr, o bucată muzicală completă şi independentă –, într-o *Notiţă asupra lui Méhul*, scrisă de M. Thierry (existentă, de asemenea, la biblioteca Operei). Trebuia să găsesc şi probele procesului privind opera *Joseph* – din 1808 – în arhivele Operei. Din păcate însă, în aceste arhive există o lipsă între anii 1785-1814. Toate documentele din perioada respectivă au fost arse sau distruse. Savantul biograf al lui Méhul – Arthur Pougin – pe care l-am consultat, mi-a spus că nu-şi amintea să fi găsit vreo aluzie la un proces, în numeroasele documente pe care le-a examinat. Însă, la fel ca şi alţi biografi, el a semnalat că „relaţiile dintre Méhul şi Academia imperială de muzică erau foarte încordate". (De altfel, nu Méhul era parte în proces, conflictul fiind angajat între Operă şi Teatrul Feydeau.) De asemenea, nu am putut să găsesc nimic cu privire la *Exilul*.

Pentru a avea o certitudine, ar fi trebuit să citesc corespondenţa purtată de el în ultimii săi ani, precum şi atâtea alte documente diverse, încât nu am mai putut să fac şi acest lucru... Poate că mă va ajuta vreo întâmplare? Vreun cititor erudit... sau vreun posesor al unui document edificator?

Şedinţa 93 – miercuri, 26 noiembrie 1913

O şedinţă de profund interes pentru noi, însă, din păcate, numai pentru noi. Mai întâi pentru faptul că transmiterile cele mai de seamă se refereau la sentimente prea intime ca să le pot expune străinilor, iar apoi, pentru că numai noi suntem cei care putem recunoaşte valoarea mesajelor comunicate prin medium – ca expresie caracteristică Spiritului ce ne comunică şi ca exactitate a împrejurărilor la care se refereau aceste mesaje.

*

Reine adoarme normal. Când o consider ca fiind în hipnoză totală, îi pun pe genunchi mai multe scrisori de-ale drei H.[1], pe care vroiam să o evoc astăzi, ordonându-i – fără alte indicaţii – să meargă şi să găsească Spiritul care mi le-a trimis în timpul vieţii sale terestre. Ea palpează scrisorile, se agită puţin, apoi rămâne iar nemişcată. Trec câteva momente... Acum şopteşte

1. A se vedea la şedinţa 80, pasajul care se referă la dra H.

şi mormăie şi, în fine, ridică vocea: „Domnule Cornillier, am încercat să găsesc acest Spirit la Paris. Nu există nici o urmă de-a lui. Trimiteţi-mă deci unde i-a fost îngropat trupul". Acest fapt este interesant, căci, într-adevăr, dra H. nu a murit acasă, la Paris. Trupul i se odihneşte la Moret, unde avea o căsuţă pe care o adora...

Vreau să o trimit pe Reine acolo, însă nu prea ştiu cum să-i dau o direcţionare bună...

După multe eforturi şi timp pierdut şi făcând-o, în final, să treacă pe la Fontainebleau, ea reuşeşte să ajungă la Moret şi acolo, rapid, îi descoperă Spiritul acesteia... fiind sigură de casa ei, căci îi simţea peste tot fluidul specific, conţinut şi de scrisori; mă convinge de realitatea prezenţei sale în locul respectiv prin descrierea aspectului construcţiei şi a grădinii foarte caracteristice (în terase, pe malul râului Loing).

Reine spune că Vettellini a ajutat-o mult ca să ajungă acolo şi îi remarcă surprinderea faţă de dificultăţile întâmpinate în găsirea acestui Spirit. Se pare că a dat peste un caz neaşteptat. Dar, deodată, ea se întrerupe şi priveşte cu atenţie în sus şi la stânga: „Iată Spiritul pe care îl căutaţi! Ea este aici. A venit... dirijată şi adusă... Vorbeşte... Spune că simţea de mult timp chemarea noastră, însă nu putea veni. Nu este liberă să acţioneze. Este menţinută la distanţă, pentru că trebuie să se reîncarneze în condiţii speciale. Era păzită, căci, în starea ei, ar putea fi prinsă uşor de un vârtej de încarnare. A fost îndepărtată intenţionat, pentru a fi plasată mai târziu într-un anumit mediu. De aceea nu am putut-o găsi".

Această explicaţie neprevăzută încurcă puţin şirul întrebărilor pe care le pregătisem şi o las pe Reine să transmită numai ceea ce aude, rugând-o doar să-i spună Spiritului că aş dori, dacă e posibil, să facem ceva pentru dânsa.

Ea răspunde că nu putem face nimic în acest sens... Nu e fericită... După moartea sa, a venit deja aici, fără un scop conştient, precis, împinsă de un fel de instinct. Vroia să fie iertată..., da: *iertată*. Acum nu-şi mai aparţine. Este pregătită pentru reîntoarcerea pe pământ şi noi nu putem face nimic, decât să o **„iertăm"**.

Surprins şi foarte mişcat, căci drame destul de penibile au distrus, într-adevăr, prietenia noastră, o rog pe Reine să o asigure că nu i-am păstrat nici un sentiment rău. Îmi amintesc doar de momentele foarte bune. Dacă vrea să-mi facă plăcere şi să ne ajute, să-mi spună ce a simţit la moartea sa şi după trecerea în Lumea de Dincolo.

Reine îmi redă răspunsul ei: „La apropierea sfârşitului, i-a fost frică, tare frică. Credea în supravieţuire, însă nu ştia nimic despre forma acestei supravieţuiri. Chiar înainte de a muri, a văzut Spirite care o înconjurau, care veneau să o ajute, apoi totul a devenit întunecat... Acum ştie că acele Spirite au dus-o departe. Au adus-o în faţa unei reuniuni de Spirite superioare albastre", – „Albe", o întrerupe Vettellini, căci „ea se înşală" –, în faţa unui tribunal; însă nu un tribunal aşa cum îl concepem noi. Acesta era doar

pentru a o face să devină conştientă..., putând să-şi revadă şi să înţeleagă – oh, foarte întunecat – viaţa sa trecută...".

Aici, mediumul face propriile sale remarci: „Deşi ea a evoluat puţin, este totuşi încă prea inconştientă pentru a-şi alege singură calea de evoluţie. Marile Spirite au constatat că dânsa nu ar câştiga nimic în viaţa astrală şi astfel, au decis că o reîncarnare grabnică ar fi mai bună pentru progresul ei. Trebuie însă ca ea să aibă o viaţă umilă, în noua sa existenţă urmând *să fie o fiinţă cu totul neînsemnată*... şi ele o vor face să se nască în mediul decis. Aceasta se va întâmpla în curând şi veţi afla acest lucru, domnule Cornillier. Cu puţin timp înainte de a fi prinsă, ea va veni aici să vă prevină. Această venire va fi permisă, pentru opera dumneavoastră".

Îi cer drei H. să-mi vorbească despre un fapt important din viaţa sa, să-mi spună un eveniment semnificativ din trecutul ei, care să fie cu adevărat o probă a identităţii sale.

Reine ascultă destul de mult timp şi o văd cum ezită să-mi transmită; însă, după o confirmare a Spiritului, ea murmură: „Bine, bine, îi voi spune exact".

Aplecându-se spre mine, îmi redă mai întâi două cuvinte, evocatoare ale *unuia dintre evenimentele cele mai importante ale vieţii mele. Apoi, aceste* două cuvinte sunt urmate de un fel de mărturisire revelatoare a unei influenţe rele pe care această prietenă, devenită duşmana mea, ar fi încercat să o exercite asupra acestui eveniment – influenţă de care eu nu mă îndoiam, însă căreia pot să-i recunosc uşor probabilitatea. – „Şi pentru aceasta, ea a vrut atât de mult să vă revadă înainte de a muri, *pentru a fi iertată*. Această dorinţă persistentă a adus-o aici după decesul ei şi a făcut-o să vă urmărească fluidul până în camera mea, fără a şti exact ce făcea. În acele momente de altfel, eu nu aş fi văzut-o, dacă Spiritele care o dirijau nu ar fi făcut-o vizibilă, astfel ca eu să-i păstrez amintirea, pentru dumneavoastră."

O rog pe Reine să-i transmită Spiritului câteva cuvinte afectuoase. Acestea au provocat însă un nou incident, care dovedeşte o pătrundere deosebit de profundă în conştiinţele noastre – ale celor trei (dra H., soţia mea şi cu mine) –, pătrundere privind atitudinea noastră sentimentală şi pe care numai această femeie o putea cunoaşte – încât ne-a emoţionat cu totul... Pentru noi nu mai era nici o îndoială privind identitatea Spiritului ce pretindea că este vechea noastră prietenă, dra H.

Vreau să obţin şi alte detalii asupra trecutului. Citez diferite împrejurări, nume etc. care să ne permită o apreciere mai uşoară. Ea răspunde că înţelege însă greu. Toate acestea au fost într-adevăr în viaţa sa..., dar au devenit foarte vagi. Da..., îşi aminteşte... ca şi cum şi-ar aminti de un vis... Va reveni să-mi anunţe reîncarnarea sa... şi apoi, totul va fi uitare... pentru ea...

*

Cer să vorbesc şi cu tatăl meu. Reine îl găseşte repede şi îl aduce.

El începe prin a remarca timpul îndelungat de când nu l-am mai chemat. Desigur, acum e mai mulţumit. Pe de altă parte însă, nu-i place viaţa în

Astral. Pământul e mai plăcut! Acolo există mai multe plăceri, de toate felurile! E prea greu de înţeles viaţa astrală. La gradul său de evoluţie, pământul e preferabil...

Strecor între mâinile mediumului o pipă din spumă. – „Pipa aceasta e a mea.", spune el imediat. – „Nu", protestează Reine, „este a domnului Cornillier". – „Da, acum", remarcă el în mod vioi. (E adevărat.)

O întreb pe Reine cum îl vede ea exact? Dânsa îl percepe ca fiind o mică lucire gri-roşiatică, palidă.

Atunci îl rog pe tatăl meu să încerce să se materializeze. Să binevoiască să facă un efort ca să-şi reia forma din viaţa terestră şi să-i arate mediumului cel puţin faţa, pentru ca dânsa să mi-o descrie[1]. Spune că va încerca. Preia din substanţa noastră pentru a se materializa.

Reine îmi descrie fazele acţiunii: mai întâi este un norişor gri-albăstrui, un fum, care se condensează lent, formând o masă. Apoi se precizează volumul capului şi, puţin câte puţin, vede conturându-i-se faţa, destul de clar. Îi analizează trăsăturile: „Figură lungă, slabă, nasul mare, lung. Ah, i se vede în figură!", exclamă ea, „o mustaţă groasă". (Partea de jos a figurii rămâne mult timp vaporoasă; în fine, se formează.) „Are barbă. Da, o barbă mare, deasă, stufoasă, mult mai lungă decât a dumneavoastră. Dă impresia că are aproape şaizeci de ani[2]. E total gri. Oh, şi ce păr! Sigur, nu e pleşuv. Mult păr. Şi ochii săi? Ochii îi sunt veseli..., sunt închişi şi îi lucesc; dar ochii săi râd. Ştiţi, dacă ar fi văzuţi doar ei, s-ar spune că râde! Pometii obrajilor sunt bine marcaţi. Îi semănaţi lui?" (Analizează cu atenţie.) „Da, este ceva; când râdeţi într-un anume fel, îi semănaţi; însă este totuşi o mare diferenţă, figura dumneavoastră e altfel croită..." etc.

Vorbim despre ceea ce simte. Se plictiseşte; regretă Pământul; singura sa distracţie este de a veni cât mai mult posibil să se amestece în viaţa noastră. Merge să vadă şi să observe toate spectacolele din lumea noastră. Aceasta e plăcerea sa. În Lumea de Dincolo nu are nici un prieten din viaţa trecută. Da, ar putea să regăsească, însă preferă să fie singur etc.

Fiindcă regretă atât de mult viaţa pământească, îi cer să-mi spună care lucruri l-au interesat cel mai mult sau care i-au plăcut cel mai mult, în ultima sa existenţă. Răspuns: îi plăcea mult să fumeze; apoi, să fie cu prieteni. Îi plăcea mult şi teatrul. Acesta reprezenta o mare plăcere pentru dânsul! Îi plăcea uneori să joace cărţi. În tinereţe, ceea ce prefera înainte de orice altceva, era apa. El adora apa, marea, vapoarele. Şi când nu era pe apă, îi plăcea să o contemple ore întregi de pe mal. (Toate aceste aspecte, tot ce a

1. Reine nu cunoaşte absolut nimic despre tatăl meu. Nu există nici un portret de al lui.
2. De reţinut acest fapt: când l-am rugat pe tatăl meu să se materializeze, el m-a întrebat: „La care vârstă vrei să mă arăt?" *Fără să-i spun o cifră*, i-am zis: „arată-te aşa cum erai în perioada decesului". Reine a redat aproape exact reprezentarea de la vârsta respectivă. Tatăl meu a murit la 74 de ani.

descris şi a transmis Reine – mai întâi portretul fizic şi apoi gusturile şi înclinaţiile sale – era absolut exact, în afară de jocul de cărţi. Cel puţin, din ceea ce ştiam eu, dânsul îl detesta. Însă această dragoste pentru apă, pentru mare şi plăcerea pe care o simţea contemplând-o, erau trăsături caracteristice ale tatălui meu.) Subit, a intervenit însă un incident ciudat: vrând să ajung să-i vorbesc despre cumnatul meu (ginerele său) şi să aflu dacă l-a văzut de la moartea sa, începusem să menţionez un fapt din viaţa noastră comună din trecut, dar vorbele mele au fost întrerupte brusc de un dialog între Reine şi tatăl meu. Copila îl ceartă şi îl scutură... ca pe un copil prins cu mâna în borcanul cu dulceaţă. Cu surprindere şi uimire aud asta: „Dar de ce te amesteci tu! N-ai văzut niciodată aşa ceva? De necrezut! Ia uită-te... Ei bine, ţi-o spun, ca să nu mai începi iar. Ce, tu nu ştii că e mai ceva decât tine? Desigur, el e mai sus decât tine. Ah, tu l-ai alungat... Ei bine, asta-i chiar frumos! Altă dată să nu te mai amesteci... El te-a ascultat, spui tu? Da, fiindcă este încă adormit; nu e mult timp de când a murit. Dar peste puţin timp, el te va comanda..." etc.

Reuşesc să înţeleg că, în timpul din urmă, tatăl, intrând în atelierul meu, a zărit un Spirit care părea că vrea să se stabilească aici. Şi gândind că paternitatea sa anterioară îi conferea un drept de a face poliţie, l-a alungat afară, acesta neopunând nici cea mai mică rezistenţă. Era sărmanul Henri, încă prea puţin lucid ca să reziste. Tatăl meu nu l-a recunoscut, spune dânsul. Reine îi explică, chiar cu o precizie aproape crudă, poziţiile lor reciproce. De-acum înainte, el îl va lăsa în pace...

După acest incident, vizitatorul nostru se pregătea să plece, când o nouă discuţie are loc între Reine şi dânsul. De această dată, copila îi acordă elogii: „Da, aceasta e bine. Dar de ce nu mi-ai spus-o? Mie trebuie să-mi spui totul. Da, este bine, e amabil aşa...". Şi aplecându-se spre mine, îmi spune că tatăl meu s-a dus din proprie iniţiativă, de mai multe ori, să o vadă pe doamna bătrână... bunica dnei Cornillier. I-a vorbit întotdeauna în numele bunului Dumnezeu, dar nu a reuşit deloc; ea nu are încredere; e prea încăpăţânată. Şi e tare departe! El nici nu ştie unde se află ea. Pentru a ajunge la dânsa, e suficient doar să vrea... şi o şi găseşte. Nu ar şti să spună cum...

Îl întreb dacă acum se mai duce şi mai stă pe la Nantes. Răspunde: „E oraşul meu; merg acolo să văd vapoarele, căci îmi sunt dragi mereu! Vreau să ştiu dacă uneori îi însoţeşte pe marinari sau se alătură pescarilor? Îmi spune că de foarte multe ori urmăreşte – însă de sus – marile nave care pleacă departe... Le însoţeşte ore întregi, prevăzând manevrele în funcţie de starea vremii... Întâlneşte numeroase nave mari atunci când se duce să o vadă pe bunica dnei Cornillier, căci trebuie să treacă pe deasupra unei imense întinderi de ape pentru a ajunge la ea...

Înainte de a termina cu tatăl meu, vroiam să-l fac să stea împreună cu Henri, însă acesta a fost atât de bine alungat, încât Reine nu-l mai găseşte în

atelier... şi amân proiectul, fiind mai interesat de întrebările pe care vroiam să i le pun lui Vettellini.

*

Méhul a plecat supărat alaltăieri? „Nu", spune Vettellini. Îi mai explic pentru ce am insistat să am detalii materiale verificabile. A fost pentru a da mai multă greutate cărţii noastre. Însă dacă el consideră că am greşit, voi renunţa...

Ghidul îmi răspunde prin aprecieri foarte interesante. El spune că, în faţa anumitor probleme, noi ne comportăm cu totul ca nişte copii. Aceste „de ce" ale noastre nu pot avea întotdeauna răspunsuri. În starea în care ne aflăm, ne este imposibil să înţelegem anumite lucruri: de exemplu, dificultatea de comunicare - *dificultate care creşte în raport cu gradul de evoluţie al Spiritelor*. De asemenea, motivele pentru care, atunci când vin să comunice, nu-şi regăsesc memoria multor fapte şi detalii din trecut. În starea în care suntem, ne este inexplicabil, însă acesta e faptul... „În realitate", spune el, „în unele dintre manifestările pe care le-aţi obţinut, punctul extrem al posibilităţilor de comunicare cu Astralul a fost atins. Nu se mai poate merge dincolo de acest punct. Marile Spirite, atât de diferite faţă de noi prin substanţa lor, nu pot să se coboare mult... şi iată de ce îndoielile voastre le supără atât de tare. După eforturile lor penibile ca să se apropie de voi, această îndoială e ca o insultă. Da, Spiritele inferioare comunică uşor. Ele nu au a se coborî, nu au a se cufunda într-o atmosferă densă - care pentru Spiritele mari ar fi ceea ce pentru voi ar fi o apă noroioasă. Cele inferioare pot vorbi mult, pot spune multe prostii şi minciuni. Totuşi, nu vă interzic deloc să insistaţi. Conlucraţi însă cât mai fin cu ele. Aflaţi cât puteţi mai mult, dacă astfel credeţi că daţi greutate cărţii".

Îl întreb care a fost cauza venirii lui Méhul. Îmi răspunde că, mai întâi, l-a atras fluidul prietenului nostru - muzicianul. L-a urmărit până aici... şi astfel s-a interesat de opera noastră.

Îi arăt atunci lui Vettellini interesul pe care l-ar putea avea obţinerea prezenţei unui Spirit de evoluţie medie, dar lucid şi capabil să ne furnizeze acele detalii precise la care un Spirit foarte evoluat nu poate să se coboare. Trebuie însă ca acesta să fie *un necunoscut pentru noi toţi* şi care să poată da dovezi ale identităţii sale, pe care eu voi merge să le verific. Vettellini aprobă şi spune că îmi va da satisfacţie.

Şedinţa 94 - vineri, 28 noiembrie 1913

Şedinţă cam lipsită de culoare, fără note marcante, interesantă însă prin precizia explicaţiilor date.

Nu vom avea nici un nou venit pe care să-l interogăm. Ghidul preferă să-i pun eu întrebările care mă preocupă.

În fapt, sunt puţin cam tulburat de lectura anumitor comunicări – provenind exclusiv din ţări anglo-saxone – în care entităţi, ce par a fi foarte lucide, neagă reîncarnarea[1] şi aş dori să obţin o nouă clarificare. Cum este posibil ca un Spirit superior să fie neştiutor în aceste probleme? Vettellini a afirmat că o conştiinţă foarte evoluată poate avea o vedere retrospectivă a diverselor faze ale evoluţiei sale. În consecinţă, la un anumit nivel, avem prin forţa lucrurilor, proba evidentă a vieţilor succesive. Pe de altă parte, este imposibil de admis că un Spirit evoluat nu a reflectat asupra originii conştiinţei individuale şi nu a încercat să înţeleagă dezvoltarea. Dacă încarnaţi de evoluţie mediocră au putut, graţie paselor magnetice ale colonelului de Rochas, să-şi revadă vieţile anterioare[2], pare de neînţeles ca Spirite înalte să fie total ignorante în privinţa acestei condiţii esenţiale a progresului.

Vettellini îmi dă cu precizie un răspuns lung pe care îl voi rezuma astfel: în primul rând, Spiritele foarte evoluate nu comunică decât foarte rar. Imensa majoritate a celor care comunică este constituită din Spirite medii şi acestea îşi păstrează în Astral, în mod general, părerile ce le aveau pe pământ. Fără îndoială, este foarte dificil pentru noi să înţelegem acest fapt, dar aşa este. Moartea produce doar o schimbare în starea fizică a fiinţei, fără a-i modifica şi fără a-i creşte cunoştinţele. Deci în Astral se poate menţine o părere avută înainte de deces. Legat de acest aspect, Vettellini remarcă faptul că, pe pământ, mulţi oameni – de altfel înţelepţi şi instruiţi – îşi menţin opinii eronate asupra diferitor probleme. De exemplu, câţi negatori absoluţi ai fenomenelor mediumnice nu sunt în lume printre cei consideraţi ca „elita intelectuală"! În viaţa post-mortem e la fel...

În al doilea rând, în multe cazuri negarea este doar o greşeală de interpretare a mediumului sau provine dintr-o perturbare a comunicării. Cu cât Spiritul e mai evoluat, cu atât transmiterea gândurilor sale devine mai dificilă şi cu atât mai mult schimburile reciproce de idei suferă deformări. – „Aţi avut în ultimul timp un bun exemplu atunci când Méhul a venit să comunice; şi totuşi aici, cu Reine, condiţiile sunt cu totul superioare faţă de cele mai multe cazuri. Câteva cuvinte transmise rău, o vibraţie-gând interpretată fals de medium... şi iată afirmată o eroare, care se va răspândi..."

---

1. Totuşi, în ultimul timp a fost publicată la Londra o carte interesantă, ce relata un ansamblu de comunicări *post-mortem* provenind de la un „Spirit" anglo-saxon, care afirmă în mod categoric existenţa reîncarnării. (*Letters from a living dead man*, a autoarei Else Barker)
   1926: Trebuie notat totuşi că, în ultimii zece ani, atitudinea spritualiştilor englezi şi americani s-a modificat sensibil în privinţa reîncarnării. Mulţi o admit cu totul; dar chiar şi unii care o respingeau ca lege generală au ajuns să o considere probabilă pentru cazuri particulare (ca, de exemplu, sir Oliver Lodge). Şi pe această cale, „adevărul avansează".
2. Cartea *Les vies successives*, a colonelului de Rochas.

Colateral acestei discuţii, Vettellini remarcă despre experienţele colonelului de Rochas că sunt frumoase, însă foarte periculoase pentru medium. Acesta ar putea uşor să rămână pentru totdeauna în viaţa astrală, căci, pentru a obţine această vedere a vieţilor anterioare, trebuie ca hipnotizatorul să reuşească să-i degaje încetul cu încetul partea spirituală a diverselor corpuri fluidice. Este un risc foarte mare. Adaugă că, de altfel, este foarte probabil ca în experienţele pe care le citez, spiritul mediumului să nu vadă prin el însuşi. Fără îndoială, Spirite protectoare îl ajută fără ştirea lui, *dându-i imagini* pentru ca pericolul să fie cât mai redus...

Vreau să-i cer părerea lui Vettellini asupra cazului lui W. Stead, a cărui carte recentă conţine mărturii probante ale identităţii înecaţilor de la naufragiul Titanicului[1], obţinute cu mediumi americani şi englezi. Mai întâi mă interesez dacă a fost la curent cu această catastrofă? El răspunde însă ceva care o face pe Reine să sară în sus: „Cum? Ce spui tu? O ştiai dinainte, fiindcă a fost pregătită în Astral[2], şi tu nu ne-ai prevenit! Ah, asta e tare! Dar la ce te gândeşti? Însă tocmai lucruri din acestea sunt cele care ne trebuie, pe care le vrem. Cum, tu o ştiai dinainte şi nu ne-ai spus nimic! Ah, este... e de neînţeles!". Şi Reine, cu o mirare plină de indignare, îmi relatează surpriza sa[3].

Îi expun cazul şi îi dau detalii privind viaţa atât de generoasă şi moartea lui W. Stead. Îi menţionez lui Vettellini că din comunicările sale rezultă că şi-a regăsit conştienţa totală imediat după decesul său. Bucuria acestuia părea imensă. El insista permanent asupra fericirii de nespus pe care o simţea Dincolo etc. Vettellini nu cunoaşte nimic despre Stead, însă îmi spune că, pentru a simţi imediat acea fericire pe care el o comunica, trebuia să fie într-adevăr un Spirit foarte evoluat. – „De altfel", adaugă dânsul, „ceea ce spuneţi despre viaţa lui arată că era de o evoluţie înaltă".

Întreb ce înseamnă detaliile bizare pe care le menţionează Stead: el vorbeşte despre „palatul" din Astral, de imagini existente pe pereţi, care

1. Cartea *Has W. Stead returned*, scrisă de James Coates (Londra).
2. Există o „dovadă materială" privind reala „pregătire în Astral" – cu mult timp înainte – a impresionantului naufragiu (probabil înainte de naşterea multor pasageri care „trebuiau" să moară înecaţi acolo). „Pregătirea" a fost transmisă discret unui autor-medium (ca şi multe alte evenimente viitoare descrise de autori vizionari – precum Jules Verne etc.); iată o consemnare sugestivă (în „Dracula" din 26.07.2001) – pentru cei ce înţeleg astfel de realităţi stranii: „În anul 1889, americanul Morgan Robertson a publicat o nuvelă ce nu a avut prea mare succes la vremea respectivă. În nuvelă era vorba despre un transatlantic uriaş, numit „Titan", care la prima traversare a oceanului se loveşte de un iceberg şi se scufundă. Or, în 1912 s-a produs agonia „Titanicului". (Desigur, ar trebui să reflectăm mai mult asupra unor „adevăruri" mai presus de noi, care doar la prima vedere sunt „fantastice" şi greu de acceptat...) (n.tr.).
3. Naufragiul Titanicului a avut loc de altfel înainte de începerea şedinţelor noastre.

zugrăvesc acţiunile valabile ale vieţii sale trecute, de minunate locuri de odihnă pregătite pentru dânsul etc. Vettellini răspunde că acestea sunt *interpretări la nivelul inteligenţei noastre omeneşti* ale senzaţiilor şi ale percepţiilor neînţelese de noi.

Reine, adresându-mi-se din partea ei, îmi dezaprobă mirarea de a vedea un Spirit de acest rang vorbind ca un pastor la predica de duminică: „Sunteţi surprins că el atribuie lui Dumnezeu frumuseţile Astralului şi impresiile spectacolelor minunate pe care el le percepe şi că foloseşte mereu acest cuvânt în comunicări? Noi, noi am spune: „Forţa misterioasă, Fatalitatea, Mâna. Dar am putea spune la fel de bine şi Dumnezeu, domnule Cornillier".

Fata nu greşeşte... şi probabil că însuşi caracterul predicator al comunicărilor lui Stead îi asigură o asemenea influenţă asupra anglo-saxonilor, pe care Vettellini nu ar obţine-o prin limbajul său sobru şi precis.

Stead găseşte în noua sa stare o fericire sublimă. Se confirmă deci din ce în ce mai mult că moartea este o „aventură minunată" pentru fiinţele foarte evoluate. În schimb, Spiritele inferioare şi medii par mai degrabă să regrete viaţa pământească...? „Nu numaidecât", asigură Vettellini. „Printre Spiritele mijlocii, multe sunt foarte fericite în Astral. Însă în moarte, ca şi în viaţă, există neliniştiţi, precum şi nepăsători. La urma urmei, când luciditatea a fost regăsită, Spiritul capabil de ataşamente şi plăceri spirituale este fericit în mod profund. Acela care pentru fericirea sa are nevoie de plăceri materiale regretă pământul; este logic."

S-a vorbit mult... şi acum aş dori să am câteva ştiri de la Henri şi să aflu dacă progresează. Reine îmi propune imediat să meargă să-l caute la el acasă – cred că pentru plăcerea ce o are de a revedea acel colţ câmpenesc, pe care îl găseşte atât de frumos.

Nu e acolo... şi revine pentru a-mi cere o altă direcţionare... Însă, fără îndoială, gândurile noastre l-au atras, căci deodată ea îl simte: „Iată-l".

Discută cu dânsul... şi aud exclamaţia: „Alungat! Te-a trimis? Te-a alungat de aici... Da; sunt aici... Ei bine, nu trebuia să te laşi alungat. Altă dată, va trebui să rămâi... De ce nu ai încercat să revii... Şi eu îţi spun că poţi să rămâi... Ştii cine te-a alungat? Soţia ta are un tată, care este de asemenea şi tatăl dlui Cornillier. Ei bine, el nu te-a recunoscut... Dar acum eşti sigur că poţi rămâne, nu?".

Reine remarcă faptul că astăzi el este mai puţin lucid şi Vettellini confirmă, spunând: „Asta-i din cauza curenţilor fluidici din atmosferă..., de care el nu ştie să se degajeze".

Îl rog să-mi spună cum se simte. Răspuns: „Mai fericit". Când a fost alungat din atelier, a urmărit un fel de drum (fluidic) care pleacă de aici şi aşa a ajuns acasă la Reine. – „Ah, deci asta-i", exclamă copila, „am simţit bine o prezenţă; era ceva greu, greu! Trezită, nu-l puteam vedea, însă simţeam ceva şi resimţeam o adevărată greutate... Da, da, era chiar el".

A rămas două zile acolo, găsind – spune el –, „fluid de-al lui Emil". – „Dar de ce se încăpăţânează el să vă tot numească „Emil"?, remarcă Reine. „E caraghioasă această idee fixă..."

Îi pun diverse întrebări, dându-i numele unor rude şi prieteni, pentru a-i trezi memoria. E în zadar. În schimb, spontan, el recunoaşte „persoana care este aici" (soţia mea) şi el singur îi regăseşte numele: „Anne". Spune că avea „multă admiraţie pentru ea...".

Îi fac însă o remarcă: „admiraţia" lui nu-l împiedica să discute aprins cu dânsa despre pictură... „Oh, nu numai despre pictură", precizează el; „noi nu eram de aceeaşi părere la nimic; ne certam mereu" (foarte exact). Şi adaugă, cu o oarecare satisfacţie, extrem de caracteristică: *„Vorbeam bine"* (este de asemenea foarte exact).

Ca titlu de încercare, pusesem la vedere, pe un raft al bibliotecii, două tablouri mici având acelaşi aspect, din care numai unul era pictat de el. Îl întreb dacă poate vedea pe mobila respectivă ceva interesant?

Răspunde că acolo e o *pictură de a lui*. Eu susţin că trebuie să vadă două. Dar el precizează că nu vede; percepe şi simte fluidul care se degajă... şi are doar senzaţia unei singure picturi. *Este sigur că aceasta e făcută de el.*

O tresărire subită a Reinei,... apoi un râs vesel: „Ah, Morrow! Te recunoaştem!", exclamă ea. „Ce tot faci că nu mai vii deloc pe aici?"

„Iată că sunt acum", este replica scurtă lansată de bătrânul nostru prieten din America..., replică atât de expresivă a omului, care o emoţionează cu totul pe soţia mea...

Vorbim şi... el acaparează întreaga noastră atenţie... făcându-ne să uităm cu totul de bunul Henri... Reine e cea care mă aduce la ordine, spunându-mi încet: „Domnule Cornillier..., ştiţi, cumnatul dumneavoastră... aşteaptă. Ce să fac cu el?". – Condu-l în atelier.

După câteva secunde, Reine mă anunţă că e acolo. „A spus că se va aşeza pe divan. Îi place locul acela."

Reiau conversaţia. Bunicul e astăzi atât de vesel şi atât de încântător, încât încercăm să-i punem întrebări intime: „Vă amintiţi de generalul W.?". Răspuns viu: „Ah, sigur că da, mi-l amintesc! Pe pământ îl detestam; acum îl accept şi mai puţin!". (Era un adversar politic de rea-credinţă.) Soţia mea menţionează un incident din relaţiile lor. El râde din plin: „Da, niciodată nu am fost aşa de mulţumit; *el turba*!" (Această apreciere a incidentului era cu totul reală.)

În schimb, declară că nu mai are nici cea mai vagă amintire despre un prieten, care în timpul vieţii i-a fost foarte drag.

De notat un punct interesant: spune că zilele acestea a fost la el acasă (într-un oraş din America) şi Reine transmite numele oraşului cu pronunţarea şi intonaţia americană exactă: „Ire" (care se scrie Erie).

Îl rog să facă pentru noi o distincţie între datoriile şi distracţiile sale din viaţa astrală. El spune însă că şi unele şi altele sunt bucurii pentru el.

Desigur, nu ar mai vrea să revină pe pământ! E foarte fericit să fie neîntrupat! Distracţiile îl conduc la bursă, la Palatul de Justiţie, în bănci. Şi sarcinile sale se referă, de asemenea, la probleme de afaceri. El trebuie să stabilească influenţe, în anumite cazuri în care evoluţia generală ar progresa din cutare sau cutare situaţie. Se ocupă de mari interese dintre naţiuni etc.

Şi, brusc, ne părăseşte, lăsând o impresie de forţă şi de intensă bucurie.

*

Şedinţa se termină prin probleme de sănătate.

Scenă amuzantă în legătură cu un nou sirop pe care l-am luat şi a avut un efect real. Vettellini îi spune Reinei că trebuie să îmi recomande să-l iau în continuare şi să mai cumpăr o *altă sticlă*. - „O altă sticlă?", întreabă ea. „Ce vrei să spui cu asta?" - „Da, da, o altă sticlă, un alt flacon; e acelaşi lucru, ai înţeles foarte bine", îi răspunde Maestrul.

Dar Reine nu mai poate de râs: „Să iei un flacon drept o sticlă! Oh, Vettellini, tu, un Spirit!".

Şedinţa 95 – luni, 1 decembrie 1913

Biata copilă, suferă iarăşi. De această dată nevralgiile dentare sunt cele care o torturează. În timpul şedinţei mă asigură că Vettellini a ajutat-o să adoarmă; magnetismul meu nu ar fi fost suficient, căci durerea ar fi menţinut-o trează.

Imediat, Maestrul ne comunică faptul că a adus două Spirite necunoscute care sunt gata să-mi dea dovezi privind identitatea lor. Dar astăzi, mediumul nu este în stare să preia aceste comunicări. Momentan, tot ceea ce i se poate cere este să transmită între noi. - „Totuşi", adaugă Vettellini, „bunicul dumneavoastră mi-a spus că va trece pe aici azi după-amiază; veţi putea să discutaţi câteva momente cu el". (Acest fapt, redat în mod spontan, este foarte interesant, întrucât dimineaţă mă gândisem la bunicul meu, privind îndelung micul desen în peniţă pe care îl am de la el, propunându-mi să-l chem să-mi povestească, pe cât posibil, impresiile sale de-atunci, când a trecut în Lumea de Dincolo.)

Vettellini îmi propune să profităm de această şedinţă pentru a vorbi despre somn. Desigur; însă înainte de o atare problemă importantă, vreau să-mi spună dacă nu ne-am înşelat sâmbătă când, la prietenul meu A.B. (la care am mers la ceai împreună cu soţia) am crezut că am simţit de mai multe ori un mic suflu răcoros pe faţă, prin care de mult timp Maestrul îşi manifestă prezenţa? -"Sâmbătă", spune Reine, „Vettellini a rămas tot timpul vizitei cu dumneavoastră. Acolo mai era încă şi un altul; îl ghiciţi?... Chiar Morrow. A mers să fie alături de dna Cornillier. Dar el nu a rămas mult timp!".

Intervine Vettellini: „Cine mai era în plus acolo? Căci noi am fost trei". Reine spune că ea nu ştie. Nici eu nu ştiu cine - din lumea invizibilă - era cel de-al treilea. - „Isouard" pronunţă simplu Vettellini. Şi el repetă cu

indiferenţă: „Isouard era, de asemenea, acolo". - „Issoar, Isard, ce este asta? Nu cunosc nici un Issoar!", spune Reine. (Nici eu nu ştiu mai mult decât dânsa.) „Ba da, ba da, Isouard... Nicolo", confirmă calm Maestrul. Presimt o ironie în această confirmare blajină.)

„Nicolo e Nicolo. Ce este acest Issoard?" replică Reine cu iritare. Cu toată seriozitatea sa, desigur că Maestrul e pe cale de a se amuza.

Câteva cuvinte pe care le mai adaugă ne fac să înţelegem, în fine, că adevăratul nume al lui Nicolo este Isouard şi că Nicolo detestă să fie numit totuşi[1] Isouard. Aceasta este deci una dintre acele glume bune, dar neplăcute, pe care - pe pământ - un prieten nu ar rata ocazia să v-o facă... şi, după cât se pare... la fel e şi în Lumea de Dincolo.

*

„Să vorbim acum despre somn", spune Vettellini. (Este extrem de rar cazul când Vettellini vorbeşte de la sine despre un subiect propus. În general, el răspunde la întrebările mele, însă astăzi el a dat spontan toate definiţiile care vor urma.)

Reine ascultă un timp, însă ea nu înţelege - ceea ce este foarte interesant de remarcat. O aud că refuză să transmită, întrucât nu înţelege: „Spune din nou, Vettellini, întoarce vorbele altfel... găseşte o altă exprimare. Tu ştii că eu nu pot să-i spun bine domnului Cornillier, dacă nu înţeleg..."

Încetul cu încetul ea reuşeşte să priceapă gândirea Maestrului şi să-mi transmită o învăţătură pe care o voi rezuma astfel:

Somnul nu este un repaus în funcţionarea diverselor organe. Toate organele - inclusiv creierul - îşi păstrează activitatea fiziologică şi în timpul somnului. Ceea ce cauzează somnul este o *desfacere a legăturilor strânse care există între spiritul-corp fluidic şi trupul fizic.* Această desfacere are drept scop o liberare suficientă a spiritului-corp fluidic, pentru a-i permite să meargă şi să adune din mediul ambiant „forţa vitală", conţinută de curenţii magnetici şi cosmici - pe care noaptea îi favorizează şi le intensifică emiterea sau trecerea. Acesta îşi poate reînnoi astfel rezerva din forţa respectivă, epuizată prin activitatea diurnă[2]. Aporturile obţinute de trup prin procesele sale de asimilare (respiraţie, hrană etc.) nu ar fi îndeajunse ca să întreţină viaţa dacă „forţa cosmică" nu ar veni să le activeze suflul etc.

Nu trebuie confundată această desfacere a corpului fluidic - cu scopul căutării de combustibili eterici necesari vieţii organice - cu acea degajare a spiritului fiinţelor evoluate, plecat în căutarea de informaţii sau influenţe de care să poată beneficia conştiinţa. Primul fenomen e comun tuturor anima-

1. Am verificat faptul; este într-adevăr exact.
2. O astfel de explicaţie este verificată de mult timp prin următoarele constatări: un om poate rezista şi o lună fără hrană (fiindu-i strict necesară doar apa), dar sucombă dacă nu doarme deloc 3-5 zile... (n.tr.).

lelor, a tot ce este viu; al doilea este un privilegiu al spiritelor ajunse la un grad mai înalt de evoluţie.

Întreb ce importanţă are orientarea trupului în timpul somnului. Spre surprinderea mea, Vettellini nu pare să dea prea mare importanţă acestui aspect; specifică totuşi, în mod deosebit, că pentru dormit ar trebui să ne aşezăm în axa unei ferestre sau a unei deschideri ce comunică spre exterior – cu picioarele către deschidere – pentru a favoriza absorbţia fluidelor. – „Această aşezare e bună pentru toţi", spune el, „în timp ce orientarea trupului trebuie să varieze în funcţie de structura individuală" (influenţele planetare). Legat de aceste aspecte, Vettellini îi reaminteşte Reinei, foarte mirată, că ea a trebuit – în ciuda dorinţei sale contrare şi fără a înţelege pentru ce – să-şi mute patul în noua locuinţă, punându-l perpendicular pe perete, pentru a avea picioarele spre fereastră. El este cel care a influenţat-o spre schimbarea respectivă.

În timpul acestei comunicări importante a survenit brusc unul dintre acele incidente care conferă atâta realism prezenţei lui Vettellini: Reine, foarte atentă, foarte concentrată să asculte şi să înţeleagă bine cuvintele Maestrului, şi-a unit mâinile, încrucişându-şi degetele – ceea ce era contrar recomandărilor date[1] *încă de la începutul şedinţelor noastre. Imediat, o văd mişcându-şi* capul şi umerii ca un copil iritat, desfăcându-şi la repezeală mâinile şi afirmând furioasă: „Dar nu sunt încrucişate; mă enervezi!", exprimând astfel cu o nervozitate de nedescris faptul că Vettellini i-a făcut observaţie.

Dar iată-l pe bunicul meu. Reine mă informează imediat. Îi arăt desenul micului vapor. Îl cunoaşte? „Am făcut şi multe altele! Acestea îmi plăceau... Am iubit atât de mult marea!" Spune că nu vine des să ne vadă, fiindcă ştie că nu avem nevoie de el. Avem tot ce ne trebuie. Trece însă uneori, fără ca să ştiu... Nici el nu are nevoie de noi. Pentru el, noi nu putem face nimic. Este fericit, oo, da, fericit! (Pare a fi mândru că e fericit.) Ocupaţia sa principală este modificarea acestor curenţi fluidici care influenţează destinele omeneşti. Distracţiile sale sunt greu de definit prin cuvintele limbajului nostru. Esenţa lor este întru totul superioară celor ale noastre, însă în anumite cazuri, există şi analogii. De exemplu, el are bucurii afective..., însă infinit mai plăcute decât bucuriile noastre afective – pământeşti.

Îl întreb dacă ar binevoi să-mi spună cum s-a desfăşurat trecerea de la viaţă la moarte? Îmi răspunde că şi-a prevăzut decesul foarte clar. În timpul ultimelor sale momente a avut viziuni. Era înconjurat, aşteptat de Spirite. După moartea sa, a căzut într-un fel de somn şi i-au trebuit şase luni de ale timpului nostru pentru a-şi regăsi conştienţa clară a stării sale. A fost ajutat mult de Spirite protectoare şi cum el era destul de evoluat pentru a-şi alege calea, a preferat – fără să mai ezite – viaţa astrală.

Toate acestea îi sunt vagi şi îl întreb dacă pentru a mă ajuta în opera întreprinsă, ar vrea să-mi dea unul sau două fapte caracteristice din viaţa sa

1. Încrucişarea mâinilor (sau a picioarelor) împiedică ieşirea fluidului.

terestră, fapte pe care să le pot bine verifica? Îmi spune că da. Va căuta şi mi le va da. Ne părăseşte.

Miercuri, 3 decembrie 1913

Dacă ar mai fi fost nevoie, aş fi avut şi astăzi încă o dovadă bună a sincerităţii Reinei. Ocazia ca să trişeze ar fi fost cu adevărat tentantă... şi uşoară.

Biata copilă a sosit puternic tulburată. Nevralgia dentară nu o părăseşte de vreo şase zile. Nu mai are somn, nu mai mănâncă; nu ştie ce să facă. (Totuşi, iat-o venită la şedinţă!)

La simpatia mea se adaugă o dezamăgire reală, căci tocmai invitasem o prietenă a soţiei mele – dra S. – şi pe amicul meu muzicianul şi tare mă tem că nu voi mai avea nici un rezultat.

Mă instalez totuşi la ora trei şi forţez doza, magnetizând-o prelungit şi puternic.

Reine nemişcându-se de vreo zece minute, credeam că am reuşit să o adorm, însă când mi-am oprit pasele, ea deschide ochii şi-mi spune: „Nu *dorm; sunt doar amorţită, asta-i tot*". Atunci reîncep, procedând metodic şi intensificând magnetizarea din ce în ce mai mult. De această dată, mă gândesc că ea trebuie să doarmă bine... şi o întreb în şoaptă: „Reine, dormi?". – „Nu; aud toate zgomotele. Sunt toropită, însă cel mai mic şoc mă trezeşte." Şi apoi, dezolată, zice: „Tocmai astăzi trebuia să se întâmple una ca asta!".

O consolez puţin şi îi spun că vom încerca altceva. Îi chem pe cei doi prieteni şi pe soţia mea şi formăm un lanţ. Sper ca astfel să avem, poate, câteva fenomene. Dar după zece minute neproducându-se nimic, opresc şi revenim în atelier. Propun să încercăm cu masa...

Masa, care de obicei se mişcă imediat, rămâne imobilă. Îndepărtez mediumul. Se produc câteva mişcări, însă nici o comunicare. Atunci îi îndepărtez şi pe cei doi prieteni. Soţia mea, Reine şi cu mine reluăm; masa nu se mişcă deloc! Mă încăpăţânez să persist. După vreo opt minute, survin balansări mari şi apoi cuvintele: „Trebuie să încetaţi!". Atunci opresc totul.

Punctul interesant pentru mine este totuşi faptul că, într-adevăr, mica Reine ar fi putut astăzi, foarte uşor, să fie tentată să ne înşele.

Şedinţa 96 – vineri, 5 decembrie 1913

Am primit de la Reine câteva rânduri, informându-mă că a întrebat prin masă, acasă la ea (după indicaţia mea), dacă am putea avea astăzi o şedinţă. Masa i-a răspuns: „Da, la ora două. Dacă nu e nici un rezultat, asta te va menţine în stare"... Însă nevralgiile ei persistă şi ni se face o adevărată milă văzând cât suferă biata copilă! Şi asta cu atât mai mult cu cât ea încearcă să surâdă şi să pretindă că totuşi e fericită aici.

Când începem şedinţa îmi spune că nu mai simte durerile; i-au încetat aproape brusc. Şi, într-adevăr, adoarme foarte repede.

Aştept mai mult timp, fără a o întreba, gândindu-mă că poate acest somn foarte liniştit o va reface.

Dintr-o dată ea tresare, întoarce capul către dreapta şi râde. Îi face semn invizibilului să treacă la stânga ei, se apleacă în acea parte şi începe să şoptească vesel, prea voioasă ca venitul să fie Vettellini. Într-adevăr, mi-l anunţă pe bătrânul nostru prieten Morrow. A sosit primul, întrucât Vettellini nu putea să vină imediat. Condiţiile fluidice şi atmosferice sunt atât de rele momentan, încât le este foarte greu să coboare până la noi. Bătrânul prieten, mai viguros, mai puţin eterat, pătrunde mai uşor prin curenţii răi care ne înconjoară. De altfel, suntem cu toţii într-o stare proastă. Influenţele planetare sunt nefaste în aceste momente; noi suferim aici, iar ele - Spiritele - resimt o reacţie când vor să se apropie de noi. Tulburarea şedinţei de miercuri a provenit tocmai din aceste fenomene. Ghidul nostru nici măcar nu a putut să coboare către noi. Morrow este cel care a încercat să ne comunice prin masă. Copila râde şi-l ironizează: „De aceea a fost aşa de frumos! Pe el, Morrow, asta îl plictiseşte. Lui nu-i trebuie să-i ceri să vorbească prin masă, oo, nu!".

În mod evident, vom avea o întârziere, dar nu putem face nimic. Dacă înşişi Protectorii noştri nu s-ar ocupa de noi, am fi teribil de deprimaţi. Bunicul face un efort mare pentru a-i îndepărta nepoatei indispoziţii dureroase etc.

Conversaţia continuă veselă, amestecată cu zeflemeli şi glume, apoi, brusc, impetuosul vizitator pleacă, fără să-l mai aştepte pe Vettellini.

Reine începe să se neliniştească: „Totuşi, de ce el nu vine?".

Pentru a o distrage, îi cer să meargă să vadă dacă în atelier mai este cumnatul meu.

Se duce, dar revine în aceeaşi secundă, puţin cam speriată. Un Spirit s-a azvârlit asupra ei, spunându-i: „Întrebaţi dacă Henri poate să vină?" şi copila a fost atât de surprinsă, încât nu a mai apucat să-i simtă fluidul. Ea nu ştie cine este...

O rog să se reîntoarcă şi să-l caute. Era desigur Henri al nostru. (Această bruscare nepotrivită îi era destul de caracteristică.)

Îl întreb cum se simte. E mulţumit? Răspuns: Nu, nu e mulţumit. Totul e prea lent... Se simte mereu într-un fel de toropeală - de altfel fără nici o suferinţă; însă el ar vrea să se trezească. Remarcă faptul că anumite cuvinte (nume) îi preocupă mereu gândirea..., dar că nu poate descoperi la cine se referă cuvintele respective. Reine îmi repetă unul dintre acestea: „Leuse,... Leontine (Leusine). Este numele fiinţei pe care el a iubit-o cel mai mult şi a cărei amintire se iveşte din toropeala-i întunecată: soţia sa. Spune că acum a început să-i vadă imaginea... Mai există încă un nume care îl obsedează: „Clara... Clara". Crede că trebuie să fie numele uneia dintre fiicele sale?

Era însă o soră a sa, care, de asemenea, a fost de un devotament admirabil pentru el. La sfatul copilei, care mă asigură că această căutare a lui va fi folositoare trezirii sale, îi arăt doar eroarea, îndemnându-l să se mai gândească... Această Clara a avut un loc atât de important în viaţa sa, încât trebuie să-şi amintească...

Şi pentru a-l antrena în această muncă de căutare, insist ca de acum înainte să facă un efort ca să-şi mai regăsească câte ceva din trecut. Să-mi vorbească despre el însuşi, să-mi redea vreo impresie dinaintea morţii lui...

Se scurg câteva momente... Înţeleg că-i vorbeşte Reinei; însă ea ezită să-mi transmită vorbele, pe care ea le consideră incoerente: „Domnule Cornillier... sunt prostii... Spune că îşi aminteşte că avea două case. Vedeţi?".

Fiind, din contra, foarte interesat, când îi spun copilei să-l întrebe asupra celor „două case", Henri afirmă spontan: „Nu-i casa nebunilor. (El fusese internat într-un ospiciu din apropierea Parisului, unde a şi murit.) Aveam două case; una care era mai mult a mea, unde eram singur".

Ei îi zic: Foarte bine, înţeleg... Spune-mi ce făceai în această casă a ta. El caută, face eforturi... şi, puţin câte puţin, îi revin amintiri în conştiinţă: *„Era pentru a-mi câştiga viaţa... Făceam... arbori, câmpii... Ah, da: pictură!"*.

În fine, iată un punct câştigat... Şi îl încurajez să continue aceste eforturi de căutare.

Spune că aici, cu ajutorul luminii mediumului, vede destul de clar. Dar atunci când e singur, totul devine întunecat şi adoarme din nou..., însă, iată-l pe Vettellini care intervine şi Reine, surâzând ca o îndrăgostită, îl conduce repede pe Henri în atelier.

*

Maestrul explică amănunţit influenţele rele pe care le suferim acum. Ele vor fi şi mai rele de la 12 la 15 decembrie. Dar o dată depăşită această perioadă, va fi mai bine. Acest fenomen e aproape universal. Opera noastră va suferi o întârziere. Să nu ne neliniştim însă; nu poate fi altfel.

Vorbesc despre evenimente politice. *„Marile Spirite au atenuat mult destinele scrise"*, spune Vettellini; *„fără această intervenţie ar fi fost mai urât, însă nu a fost decât amânat; se va întâmpla aşa cum v-am dezvăluit sau aproape la fel. Anumite evenimente sunt totuşi deasupra oricărei modificări... Un regat mare vecin intră în fatalitatea sa. Cel mai puternic monarh va cădea. Ei vor Republică... şi asta-i scris ca inevitabil. Va curge mult sânge...* Franţa va fi prinsă în alt mod. Ea se va angaja să susţină o naţiune prietenă... Asta o va face să regrete profund. Când va fi mai bine angajată, coloniile se vor revolta şi îşi vor recâştiga independenţa. Intrigile politice îşi vor urma cursul. Totul tinde către răsturnarea din temelii".

Fac aluzie la Poincaré – care, după cum afirmase Vettellini, nu va trece de noiembrie. – „I s-a prelungit viaţa politică, pentru a se restrânge tulburările. Dar nu este decât o amânare."

Profeţiile făcute anterior sunt astfel reînnoite. Notez două preziceri: catastrofe de căi ferate provocate în momentul mobilizării[1] de către spioni sau revoluţionari, precum şi surprize îngrozitoare în comportarea forţelor noastre maritime – nimic nefiind în acord cu pregătirea acestora afirmată de politicieni.

*

Vettellini crede că le vom putea avea luni sau miercuri, pe cele două Spirite necunoscute. Dar un fel de strat fluidic foarte întunecat înconjoară Pământul şi înseşi Spiritele suferă. Cu greu poate şi Vettellini să vină la noi... (Şi aceasta e o cauză care întârzie trezirea bunului Henri.)

Vorbim despre sănătate. Biata copilă, are multe de ascultat! Interzicerea absolută – cu multe ameninţări în caz de nesupunere – ca să se ducă să-şi scoată dinţii. (Ea avea intenţia.) Pentru şedinţă Vettellini i-a luat suferinţele. Dar după aceea, i le va reda. El nu le mai poate menţine... Urmează o scenă tristă, dar şi comică. Reine îi solicită intens să păstreze suferinţele respective. E prea mult... nu mai poate! Plânge, îl imploră... Vettellini încearcă să o liniştească. Îi vorbeşte ca o mamă, însă ea va trebui să-şi reia nevralgiile după şedinţă[2]. – „Măcar aşteaptă să ajung acasă", îl imploră ea. „Acolo mă pot văita în largul meu; Achille e cel care mă va auzi."

Şedinţa 97 – luni, 8 decembrie 1913

Reine e torturată mereu de nevralgiile sale. Cum ea nu a prea dormit toate nopţile din urmă, pică de somn. Stând pe scaun în aşteptarea şedinţei, moţăie somnoroasă.

Începem la ora trei şi pare că a adormit profund. Ghidul se manifestă imediat şi sesizez pe ici pe colo, câteva cuvinte dintr-o discuţie: „Of, el se va supăra! Nu, nu-i voi spune; se va înfuria. Of, nu vreau ca el să fie bolnav... Dar fiindcă dorm bine, ar trebui să profit... Nu? Ei bine, îi voi spune asta înainte; îi va face plăcere, iar cealaltă i-o voi spune după aceea...".

Nu am înţeles despre ce era vorba. Acum Reine mă caută cu mâna şi îmi spune: „Veţi fi mulţumit; Vettellini consideră că puteţi ieşi. Fiţi precaut, însă puteţi ieşi". (Am fost foarte gripat în zilele din urmă.)

Acum trebuie să vină ceva mai neplăcut: „Ştiţi... este foarte puţin plăcut; trebuie să mă treziţi imediat. Nu vom mai ţine şedinţa; nu suntem îndeajuns de tari; ne-ar obosi prea mult. Vettellini spune că m-a lăsat să adorm doar ca antrenament, pentru a mă menţine în formă bună. Nici miercuri nu vom fi capabili, însă el speră că vineri vom putea relua".

---

1. Ianuarie 1925. Deşi în timpul tragicei perioade a mobilizării nu a fost anunţată în ziare nici o catastrofă, ştiu - din sursă serioasă - că totuşi s-a produs un accident teribil pe linia ferată din Cherbourg şi un altul în regiunea Blois.
2. Durerile i-au revenit la câteva minute după trezire.

Ea remarcă faptul că, aşezându-se în fotoliu, îi era frică să nu adoarmă de somn natural, căci tare şi-ar fi dorit asta. Dar abia i-am atins mâinile, că s-a şi trezit cu totul şi numai după aceea a simţit efectele paselor mele: „Vettellini este cel care m-a trezit", spune ea.

O mică viclenie pentru a-l mai reţine pe Vettellini, care el însuşi, deşi protestează, lungeşte vorba.

Ca din întâmplare, el mă anunţă de lipsa cumnatului meu din atelier. Însă de această dată, dânsul a plecat din proprie voinţă, ceea ce indică un progres.

Şedinţa 98 - miercuri, 10 decembrie 1913

Fără a fi refăcută cu adevărat, Reine este mai bine dispusă astăzi şi sper să avem o şedinţă bună.

Adoarme uşor şi fără să mai aştept, îi cer să meargă să-l caute pe bunicul meu, care îmi promisese că îmi va reda câteva amintiri caracteristice ale vieţii sale. După câteva momente ea deja vorbeşte cu invizibilul, însă nu pot sesiza nimic din discuţie, decât unele remarci, cum ar fi: „Nu înţeleg bine, aud cu greu; exprimă-te cu mai multă putere...". În final, mi se adresează ca să-mi spună că Vettellini e aici. Bunicul meu nu va veni. „Nu din cauză că nu ar vrea", precizează Vettellini, „însă astăzi el nu poate, fiind ocupat. De altfel", adaugă el, „nu va fi o şedinţă bună. Comunicările sunt aproape imposibile. Condiţiile mediului sunt atât de nefavorabile, încât este inutil să mai încercăm ceva. Amândoi sunteţi foarte obosiţi; mai bine să ne mulţumim să stăm de vorbă. Puneţi-mi întrebări: voi răspunde".

Cum în această perioadă copiez comunicări referitoare la naştere, îl întreb dacă legile încarnării, care conduc specia umană, sunt valabile şi pentru speciile animale - în ceea ce priveşte captarea Spiritelor. (Un singur captat la un act sexual, gemenii provenind în mod obligatoriu de la repetarea actului respectiv.) El răspunde că pentru animale legea diferă. La acestea, o singură cuplare captează mai multe spirite din specia lor.

Mă forţez să găsesc întrebări interesante, dar capul parcă îmi este gol... Vorbim cam dezordonat, iar Reine vorbeşte cu greu; pare greoaie şi epuizată.

„Există - astfel cum pretind teoriile oficiale - o modificare a neuronilor în timpul somnului?" - „Da, însă nu această modificare este cea care a produs somnul. Plecarea spiritului este aceea care întrerupe relaţiile reciproce dintre celulele nervoase şi provoacă restrângerea activităţii ramificaţiilor. Circulaţia sângelui ar trebui în mod normal să se încetinească puţin, însă de foarte multe ori, din contra, devine mai intensă - uneori din cauza poziţiei capului, care ar trebui să fie întotdeauna în planul orizontal al trupului. Visele provin adesea din această situaţie. La somnul bun, nu trebuie să visăm deloc."

Îl întreb cum iese corpul fluidic, noaptea, când pleacă în căutarea fluidelor hrănitoare? Răspuns: „Prin gură; şi reintră prin gură". (La ieşirile provocate

sau spontane ale Spiritului, acesta iese însă ca un abur, de jur-împrejurul trupului, aşa cum s-a mai spus.)

La moartea naturală, iese ca un abur, dar în mod lent. Dacă este o moarte violentă sau rapidă, el iese dintr-o dată prin gură.

După deces, legătura fluidică rămâne ataşată prin gură (mai exact, ataşarea este de creier; gura este locul de trecere). Remarc faptul că anumite doctrine spiritualiste afirmă că legătura fluidică se ataşează plexului solar. Vettellini spune că nu e aşa. Întotdeauna se leagă prin gură.

Motivul pentru care el recomandă ca în timpul somnului să ne aşezăm cu picioarele spre fereastră, nu este că fluidele ar pătrunde prin tălpi; însă la această poziţie ele ar putea să urce în lungul trupului, învăluindu-l şi scăldându-l ca un curent de apă şi astfel ar fi absorbite mai uşor decât în cazul când acestea ar veni lateral.

*

Întreb dacă în ciuda oboselii noastre, am putea să-l aducem pe cumnatul meu? Vettellini parcă ar vrea să se opună, dar Reine a şi plecat să-l caute. Iată-l, era în atelier.

Unde a fost să se plimbe în aceste zile? Răspuns: „În jurul casei mele. Însă nu am intrat". Eu vreau să ştiu de ce – şi Reine adaugă la întrebarea mea: „Ţi-ai fi văzut soţia... O iubeşti mult?". Răspuns: „Oh, da, da... însă nu pot să intru... din cauza fluidelor rele care mă opresc. Aici, din contra, pătrund cu uşurinţă; mă ajută... şi mă simt mai bine când sunt la Emil". Reine ridică brusc din umeri şi o aud bombănind printre dinţi: „Emil, Emil... E curioasă această încăpăţânare!". Şi adresându-i-se lui: „Dar de ce îl tot numeşti Emil,... dacă el e Pierre? Vettellini îl numeşte Pierre...".

Considerând această „încăpăţânare" a lui Henri un indiciu foarte bun al identităţii sale, o las pe Reine în necunoştinţă de cauză şi, întrerupându-i critica, o rog să-i pună această întrebare precisă: Ce simţi tu? Eşti nenorocit, suferi?

Trece un moment, apoi răspunde clar: „Mă simt mai bine decât atunci când eram în viaţă. Este o stare de somn, dar senzaţia e plăcută".

O nouă întrebare: Regreţi viaţa de pe pământ? Răspuns: „Da, îmi pare rău după ea şi am regrete, dar nu ştiu la ce se referă acestea. Acum, dacă aş putea alege, aş prefera să fiu încarnat; însă nu ştiu încă nimic despre bucuriile vieţii astrale... Dorm... şi aceasta este mai degrabă o stare plăcută..."

Îl rog să facă un efort şi să-mi povestească ce a simţit la moartea sa. Ce i s-a întâmplat? Răspunde că la un moment dat a văzut în jurul său „forme" care îl înconjurau... Spirite... Şi, imediat, a devenit total conştient: a ştiut că era *mort*, că totuşi supravieţuia şi că era mereu el însuşi... Apoi a fost prins de un somn greu şi a căzut în această stare din care acum începe să iasă cu încetul. Acum nu-şi poate reaminti nimic în plus; dar este sigur de acel moment de luciditate şi de conştienţă totală care a survenit imediat după decesul său.

Revin la ceea ce el numea „a doua casă a sa" (atelierul său). Vreau să se ducă acolo şi să pătrundă înăuntru. Aceasta îi va ajuta revenirea la amintirile sale, căci o dată intrat, va simţi mai mult din fluidele lui... Spune că nu ştie însă cum să se ducă acolo... Reine crede că, mergând la soţia sa, va găsi în mod sigur o legătură fluidică, un drum, care trebuie să existe între casa unde a locuit şi atelierul lui.

În mod spontan, mă întreabă să-i spun cine este „Clara". - El nu a putut să afle singur? Copila - care îşi ia în serios rolul de educator - promite că-i spun vineri, ca recompensă dacă el se va duce la atelier şi ne va relata impresii exacte... Apoi îl conduce iarăşi la locul lui preferat de pe divan...

*

Îl întreb pe Ghidul nostru dacă nu ar fi bine pentru Henri şi pentru tatăl meu să fie puşi în legătură. Mi se pare că unul ar putea să-l ajute pe celălalt. Vettellini răspunde însă negativ: „Pe cei de dincolo nu trebuie să-i ajuţi decât până la o anumită limită. Fiecare trebuie să-şi facă propria treabă... Ei se vor regăsi în mod liber când va veni momentul".

Aş putea să ştiu dacă Henri a fost condus - după decesul său - în faţa adunării Spiritelor albe? Şi dacă da, de ce nu-şi aminteşte? La ce poate servi această aducere în faţa înaltului tribunal, dacă nu mai rămâne nimic în conştiinţa celui care a păcătuit?

În răspunsul său, Vettellini are un uşor accent de iritare: „Vreţi să înţelegeţi totul... reducând însă totul la raţiunea încarnatului. Dar tot ceea ce se întâmplă în planul astral aparţine unei stări de a fi diferită de starea care vă determină voua judecata... - Da, cumnatul a venit imediat - ca şi toţi ceilalţi - în faţa adunării Spiritelor albe. Tocmai în acele momente de luciditate - de care el e atât de sigur - a avut loc examinarea vieţii sale trecute. El a revăzut totul, a înţeles totul şi - pentru a spune aşa - i s-a decis viitorul în acord *cu el însuşi. O dată hotărârea luată*, a căzut în somn... *fiindcă acesta e necesar, întrucât astfel este calea evoluţiei Spiritelor de nivelul său.* Dacă înţelegeţi sau nu, n-are importanţă! Spuneţi că nu-şi aminteşte. Faptul este că dânsul nici nu trebuie să-şi amintească... Aşa trebuie să fie. Va veni însă momentul când se va trezi şi îşi va reaminti în mod clar".

*

Îl întreb pe Vettellini cum se face că el nu pare preocupat şi nici interesat deloc de tentativele făcute de alte Spirite, în anumite centre din America, Anglia etc. pentru a se propaga doctrina supravieţuirii sufletului. Sunt acţiuni care se desfăşoară de zece-cincisprezece ani. Au fost făcute eforturi enorme - şi din Lumea de Dincolo şi de această parte - pentru a coresponda şi a stabili dovezi ale persistenţei conştiinţei după moarte. Anumiţi mediumi - ca dna Piper - au desigur un merit imens... în timp ce Vettellini are aerul că nici nu i-ar cunoaşte...?

Răspunde că ştie perfect că există grupuri de Spirite ocupate cu anumite sarcini. Există, de asemenea, şi acţiuni întreprinse de Solitari. Acţiunea lui este de acest fel. El e singur; el a vrut aşa. Prima concepere a acestei opere a survenit încă din timpul vieţii sale terestre. El singur este cel care a aranjat condiţiile ce i-au permis să obţină numai într-un singur an rezultate care în alte circumstanţe ar fi necesitat zece ani de eforturi. Ceea ce s-a realizat până acum este extraordinar. Nu se poate pătrunde mai profund în Lumea de Dincolo decât am pătruns noi în anumite cazuri. Sănătatea noastră – a celor doi – a oprit din păcate mersul întreprins şi în alte direcţii. A trebuit să renunţăm la întreaga serie de fenomene materiale, întrucât nici Reine şi nici eu nu am avea forţa necesară. Acum suntem aproape de limita posibilităţilor noastre. A merge mai departe ar însemna o tulburare profundă a stării noastre fizice. Însă nu trebuie. În scurt timp, opera pe care a vrut să o realizeze va fi terminată şi noi va trebui să ne reluăm viaţa normală de încarnaţi. Nu, el nu ne va abandona. Îi va fi chiar mai uşor să se manifeste atunci când ne vom regăsi sănătatea obişnuită. Probabil că Reine va putea să-l audă. Şi apoi, o va face să doarmă atunci când va fi necesară vreo comunicare. Chiar după ce va trece în altă sferă va reveni să ne vadă şi să vegheze asupra noastră.

Răspunzând unei noi întrebări pe care i-am pus-o, el spune că ne cunoaşte trei dintre vieţile noastre anterioare. A trebuit să le cunoască pentru a-şi da seama bine de calităţile individualităţilor pe care le-a ales ca să-şi realizeze opera. Îl întreb dacă ar vrea să ne vorbească puţin despre aceste vieţi. Răspunde: „Nu, v-ar tulbura".

Vorbim acum despre doctorul Geley, căruia i-am cerut să vină să examineze dările de seamă privind experienţele mele. Vettellini spune că ar trebui să-l aduc să asiste la o şedinţă şi să-l las liber să atingă mediumul, precum şi să-i facă verificarea pe care ar dori-o. La vizita acestuia, speră să-mi dea noi fapte privind identitatea spiritelor. Însă noi suntem epuizaţi... şi este obligat să ne atenţioneze. Astfel, de exemplu, Méhul trebuia să vină astăzi iarăşi, ca să ne aducă informaţii noi; Vettellini l-a împiedicat însă... Ne vom resimţi chiar şi din cauza puţinului ce l-am realizat azi.

Mă avertizează că am răcit din nou ieşind azi-dimineaţă. De fapt, sunt atât de epuizat încât am grăbit singur încheierea şedinţei, lucru care nu mi s-a întâmplat încă niciodată.

Şedinţa 99 – vineri, 12 decembrie 1913
(prietenul meu Albert B. asistă la şedinţă)

La sosire, Reine îmi spune că ieri a primit prin masă indicaţia că astăzi şedinţa nu va fi bună, din aceleaşi motive, ca şi şedinţa precedentă. Îmi povesteşte, de asemenea, un vis straniu pe care l-a avut şi de care este încă foarte impresionată. Îi voi cere explicarea la şedinţă.

Somnul îi vine repede, însă ea rămâne nemişcată atât de mult timp, încât sfârşesc prin a-i lua mâna şi a o întreba. Îmi spune că s-a dus tare sus! S-a dus împreună cu Vettellini în regiunea Spiritelor albastre pe care nu le-a mai vizitat de atâta vreme; iar apoi au mers şi mai sus, mult mai sus, spune ea. Au ajuns la sfera Spiritelor albe, însă ea nu s-a putut menţine acolo din cauza curenţilor. A fost forţată să coboare. Nu a făcut nimic, nu a văzut nimic deosebit. A fost doar o plimbare cu Maestrul.

Vettellini o roagă să-mi spună că nu-mi va da în această după-amiază ceea ce doresc, căci influenţele fluidice rele nu au trecut încă. Crede că luni se vor putea restabili comunicările în condiţii bune şi, în orice caz, va aduce un Spirit necunoscut care va fi capabil să-mi dea dovezi asupra identităţii sale. Astăzi putem sta de vorbă. Adaugă că în aceste momente nu trebuie să fac să vină cumnatul meu.

Reiau atunci problema legăturii fluidice care, după deces, mai leagă Spiritul de cadavrul său. Vettellini ne-a spus că acesta se leagă prin gură. Bine; însă, dacă individul a fost decapitat, de exemplu, sau atunci când capul este distrus în urma unei zdrobiri sau a oricărui accident, la care parte a trupului se va mai ataşa legătura fluidică?

Răspuns: legătura fluidică rămâne ataşată capului decapitatului, cu câteva infiltrări în trup, dacă sunt puse împreună. Dacă trupul este îndepărtat, rămâne ataşată numai de cap. În acest caz, trupul nu mai este decât o grămadă de substanţe organice, fără nici o legătură cu Spiritul dezcarnat. Când capul a fost distrus şi nu mai există, Spiritul-corp fluidic îşi reia libertatea totală şi pierde orice legătură cu condiţiile fizice terestre. Consecinţa este aceeaşi, ca şi la incinerare.

Pun acum o întrebare referitoare la cumnatul meu: cum este posibil ca un Spirit care nu mai are nici o amintire a faptelor din viaţa sa – şi nici a *fiinţelor, nici a lucrurilor, nici a sentimentelor – să-şi păstreze atât de bine* folosirea limbajului. Henri nu-şi aminteşte nimic din trecutul său şi totuşi el pare să se exprime fără nici o dificultate. (Reine confirmă remarca mea, exclamând: „Cred că aşa e; el vorbeşte cu uşurinţă, vă asigur!".) În condiţiile terestre, când un individ cade în stare de idioţie sau de paralizie etc., el pierde, în general, o parte sau chiar ansamblul complet al facultăţilor sale cerebrale şi limbajul este afectat întotdeauna; cel mai adesea e chiar primul afectat.

Vettellini răspunde cu o claritate deplină: „Cazul nu este deloc acelaşi. Greşiţi dacă stabiliţi o analogie între o stare patologică a organului creier – atins de leziuni sau de o revărsare de sânge etc. – şi starea de toropeală a Spiritului, stare ce survine după ce şi-a părăsit organele relaţiilor sale pământeşti. Coma în care se cufundă Spiritul nu ar avea nici o valoare pentru evoluţia sa dacă nu şi-ar păstra capacitatea de a gândi şi de a lucra pentru propria-i trezire şi dezvoltare a conştiinţei. El trebuie să poată cerceta şi să

se instruiască, iar limbajul este instrumentul său pentru activităţile necesare şi indispensabile care urmează. De aceea, îi este lăsat".

Această toropeală în care cad majoritatea Spiritelor după trecerea lor în Astral ar fi deci, în rezumat, nu numai o reacţie naturală la şocul morţii, dar şi o stare impusă de Spiritele superioare pentru a obliga pacientul la o misterioasă muncă personală pentru trezirea conştiinţei.

Întreb acum dacă nu este de un interes cu totul deosebit acea pătrundere şi înţelegere a esenţei fiinţelor, făcând cercetări similare celor făcute de Vettellini şi pe care le-a menţionat în şedinţa trecută, cu privire la vieţile noastre anterioare. Nu este acesta un studiu minunat, chiar pentru un Spirit înalt? El răspunde sobru că Spiritele foarte evoluate pot într-adevăr să facă astfel de cercetări. În general însă, ele respectă dreptul legitim pe care îl are fiecare fiinţă privind misterul individualităţii sale şi nu se ocupă niciodată de aşa ceva. Această acţiune i-a fost permisă în cazul nostru, ţinându-se cont de proiectul lui. Trebuia să cunoască de fond terenul său, pentru opera pe care vroia să o realizeze.

*

Vettellini vorbeşte despre carte. Trebuie să mă ocup mai activ. Începând de acum, timpul e limitat. Şi el repetă într-un mod ciudat: „Acum timpul nostru e limitat...".

Fac aluzie la tristeţea pe care ne-o va produce terminarea şedinţelor noastre, a acestor întâlniri atât de preţioase pentru noi. Vettellini ne spune cu o gravitate care mă frapează: *„Nu sunt eu primul care vă va părăsi..."*. Apoi, reluându-şi tonul obişnuit, adaugă că va continua să ne vadă, să ne ajute şi să vegheze asupra noastră.

Mă gândesc la visul pe care mi l-a povestit Reine la sosirea sa şi întreb care este semnificaţia scenei respective, care a emoţionat-o atât de mult. Îmi răspunde destul de evaziv, că acum Reine e capabilă să descopere singură, să „citească" în curenţii şi fluidele semnelor care anunţă evenimente viitoare... În timpul nopţii, ea iese adesea şi merge în regiunile înalte unde se află aceşti curenţi... Şi când se trezeşte, amintirile acestor „citiri" se confundă cu imaginile produse de visele organice.

Soţia mea şi cu A.B. ies, pentru a mă lăsa să o trezesc pe Reine. Însă imediat după plecarea lor, Vettellini revine pentru a-mi vorbi despre destinul[1] meu...

1. De teamă ca soţia mea să nu fie afectată, nu am vrut să notez în darea de seamă a şedinţei ceea ce mi-a spus Vettellini la această revenire cu privire la visul premonitial al Reinei şi a propriilor sale spuse, a căror ambiguitate m-a frapat. De fapt, mă previne că eu va trebui să mor atunci când munca pentru această carte va fi terminată. – Încercare... pentru moralul meu... poate?

Şedinţa 100 - luni, 15 decembrie 1913

A suta şedinţă... Şi interesul lor creşte mereu!

Înainte de şedinţă, micul meu model îmi povesteşte diferite lucruri: iarăşi vise impresionante, conţinând în mod evident elemente premoniţiale a căror semnificaţie[1] sunt singurul care poate să o înţeleagă; apoi, viziuni ale lui Vettellini - din care una chiar în această dimineaţă, în atelierul[2] drei C.H., s-a complicat cu apariţia simultană a *unui fel de substanţă ceţoasă, de formă alungită, înaltă de circa şaizeci de centimetri*, ce s-a ivit în nişa întunecată din fundul atelierului, după două trosnituri semnificative, care i-au atras atenţia Reinei[3].

Reine îmi mărturiseşte că devine din ce în ce mai nervoasă şi mai irascibilă în viaţa sa intimă. E foarte supărată din această cauză pe ea însăşi, dar cu toate regretele sale nu se poate stăpâni şi bietul Achille - drăguţ şi răbdător la maximum - e cel care suportă neplăcutele consecinţe ale stării sale.

O adorm la ora trei şi Vettellini se anunţă imediat şi îmi propune să începem şedinţa printr-o discuţie scurtă cu cumnatul meu, care în aceste momente se află în atelier.

Adus repede, Henri îmi spune că în aceste zile a tot plecat. Aşa cum l-am rugat, el vroia să meargă la „cea de a doua casă a sa" şi crede că a regăsit strada. E aproape sigur că aceea este strada... (Îi sesizăm eforturile de a ne spune numele, văzând-o pe Reine că se apleacă şi îşi dă toată silinţa ca să-l înţeleagă.)

„Strada...Fe...Fer... (Reine îl încurajează şi repetă silabele una după alta)...Fer... nand..." Aştept, fără să spun ceva. - „Nu,... este Sfântul; Sfântul Fernan... sau Sfântul Fernand...?"

Eu zic: lipseşte ceva. Încearcă să-ţi aminteşti exact.

„Sfântul Fer...Fer di... Sfântul Ferdinand..." Îi strig bravo. Aşa e: Sfântul Ferdinand. Şi după aceea...

El explică faptul că aceasta a fost tot ce a putut să facă. Fluidele pe care le-a urmărit s-au amestecat cu altele şi nu a mai putut recunoaşte pe cel bun pentru a intra în clădire. A încercat, dar în zadar, nu putea să-şi amintească numărul. Însă, de atunci, îi tot revine în gând numărul 22. - Este exact şi îl încurajez să se reîntoarcă şi de această dată să pătrundă în atelierul său.

Îl întreb cum percepe, cum vede diferite scene: străzi, fiinţe şi lucruri, când rătăceşte aşa.

---

1. Anunţări mai mult sau mai puţin voalate ale morţii mele.
2. În aceste ultime săptămâni, Reine a început să pozeze puţin.
3. Trosniturile respective au fost cu totul reale, căci şi dra C.H. le-a auzit şi le-a remarcat.

Răspunde că în aceste zile a văzut mai bine străzile, casele şi oamenii de pe străzi; dar oamenii îl uimesc, căci în jurul lor există un fel de radiaţii, de luciri? – Reine le explică pe acestea ca fiind dublul lor fluidic care iese astfel în exterior; dânsul spune că e mulţumit că nu s-a înşelat... Adaugă (la solicitarea mea ca să precizeze modul său de a vedea) că el vede totul ca şi cum între dânsul şi scenele percepute s-ar interpune un voal; o ceaţă uşoară... care atenuează, fără a tulbura însă imaginile. Dar numai de ieri vede aşa...

Îl felicit şi îl îndemn să facă eforturi.

E frământat mereu de numele „Clara", neputând să regăsească în memorie persoana respectivă. Îi spun cine era această Clara: sora sa – care l-a iubit atât de mult... şi care de-a lungul vieţii sale i-a fost atât de devotată. Cum de nu şi-o aminteşte!

Spune că nu poate încă să o vadă..., deşi ştie că avea mai multe surori (exact). Şi, spontan, adaugă că el crede că are şi un frate, care însă a murit de mult timp. (De asemenea exact – şi excelentă informaţie, căci în actualul nostru anturaj, nimeni nu a ştiut de existenţa acestui frate.)

Ar putea să-mi explice un fapt curios: în ultimele luni ale existenţei sale, faţa i se modificase extrem de mult; boala îl răvăşise cu totul. Dar după deces, şi-a reluat imediat nu numai forma sa frumoasă, normală, dar chiar şi expresia plăcută şi surâzătoare care îi era obişnuită...?

Răspunde că înainte de a se detaşa, cu câteva momente, devenise conştient că era sfârşitul suferinţelor sale... şi era fericit. Poate că acesta era motivul... Crede de asemenea că după moartea organică, spiritul său a rămas câtva timp încă pe jumătate nedetaşat de trup, pe care l-a impresionat cu sentimentul eliberării...?

Toate aceste ultime răspunsuri şi comunicări au fost făcute cu o claritate ce indica un progres real în starea lui Henri şi, cu buna speranţă că îl voi regăsi în curând aşa cum era el, îi cer să ne lase să ne continuăm şedinţa...

Fără a mai întârzia şi spontan, Vettellini îmi dă o informaţie complementară la învăţătura sa privind somnul: „În timpul unei ieşiri naturale a corpului fluidic, în organism (în zona creierului) se poate produce o schimbare accidentală care – pentru a spune aşa – închide uşa şi se opune reintrării în trup a corpului respectiv. Atunci, organismul lipsit de spirit va continua să trăiască în somn... şi acesta ar putea să dureze mult timp – săptămâni, luni. În general, un şoc, o intervenţie brutală redeschide uşa şi permite reintrarea corpului fluidic. Dacă între timp fiinţa respectivă a fost considerată moartă şi a fost îngropată, va muri mai mult sau mai puţin repede, funcţie de condiţiile în care a fost pusă în sicriu...".

Întreb care sunt relaţiile normale dintre Spiritul dezcarnat şi cadavrul său? Răspuns: „Spiritul este legat de trupul lui în măsura sclaviei pe care a suferit-o din partea acestuia în timpul vieţii. Dacă trupul a fost elementul cel

mai important şi dominant în viaţa sa, Spiritul este îndemnat să se reîntoarcă permanent să-l viziteze... şi suferă văzându-l cum se descompune. Dacă Spiritul este mai evoluat sau indiferent, descompunerea nu mai este motiv de suferinţă. În fine, dacă Spiritul este de o evoluţie înaltă, devine – din contra – aproape fericit văzându-şi cadavrul folositor, servind la dezvoltarea altor fiinţe". La aceste spuse, Reine e cu adevărat elocventă. Vorbeşte cu o uşurinţă curioasă despre această problemă atât de stranie a evoluţiei fiinţelor extrem de mici. Ea descrie bucuria unui Spirit înalt atunci când devine martorul activităţii acelor fiinţe mici care profită din plin de substanţa bună pentru evoluţia lor, pe care le-o oferă acel trup şi respectiv mulţumirea Spiritului văzând că materia de care s-a servit el însuşi ca să progreseze, este acum utilă altor fiinţe.

Ea specifică de asemenea şi condiţiile cele mai bune care ar trebui să fie asigurate cadavrului: „În special fără sicriu din plumb sau din lemn tare. Un coşciug din brad. Fără dale din piatră sau îmbrăcăminţi din beton. Direct în pământ; o groapă adâncă în pământ bun! Cel mai bine ar fi să se aşeze trupul acolo fără alte învelişuri. Dar, în special, fără coşciug bogat care să împiedice putrezirea; fără antiseptice, îmbălsămări etc.".

Când trupul a ajuns la starea de descompunere voită, Spiritul devine liber. Pentru oamenii inferiori şi cei medii, libertatea este condiţia necesară a reîncarnării; pentru cei evoluaţi, această libertate este pentru a se ridica din ce în ce mai mult.

*

Vettellini ne spune că influenţele planetare rele nu s-au terminat încă şi comunicările continuă să fie foarte dificile. Totuşi, el va face să vină Spiritul necunoscut pe care mi l-a anunţat. Astăzi nu ne va da mare lucru, dar se va face legătura între medium şi el. Reine se va obişnui cu această vibraţie nouă, şi astfel îl va înţelege mai bine miercuri.

Spiritul este aici. Reine mi-l anunţă, părând că deja suferă la apropierea lui. Ea respiră cu efort şi transmite cu greutate primele lui cuvinte, care sunt: „Am murit acum cinci sau şase luni...".

Opresc comunicarea pentru ca mai întâi să-i mulţumesc Spiritului că a venit şi apoi ca să-i spun că vom fi fericiţi dacă va vrea să ne ajute în opera noastră, dându-ne dovezi despre identitatea sa. Dânsa (este evident că e o femeie) răspunde că a venit, întrucât a adus-o acest *Spirit alb*.

„Spiritul alb" – aceste cuvinte nu au ajuns la urechea unui surd. Cu toată starea ei neplăcută, copila prinde ocazia să-l tachineze pe Vettellini: „Acest Spirit alb? Ei bine, o vedem şi pe asta; te-am prins, Vettellini al meu, ei...? Spirit alb. Ah! nu ai vrut niciodată să ne spui... Secretosule! Însă noi bănuiam, tu ştii. Dar de ce nu vrei să-ţi spui Spirit alb...?".

Scena e amuzantă, însă o readuc pe Reine la treaba noastră şi o invit pe necunoscută să ne dezvăluie cine este. Ea spune că se numeşte dna B. şi că

a murit la vârsta de 47 de ani. Locuia în strada D.[1]. Era modistă. - Nu, nu avea magazin; lucra în apartament. Se simte foarte tulburată de condiţiile în care trebuie să se transpună pentru a comunica, nu-şi mai aminteşte de numărul casei sale şi nici al cartierului în care se află strada (al cărei nume îmi este necunoscut), însă este din Paris. Avea un fiu etc.

Reine o vede ca fiind uşor materializată şi începe să mi-o descrie. Dar ea pare să sufere atât de mult la contactul cu acest Spirit, încât cred că e bine să opresc comunicarea. Îi cer dnei B. să revină miercuri.

Înainte ca aceasta să plece, o rog să-mi spună dacă am putea face ceva pentru ea. Răspunde că ceea ce facem aici o ajută întrucâtva. Pentru a o aduce, Ghidul nostru a învelit-o cu un fluid special care o înalţă şi îi face bine. Pleacă.

Vettellini îmi spune că am avut dreptate să fiu astăzi prudent: Reine ar fi suferit prea mult la influenţa prelungită a acestor vibraţii noi. El menţionează că a încercat să o obişnuiască încă din această dimineaţă, aducând Spiritul dnei B. în apropierea ei, atunci când poza la dra C.H. Aceasta a fost apariţia ceţoasă - ca un fum lunguieţ, vertical - pe care ea a văzut-o în nişă, după trosnituri.

Miercuri, dna B. va completa informaţiile despre ea însăşi, într-un mod în care să le putem verifica.

Vorbim acum despre visele ciudate ale Reinei. Vettellini afirmă că ea este destul de puternică pentru a fi complet independentă. El nu mai poate să o împiedice să meargă şi să vagabondeze, precum şi să se dedea la citirea evenimenteloe viitoare conţinute în curenţii astrali. Astfel, ea a putut să vadă acea clădire mare, acea grădină splendidă cu terase spre mare, cu cerul atât de albastru. Nu erau însă din Franţa. Ea va locui acolo, mai târziu, şi va fi fericită, deşi îi va lipsi cu totul ceva... (Reine se apleacă spre mine.) „Vettellini spune că dumneavoastră trebuie să înţelegeţi? Eu nu ştiu." - Eu înţeleg, într-adevăr. - Şi Maestrul adaugă: „Însă ea îl va vedea"[2].

Vorbind din partea ei, Reine îmi spune că sensibilitatea sa - care s-a dezvoltat la extrem - o tulbură mult în stare trează. Acum citeşte clar în gândurile oamenilor cu care intră în contact şi aceasta o face să sufere mult, căci vede atâta duplicitate!

Vettellini vrea să mă avertizeze de o mare catastrofă feroviară care va avea loc în curând în Franţa, la sfârşitul lui ianuarie sau începutul lui februarie. Va fi[3] teribilă.

---

1. Vom vedea în paginile următoare (şedinţa din 19 decembrie) de ce îmi este imposibil să public numele şi adresa acestei femei. Am fost însă autorizat să dau aceste informaţii precise oricărei persoane calificate şi interesate în mod serios de cercetările psihice.
2. Se face iarăşi aluzie la moartea mea; Reine mă va vedea ca Spirit dezcarnat.
3. Această catastrofă nu a avut totuşi loc. Marile Spirite ar fi modificat ele Fatalitatea... (?)

Acest anunţ mă incită să cer iarăşi confirmarea acelei puteri pe care ar avea-o marile Spirite de a modifica destinul, atunci când consideră faptul util pentru grăbirea evoluţiei. Maestrul repetă şi precizează ceea ce a mai spus despre subiectul respectiv: *marile Spirite pot modifica fatalitatea scrisă atunci când consideră ca necesar, inclusiv şi fatalitatea morţii.*

Ţinând cont de vizita pe care trebuie să mi-o facă dr. Geley în aceste zile, întreb dacă pot să-i afirm că Reine nu va fi niciodată hipnotizată de altcineva, decât de mine. Vettellini îmi răspunde că pot să fac această afirmaţie şi, la nevoie, să-i las toată libertatea experimentării. Reine este prea puternică ca să mai fie hipnotizată de o voinţă străină fără ca spiritul ei să accepte... şi ea nu va accepta niciodată. Se poate încerca... – „Bineînţeles", adaugă el, „aceasta va putea permite anumitor oameni dispreţuitori să pretindă că ea nu a dormit niciodată şi că totul a fost simulare şi fraudă în aceste şedinţe... N-are importanţă. Şi apoi, în realitate, cu toată zeflemeaua lor, vor fi mulţi oameni care vor crede şi vor fi tulburaţi, unii fără a avea însă curajul să recunoască".

În legătură cu dna B., modista, menţionez că anumite Spirite par nu numai să-şi amintească detalii foarte precise din viaţa lor terestră, dar par că văd, aud, cunosc în mod exact şi ceea ce s-a făcut, s-a spus, s-a preconizat în aceleaşi momente în planul fizic. (Citez cazuri remarcabile ale unor experienţe făcute cu dna Piper, dna Wriedt etc.) Vettellini spune că, într-adevăr, este exact. Anumite Spirite văd şi aud clar, deduc şi prevăd cu o precizie extremă. *Dar nu este deloc un semn de evoluţie.* Este o capacitate ce provine doar dintr-un interes susţinut al dezcarnaţilor respectivi, în acest sens. *Cu cât un Spirit este mai evoluat, cu atât mai mult se va interesa de misterele sublime ale vieţii astrale şi va pierde din vedere copilăriile vieţii noastre terestre. Datorită acestui fapt, va fi din ce în ce mai incapabil să răspundă solicitărilor de detalii lipsite de orice valoare pentru el.*

Altă întrebare: spiritele de evoluţie medie – odată restabilite după şocul morţii – cum văd ele natura fizică, fiinţele, lucrurile? Vettellini răspunde că acestea descoperă în natura însăşi, peisajele şi diversele scene, ca fiind de o frumuseţe infinit mai mare, pe care noi nu o putem concepe. În ceea ce priveşte fiinţele şi obiectele, ele văd totodată şi exteriorul, cât şi în interiorul lor. Pot obţine astfel o cunoaştere mai profundă, pe care noi nu o putem înţelege. Când se amestecă în viaţa noastră intimă, disting însă mai mult sau mai puţin clar situaţiile respective. Capacităţile lor individuale se dezvoltă în funcţie de interesul pe care îl manifestă.

Reine este epuizată; termin şedinţa.

Şedinţa 101 – miercuri, 17 decembrie 1913
(prietenul meu A.B. asistă la şedinţă)

S-a spus că nici o şedinţă nu va fi repetarea alteia! Această a 101-a şedinţă a fost chiar bizar de diferită faţă de celelalte o sută care au precedat-o. În fapt, nu a fost deloc o şedinţă şi chiar prin acest aspect ne-a adus elemente impresionante, cu totul neaşteptate.

Reine este mai bine cu sănătatea şi e mai veselă decât în ultimul timp, însă o preocupă un lucru: azi dimineaţă, când poza la dra C.H., a văzut formându-se (tot în acea nişă întunecată din fundul atelierului) o materializare uşoară a lui Vettellini. Spre marea sa surpriză, în loc să se arate ca de obicei (capul bine format pe un bust ceţos), Maestrul i-a apărut – pentru a spune aşa – în picioare, cu trupul înfăşurat într-o mantie largă, un fel de pelerină italiană –, „ca unul care pleacă într-o călătorie". Ea e convinsă că acea mantie (pe care nu a mai văzut-o niciodată înainte) avea o semnificaţie, un avertisment pe care ar fi trebuit să-l înţeleagă; însă ea nu-şi dă seama ce poate fi. De altfel, viziunea a fost foarte scurtă, căci dra C.H. ridicându-se brusc, a trebuit să-şi îndrepte atenţia asupra ei.

Începem la ora trei. Copila adoarme greu şi profund. După o anumită aşteptare, o chem şi îi cer să mă pună în legătură cu Vettellini. Dar ea nu răspunde. Las să mai treacă vreo câteva minute şi reiau tentativa; de această dată insist. Atunci ea se ridică şi, văitându-se, zice: „Am plecat, îl caut..." şi cade iar în fotoliu...

Profit pentru a-i chema pe soţia mea şi pe prietenul A.B. Apoi o magnetizez din nou pe Reine şi reiau apelul meu, atingându-i şi mâna. De două ori o întreb unde se află, fără ca ea să pară că mă aude. În fine, la o a treia întrebare mai poruncitoare, îmi răspunde cu un fel de emoţie: „Îl caut, îl caut pe Vettellini, însă nu găsesc nici măcar urme din fluidul lui!". Ea nu ştie ce înseamnă asta: îl va mai căuta. Nici Morrow nu pare să fie aici.

Îi spun să ceară informaţii de la vreun Spirit albastru, dar ea chiar nu mă aude... Trece o bucată de timp. Se ridică iar, priveşte în cameră, împrejurul ei, căutând în sus şi în jos. Apoi revine spre mine şi cu o nelinişte extremă îmi zice: „Nu-l găsesc nici pe Vettellini şi nici pe Morrow...; însă e ceva ciudat... nu mai găsesc nici un Spirit". A parcurs regiunile unde stau acestea de obicei, a urcat şi mai sus...; nu a văzut nici un Spirit..., nici unul. Îi repet să ceară informaţii de la vreun Spirit albastru, dar şi ea îmi repetă (şi cu nelinişte) că nu există nimeni. Ce înseamnă aceasta? Da, vede multe Spirite inferioare roşii sau gri, care sunt în atmosferă, însă acestea nu ştiu nimic... Nu o pot informa. Se va reîntoarce. E total neliniştită: „De ce Vettellini nu e aici? S-a supărat?" Mă roagă să o mai magnetizez puţin şi să o mai trimit să-l caute. Pleacă iar. După cinci-şase minute, iat-o revenită. Este cu totul îngrozită: „Întreg spaţiul e gol! Nu mai există nimeni!". În

acele sfere înalte care sunt străbătute de obicei de Spirite în activităţile lor, totul e mort. – „Ce înseamnă oare aceasta?" Şi stupefacţia pe care i-o produce acest mister îi atenuează neliniştea pe care o are în privinţa lui Vettellini.

O trimit atunci la casa prietenului meu muzicianul, ca să încerce să-l descopere acolo pe Nicolo. Nici acesta nu este. Nici cea mai mică urmă de Spirit evoluat, nicăieri. Poate alte Spirite ar şti ceva? O trimit să-l caute pe tatăl meu. Îl aduce imediat. Îl întreb. Nu ştie nimic şi spune că nu simte nimic deosebit. Totuşi, a remarcat grupuri de Spirite – despre care crede că erau Spirite superioare – trecând repede prin atmosferă şi care se îndreptau în aceeaşi direcţie... Nu poate spune însă nimic în plus.

Sperând să o calmez pe Reine, pe care o văd înfricoşată, îi pun tatălui meu întrebări privind cercetările obişnuite: cum percepe el natura şi fiinţele? Să aibă bunăvoinţa să-şi precizeze senzaţiile actuale în comparaţie cu cele din timpul vieţii sale pământeşti. Răspunde că le vede aproape la fel, cu mici diferenţe faţă de cum le vedea în timpul vieţii. Totuşi, întotdeauna există puţină neclaritate în spaţiile interioare. În aer liber, se simte mai în largul lui şi distinge foarte clar diversele scene. În general, resimte o anumită tulburare când pătrunde într-o încăpere închisă. Crede însă că e din cauza fluidelor ce se află înăuntru..., dar nu ştie de ce. Face foarte bine diferenţa între zi şi noapte şi vede mai bine noaptea. Astfel, în atelierul meu, în timpul zilei, nu poate să perceapă bine tablourile mele, pe când noaptea le distinge foarte bine.

Îi cer şi alte informaţii, însă, contrar felului său obişnuit de a fi, pare iritabil. Reine remarcă faptul că dânsul nu e chiar aşa de amabil: „Are aerul că se supără din nimic...". Atunci, eu îi mulţumesc... şi îi spun Reinei să meargă să-l caute pe cumnatul meu.

Nu este în atelier. Merge în strada Barton, dar nici acolo nu este. Vreau să o trimit la atelierul lui din strada Saint Ferdinand, dar ea e epuizată şi demoralizată. – „Nu mai văd clar", îmi spune dânsa. Nu mai insist. Să revină şi să se odihnească, aşa va fi mai bine.

Dar imediat, disperarea lipsei Ghidului o cuprinde iarăşi. Acest mister o tulbură cu totul. – „Numai să nu-l fi pierdut!", exclamă ea. „Nu va mai veni niciodată. Asta-i poate din cauză că s-a supărat?" Încerc să o liniştesc; nu ajută la nimic. Ea vrea să se reîntoarcă în înălţimi; însă nu mai are forţa să se degaje şi nu reuşeşte să iasă. Atunci, plângătoare, gemând, îl cheamă: „Vettellini... Vettellini...". Îl imploră: „Vettellini...? Oh, Vettellini?". Dar rugăminţile sale rămân fără efect... Atunci se adresează bunicului soţiei mele. Mai întâi încetişor, cu lacrimi în voce: „Morrow... Morrow?". Mereu nimic. Îşi întăreşte tonul rugăminţii, apoi se irită: „Morrow... Morrow; vino! vino!". În fine, lansează un ultim apel, vibrant, dramatic: „Morrow!" şi, epuizată, cade în fotoliu, pentru ca să se ridice ca mişcată de un resort, scoţând un strigăt de bucurie: „Ah, tu eşti!". Întinde mâinile către dânsul şi suspină prelung: „În fine, spune-ne; spune-ne repede...".

Bătrânul nostru prieten a perceput apelul ei disperat. El e cel care a venit. Nu i-a fost uşor, dar trebuia să facă ceva ca să-i înceteze tulburarea. Vettellini a încercat azi dimineaţă să o avertizeze pe Reine de ceea ce se întâmpla, dar ea nu a înţeles. Ele însele (marile Spirite) au fost surprinse dintr-o dată de o stare extraordinară a curenţilor cosmici. Spaţiul interplanetar unde stau ele de obicei a fost – pentru a spune aşa – măturat de valuri de vibraţii în contra cărora ele nu puteau lupta. A trebuit ca toate să se înalţe, să se îndepărteze, pentru a se pune la adăpost. Vettellini nu putea absolut deloc să coboare la noi în aceste momente. Morrow a putut să vină aici fiindcă el are un corp mai greu, de forţă vibratorie mai puternică. Starea respectivă începuse de ieri şi se va prelungi şi mâine. S-ar părea că el consideră această stare ca o presiune, un semn precursor al marilor răsturnări care vor surveni pe pământul nostru. Însă noi nu trebuie să ne neliniştim. Întreaga influenţă extraordinară va înceta şi noi ne vom relua cercetările fără o altă pierdere decât întârzierea respectivă. Chiar în această seară, Vettellini va încerca să coboare rapid până la noi. Poate că această coborâre va fi posibilă către ora opt...

Bunicul mai vorbeşte câteva momente, adresându-se în mod special nepoatei sale... foarte deprimată astăzi; apoi ne părăseşte.

Discut cu Reine aceste incidente stranii. Ea a rămas foarte impresionată: „Ah, cât sunt de proastă când nu vine Vettellini al meu", recunoaşte ea, dar începe iar să se îndoiască: „Numai dacă nu s-o fi supărat!". – Dânsa îi spusese bunicului: „Cel puţin, el nu se va pierde?". Acesta i-a răspuns brusc: „Nici o teamă, nu se pierde".

*

Soţia şi cu prietenul nostru ies din cameră şi eu începusem să o trezesc, când observ că plânge şi suspină ca o Magdalenă. – „Asta e din cauză că îl iubesc pe Vettellini al meu", răspunde dânsa la întrebarea mea, „şi mi-l teamă că-l pierd".

Mă forţez să o consolez, spunându-i că astăzi este a 101-a şedinţă a noastră şi că ne-am gândit la o mică celebrare... Vettellini va găsi desigur mijlocul să ne facă o vizită... Atunci, îmi surâde cu faţa plină de lacrimi, şi redevine fericită.

Şedinţa 102 – vineri, 19 decembrie 1913

Vettellini se manifestă imediat ce copila a adormit şi după ce dânsa şi-a exprimat – într-o scenă delicioasă – bucuria de a-l regăsi în fine; el ne explică motivul absenţei sale de miercuri. De fapt, Reine nu tradusese foarte exact gândirea bătrânului prieten. Curenţii cosmici s-au manifestat într-adevăr aşa cum a spus ea: vibraţii măturătoare, conţinând semne precursoare ale teribilelor răsturnări, dar marile Spirite s-au îndepărtat de Pământ tocmai cu

scopul de a le combate influenţa nefastă, unindu-se într-un imens efort comun ca să degaje Franţa şi să o sustragă un timp de la catastrofele care o ameninţă.

La întrebarea mea: Pentru ce este această protecţie specială a Franţei?, Vettellini răspunde că aceasta nu e o favoare sentimentală acordată francezilor. – „Este o măsură utilă pentru evoluţia generală. Este mai bine ca Franţa să nu fie angajată încă de pe acum în furtună. Asta va fi mai bine pentru toate naţiunile. *Însă vijelia nu-i decât îndepărtată; dar nu înseamnă că va izbucni cu mai puţină forţă. Va cădea un mare monarh. Se vede în semne. Va putea fi în februarie... sau mai târziu. În orice caz, timpul e aproape etc.*

Maestrul remarcă faptul că astăzi fluidul meu e foarte slab. Reine şi cu mine ajungem la capătul forţelor noastre... Din această cauză, în acest moment, nu va permite decât o singură vizită, aceea a femeii care a venit lunea trecută. Se va încheia cu dânsa, căci poate să-mi dea dovezile identităţii ei, pe care le doresc.

Îl rog atunci să o facă să vină imediat.

Iat-o. De această dată s-a materializat bine. Reine o vede clar şi îmi descrie faţa şi aspectul ei general: „E înaltă, destul de slabă, foarte brunetă, ochi negri, frumoşi, nas lung. Un tip de evreică frumoasă".

Spiritul îmi confirmă numele său şi, la rugămintea mea, îl silabiseşte: B***. Prenumele ei e Jeanne. La moarte avea 47 de ani. Locuia în strada D***, numărul 3, etajul doi. Dar nu a murit acolo. A fost dusă la spital pentru o operaţie de apendicită, o apendicită infectată. După deces, trupul i-a fost dus direct la Besançon, locul ei natal. Fiul a însoţit-o.

O întreb ce era soţul ei? E văduvă...? Sau, dacă soţul trăieşte, de ce nu a condus-o el însuşi? Răspunde că soţul trăieşte; dar s-a despărţit de dânsul de mult timp. „Divorţată?", întreb eu. – „Nu", precizează ea, „nu divorţată, ci separată". Explică faptul că familia ei este foarte pioasă – cum de altfel a fost şi ea –, însă mama ei o ameninţase că o va dezmoşteni dacă va divorţa. Ea s-a supus, pentru fiul ei.

O rog să-mi spună numele fiului, vârsta, situaţia. – „Fiul meu are 25 de ani; numele lui e Marcel. Este soldat la Besançon, în cavalerie, însă nu-mi amintesc în care regiment." La observaţia mea că la 25 de ani trebuia să fie eliberat, răspunde că studiază pentru a deveni ofiţer. Acesta era un suflet foarte bun şi se iubeau mult amândoi.

Doresc câteva informaţii precise despre soţul ei. Dânsa se înfurie puţin: „E un mizerabil, care m-a făcut tare nefericită!". Era funcţionar şi om de afaceri. Ea a locuit de asemenea şi în strada F***, la numărul 15.

Îi mulţumesc pentru informaţii sale, deja foarte utile... Însă o întreb dacă ar vrea să-mi dea în plus câteva detalii intime din viaţa sa, vreun fapt caracteristic care nu ar fi cunoscut şi despre care aş putea să găsesc vreo

urmă. Ea trebuie să înţeleagă importanţa ce ar avea-o pentru mine. Vrea să spună ceva deosebit pentru opera noastră?

Îmi răspunde că dacă mă angajez pe cuvânt de onoare că voi păstra secretul, adică să nu-i spun numele în carte, ea îmi va dezvălui lucrul cel mai grav şi mai intim din viaţa sa. Îmi iau angajamentul pe care mi l-a cerut. Atunci îmi spune următoarele: „Am avut ca prieten un preot. El m-a ajutat să-mi cresc fiul. A trebuit să învăţ meseria de modistă, după separarea de soţul meu. Aveam 24 de ani... Acesta m-a ajutat mult şi eu am reuşit".

O întreb dacă preotul respectiv, „prietenul", mai era încă amestecat în viaţa ei şi în ultimul timp? Ea răspunde: „Oh, da... a fost tare îndurerat la moartea mea!".

O rog să-mi spună şi impresiile sale de după deces. A fost surprinsă de viaţa astrală atât de diferită - fără îndoială - de ceea ce credea că va găsi, fiindcă era o bună catolică? Răspunde că, desigur, a fost surprinsă! Mai întâi, a fost surprinsă că nu l-a găsit pe Dumnezeu - acel Dumnezeu în care credea dânsa, dar şi-a revenit repede, înţelegând că aici situaţia era alta. Acum e fericită? - „Oh, da", exclamă ea, *„mult mai fericită decât în viaţă!* Nu mai am griji, sunt liniştită". A găsit chiar şi câţiva prieteni ai familiei sale etc.

La întrebările mele răspunde că vede lumea noastră fizică la fel ca atunci când era în viaţă, însă mai puţin clar.

Rămâne aproape tot timpul la Paris. Îl iubeşte mult. Merge foarte des în biserici: îi plac mereu. Nu mai crede ca înainte, dar „cinsteşte cultul"... etc.

Îi propun din nou să o ajut sau să-i îndeplinesc vreo dorinţă pe care ar avea-o. Îmi răspunde că nu are nici o dorinţă deosebită. E fericită; nu pot face nimic pentru dânsa. Atunci îi mulţumesc. Ea pleacă.

*

22 decembrie 1913

Intercalez aici rezultatul cercetărilor mele privind informaţiile date de acest Spirit.

Am putut verifica şi controla informaţiile furnizate de dna B. *Totul, absolut totul este exact, în toate punctele.*

Printr-o întâmplare destul de curioasă, soţia mea a putut chiar să obţină - ceea ce nu speram deloc să pot verifica - dovada existenţei unui preot în viaţa intimă a acestei femei. Iată cum: dna B., fiind modistă, avea o clientă fidelă pe o doamnă americană şi portăreasa casei a crezut că o recunoaşte pe aceasta în soţia mea (care este americană şi care rămăsese în umbră, la intrare). Drept urmare, a început imediat să-i vorbească deschis despre dna B.; doar după o bună bucată de timp şi-a văzut confuzia, atunci când a întrebat-o pe soţie dacă mai locuieşte în strada Alphonse de Neuville; însă confuzia a fost binevenită pentru verificarea noastră. (Prietenul preot - pe care portăreasa îl numea „domnul abate" - era considerat în clădire ca fiind fratele vitreg al dnei B.).

*

Revin acum asupra unui incident mai vechi, rămas confuz în gândirea mea, şi îl rog pe Vettellini să mi-l explice: când – la şedinţa 39 – l-am evocat pe sculptorul Charles L., datorită evoluţiei sale înalte, acesta nu a putut să se manifeste şi să comunice cu uşurinţă. Reine nu putea nici măcar să-l vadă şi nici să-l înţeleagă. Faptul este în totală concordanţă cu învăţătura dată cu privire la Spiritele ce aparţin unei sfere superioare. Însă, faţă de amintirile mele, Charles L. se pare că nu a putut comunica mai uşor nici cu Ghidul nostru, care era de faţă. Cum este deci posibil ca Vettellini – Spirit alb, după cum ştim – nu a putut să înţeleagă un alt Spirit alb, chiar presupunându-l pe acesta ultimul ca fiind de o evoluţie superioară lui?

Maestrul răspunde în mod simplu că, pentru a coborî până la noi şi a avea posibilitatea rămânerii trei-patru ore în atmosfera noastră grea, el este obligat să se pună într-o stare specială, înconjurându-se cu substanţe greoaie, cu fluide dense – într-un fel materializându-se – şi prin aceasta el este separat chiar cu totul de Spiritele din categoria sa. Are ca o cuirasă care îl înfăşoară (Reine îl compară cu un scufundător îmbrăcat în costum de scafandru), care îl lipseşte temporar de posibilităţile sale normale de comunicare.

Această explicaţie este cu atât mai plauzibilă, cu cât anumite incidente survenite la Saint Lunaire vin să dovedească direct că nu e o explicaţie abil inventată, de circumstanţă. Îmi aduc aminte, într-adevăr, că la două şedinţe diferite – de astă-vară – Reine ne anunţase că bătrânul prieten din America era acolo, dar că nu vroia să se apropie prea mult şi nici să comunice; aceasta din cauză că avea de îndeplinit după aceea o misiune la Spiritele albe şi deci nu se putea pune în situaţia necesară intrării în legătură cu noi. Îmbrăcarea l-ar fi îngreunat prea mult şi nu şi-ar mai fi putut îndeplini misiunea.

*

Reiau acum problema sinuciderii şi îi reamintesc lui Vettellini că el ne-a afirmat categoric altă dată că sinucigaşii, fără excepţie, se pun într-o situaţie rea. Atunci, cum de a părut să spună Reine, întâmplător, că acest act ar servi uneori evoluţiei? Reine îşi ascultă Ghidul şi apoi se întoarce spre mine: „Bine, iarăşi am tradus rău! Sinuciderea este întotdeauna o oprire în evoluţie şi este o oprire penibilă, producând suferinţe. Sinucigaşul rătăceşte în întuneric şi în vid, fără a înţelege... şi asta uneori un timp infinit".

Eu observ că anumite sinucideri pot fi decise din voinţa de sacrificiu personal, pentru ca fiinţe dragi să poată fi salvate etc. Vettellini răspunde că întotdeauna este o oprire în evoluţie, în toate cazurile. Însă când actul a fost comis cu un scop lăudabil, Spiritele superioare ţin cont la reluarea evoluţiei normale.

Vorbim acum despre publicarea acestor dări de seamă ale şedinţelor. Vettellini spune că eu trebuie să decid asupra unor detalii. Fiind în viaţă, pot

să înţeleg mai bine avantajul unui anumit mod de prezentare a operei noastre. Totuşi, lui i se pare că un volum prea mare va înspăimânta. De ce să nu fac două volume? (Aici Reine se opreşte şi întreabă: „Două, ce? Tomuri. Două tomuri? Ce înseamnă astea? Daa, aceasta nu mă priveşte...; dl Cornillier înţelege...". Şi-atunci, supărată, mormăie: „Tom, tom... e un nume de câine".

Reine vorbeşte acum despre visele sale şi profit pentru a-i exprima lui Vettellini uimirea mea faţă de această putere extraordinară a Spiritelor înalte de a modifica destinele individuale. Cum pot ele să decidă aşa, deodată, în urma unor împrejurări oarecare – cum ar fi de exemplu starea de stagnare a unui încarnat sau, din contra, progresele sale evolutive rapide etc. – să scurteze viaţa acelui încarnat sau să i-o prelungească? Acest fapt mi se pare de un tragism atât de grav, cu consecinţe atât de formidabile în principiu şi în repercusiunile practice, încât sunt surprins că în aşa ceva poate să existe o decizie şi o judecată personale ale unuia sau mai multor Spirite, oricât de superioare ar fi ele.

Maestrul spune că Spiritele Judecătoare nu se pot înşela. Modificările pe care ele le aduc destinului sunt întotdeauna în folosul evoluţiei încarnatului, precum şi a celor din jurul său. De exemplu, destinul normal al Reinei (faţă de influenţele ei planetare) a fost deja modificat de două ori în cursul asocierii noastre. Ea trebuia să moară de foarte tânără. Însă ca urmare a rolului ei în operă, viaţa i-a fost prelungită într-o primă instanţă. Şi acum, pentru devotamentul ei şi de asemenea, ca o reacţie la avantajele pe care alţii le vor avea datorită devotamentului respectiv, va mai trăi pentru a fi fericită şi ea însăşi. Dânsa doreşte acest lucru şi i se acordă satisfacţie. De altfel, prin prelungirea vieţii sale, evoluţia fiinţelor din mediul ei va fi încă activată.

Luni, 22 decembrie 1913

Reine mă anunţă că un mesaj al lui Vettellini a prevenit-o azi dimineaţă să nu facem şedinţa. Hotărâsc să consultăm masa, care loveşte: „Interzic şedinţele în această săptămână; sunteţi prea obosiţi".

Şedinţa 103 – luni, 29 decembrie 1913

Am putut să văd câtă dreptate a avut Vettellini să interzică şedinţele din săptămâna trecută. Oboseala mea era atât de mare, încât în toate zilele din urmă, în mod sigur, nu aş fi putut să magnetizez.

Reluăm astăzi, ca de obicei, la ora trei, şi, imediat, Reine adoarme profund. Maestrul se arată foarte repede şi îmi spune că suntem încă prea slabi pentru a avea în aceste momente un al doilea Spirit recunoscut care să trebuiască să se identifice. Contactul cu vibraţii noi ar conduce la cea mai mare oboseală, nu numai pentru medium, dar de asemenea şi pentru mine, căci Reine ar trebui să ia mai mult din forţele mele ca să reziste mai bine. Şi astăzi încă, este de preferat să ne mulţumim cu a sta de vorbă.

Îi cer mai întâi părerea cu privire la doctorul Geley, care a citit nu demult dările de seamă ale acestor şedinţe şi care m-a rugat – cu titlu de experienţă – să-i pun câteva întrebări lui Vettellini. Dintre acestea voi reda două întrebări care prezintă un interes de ordin general.

În primul rând: ce semnificaţie are acest fel de idee-imagine care îi obsedează memoria lui G., de când el este conştient[1]: se vede – *şi înţelege că aceasta este înainte de naşterea sa* – înconjurat de un grup de figuri albe şi luminoase, care îl însoţesc şi îl duc până într-un anumit punct din Spaţiu. Acolo, aceste... fantome luminoase îl încurajează şi apoi îi spun la revedere. Atunci, el are senzaţia că este prins într-un fel de vârtej şi cade într-un abis. Şi totul se termină; îşi pierde întreaga conştienţă. Începând din copilărie, atât de departe cât îl poate duce gândul, a avut această viziune. Şi de când a putut să se exprime şi să vorbească, întreba unde şi când s-a întâmplat acest fapt etc. Natural, tatăl său şi mama sa l-au tratat drept un copil cam sărit la minte şi-l tot îndemnau să se ducă la joacă mai bine decât să tot viseze ceva aşa de stupid. Însă copilul şi-a păstrat obsesia, care l-a urmărit de-a lungul întregii vieţi. Şi acum mai vede scena stranie şi, în ciuda raţiunii sale, o resimte ca pe o realitate.

Vettellini (care luase contact cu doctorul aici, în timpul vizitei sale) îmi spune că e o amintire persistentă referitoare la ce i s-a întâmplat în momentele reîncarnării sale. Actuala reîncarnare a fost voluntară şi a fost aleasă de comun acord între Spiritele superioare şi el, pentru ca dânsul să poată obţine, printr-o viaţă nouă, ceea ce încă îi mai lipsea. Viaţa sa anterioară i-a fost deosebit de importantă şi l-a condus la un bun grad de evoluţie. A rămas însă foarte puţin timp în Astral şi a venit în mod voluntar pentru a termina dintr-o dată cu revenirile, având de altfel puţin de obţinut aici. Este o viaţă de repaus relativ cea pe care o are actualmente, şi îi va fi îndeajuns. Este ultima sa existenţă terestră; nu se va mai reîncarna.

În al doilea rând: Vettellini poate să prevadă viitorul Islamului? Răspuns: „În viitor va fi o dezvoltare prodigioasă a popoarelor islamice. Însă noi nu o vom vedea (sau o vom vedea din cealaltă parte). Ceea ce vom mai apuca să vedem va fi, din contra, o scădere a influenţei lor şi a puterii lor politice şi războinice. Însă ele pot aştepta; timpul le aparţine. *Va veni însă momentul în care popoarele Islamului se vor uni, se vor ridica şi vor alunga toate elementele străine*".

Vettellini remarcă însă că nu trebuie confundată revolta musulmanilor supuşi jugului francez şi englez din colonii – revoltă care le-ar putea reda teritorii cucerite şi o independenţă relativă – cu această expansiune extraordinară a raselor islamice.

---

1. În primele două ediţii ale acestei cărţi am crezut că trebuia să ascund personalitatea doctorului Geley – preşedintele Institutului de metapsihică din Paris –, însă după moartea lui profesorul Santoliquide a prezentat o lungă expunere a acestui fapt, astfel că rezerva mea nu mai are nici un motiv să fie menţinută.

Întreb dacă rasa slavă nu este chemată şi ea, de asemenea, la o dezvoltare considerabilă? Vettellini spune că slavii vor fi greu încercaţi. Ei se vor îneca în sânge; însă fiind cu totul diferiţi de rasele latine şi galice, vor rezista prin număr. Totuşi, *centrul de putere mondială va trece în viitor din Europa în Asia* etc.

*

Cu toată recomandarea făcută la începutul şedinţei, am dorinţa vie de a vorbi cu Henri; Vettellini se opune însă în mod ferm... spunându-mi că Reine ar suferi. De altfel, cumnatul Henri nu a putut să pătrundă încă în atelierul său. Strada şi casa îi sunt acum familiare, însă fluide rele - fluide dense şi puternice, pe care în starea lui actuală nu le poate domina - îl împiedică să intre. Nu trebuie să-l ajutăm, căci eforturile pe care le face, această muncă penibilă,... este cea mai bună activitate pentru el. Pătrunderea în atelierul său, atât de plin de amintiri, îl va impresiona puternic şi va provoca fără îndoială trezirea sa. Nu trebuie decât să avem răbdare.

*

Vroiam să fiu sigur că nu am greşit scriind că toţi copiii născuţi morţi sunt Spirite de evoluţie înaltă. E un fapt absolut? Nu există excepţii? Vettellini răspunde că e ceva absolut. - „Toţi copiii morţi la naştere, la termen sau înainte de termen, printr-un accident sau o operaţie medicală etc., toţi, fără excepţie, sunt Spirite de evoluţie înaltă, cărora le lipsea un punct, o ştemată la coroana lor... şi care astfel au câştigat-o. Căci această încătuşare în materie, această aspirare în materie este una dintre cele mai penibile încercări pentru Spiritul conştient. Când copilul trăieşte câteva săptămâni, câteva luni sau câţiva ani, înseamnă că nivelul lui de evoluţie este ceva mai redus şi are mai mult de obţinut. Niciodată nu există hazard în astfel de cazuri: naştere înainte de termen, accident mortal, idiotism etc. Totul este proiectat şi determinat în vederea evoluţiei."

Acest răspuns mă readuce din nou la o idee care mă obsedează: „formidabila putere ce o au marile Spirite de a se atinge de viaţa unei fiinţe... Nu se pot înşela ele... niciodată?

Vettellini spune: „Nu, ele nu se pot înşela". Şi adaugă: „Nu încercaţi să înţelegeţi ceea ce vă este atât de superior faţă de posibilităţile pe care le aveţi acum. Această putere a marilor Spirite vă uimeşte şi vă îngrozeşte, şi totuşi aceasta nu e încă nimic... e mult mai puţin, în orice caz, în comparaţie cu ceea ce pot ele în realitate. Deja, în ceea ce v-am învăţat există multe puncte care le vor da anumitor oameni certitudinea că sunteţi un nebun. Însă dumneavoastră puteţi înţelege... sau cel puţin să simţiţi realitatea celor pe care vi le-am destăinuit până acum. Ei bine, toate acestea sunt un nimic, un nimic faţă de ce aş putea să vă dezvălui... Însă am spus destul. Mai întâi, pentru că acestea sunt aproape de limita voastră de înţelegere, iar apoi,

pentru că ar răpi întreaga valoare a ceea ce – în comunicările mele – poate fi considerat ca raţional. Ar fi deci un motiv de neîncredere... Şi dumneata însuţi ai pierde terenul...".

*

M-am decis să încerc a doua oară evocarea Spiritului care venise la şedinţa 51 şi care dăduse un rezultat atât de nesatisfăcător (poate datorită prezenţei – foarte tulburătoare pentru medium – a prietenului meu B., fiul Spiritului evocat). I-am cerut astfel lui B. să-mi încredinţeze o şuviţă de păr provenind de la tatăl său, pentru ca să i-o dau din nou Reinei la una din şedinţele noastre intime, fiind foarte curios să văd dacă – la o distanţă de şapte luni – evocarea ar fi avut aceleaşi rezultate.

Şi astăzi, fără a vrea să împing experienţa până la capăt – fiindcă Ghidul interzisese venirea vreunui nou Spirit – îi dau Reinei pachetelul cu şuviţa respectivă, spunându-i să ia contact cu fluidul specific. Ea constată că ar cunoaşte acest fluid. L-a mai avut..., dar nu-i place. Nu-i rău..., însă nu e evoluat... şi, în fine, nu-i place. Vettellini intervine, spunând că este inutil să meargă să caute Spiritul. Astăzi nu vom obţine nimic în plus... şi nici peste un an, faţă de prima dată. Acesta este permanent şi va fi întotdeauna în inconştienţă.

Îi explic că vroiam să reînnoiesc experienţa, întrucât am motive să cred că era un om foarte cultivat. Şi mi se pare inadmisibil ca, după treizeci de ani de când e mort, el să fie cufundat mereu într-o stare de comă, neştiind nici măcar dacă a fost bărbat sau femeie!

Vettellini răspunde că în acest caz nu e deloc anormal, aşa cum cred eu. În Astral, timpul nu contează. Treizeci de ani este pentru noi o perioadă importantă. Însă pentru un dezcarnat, aceasta nu este nici puţin şi nici mult... Motivul pentru care acest Spirit nu se trezeşte este faptul că e un Spirit începător. El se va încarna orbeşte, supunându-se antrenării în valul de încarnare căruia îi aparţine. A avut numai câteva vieţi omeneşti, însă ultimul trup al său era de o constituţie atât de perfectă, „încât, cu un mic impuls, el mergea singur", spune Reine. Dar în Astral el nu poate înţelege nimic. Îi trebuie viaţă terestră ca să evolueze. Şi noi am fost ca dânsul... la acelaşi nivel. Fiecare la rândul său...

Remarc că s-ar produce o mare tulburare în ordinea socială dacă i-am considera pe indivizi din acest punct de vedere! De altfel, există vreun criteriu pentru a aprecia nivelul de evoluţie al fiinţelor care ne înconjoară? Cum am putea identifica semnele caracteristice ale gradului de evoluţie ale unui Spirit încarnat?

„În afară de recunoaşterea prin intuiţie – recunoaştere de la spirit la spirit –, există multe semne exterioare ale evoluţiei, spune Vettellini. Vă indic două sau trei. În primul rând: bunătatea. Însă acea bunătate care înţelege, o indulgenţă pentru altul, pornită dintr-o cunoaştere profundă a

sufletului omenesc. Această bunătate este inteligentă... şi vede totodată şi necesitatea sancţiunilor şi a severităţii. *Bunătatea-Severitate* va fi deci un semn de reţinut. În al doilea rând: interesul pentru cei umili, pentru cei mici, pentru cei slabi. Interes care este însoţit, în mod necesar, de dispreţuirea reuşitei sociale şi a ambiţiilor pentru onoruri şi poziţii bune. În fine, o deplină preocupare pentru misterul Lumii de Dincolo. Orice atracţie pentru frământările filosofice, orice efort pentru a pătrunde în umbra astrală, aceasta este evoluţia însăşi!"

Întreb dacă relaţiile pe care le avem în aceste momente cu Lumea de Dincolo nu sunt cumva, într-un anume fel, anormale şi contrare legii naturale?

„Desigur", răspunde Vettellini. „Toate comunicările, învăţăturile, orice influenţă *la zi* vor înceta atunci când majoritatea pământenilor vor fi regăsit credinţa simplă, dar sigură, în supravieţuirea după moarte. Dacă Materialismul ar triumfa, ar sfârşi prin a provoca nu numai o oprire în evoluţie, ci chiar şi o reîntoarcere către barbarie şi animalism. Tocmai pentru a înfrâna acest recul, Spiritele s-au decis să se manifeste ici şi colo, aprinzând din loc în loc anumite lumini care să îndrume omenirea..."

„Însă remarcaţi", reia Reine, „Spiritele nu vor să ne ajute prea mult. Se spune adesea: dacă Spiritele există şi se pot manifesta... ei bine, n-au decât să o facă deschis şi atunci toată lumea va crede. Dar tocmai acest lucru nu le este permis. *Dezvăluirea benevolă a misterului, cunoaşterea dată de-a gata nu ar face să avanseze cu nimic spiritualitatea fiinţelor. Fiecare trebuie să facă eforturi şi să-şi cucerească evoluţia proprie*".

Vreau să notez acum o apreciere interesantă, care se leagă de problema destinului şi a previziunilor pe care le pot avea Spiritele. Faţă de anumite exprimări ale lui Vettellini şi de mai multe incidente din cursul şedinţelor, mi se părea evident că Maestrul nu putea să cunoască dinainte, cu siguranţă, realizarea proiectelor sale şi că – deşi este un Spirit superior –, a trebuit să ţină cont şi de neprevăzut. Făcându-i această remarcă, dânsul răspunde că, într-adevăr, în nici un moment al punerii în practică a planului său nu a fost sigur de rezultat. Nu îi era permis să cunoască viitorul propriei sale opere. Nu a putut decât să studieze terenul şi să ia măsurile necesare. Astfel, mai întâi ne-a analizat fluidele noastre. Aceasta era una dintre bazele esenţiale. Trebuia ca fluidele noastre – cu toată diferenţa lor – să poată să se combine şi să se asocieze, fără să se afecteze prea mult unul pe altul. Apoi a analizat gradul nostru de evoluţie, de asemenea un element primordial. După aceea au urmat chestiunile neesenţiale – însă foarte importante – ale situaţiei personale, ale anturajului, ale libertăţii de acţiune etc. Bine studiate, toate acestea i-au permis să-şi formeze o convingere, dar nu şi o certitudine. Partea de neprevăzut rămânea însă considerabilă: sănătatea noastră, circumstanţele ambiante, *liberul nostru arbitru* etc.

S-a putut vedea că sănătatea mediumului şi chiar şi a mea au fost cauzele unei renunţări totale în privinţa fenomenelor fizice, în timp ce extraordinarul

devotament ale Reinei şi perseverenţa mea au permis o dezvoltare neaşteptată a comunicărilor intelectuale şi a legăturilor cu Spirite superioare. La început le prevăzuse într-atât de puţin pe acestea, încât planul său era să o facă pe Reine să scrie mediumnic întreaga învăţătură pe care am cules-o în cursul şedinţelor [1]. El a crezut de asemenea în posibilitatea realizării materializărilor şi a urmăririi încarnărilor, aspecte pe care a trebuit să le abandoneze pentru a nu o ucide pe biata copilă...

Şedinţa 104 – miercuri, 31 decembrie 1913

Reine soseşte târziu şi e foarte suferindă. Nevralgiile sale, care nu au încetat de atâtea zile, o ţin într-o stare de enervare extremă. Îmi spune că ieri s-a simţit îndemnată să lucreze cu masa, însă, deşi aceasta a răspuns imediat la contactul mâinilor sale, nu a putut continua mai mult de două minute; aceasta a adus-o la exasperare! E sigură că transmiterea trebuia să fie importantă, însă ea nu a mai putut sta pe scaun; suferea prea tare.

O adorm totuşi destul de bine, făcând pasele mai mult timp decât de *obicei. Vettellini vine imediat şi vrea să vorbească, însă Reine îl aude slab şi* nu înţelege. Atunci Maestrul schimbă procedeul de comunicare, căci, după o aşteptare, se pare că a intervenit o modificare. Evident, nu mai este ea cea care transmite după ce a ascultat, ci este El cel care vorbeşte direct, folosind organele Reinei... a cărei voce s-a schimbat complet - fiind acum dură şi aspră. Cuvintele sunt emise prin şocuri, cu un fel de brutalitate: „Pierre", spune vocea, „interzic orice şedinţă în cursul lunii ianuarie. Amândoi sunteţi prea suferinzi. Înţelege bine: vei avea dovezile pe care le doreşti, în orice caz. Le-am promis şi sunt pregătite. Gândeam să terminăm în câteva şedinţe, dar Reine se află la punctul în care, pentru un vas, doar o picătură în plus l-ar face să se reverse. Acum repausul o va reface mai uşor; dacă merg însă mai departe, sănătatea ei poate fi afectată profund. Aşteptând, lucrează la carte; voi fi cu tine. În caz de dificultate, foloseşte masa..." etc.

După un scurt repaus dat mediumului, el reia: „Când am început să o folosesc pe Reine, ştiam că ea era suferindă; dar ţi-am ascuns acest lucru, căci atunci nu ai mai fi vrut să continuăm *şi opera trebuia făcută.* De altfel, prin aceasta se realizează şi evoluţia voastră, a ambilor. Însă nu trebuie să mergem până la ireparabil. Cele opt zile de repaus pe care le-a avut în ultimul timp nu i-au schimbat starea nervoasă. Aceasta ne arată că este vremea să ne oprim. O lună nu va fi prea mult. Însă eu nu vă voi părăsi; voi fi aici, ajutându-vă şi activându-vă. Întreabă-mă cu voce tare, lucrând la masă, ca şi cum ai fi singur; Reine nu-şi va aminti".

Fără să-l întreb, îmi vorbeşte despre Henri - pentru a mă linişti, îmi spune el. „Cumnatul încă nu şi-a găsit atelierul; însă a intrat acasă, la soţie,

1. Despre acest subiect, a se vedea la şedinţa 15.

vrând ca de acolo să plece către atelier..." Aici survin aprecieri extrem de curioase – şi de asemenea, pe cât de neaşteptate, pe atât de profunde – privind sentimentele simţite de Henri când a reluat contactul cu soţia şi cu fiicele sale. (Caracterul intim al acestor sentimente nu-mi permite să le redau în aceste pagini.) Vettellini conchide: „Toate aceste emoţii sunt foarte bune pentru trezirea conştiinţei lui".

De altfel, Henri a făcut un pas mare. Acum fiind mai activ, pleacă şi vine în permanenţă, rămânând aici doar noaptea. Şi, uneori, Vettellini e cel care îl face să revină, pentru ca el să menţină bine contactul cu noi...

Transmiterea directă s-a terminat. Reine pare să iasă din toropeala sa şi imediat vorbeşte din partea ei, arătând că a fost impresionată de punctul principal al comunicării. – „De ce vrei să opreşti şedinţele, Vettellini? Nu, eu nu sunt bolnavă..." Discută şi, prin spusele şi replicile sale, ne dezvăluie incidente şi sentimente mişcătoare. Ieri, de exemplu, când suferea atât de mult, i s-a adresat lui Vettellini „ca bunului Dumnezeu", cerându-i să o ajute să sufere, luându-i suferinţele etc. Vettellini îi reaminteşte însă acest fapt, tocmai pentru a-i dovedi că este necesar să se oprească şi să se odihnească. Ea sfârşeşte prin a accepta şi, îndurerată cu totul, se întoarce spre mine: „Da, un altul, chiar un mare Spirit, nu ar fi ezitat să-mi distrugă sănătatea pentru a obţine rezultatul urmărit. Am realizat într-un an, ceea ce ar fi necesitat cel puţin trei ani. Trebuia ca sănătatea mea să sufere, însă vedeţi cât de atent a acţionat el!".

Aici Vettellini intervine. Pare să împrumute din nou coardele vocale ale Reinei pentru a pronunţa cu un fel de gravitate nobilă, greu de înţeles pentru cine nu a fost de faţă: „Eu nu trebuie să fac decât binele...". Şi apoi, cu multă blândeţe, mai adaugă: „De altfel, şi voi de asemenea...".

Incidentele se înmulţesc însă; dar cum să le povestesc pe toate? Reine ne explică sentimentele pe care le are pentru Ghidul ei, frica pe care o simte faţă de el când e în stare trează, şiretlicurile pe care le foloseşte uneori pentru a se înşela pe ea însăşi şi a-şi crea o certitudine fictivă că el nu o vede făcând cutare sau cutare lucru. O anumită poveste a spălatului geamurilor e de nedescris! Vettellini o oprise categoric să mai spele – rufe sau în locuinţă – şi eu îi transmisesem această interdicţie. Ea ştie deci bine că nu trebuie să spele geamurile ferestrelor. – „Dar ele erau murdare. Atunci... cu atât mai rău! Poate că el n-o fi totuşi mereu aici ca să mă supravegheze." Dar, imediat ce a început să le spele pe exterior, Reine i-a simţit suflul lui Vettellini, a cărui semnificaţie a înţeles-o bine. Însă, fiind hotărâtă, îşi spuse cu jumătate de voce: „Da, ăsta e aerul", şi a continuat. Dar un nou avertisment, mai poruncitor, a făcut-o să intre repede în interior şi să închidă fereastra. Fiind rebelă însă, ea gândi: „În orice caz, pot foarte bine să le spăl la interior. Asta nu-mi va face rău". Şi s-a apucat iar de treabă. Şi iar din nou un suflu şi încă o nouă autoînşelare către ea însăşi: „Da... ăsta e curentul

care vine de la uşă". Dar imediat, mica Reine a coborât grăbită de pe scaunul pe care se urcase, a pus de-o parte vasul cu apă şi buretele şi, cu spatele încovoiat şi genunchii tremurând, s-a refugiat într-un fotoliu: capul Maestrului, cu o privire aspră, sprâncene încruntate, îi apăruse prin geam. Acum râde şi mărturiseşte: „Ştiam bine că nu era vântul".

Vorbim despre ziua de mâine, 1 ianuarie 1914. Reine va veni cu Achille să ne ureze un an bun. Îi spun că vom fi mulţumiţi de acest fapt şi adaug râzând: „Mi-ar părea mai bine să-i ureze lui Vettellini, însă, fără îndoială, lui îi sunt destul de indiferente începutul şi sfârşitul de an". Dar dânsul replică vioi că nu îi este deloc indiferentă exprimarea unei afecţiuni şi a unor mulţumiri. Manifestările de simpatie îl fac fericit. Mâine va fi aici. Putem să-i oferim gândurile noastre. Şi după câteva momente, timp în care noi am rămas pe gânduri, el pronunţă lent: *„Nu sunt eu viu printre voi?"*.

Scrisul meu nu poate să facă înţeleasă duioşia nobilă exprimată prin aceste cuvinte. O emoţie profundă ne lasă tăcuţi... El adaugă: *„Cea mai mare satisfacţie a mea este încrederea voastră. Da, eu ştiu că o aveţi"*.

*

Bătrânul nostru prieten este aici. A venit, ştiind că, pentru moment, era ultima noastră şedinţă. Vorbeşte cu nepoata sa.

Vettellini reia apoi discuţia ca să-mi facă diverse recomandări privind sănătatea Reinei etc. După aceea, vorbind pe ocolite, revine în privinţa destinelor noastre... – „Veţi vedea realizarea cărţii; va trebui să o apăraţi." Reine face o remarcă: „Trebuie ca dumneavoastră să fiţi acela. Eu sunt prea mică... Ce-aş putea face eu?".

Ghidul îmi recomandă ca, înainte de trezire, să-i fac Reinei o sugestie puternică şi poruncitoare, ca să nu mai umble noaptea – în cursul ieşirilor ei fluidice – pentru a încerca să descopere destinele noastre, citind semnele aduse de curenţii cosmici. Ea se complace acum în astfel de căutări. Ceea ce descoperă se amestecă însă cu visele sale organice şi la trezire este tulburată profund. Acestea nu folosesc la nimic. Trebuie să-i dau ordin să rămână liniştită în toată această lună[1] de repaus.

Vorbesc despre anumite manifestări pe care le simt sau le văd acum, aproape în fiecare seară, imediat ce am făcut întuneric în camera mea. Sunt scântei şi fosforescenţe sau chiar aglomerări de materie uşor luminoasă care se condensează în jurul unui punct central, foarte strălucitor; uneori sunt şi un fel de valuri de aer cu o anumită luminozitate. De asemenea, foarte des – şi aceasta în plină zi, în principal când lucrez –, simt pe faţă sau pe mâini un suflu răcoros şi umed, în general pe partea stângă, hârşâituri pe perna mea

1. I-am făcut Reinei sugestionarea cât mai poruncitor posibil şi de-atunci ea nu mai visează deloc. În 12 şi 16 ianuarie, dânsa mi-a spus că era foarte mirată că, dacă înainte avea mereu capul obosit de vise, acum nu mai visează nimic.

sau pe perete. Reine spune că poate voi reuşi să văd capul materializat al lui Vettellini, căci aşa au început şi la ea viziunile în stare de veghe.

Explicându-mi senzaţiile ei, foloseşte cuvântul „condensat", dar apoi se opreşte, total surprinsă. Vettellini e cel care i-a întrerupt fraza printr-un hohot de râs, remarcând: „Condensat! Pe cuvântul meu! Tu nu ştii ce înseamnă acest lucru". Reine se revoltă supărată. Mai întâi, ea poate să folosească foarte bine cuvintele pe care le vrea... Şi apoi, ce? „Condensat", aceasta înseamă „aducere împreună". – Ştia ea bine...

*

Această şedinţă, înveselită şi de incidente amuzante, ne-a lăsat totuşi o impresie profundă! Poate că niciodată nu am simţit atât de mult realitatea prezenţei lui Vettellini; poate că niciodată nu am fost personal într-atât de mişcat de câteva cuvinte simple, pronunţate fără cel mai mic accent dramatic... Această frază, spusă atât de sobru şi fără efect de intonaţie: „Nu sunt eu viu printre voi?" m-a pătruns ca şi cuvintele lui Christos... şi la fel: „Căci eu nu trebuie să fac decât binele...".

Toate exprimările lui grave au avut întotdeauna un caracter de noblete şi de înălţare spirituală pe care noi nu le percepuserăm vreodată la un asemenea grad. Soţia mea şi cu mine am fost profund mişcaţi.

Vineri, 16 ianuarie 1914

Reine venind să mă vadă în această după-amiază, am încercat să avem o comunicare prin masă. După câteva momente de contact, aceasta se ridică şi bate: „Autorizez şedinţă luni".

Şedinţa 105 – miercuri, 21 ianuarie 1914

(Nu am avut şedinţă luni: o comunicare nouă ne-a interzis-o, întrucât nu eram îndeajuns de refăcuţi; era mai prudent să o amânăm pe miercuri.)

Începem şedinţa la ora două. Reine adoarme şi îmi dă imediat o serie de informaţii diverse, fără interes însă pentru cititor.

Îi expun lui Vettellini critica ce ar putea fi făcută în mod legitim interesantului caz al identificării modistei dna B. Ea a locuit la Paris, în cartierul în care locuieşte şi Reine şi gândirea imediată a unui sceptic ar fi că Reine ar fi avut cunoştinţă despre circumstanţele relatate. Îi cer deci să ne procure identificarea unui Spirit care a trăit şi a murit într-un oraş mai îndepărtat, pe care nici mediumul şi nici eu[1] nu l-am văzut vreodată. Vettellini îmi răspunde că îmi va satisface solicitarea.

1. De altfel, nici un asemenea caz nu va evita alte obiecţiuni. Întotdeauna s-ar putea spune că Reine ar fi cunoscut persoana respectivă pe când era în viaţă sau pe un prieten al acesteia sau un al treilea care era informat etc. Nici un caz nu poate fi

Revin la o problemă destul de interesantă, ridicată de o aluzie din şedinţele de la început. Reine îmi spusese atunci că ea vedea *în acelaşi timp* propriul corp fluidic degajat, precum şi trupul fizic întins în fotoliu. Unde se găsea deci organul ei – centrul vederii – în acele momente? Ea însăşi este cea care îmi răspunde şi îmi spune că la primele şedinţe corpul ei fluidic nu era suficient de degajat şi centrul vederii i se afla încă în trupul fizic. Ea îşi zărea corpul eterat şi privindu-l din trupul fizic îşi vedea totodată trupul în condiţiile obişnuite ale stării de veghe – ca şi cum ar fi avut ochii deschişi –, văzându-şi pieptul, genunchii etc. Pentru ca vederea să treacă în corpul fluidic, trebuia o degajare destul de completă.

Am remarcat adesea importanţa ce pare să i se acorde muzicii în viaţa astrală şi este relativ uşor de înţeles cum îşi poate păstra această artă posibilităţile sale de exprimare în cadrul unei stări atât de subtile a materiei. Dar pictura? Ce devine arta noastră a picturii în lumea Spiritelor? Vettellini îmi răspunde că nu există ceva analog în practicarea acestei arte, însă facultăţile unui pictor pot găsi totuşi mijloace de exprimare în viaţa astrală. Nu există într-adevăr acele *creaţii de imagini* care să poată furniza elemente multiple în dorinţele lor de realizare. Însă ceea ce totuşi există, noi nu putem înţelege în mod exact, fiind dincolo de concepţiile noastre.

Şedinţa 106 – vineri, 12 februarie 1914

De la ultima şedinţă (21 ianuarie), Reine a fost foarte bolnavă, o gripă, şi nu am mai avut decât câteva comunicări prin masă – dintre care una, alaltăieri, ne autoriza să face astăzi o şedinţă scurtă.

Reine adoarme repede şi imediat Vettellini se manifestă. Nu vrea să permită nici o experienţă, copila fiind mereu suferindă. Să-l întreb numai ceea ce am nevoie pentru carte.

Îl rog atunci să-mi confirme explicaţia imaginilor plate produse de anumiţi mediumi şi de asemenea cauzele pentru care în aceste imagini există un fel de pliuri[1], dând impresia că imaginile ar fi fost făcute din hârtie care ar fi fost pliată ca să se facă posibil un trucaj. Vettellini răspunde că materializările plate cer mai puţină forţă şi substanţă fluidică decât materializările în volum real. – „De aceea mediumul sau mai degrabă Spiritul-ghid al mediumului alege acest mod de materializare[2], ce permite o mare economie de forţe. De

---

la adăpost de suspiciunile scepticilor. Deşi în documentarul spiritualist există stabilite identificări şi realităţi ale faptelor, în condiţii care desfid orice explicaţie a raţionaliştilor... acestea nu i-au convins niciodată pe cei care neagă. Este deci un efort inutil.

1. A se vedea anumite fotografii obţinute în cursul şedinţelor de dna Bisson.
2. Fotografii ale unor materializări „plate" au fost publicate şi de dr. von Schrenk Notzing (în cartea *Phenomena of Materialisation*), ca de exemplu cele obţinute

altfel, acestea sunt imagini adevărate. Cât despre pliuri sau diverse alte defecte, deformaţii, malformaţii etc. care pot exista, acestea provin dintr-o materializare incompletă, dintr-o lipsă de abilitate a executantului. Imaginile plate sunt uneori subţiri ca un voal de mătase şi nu e deloc de mirare că se pot forma cute uşoare sau că o margine a imaginii se îndoaie." (figura 7 şi 8.)

Ce crede Vettellini despre pretinsa posibilitate pe care ar avea-o anumiţi mediumi de a produce imagini exacte ale lucrurilor văzute de ei în cursul vieţii zilnice? De exemplu, acel cap de om care a fost fotografiat într-o şedinţă cu Linda Gazzere – cap ce reprezenta exact un studiu al lui Rubens, existent la Louvre?

Maestrul răspunde că aceasta e o posibilitate reală.

Insist, remarcând că în acea materializare produsă de Linda se regăsesc (după cum afirma dl de Fontenay) până şi grosimile variate ale vopselelor, şi chiar şi cele mai neînsemnate detalii. Este deci un fapt posibil?

Vettellini afirmă că imaginea creată – ca urmare a unei impresionări anterioare a mediumului – poate fi conformă cu originalul în toate punctele sale şi poate într-adevăr să reproducă şi cele mai fine detalii. – „Aceasta trebuie să vă arate cât de mare este acuitatea vizuală şi perfecţiunea memoriei în planul astral...", adaugă el.

Vorbesc despre catastrofa feroviară prezisă şi întreb dacă nu ar fi posibil să am detalii scrise de Reine – pe care să nu le citesc decât după producerea ei. Maestrul îmi răspunde că acest lucru nu îi este permis. El nu poate decât să afirme existenţa catastrofei scrise în Astral. Aceasta va fi o linie principală în Sud.

Apoi, Vettellini face o comunicare extrem de interesantă – din partea lui Morrow, care nu a putut veni astăzi – privind anumite interese ale soţiei mele în America. Face aprecieri şi dă detalii absolut precise asupra unor aspecte ale situaţiei – circumstanţe pe care Morrow însuşi s-a dus, spune el, ca să le examineze la faţa locului. Şi, într-adevăr, afirmaţia ni se pare cu totul reală, căci bunicul (în fapt, Vettellini nu face decât să repete transmiterea) adaugă la sfaturile sale şi o analiză a caracterului fiinţelor care dirijează aceste interese. – Cât de uimitor este să o auzi pe mica Reine enunţând toate aceste aspecte!

Remarc că în ultimele zile nu am avut nici o manifestare a lui Vettellini. De ce nu a mai venit? Răspunde că a venit ca de obicei, dar găsindu-mă tot obosit, s-a abţinut să mai ia de la mine fluidul necesar ca să producă materializările uşoare pe care eu le văd sau le pot percepe.

Înainte de a ne părăsi, ne vorbeşte despre Henri, care caută şi lucrează cu el însuşi şi care a găsit recent un nou mod de a se instrui: noaptea se duce

---

cu mediumul Eva Carrière; unele dintre acestea au fost reluate şi de cercetătorul român N. Porsennna, în cartea *Aparitiuni şi Fantome materializate*, Ed. Cugetarea, Bucureşti, 1946 (n.tr.).

la Reine şi, când ea se degajă, îi vorbeşte spiritului ei şi îi cere informaţii despre viaţa astrală. Vettellini i-a permis de mai multe ori aceste acţiuni, atunci când considera că dânsa nu va suferi.

9 martie 1914

Reine suferind mult în urma şedinţei din 12 februarie, am respectat fără regret indicaţia să încetez orice investigare prin somn magnetic. Ne era permisă numai masa pentru a menţine legătura. În fapt, masa ne-a oferit lucruri foarte interesante, dintre care unul – dintre cele mai curioase, desigur – este caracterul cu totul diferit al mişcărilor ei, în funcţie de Spiritul care se manifestă. Trebuie să fii martor al acestui fenomen, ca să-l înţelegi bine. Când Vettellini este cel care comunică, masa bate liniştit; mişcările îi sunt uşoare, regulate şi rapide, fără a lovi şi a smuci. Bunicul se anunţă însă printr-o ridicare bruscă şi o lovitură brutală, apoi mişcările continuă puternice, seci, zgomotoase. În cursul unei conversaţii, când sunt prezenţi amândoi, mişcările date de unul se inserează subit în mişcările date de celălalt, exact ca şi cum o vorbă lansată de unul ar întrerupe fraza celuilalt care vorbeşte. E extrem de curios. Prietenul meu Albert B. – care a asistat la mai multe şedinţe de acest fel – a fost la fel de uimit ca şi noi. Este ceva de neimitat. – Cât despre tatăl meu, care s-a manifestat deja de trei ori prin masă (prima şi a doua oară fiind ajutat de Vettellini), la dânsul mişcarea e mult diferită. E greoaie, ezitantă, stângace. El nu ştie să se oprească la timp. Aproape întotdeauna trebuie să iau în considerare litera care precede celei la care se opreşte: să revin la *f* când bate *g* sau la *r* când loveşte *s* etc. Nicolo şi Méhul au venit şi ei să spună câteva vorbe, fiecare în stilul său personal.

L-am întrebat pe Vettellini care era cauza varietăţii acestor mişcări când se manifestă Spirite mari, fiindcă ştim că nu ele sunt cele care acţionează, folosind un Spirit inferior – un operator – pentru această manifestare inferioară. El îmi răspunde că operatorul respectiv exprima prin mişcările produse influenţa ce o primea prin vibraţiile Spiritului comunicant.

Printre diferitele comunicări transmise prin masă, le-aş menţiona pe cele din 16, din 19 şi din 20 februarie, care mi-au dat o indicaţie şi o direcţionare pentru alegerea unui editor. Mai întâi, Vettellini m-a anunţat că va merge el însuşi să se informeze. Apoi, cu trei zile mai înainte, mi-a indicat momentul precis în care trebuia să mă duc ca să găsesc editorul: „Ora trei după-amiază, vineri". Or, eu ştiam că editorul nu primea decât dimineaţa; făcând această remarcă, am provocat doar o reînnoire fermă a indicaţiei.

M-am dus deci – în ziua şi la ora indicată – la librăria Felix Alcan, unde un funcţionar mi-a spus că dl. Alcan nu era acolo. El venea întotdeauna numai dimineaţa... „Ah, Vettellini...", am gândit eu destul de dezamăgit... Am ezitat un moment, dar apoi m-am hotărât să plec. Însă un al doilea funcţionar m-a rechemat. Printr-o întâmplare, dl Alcan era acolo şi mă primea!

La şedinţa din 27 februarie m-am interesat de Henri şi am aflat că era prezent aici. Aş putea comunica deci cu el prin masă? Vettellini mi-a dat un răspuns afirmativ. Întrebând, masa se ridică... neîndemânatic, greoaie, punând răbdarea şi nervii noştri la o încercare dificilă!... În fine, bunul Henri a reuşit totuşi (ajutat – vom afla mai târziu – de Spiritul-operator al Ghidului nostru) să ne spună că a putut să pătrundă în atelierul său. Apoi, continuând cu ceva mai multă uşurinţă, mi-a redat impresiile pe care le-a resimţit în locul respectiv (de ordin prea intim ca să le redau aici).

Progresele sale sunt evidente: este acum capabil să-şi revadă şi să-şi judece ansamblul faptelor sale din trecut..., conchizând destul de trist: *„Ar fi trebuit să-mi folosesc mai bine viaţa... Am vrut să par deştept... şi sunt tare înapoiat!"*.

Vai!... câţi dintre noi nu ar avea de făcut aceeaşi[1] mărturisire!

Mai multe preziceri, destul de precise, ne fuseseră date atât de Vettellini, cât şi de Morrow, în privinţa unor evenimente politice şi de asemenea a unor drame accidentale ale personajelor la zi. Însă nici una dintre aceste preziceri nu s-a realizat, ceea ce a condus la 4 martie la un incident curios: abia ne aşezăm la masă, că Morrow se şi manifestă şi bate, anunţându-ne că Vettellini nu va veni. Întreb de ce? Răspuns: „E nemulţumit de Pierre". Întreb din nou din ce cauză? – „Pierre e nesatisfăcut. El nu vrea să admită că prezicerile nu se realizează." (Acest fapt este extrem de interesant, căci, într-adevăr, eram „nesatisfăcut", considerând ca inadmisibilă nerealizarea prezicerilor făcute spontan şi chiar reînnoite. Aş fi dorit cel puţin o explicaţie a profeţiilor, care să fie dată spontan, la fel ca şi prezicerile înseşi. Şi eram nemulţumit. *Nemulţumirea mea rămăsese însă interioară. Nu-mi exprimasem nimănui starea de spirit.*)

Bunicul continuă să comunice şi mişcările devin atât de violente, încât îmi folosesc întreaga forţă ca să le moderez şi să le atenuez zgomotul, care se aude şi la etajul inferior. Brusc se opreşte şi survine baterea uşoară a lui Vettellini. Reine – care se întristase cu totul de absenţa lui – scoate un strigăt de bucurie. – „Pierre ar trebui să înţeleagă cum pot fi modificate evenimentele scrise în Astral..." Eu remarc că pot înţelege, dar atunci toate acestea nu mai sunt ceva transcendental, nemaifiind diferite de previziunile omeneşti... etc. Vettellini bate câteva vorbe de împăcare. El ştie că am lucrat bine. E mulţumit. Este însă foarte ocupat... – „Cu ce?", întreabă Reine. – „Pentru a pregăti lumea să primească noile învăţături", este răspunsul.

În 7 martie, a fost o comunicare lungă a Maestrului privind viaţa mea personală şi a familiei mele. Apoi îi spun lui Vettelini numele persoanei căreia mă gândeam să-i cer să recopieze manuscrisul, pentru dat la tipărire. Masa se agită nervoasă şi bate: „Nebun!". Foarte surprins, întreb: „Cine e

1. A se vedea în Anexă nota privind comunicările cumnatului meu, ulterioare acestei şedinţe din 27 februarie 1914.

nebun?". – „Dumneata", mi se răspunde cu o mişcare dezordonată. Mărturisesc că am râs cu poftă! Desigur că Maestrul a fost cu adevărat şocat, încât să-şi piardă bătutul său uşor. (A trebuit să recunosc de altfel că avea deplină dreptate; aş fi fost tare „nebun" dacă mă adresam acelei persoane!)

Au mai survenit şi alte incidente, iar apoi..., în fine, anunţul că va fi posibilă o şedinţă miercuri, 11 martie.

Şedinţa 107 – miercuri, 11 martie 1914

La sosirea sa, Reine îmi spune că a lucrat la masă în această dimineaţă – la ea acasă –, ca să ştie dacă vom avea şedinţa promisă. E pentru prima oară când Morrow a venit la ea să comunice şi violenţa mişcărilor mesei era atât de mare, încât copila s-a înspăimântat! Iată fraza transmisă: „Da, se pregăteşte o şedinţă bună; călătorie, mare călătorie; fiţi mulţumiţi".

Această şedinţă a fost într-adevăr una dintre cele mai remarcabile. A durat patru ore, în cursul cărora mediumul nu a încetat să transmită sau să vorbească din partea ei. Niciodată nu mai văzusem la ea un astfel de grad de luciditate. În fapt, după cum a remarcat Ghidul ei, Reine era aproape de starea în care va fi după moartea ei. De exemplu, ea putea acum să-şi vadă vieţile anterioare şi pe ale mele... şi pe cele ale lui Vettellini şi să descrie cu precizie condiţiile ambianţei fizice, precum şi diversele stări psihologice succesive ale acestora.

O mulţime de lucruri au fost văzute, spuse, apreciate şi puse în discuţie, încât îmi este cu totul imposibil să scriu o dare de seamă completă; ar trebui un caiet întreg. Nu am putut nota decât incidentele principale, aşa cum se succedau ele.

Ne-am instalat la ora două şi jumătate. Am făcut întuneric. Reine remarcă în jurul meu luciri albastre mai intense decât de obicei şi abia am făcut pasele, că ea şi adoarme. Dar după un moment se ridică, părând că vede ceva anormal pe capul meu şi spune uşor: „Nu, nu veni aşa; nu vreau. Du-te. Rămâi aproape, dar nu veni deasupra lui". (Eu nu ştiu deloc despre ce e vorba.) Îşi întinde braţul şi trece cu mâna peste părul meu ca şi cum ar alunga o muscă, repetând cu mai multă fermitate: „Nu, să nu rămâi acolo. Stai alături, dar nu deasupra lui...". O întreb cui i se adresează astfel. Îmi răspunde: „Este Henri, care e aici. Se aşezase pe capul dumneavoastră. Nu vreau. Asta mă face să-i absorb din fluidul lui. Ar fi rău, nu vreau."

Ea se aşază la loc şi continuu să o magnetizez vreo douăzeci de minute, după care ea tresare uşor şi începe să vorbească. Discută cu Morrow. Sesizez când şi când unele cuvinte. E vorba despre o călătorie lungă: „Te voi lua cu mine; vom traversa marea cea mare". – „Cu vaporul?", întreabă Reine cu naivitate... (Râd împreună.) „Nu, prin aer... Cu vaporul ar trebui opt zile! Prin aer vom fi într-o clipă..."

Însă copila e înspăimântată ; ea vrea să fie şi Vettellini cu dânşii şi cere acest lucru cu insistenţă.

Iată-l prezent şi pe el şi, după o discuţie scurtă, pleacă toţi trei.

Din acest moment, transmiterea Reinei devine puţin automată. Înţeleg că Ghidul ei a pus-o într-o anumită stare, pentru ca ea să poată exprima cu voce tare impresiile din voiajul ei. Şi nu numai că repetă tot ceea ce simte, dar repetă şi tot ceea ce le spune celor doi Protectori, astfel că noi urmărim exact desfăşurarea straniei aventuri.

Bunicul soţiei mele este Ghidul călătoriei... şi gazda, căci după câteva minute înţelegem că au ajuns în oraşul Erie, în Pennsylvania, şi că i-a condus la casa în care a trăit (şi care există aproape la fel cum a lăsat-o). Reflecţiile copilei ne-au informat mai întâi despre traversarea oceanului, apoi despre trecerea sa pe deasupra peisajelor americane şi, deodată, spre marea sa surpriză, despre sosirea pe malul unui lac (lacul Erie). Bucuria şi admiraţia sa se manifestă prin exclamaţii de entuziasm. Descrie frumuseţile lacului, imens, total albastru ; apa sa e atât de liniştită ! Apoi despre locuinţa călăuzei lor, situată splendid, dominând malul, cu grădini în terase, cu poartă mare[1] de intrare etc.

Iată-i acum în interiorul casei şi, imediat, interesul voiajoarei (şi desigur şi al nostru) tot creşte. Bunicul nu mai este frumoasa lumină albastră pe care ea o cunoaşte atât de bine ; el se transformă. Realizând o promisiune vagă pe care ne-o făcuse la o şedinţă anterioară (a 60-a), el se materializează şi îşi reia forma omenească. Acum este un „Domn", un Domn important, cu alură de conducător, primind oaspeţi şi arătându-le posesiunile cu maniere distinse, dar autoritare şi totodată seducătoare. Reine îi descrie aspectul fizic cu precizări extraordinare – nu atât pentru trăsăturile feţei, cât pentru înfăţişarea de ansamblu a bărbatului, a ţinutei sale, a gesturilor, a mersului său. Îl vede ca fiind înalt (el a mărturisit singur însă că s-a materializat mai mare decât era în realitate), corpolent, faţa cu obrajii plini, ochii scânteind maliţioşi, o cută la gură care îi redă o expresie puţin cam dispreţuitoare, păr bogat etc. E îmbrăcat cu o redingotă cu revere mari din mătase sau dintr-o stofă lucioasă. Are o vestă foarte deschisă, cu butoni frumoşi, cam bătători la ochi. Un guler înalt ce urcă până la bărbie îi acoperă gâtul şi o cravată groasă i se înfăşoară de mai multe ori în jurul gulerului înalt, ale cărui capete îi sunt întoarse sub bărbie. Toate aceste detalii sunt remarcabile prin exactitate, însă ceea ce e şi mai remarcabil este observarea prestanţei sale, a manierelor sale, a întregului mod de a fi a personajului. Ea observă totul, până şi vocea lui cu timbru cald, cu accentul lui poruncitor ce devine blând şi mângâietor când vrea să placă.

1. Toate aceste descrieri sunt exacte şi Reine nu putea cunoaşte absolut nimic cu privire la situaţia locală.

Soţia mea e foarte emoţionată, căci în descrierile atât de detaliate pe care copila le dă cu plăcere ea regăseşte exact[1] fiinţa pe care o adora. Şi el însuşi e mulţumit. Se arată şi se expune cu bunăvoinţă. Când Reine menţionează doar că mâinile sale sunt „frumoase şi îngrijite" fără a mai spune ceva în plus, el insistă ca dânsa să remarce şi unghiile sale, spunând: „Erau cochetăria mea cea mai mare...". Trăsătură cu totul adevărată, afirmă soţia mea. În fine, când Reine a evidenţiat manierele sale regale şi farmecul său captivant, îi furnizează acum elementele unui portret nou: omul mental şi moral. El se analizează, spune ce a fost, ce vroia, cum proceda în afaceri, toate acestea dând loc la scene din cele mai amuzante... şi la exclamaţii de surpriză, căci copila este cam surprinsă de fineţele jocului omului de afaceri american. – „Cum, Morrow, tu afirmai asta şi făceai tocmai contrariul! Tu le spuneai celor mai buni prieteni ai tăi că mergeai să cumperi cutare valoare şi apoi, pe ascuns, cumpărai alta? Ei bine!... Da, înţeleg, în afaceri nu trebuie niciodată să te încrezi în alţii, niciodată să nu laşi să-ţi fie ghicite proiectele. Da, dar după aceea? Ei vedeau bine că i-ai înşelat... Asta nu face nimic? Le spuneai că pe drum ţi-ai schimbat părerea?" etc. Iată o întreagă definire a unui om al finanţelor, abil şi îndrăzneţ... Şi totul era de o exactitate extremă, recunoaşte soţia mea.

Între timp, ei vizitează şi casa şi aici are loc un incident deosebit de subtil şi de expresiv, care cu adevărat ar fi imposibil de imaginat. Să-l judecăm: fericitul proprietar arată cu mândrie un salon imens, camere mari şi biroul său. Toate încăperile erau bogat mobilate, stârnind admiraţia naivă a micului meu model. Ea face mai multe reflecţii care dovedesc că are o vizionare reală. (De exemplu, ea se miră găsind o încăpere mică, pătrată, ca un mic closet, care separa – spune ea – două încăperi mari. Or, această amenajare, oarecum anormală, exista într-adevăr.) Însă după câteva minute ea observă că nu le-a fost arătată sufrageria. Vroia să o vadă şi pe aceasta, căci, într-o casă aşa de frumoasă, trebuia desigur să existe. Bunicul pare însă prea puţin interesat... şi vorbeşte despre vederea spre lac. Dar Reine insistând, trec împreună în încăperea respectivă. – „Iată, aceasta pare a fi... (ea ezită). Însă nu văd nimic... e totul negru; fereastra e închisă; deschide-o, ca să-mi pot da seama." El refuză vag şi vrea să treacă în altă parte. Dar copila se încăpăţânează: „Deschide fereastra, Morrow, ca măcar să-ţi văd sufrageria; trebuie să fie frumoasă". Însă gazda se pare că nu o ascultă. – „Să mergem

1. Reine nu se aştepta deloc la materializarea lui Morrow şi cu atât mai puţin la aspectul fizic al lui ca bărbat. Era uimită văzându-l atât de corpolent şi înfloritor, de o atare sănătate fizică şi morală! Împărtăşindu-i surpriza lui Vettellini... îl compară cu acesta şi, remarcând diferenţele, exclamă: „Şi... sunteţi prieteni atât de buni! E curios!".
(Morrow era însă mai degrabă mic, dar... atât de important, încât dădea impresia de a fi „regal"..., de altfel, fără vanitate. Era în mod natural un „şef".)

să vedem lacul", pronunţă el poruncitor şi îi ia cu dânsul. Or, incidentul este dintre cele mai curioase, căci în locuinţa atât de frumoasă a bunicului soţiei mele, din diverse motive (camere amenajate pentru copii etc.) sufrageria era cu totul nedemnă[1] de marele confort al celorlalte încăperi...

Iată-i acum în contemplare în faţa lacului şi vorbind... Şi totul era de un realism atât de puternic, încât ni se părea că participăm şi noi la discuţia lor. Luciditatea mediumului era din ce în ce mai accentuată. Vederea lacului albastru făcea să-i renască amintiri din vieţi anterioare - din Italia şi din Orient. Ea le relatează celor doi însoţitori anumite întâmplări, face descrieri, comparaţii. Le povesteşte viaţa ei de la Neapole, de la Capri. Vorbeşte despre Sicilia, descrie aspecte ale Vezuviului cu o precizie[2] extremă. La Capri a cunoscut o casă în care va locui Vettellini mai târziu; îi redă situarea exactă. Face observaţii şi asupra aspectelor naturii din regiunile respective. A văzut marea fierbând atunci când lavele Vezuviului se revărsau în ea; a sesizat şi lipsa totală - din acele momente - a păsărilor din cerul respectiv etc. Apoi apreciază Orientul, mirându-se că Morrow nu a avut niciodată curiozitatea să meargă acolo, de când e Spirit. - „Asta ţi-ar fi atât de uşor! De ce nu te duci? - Da, îţi plac mai mult băncile şi bursa[3]... Ei bine, odată vom merge împreună. Eu te voi duce. Oo, eu cunosc bine Egiptul!" Şi ea revine la timpul în care era un „vindecător" în Egipt, doctor al sufletului şi al trupului. În acea viaţă, era cu Vettellini; erau prieteni - el era deja mai avansat, deasupra ei (a lui, mai bine spus) şi o proteja. Remarcă faptul că, în Orient, datorită condiţiilor atmosferice, este mult mai perceptibilă viaţa din Astral. Încarnaţii mai puţin evoluaţi simt în permanenţă - pentru a spune aşa - atingerea dezcarnaţilor...

Toată această discuţie e impresionantă; cu toată obişnuinţa ce o avem, ne minunăm!

Însă Reine a remarcat deja de mai multe ori că ea nu va reuşi niciodată să-l pună la curent pe dl Cornillier cu toate aceste detalii ale călătoriei. Vettellini o linişteşte, zicându-i că a făcut-o să spună totul cu voce tare. Ea nu-l crede însă decât pe jumătate; i se pare imposibil ca ea să fi putut spune,

---

1. La o şedinţă următoare, întrebat de soţia mea, bătrânul prieten a mărturisit că a fost întotdeauna cam ruşinat de modestia sufrageriei sale. Aceasta a fost cauza incidentului respectiv, atât de specific acestui om.
2. E interesant de remarcat că, trează, Reine nu recunoaşte numele acestor ţări sau ale diverselor locuri descrise acum de ea.
3. Bătrânul nostru prieten explică faptul că, de la moartea sa, în viaţa astrală nu a căutat decât satisfacţia - dar pe un plan superior - a intereselor sale dominante din viaţa sa terestră. A frecventat aproape aceleaşi locuri, căutând să regăsească elemente identice acelor care îl preocupau în viaţa din planul fizic. Nu a dorit să cunoască ceea ce îi era străin. Nu a parcurs lumea în căutare de senzaţii noi. Statele Unite, Londra, Paris, marile centre financiare au fost locurile obişnuite pe care le frecventa. Reine e foarte mirată când îi spune că dânsul nu a călătorit deloc şi că nu a avut curiozitatea să meargă în Italia, în Orient etc..

cu voce tare, la Paris, ceea ce a văzut şi a simţit în America! Trebuie să se întoarcă, să poată verifica dacă e adevărat[1]...

Iat-o revenită.

Îi confirm că, într-adevăr, am urmărit şi am auzit totul. Şi acum, fiind reluată conversaţia, particip şi eu la discuţie. Vorbim despre o mulţime de lucruri... În urma unei reflecţii a lui Vettellini privind un incident din viaţa mea intimă, ajung să vorbesc despre mine şi despre anumite acţiuni meschine – pe care, vai, mi le amintesc cu intensitate! Vettellini le cunoaşte? Ştie el ce vreau să spun? Reine e cea care răspunde: „Vettellini cunoaşte şi cele mai mici lucruri din viaţa dumneavoastră şi din cea a dnei Cornillier, precum şi din viaţa mea; dar el spune, domnule Cornillier, că, în ciuda slăbiciunilor dumneavoastră, aveţi întotdeauna o *conştiinţă*; şi pentru cei care au conştiinţă, slăbiciunile şi greşelile lor îi ajută să se ridice".

Discut despre responsabilitate; remarc injustiţia evidentă a inegalităţii existente în tendinţele iniţiale ale fiecărei fiinţe. Dacă germenii ies inegali din Absolut şi posedă încă de la origine o sensibilitate inegală, cum pot să fie făcuţi răspunzători de rezistenţa sau de slăbiciunile lor la influenţele mediului ambiant? Vettellini răspunde: „Nedreptatea aparentă a Destinului este reparată prin faptul că forţele care împing un suflet către rău sunt întotdeauna proporţionale cu capacităţile sale de rezistenţă. Responsabilitatea fiecărei fiinţe este în funcţie de nivelul ei de libertate şi de gradul ei de conştiinţă".

Conversaţia revine însă din nou la subiecte intime. Apoi este iar vorba despre cumnatul meu. „De altfel", spune Reine, „el nu reuşeşte să înţeleagă viaţa astrală. Spiritul lui e mai slab decât s-a crezut. Da, în timpul vieţii, el părea destul de deosebit, întrucât ştia să o ia şi la dreapta, şi la stânga; se împodobea însă cu pene luate de la alţii. Îi va trebui mai mult timp decât ne gândeam, pentru a se adapta[2] la viaţa astrală"... Spun totuşi că noi, la moartea noastră, o vom înţelege mai clar. – „Dar noi trăim deja, în parte, în Astral", replică Reine; „noi studiem condiţiile, stările de a fi de acolo. Când vom ajunge, vom fi imediat acasă, în domeniul nostru...".

Apoi începe să-mi spună despre vieţile mele anterioare, pe care ea parcă le vede foarte clar, însă Vettellini o opreşte...

Revin atunci la lucruri mai concrete: cum explică Vettellini cazul animalelor care calculează[3] şi al animalelor într-un anume fel prea inteligente?

---

1. Într-o epocă în care telefonia fără fir a intrat în domeniul realizării practice, ar fi curios să considerăm acest aspect ca imposibil şi deplasat...
2. Nu trebuie uitat că acţiunea noastră este cea care l-a trezit şi l-a scos din starea lui de inconştienţă, de fapt înainte de termenul normal. Fără această acţiune (permisă doar datorită importanţei pentru învăţătură), el ar fi rămas într-un somn liniştit până la prima sa reîncarnare. Această trezire prematură, cauză a unor nelinişti şi suferinţe, îi va grăbi însă – în schimb –, evoluţia.
3. De văzut în *Annales des Sciences Psychiques* studiile privind câinele din Mannheim (numere din ianuarie-februarie 1914).

„Regnul animal (subuman) este în întârziere", răspunde el. „Dacă nu i se va da atenţie, Pământul va ajunge la sfârşitul existenţei sale înainte ca animalele să-şi realizeze evoluţia pe care trebuie să o obţină. Actualmente, ele sunt activate, impunându-se anumitor spirite-animale – care ar putea să emigreze pe alte planete pentru a găsi încarnări superioare – să rămână şi să se reîncarneze în clasa pe care au părăsit-o. Acesta este mai întâi un mijloc de activare a evoluţiei indivizilor din rasa lor, dar este de asemenea şi un mod de a atrage atenţia oamenilor că trebuie să ajute şi ei înşişi la această evoluţie – prin cercetări, prin îngrijirile şi interesul lor. Cât despre facultatea extraordinară pe care o manifestă câteva animale pentru matematică (din punct de vedere al calculului, bineînţeles), ea provine dintr-un anumit simţ al cunoaşterii numerelor şi nu dintr-o dezvoltare a intelectului. Există o devenire conştientă în privinţa numerelor, tot aşa cum există şi devenire conştientă asupra mirosurilor. Aceasta nu are însă nimic de-a face cu conştiinţa şi cu evoluţia.

Îi cer acum lui Vettellini să-mi confirme anumite puncte ale problemei efluviilor emise de fiinţa omenească. Culoarea albastră ajunge să domine proporţional, în funcţie de nivelul evoluţiei? Răspuns: „Da. Roşul *predomină la început, apoi se echilibrează cu albastrul şi, în fine, albastrul se* impune pe măsură ce evoluţia progresează".

O altă întrebare – în privinţa alipirii legăturii fluidice a Spiritului la cadavrul său: la îmbălsămare, creierul este scos din cutia craniană şi e azvârlit. Unde se alipeşte atunci legătura fluidică? Răspuns: „Rămâne ataşată pereţilor interiori, cavităţilor şi adâncimilor cutiei craniene".

Mai pun şi această întrebare: dublul, când e degajat în stare de veghe, stă mai degrabă în partea stângă a trupului fizic – astfel cum par să ateste multe observări ale senzitivilor? Răspuns: „Da; este din cauza inimii, căreia i-ar afecta mişcările dacă ar sta de veghe în partea dreaptă".

Trebuie să termin această dare de seamă, lăsând multe lucruri în umbră, poate chiar în uitare... însă vreau să accentuez în plus aprecierea mea de la începutul paginilor respective: *astăzi, Reine pare să vadă şi să ştie... totul.* Ea a analizat rolul ei în operă, situaţia, caracterele noastre; a apreciat viaţa astrală, a fixat anumite puncte ale responsabilităţilor vieţii pământeşti etc. Şi toate acestea, cu o luciditate şi autoritate extraordinare!

O ultimă observaţie curioasă: însuşi bătrânul prieten a evoluat prin faptul că ne-a ajutat la această operă. Interesul pentru cercetările noastre a fost un element nou în conştiinţa sa. A înţeles mai bine anumite lucruri de când s-a ocupat de noi. Concepţiile sale s-au dezvoltat şi astfel a trecut într-o sferă superioară... ne-a anunţat chiar dânsul.

L-am întrebat pe Vettellini cum se face această trecere *într-o sferă superioară*. Este o decizie[1] luată de Spirite-Judecători? Un fel de decernare a

1. În numeroase volume ale iniţiatei engleze A. Bailey, Maestrul Djwahl Khul a accentuat că trecerea în „sfere superioare" se realizează prin dezvoltarea conştiinţei

recompensei? Sau este mai degrabă un clasament automat, rezultând din schimbarea densităţii perispiritului?

Maestrul răspunde că nu e nici una, nici alta: *„Trecerea la o sferă superioară este realizată prin simplul fapt al înţelegerii a ceea ce este superior faţă de starea în care ne aflam anterior. Devenim superiori, imediat ce înţelegem ceea ce este superior"*.

Observaţie

Se poate pune întrebarea care este explicaţia raţională a acestei vizite la casa bunicului soţiei mele. A fost aceasta o vizită reală – şi atunci cum să înţelegem acea poveste a ferestrei închise pe care el a refuzat să o deschidă, precum şi anumite detalii ca acelea ale vederii mobilierului din timpul său, care azi nu mai există etc. – sau a fost o succesiune de imagini create de el pentru a da Reinei impresia vechilor realităţi? Şi, în acest caz, întreaga călătorie nu ar fi fost decât o creaţie artificială? Copila nu ar fi părăsit micul nostru salon, unde se afla sub hipnoză?

Din explicaţiile ce mi-au fost date, a fost în fapt o asociere a ambelor fenomene: Morrow, Reine şi Vettellini au fost cu adevărat în America, la Erie, în acea casă în care a locuit bunicul. Casa există şi acum şi îşi păstrează aceeaşi structură şi aceleaşi compartimentări din timpul său, însă nu şi acelaşi mobilier şi nici diversele detalii ale apoci sale. Deci, el a reconstituit aparenţa locuinţei sale, folosind vechile vibraţii înregistrate şi conservate în mediul ambiant – de pereţi, pardoseli, diverse părţi ale construcţiei. Pentru el, faptul că se afla în locurile în care a trăit atât de mult timp, găsind emanaţiile şi efluviile păstrate acolo, urmele diferitelor întâmplări din viaţa sa etc., toate acestea i-au permis să recreeze, cu o materialitate mult mai puternică, acele imagini din trecutul său. Dacă ar fi rămas la Paris, nu ar fi putut să recreeze acele scene într-un mediu absolut străin pentru el, unde nu putea să regăsească nimic din fluidul lui sau al familiei şi ar fi obţinut doar nişte slabe imagini subiective, fără vigoare. Însă în propria sa casă, el a putut să adune toate materiile necesare pentru imagini obiective foarte puternice.

Dacă cititorul va binevoi să ţină cont de definirea imaginilor subiective şi a celor obiective, precum şi a creaţiei materializărilor – dată în şedinţele de la început – va înţelege cu uşurinţă motivul care a determinat această călătorie în America. În fapt, imaginile pe care le-a perceput Reine au fost imagini obiective, cu un grad restrâns de materializare. El trebuia să ajungă în acel loc pentru a putea să realizeze totul cu uşurinţă, precum şi cu intensitate.

şi a cunoaşterii. De exemplu, în cartea *Iniţierea umană şi solară* (tradusă la Ed. Neuron, Focşani, 1995) se specifica: „Procesul expansiunii conştiinţei face parte din dezvoltarea normală a procesului evolutiv". Momentele de trecere în sfere superioare au fost explicitate în mod extins, mai recent, de B. Creme, în volumele *Maitreya's Mission* (n.tr).

A se vedea în dările de seamă ale şedinţelor 89 şi 90 pasajele relative la vizita Reinei, când a fost adusă de Vettellini la prietenul meu muzicianul. În acel caz, fenomenul a fost mai puţin complex, însă exact de aceeaşi natură ca şi acesta; înţelegerea unuia va conduce uşor la înţelegerea celuilalt.

1915 – Notă a experimentatorului

Această a 107-a şedinţă, atât de lungă şi de impresionantă, a epuizat-o profund pe biata copilă. Astfel, încă de la începutul unei alte şedinţe pe care am încercat să o ţinem atunci când am crezut că ea s-a refăcut puţin, Vettellini mi-a anunţat obligaţia absolută a opririi timp de mai multe luni a cercetărilor mele. Totuşi, în acea zi el adusese două Spirite care puteau să-mi furnizeze cazurile pe care le doream atât de mult (Spirite ale unor oameni necunoscuţi, morţi în oraşe îndepărtate, şi capabile să dea dovezi verificabile ale identităţii lor); însă el a trebuit să mă prevină că cele două sau trei şedinţe necesare anchetei mele riscau să compromită grav sănătatea mediumului. Şi el a adăugat: „Dumneata eşti cel care hotărăşti. Eu voi face tot ce e posibil ca să o protejez, însă riscul este foarte mare...".

În faţa acestui risc – a cărui realitate puteam să o constat şi eu însumi cu uşurinţă –, nu era altă soluţie decât a lăsa pe mai târziu aducerea acestor doi martori ai supravieţuirii sufletului. Însă abia începusem să formulez consimţământul meu la sfatul Ghidului, că Reine s-a ridicat şi, cu o vioiciune emoţionantă, m-a conjurat să nu resping ocazia oferită, indiferent de răul ce rezulta pentru ea. Lacrimile îi curgeau pe sărmana faţă palidă şi slăbită şi neliniştită – fără îndoială cu un presentiment a ceea ce avea să urmeze –, implorându-mă să terminăm acum experienţa...

Nu am cedat însă; răspunderea mea era prea mare. Şi apoi, ce?... câteva luni de repaus ştiam că vor face din mediumul meu un instrument mai bun pentru transmitere..., iar Spiritele vor fi mereu aici – acestea sau altele.

Dar vai! Cele „câteva luni de repaus" ne-au adus august 1914... Războiul.

*

Cercetările mele cu Reine au fost reluate; însă cum în aceste vremuri tragice (precum şi din alte motive) şedinţele şi-au schimbat caracterul, nu pot face acum o încheiere a acestei cărţi. Mă opresc deci, puţin cam brusc, la şedinţa 107, adăugând doar câteva observaţii personale drept concluzii la cele 21 de luni ale primelor mele experienţe.

Concluzii

După un examen mai mult sau mai puţin aprofundat al acestor dări de seamă, cititorul se va clasa, desigur, în una din grupele următoare:

1. indiferenţii şi zeflemitorii;
2. interesaţii de idei variate;
3. convinşii.

Aprecierea pe care o voi face privind problemele ridicate de cercetările mele nu se adresează însă decât celor din a doua grupă. Rarilor aleşi ce vor forma grupa a treia nu am, într-adevăr, decât să le exprim simpatia mea; cât despre indiferenţi şi zeflemitori... îmi lipseşte şi cea mai mică speranţă că i-aş convinge cândva. Ştiu că nici unul nu poate fi convins. Este aşa cum s-a exprimat foarte reuşit un gânditor: „Părerile şi credinţele nu sunt numai fructul discuţiilor raţionale; demonstraţia cea mai apropiată este neputincioasă în a modifica atitudinea şi convingerile, acolo unde sentimentele ascunse şi nedefinite domină în largă măsură". Aş adăuga că înseşi faptele îşi pierd orice valoare de a influenţa atunci când la o persoană nu se regăseşte senzaţia acelui *deja cunoscut, întâlnit mai înainte* - care este intuiţia, misterioasa intuiţie!... şi care pentru noi nu mai este totuşi un mister, fiindcă ea provine - o ştim - din amintiri ascunse ale cunoaşterilor obţinute în vieţile anterioare.

Să-i salutăm deci cu politeţe pe cei indiferenţi şi, calm, să-i lăsăm în pace pe zeflemitori. Au şi ei dreptul să meargă pe drumul lor, la fel cum şi noi mergem pe cel al nostru. La capătul călătoriei, fiecare îşi va recunoaşte desigur situarea.

Mă adresez deci numai acelor oameni pe care această lectură i-a surprins şi i-a interesat şi care au voinţa să-şi facă o părere personală: necunoscători ai problemei, rău informaţi, descurajaţi prin experienţe nefericite, sceptici împotriva voinţei lor..., tuturor acelora care, înţelegând extraordinara importanţă a supravieţuirii sufletului, pot să conceapă revoluţia formidabilă... şi binefăcătoare ce ar aduce-o clarificarea existenţei acesteia în viaţa noastră morală şi socială.

*

Printre aceste persoane din urmă, spiritele perspicace vor remarca repede că de-a lungul cercetărilor mele nu am folosit niciodată metoda zisă „ştiinţifică" în controlarea mediumului meu. Caracterul intelectual al fenomenelor devenind predominant, se preta foarte puţin la aşa ceva; dar chiar de la începutul şedinţelor - atunci când aşteptam doar manifestări fizice - nu am urmărit să aplic precauţiile care se obişnuiau la experimentatorii instruiţi[1]. Şi iată de ce:

În cele mai multe cazuri, aceste precauţii nu sunt luate decât pentru alţii, ca să se răspundă la veşnica acuzaţie a halucinaţiilor şi a fraudei. Experimentatorul, el însuşi ştie foarte bine că nu este deloc aşa ceva şi că el poate

1. Pentru fenomenele intelectuale - informaţii, învăţături etc. - nu am evitat mult timp sugestia ce putea fi dată de un anumit mod de întrebare, ca de exemplu: „Care este culoarea calului alb al lui Henric al IV-lea?"; adesea, a fost chiar tipul meu de chestionare. Şi aceasta, pur şi simplu, pentru că mi-am dat seama că Reine nu suporta nici o influenţă, în asemenea cazuri ea răspunzând liniştită, în felul ei: „Domnule Cornillier, în ziua aceea, Henric al IV-lea era pe jos".

aprecia realitatea fenomenelor, însă vrea să poată respinge astfel criticile acuzatorilor şi să-i convingă.

Ei bine, valoarea controlului ştiinţific *luat în considerare ca mijloc de convingere şi de propagandă* e nulă, e arhi-nulă. Inutilitatea acesteia a fost amplu demonstrată atunci când savanţi de cea mai înaltă reputaţie – ca fizicianul William Crookes, profesorul Charles Richet etc. –, studiind aceste fenomene, au luat toate precauţiile şi au folosit toate controalele realizabile prin laboratoarele lor de fizician, chimist sau electrician. Nepermiţându-şi niciodată să-şi dea părerea lor ca oameni, au etalat doar mărturii înregistrate prin instrumentele lor. Şi care a fost rezultatul? Punerea la îndoială a înseşi raţiunii lor, precum şi injurii. Personalitatea lor de oameni de ştiinţă – atât de respectată şi de admirată până atunci – a devenit imediat suspectă.

În cursul ultimilor treizeci de ani au existat savanţi de prim-ordin, observatori a căror clarvedere şi loialitate erau recunoscute de toţi şi care au studiat aceste fenomene cu o metodă ştiinţifică impecabilă. Ce influenţă au avut asupra confraţilor lor şi asupra mulţimii? Niciuna. S-au convins ei înşişi... şi asta a fost totul.

Desigur, recunosc că înseamnă mult faptul că aceşti oameni – graţie instrumentelor avute – au putut să obţină o certitudine totală. Şi, în mod categoric, eu nu contest folosirea – legitimă şi valabilă în multe cazuri – a martorilor imparţiali aduşi în mod special; mă refer însă la abuzul exagerat[1] care s-a făcut – doar pentru a fi la moda zilei – de teama părerii generale, de frica de a nu fi taxaţi drept „crezători naivi" în mesele vorbitoare, în fantome, în Spirite etc. E drept, se puteau apăra şi scuza mereu: „Nu eu, ci instrumentul".

Dar unul dintre singurele rezultate – dacă nu cumva chiar singurul – ale folosirii de verificatori automaţi a fost, fără îndoială – după cum remarca dl de Vesme – acela de a reabilita controlul simţurilor noastre şi de a recunoaşte cauzele obiective şi adevărate ale senzaţiilor vizuale, auditive etc., care până atunci fuseseră calificate drept subiective sau halucinaţii.

Aceste consideraţii m-au făcut să cred că, personal – având organe senzoriale sănătoase şi un spirit antrenat (prin profesie) la observare exactă, precum şi o cunoaştere serioasă a problemelor –, puteam să experimentez liber şi

1. A se vedea teribilul control impus mediumului d-na Bisson. S-a mers până la a i se provoca acestei femei nefericite două vomări una după alta, încercându-se să se demonstreze scepticilor de neînduplecat că ea nu producea „ectoplasmele" sale prin înghiţire, vărsare şi iar înghiţire a unor stofe extrem de fine... (atunci când aşa-zisele ectoplasme se formau în zona pieptului, ieşind din abdomen, sâni etc.). S-a mers cu aceste scrupule chiar până la a fi supuse analizei unui chimist materiile vomate. Chimistul respectiv a atestat, într-un lung raport, că nu a găsit decât deşeuri de carne, ciuperci, salată, diverse alimente, dar fără nici o urmă de stofă etc. Credeţi că a fost convins vreun sceptic prin aceste tratamente barbare, prin acele examene ginecologice (chiar două la o şedinţă) impuse mediumului? S-a putut constata că nu; şi atunci, la ce bun?

fără teamă; evitam astfel să afectez mediumul meu în dezvoltarea sa. Nu trebuie uitat că un medium este o fiinţă cu o sensibilitate extremă şi că este repede tulburat de influenţa neîncrederii sau a îndoielilor zeflemitoare, oricât de ascunse ar fi ele. Obişnuinţa ce pare că s-a format şi se menţine în continuare – aceea de a-i trata pe mediumi ca pe nişte vinovaţi – este însă dintre cele mai păgubitoare pentru producerea şi cercetarea fenomenelor. Or, fără îndoială, tocmai datorită încrederii mele – vigilentă, dar luminată – s-a ajuns la dezvoltarea capacităţilor Reinei şi la ansamblul de rezultate obţinute, realizare poate unică, într-un anume sens, în analele metapsihismului, ale cărui ipoteze raţionaliste obişnuite nu ar putea să furnizeze – cred eu – explicaţii mai bune.

*

Oare cum s-ar putea înţelege şi explica, fără a se recurge la ipoteza existenţei spiritelor, această suită lungă de fenomene care s-au succedat într-o progresie metodică, fără nici o incoerenţă şi tinzând către un scop spre care s-au focalizat toate experienţele, întreaga învăţătură, toate eforturile? Care ar fi sursa acestei voinţe neîntrerupte, înţelepte, adesea în opoziţie cu voinţa noastră? Pentru ce aceste revendicări de identitate, justificate prin dezvăluiri probante şi prin manifestări psihologice permanent caracteristice personajului declarat? De unde ar putea proveni această pătrundere profundă în intimitatea fiinţelor şi a lucrurilor, precum şi tot acest ansamblu de fapte şi de idei – preziceri, viziuni, sfaturi etc. – cu un bogat conţinut, în care întâlnim rând pe rând cele mai nobile cunoaşteri ale spiritului şi sentimentele cele mai mişcătoare?

Creierul mai mic al unei copile ignorante ar putea fi el atotputernicul creator al acestei game complete de capacităţi umane?... Însă atunci am putea aduce o mare acuzare Naturii, care ar fi creat toate aceste puteri, toate aceste facultăţi extraordinare pentru un nimic! Ar fi organismul cel mai minunat, cel mai valabil în lupta pentru viaţă şi totuşi, în mod obişnuit, într-o nefolosire absolută a funcţiei sale! Căci nu vom putea lăsa la o parte *acest fapt pozitiv* al intervenţiei unui accident neprevăzut – şi care ar fi putut să nu se producă niciodată – în viaţa mediumului: *somnul hipnotic*, singurul care a făcut să se manifeste minunatele sale puteri[1]. Viaţa zisă normală a micii Reine era neînsemnată, mizeră... şi absolut nimic altceva nu ar fi scos la iveală acele facultăţi a căror folosire practică i-ar fi asigurat o putere extraordinară în societatea noastră.

1. Cum să fie în acord acest fapt pozitiv cu legile care dirijează evoluţia şi cu teoriile materialiste ale eredităţii?...

*

Să ne oprim asupra problemei în sine şi să analizăm argumentele invocate pentru a-i găsi operei noastre o semnificaţie proprie.

Mai întâi, o judecată simplistă: „E un nebun; această carte este produsul unei imaginaţii bolnave" etc. Fără a lua acuzaţia în tragic, voi remarca faptul că eventuala nebunie a mea ar implica şi nebunia soţiei mele, a mediumului şi de asemenea a cinci sau şase persoane care au asistat la mai multe şedinţe şi au recunoscut realitatea fenomenelor. Dar aceasta nu e totul. Eu nu sunt decât un neînsemnat observator al fenomenelor respective; prin această lungă serie de experienţe eu nu aduc de fapt decât câteva pietre la un monument ridicat deja pe jumătate. Demenţa mea ar presupune şi pe aceea a tuturor „lucrătorilor" care edifică o atare Operă. Nu e vorba numai de persoana mea, ci de toţi susţinătorii unei opinii şi ai unei filosofii, ce ar fi de asemenea blamaţi...

O astfel de considerare nu explică deci nimic. Ipoteza respectivă ar fi de fapt o judecare „la minut" din partea necunoscătorilor şi a celor leneşi de spirit. Putând-o îndepărta, ajungem imediat la singurul punct de vedere care ar putea fi acceptat: cel al *psihiştilor*, al specialiştilor în aceste probleme, care, recunoscând autenticitatea fenomenelor, neagă totuşi originea lor spiritistă.

Acesta este singurul punct de vedere pe care l-aş accepta, însă numai pentru a-l discuta.

Voi mai face o distincţie, după ce mai întâi am curăţat puţin terenul: somnul magnetic al Reinei e de netăgăduit; buna sa credinţă e deasupra oricărei bănuieli; dezinteresul ei a fost demonstrat. Mai rămâne însă o insinuare vagă şi puţin compromiţătoare – a unor invenţii şi minciuni inconştiente, care să provină dintr-o nevroză isterică: Reine ar dormi şi ar fi fost onestă, dar ar inventa şi ar minţi în cursul unor accese de isterie. (Binefăcătoare isterie care ar da astfel de roade!)

Mai întâi, din fericire, Reine nu este o isterică. Ea este un mic animal sănătos şi bine construit, fără tare fiziologice[1]. Şi apoi, isteria, chiar dacă ar avea-o, nu ar fi o explicaţie; ceea ce trebuie găsit este cauza, forţa generatoare a fenomenelor şi nu atributele specifice ale instrumentului folosit pentru a le produce. Isterică sau nu, Reine nu crea fenomene; ea *transmitea*, ceea ce rezultă evident din citirea textelor şi din desfăşurarea manifestărilor. Noi nu am avut un medium care să imagineze un roman la limita percepţiilor

1. Este de remarcat de altfel că facultăţile sale de medium nu numai că nu provin dintr-o stare morbidă, ba din contra, orice afectare a sănătăţii – fizice sau morale – i le slăbea şi tindea să i le suprime. Astfel, la începutul războiului, comunicările noastre au fost întrerupte tocmai datorită emoţiei şi neliniştii Reinei. În ciuda dorinţei sale intense – şi a noastră – de a avea sfaturi şi aprecieri ale situaţiei, a trebuit să aşteptăm trei săptămâni până ce s-a calmat dânsa – pentru ca Vettellini să o poată folosi din nou ca instrument de transmitere.

conştiente; suntem în prezenţa unui ansamblu de fenomene, unele de ordin intelectual, altele de ordin fizic, *ansamblu pe care nu-l putem separa.*

Şi tocmai aici intervin cu o distincţie subtilă personală: refuz în mod absolut să folosesc procedeul explicativ ce ar separa arbitrar – pentru necesităţile aflării cauzei – fenomenele care sunt strâns legate între ele, provenind de la o aceeaşi sursă şi focalizându-se spre un scop definit şi pre-anunţat. În mod obişnuit, s-ar accepta ca veridice numai acele fenomene care pot fi clasate în categorii cunoscute: citiri şi transmiteri ale gândurilor, psihometrie, personalităţi secunde etc., negându-se prea uşor autenticitatea celorlalte. Dar nu. Deşi procedeul este folosit în mod curent, eu refuz să-l admit. Cu o loialitate totală, consider că problema trebuie pusă în mod deschis astfel:

Dat fiind ansamblul complet al acestor fenomene, este posibil să găsim o cauză raţională în jocul forţelor constitutive cunoscute ale fiinţei vii şi fără să mai avem nevoie să recurgem la existenţa „Spiritelor dezcarnate"?

Acesta e singurul teren pe care am putea discuta cu folos.

Într-o asemenea situare foarte deschisă, nu vom mai găsi în faţa noastră decât explicaţia, de care s-a abuzat atât de mult în anii din urmă, aceea care se aplică fără distincţie la toate faptele mediumnice, cu scopul de a li se respinge originea spiritistă, şi anume: subconştientul şi telepatia[1].

*

Ce sunt de fapt acest subconştient şi această telepatie? Să le analizăm, dezbrăcându-le de toate atributele de împrumut cu care au fost împodobite de persoane mult prea interesate de succesul lor în lume.

Reluând în mod legitim o veche zicală: „Nimic nu poate fi în spirit ce n-a trecut prin simţuri", voi spune că, *pentru materialişti sau raţionalişti, „subconştientul" nu este şi nu poate fi decât suma impresiilor şi a senzaţiilor percepute în mod inconştient, înregistrate în memorie fără să ştim, precum şi a cunoaşterilor obţinute în mod conştient, dar căzute în uitare".*

Sub anumite influenţe (somn natural sau provocat, surescitări accidentale sau stări patologice), elemente – până atunci ignorate – ale acestui subconştient pot apărea subit şi astfel pot fi exteriorizate, ca şi alte fapte păstrate în memorie. Este clar şi bine verificat prin experimentare. Putem admite, de exemplu, că un copil, jucându-se într-un parc cu alţi copii, trecând încoace şi încolo prin apropierea a doi chinezi ce stăteau de vorbă, ar putea după patruzeci de ani – în timpul unei crize oarecare – să-şi reamintească şi să pronunţe cuvinte din discuţia acestora, reţinute atunci în mod inconştient. Dar să ţinem cont bine, căci e foarte important, copilul nu va obţine astfel şi capacitatea de a înţelege şi a vorbi limba chineză. Alt exemplu: o persoană a fost la muzeul Louvre ca să vadă unul dintre tablourile din salonul pătrat.

2. Resping categoric influenţa ce ar fi fost dată de „sugestii" în mod inconştient, precum şi de „citiri ale gândurilor", căci foarte multe experienţe mi-au dovedit că acestea nu s-au putut produce niciodată în conlucrarea mea cu Reine.

A traversat cinci sau şase săli, pe parcurs tot vorbind cu un amic, până a ajuns acolo. În mod conştient, nu a văzut nici unul din tablourile expuse în sălile traversate, dar memoria lui a putut înregistra – fără voia sa – mulţimi de senzaţii preluate de ochii săi, pe traseu. În nopţile următoare sau după zece ani, imaginea vreunuia dintre tablourile respective va putea reveni în conştientul său; va putea să-l recunoască şi să-l descrie. Putem da multe exemple, însă acestea nu sunt decât cunoaşteri obţinute în acelaşi fel, pe care – în mod raţional – un materialist trebuie să le accepte ca formând conţinutul subconştientului. Tot restul de argumente nu sunt decât ipoteze şi raţionamente de ordin conjectural, foarte periculoase de manevrat pentru înşişi duşmanii spiritismului, întrucât conduc logic la teoria reîncarnării. Nu se poate scăpa de aceasta, după cum a demonstrat dr. Geley[1] în admirabila sa carte – care trebuie citită pentru a se înţelege bine problema.

Să vedem acum ce e telepatia – având grijă să notăm, în trecere, originea şi caracterul evident spirituale ale anumitor puteri pe care, în mod inconştient fără îndoială, i le conferă scepticii.

Ea poate fi provocată (experimental) sau poate fi spontană.

Telepatia experimentală începe la transmiterea voluntară a gândirii. Domeniul ei – cel puţin după cunoaşterea pe care o am – este extrem de limitat[2]. În diferitele experimente nu s-a reuşit decât să se transmită un cuvânt, o cifră, o imagine, într-o proporţie întru totul satisfăcătoare – ca să poată fi excluse coincidenţele şi hazardul. Experimentată între două persoane antrenate şi – pentru a spune aşa – „acordate împreună", domeniul se extinde şi la transmiterea de impresii – în general însă foarte vagi –, la fapte sau sentimente; perceperea acestora în spiritul receptor se manifestă prin imagini, cuvinte obsedante sau chiar modificări ale stării morale. Au fost efectuate suficiente experienţe reuşite care au demonstrat existenţa neîndoielnică a corespondenţei telepatice între două persoane care experimentează, fără însă ca să intereseze vreodată conţinutul primit telepatic, în sine.

Magnetizarea şi sugestia la distanţă pot fi considerate ca forme ale telepatiei provocate. Experienţele făcute în acest sens nu dau nici ele însă, decât rezultate foarte restrânse.

---

1. Dr. Geley: *L'Être Subconscient* (Ed. Alcan). A se vedea de asemenea cartea lui Ernest Bozzano: *Les phénomènes prémonitoires* (Ed. Annales des sciences psychiques).
2. În deceniile de după apariţia cărţii, au fost organizate institute de cercetare (în Rusia şi SUA), precum şi centre ştiinţifice (în numeroase ţări) pentru studierea fenomenelor telepatice; astfel a fost mult extins conţinutul experimental şi teoretic – ca domenii, precum şi ca realizări individuale. Sintezele descriptive au format o adevărată literatură de specialitate; iată câteva titluri: R. Sudre, *Traité de Parapsychologie*, Ed. Payot, Paris, 1956; S. Ostrander şi L. Schroeder, *Psychic discoveries behind the iron curtain*, Ed. Prentice Hall, New York, 1970; R. Bertrand, *La Télépathie*, Ed. R. Laffont, Paris, 1974 etc. (n.tr.).

Din contra, telepatia spontană este extrem de bogată în fapte şi în manifestări diverse: viziuni, auziri, anunţări de evenimente întâmplate sau viitoare – adesea de mare importanţă pentru receptor, dar uneori lipsite de interes şi de orice urgenţă. Găsim în aceste aspecte de un simbolism curios o evidentă premeditare raţională, căreia, în multe cazuri – să notăm bine – este imposibil să-i atribuim originea ca provenind de la nişte fiinţe vii[1]; din câte ştim însă, nu au existat transmiteri telepatice ale unor mesaje lungi, formulate în cuvinte clare şi precise, precum şi progresie de comunicări complexe care converg către un scop preanunţat[2] de învăţătură.

Trebuie remarcat de asemenea că, pentru a fi inclus în categoria telepatiei înţelese raţional, fenomenul trebuie să fie *subiectiv*. Imediat ce este verificată senzaţia obiectivă – ca acţiune materială –, fenomenul nu mai poate fi descris prin definiţie raţionalistă. Ne aparţine nouă – susţinătorilor existenţei corpului fluidic –, fiind singurii care îl putem explica fără a băga mâna în buzunarul altuia.

Telepatia denumită „întârziată" şi telepatia „trinitară" sunt ipoteze inventate pentru a susţine cauza, dar nu sunt verificabile experimental[3]. Pentru a admite prima ipoteză, s-a acceptat existenţa sugestiei post-hipnotice, fără să se ţină însă cont că aceasta implică în mod obligatoriu şi o persoană care să sugestioneze.

---

1. De citit în acest sens cartea lui Ernest Bozzano, *Les phénomènes prémonitoires*. Autorul demonstrează, cu o logică admirabilă, imposibilitatea eliminării ipotezei spiritiste în anumite cazuri...
2. Există totuşi, încă din Antichitate, diferite „învăţături" de înaltă spiritualitate ce au fost transmise telepatic diferiţilor oameni mai evoluaţi, capabili să le înţeleagă şi apoi să le difuzeze. Unele au rămas peste milenii ca texte filosofice (de exemplu, „cărţile lui Hermes Trismegistul" – reluate de Louis Ménard în Ed. de la Maisnie, Paris, 1977), iar altele ca anumite texte sacre, în diferite religii. În secolul XX, la puţin timp după remarca autorului, s-a început îndelungata transmitere telepatică a 16 volume de învăţătură spiritualistă reactualizată, preluată de Alice Bailey de la Maestrul Djwhal Khul. Mai recent, transmiteri telepatice valoroase au fost preluate de Benjamin Creme de la Maestrul său, redându-le apoi în şase volume de mare actualitate (n.tr.).
3. Pentru cititorii care nu cunosc semnificaţia acestor termeni, iată două exemple precise:

   1. Telepatia întârziată: fie printr-un medium, fie printr-o impresionare directă, o persoană primeşte o comunicare despre care se pretinde că ar proveni de la cineva mort de zece sau douăzeci de ani; conţinutul are suficiente evidenţe ca să nu fie atribuit unei persoane în viaţă.

   Psihistul telepat ar explica astfel ipoteza sa: întrucât e demonstrat că mesajul nu poate proveni decât de la o fiinţă moartă demult, ar însemna că creierul acesteia a emis – inconştient – radiaţia telepatică ce conţine mesajul, încă înaintea morţii sale sau în timp ce murea. Radiaţia a atins imediat creierul receptorului şi, fără ştirea lui, s-a întrepătruns brusc în conştientul său (sau a fost citit de medium din subconştientul acestuia); ieşirea la iveală ar fi înşelat însă acest mecanism al provenienţei sale.

Cât despre presupunerea – care pentru noi este un fapt – că subiectul se poate deplasa la distanţă, în mod spontan, ca să caute informaţii în conştientul sau în subconştientul altor fiinţe, precum şi în ambianţa acestora, psihiştilor materialişti li se pare ca fiind o ipoteză direct imprudentă. Mai întâi, ei consideră că ar fi o reîntoarcere la acel transcendental pe care au atâta grijă să-l ignore; apoi, ar însemna să admită tacit şi forţat – ivindu-se riscul să cadă în absurd şi în neînţeles – că ar exista *ceva organizat ce conţine conştiinţa şi voinţa şi care poate să iasă din trupul fizic să caute clarificări şi informaţii.*

În fapt, cheia întregului mister este tocmai recunoaşterea timidă a acestui „corp fluidic" şi a degajărilor sale. (Astfel, deplasările Reinei – voluntar sau la ordinul meu – îmi ofereau observările ei directe. De altfel, ea cunoştea şi îmi enunţa întotdeauna originea comunicărilor sale. Din textele respective se constată că nu avea nici o dificultate ca în unele cazuri să recunoască la fel de uşor şi faptul că imaginaţia sa îi provoca anumite viziuni în cristal sau că unul din vise sau cutare incident nu a fost decât un simplu ecou al amintirilor sau al vieţii conştiente.)

În rezumat, telepatia raţională şi verificată constă în faptul că un creier uman poate emite radiaţii – de natură necunoscută – care, atunci când întâlnesc un alt creier acordat în mod rezonant, provoacă în acesta imagini sau impresii subiective, indiferent de distanţă.

În afara acestei definiţii, cădem în ipoteze care nu mai ţin cont deloc de legea fiziologică ce guvernează obţinerea informaţiilor [1]; astfel de ipoteze îi conduc inevitabil pe sceptici să admită ceea ce ei doresc să nege: *inteligenţa şi voinţa acţionează în afara şi independent de condiţiile organice considerate ca fiind ele cauza.*

Va trebui totuşi într-o bună zi să se recunoască acest fapt; dar, până atunci, nu trebuie să încetăm să protestăm împotriva metodei constante

2. Telepatie trinitară: dna A. moare la Paris. Ea avea o prietenă foarte dragă – dna B. – care, plecând în Rusia, nu a putut fi informată de moartea ei. Dna B. este vară cu dna C. – care locuieşte la Nancy – şi se interesează de cercetările psihice. Într-o şedinţă cu medium, dna C. primeşte un mesaj pretins ca venind de la dna A. – pe care ea nu o cunoştea – rugând-o să transmită dnei B. anunţul morţii sale, precum şi detalii semnificative (verificate mai târziu) privind ultimele sale zile. Explicaţia ce se dă prin ipoteza telepatică: dna A. ar fi emis înaintea morţii sale radiaţii conţinând mesajul pentru dna B. Aceasta le-a înregistrat în mod inconştient şi le-a transmis – tot inconştient – verişoarei sale, dna C.; mesajul i s-ar fi înregistrat, fără ştirea ei, în misteriosul subconştient, unde ar fi rămas ascuns până în momentul şedinţei; mediumul l-ar fi descoperit şi l-ar fi scos la iveală, atribuindu-i-se astfel în mod fals o origine spiritistă.

Faţă de o astfel de interpretare însă, Ernest Bozzano scrie: „Există o credulitate ştiinţifică ce e comparabilă întru totul cu credinţa oarbă a credincioşilor adevăraţi."

1. A se vedea în acest sens broşura mea *L'hypothèse de la subconscience et la loi psychologique.*

folosite de cei ce neagă argumentele doctrinelor spiritualiste, de a le eticheta cu alte nume. Machiajul respectiv nu trebuie să înşele pe cititorul care are capacitate de discernământ.

Este totuşi de remarcat că asocierea bogăţiilor subconştientului cu posibilităţile telepatice deschide un câmp vast speculaţiilor materialiste.

Acestui subconştient şi acestei telepatii, consacrate ca atotştiutoare şi atotputernice, să le adăugăm şi o nouă ipoteză. Conform concluziilor unui psihist de valoare[1], „psihometria" - despre care credeam până acum că trebuie să explice numai faptele psihometrice - ar deveni un comod paspartu care să ne permită să pătrundem în toate fenomenele mediumnice... În aceste dări de seamă există în sensul respectiv câteva cazuri destul de precise[2]. Trebuie să ne restrângem însă la ele, dacă nu vrem să facem din această cheie onestă a psihometriei un levier de forţat brutal uşile.

*

Câte eforturi, câtă inteligenţă nu sunt risipite pentru a respinge o evidenţă şi a refuza să se admită de pe acum ceea ce vom fi forţaţi direct să acceptăm mai târziu: *realitatea corpului fluidic - vehicul al spiritului - precum şi a degajării sale din trupul fizic (în condiţii determinate), demonstrând independenţa sa faţă de acest trup, precum şi posibila lui continuitate după părăsirea trupului fizic, după moarte.*

Pentru ce acest gen de ură a savanţilor noştri? Pentru ce să deteste într-atât supravieţuirea sufletului?

Cred că, într-adevăr, aceşti oameni manifestă astfel, în mod inconştient, o reacţie normală împotriva opresiunii apăsătoare pe care inteligenţa a suferit-o atâtea secole din partea obscurantismului. Pentru ei, misterul Lumii de Dincolo pare a furniza elemente noi care să întărească lanţurile grele ce au impus secole de revoltă şi de martiraj pentru a le sfărâma! Fiind de bună-credinţă, ei sunt convinşi că raţiunea îi conduce la a nega... dar, de fapt, e doar un ecou al spaimelor trecutului ceea ce îi dirijează astfel...

Trebuie însă să mă limitez.

Am expus faptele; l-am pus pe cititor în gardă împotriva acceptării ipotezelor aşa-zise explicative... la modă. Lui îi revine acum - dacă are

1. *Annales des sciences psychiques* - numărul din iulie 1913, Arsène Denis.
2. Trebuie remarcat că fenomenele numite psihometrice sunt în mod clar de ordin transcendental. Este total inadmisibil ca raţionaliştii să considere ca ceva normal şi simplu faptul că un medium, atingând doar un inel ce a aparţinut unei persoane care a decedat, poate să-l descrie pe cel ce l-a avut şi chiar să vadă scene din trecuta lui viaţă etc... Aceştia doar se fac că au înţeles fenomenul...
De altfel, se face un abuz foarte supărător de termenul „psihometrie", care ar trebui să indice numai puterea ce o au anumiţi mediumi de a analiza şi defini caracteristicile morale şi intelectuale ale unei fiinţe, prin contactul cu un obiect provenit de la fiinţa respectivă. Cea mai mare parte a relatărilor de psihometrie sunt însă cazuri de clarvedere.

voința – să-și formeze o părere printr-o muncă personală: să încerce să adapteze explicațiile zise raționaliste la cazuri multiple; să le controleze, să le verifice prin diferite fapte din dările mele de seamă. Dar cititorul trebuie să știe bine că rezultatul cercetărilor pe care le-am redat în carte nu este decât o piatră a edificiului. Există un mare număr de lucrări documentare și de relatări de experiențe... Savanți admirabili și-au adus și ei contribuția...

Cititorul interesat poate să meargă el însuși la surse.

Eu mi-am îndeplinit sarcina. Succes!

Anexa

Nota I

Luând cunoştinţă de dările mele de seamă, dr. Geley a binevoit să-mi scrie câteva obiecţii care i-au fost sugerate pe parcursul lecturii.

Nefiind răspunzător de învăţătura transmisă, nu am încercat să discut criticile doctorului. Le-am citit în mod simplu mediumului în timpul somnului unei şedinţe şi am înregistrat răspunsurile[1] sale. Le redau aici pentru cititor, căci ele precizează şi clarifică anumite puncte ale învăţăturii... sau ale informaţiilor date de Vettellini.

1. (Întrebare de principiu) Ce încredere putem acorda comunicărilor mediumnice? (aporturi ale mediumului sau ale experimentatorilor, ale ambianţei – conştiente sau subconştiente; reîntoarcerea inevitabilă [relativă] a Spiritului comunicant la condiţiile psihologice care îi erau proprii în timpul vieţii etc). Nu ar trebui să avem mari rezerve pentru toate comunicările transmise?

Răspuns: „În mod general, da. Vettellini v-a făcut deja să remarcaţi că există mai multe motive pentru care nu se poate acorda mare încredere majorităţii comunicărilor:

a) Spiritele superioare nu comunică decât foarte rar. Aproape întotdeauna se prezintă Spirite medii şi ignorante.
b) Mediumul înţelege rău şi poate da ca exactă o informaţie falsă etc.

Dar în cazul experienţelor noastre e total diferit. Mai întâi, Vettellini e un Spirit mare şi el nu spune decât ceea ce ştie bine. Când are îndoieli, le indică imediat. Apoi, el a pregătit, cu mult timp înainte, încetul cu încetul, căile de comunicare necesare. El nu este şi nici nu poate fi tulburat de condiţiile în care se plasează pentru a comunica. Gândirea lui rămâne absolut clară şi precisă.

Desigur, eu pot să transmit rău uneori şi să fac o greşeală, dar aceasta nu ar putea fi decât pentru un detaliu. Dacă ar fi fost vreo eroare importantă, Vettellini ar fi sesizat-o şi ar fi rectificat-o.

Puteţi fi absolut sigur – şi Vettellini afirmă acest fapt – că toate marile probleme pe care vi le-a comunicat sunt adevărate. Observaţia doctorului e justă, dar nu se aplică experienţelor noastre."

2. Momentul încarnării: influenţa actului sexual.

Conform cercetătorilor, fecundaţia nu ar fi întotdeauna instantanee. Există certitudinea că spermatozoizii pot rămâne vii câteva zile şi pot pătrunde în ovul după mai mult timp de la actul respectiv.

Reine afirmă foarte viu: „Da, pot trăi câteva zile şi să nu penetreze ovulul decât după mai mult timp de la actul sexual; atunci însă, nu va mai fi încarnare...

---

1. Când i-am citit observaţia copilei adormite, ea părea că ascultă şi apoi, imediat, fără nici cea mai mică ezitare, a dat răspunsul clar şi precis.

findcă nu va mai fi prezent un Spirit. Nu actul respectiv e cauza fecundării: acesta atrage Spiritul şi îi provoacă însăşi captarea lui. Fără venirea unui Spirit, pătrunderea spermatozoidului în ovul poate să se facă foarte bine, dar nu va exista încarnare şi deci nici copil. În unele cazuri va putea fi doar dezvoltarea unui fetus neviabil, care va determina o sarcină falsă, o naştere înainte de termen... sau naşterea unui copil mort."

Eu fac însă observaţia că s-a reuşit totuşi efectuarea de fecundări artificiale.

„Da; dar în astfel de cazuri se realizează fecundarea, întrucât câte un Spirit, conştient de faptul respectiv, vine să se încarneze în mod voluntar. E un act deliberat, o voinţă personală... sau o alegere decisă în comun. Însă cazurile sunt foarte rare. Dacă se va vrea practicarea regulată a fecundării artificiale, se va reuşi, dar rar se va obţine câte un copil viabil."

3. Ieşirea corpului astral. Trepanaţia constatată pe cranii preistorice – în principal la cranii de copii – nu era cumva un procedeu empiric pentru a crea mediumi? Raportându-mă la magia religioasă, ar fi fost un mijloc de favorizare a ieşirii corpului fluidic?

Răspuns: „Vettellini spune că e adevărat. Doctorul are dreptate. Dacă s-ar putea regăsi schelete complete şi intacte din epoca respectivă, s-ar observa de asemenea şi mutilări speciale şi ordonate la picioare şi la mâini, practicate în acelaşi *scop*".

4. Spiritele îi văd pe cei vii? Le citesc gândurile? Ele intervin în viaţa oamenilor, în afară de comunicările mediumnice? Se merită o critică puternică împotriva anumitor fapte ce par a implica o atare ingerinţă *abuzivă şi inadmisibilă*.

Un răspuns foarte vioi al Reinei: „Domnule Cornillier, da, da, da. Că acest lucru place sau nu... nu are importanţă. Este un fapt exact şi real. Spiritele sunt – sau pot fi – martori ai vieţii noastre şi asistă la tot ceea ce facem noi; la tot; dumneavoastră înţelegeţi.

Desigur, posibilitatea lor de a vedea şi de a înţelege este în funcţie de gradul lor de evoluţie. De exemplu, nu toate ne pot citi gândurile. Ele le disting şi le percep mai mult sau mai puţin clar... Prezenţa unui medium şi diversele experienţe cu mediumi le dau anumitor Spirite forţe şi o luciditate pe care, desigur, nu le-au obţinut în starea lor personală. Dar să fiţi foarte convins de acest fapt: *există martori pentru orice faptă pe care o comitem*... Da, e neplăcut să gândim că aşa e! Însă pe de altă parte, dacă ne gândim bine, această certitudine ar fi utilă, căci ne-ar opri de la multe lucruri. Câte fapte nu am mai face dacă am şti că alături mai este un martor care ne observă... Câte acţiuni mărunte, josnice, rele, ar fi astfel evitate! Dacă nu ar mai fi fost ascuns misterul Lumii de Dincolo, anumite crime nu ar fi fost comise niciodată!

Această cunoaştere este deci o adevărată binefacere!

Ar trebui ca toate fiinţele să fie convinse că nici una din acţiunile lor sau gândurile lor nu poate rămâne secretă".

Viaţa ar deveni astfel mai curată.

5. Dualismul „spirit-materie" e cam puţin verosimil. Pentru ce „sămânţa de spirit se află în materie"? Mai logic este să se admită că spiritul este cel mai puternic în materie.

(Punându-i lui Vettellini această întrebare a doctorului G., i-am remarcat că eu însumi am fost – şi sunt mereu – profund uimit de învăţătura sa. Înţeleg (sau cred că înţeleg) cum spiritul poate fi puternic în materie şi să evolueze către conştiinţă în urma reacţiilor succesive pe care el le-ar opune materiei şi mediului ambiant..., dar îmi este imposibil să concep spiritul ca având – încă de la origine – o existenţă proprie, în afara materiei...)

Reine ascultă puţin şi îmi răspunde: „Vettellini vă spune din nou – şi aceasta nu este deloc o părere personală: toate Spiritele cu nivelul său de evoluţie constată independenţa originară a spiritului şi a materiei. Că acest fapt ar fi de neînţeles pentru dumneavoastră... este o altă problemă. Vettellini nu a ascuns niciodată că, în fond, cunoştinţele sale depăşesc direct cunoaşterea omenească, însă nici ele nu pătrund în nici un fel misterul Infinitului.

Dânsul v-a spus ceea ce Ele, Spiritele de gradul său de evoluţie au constatat şi cred că au înţeles şi asta e totul. Însă, domnule Cornillier, încarnaţii pot avea concepţii logice raportate la starea lor de încarnaţi, în funcţie de condiţiile în care se află, dar aceste concepţii nu mai au aceeaşi valoare în starea astrală superioară. Ele înţeleg altfel.

În orice caz, nu este nici o eroare în ceea ce v-am transmis. Este doar părerea lui Vettellini că *spiritul şi materia sunt independente şi distincte încă de la origine.*"

6. Despre fatalitate. Învăţătură puţin satisfăcătoare. Fatalitatea este rezultatul evoluţiei, al vieţilor anterioare. Ea este creată pentru noi. Liberul arbitru este îndeosebi în funcţie de vieţile avute. Inegalitatea Spiritelor este inadmisibilă. Ea este în mod evident produsul evoluţiei. Răul e necesar; însă pentru ce să admitem necesitatea Spiritelor răufăcătoare încă de la origine? Răul este măsura inferiorităţii lumilor. El rezultă din lupta împotriva condiţiilor vieţii – lupta pentru hrană, contra frigului, pentru reproducere şi intervin încă multe mii de alţi factori ai luptei şi ai progresului.

(...Ca răspuns la această critică foarte frumoasă a lui Geley, Vettellini nu a făcut decât să afirme şi să confirme ceea ce el comunicase cu privire la acest subiect în mai multe şedinţe [de altfel, fără dogmatism]. Reine remarcă însă că „Spiritele răufăcătoare" intervin de fapt cu scopul de a *activa* evoluţia, care, fără astfel de fermenţi, s-ar face prea lent. Aceştia sunt factori ce suscită reacţii, excitanţi care accelerează mersul spre dezvoltarea conştiinţei... etc. Nu am notat răspunsul complet, întrucât elemenetele respective se regăsesc în dările de seamă...)

7. Intervenţia Spiritelor din vechiul Egipt. – E posibil ca acestea să nu se fi reîncarnat încă? Nu este cumva o imaginaţie a mediumului, provenind din amintiri ale vieţilor sale anterioare?

Vettellini răspunde: „Problema timpului – atât de importantă pentru voi – nu înseamnă nimic în Astral. Unele Spirite pot rămâne *secole întregi* dezcarnate. Asta nu e nici puţin şi nici mult. Anumite condiţii le pot împiedica să se reîncarneze sau să le întârzie în mod nedefinit revenirea pe pământ (printre altele şi îmbălsămarea). Uneori însă, există şi alegere voluntară în acest sens.

Reine nu şi-a imaginat acele Spirite egiptene. Ele locuiesc sau vin adesea în muzeu, întrucât mormintele, statuile, miile de obiecte diverse existente acolo le atrag, tot aşa cum le atrag şi atenţia şi adesea marea admiraţie acordată operelor şi civilizaţiei rasei lor. Anumitor Spirite le place să stea acolo din astfel de motive" etc.

Nota II

Observaţii rezultând din noi experienţe, posterioare şedinţei 107, care permit să se înţeleagă pentru ce anumite comunicări mediumnice – perfect autentice – pot părea incoerente.

1. Cea mai mare parte a morţilor puţin evoluaţi nu-şi dau seama imediat de trecerea lor [1] în Lumea de Dincolo. Întrucât degajarea spiritului lor s-a produs fără să fie conştienţi de acest fapt (în cursul unei come, al unei stări de agonie sau printr-un şoc brusc) şi dată fiind densitatea relativ mai mare a perispiritului lor – care îşi păstrează încă forma tiparului din care a ieşit – sunt reţinuţi în atmosfera noastră de unde pot urmări în mod vag (ca dintr-un fel de somnolenţă) mersul evenimentelor zilnice. Convingerea lor că sunt mereu în viaţa terestră nu poate fi schimbată prin explicaţii. Oricât de ciudat ar putea să apară acest fapt, ei totuşi nu recunosc că au murit şi chiar neagă cu încăpăţânare acest lucru [2]. Aceasta e o primă sursă de incoerenţe.

2. Prin ideile lor fixe – puternice şi persistente –, Spiritele produc în jurul lor chiar şi imagini. Acestea sunt însă imagini-iluzii, de care ei sunt primii înşelaţi [3], dar care îi înşală de asemenea şi pe dezcarnaţii din apropierea lor.

Un mare număr de incidente relatate în dările mele de seamă demonstrează că însăşi crearea intenţionată de imagini este folosită în mod curent şi de Spiritele ce

---

1. În special dacă oamenii respectivi au fost materialişti convinşi – sau dacă au trecut în Lumea de Dincolo printr-o moarte violentă şi imediată.
2. Personal am avut mai multe exemple de astfel de cazuri stranii, dar sunt descrise în număr mare şi în literatura spiritualistă. După cunoştinţele mele, cele mai curioase cazuri au fost prezentate de amiralul Moore, în anexa cărţii sale *Glimpes of the Next State*. Nimic nu li s-a părut mai dramatic decât teribila surpriză, stupoarea copleşitoare, atunci când fiinţelor respective li s-a dezvăluit că sunt moarte!
   O atare stare nu ar părea posibilă decât pentru Spiritele pe care Vettellini – în rezumatul explicativ al şedinţei 47 – la clasa în cadrul primului grad de evoluţie; această stare ar putea exista totuşi, însă un timp mai redus, chiar şi la Spirite mai avansate, în funcţie de înclinaţiile lor individuale – de a se lămuri, încăpăţânare mai îndârjită etc. Un spirit care se află în această eroare mi-a răspuns: „Dar când se moare, se ştie faptul! Eu nu pot să concep că, fiind mort, aş putea auzi şi vedea. Deci, eu nu sunt mort!". Pentru a-l convinge pe acel raţionalist, l-am trimis să-şi vadă trupul îngropat... Abia atunci a înţeles.
3. Poate că cele mai interesante exemple de creaţie a imaginilor-iluzii – specifice în mod special fiinţelor care îşi continuă existenţa în subplanele mai joase ale planului Astral – sunt imaginile care au fost create de astfel de Spirite de evoluţie medie chiar, pe ecrane de televizor, în diferite ţări. Din setul de imagini de acest fel publicate de cercetătoarea germană H. Schäfer (în cartea sa *Brücke zwischen Diesseits und Jenseits* – H. Bauer, Freiburg, 1989), foarte sugestivă este imaginea-iluzie a vaporului Trekka, ancorat pe „fluviul Eternităţii", în care s-ar afla „aparatul polivalent" prin care grupul de spirite „Fluviul timpului" ar comunica direct cu pământenii (n.tr.).

au avansat. Dar se poate admite cu uşurinţă producerea *inconştientă* de imagini de către Spirite inferioare, fiindcă în şedinţe experimentale am observat că însişi anumiţi mediumi în transă – al căror spirit degajat se afla în condiţiile dezcarnaţilor – produceau fără ştirea lor materializări uşoare ce nu puteau fi atribuite decât unui fel de proiecţie a gândirii lor. De altfel, fenomenul telepatic ne demonstrează că imagini generate – fie inconştient (telepatie spontană), fie voluntar (telepatie experimentală) – de către un creier-agent, sunt primite şi percepute ca atare de un creier-receptor. Aşadar, fenomenele ale căror formare şi realitate le constatăm în lumea noastră fizică se desfăşoară şi se dezvoltă cu totul natural şi în lumea astrală.

Conform ultimelor mele experienţe, am constatat că pentru dezcarnaţii din sferele inferioare ar exista în plus şi o posibilitate de realizare fluidică a reprezentărilor de lucruri diferite din viaţa noastră terestră – materializându-se în mod relativ – prin folosirea de materii în stare atomică furnizate de planeta[1] noastră. Aceste *reprezentări* sunt pentru dânşii (fiinţe din substanţe eterice) în acelaşi raport cum sunt pentru noi obiectele solide, dându-le simţurilor lor aceeaşi iluzie a realităţii pe care obiectele solide ne-o dau nouă.

Din această cauză, multe răspunsuri privind viaţa din Lumea de Dincolo – deşi par sincere – nouă ni se par adevărate stupidităţi.

3. În cursul vieţii lor astrale, Spiritele puţin evoluate nu par să perceapă – în general – decât aceste „imagini-iluzii" şi aceste „reprezentări" mai mult sau mai puţin materializate. Vederea (perceperea) vibraţiilor fluidelor neorganizate, care nu au nici o semnificaţie în planul terestru, se obţine încetul cu încetul prin evoluţie, şi dezcarnaţii, pe care condiţia lor inferioară îi menţine în atmosfera noastră, nu pot să aibă nici o cunoaştere privind substanţele eterice ale Spiritelor Superioare. *Acestea nici nu există pentru ele, tot aşa cum ele însele nu există pentru noi.*

Iată deci o a treia cauză a elementelor de neînţeles în răspunsurile Spiritelor care comunică.

De altfel, *dezvăluirile comunicate de un decedat sunt întotdeauna în funcţie de gradul de evoluţie*[2] *al dezcarnatului.*

Nota III

Iată motivele pentru care moartea violentă este cauza forţării evoluţiei unei fiinţe prea ataşate de viaţa terestră. Bineînţeles, aceste motive sunt valabile şi dacă, în locul accidentelor individuale, luăm în considerare şi catastrofele în care mor sute sau mii de persoane (la cutremure, naufragii, războaie etc.).

La moartea naturală, Spiritul se degajă încetul cu încetul, foarte lent, „ca un abur" filtrat de întreaga suprafaţă a trupului; *degajarea dublului fluidic este completă.*

La moartea violentă, Spiritul iese dintr-o dată prin gură şi bruscarea ieşirii sale face ca el *să lase în trup părţile grele şi dense ale dublului său fluidic.* Aceste părţi

1. A se vedea în această privinţă studiul meu asupra cărţii lui sir Oliver Lodge, *Raymond*, şi anchetele personale pe care le-am adăugat (o broşură în Ed. Alcan).
2. Ceea ce este adevărat pentru Spiritul degajat prin decesul trupului este la fel de adevărat şi pentru spiritul degajat prin somn provocat. Mediumul vede în Astral ceea ce gradul său de evoluţie îi permite să vadă.

grele şi dense conţineau tocmai ceea ce constituiau ataşamentele la viaţa terestră: înclinaţii, plăceri, dorinţe, obişnuinţe etc., care altfel ar fi însoţit Spiritul în viaţa astrală şi ar fi persistat apoi şi în încarnarea următoare.

Pentru a folosi o imagine a cărei analogie e izbitoare, *moartea naturală* este ca o mutare liniştită a locatarului care are tot timpul să-şi ia cu grijă toate mobilele şi amintirile sale dragi, pentru a-şi organiza locuinţa viitoare ca şi pe cea veche, regăsindu-şi astfel toate obişnuinţele; în schimb, *moartea violentă* este fuga rapidă cauzată de incendiu, care îl obligă pe locatar să se salveze pe jumătate dezbrăcat... fără să mai poată lua ceva cu el. Va trebui deci să-şi facă o viaţă nouă şi să obţină noi caractere proprii.

Nota IV

Conform specificărilor lui Vettellini, timpul necesar unui Spirit din omenirea noastră ca să-şi realizeze evoluţia pe această planetă ar fi de patru până la şase mii de ani (treizeci-patruzeci de reîncarnări, cu intervalele lor de repaus în Astral). Însă pentru ca *totalitatea* Spiritelor care au venit împreună de pe un alt astru pe Pământ să evolueze prin şi în rasa albă şi să ajungă să treacă prin toate încercările ciclului lor terestru este necesară o perioadă de circa 25.600 de ani[1]. De altfel, după venirea unui cârd, nu toate Spiritele intră imediat în planul fizic. Noi ne realizăm în mod succesiv stagiile pe pământ, prin „valuri", prin serii care se suprapun unele peste altele.

Or, Spiritele cele mai vechi încarnate ale rasei albe se află în naţiunea franceză, o parte fiind acelea care nu mai au nevoie să se mai reîncarneze terestru pentru a progresa, iar altă parte fiind acelea care numai după următorii trei sute de ani vor rămâne definitiv în viaţa astrală.

Însă nu rasa sau naţiunea franceză întreagă va trebui să dispară în consecinţă la sfârşitul acestui ciclu – aşa cum din eroare mi-a transmis Reine; va fi vorba numai de primii încarnaţi ai rasei albe, a căror „cădere" în planul fizic s-a produs acum vreo cinci mii de ani.

Trebuie remarcat că această învăţătură ţine cont foarte bine de încetineala progreselor societăţii umane – încetineală de neînţeles... şi atât de exasperantă! Datorită însă faptului că Spiritele care au obţinut un grad înalt al conştiinţei nu mai revin printre noi (decât doar ca să realizeze unele opere sau să ne dea exemple), precum şi faptului că sunt înlocuite de contingente noi de Spirite abia ieşite din animalitate, populaţiile terestre se menţin la un nivel moral inferior.

Dar pe măsură ce se va avansa în cursul unui ciclu, evoluţia va câştiga în rapiditate, întrucât noii încarnaţi vor găsi condiţii educative mereu superioare faţă de cele ale predecesorilor, şi anume:

a) organisme din ce în ce mai suple şi mai sensibile, mai bine dotate pentru obţinerea de experienţe personale, permiţându-le de asemenea ca influenţa astrală să fie mai eficace;
b) o organizare socială din ce în ce mai raţională, care va creşte în mod considerabil randamentul evolutiv al fiecărei vieţi individuale.

1. Această perioadă corespunde de fapt ciclului precesiei echinoxiilor.

*

Referitor la invazia Galbenilor

În timpul unei şedinţe ulterioare - în 1915, atunci când evenimentele din Orient nu păreau că ar putea suscita nelinişti grave -, l-am întrebat pe Vettellini dacă viziunea pe care a avut-o mediumul (în februarie 1913), a unei invazii formidabile a „Galbenilor" în Europa - ca o consecinţă a ruinei şi a slăbirii Albilor opresori - nu a fost cumva plasată rău în timp de către ea. Oare intensitatea imaginii percepute a fost aceea care ar fi făcut-o să asocieze această tragedie îngrozitoare cu actualele războaie occidentale?

„Nu", a replicat Ghidul, „Reine nu s-a înşelat; aceasta va trebui să fie aşa. Dar noi am întârziat-o".

Voi adăuga şi faptul că, de altfel, *au fost întârziate* (şi sunt încă şi acum, prin acţiunea unor eforturi constante) cataclisme geologice şi seismice prevăzute, căci producerea lor în cursul evenimentelor grave (războiul) ar fi generat o prea mare slăbire morală şi materială pentru cauza noastră.

Am de altfel intenţia să public cândva - dacă împrejurările vor permite - tot ceea ce mi s-a transmis despre război şi despre acţiunile astrale încercate cu scopul de a-i modifica desfăşurarea. Văzută de cealaltă parte, drama acestuia este extraordinar de măreaţă!... Şi oricare ar fi judecata ce se va face asupra acestor experienţe cu Reine, nimeni nu va putea să nu recunoască - în orice caz - că nici unul dintre marii autori epici cu care se mândreşte omenirea nu a avut viziuni mai înalte şi mai ample decât acelea care au ieşit din creierul incult al micii Reine adormite.

Nota V

(Cu privire la un punct al doctrinei)

Printre diversele învăţături date de Ghid în cursul şedinţelor, precum şi din informaţiile pe care le-am obţinut prin cercetările mele personale, unele ar putea să uimească... să displacă..., doar prin faptul că ne derutează obişnuinţele gândirii şi nu corespund deloc idealului creat de propriile noastre dorinţe. Însă unul dintre punctele doctrinei astfel constituite va face chiar mai mult decât să displacă: va şoca în mod violent şi va fi declarat inacceptabil şi chiar absurd. Acesta este punctul care afirmă că:

a) copiii născuţi morţi (sau morţi înainte de termenul naşterii, după luna a şaptea) sunt întotdeauna Spirite de înaltă evoluţie;
b) copiii care mor după câteva luni sau câţiva ani - inclusiv aceia a căror existenţă scurtă s-a scurs într-o stare de degenerare sau de idioţie - sunt întotdeauna Spirite foarte evoluate. (A se vedea paragrafele respective de la şedinţele 18, 26, 27, 37, 41 şi 103).

Cum să se accepte aşa ceva! Cum să se admită că un Spirit Mare poate să obţină o completare a evoluţiei sale închizându-se opt sau nouă luni într-un organism în formare? Dar chiar şi mai rău încă, trăind câţiva ani o viaţă lamentabilă a unui biet copil handicapat, într-un organism descompus pe jumătate şi lipsit chiar de orice posibilitate de manifestare psihică!

În această învăţătură şi în această afirmaţie, considerate totuşi ca „Lege astrală", există ceva într-atât de şocant pentru judecata noastră de pământeni, încât nu am avut deloc linişte până când nu am ajuns la o înţelegere raţională. Iată rezultatul investigaţiilor mele :

➢ Primul punct : trebuie înţeles bine mai întâi faptul că *evoluţia este produsul cunoaşterii obţinute prin experienţa personală.*

Or, un Spirit care a traversat ciclul încercărilor pământene a putut totuşi să fie lipsit de obţinerea cunoaşterii precise a uneia dintre încercări şi care e una dintre cele mai importante : *întruparea în materie.*

Ţine într-adevăr de o Lege generală ca „încarnarea" să nu se producă în mod conştient, întrucât vârtejul de vibraţii capturante are proprietatea să cufunde în întuneric orice Spirit ce pătrunde în raza sa de influenţă. Nu există excepţii decât pentru acele Spirite care, ajunse la finalul evoluţiei lor terestre, posedă o conştiinţă destul de puternică şi o călire destul de sigură, încât să reziste la această cădere în abis. Doar astfel de fiinţe pot deci să *experimenteze* fenomenul primordial al întrupării Spiritului în materie. Ele sunt capabile de-acum înainte să-l suporte în stare de observator şi să urmărească penibilul proces cu luciditate. După această probă, *îl vor cunoaşte*[1].

➢ Al doilea punct : când anumite Spirite foarte evoluate vin să se încarneze pentru câteva luni sau câţiva ani, o fac cu scopul de a obţine încă un element de conştiinţă, o „vibraţie"... care le lipsea ; în acest caz, *ele nu se încorporează total în organismul respectiv.* Adesea nici nu se mai obosesc să-l fasoneze ; îl lasă - ca materie vie - *aşa cum îl va forma ereditatea.* De altfel, la acel grad înalt de evoluţie, nu mai au nevoie de constrângerea trupului pentru a experimenta. Faptul că Spiritul este legat şi menţinut în contact efectiv (prin legătura fluidică) cu materia, este suficient ca să poată realiza ultima acţiune de perfecţionare prin şi în planul fizic.

Or, tocmai *prin faptul că Spiritul nu este cu totul în trup*, acel trup poate suferi orice mizerie fiziologică sau de situaţie[2]... căci acesta este doar o ancoră... de care, în oceanul de substanţe terestre, s-a legat, pentru puţin timp, un Spirit luminos.

Nota VI

Rectificarea unui răspuns transmis rău de Reine, privind modul în care Spiritele percep Timpul (şedinţa 41)

(1921) Diverse comunicări din aceşti ultimi ani m-au făcut să obţin certitudinea că, dacă noţiunea de Timp este diferită pentru dezcarnaţi faţă de cea pe care o avem noi, ei percep totuşi *durata* şi *ordinea succesivă* în evenimente. De altfel, pentru ei ceea ce diferă este *ritmul* Timpului.

E bine cunoscut faptul că în cursul unui leşin sau al unei asfixii de câteva minute se poate retrăi întreaga viaţă de până atunci şi că într-un vis de un moment

1. Nu *toate* spiritele ajunse la sfârşitul evoluţiei în planul fizic suferă acest gen de ultimă reîncarnare. În planul astral există încercări echivalente, pe care le pot prefera.
2. De altfel, aceasta este o încercare şi pentru evoluţia părinţilor.

se văd derulându-se evenimente care se desfăşoară în ani de zile; aceste fapte ne permit să constatăm extraordinara accelerare a ritmului Timpului în anumite stări de a fi (degajări ale corpului fluidic, dezcarnări) şi astfel să înţelegem răspunsul ce mi l-a dat Vettellini acum câteva luni: „Mi-a trebuit", spune el, „o miime de secundă (pentru o vizită la un astru îndepărtat); însă, pentru noi, secunda echivalează cu ani la voi".

Pe de altă parte, dacă afirmaţia pedantă că „trecutul, prezentul şi viitorul coexistă" nu are decât un sens pur verbal, trebuie totuşi să ţinem cont că este în puterea Spiritelor foarte evoluate să-şi arunce privirea într-un fel oarecum simultan asupra celor trei faze ale timpului. Pentru trecut, este o reconstituire după *amprentele* sau *rămăşiţele fluidice* lăsate; pentru viitor, e o previzionare a *imaginilor* sau *o citire a semnelor care anunţă* evenimentele în pregătire (modificabile însă întotdeauna). Această vedere de ansamblu, instantanee, echivalează - pentru perceperea noastră a Timpului - cu acea coexistenţă menţionată. Dar în fapt, toate acestea nu sunt decât o *cinematografie astrală*.

Nota VII

(1921) În cursul experienţelor mele din timpul celor şapte ani anteriori nu am putut obţine (din lipsa înţelegerii datelor teoretice ale problemei - datorată, fără îndoială, necunoaşterii de către mine a ştiinţelor matematice) nici cea mai mică demonstrare a realităţii celor patru dimensiuni şi nici cel mai slab semn al folosirii acesteia în diversele activităţi din viaţa astrală. În schimb, am putut obţine certitudinea existenţei unor moduri diferite de a fi, care pot să coexiste în acelaşi timp în spaţiu (ignorându-se însă reciproc), ca urmare a stării diferite a densităţii. Cred că acesta e fenomenul care a generat concepţia unor dimensiuni multiple.

Pentru a-mi rezuma opinia, voi spune că, *în mod experimental*, în planurile succesive ale vieţii astrale (la care s-a ajuns prin mediumi) nu se descoperă nici un indiciu al unei divizări suplimentare a spaţiului ce ar fi folosit de dezcarnaţi. Se constată însă că fiecare sferă de evoluţie mai înaltă implică o stare mai subtilă a densităţii, dându-le Spiritelor care au ajuns acolo o putere sporită de pătrundere şi deplasare în Spaţiu, misterioasă şi neperceptibilă pentru cei din sferele inferioare - cu densitate mai mare.

Notă suplimentară

(Rezumat al comunicărilor cumnatului meu, posterioare şedinţei din 27 februarie 1914)

(Martie 1926) Încă neputând prevedea când voi publica urmarea cercetărilor mele, cred că ar fi interesant pentru cel care studiază astfel de probleme să cunoască de pe acum dezvoltarea curioasei experienţe a trezirii unui dezcarnat de evoluţie joasă şi o voi rezuma aici, în câteva rânduri:

După şedinţa cu masa din 27 februarie 1914, cumnatul meu a revenit de mai multe ori să comunice prin acelaşi procedeu. Comunicările sale - care se refereau destul de intim la soţia şi copiii săi - deveneau din ce în ce mai coerente, indicând o reintoarcere aproape completă la conştienţa sa de pământean. Dar, spre marea mea surprindere, deşi devenise capabil să-şi judece cu o claritate neaşteptată viaţa sa trecută, părea că nu poate să înţeleagă în nici un fel viaţa astrală. Aceasta nu exista pentru el...

La şedinţa din 25 mai l-am întrebat pe Vettellini care e motivul, şi iată răspunsul: „Viaţa astrală nu are nici o valoare pentru dânsul, pentru că el e de o evoluţie prea joasă ca să o poată înţelege. Se va reîncarna destul de repede, în mod conştient, urmând valul de care aparţine. În situaţia sa, este singurul mijloc ca să evolueze". (Să nu uităm că influenţa pe care noi am exercitat-o asupra lui a fost aceea care l-a făcut să iasă din somnul în care ar fi trebuit în mod normal să-şi petreacă şederea astrală.) Am remarcat atunci că totuşi, în timpul vieţii sale terestre, dădea impresia că e destul de evoluat - era un vorbitor strălucit şi atât de simpatic, încât era ascultat cu plăcere. Mica Reine a replicat însă în mod simplu: „Îşi lua strălucirea sa de la alţii".

După perioada respectivă am încetat să mă mai ocup activ de dânsul şi nu l-am mai chemat; venea de unul singur, în mod neregulat.

La 10 iunie m-a informat spontan că l-a recunoscut pe tatăl meu şi că a discutat cu el... nepărând de altfel să fi simţit vreo satisfacţie. Dar trebuie să remarc că, pe pământ, ei nu se iubeau deloc!

După începutul războiului şi imediat ce starea Reinei a permis reluarea legăturilor cu Lumea de Dincolo (la 16 august), Vettellini m-a informat despre fiinţele din Astral care mă interesau, spunându-mi şi că Henri plecase „la locurile luptelor".

În 26 august (la Saint Lunaire, unde o dusesem şi pe Reine) şi când, desigur, nu ne mai gândeam deloc la cumnatul meu, el şi-a făcut apariţia bruscă în cursul unei şedinţe: „Ei bine, ce situaţie! Pentru ce se luptă? E absurd!...". A explicat că venise aici urmând fluidul Reinei, apoi a terminat prin nota sa obişnuită privind neînţelegerea vieţii astrale, precum şi referitor la sentimentele de familie. Însă, în mod cu totul evident, mesajele sale nu mai erau aşa de clare; părea mai greoi şi... somnoros.

Revenind la Paris în toamnă, la şedinţa de hipnoză din 20 noiembrie m-am informat despre Henri. Vettellini mi-a răspuns printr-o apreciere lungă, pe care o voi rezuma astfel:

„El se duce mereu pe câmpul de luptă şi corpul său fluidic este - ca să spun aşa - încărcat şi copleşit de cumplitele vibraţii care se degajă acolo. De aceea a recăzut în somnolenţă. Crede că doarme şi visează..." „Da, este cel mai bine pentru el", remarcă Reine. „Desigur, se va reîncarna fără a se mai trezi..."

Totuşi această previziune a mediumului nu s-a realizat şi în primii ani ai războiului el revenea din când în când pentru a spune câteva cuvinte... dându-şi cu părerea despre evenimente, despre familie etc... Era într-o stare de evidentă toropeală, dar în fapt părea conştient de somnul în care îngrozitoarele vibraţii l-au făcut să recadă...

Însă pe la mijlocul anului 1916 (în 16 iunie), la o venire spontană a lui, am constatat în mod clar o revenire a sa la luciditate. A făcut asupra lui însuşi, precum şi asupra stării evoluţiei sale, o apreciere dintre cele mai mişcătoare! Şi când, vroind să-l îmbărbătez puţin, i-am reamintit că în viaţa lui îi atrăgea adesea pe cei care îl ascultau vorbind despre ocultism şi filosofie, el m-a oprit printr-un singur cuvânt: „Faţadă!".

În 1917 Vettellini a început să-l folosească uneori pentru mici mesaje către noi. De remarcat că atunci când vorbea din partea lui, Henri continua mereu să mă numească „Emil"; însă atunci când îmi transmitea o indicaţie a lui Vettellini (pe

care îl numea „marea Lumină" sau „marele Spirit"), îmi spunea „Pierre". („Marea Lumină mi-a zis: spune-i lui Pierre..." etc.)

În aprilie 1917 devenise capabil să răspundă prelungit şi clar la ancheta pe care am întreprins-o în acea perioadă asupra condiţiilor din Lumea de Dincolo, pentru dezcarnaţii de evoluţie redusă[1]. Şi în timpul acelei discuţii, constatând interesul lui persistent pentru viaţa terestră şi eforturile pentru a-şi reconstitui în Lumea de Dincolo o viaţă asemănătoare, i-am reproşat că nu vrea să se înalţe către viaţa astrală; atunci mi-a dat acest răspuns extraordinar: „Mi-e frică... de cealaltă viaţă!", adăugând ca scuză: „Sunt fericit aşa...".

La aceeaşi şedinţă mi-a vorbit singur şi despre mai mulţi dintre vechii săi prieteni... printre care şi despre S.U. Zanne – vechiul maestru cu care noi am studiat doctrinele cosmosofice.

În cursul anilor următori nu am pierdut niciodată legătura cu Henri. De altfel, dânsul venea destul de rar să comunice, căci în starea de ultimă degajare pe care o atinsese micul meu medium în ultima perioadă a vieţii sale (ea a murit în mai 1921), vibraţiile lui grele o făceau să sufere într-atât, încât trebuia să am o grijă deosebită ca să i le evit; totuşi, pe ici pe colo, câteva cuvinte, un mesaj cu care se însărcinase etc. îmi permiteau să-i urmăresc existenţa în jurul nostru.

Ultima lui manifestare prin Reine a avut loc la 15 noiembrie 1920. El a servit atunci ca mesager pentru a aduce la şedinţă în acea zi sufletul marelui artist – maestrul meu – care murise în ajun. Profitând de ocazie, ne-am asigurat că acum înţelegea mai bine decât altă dată şi era mai mulţumit.

Reine fiind moartă, după câteva luni mi-am reluat studiile cu un alt medium de mare devotament – doamna Dargy. Însă cum cercetările mele erau concentrate asupra unor probleme importante, în vederile mele nu a mai intrat folosirea noului medium la stabilirea de relaţii în care afecţiunea să fie singurul motiv; astfel, am uitat cu totul de bunul Henri. Surpriza mea a fost însă mare când, la sfârşitul unei şedinţe foarte grele, pe care am avut-o la 9 iunie 1922, Dargy m-a anunţat că un Spirit necunoscut vroia insistent să-mi vorbească. Epuizarea mediumului era însă atât de intensă, încât ea părea că suferă mult la contactul cu acel Spirit, şi i-am spus să-l alunge. Dar acesta insista cu încăpăţânare: „Spune-i că este Henri", repeta el.

„Henri?... Cine-i acest Henri?" – Însă Dargy nu ştia nimic... şi l-a alungat...

La şedinţa următoare însă, era din nou aici. Era *Henri al meu* (şi incidentul e dintre cele mai valabile, căci dna Dargy ignora total existenţa lui şi a experienţelor noastre din trecut). Venea acum... nu să mă roage, ci să *mă someze*, într-un oarecare fel, *să-l ajut*.

Mă anunţa că în curând urma să se reîncarneze şi că, dacă între timp va obţine un plus de conştienţă, reîntoarcerea în planul terestru îi va fi mai folositoare.

A mai revenit încă o dată şi mediumul şi cu mine am făcut cum am putut mai bine să-l ajutăm...

Aici se termină această curioasă suită de experienţe.

Actualmente (martie 1926) am câteva motive să presupun că Henri H., cumnatul meu, s-a reîncarnat (?).

---

1. A se vedea broşura mea *Les conditions de la vie post-mortem*, la Ed. Alcan.

Ilustraţii

Figura 1 A. Peste tot în lume există – aşa cum afirma Reine – „fiinţe din care nu se vede decât capul... Ele sunt făcute dintr-un fel de fum luminos...". Uneori acestea doresc să fie fotografiate. (La vest de Cluj-Napoca, în pădurea Hoia-Baciu – 12 aprilie 1974 – foto: biolog Al. Sift.)

Figura 1 B. Straniul document fotografic era prezentat astfel de N. Porsenna: „sir Conan Doyle a continuat să rămână în legătură mediumnică cu soţia şi copiii, după încetarea din viaţă (1930). El a înştiinţat familia printr-un medium că are intenţia să apară pe o placă fotografică... În figură, capul lui este înconjurat de un nor de ectoplasmă, iar jos este văduva sa". (Colecţia R. Montandon)

Figura 2. Vettellini explica astfel unele fantome: „Când un Spirit vine să se manifeste, va lua din trupul mediumului elementele de materii organice necesare, pentru ca trupul său fluidic să dobândească o oarecare consistenţă... Dacă vrea să apară îmbrăcat... trebuie să poată găsi substanţe analoage în spaţiul ambiant... din care să poată extrage elementele materiale voite". (Colecţia G. Delaune)

Figura 3. Încă din antichitatea străveche, oamenii ştiau că, după decesul trupului, sufletul este adus în faţa unui grup de Spirite-Judecător care „îi cântăresc" starea, precum şi gradul de evoluţie. Unele papirusuri egiptene foarte vechi au zugrăvit astfel – în mod simbolic – „Dubla sală de Judecată a lui Maat" (zeitate a Adevărului--Dreptate) (fragment dintr-un papirus aflat la British Museum).

Figura 4. Într-un cimitir din Cluj-Napoca, biologul Al. Sift a fotografiat (fără să vadă) staţionări succesive ale unei fiinţe globulare „albe". Radiaţia acesteia era mai intensă decât cea a Lunii – aflată sus, pe bolta cerului.

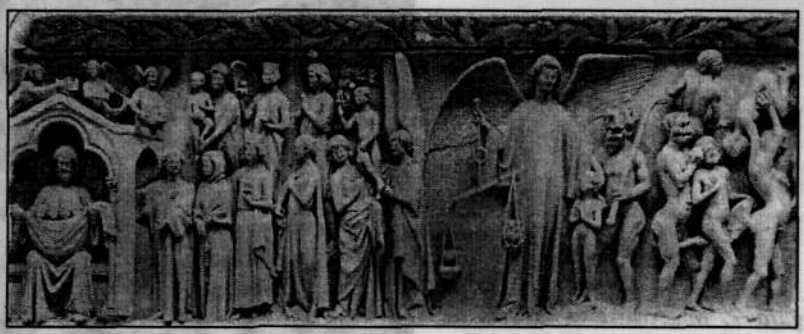

Figura 5. Şi tradiţia creştină a reprezentat simbolic – în mod foarte variat – această realitate transcendentală a „cântăririi" sufletului de către Îngeri-Judecători, care decid locul de continuare a vieţuirii sale după decesul trupului (fragment dintr-o sculptură din secolul al XIII-lea, de la catedrala din Bourges – Franţa).

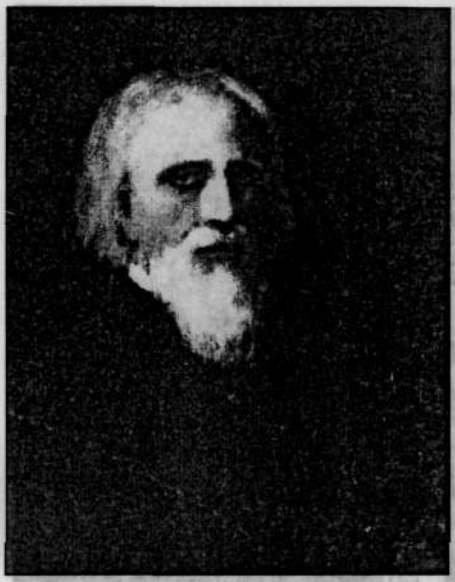

Figura 6. Portretul lui Vettellini, realizat în baza viziunilor transcendentale descrise de Reine şi a „corecturilor" indicate de însuşi acest mare Spirit Alb. Fiinţa invizibilă menţiona în glumă: „ochii îmi seamănă sau, cel puţin, i-am avut asemenea pe pământ".

Figura 7. Materializarea în curs de formare lângă capul mediumului Eva Carrière ar da impresia unei picturi pe o ţesătură pliată şi destrămată. Vettellini explica asemenea structurări astfel: „Imaginile plate sunt uneori subţiri ca un voal fin de mătase şi nu e deloc de mirare că pot face cute". (Colecţia dr. von Schrenk-Notzing).

Figura 8. Materializările „plate" ale unor fantome „cer mai puţină forţă şi substanţă fluidică decât cele în volum real. De aceea mediumul sau Spiritul-ghid al mediumului alege acest mod de materializare". (Înregistrare documentară de la o şedinţă experimentală cu mediumul Eva Carrière – colecţia dr. von Schrenk-Notzing).

Cuprins

Cuvânt înainte 5
Introducere 11
Anexa 333
Ilustrații 345

POLIROM

„Iată o carte atrăgătoare și captivantă prin titlu și conținut, foarte necesară și folositoare – indiferent de vârstă sau de profesie: ea oferă o cunoaștere fundamentală privind supraviețuirea sufletului și redă aspecte multiple ale relațiilor naturale dintre «noi», oamenii încarnați, și «ei», sufletele celor decedați, care populează «Lumea de dincolo»."

Florin Gheorghiță

invocări ale spiritelor
convorbiri directe cu suflete din Lumea invizibilă
imagini document
telepatie
hipnoză
viziuni ale unor evenimente petrecute ulterior

ISBN 973-683-823-4
89736 838231